ஸ்ரீ:

பகவத் பாஷ்யகாரரால்

ஸ்ரீராமானுஜாசார்யரால்

அருளிச்செய்யப்பட்ட

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ரீ ஸுதர்சன ஸூரியின்

தாத்பர்ய தீபிகையை அநுஸரித்து

வங்கிபுரம் ஸ்ரீ வரததேவாசார்யரால்

தமிழ் பாஷையில் எழுதப்பட்டதின் உரையுடன்

கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

அசுப பதிப்பிக்கப் பெற்றது

All Rights Reserved.

MADRAS

1934

பவ வருஷம் ஐப்பசிமீ 1உ] [18—10—~~1943~~

Retired Deputy Chief Engineer
Southern Railway.

ஸ்ரீ:

பூ மி கை.

ஆஜானுபாஹுரிதி வாசாயுவாயை
வைராகுலக்ஷிவிலவெடவி வ யை விஸிஷ்டாः।
தத்தோஷவம்கஜிராஜிவாஸிவ ஸ்ரீகரீஷ்ணா
ஆஸ்தீவதி யுபிதஷ்யஷ்டிவிரீக்ஷதாளः।

விசிஷ்டாத்வைத வித்தாந்தத்தின் ப்ராசீநத் தன்மை

வேதாந்திகளென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் வைதிகர்கள், இக்காலத்தில் இந்தத் தேசத்தில மூன்று வகுப்பினர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய வித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர்; ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய வித்தாந்தத்தை தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர்; ஸ்ரீ மத்வாசார்யருடைய வித்தாந்தத்தை தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர். இவர்களெல்லாரும் நமது உபநிஷத்துக்களே ப்ரமாணமாக ஒத்துகொண்டவர்களே. ஆனால் அந்த உபநிஷத வாக்யங்களுக்கு பொருள் கொள்வதில் மாதாம அவர்கள் வெவ்வேறான அபிப்ராயம கொண்டவர்கள். இவர்களுள் முதல் இரண்டு வகுப்பினர்களால ஆதரிக்கப்பட்டு வரும வித்தாந்தங்கள் மிகவும பராசீநங்களென்றே சொல்லக்கூடும. ஸ்ரீசங்கராசார்யருக்கு முன் ஸ்ரீ கௌடபாதர் எனனும ஒரு ஆசார்யரும, அவருக்கு முன் வேறு பல ஆசார்யர்களும அத்வைத மதத்தை உபதேசித்து வந்தார்களென்று தெரிய வருகின்றது. அவர்களுக்கு முன்னும அதி பராசீனரான ஒரு அத்வைத வாக்கர்தர் இருந்தாரென்பதும் அந்த வாக்கர்தாரிடமிருந்து இந்த ஆசார்யர்கள் பிரிந்து வந்திருப்பதாகவும ஊஹிக்கக் காரணம உண்டு. ஆனால் அந்த பராசீன அத்வைதிகள் மாயாவாதத்தை, ஸ்ரீசங்கராசார்யர் வற்புறுத்தினமாதிரி வற்புறுத்தினதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய பரம்பரையும், ஸ்ரீ போதாயரென்ற பரம வித்வானான ஒரு மஹர்ஷி காலம முதல் வந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அந்தப் போதாயருடைய காலமும, வேதாந்த ஸூத்ரங்களைச் செய்தவரான்பும மஹா பாரதத்தின் கர்த்தாவான வ்யாஸ மஹர்ஷியென்றே எல்லாராலும ஒத்துகொள்ளப்பட்டவராயும இருக்கும ஸ்ரீ பாதராயணருடைய காலத்திற்கு ஸமீபித்த காலமென்றே சொல்லலாம. இந்தப் போதாயர், ஸ்ரீ பாதராயணருடைய வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்கு, மிகவும விஸ்தரித்த மாக 'வருத்தி' என்னும பெயருள்ள ஒரு வ்யாக்யானத்தைச் செய்திருந்ததாக அறிகிறோம. இந்த வருத்தி க்ரந்தத்தில உரைக்கப்பட்டுள்ள பல விஷயங்கள் சங்கர பாஷ்யத்தில பூர்வ பக்ஷமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்திற்கு 'டங்கர' எனனும பெயருள்ள ஒரு ஆசார்யர் ஒரு வ்யாக்யானம எழுதி இருந்தாரம். இந்த டங்கருடைய வாக்யங்களை 'வாக்ய காரருடைய வாக்யங்கள்' என்று பாஷ்ய காரர்கள் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். 'ப்ரஹ்மாநந்தி' எனறு பாஷ்ய காரர்களால சொல்லப்பட்டுள்ள வேதார்த்தியும இந்த டங்கரே எனறு பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர்ஹந்தின் வயாகயாந காந்தாவாகிய ஸ்ரீ ஸுதர்சநாசார்யா அம்மாதிரி 'டங்கரே

பரஹமாகதி ' எனறு சொலலியிருபபதுடன், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரும், தமது 'ததவ டீகை 'என்னும் காந்ததில அமமாதிரியே அதுகரஹிதிருகிறார். இநத டங்கா ஒரு பெரிய பரஹ்ம விதாகவும வாதஙகளில அதி ஸமர்தராகவும இருநதிருககவேண டுமென்றே ஒதுகொள்ள வேணடும.

தமிழ தேசதது விதவானென்னும பொருளை விளககும 'தரமிடாசாரயா 'என்னும பெயரை உடைய மற்றுமொரு விசிஷடாதவைத ஆசாரயா, ஸ்ரீ பாதராயண ஸூதராங்க ளுக்கு பாஷ்ய மொன்றையும உபநிஷதுகளுககு பாஷயமொன்றையும இயற்றி யிருநத தாகவும் அறிகின்றோம ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா, இநத தரமிடாசாரயாரால செய்யபபட்டுள்ள ஸூதர பாஷ்யதைதயே 'பாஷ்யம்' என்று பெயரிட்டு, அதிலிருநது பல வாகயங்களைத் தமது ஸ்ரீ பாஷ்யதில ஸஙகரஹிதிருகிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடையச் சாரதாகய பாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்தில், ஆநநதகிரி என்று ப்ரஸித்தமான அதவைத வேதாந்தி த்ரமிடாசாரயருடைய உபநிஷத பாஷ்யதைதப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து, அதை ஒரு பெரிய க்ரந்தமாகப் பேசியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத் திலும, சில விடங்களில, அகாலதில வேறொரு பாஷ்யமும் இருந்திருக்கவேண்டு மென்பதை ஸூசிபபிக்கும சில வாகயங்களைக காணகிறோம். இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத பாஷ்யத்தையே அவர் மனதில வைத்துகொண்டு அம்மாதிரி எழுதி இருக் கலாமோ வெனறு நினைகக ஹேது உணடு அகாலதில வேறு ஒரு பாஷ்யமும் இருந் ததாகத தெரியவில்லை. வேதாநத ஸூதரஙகள் முதலிய பல மூல கரநதங்களுககு பாஷ் யம் எழுதிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும அவருடைய காலதிறகு முன்னிருநத வேறு விசிஷடாதவைத ஆசாரயாகளும உபநிஷதுகளுககு ஒரு விசிஷ்டாதவைத பாஷ்யம எழுதாமல விடடுவிடடதற்கும, அபபொழுது இநத தரமிடாசாரயருடைய உபநிஷத பாஷயம பரசாரதில இருநது வநததே காரணமாக இருகாலுமென்று நினைகக கூடும.

தரமிடாசாரயருககுப பிறகு ஸ்ரீவதஸாங்கரென்றும குருதேவரென்றும இரணடு பெரிய ஆசாரயாகள் இருநததாகவும் தெரிகினறது ஸ்ரீ வதஸாங்கா எனபவா தரமிடா சாரயருடைய ஸூதர பாஷயதிறகு ஒரு வயாகயாநம எழுதி இருநதாராம. குருதே வா எனபவா விசிஷடாதவைத விதாந்த விஷயமாக சில பெரிய கரநதஙகளை இயற்றி யிருநததாக எற்படுகினறது ஆனால இவ்விடதில கூறப்பட்டுள்ள கரநதங்களுள் ஒன் றுவது இபபொழுது அகபபடவில்லை ஸ்ரீ பாஷயதிலும் ஸ்ரீவேதாநத ஸஙகரஹத திலும உதாஹரிககபபடடுள்ள சிறசில வாகயஙகள், 'அந்த கரநதஙகள் ஒரு காலதில இருநதன' என்பதை விளகுகினறனவே தவிர வேறு ஒரு விஷயமும அவைகளைப் பற்றி இப்பொழுது இலலை இநத ஆசாரயர்களுடைய பெயரகள் மாதரம ஸ்ரீ யாமுநாசார் யருடைய விதிதிதராயதிலும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீ வேதார்தத ஸங்கரஹத் திலு ம பெருமையுடன் புகழ்நது பேசப்பட்டிருப்பதை எல்லாரும பார்கக லாம். விதிதி தராயதிலு, டஙகா பாஷ்யகருக ஸ்ரீ வதஸாங்க மிச்ரர் ஆக இம்மூன்று விசிஷ்டாதவைத ஆசாரயாகளின் பெயரகள், பாதருமிதரா பாதருஹரி ப்ரஹமதததா முதலிய சில அத வைத ஆசார்யாகளின் பெயாகளுடன் கூட உதாஹரிககப்பட்டிருகின்றன ஸ்ரீவேதார் தத ஸஙகரஹத்திலு, போதாயநர் டங்கா தரமிடா குருதேவா கபாததி பாருசி எனனும் பெயாகள் காணப்படுகின்றன. மஹா விதவான்களாகிய இநத ஆசாரயாகளுடைய க்ரநதஙகளெலலாம இவவிதம லுபதஙகளாகிவிட்டன எனபது மிகவும சோகிக்கததகுந ததே. ஆனாலும, அநத க்ரநதக காராகளால சொலலப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்

களெலலாம், இபபொழுது ப்ரசாரத்தில இருநது வரும ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய ஸித்திதரயம் முதலான கரந்தங்களிலும, ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம ஸ்ரீவேதாதத ஸங்கரஹம இநத இரண்டு கரந்தங்களிலும உதாஹரிகபபட்டுப பரிபாலிகபபட்டிருகின்றன வென்பது கொஞ்சம ஆச்வாஸகரம்.

விசிஷ்டாதவைத ஸித்தாந்தததின பராசீநததன்மை இவவளவு மாதரமன்று. ஸ்ரீவிசிஷ்டாதவைதிகள் எலலாரும பாஞ்சராதர மதாநுஸாரிகள இநதப பாஞ்சராதரம எனபது ஸ்ரீமந நாராயணனாலேயே வெளியிடப்பட்டது என்பது அவர்களுடைய கொள்கை. இந்தப பாஞ்சராதரதில, ஆலயங்களிலும கருஹங்களிலும் பகவானை ஆச்சாரு பியாக ஆராதநம் செயய வேணடுவதன கரமங்கள் சொலலபபடடிருபபதுடன்கூட, உபநிஷத்துகளிற் சொலலப்பட்டுள்ள தக்வ ஹித புருஷார்த்தங்களும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன சிதசித்சவரர்களென்னும் தத்வ த்ரயமும், சேதநாசேதநங்களுக்கும் பகவானுக்குமுள்ள சரீர சரீரிபாவமும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை என்பதும் இவை முதலியவைகளே பாஞ்சராத்ரத்திற் செய்யப்பட்டுள்ள தத்வ நிர்ணயங்கள். பகவானைச் சரணமாக அடைவதே நமக்குப் பரமமான ஹிதம் என்று பாஞ்சராத்ரத்தாற் செய்யப்படும் உபதேசமும் உபநிஷதுதிற்கு ஒத்ததென்பதே விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. புருஷார்தத விஷயத்திலும், உபநிஷத் சொல்வதற்கும பாஞ்சராத்ரம சொலவதற்கும எவ்வித விசேஷமும இலலை ஆகையால், பாகவத மதமென்று சொலலப்படும பாஞ்சராதர ஸித்தாநதமே ஸ்ரீ விசிஷ்டாதவைத ஸித்தாநதமென்று சொலலகூடும. இநதப் பாஞ்சராதர ஸித்தாநதம மஹா பாரதததில விஸ்தாரமாகப பேசபபட்டிருகினறது ஸ்ரீபாதராயணா, தமது வேதாநத ஸூதரததிலும, இநதப பாஞ்சராதரதைபபற்றி பரஸ்தாவித்திருகிறார். ஆகையால விசிஷ்டாதவைத ஸித்தாநதமானது ஸ்ரீ வ்யாஸா காலதிற்கும மூநதினது எனறு சொலலக கூடும. ஸூதரங்களாவது பகவத கீதையாவது பாஞ்சராதர தநதரங்களாவது எவவளவு காலதிற்கு முன எப்பொழுது எழுதப பெறறன வென்பதைக குறிபபிட்டு நிர்ணயிபபதற்கு, நமககு இப்பொழுது கிடைககும ஸாமகரிகள் போதுமானவையல்ல வெனபது உண்மையே. இது வரையில நிரூபகாகளெலலாராலும மஹததான பரயாஸதுடன இது விஷயமாகச செயயபபட்டிருககும பரயதநகளெலலாம விபலமாகவேப் போயிருகினறன. ஆனாலும, ஸதூலமாக இநத காரநதங்களெலலாம பஹு காலமாக வழஙகி வநது கொணடிருகின்றன வெனறு சொலவதற்கு அநத ஸாமகரிகள் போதுமானவைகளே. அவைகளே அவலமபிதது, நாம, ஸ்ரீ விசிஷ்டாதவைத ஸித்தாநததை ஸ்ரீவ்யாஸா காலதிற்கு முன்னிருநது வழஙகிவரும ஸித்தாநதமாகவே சொலலகூடும ஆழவாகளாலும இநத ஸித்தாநதமே ஆதரிகபபடடிருகிறபடியால இதை மிக ப்ராசீநமென்றே ஒததுககொள்ளுதல வேணடும.

ஸித்தாந்தத்தின் ஸ்வரூபம்

இபபடி பஹு காலமாக ப்ரசாரதில இருநதுவரும இந்த ஸித்தாந்ததிற்கு உபநிஷதுதுகள் எப்படி மூகய ஆதாரமாகினறனவெனறும அந்த உபநிஷத வாகயஙகள் விசிஷ்டாதவைதக கொள்கைகளே எப்படி போதிப்பிககினறனவென்றும விசாரிகக வேணடியது விவேகிகளுககு பாராப்தம. ஸ்ரீ வேதாதத ஸங்கரஹதில, ஸ்ரீராமாநுஜாசாயர், இநத விசாரதையே செயதிருகிறார். 'ஸமஸத கலயாணகுண கணஙகளு

டன் கூடினவனுயும் ஹேய குணமொன்றுலும தொடப்படாதவனுயும இருகும ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத எல்லாவற்றுகும பரம காரணமான வஸது; சேதந வஸதுவாகிற ஜீவாதமா அசேதந வஸதுகளாகிற பராகருத வஸதுகள் இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும அவன் அதயந்த விலக்ஷணன ; அவன் சேதநாசேதந வஸதுகளெல்லாவற றையும தனது சரீரமாக உடைததாயிருகிறன ; அவனை ஸகல சேதநாகளாலும கடை சியாக அடையத தகுநதவன ; அபபடி அவனை அடைவதறகு அவனுடைய கருபையே மூக்ய உபாயம; அநத கருபைககு நாம அவனிடததிற செயயும் பகதி ப்ரபததிகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அநதப பகதியும, வேதநம உபாஸநம முதலிய சபதங்களால குறிக் கப்படும ஜ்ஞாந விசேஷமே ; அது, உபாஸகாகளாற் செயயப்படும வர்ணச்ரம தர்மா நுஷ்டாநத்தை அங்கமாக உடையது, அநதப் பகவான், தனது நிதயேசசையால, ஒரு ஸதாந விசேஷததில பகதாகளுககு ஆநநதகரமான ஒரு திவ்ய மங்கள விகரஹததுடன் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறன; அந்த விகரஹமும அநத ஸ்தாநமும அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எல்லாருகுகும பரம ப்ராப்யம' இத்யாதியான ஆததங்களே உபநிஷததுகக ளில ப்ரதி பாதிகபபடுகின்றனவென்று இந்த காந்ததில் நிரூபிகபபடுகின்றது.

உபநிஷததுகளில நாம இருவகைப்பட்ட வாகயங்களைக காணகிறோம். சில வாக் யங்கள், 'ப்ரஹ்மம குணங்களறறது' என்று சொலலுகினறன, வேறு சில வாகயங்கள், 'ப்ரஹமததிறகு ஜ்ஞாநம பலம முதலிய கல்யாணகுணங்களெல்லாம உணடு' என்று சொலலுகின்றன இவை இரணடும பரஸபர விருததங்களாகையால இரணடும ததவங்க ளாக இருபபது உபயநமாகமாடடாது. இவைகளுள ஏதாவதொன்றே ததவமாக இருகககூடும. ஆதலால, வேதங்களின ஆபததவம விதத்திகவேணடுமாலும இநத இரணடுவித வாகயங்களுகும பரஸபரம விரோதம் வராமல ஒருவித ஸமநவயதததைச செயவது ஸாதயமோ வெனபதை விசாரிககவேணடியது அவசயமாகினறது. குணங்க ளெல்லாம குணியின் பரிசசேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால, அபரிசசிநநமான பரஹ மததிற்குக குணங்களைச சொலவது நயாயததிறகு ஒதததாகமாடடாது எனறு வாதம செய்து, ஸ்ரீ சங்கராசாரியா, நிராகுண வாகயங்களுககே பாராதாந்யம கொடுததல வேணடு மெனறு நிணயித்திருகிறார். 'வஸ்துந்யேவாத்வீயத்வே' [வஸது ஒன்றே, இரணடாவது இல்லை] 'நாநாசப்தாஸ்து' [பல வகைபபடடது எனபதே இவவிடததில இலலை] இதயாதியாக பரஹமைகயதத்தை வினகரும வாகயங்களே அவருககு பரமாணம. 'ப்ரஹமததிற்குக குணங்கள் உணடு' எனறு சொலலும வாகயங்களெல்லாம அவருககு அப்ரமாணங்களாகினறன இவை, காய பரஹமமெனறு வயவஹாரிகப படும் மாயா கரபத பரஹமதததைப் பற்றியவையெனறு அவைகளே அவா ஒதுகிவிடு கிறார். இமமாதிரி 'உயாநத பரஹ்மதததைபபறறிய வாகயங்கள் சில, தாழநத பரஹமத ததைப் பறறியவை மற்றவை' எனறு விபாகம செயவதற்கு உபநிஷததில பரமாண மொன்றும காணபபடவிலலை எனபதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியா இதறகுச செயயும மூகய ஆகேஷபம. உபநிஷத்துகள், நிராகுண பரஹமம எனறு ஒனறு உணடு எனறு ஓரிட த்திலும பேசவே இல்லையாதலால, நிராகுண வாகயங்களுககு கூயம விநாசம முதலிய ஹேய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இலலை யென்பதில தாதபாயமெனறே நாம பொருள் கொளளுதல வேண்டும என்பதுதான் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியருடைய அபிபராயம

'சேதாசேதந வஸ்துகள் பரஹமதததைக காடடிலும வேறுபட்ட வஸதுகளென றும் அவை ஸதயங்களென்றும் சொல்வது, ப்ரஹமம ஒன்றே உணடு எனறு சொலவ

தத்து விரோதியாதோ?" எனறு ஜநிகளும சங்கைகளும பிறழ்ருமாறு ஸாதாரண கொல்லப்படுகினறது. அவை வேறுபட்ட வஸ்துகளாலுலும, அவை பரஹ்மதத்தைவிடுத்த தனித்து நிறக யோகயதையறறவைகளாகவும பரஹ்மத்திறகு விசேஷணங்களாகவும இருகிறபடியால, பரஹ்மம ஒனறே இருகிறது எனறு சொலலும வாகயங்களுகு சேதநாசேதநங்களின இருப்பு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும விரோதிகமாடடாது பரளய தசையிலும ஸருஷ்டி தசையிலும இநத பரஹ்மமொனறே உணடு, பரளய தசையில மிகவும ஸூக்ஷ்மமாய எவ்வித நாம ரூபங்களுமற்று நிறகும சேதநாசேதநங்களே தனது விசேஷணமாக அநத ப்ரஹ்மம உடைததாயிருகினறது, ஸருஷ்டிதசையில அநதச சேதநாசேதந வஸ்துகளே, அநத பரஹ்மதகின ஸங்கல்பததால, ஸூக்ஷ்மதசையை விடடு ஸ்தூலங்களாகி, பரளயதசையிறபோலவே அநத பரஹ்மதகிற்கு விசேஷணங்களாக இருகினறன இவ்வாறு அநத விசேஷணங்களுகு பரஹ்மததைவிடடுப பிரிநது தனிகத இருபபே ஒருபொழுதும இலலையாதலால, பரஹ்மம் ஒனறு தான் உணடு என்று சொலவதறகு ஆக்ஷேபம இருகக இடமிலலை. இதுதான அவ்வாற சொலலபபடும ஸமாதாநம 'பரஹ்மம ஒனறே ஸதயம, மறறவை அஸதயம்' எனபதையும விசிஷ்டாதவைதிகள் ஒருவாறு ஒததுகொள்ளுகிறாகள. 'ஸதயம' என்னும சபதததிறகு விகாரதகிறகு ஆஸபதமிராமலிருபபதைப பொருளாகச சொலலி சேதநாசேதநங்களே விசேஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருகும பரஹ்ம ஸ்வரூபதகிற்கு எவ்வித மாறுதலும இலலையாதலாலும விசேஷணமாயிருகும சேதநாசேதந வஸ்துகளுகு மாதரம ஸருஷ்டி பரளயகாலங்களில மாறுதலகள உணடாகிறபடியாலும பரஹ்மம ஸதயமாகவும மறறவை அஸதயங்களாகவும ஆகினறனவெனறு சொலலகூடும எனறு வாதிகிறாகள். சேதநாகளுகு ஜ்ஞாநதகின ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற மாறுதலும, அசேதந வஸ்துகளுகு ஸ்வரூபதகிலேயே மாறுதலும் உண்டு. அநதக காரணததாலேயே அவைகள அஸதயங்களாகினறனவெனறு அவாகளால ஒததுக கொளளபபடடிருகினறது விசேஷணங்களாய நிறகும சேதநாசேதநங்களில் பரஹ்மத்தின ஸங்கலபமடியாக இவ்விதங்களான மாறுதலகள தெனபடடபோதிலும, அவைகளே விசேஷணங்களாயுடைய பரஹ்மததை அநத மாறுதலகள ஸ்பர்சிகமாட்டாவெனபதும் அவர்களுடைய கொளகை. இபபடி அவாகள கொளகை கொளவது, அவிதையால் பரஹ்மம ஆகரமிகபபட்டபோதிலும அநத அவிதையின காரியங்களால அநத பரஹ்மம தொடபபடாமலே இருகினறது எனறு அதவைதிகளால ஒததுகொளளப்படும கொள்கையைப போனறதே. இவ்வாறு 'பரஹ்மம் குணமறறது' என்னும் அநத மூன்ற உபநிஷத வாகயங்களுகு ஹேயகுணங்கள் இலலை என்பதில் தாதபரயமென்றும், ஸருஷ்டியைச சொலலும வாகயங்களுகு சேதநா சேதந வஸ்துகளாகிற விசேஷணங்கள் மாதரம மாறுதலை அடைகினறன வென்பதில் தாதபரயமென்றும, ப்ரஹ்மைகயத்தைச் சொலலும வாகயங்களுகு விசேஷணங்களுடன் கூடிய விசேஷ்யமாகிற பரஹ்மதகிலேயே தாதபரயமென்றும, 'ப்ரஹ்மம அதவிதீயம' [அதாவது, இணடாவது இலலை] என்னும வாகயங்களுகு அநத பரஹ்மத்தைத தவிரதது வேறு நியந்தா இல்லை யென்பதில தாதபரயமென்றும், அர்த்தம கொள்ளும பகுதியில் விருத்தங்கள் போலததோன்றும் வாகயங்களுகெலலாம சரியான ஸமாதாநம் சொலலப்பட்டு விடுகினறன வன்றோ?

டன கூடினவனுயும் ஹேய குணமொன்றலும தொடப்படாதவனுயும இருகும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத எலலாவறறுகும பரம காரணமான வஸது; சேதன வஸ்துவாகிற ஜீவாதமா அசேதன வஸதுகளாகிற பராகருத வஸதுகள் இவையெலலாவற்றையுங் காடடிலும அவன அதயாதம விலக்ஷணன , அவன் சேதனாசேதன வஸதுகளெலலாவற றையும தனது சரீரமாக உடைததாயிருகிறான ; அவனே ஸகல சேதனாகளாலும கடை சியாக அடையத தகுநதவன ; அபபடி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருபையே மூகய உபாயம; அநத கருபைககு நாம அவனிடததிற செயயும் பக்தி ப்ரபததிகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அநதப பகதியும, வேதனம உபாஸனம மூதலிய சபதங்களால குறிக் கப்படும ஜ்ஞான விசேஷமே , அது, உபாஸகாகளாற செயயப்படும வர்ணாச்ரம தர்மா நுஷ்டானத்தை அங்கமாக உடையது, அநதப் பகவான், தனது நிதயேசசையால, ஒரு ஸதான விசேஷததில பகதாகளுககு ஆனந்தகரமான ஒரு திவய மங்கள விகரஹததுடன் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறான; அந்த விகரஹமும அநத ஸதானமும அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எலலாருககும பரம ப்ராப்யம' இகயாதியான அாகதங்களே உபநிஷததுகக ளில ப்ரதி பாதிகபபடுகின்றனவென்று இந்த காநததில் நிரூபிககப்படுகின்றது.

உபநிஷததுகளில் நாம இருவகைப்பட்ட வாகயங்களாக காண்கிறோம். சில வாக் யங்கள், 'ப்ரஹ்மம் குணங்களற்றது' என்று சொலலுகினறன , வேறு சில வாகயங்கள், 'பரஹமததிறகு ஜ்ஞானம பலம மூதலிய கலயாணகுணங்களெலலாம உண்டு' எனறு சொலலுகினறன இவை இரணடும பரஸபர விருத்தங்களாகையால இரணடும ததவங்க ளாக இருபபது உபபனனமாகமாடடாது இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே ததவமாக இருகக கூடும். ஆதலால, வேதங்களின ஆபததவம விதிகக வேணடுமாலால இநத இரணடுவித வாகயங்களுககும பரஸபரம விரோதம வராமல ஒருவித ஸமனவயததைச செயவது ஸாதயமோ வெனபதை விசாரிகக வேணடியது அவசயமாகினறது குணங்க ளெலலாம குணியின பரிசசேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால, அபரிசசிநனமான பரஹ மததிறகு குணங்களைச சொலவது நயாயததிறகு ஒததாகமாடடாது எனறு வாதம செயது, ஸ்ரீ சங்கராசாரயா, நிராகுண வாகயங்களுககே பராதானயம கொடுதது வேணடு மெனறு நிணயித்திருகிறார் 'வாகதவமவாத்வீயம்' [வஸது ஒனறே, இரணடாவது இலலை] 'நாநா நாநாஹி' [பல வகைபபடடது எனபதே இவவிடததில இலலை] இத்யாதியாக பரஹமையததை விளககும வாகயங்களே அவருககு பரமாணம. 'பரஹமததிற்குக குணங்கள் உண்டு' எனறு சொலலும வாகயங்களெலலாம அவருககு அபரமாணங்களாகினறன. இவை, காய பரஹமமெனறு வயவஹாரிகக படும மாயா கரஸத பரம்மதததைப் பற்றியவையெனறு அவைகளை அவா ஒதுககிவிடு கிறார். இமமாதிரி 'உயாநத பரஹமதததைபபறறிய வாகயங்கள சில, தாழநத பரஹமத தைப பறறியவை மறறவை' எனறு விபாகம செயவதற்கு உபநிஷததில பரமாண மொனறும காணபபடவிலலை எனபதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயா இதறகுச செயயும மூகய ஆகூபம உபநிஷததுகள, நிராகுண பரஹமம எனறு ஒன்று உண்டு என்று ஓரிடத திலும பேசவே இலலையாதலால, நிராகுண வாகயங்களுககு கூயம விராசம மூதலிய ஹேய குணங்கள பரஹமததிற்கு இலலை யெனபதில தாதபாயமெனறே நாம் பொருள் கொளளுதல வேணடும என்பதுதான ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய அபிபராயம.

'சேதன வஸ்துகள் பரஹமதததைக காட்டிலும வேறுபடட வஸதுகளென றும் அவை ஸதயங்களென்றும சொலவது, பரஹமம ஒனறே உண்டு என்று சொலவு

தற்கு விரோதியாதோ?'' எனறு ஜநிகளும சங்கைகளும பினவருமாறு ஸமாதாநம சொல்லபபடுகினறது. அவை வேறுபடட வஸதுகளாலுலும, அவை பரஹ்மதததைவிடடுத தனிதது நிறக யோகயதையறறவைகளாகவும பரஹ்மதத்திறகு விசேஷணங்களாகவும இருகிறபடியால, பரஹமம ஒனறே இருகிறது எனறு சொலலும வாகயங்களுகு சேதநாசேதநங்களின இருபபு ஒரு பகாரதததாலும விரோதிகமாடடாது பரளய தசையிலும ஸருஷடி தசையிலும இநத பரஹ்மமொனறே உணடு, பரளய தசையில மிகவும ஸூக்ஷுமமாய எவவித நாம ரூபங்களுமறறு நிறகும சேதநாசேதநங்களே தனது விசேஷணமாக அநத பரஹமம உடைததாயிருகினறது, ஸருஷடிதசையில அநதச சேதநாசேதந வஸதுகளே, அநத பரஹமதத்தின ஸங்கலபததால, ஸூக்ஷுமதசையை விடடு ஸ்தூலங்களாகி, பரளயதசையிறபோலவே அநத பரஹ்மதத்திறகு விசேஷணங்களாக இருகினறன இவவாறு அநத விசேஷணங்களுகு பரஹமதததைவிட்டுப பிரிநது தனிதத இருபபே ஒருபொழுதும இலலையாதலால, பரஹமம் ஒனறு தான உணடு என்று சொலவதறகு ஆக்ஷேபம இருகக இடமிலலை இதுதான அவராற சொலலபபடடும ஸமாதாநம 'பரஹ்மம ஒனறே ஸதயம, மறறவை அஸதயம' எனபதையும விசிஷடாதவைதிகள ஒருவாறு ஒததுககொளளுகிறாகள் 'ஸதயம' எனனும சபதததிறகு விகாரதத்திறகு ஆஸபதமிராமலிருபபதைப பொருளாகச சொலலி சேதநாசேதநங்களே விசேஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருககும பரஹம ஸவரூபத்திற்கு எவவித மாறுதலும இலலையாதலாலும விசேஷணமாயிருககும சேதநாசேதந வஸதுகளுகு மாதரம ஸருஷடி பரளயகாலங்களில மாறுதலகள உணடாகிறபடியாலும பரஹமம ஸதயமாகவும மறறவை அஸதயங்களாகவும ஆகினறனவெனறு சொலலகூடும எனறு வாதிகிறாகள. சேதநாகளுகு ஜ்ஞாநதத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற மாறுதலும, அசேதந வஸதுகளுகு ஸவரூபததிலேயே மாறுதலும உணடு. அநதக காரணததாலேயே அவைகள அஸதயங்களாகினறனவென்று அவாகளால ஒத்துக கொளளபபடடிருகினறது விசேஷணங்களாய் நிறகும சேதநாசேதநங்களில் பரஹமத்தின ஸங்கலபமடியாக இவ்விதங்களான மாறுதலகள தெனபடடபோதிலும, அவைகளே விசேஷணங்களாயுடைய ப்ரஹ்மததை அநத மாறுதலகள ஸபாசிகமாட்டாவெனபதும் அவாகளுடைய கொளகை. இபபடி அவாகள கொளகை கொளவது, அவிதையயால பரஹமம ஆகரமிகபபடடபோதிலும அநத அவிதையயின காரயங்களால அநத பரஹமம் தொடபபடாமலே இருகினறது எனறு அதவைதிகளால ஒததுககொள்ளபபடும கொளகையைப போனறதே இவவாறு 'ப்ரஹமம் குணமற்றது' எனனும அதத மூல்ள உபநிஷத் வாகயங்களுகு ஹேயகுணங்கள் இல்லை எனபதில தாதபாயமெனறும், ஸருஷடியைச சொலலும வாகயங்களுகு சேதநா சேதந வஸதுகளாகிற விசேஷணங்கள் மாதரம மாறுதலை அடைகினறன வெனபதில தாதபாயமெனறும, பரஹ்மைகயததைச சொலலும வாகயங்களுகு விசேஷணங்களுடன கூடிய விசேஷயமாகிற ப்ரஹ்மதத்திலேயே தாதபாயமெனறும, 'பரஹமம அதவிதீயம்' [அதாவது, இரணடாவது இலலை] எனனும வாகயங்களுகு அநத பரஹ்மதததைத் தவிராதது வேறு நியந்தா இலலை யெனபதில தாதபாயமெனறும; அாததம கொள்ளும பகுதத்தில் விருததங்கள் போலததோனறும வாகயங்களுகெல்லாம சரியான ஸமநவயம சொலலபபட்டு விடுகினறன வனறே?

க்ரந்தத்தின விஷய விவரணம்.

இவையெல்லாம, வேதவாகயங்களுககு ஸவிசேஷ பரதவததை நிரூபிககும முதல பாகததில, இநத கரநததில, விஸதாரமாக விவரிககபபடடிருககினறன இவைகளை விவரிககுமிடததில ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய ஆஜஜவமும, வேத வாகயங்களின உளள படியான தாதபாயததை கண்டு பிடிபபதிலும அவைகளைத தெளிவாக வெளியிடுவதிலு மூளள திறமையும, உணமையை அறியவேண்டும எனபதிலுளள ஆகரஹமற்ற சுதத மான ஆவலும், இவை முதலிய சிறநத குணங்கள அநயாதரூசமாக பரகாசிபபது இநத கரநததை அவதாரநதடனும சரததையுடனும படிகக்மவாகளெல்லாருகக்ம நனகு விளங்கும. இவவிதம பஹு பாகாரமாகத தமது பக்ஷததை ஸாதிகக்ம பரமாணங்களை உபயஸ்தது விடடு, பிறகு பரமத சங்கையின நிரஸநததில இநத கரநதம பரவருததிக கினறது சங்கர பாஸகர யாதவ பரகாச மதங்களை நிரஸிபபதுடன, ஸ்ரீமந நாராயணனைத தவிரதத வேறு தேவதைகளுககுப பரம காரண தவதததை சொலலும மதங்களும நிர ஸிககபபடுகினறன வேதவாகயங்களை எடுதது கொணடாலும அநத வேததிறகு உபபருஹமணங்களாகிற ஸமருதி இதிஹாஸ புராணதிகளை எடுதது கொணடாலும, சரி யான நயாய விசாரம செயபவாகளுகக, எல்லா வாகயங்களாலும ஸ்ரீமந நாராயணனே பரதவமாகச சொலலபபடுகிறான எனபது நனறாக விளங்கும இதறகுப பிறகு, இது வரை உபபாதிகபபடட ஆரததததை தருடபபடுததும பொருடடு வயுதபதயபாவ வாதமெனறு சொலலபபடும மீமாமஸா மதம கண்டிகபபடுகினறது. ஸ்ரீ பாஷயம முதலியவைகளில இது ஸமபததமாக காணபபடும யுததிகளையும பரமாணங்களையும காடடிலும விசேஷித்த யுகதிகளையும பரமாணங்களையும இவவிடததிற காணலாம

இவவாறு வேறு மதங்களின நிரஸநததைச செயத பிறகு, விசிஷடாதவைதிகளை தவிரதத மறறை வேதாநதிகளுககு அநபிதமான நிதய விபூதியின ஸமாததநததைக கடைசியாகச செயகிறார இநத பராகருத பரபஞ்சதிறகு வெளிபபட்டு அபராகருத மான ஸதாந விசேஷம ஒன்று இருகினறது எனறும, அதில ஒரு பொழுதும காம பந ததில அகபபடாத சில ஜீவ கோடிகள் எபபொழுதும பரமாதமாவின மஹிமையைப பாரதது அதனால உண்டாகும ஆநநதத்தை அநுபவிததுககொண்டிருககிறாகளெனறும, அவ்விடததில பகவான திவய மங்கள விகரஹமொனறை எடுதது கொண்டு நிதயாகளுக கும முகதர்களுககும பரகாசிதது கொண்டிருகிறானெனறும, இவையெல்லாம பரமாதம ஸவரூபதிறகு, மறறை பராகருத பரபஞ்சம போல, பரகாரங்களாக இருகையிலும அவைகளைபபோல பரளய காலததில எவவித லயததையும அடையாமலே அநத பர மாதமாவின நிதய ஸங்கலபம காரணமாக நிதயங்களாகவே இருகினறனவென்றும, இநத ஸதாந விசேஷததை அடைவதறகு முகத ஜீவன்களால போகபபடும மாகக மொன்று அரசிராதியாகக கிடகிறதென்றும உபநிஷத வாகயங்களிலிருநது எற்படுகின் றன வெனபது இவவிடததில் உபபாதிகபபட்டிருகினறது இவைகளை ஸமாததிபப தில சுருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளின வாகயங்களை பரமாணங்களாக அவலம்பிகக பட்டிருகின்றன. இம்மாதிரி கேவலம சாஸதர பரமாணததை மாதரம ஆதாரமாகக கொண்டு இவை ஸமாதனிகக பட்டிருகினறன எனனும காரணததால, இவை அவ்வளவாக ஆதாரணீயங்களாக மாட்டா வெனபது சில இகாலததிய நிரூபாக களின் அபிப்ராயம். ஏதோ ஒரு அபிநிவேசததால ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா இவைகளை

விசிஷ்டாத்வைத மதத்தைக்கொள்கைகளுள் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டாரென்றும் இப்படி இவைகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள விசிஷ்டாத்வைத மதம் மற்றை அமசங்களில் மிக சலாக்யமாக இருப்பதால் இந்த தோஷம் அதை அவ்வளவாகப் பாதிக்கமாட்டாதென்றும் இந்த நிரூபகர்கள் கரந்தங்களில் எழுதி இருப்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம் ஆனால், எவ்விதத்தில் இந்த கொள்கையின் அப்யுபகமம் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கு குறைவை உண்டு பண்ணுகின்றது என்பது மாத்ரம் நமக்கு விளங்கவில்லை யுக்திகளால் எவையெவை ஸ்தாபிக்கத் தக்கதல்லவோ அவையவை மாத்ரம் ஸ்துதியென்று நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை என்பது அவர்களின் அபிப்ராயமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், ஆப்த வாக்யங்களைக் கொண்டு மாத்ரம் ஸ்தாபிக்கத் தக்கதல்லாத அதீந்த்ரிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் அவர்கள் நிராகரிக்க ப்ரஸங்கிக்கும் அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் முதலிய எல்லா வேதாந்திகளும் அதீந்த்ரிய விஷயங்களின் விஷயத்தில் வேதாந்தங்களையும் ஸ்மருதி முதலிய உபப்ருஹ்மணங்களை யுமே ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்த்ரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைத் தவிர்த்து மற்றை ஒன்றிலும் யுக்திக்கு அவகாசம் இல்லையாகையால், இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாத்தான நித்ய விபூதி விஷயத்தில் யுக்திகளுக்கு இடமில்லையென்று சொல்வது அந்த நித்ய விபூதிக்கா வது அதை உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளும் விஸ்தாரத்தைத் தடுக்காவது என்விதக் குறைவை யும் ஆவஹிக்கமாட்டாது ஸ்வர்கத்தை நரகமென இம்மாதிரி ஒரு லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவோ அல்லது அதை நித்யமாக ஸ்தாபிக்கவோ அஸாதாரணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ மொன்றை எடுத்துக்கொள்ளவோ எப்படி அசக்தனுவான ? ஆகையால், இந்த நித்ய விபூதியைக் கண்டு ஒருவரும் பயப்படுவத்கற்குக் காரணமில்லை வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஏற்றுக்கொள்பவரெல்லாரும் இந்த விபூதியை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும், இதை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தில் அதிசங்கை செய்தவர்களாவார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

க்ரந்த கர்த்தாவின் சரித்ரம்.

இந்த க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ராமானுஜாசார்யர், சென்னைப் பட்டணத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் என்னும் ஸ்ரீ கர்மத்தில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜி என்னும் மஹாத்மருக்கு புத்ரராகச் சற்றேறக்குறைய 917 வருஷங்களுக்கு முன் அவதரித்தார் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ சைல பூர்ணருக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகிய காந்திமதி என்பவரே ஸ்ரீ ராமானுஜாசார்யருடைய தாயார். பால்யத்தில் பால சிக்ஷையெல்லாம் முடிந்தபிறகு, மேல்கொண்ட வித்யாப்யாஸத்திற்காக அப்பொழுது காஞ்சீபுரத்தில் ப்ரஸித்த வித்வான்களாக இருந்த யாதவ ப்ரகாசர் என்பவரிடம் இந்த குழந்தையின் அம்மான்களில் ஸ்ரீ சைல பூர்ணர் இவரை ஒப்புவிக்க, இவர் அந்த ஆசார்யருடைய கருத்தறிந்திலேயே வர்த்தித்துக்கொண்டு அவரால் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது நல்வழியில் சிக்ஷிக்கப்பட்டவராய், அவரிடமிருந்து தர்கம் மீமாம்ஸை முதலிய ஸ்மார்த்த சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் பூர்ணமாகவும் தெளிவாகவும் கற்றுக்கொண்டார் பூர்வ மஹான்களின் காலத்தில் குழந்தைகளை ஆசார்யர்களிடம் வித்யாப்யாஸத்திற்கு ஒப்புவித்தால், அந்த குழந்தைகள், அந்த ஆசார்யனுடைய க்ருஹத்திலேயே இருந்துகொண்டு, பிக்ஷாசரணத்தால் கிடைக்கும் அந்நத்தை ஆசார்யனிடம் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, பிறகு அவருடைய

அனுமதி பெற்றவர்களாய அவரால் கொடுக்கப்படும அந்தத்தைப் புஜித்து அமமாநிரி வாதத்தித்து வருவது வழக்கம ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியா காலத்திலும அந்த வழக்கம நடை யாடி வந்ததாகத் தெரிகின்றது பாலயத்தில அமமாநிரியான சிக்ஷை சிறுவர்களுக்கு பராபதமாகும பக்ஷத்திலன்றோ, அச்சிறுவர்களுக்கு நற்குணமும நனனடத்தையும நன ருக ஏற்படும ? இந்த ஏறபாட்டுக்கு நோ விருத்தமாக இக்காலத்திய சிறுவர்கள ஸ்வதந் தரமாகத் தமக்கு இஷ்டப்பட்ட இடங்களில புஜி,த்துக்கொண்டு தமக்கு அபிருசியான இடங்களில வஸிக்கும்படிக்கும ஸ்வஸ்த விவேகமிராமல ஸங்கங்களைச செயது கொள ளுமபடிக்கும தாய தந்தைகளால கைவிடப்படடு நிறகிறார்களே இதைப பாக்கும நமக்கு இனி ஜந ஸமூஹத்திறகு நனமை எபபடி ஸமபவிக்கப போகின்றதெனறு பெருத்த சங்கைகள மனத்தில உதிக்கின்றன இக்காலத்திய சிறுவர்கள தைவ பகதி யிராமலும பெரியோர்களிடம எவ்வித மாயாதையையும பாராட்டாமலும சாஸ்த்ரங் களுக்கு கட்டுப்படாமலும மனம்போன போக்கே நடந்து வந்தால, அப்படி அவர்கள நடப்பது முழுவதும அவர்களை நாம பால்யத்தில வளாத்து வரும நிலுவள தோஷங் களின பலமெனறே அறிதல்வேண்டும

யாதவ பரகாசரிடம ஸ்ரீசிக்ஷிதராய ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியா வித்தையைள அப்யஸி த்து வருகையில, ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியருக்கு வேதாந்தவித்தையை அப்யஸிக்கும பாவம நேர்ந்தது சில வேதாந்த க்ரந்தங்கள படித்த பிறகு உபநிஷத்துக்களைப படிக்க ஆரம பித்து அப்படிப்பல வர்ஷ காலம சென்றபொழுது சில உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு யாதவ பரகாசரால சொல்லப்பட்ட அர்த்தம நமது மநஸ்ஸுக்கு பரிசுத்தமாகத் தோன்றவில்லை யாதலால் வேறுவித்மாக அர்த்தம சொல்லலாகாதோ வென்று இரண்டொரு நட்வை சிஷ்யர் ஆசாரியரைக் கேட்க, அதுகாரணமாக இருவர்களுக்கும அபிப்ராய உண்டாகி இரு வரும ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் விலகுமபடி நேர்ந்தது அதற்கு பிறகு ஸ்ரீ ராமானுஜா சாரியர், தேவராஜப பெருமாள ஸந்நிதியில எமபெருமானுக்கு யதோக்தம பூர்வித க்ரம காயங்களைச செயது வாதத்தித்து வருகையில, அவருக்கு அநுரூபமான ஒரு மனைவி நேரவே அவளைத் திருமணம செயதுகொண்டு அவர் கருஹஸ்த தர்மங்களைச செயது கொண்டு காலத்தை நயிபபித்து வந்தார். இந்த ஸமயம ஸ்ரீ யாமுநாசாரியர் அதிவ்ருத்த ராயிருந்த காலம ஸ்ரீரங்கத்தில இருந்துகொண்டு அவர் அநேக சிஷ்யர்களுக்கு அப பொழுது வேதாந்த க்ரந்தங்களை பரவசநம செயது வந்து கொண்டிருந்தார் காணுக்காணிக்மாக ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியருடைய மேதையையும பகவத் பக்தியையும அநுஷ்டாநப பெருமையையும பற்றி ஸ்ரீ யாமுநாசாரியர் கேட்டு, அவரைத் தம மிடம அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும ஆவலுடையவராய, மஹா பூர்ணர் என்னும தமது சிஷ்யரொருவரை ஸ்ரீரங்கமிருந்து காஞ்சீபுரத்திறகு அனுபபினார். ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரும ஏறகெனவே ஸ்ரீ யாமுநாசாரியருடைய மஹிமையைப பற்றிப்பல வார்த்தைகள கேட்டிருந்த படியால, இவ்விதம அவர் தமமை அவரிடம வருமபடி நியமித்த தைப பெரியதொரு பாக்யமாக நினைத்து உடனே அந்த மஹா பூர்ணருடன ஸ்ரீரங்கம் புறப்பட்டுப்போனார் அவர் ஸ்ரீரங்கம சேர்ந்த திநத்தில, அவர் வருவதறகு இரண்டொரு முஹூர்த்தம முன்னதாக ஸ்ரீ யாமுநாசாரியருக்கு ப்ராண வியோகம நேர்ந்து விட்டது அப்படி நேர்ந்ததில மிகக் சோகமடைந்தவராய, ஸ்ரீராமானுஜாசாரியர், ஸ்ரீயாமுநாசார்ய ருடைய உதார கரியைகள் முடியும வரையில அவரிடம இருந்துவிடடு, திருமப காஞ்சீ புரம வந்து முன்போலவே பகவத் ஸந்நிதியில கைங்கர்யங்களைச செயது கொண்டு வர

தா அந்தக காலத்தில், ஸ்ரீ தேவராஜப பெருமாளிடம இருந்த பரீதயதிசயத்தால் காலம முழுவதையும பெருமாள ஸந்நிதியிலேயே செலுத்திக கொண்டு வேறு விஷயங களெல்லாவற்றையும மறந்து பகவதேக சிதராய வாததிதது வந்த காஞ்சீபூரணா எனனும ஒரு சூதர பகதருடன இவருக்கு ஸமாகமம நேரந்தது அபபொழுது அவரிரு வருக்கும பரஸ்பரம ஸௌஹார்தகதம பரபலமாக உண்டாயிற்று இ- விதம அந்தக ஸ்ஹருத்துடன பகவத் குணானுபவத்தைச செய்துகொண்டு ஸவலப காலம கழிந்தபின், ஸ்ரீராமானுஜாசாரியருக்கு ஸ்ரீரங்கம போகவேண்டுமெனறும ஸ்ரீ யாமுநாசாரியருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ மஹாபூரணரிடமிருந்து மந்தரோபதேசங்களைப பெறறுக கொள்ள வேணடுமெனறும தவரை ஒன்று உண்டாகி ஸ்ரீகாஞ்சீபூரணரிடம தமது அபிபராய தைச் சொலலிவிடடு அவரிடமிருந்து புறப்பட்டு வருகையில, மார்கக தில ஸ்ரீ மதுராந் தகத்தில ஸ்ரீமஹாபூர்ணரை ஸந்திக்கும்படி நேர்ந்தது. எதிர பாராத இந்த ஸந்தியால இருவரும மிக ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். உடனே அவரிடத்திலேயே ஸ்ரீ மஹா பூர்ணா ஸ்ரீராமானுஜாசாரியருக்கு 'அஷ்டாக்ஷரம' என்னும மந்தர ரகஸ்யத்தை உபதேசம் செய்தார். உபதேசம ஆனபிறகு இருவருமாக காஞ்சீபுரம சேர்ந்து கொஞ்சகாலம வேதாந்த விசாரங்களைச செய்துகொண்டு காலக்ஷேபபோக்கி வந்தார்கள். பிறகு, ஸ்ரீ மஹாபூரணா ~~காஞ்சீபுரம~~ திரும்பிப போகும்படி ஏற்பவிக்கவே, ஸ்ரீ ராமானுஜாசா ரியரும ஸம்வாரத்திலிருந்து விரக்தராய நான்காவது ஆசரமத்தை ஸ்வீகரித்து, ஸ்ரீதேவ ராஜப பெருமாள் ஸந்நிதியிலேயே இருந்துகொண்டு, தம்மை ஆசரயித்த ஆசார்யர்களெல லாருக்கும வேதாந்த பரவசநம செய்து கொண்டு வந்தார். இக்காலத்தில், காஞ்சீபுரத திற்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும கூரம என்னும கிராமத்தில் வஸித்து வந்த மிக்க தனிகரான ஸ்ரீ கூரேசன எனனும ஒரு ஆஸ்திகரும, ஸ்ரீராமானுஜாசாரியருடைய பாக்கியவானான தாசரதி எனபவரும இன்னும மற்றவர்களும அவரை ஆசாரியனாக வரித்து அவருடைய முக்ய சிஷ்யர்களாக இருந்து வந்தார்கள்.

இவ்விதம ஸவலப காலம சென்ற பிறகு ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்த அநேக ஸ்ரீவைஷ்ண வர்கள ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரை ஸ்ரீரங்கம வரவேண்டுமெனறு பரார்த்திக்க, அந்த பரார்த் தனைக்கு இணங்கி, தமது ஆபத சிஷ்யரான தாசரதி எனபவருடன ஸ்ரீரங்கம போய்ச சேர்ந்தார். இவர் காஞ்சீபுரத்தை விட்டுப புறப்பட்டுப போன ஸவலப தினங்களுக்கெல லாம, ஸ்ரீ கூரேசனும, தமது தர்மமெல்லாவற்றையும ஏழை ஜனங்களிடம பங்கிட்டு விட்டு, தாமும தமது பத்னியுமாக ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரிடம போய, அவரிடத்தில உஞ்ச வ்ருத்தி செய்து அதனால் ஜீவித்து, ஆசார்ய கைங்கர்யத்தைச செய்து கொண்டு பரமாநந்தத்தை அநுபவித்து வந்தார். ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரும, இந்த ஸமயத்தில, தமக்கென்று சில உயர்ந்த ரஹஸ்ய உபதேசங்களை ஜாக்ரதையுடன ஸம்ரக்ஷித்துக கொண்டு வந்த ஸ்ரீயாமுநாசார்ய சிஷ்யர்களான கோஷ்டிபூரணர் முதலான ஆசா ர்யர்களை, சாஸ்த்ரத்தில சொலலியிருக்கிறபடி உபஸந்நம செய்து அவர்களிடமிருந்து அந்த உபதேசங்களெல்லாவற்றையும யதாவத்தாக பெற்றுக கொண்டார். ஸ்ரீகோஷ்டி பூரணரிடமிருந்து மந்தரங்களை கரஹிப்பதற்காக ஸ்ரீராமானுஜாசாரியர் பதினெட்டு தடவை ஸ்ரீரங்கமிருந்து திருக்கோட்டியூர் போய வந்ததாக ஐதிஹ்யம சொலலுகின்றது இக்காலத்திலதான, திருப்பதி யாத்ரையாகப் போய அவரிடத்தில ஒருவர்ஷகாலமிருந்து தமது அமமானுகிற ஸ்ரீ சைலபூரணரிடமிருந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தின ரஹஸ்யார்த்தங களை கரஹித்தார்.

இபபடி ரஹஸயாத்தஙகளின உபதேசஙகளெலலாவற்றையும பெறற பிறகு, பூவாசாரயாகளால பரமபரையாக உபதேசிகக்பபடடுவநதுள்ள விசேஷாத்தஙகளெலலாவற்றையும பிறகாலத்தில வரும மஹா ஜநஙகளின் உபகாரத்தினபொருடடு காநத ரூபமாக எழுதிவைகக்வேணடுமெனனும ஓர அதயுதாரமான எணணம ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருககு உதிதது அதன பலமாக அவா அநுகரஹித்தருளிய மூதல் காநதம, இநத ஸ்ரீ வேதாரத்த ஸஙகரஹமே பிறகு ஸ்ரீ வயாஸ ஸூதரத்திறகு பாஷயம எழுத ஆரமபித்தவாய், அதைப பூவாசாரயாகள் அநுகரஹித்திருககும பரகாரம எழுத விரும்பி, அதறகாக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயர் தம்து சிஷ்யராகிற ஸ்ரீ கூரேசனுடனும இனனும வேறு சிஷ்யாகளுடனும உததரதேச யாதரை போய காசமீரதேசம சோநது அவ்விடத்தில இருந்த ஸ்ரீபோதாயந வருதத்தியைப் படித்து, பிறகு அவ்விடமிருந்து திரும்பி ஸ்ரீ ரங்கம் வந்து, ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸஹாயத்தைக கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுகரஹித்தருளினா இந்த யாதரையில ஸ்ரீகூரேசனைத தவிர்த்து வேறு அநேக சிஷ்யர்களுட கூடப் போனாகெனன்றும, மூதலில ஆழவார் திருநகரி முதலிய தக்ஷிணதேசங்களுகருப்போய் பிறகு அங்கிருந்து அநந்தசயநம மார்ககமாக தவாரகை மதுரை பதரீகாச்ரமம் போய் அங்கிருந்து காசமீரம சோநததாகத் தெரியவருகிறது. காச்மீரத்தில இருக்கும் பொழுது அவாகளுகக வருதத்தி காநத்தைபபடிபபதற்கு மாதரம அநுமதி கிடைத்ததென்றும் அதன பரதி ஒனறை எழுதிப போவதற்கு அஙகிருந்தவாகள அநுமதி கொடுகக்வில்லை யெனறும, அதறகாக ஸ்ரீ கூரேசன அஙகிருந்த காலத்தில வருதத்தி காநதம மூழுவதையும நெடடுருச செயது வந்தா எனறும ஐதிஹயம சொலலுகினறது வருதத்தி காநதத்தின வாகயஙகளெனறு சில வாகயஙகள ஸ்ரீ பாஷயத்தில தெனபடுகினறனவெனபதே இவா வருதத்தி காநதத்தின ஆதாரத்தைக கொணடே ஸ்ரீபாஷயத்தை அநுகாஹித்தா எனபதறகுப போதுமான பரமாணம இநத வருதத்தி காநதத்தைப படிகக்மபொருடடு இவா காசமீர யாதரை செயதா எனபது உணமையாக இருகக்மோவெனறு சஙகிபபா சிலருண்டு பாதக பரமாணம அகபபடாத வரையில ஐதிஹயஙகள எலலாம நமககு பரமாணஙகளேயாகையா ல, இபபடி அவாகள சஙகிபபதறகு எவவித ஹேதுவுமில்லை

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுகரஹித்த பிறகு, வேதாநத ஸாரம வேதாநத தீபம எனனும காநத்தஙகளேயும,ஸ்ரீபாஷயத்தின ஸஙகரஹமாக படிகக்கிறவாகளின வைளகாயத்தை உத்தேசித்து, தனித்தனியே செயதருளினா இவைகளுகருப பிறகு பகவத தோபாஷய மூம கத்யத்ரயமூம நித்ய காநத்மூம அநுகரஹிக்கபபட்டன ஸ்ரீரஙகத்தில இருந்து கொண்டு இவா ஆசரித்தாகளே அநுகரஹித்த காலத்தில ஆயிரக்கணக்காக ஜநங்கள இவருடைய திருவடிகளே ஆசரயித்தாகள. சறறேறகுறைய எழுநூறு ஸந்யாஸிகளும, எழுபத்திநான்கு வித்மஹாஸனாதிபத்திக ளெனறு பிறகு ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரால பொறுக்கி எடுத்து நியமிக்கும படியான பலவித யோகயதையுள்ள பெரியோகளும, இனனும கணக்கற்ற அநேக புண்ய புருஷாகளும ஸ்தரீகளும ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரை தெய்வமாகவே தொழுது வந்ததாகத் தெரிகின்றது. சறறேறகுறைய எழுபது திருநக்ஷத்ரங்கள ஆகும வரையில அவா அவ்விடமே இருந்தா. ஸ்ரீயாமுநாசாரயருககு பராணை வியோகம நேரந்த பொழுது, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரய அவருடைய தேஹத்தை ஒத்துப பாரத்ததாகவும, அப பொழுது அவருடைய வலதுகை விரல்களுள மூனறு விரல்கள மூடங்கி இருந்ததை பபாரத்து ஸமீபத்தில இருந்தவாகளே 'இது ஏன?' எனறு கேடக அவாகள 'ஸ்ரீயாமுநாசாரயருககு மூனறு மநோரதங்கள இருந்தன, அவை நிறைவேறாததால அந்த மூனறு

விரல்களும் மூடங்கி இருக்கின்றன' என்று சொன்னதனபேரில், ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியா அந்த மநோரதங்களோத தாம நிறைவேறறி வைபபதாக ஒத்துக கொண்டதாகவும், அப படி அவா ஒதுதுகொண்டவுடன அந்த விரல்கள நிமிர்நதுதாகவும ஒரு ஐதிஹ்யமூண்டு. ஸ்ரீவயாஸ ஸூத்ரங்களுக்கு பாஷ்யம ஒன்று எழுதவேண்டும என்பது அந்த மூன்று மநோரதங்களுள ஒன்று அது இபபொழுது நிறைவேறிவிட்டது மறறை இரண்டும, ஸ்ரீசடகோபனிடமும ஸ்ரீபராசர மஹாஷியிடமும ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளெலலாருக்குமுள்ள பாரதிபத்தியை ஸ்தாபிபபிக்கும பொருட்டு அவாகளுடைய பெயரைத் தாங்நத பாத்ரங்களான இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வாகளுக்கு வைக்கவேண்டும என்பவைதாம. இவைகளையும நிறைவேறறும பொருட்டு, தமது அமமானுகவும ஆசாயனுகவுமிருந்த ஸ்ரீசைல பூணருடைய குமாரருக்கு ஸ்ரீசடகோபனுடைய திரு நாமமாகிற 'குருகேசன என்னும் பெயரையும, தமது ஸஹ்ருத்தாகவும சிஷ்யராகவுமிருந்த ஸ்ரீகூரேசனுடைய குமாரருக்கு 'பராசரா' என்னும் பெயரையும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர் அதுகாலித்தார் என் பதும ஐதிஹ்யம். இவர்கள் இருவரும அந்தக் பெயருகுக் தகுந்த பாத்ரங்களே என்பது அவரவர்கள் செய்துள்ள க்ரந்தங்களால நன்கு வெளிவரும. குருகேசன் என் பவர் ஸ்ரீசடகோபனுடைய திருவாய் மொழிக்கு 'ஆறாயிரப்படி' என்னும் ஒரு அதயத் புகமான வயாக்யாநத்தைச் செயதருளியிருக்கிறார். ஸ்ரீபராசராற் செயயப்பட்டுள்ள காநதங்களுள் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமும, ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவமும ஸ்ரீகுணரத்நகோச மும இவை மூன்றுமே அவருடைய ப்ரஸித்திக்குப போதுமானவை

வாதத்தத்தில ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியருக்கு ஸ்வல்ப கஷ்டங்களைக கொடுக்கும ஸம பவங்களும சில நேரநதன அபபொழுது சோள தேசத்து அரசனுயிருந்த குலோத துங்க சோழன என்னும ஒரு வீர சைவன, 'சிவனே பரதேவதை' என்பதை ஒதுதுக கொண்டு ஒரு பக்ஷத்தை அனுபபுதல வேண்டு மெனறு ஒரு கட்டளையை ஸ்ரீராமாநு ஜாசார்யருக்கு அனுபபினன. ஸ்ரீ கூரேசன் எனனும ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியருடைய சிஷ் யா, தாமே போய நாராயண பரதவத்தை ஸ்தாபிதது வருவதாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியரி டமிருந்து அநுமதிபெறறு, சோள ராஜனுடைய ஸதஸ்ஸுக்கு, ஸ்ரீ மஹாபூணா என் னும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியருடைய மூதல ஆசாரியருடன கூடப போயச சோநதா அங்கே போய இருவரும வாதம செயத காலத்தில அரசனுக்குக கோபம உண்டாகி அவா இவாகளுடைய கணக்களையும பிடுங்கிவிடுமபடி உத்தரவு செயதான அபபடியே அவாக ளுடைய கணகள பிடுங்கபபட்டன அநத வாணத்துடன அவாகள திருமபி ஸ்ரீரங்கம வரும காலத்தில ஸ்ரீ மஹாபூணருக்கு வாணத்தின வயதை , அதிகரித்தது மாகக்தத்தி லேயே மரணம நேரநதது ஸ்ரீ கூரேசன மாதரம சரமபபடடு ஸ்ரீரங்கம சோந தா அபபொழுது ஸ்ரீரங்கத்தில அரசன உத்தரவால' ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளுக்கு பட்ட ணத்திலுள பரவேசம தடைபடடிருந்த படியால, அவா அங்கிருந்து திருமபி பெரிய பரயாஸத்துடன மதுரை நோக்கிபபோய திருமாலிருஞ்சோலை சோநது அவவிடத்தி லுள்ள சில ஹாது ஜநங்களால ஆக்ரமிக்கபபட்டு அவவிடத்திலேயே வஸித்து வநதா. அர சனிடமிருந்து "மூதல உத்தரவு வந்தவுடனே, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியரும ஸ்ரீரங்கத்தில இருக்க பயந்து, ஸ்ரீகூரேசனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோவென்று சங்கித்துக்கொண்டே, சில சிஷ்யாகளுடன ஸ்ரீரங்கத்தை விட்டுப புறபபட்டு இரவிலேயே வெளிவநது, காமத்திலி ருந்து சாமம ஓடி, நீலகிரிக காட்டைச்சோநது, கடைசியாக மைஸூருக்கு மேற்கில 50 மைல தூரத்திலுள்ள வஹ்நி புஷ்கரிணி எனனும ஒரு இடம போய் அங்கிருந்து புறப்

படடு தங்ககூடிய இடமொன்றைத தேடிவருகையில, கிழகில ஸாளகராமம எனனும ஒரு கராமம தேர, அவவிடதில இருநதவாகள கொஞசம ஆதரிகவே அவவிடதில லேயே சில காலம் தங்கி இருநதார ஆநதர பூரணா என்று பிறகு பரவிததி பெறற சிஷ்யா ஒருவர அபபொழுது அவரை ஆசரயிததார். [1]அநத ஸமயததில, ஸமீபததிலிருநத தொணடனூர எனனும ஒரு இடதில, தவாரஸமுதரம என்னும ஒரு சிறிய ஜைந தேசததரசன், பிசாசததால பீடிக்கபபட்ட தனது புதரியுடன் மாநதரிகாகவே தேடி வந்திருநதான ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா அவவிடம போனபொழுது, அநத அரசன யாரோ ஒரு பெரியவர அவவிடம வநதிருகிறார என்பதைத தெரிநதுகொணடு அவரை வரவ ழைதத, அவர அந்த அரசனிடம போய் அவனுடைய வேணடுகோளின பேரில அவனு டைய பெணணுககு சிகிநதஸை செயவதாய ஒததுககொணடு இரணடொரு நாள் தன்னு டைய கமணடலு நீரததத்தால பகவந் நாமததை ஜபிதது அநத ராஜ குமாரததியை ப்ரோகஷித்து வந்தார். அந்த பரோகஷண மாதரததாலே அந்தப்பெண ஸகல வயாதியும நீஙகினவளாய் எழுநதிருதத, அரசன் மிகக ஸந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்ய ருடைய மஹிமையையும அவருடைய சுப குணங்களையும பார்த்து அவருடைய திருவடி களை ஆச்ரயித்து, பிறப்பிலஸ் தனககுக கிடைததிருநத ஜைந மதத்தைதத துறநது வைஷ் ணவ மதததைதத் தழுவினவனுனன். பிறகு அவவிடதில அநேக ஜைநாகள் ஒனறு சேர்நது ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடன மதவிஷயமாக வாதம செயததாகவும, அபபொழுது ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா ஒரு திறைகுள போய ஆயிரம சிஷ்யகளுடன கூடிய ஆதிசே ஷனுக ஆவிரபவிதது, எலலாருககும ஏக காலததில பரதயுததரம அளிதததாகவும, அது கண்ட ஜைநாகள் பயநது திக விதிகளாக ஓடி விடடதாகவும, ஐதிஹயம சொலலு கினறது

இமமாதிரி அநநக தொண்டனூரிலேயே இருபது வாஷகாலம இருநதுகொணடு ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா அநேக ஜநங்களுககு ஆதமோஜ்ஜீவநோபாயங்களை அநுகரஹித்து வநதார அபபொழுது அவவிடதில அவருடைய திருவடிகளை ஆசரயிததவாகளுள அநேக ப்ரவிநத விதவாகளுமுணடு. அவாகளுடைய ஸநநதியில ஜநிதத சில பெரி யோர்கள் இபபொழுதும அவவிடதில காணபபடுகிறாகள மைஸூருககுச சொஞசம வடககிலுள்ள மேலகோடடை எனறு வழஙகிவரும திருநாராயணபுரம எனனும திவய தேசததில ஒரிடதில ஸ்ரீமந நாராயணனுடைய திவய மங்கள விகரஹமொனறு பூமி யில புதைநது கிடகினறது எனறு ஸவபநததில தெரியவர, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா மறுதினம அவவிடமபோய அநத விகரஹததைக கணடுபிடிதது எடுதது அதை அநத திருநாராயணபுரததிலேயே பரதிஷடை செயது, அவவிடதில அநதப பகவானுககு ஒரு பெரிய கோயிலையும கடடினார அப்பொழுது மற்றொரு நாள் ஸவபநததில மறறு மோர அதிசயம அவருககுத தெனபடடது ஸ்ரீமந நாராயணனுடைய திவய மூரததி யாகிற ராமபரியா எனனும விகரஹமொனறு டிலலியில ஒரு மலேசச ராஜ புதரியிடம இருபபதாகவும ,அதை மீடடுககொணடு வருவதாகவும அநத ஸவபநததில காணவே, உடனே அவர் அதைககொணடு வருவதறகு உதயுகதராய டிலலிகருபபோய மஹததான ப்ரயாஸததின பேரில தமது இஷடததை ஸாதிததுககொணடு, திருமபி வநது, திரு நாராயணபுரததில அநத விகரஹததை பரதிஷடை செயது சாஸதரஙகளிற சொலலி யிருககிறபடி நிதய திருவாராதனஙகளும உதஸவம மூதலானவைகளும சாசவதமாக நடைபெறுவதற்கு வேணடுவனவான ஏற்பாடுகளையும செயதுவைததார மைஸூர மஹாராஜனும ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடைய ஜ்ஞாநதத்தையும சகதியையும கணடு அவரி

டம் பூாண பரதிபததி யெயது பகவத கைஙகாயததிறகு அபேசதிதஙகளான உபகாரங்க ளெலலாவறறையும செயது வநதான ஸ்ரீ கூரேசனுககும ஸ்ரீமஹா பூாணருககும நோ ஙக விப்பதும அவருடைய காதுககு அபபொழுது பரமபரையாக எடடிறறு அவாக ளோபபறறி மிகவும துககிகக, ஸ்ரீ கூரேசனைப பாாகக வேணடுமெனனும ஆவலுடன அவா அவவிடமிருநது புறபபடடாா அஙகிருநத ஸ்ரீவைஷணவாகளெலலாரும அவா பரயாணததிறகு ஸநகாஹம செயவதைபபாாதது, அவருடைய பரதிகருதி ஒனறை விகரஹ ரூபமாகக திருநாராயண புரததில எழுநதருள்ப பணணுவதறகு அநுமதி கொடுககவேணடு மெனறு பராரதிகக, அவவணணமதியைக கொடுதது விடடு, அவவி டமிருநது புறபபடடு அதிக தவரையுடன ஸ்ரீரஙகம வநது சோநதா சோளதேசத தரசனுகிய குலோதுஙகனுடைய காலமும அதறகுள மூடிநதுவிடடபடியால இவ ருககு ஸ்ரீரஙகம வருவதிலும அவவிடததில மூனபோல விதாநத பரவசநம செய யதிலும எவவித சமமும ஸமபவிககவிலலை நேநத ஸ்ரீரான ஸ்ரீ கூரேசனையும ஸநதிதது, அவருடைய துகக்தால மிகவும துகிதராய, அவருடைய மநஸஸுககு ஆச வாஸ கரஙகளான வாரதைதகளைச சொலலிகொணடும ஹிதஙகளான காரயஙகளைச் செயதுகொணடும யதா பூவம விதாநாதததைத தழையுச செயவதில பரவருததராய் கொஞச காலம எழுநதருளி இருநதா சோளதேசததரசனுடைய கொடிய ராஜய நிர வாஹம நடநதுவநத பொழுது, சிதமபரதநதில திருககோயில கொணடிருநத ஸ்ரீகோவிநத ராஜபெருமாளுடைய விகரஹததிறகு அபாயம வருமபோல இருநததைப பாாதத சில ஸ்ரீவைஷணவாகள அநத விகரஹததை அவவிடமிருநது எடுததுககொணடு திருபபதியில ஒளிதது வைததிருககிறாகள எனனும வருததாநதம அவருககு அபபொழுது தெரிய வந ததது அதை அறிநத அவா, ஸ்ரீ கோவிநதராஜனை மறுபடியும பரதிஷடை செயயவேணடு மெனறு விரும்பி, அதறகாக திருபபதிககு எழுநதருளி, அவவிடதது ஜநஙகளுடைய பராாததனையின பேரில, திருபபதியிலேயே ஒரு கோபிலை நிரமாணம செயது அநத விக ரஹததை அவவிடததில பரதிஷடை தெயதாா. இபபொழுதும கீழததிருபபதியில அநத எமபெருமான ஸேவை ஸாதிபபதை எலலாரும் பாாகக்லாம பிறகு அவவிடமிருநது ஸ்ரீரஙகம திருமபி எழுநதருளி, கொஞச காலம முனபோல ஜநங்களுககு உபகாரக மான காரயஙகளைச செயதுகொணடிருநது விடடு, ஸ்ரீ பகவானுடைய நியமநம நேரவே பராகருதமான இநத திருமேனியை விடடு விடடு, நிதய விபூதியை அலஙகரிககுமபடி ஸமபவிததது அபபடி திருநாடடுககு எழுநதருளுகையில அவருககு நூறறு இருபது திரு நகஷதரஙகள் ஆயின அவா திருநாடடுககு எழுநதருளுவதறகுக கொஞச காலம முனனதாகவே ஸ்ரீகூரேசனும பரமபதமடைநதா

இது, இநத மஹாதுடைய நிதய சரிதரம இவா ஸகல கலயாண குணஙகளாலும் நிறைநதவராக இருநதா எனபதை நிரூபிகக ப்ரயதநபபடுவது அநாவசயமே இவரு டைய சரிதாததில, இவவிடததிற சொல்லபபடாமலிருககும சில ஐதிஹ்யஙகளை யதாத தமெனறு நினைதது இவாமீது சிலா அது காரணமாகச சிலதூஷணஙகள செயவதை நாம அறிவோம அநத ஐதிஹயங்களெலலாம பொயயாகையால, அநதத தூஷணததிற்கு அவகாசமே இலலை. ஒரு ஸமயததில ஸ்ரீகாஞசீபூாணா எனனும தமது சூத்ர ரூஹ ருதததை தமது கருஹததிறகு போஜநதிறகுக கூபபிட்டு அவரிடததில தனகிருநத பரீதயதிசயததால அவா போஜநம செயத பிறகு பாகியிருநத அநநதனைத தாம புஜிகக ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா உதயுகதராயிருநதாரென்றும, தமது ஆசாரயரான மஹா

பூணரும தாமுமாக ஒரே கருஹததில வஸித்திருநத பொழுது ஒரு ஸபதத்தில தமது பதனி ஆசாய பதநியுடன் சசரவு செயதைப பாரதது, கோபஙகொணடு, பதநியை அவளுடைய தகபபன் கருஹததிறது அனுபபிவிடடு, அநத கோபததாலேயே கருஹஸதாசரமதைத விட்டு விடடு நாலாவது ஆசரமதைத அஙகீகரிததாரெனறும, ஸ்ரீ கோஷடி பூணரிடம பதினெடடு கடவை போய அவரிடமிருநது பெறறுக கொணட ரஹஸய மநதரஙகளை, அவருடைய நியமநதிறகும அவரிடம தாம செயதிருநத பரதி ஜனனுகும விருததமாக, மநதர காரஹணம செயது கொணட உததரகூணததிலேயே, பஹிரஙகமாக அதிகாரி அநதிகாரி வாசியற, எலலாரும உஜஜீவநதைப பெறவேணடு மெனனும எணணததுடன பெருஙகுமபலில ஸகல ஜநஙகளுகும தெரியுமபடி உறத கச சொலலி உபதேசிததுவிடடாரெனறும, தாம ஸநயாவியாக இருநத காலததில ஒருஸமயம தமககு ஒரு ஆபதது நேரவே தமமை அநத ஆபததிலிருநது தபபுவிததுகொள ளும பொருடடு வேஷம மாறறி கருஹஸதா போல வஸதரம மூலியவைகளை தரித துக கொணடு அமமாதிரி அநுஷடாநாதிகளை செயது வநதாரெனறும, டிலலியிலி ருநது ஸ்ரீராம பரிய விகரஹததை மீட்டு வருவதில பஞசமாகளால தமககுக கிடைதத ஸஹாயததைப பறறி, அவாகளுககு அநத ஆலய பரவேசததை, அது சாஸதரவிருநத மெனறு தெரிநது கொணடே, அநுகரஹிதாரெனறும, தொணடனூரில ஜைநாகளை வாததில ஜயிதத பிறகு அநத அரசன தனககு விரோயலலியிருபபதை அவலமபிதது, அவனைக கொணடு தமககு பரதி வாதிகளாயிருநத அநேக ஜைநாகளைக கல காணநதில போடடு ஆடடு விததாரெனறும, இனனும இவவிதஙகளான பல ஐதிஹயஙகளைச சொலலி வருவது உணடு அவையெலலாம சாஸதரததிறகு விருததமான நடவடி கைகைகளானதால, அபபடி சாஸதரததிறகு விருததமான அநுஷடாநததில அவா பர வாததிததா எனறு சொலவது கொஞசமேனும நமபதகுநதனறு ஸ்ரீராமாநுஜா சாரியரிடம தமககுளள கௌரவாதிசயததால, அவருடைய சிஷய பரசிஷயாகளுட் சிலர, இமமாதிரி ஐதிஹயஙகளைக கலபிதது அவருடைய சரிதரததில சோதது விடடா ரெனறே நாம கரஹிததல வேணடும பாதக பரமாணஙகளுளள ஐதிஹயஙகளெல் லாம அபரமாணஙகளே.

ஸாவ ஜநஙகளும ஆதமோஜ்ஜீவநம பெறவேண்டும என்னும தீவரமான ஆவலும், வரணததாலும தநததாலும ஜனாநததாலும அதி நிஹீநாகளாயுள்ளவாகளிடமும நற குணஙகள் எதாவது தெனபடடால அதை எவவிதி ஆகரஹமுமின்றிகே பரீதியுடன ஆதரிககும உதாரததனமையும, பூத தயையும, ஸதய வசநமும, இனனும இவைபோனற பல உத்தம குணஙகள ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியரிடம ஸவாபாவிகஙகளாகவே இருநது வநதன வெனபது அவருடைய சரிதரததிலிருநது நனகு விளஙகும. இவையெலலாவற றையுங காட்டிலும மிக உயாநததான வேறு ஒரு குண விசேஷம அவரிடம இருநதது. அந்தகுணம புருஷ பரயதநததாலாவது ஜனாந விசேஷததாலாவது ஸாதிததுகொள் ளதகுநததன்றுகையால, அதை, அவா பகவானுடைய அருளாலேயே பெற்றிருநதா எனறு சொலலவேணடும. அநதகுணமாவது, அவர் பகவானிடதில செயது வந்த உததமமான ஹாரதத புதியே ப்ரீதி எனபது புருஷ பரயதநததால ஏற்படுததிக கொள் ளதகுடியதனறு. அது ஹருதயதிலிருநது தானாக பரவஹிகவேணடுமெனறு லௌ கிக நிரூபகாகள் சொலவாகள். அநத ப்ரீதி ஸாமானய ஜநஙகளிடம செயயபபட்டதா யிருநதாலோலை அதைஜநமாநதர வாஸனையால உணடானதெனறும, அதுவே பக

வாக் விஷயததிற் செயயப்பட்டு அதிசயிதமாயிருநததேயாலல அதைப பகவத கருபை யால ஏறபடடதெனறும வைதிகாகள சொலவாகள ஆழவா விஷயததிற போல ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா விஷயததிலும இநத பரீதி எவவித மயாவமறறதாகவும மிக அதிச யிதமாகவும இருநதபடியால எமபெருமான அருள அது கிடைதததெனறே சொலலுதல வேணடும ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடைய ஜஞாந பெருமையைப பற்றி அவருடைய கரநதஙகளே பறகள பேசும

இமமஹாந செயதருளி யிருககும கரநதஙகளாவன — (1) ஸ்ரீ வேதாரதத ஸஙகர ஹரம, (2) ஸ்ரீ பாஷயம என்று சொலலபபடும சாரீரக ஸமதரபாஷயம, (3) பகவத கீதா பாஷயம, (4) வேதாநத ஸாரம, (5) வேதாநத தீபம, (6) கதய தரயம, (7) நிதய கரநதம, ஆக ஏழு

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய காலம. ~~917—1037~~ (1017-1137) A. D.

யொஸாவஸ்ய தலக்ஷியஞ்ஜலவரெக்ரஸாஸ்ரு ஷ்டெ
வர்ஷஸஹஸ்ரே ஷுஷு ஷுகஸ்ரஸி கவயுஷ்டீயாலம்வர்ழி।
ஸாமும் வெதி கரஷ்டொஷரெஷ்ரஸ்ரெஷ்டமக்ஷரம் ஸாஸ்வதம்
கரஸ்ணாம்வர்நியிஷ்ஸு ருக்ஷணரர்நி ஜீர்யாத்ஸ்தாம் ஸ்ருயவெல॥

வம்ஸீவஸ்ரம் வஸுவெதரஸ்.

ஸ்ரீ:

விஷய ஸங்க்ரஹிகா

1 உபோத்காதः [1—20]

1	ஜம்ஹுத்ரோகுள	...	1—4
2	வுவக்ஷிஹா ஸ்ரஹு	...	5—16
3	ஸ்ரம்கரவக்ஷிஹம்கிக்ஷவः	...	17—19
4	ஹாஹுரவக்ஷி ஹம்கிக்ஷவः	...	20
5	யாஜவல்க்யகாரவக்ஷி ஹம்கிக்ஷவः	...	20

2. ஸம்கரவக்ஷிஹ்ய ப்ரமாதுவெதத்வம் [21—122]

6	'தத்தீஹி' இத்யாதிகாரணவாக்யாநாம் நிவிருபாஷ வாத்வநிராஹः	...	21—65
7	'ஹதோ ஜ்ஞாநத்' இத்யாதி ஸோபாகவாக்யா நாம் நிவிருபாஷவாத்வநிராஹः		66—82
8	நிவிருபாஷவஹ்நி வ்யாகரணாஹாவः	...	83—85
9	ஹயம்வேகாரப வஹ்நிநுவி ஹவிபாஷாணேவ		86—90
10	நிவிருக்வாக்யாதிக்ஷவி வஹ்நிநாம் ஹவிபாவிஷய வ்யாதிः	...	91—95
	[வ்யாஹாரிஷ்ட ஏவாயு இதி நிராஹः]	...	95—99
11	ஸ்ரோதிவாக்யாநாம் ஹேது நிராஹவாத்வாஹாவः	...	99—122

3. ஸம்கரவக்ஷிஹ்ய நயாயவெதத்வம் [122—163]

12	திரோயாநாநவதிः	..	122—140
13	வ்யஷ்டிவாநவதிः	.	140—146
14	நிவ்ருத்திநவதிः	...	146—148
15	நிவர்துகாநவதிः	...	148—150
16	ஜ்ஞாதிநவதிः	...	151—154
17	வாக்ஷ்ருநவதிः	...	154—163

4. உதாவகு வுதிகெஷவ:—[163—181]

18	ஹாஹுஷவெக்ஷ வுதிகெஷவ:	..	163—173
19	யாஉவவுகாஷவெக்ஷ வுதிகெஷவ:	...	173—181

5 வுவவக்ஷவுஷாவகழ—[182—425]

20	வஷ்ஹு செதிநாசெதிநாநாம் ஜுஹுணஷு ஷரீரஷரீரிஹாவ:	...	182—210
21	ஜுஹுணு: வவுஷுவுவாவுதிழ	...	210—213
22	உவாயவு ஹிக்ஷநிஷுஷ்வெணழ	...	213—231
23	திதி ஷுஷ்கி வுரோணுழ	...	232—248
24	ஜுஹுணோ நியஜ்யுதி வஷ்யுஷுழ	...	249—254
25	ஹக்ஷநிஷ்ஷ்வெண விஷ்ஹாஷு:	...	255—267
26	நாஷாயணவெஷ்வ உவெயதி வஷ்யுஷுழ	...	268—331
27	வுஷ்வதிதுஹாவவாஉநிஷாவ:	...	332—371
28	நிதுவிஷ்ஷ்டி வஷ்யுஷுழ	...	377—419
29	உவவாஹாஷு:	...	411—425

ஸ்ரீः.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நமः.

ஸ்ரீவேதாந்தகுரவே நமः.

கமலாகுச சூசுகாங்கித மலயதி வேதாந்த தேசிக முகாத் ।
ரங்கேச பாதுகாப்யாம் ரக்ஷாமந்த்ரம் ததீயமதிகம்ய ॥ 1.

ஸ்ரீः

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நமः

ஸ்ரீமத்பரமபுருஷம் நிகமாந்தமஹுய வேதாந்தகுரும் பஜே ।
யத்பாதபங்கஜயுகம் பகவத்கதாயா வாஸம் திசேத் வ்யஸனகோடிபி ராவ்ருதேஷு ॥
ஸ்வாத்மாநமாத்ம ஸஹதர்மசரீரகம் ச ஸம்சித்தயாத்ய நிகிலான் பரிதஸ்ய தூராத் ।
ஸம்ஸார ஜாலமவமுச்ய விமுக்தஸங்கா ஸ்தத்விஷ்ணுலோகமுபயாந்தி நிவர்தநந்தே ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், வேதார்தஸங்க்ரஹம் என்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்தருளக்கருதி, முதலில் இஷ்டதேவதையின் உபாஸகரூபமாகவும் குருவின் உபாஸ்யரூபமாகவும் இரண்டு மங்களச்லோகங்களை ஆசரிக்கிறார். இவ்விதம் மங்களச்லோகங்கள் செய்வது ஸமருதி ஆசாரம் இவைகளினால் ப்ராப்தம். ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள கார்த்தம் விக்நமின்றிகு முடிவுபெறுவதுடன் க்ரந்தத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்கு அதன் ஆர்த்தம் ஸித்தி பெறுவதும இந்த மங்களச்லோகரூபமான உபாஸனையின் பலமாகும்.

முதல் சலோகத்தின் அர்தம்.—'ஸகலமான சேதநவஸ்து அசேதநவஸ்து இவை யெல்லாவற்றிற்கும் சேஷியாகவும், சேஷசாயியாகவும், நிரமலனாகவும், அநந்தனாகவும் ஆநந்த ஸ்வரூபமாகவுமுள்ள விஷ்ணுவின் பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.'

கமலாகுச சூசுகாங்கித - ஸகலமான சித் அசித் என்னப்படும் வஸ்துவுகளுக்குச் சேஷியான. நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதி என்றும் பகவானுடைய விபூதி இரண்டு பிரிவாக விபாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த பதம் 'அவன் லீலாவிபூதியை உடையவன்' என்பதையும், அடுத்த பதம் 'அவன் நித்ய விபூதியை உடையவன்' எனபதையும காட்டுகின்றன. சேதந அசேதந வஸ்துகளடங்கிய ஜகத்தை விட ப்ரஹ்மம் வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இந்த விசேஷணம் குறிக்கின்றது. 'ஜகத் சரீரம், பகவான் சரீரீ (அதாவது - ஆத்மா)' என்பது நமது ஸித்தாந்தமாகையால், 'ஜகத் ப்ரஹ்மமே' எனறு சிலரால் சொல்லப்படும் அபோதாதிகண்டம் முழுவதும் இந்தச் சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தைப் பொருத்ததே தவிர, 'ஜகத்தும் ப்ரஹ்ம

மமும ஒனமே' என்னும் ஐக்யதைதைப் பொருத்ததன்று. 'அசேஷமான சேதநர்கள்' எனறு சொன்னதால் ஜீவன் ஒருவன் அன்று, அவர்கள் பஹு-வென்பது சொல்லப் பட்டதாகிறது சேதந அசேதநம் என்று பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு எனறு நாம அறியவேண்டும. 'வஸது' என்னும் பதததால் 'ஜகத் பரமார்தததமே, பொயயன்று' எனபது ஸூசிதம.

ஸஹ்யாயிந - 'சேஷனுடன் சயநம செயது கொண்டிருகுகும'. அதா வது - அவனுடன கூடினவன். சேஷனுடன கூடியிருப்பதுபோல, மற்ற பரிஜநங்கள இவர்களுடனும் கூடியிருகின்றன எனபது தாதபர்யம். ஆகையால், நித்ய விபூதியுடன் கூடியவன எனபது ஸூசிதம். இநத ஸமபநதம ஸ்வாபாவிகம நிதயம் எனறும ஏற்படுகிறது.

நிர்மலாநஸ கல்யாண நிதயை - 'நிர்மலனுகவும் அநநதனுகவும் கல்யாண நிதியாகவும் இருக்கும்'. நிர்மலன், அநநதன், கல்யாணநிதி என்று விபாகம நிர்ணயம் ஹேயகுண ரஹிதன்; அநந்தனென்றால் ஒன்றிலும் பரிச்சேதமில்லாதவன எனற சில இடங்களில் நைர்மல்யம் காணபபட்டாலும, ஆநநதயத்துடன் கூடிய நைர்மல்ய இவன ஒருவனிடததிலேயே உண்டு எனபது இதனால் ஏற்படுகிறது 'அநந்தன்' என்றால் 'கணகணறற நல்லகுணம பொருநதினவன்' எனறும சொல்லலாம். 'கல்யாணம்' என்பது ஆநநதததைக குறிகினறது. அதற்கு நிதி எனபதால், ஆநந்தம எனபது குணம் இவன அந்தகுணததை உடையவன என்பது அர்தம. 'கல்யாணம' என்றால் 'கல்யாண குணங்கள' என்றும சொலலலாம். இப்படி பகவான் ஹேயகுணங்களற்றவனுகவும் கல்யாணகுண ஸமபநநனுகவும் இருகின்றன எனறு அவனுடைய உபயலிங்கத்தன்மை சொலலபபட்டது.

விஷ்ணவே - இதனால் விஷ்ணுதான பரதேவதை என்று சொன்னதாகிறது.

நமககு ப்ராபயமாக இருககும வஸ்து இவவிதம் இருகின்றது என்று சொல்லி விட்டு, அதை அடைய நாம செயயவேண்டிய உபாயம என்ன எனபதை 'நமஸ்' எனனும சபதததாற் சொலலுகிறார். கேவலம் பரணமம செய்வது உபாயமாகாது, பகதி ஒன்றே உபாயமாதலால், ஆகையால், இவவிடததிற் சொல்லப்படுகின்ற நமஸ்ஸை பகதிககுள அந்தர்பூதம்.

இவவிதம தேவதையின் உபாஸநதததைச் சொலலும இநத சலோகம ப்ராப்ய தததையும் ஸாதகரூபமாக பரதிபாதிகினறது என்று அறியவேண்டும். 'நமஸ்' என்னும் சப்தத்தால் உபாயமும், மறறைச் சப்தங்களால உபேயமும சொலலபபடுகின்றன. இவை தாம் ஸ்வபாவத்தில் பரதிபாதிகபபடவேண்டியவைகள.

வரம் வ்ருஷைலவாஜ்ஜம் ஸ்ருஷரிமதம் ஸம்ஸரதி த -
ஸ்ரோவாயுர்மீஜம் விவஸுரஸ்ருஷ்ஹவ்யாஷ்ஷதி ।

இரண்டாவது ச்லோகத்தின அந்வயம் — 'வரம் வ்ருஷைலவ கஜ்ஜம் ஸ்ருஷரிமதம் (ய ஸஸ்) ஸம்ஸரதி; தஸ் (வனவ்) வஸ்ரோவாயுர்மீஜம் (ஸஸ்) விவஸுர், தஸ் (வனவ்) கஸ்ரஸ்ருஷ்ஹவ்ய் கஷ்ஷதி' இதி ஸ்ரஸ்திந்யாயாலெ தம் ஜமதி விதம் ஹரம் ஸோஹநம் கரிஸ் யெந கவாஷ்ஷம் வஹி யாஸ்ரஸ்ரஸ்திஸ் விஜயதெ ॥ ['பர ப்ரஹ்மமே அவிதயையால மறைக்கபட்டதாயும பலவித மான பேதத்தைப பார்த்தல் ப்ரமிக்கும ஸவபாவமுளளதாயும கொண்டி ஜநம மரணம முதலிய துக்கபாகியாகினறது' எனறும், 'அந்த பரஹ்மமே, பாரமார்தத்திகமான புதி இந்திரியம முதலிய உபாதியுடன் ஸம்பந்தமாய்க்கொண்டி காம பரவசமாகினறது' எனறும, 'அந்த ப்ரஹ்மமே சேதநா சேர்தநைகளாகப பரிணமித்து, அசேதந வஸது வுகளுள பரிம்பு பொகயதை பாகிற அசுபதத்திற்கும, சேதந வஸதுவுகளுள அபுரு ஷார்தாநவய ரூபமான அசுபதத்திற்கும் ஆஸ்ரயமாகின்றது' எனறும இவ்வாறுக சரு திகளும தாக்கத்திற நம விருத்தமாக ஜகதில் பரவி வரும் மோஹநமான இந்த அந்தகார மானது யாதொரு யாமுநாசார்யரால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தள்ளபபட்டதோ அப்படிப்பட்ட யாமு நமுநிபாதவா ஜயகாலியாக இருக்கிறார்]

இந்த ச்லோகமானது குருவின உபாஸநா ரூபமான மங்களாசாரமாக இருப்பது டன பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்தின ஸங்கரஹமாகவும் இருக்கினறது. பரமதங்களுள மூன்று மதங்கள் முதல மூனறு ச்லோகங்களால் இவவிடத்தில ப்ரஸ்தாவிக்கபபட்டிருக்கினறன. இந்த மதங்களும ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் நிரஸிக்கபபட்டிருக்கிறபடியால அவைகளும் இங் கெ விவக்ஷிதங்களே அந்த மூனறு மதங்களாவன —

(1) சங்கர மதம்—பரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம், அது அவிதயையால் திரோஹி தமாட ப்ரமிக்கினறது, அதுதான ஸம்ஸாரம. அதாவது - பரஹ்மமொனறே எவவித பேதமுமில்லாத ஸவயம் ப்ரகாசமான வஸது, மாயையின ஸம்பந்ததினால ஜகதாக அவபாஸித்துக்கொண்டி பேதாபேதத்தில ப்ரம்மித்து ஜநம மரணம் முதலிய துக்கங் களை அடைகினறது.

(2) பாஸ்கர மதம்— பரப்ரஹ்மம் எனபது நிர்விசேஷமனறு, குணங்களுடன கூடியது, ஆனால, அது, புதி இந்திரியம் தேஹம முதலிய ஸதயமான உபாதியுடன கலந்து ஜீவனாக மாறி ப்ரமித்து ஜநம மரணம முதலிய துக்கங்களை அடைகினறது

(3) யாதவப்ரகாச மதம — அந்த ப்ரஹ்மமே சித் அசித் ஈச்வரன என்று மூன ரூபப் பரிணாமித்திருத்த தனமையிட அபிந்நமாயுளள வஸதுக்களில் பேதபுத்தியைச செய்து ப்ரமித்து ஸம்ஸாரத்தை உண்டாகினறது. அதாவது - பரஹ்மமே அசித்தாகப பரிண மிக்கிறபடியால சித்துக்களுக் காணப்படும பரிணாமாஹ்தையாகிற அசுபதத்திற்கு அது ஆஸ்ரயமாகின்றது, ப்ரஹ்மமே சித்தாகவும பரிணமிக்கிறபடியால் சித்துக்களுக் காணப் படும் அபுருஷார்தாத்துக்களில் அந்வயிப்பதான அசுபத்திற்கும அது ஆஸ்ரயமாகின்றது.

ஸ்ரு-கி-ந்யாயாவெதம் ஜமதி விததம் மொஹநஸ்ய-
ஹெதொ யெநாவாஷ்டம் வஸ்து விஜயதெ யாத்3ரு-நிஃ ॥ 2

இவ்விதம இவாகளின கொள்கைகள் இருகின்றபடியால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரா இந்த ச்லோகத்தில் இந்த மூன்று மதங்களைப்பற்றியே சொல்லுகிறார் எனபது வ்யகதம்.

வஸ்து ஸ்வரூபெவ - பரபரஹமே. அதாவது எந்த ப்ரஹமமானது ஹேய குணஙகள அற்றது எனறும், கல்யாணகுணங்களுடன் கூடனதென்றும், ஆகையினல் எல்லாவற்றையும விட விலகூணமெனறும், ஸவயம பரகாசமாக இருப்பதையே ஸ்வ பாவமாக உடைததாயிருக்கிறது என்றும் ஒததுகொளளப்பட்டிருகிறதோ, அதற்கே ப்ரமம ஸம்பவிகினறது என்று சொல்வது விருததமன்றே? எனபது ஹவ எனபதன தாத்பாயம். ப்ரமம் ஸம்ஸாரம இவைகளின நிவருதத்திகாக எந்த ப்ரஹமம் நம்மால் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறதோ, அதுவே ப்ரமிகின்றது ஸம்ஸரிகினறது எனபது ஆசசாயம்.

அஜ்ஞது - அவிதயையால் மறைகபபட்டதாய்கொண்டிம. தன் ஸவரூபதைதத் தானே அறியவில்லை.

ஸ்வரிமதது - பேதமில்லாத இடத்தில் பேதததைப் பாத்து ப்ரமிதது. ஸம்ஸரதி - ஸமஸரிகிறது. பேதததை உணாவதால் உண்டாகும் ஸகல துகஙஙளுக்கும் பாத்ரமாவதே ஸம்ஸரிபபது. இவ்வளவு சஙகரமதம்.

விரொவாயுனீஷ்தெ - வேறு (தனனைபபோல ஸதயமாயுள்ள) உபாதிகளால ஸமபதது மாய. சங்கரமததில் அங்கீகரிகபபடும் மித்யையான அவித்யையைகாட்டிலும, ஸத்யமான இந்த உபாதி வேறு என்று சொன்னது ஆகிறது.

விவஸ்தெ - காம பரவசமாகி. இவ்வளவு பாஸகரமதம.

கரூஹவ்யாவ்ருதெ - அசுபங்களுகு ஆஸ்பதமாகினறது அசேதநம வஸது எப பொழுதும மாறிகொண்டே இருகின்றது என்பது அதற்கு அசுபம் ஏதரானது கர்மதினால ஜ்ஞாநகுறைவு அடைந்தாய் அல்பங்களான அர்த்தகாமஙகளாகிற அபுரு ஷார்தஙகளில் புருஷார்தத புத்தியைசசெயகிறது எனபது அதற்கு அசுபம இது யாதவமதம்.

இதி ஸ்ரு-கி-ந்யாயாவெதம் ஜமதி விததம் - இப்படி, வேதம தாக்கம இரண்டுகும் விருததமாயும, ஜகததில பரவிவருகிறதாயும.

மொஹநதெ - மோஹமமாயும். பரமார்தமல்லாததில் பரமார்தத புதியை கல்பிகிறபடியால் இவை மோஹமஙகளே.

ஹந்த கஷ்டம் யெந கெவலதெ - யாதொரு யாமுநமுநியால் இந்த அஜ்ஞாநமானது நிரஸிக்கபபட்டதோ. அஜ்ஞாநத்தை இருளாகப பேசுவது அநுசிதமே.

ஸ ஹி விஜயதெ - 'அவர் ஜயிகிறார்' என்பதால அவருடைய உபாஸநா சொல்லப்பட்டது. "ஜயதுகி வெதொ ராஜ" எனறு சிலர் திருவடி உபதேசம் வஹிகவில்லையோ?

சுலோக ஜகதி தாந ஸாஸந ஸ்ருதி நிகர சிரஸி ஸ்திதே
தொடயதயே, ஜீவ பரமாத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாந வ்ருத்யர்த்த வசந-ர

'சுலோக ஜகதி' எனபது முதல் 'வ்ருத்யர்த்தயே' என்பது வரையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்வபக்ஷததைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

சுலோக ஜகத் - ஸகல ஜகதுக்குமம். அதாவது - பலவித அதிகாரிகள் அடங்கிய ஜகத்துக்கு, ஸகல அதிகாரிகளுக்கும்

ஹித தாந ஸாஸந - ஹிதததைத தெளிவாக ஜ்ஞாபிபபதில பரவருதத்திக்கும். 'ஹிதம்' எனபது, உபாயம உபேயம இவைகளை விஷயமாக உடையது. சுத்த ஸ்வரூபாவது - விசய ஜ்ஞாபநம. இப்படி ஹித்ததைப போதிக்க பரவ்ருத்திக்கும் வேதம ப்ரமத்தைச் சொல்லாது எனபது குறிபபு. அபுருஷார்தமான ஸ்வாக கதத்திற்குப போகும உபாயதையும, மிகவும நிருதயமான அபிசார கரியைகளையும வேதம் சொல்லுகினறதே! இது உபபநநமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும. வேதம ஸ்வாகமம முதலிய அபுருஷார்த்தங்களை சொல்வது, அபபடிபபட்ட அதிகாரிகளும ஜகத்தில இருகிறபடியால. அத்யநதம அஹிதமான அபிசாரங்களைச் சொல்வதும, அமமாதிரி காமங்களில நோகமுள்ள துஷ்டாகளை, பக்ஷபவிசேஷங்களால் குழநதைகளைப் போல வசீகரிப்பதற்காகவே 'த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:' (2-45) எனனும் ஸ்ரீ கீதாவாகயத்தின மேல ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பினவருமாறு பாஷ்யம செய்தருளியிருகிறார். ஸகல ஜநங்களிடமும வேதம வாதஸலயம் உடையதானதால், அவரவாகளுகுத தகபடி அது ஹிதத்தை உபதேசிகுமனறே? அப்படி உபதேசியாவிட்டால், ரஜஸ தமஸ குணம நிறைநதுளள ஜநங்கள், தம்மால அபேக்ஷிகப்படும் பலததை அடைய உபாயம் அறியாதவாகளாய அநுபாதேயங்களில் உபாதேய ப்ரமம் செய்து அது வழியாக நாசத்தை அடைநதுவிடுவாகள. 'யதா காம்யேஷ்வநர்தேஷு நியுங்தே தத்பராஜநா: வ்யுத்பாதயதி வித்வாம்ஸ்தாந தாத்ருஷாநி வசாம்ஸி ச' எனபது ஸ்ரீ தாதபாய சந்தரிகையின் வாகயம்.

ஸ்ருதி நிகர சிரஸி - வேதகூட்டதின் சிரஸஸில. பரதேவதையைப் பறறிபே பரதிபாதிகும வேத பாகததிறகு 'வேதசிரஸ்' 'வேதாந்தம்' என்று பெயர். வேதங்களும அநேக சாகைகளை உடையவை. 'ஸகல சாகைகளிலும காணப்படும வேதாநத வாகயங்களில்' எனபது ஆத்தம் 'ஸ்ருதி:' எனபது 'ஸ்ருதயஸ்ச நித்யா:' 'எபபொழுதும கேடகபபடுகினறது' எனனும் அரத்தமுளளது. அதாவது - மனிதனால சொல்லபபடாமல அநத காரணதினாலே நித்யமாயும் எவித தோஷமும அறறிருகுமாம வேதம.

ஸுபஸ்ருத: ஸுபஸ்ருதரத: - இநத அரத்தமானது (அதாவது - பினசொல்லப்படப் போகும அரத்தமானது) நனறாக அறியபபட்டிருகிறது.

ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகதக்வ்யதாகர வாஸவ வாஸுதேவ வரணயுகள யுகாந்த வ்யாபி நவரணாதிஷ்டித ஸுதர்சனாதி திவ்யாயுதாவிதாஸ்ரிதாகில ஜீவாத்ம நாம் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி போக ஸம்பாதன வாணுவாவாஸ்ரவ கதக்வ்யவாஹ

ஜீவபரமாத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநவிவக்ஷயா - ஜீவாதமா பரமாதமா இவை களின உண்மையான ஜ்ஞாநததை முனனிடடுகொணடிருககும். அதாவது - அபபடிப் படட ஜ்ஞாநததுடன செயயபபடுமம. உணமையான ஜ்ஞாநமாவது - பரபஞசம் முழு வதும் பரமாதமாவை ஆதமாவாக உடையது எனனும ஜ்ஞாநமே இதுதான உண்மை யான ஜ்ஞாநம். "வெனதஷாத்ருஶ்யம் வவழு - தத்ஸத்ருஷ்" எனறு பரமாத மாவை ஆதமாவாக உடைததாயிருபபதே ஸதயம எனறு சொலலபபடடிருககிறது.

வணர்யஸ்ய யதோசிதி கதக்வ்யதாகர - வாணுசரம தாமாநுஷடாநததை அங்கமாக உடைய. 'மேழச்சொலலபபடட உணமையான ஜ்ஞாநததை முனனிடடுகொண டிருககும காமாநுஷடாநததை உடைய' எனபதால கேவலம வாகய ஜநய ஜ்ஞாநம் உத வாது என்று சொன்னதாயிறறு. சிலர, காமாநுஷடாநஙகள கேவலம பரஹ்மோபாஸநத தில் ஒரு இச்சையை மாதரம ஜநிபபிககும எனறு சொல்வர. மற்றும சிலர், காமா நுஷடாநததால ப்ரதிபந்தகஙகள விலகுகினறன, ஜ்ஞாநததினுல் பரஹமம அடையப்படு கினறது, ஆகையால இரணடும ஸமமாகக காரணமாகினறன எனறு சொல்வர். இவை இரண்டும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருகது அநபிமதம. இதக காமஙகளே பகவதாராதந மாகினறன, அதனுல் பரஸநனுகி பகவான அநுகரஹிகிறன எனனும தமது மதததை இது ஸூசிபபிகினறது.

வாஸ வாஸுதேவ யுகள யுகே - பரம புருஷனுடைய திருவடிகளில். 'பரம புருஷன' எனபதால தேவதா விசேஷமும, 'யுகளயுகே' என்பதால தாஸ்யததிற்குத தகுந்த வயாபாரமும தோன்றுகின்றன.

யுகாநாயுத வரணாதிஷ் - தீயாநம, அசசாநம, ப்ரணமம இவை முதலிய. அதாவது - நாமஸஙகீரதநம யஜநம் முதலியவைகளும் எனபது குறிபபு. இவைக ளுககுள தீயாநம் முகியமே. ஆனுலும, இவைகளால ஏறபடுமி பரமபகதியைக கவ னித்து இவைகளைத தலயமாகச் சொனனபடி அசசாநம பரணமம இவைகளுடன கூடிய தீயாநமே உபேயததைக கிடைககவொடடாமல தடுககும பரதிபநதகஙகளைப போககடிகககூடியது.

கதயுகளியர் - மிகவும் பரியமான- தயாநம முதலியவைகள அளவறற ப்ரீதி பூர்வகமாகவே செயயபபடவேண்டுமி. ப்ரீதி விரஹிதமான தீயாநம் முதலியவை உபாயமாகா என்பது தாதபாயம.

"உதநாஹவ உஜ்ஜிதா உதாஜீ உர் ந்ருஷ்வாண:" எனனும பரதி ஸவ ரூபத்தைச சொலலும ருலோகததில்,

श्रद्धया श्रुत्या श्रुत ஸ்ரவ - அதயாத்தமான ப்ரீதியுடன் எனனிடம் மஸ்னஸ நிவேசிகக வேணடும்.

श्रद्धया श्रुत्या श्रुत्याजी ஸ்ரவ - அதயர்தமான ப்ரீதியுடன் எனனிடதில் சேஷ வருததியைச செய.

श्रद्धया श्राम ऋश्रुत्या - அதயாதமான ப்ரீதியுடன் எனனிடதில் நமஸயையைச செய, எனறனறே அர்வயம்?

क्रियावधिश्च - இபபடிபபட்ட க்ரியாகம முதலியன அவனை அடைவதைய பலமாக உடையன. ' क्रतुर्यज्ञियः पुरुषाराध्यस्तदाप्तिश्च ' எனபது அரவயம.

ज्ञस्य जीवात्मनः - இரத ஜீவாதமாவுகு. பரமாதமாவைவிட விருததமான ஸ்வபாவத்தை உடைய இரத ஜீவனுகு. வஸ்து ஸக்தி இவவிதம் இருகையில ஜக யம எபபடிச் சொல்லகூடும எனபது குறிபபு

अनादि विद्या याऽऽगता - அநாதிகாலமாக வரும் அவிதையையால்ஏறபட்டுள்ள. அவிதயை எனறால், தேஹாதமை ஆதமா எனறும, ஆதமா ஸவதந்தர எனறும பர மிப்பது.

" ज्ञस्यैतस्य खलु विद्यायाः प्रागैश्वर्यं कर्म चोदितम् ।
अनात्मन्यात्मबुद्धेस्तु कर्त्रैश्वर्यं विधीयते ॥ "

(ஆதம ஸாகஷாதகாரதில ஆத்மபுதயும நமககு ஸவம இல்லாததை நமமுடையது எனறு நினைககும புதயும அவிதயை என்று சொலலபபடும) அவிதையையால் காமம, காமத தால தேஹபராபதி, தேஹஸமபநதததால அவிதயை எனறு அநயோநயாச்ரய ரூப மான தோஷமானது 'அநாதி' எனபதால பரிஹருதம.

पुण्य पाप रूप - புண்யம் பாபம் இந்த ரூபமான. ' புணயம் எனபது தேஹாதமைகாட்டிலும ஆதமா வேறு எனறு நினைதலனறே செயயபபடுகிறது? அது அவிதையினை காரயம எனறு எபபடிசசொல்லகூடும' எனறால, அநத ஜ்ஞாநம் இருநத போதிலும ஜீவாதமா பரமாதமாவுககே சேஷன என்னும ஜ்ஞாநம இலலாமறசெய் யப் படுகிறபடியால அது அவிதயா காரயமே. ஸவாகக முதலிய பரியாயாநுததை உத தேசிததனறே புணயம செயயபபடுகிறது? ஸ்ரீ கீதாபாஷயததில் ' ज्ञानावृत्तौ ' (11-17) எனபதை விவரிகுமிடதில் ' पापमेवाश्रयेदस्मान्हत्वैतानाततायिनः । तस्मान्नार्हा वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान्स्वबान्धवान् ' (பாபமபோலே புண்யமும பநதததிற்குக காரணமாதலால், இரண்டையும தயஜித்தவன) எனறு சொலலபபடடி

ஹேதுக ஸ்வர்காதி ஸுரநரதிர்யக் ஸ்தாவராத்மக சதுர்விதபே
ஹஸ்ரவைர கூதத்தத்தூராதாஹி சாநஜநிதாவஜ்நீய ஸ்வபாய விஷ்வம்
ஸநாய தேஹாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபவதத்ஸ்வபாவ தத்தயாசிவரூபாத
ஸ்வரூபவதத்ஸ்வபாவ தத்ஸாஸந தத்ஸ்வபாவோபாதி

ருக்கிறது. ச்ருதியிலும் (நர ஸ்ரேஷ்டம் நரஸ்ரேஷ்டம் ' எனபதறகுப பிறகு (ஸவெரு வாவூநம் ' எனபது காணபபடுகிறபடியால், முமுக்ஷுவுககு ஸுகருத மும் பாபம்போலே பந்தகமே எனறு சொனனதாகிறது

ஹேதுக - காம பரமபரைகளுக் காரணமான

ஸ்வர்காதி ஸ்ரேஷ்ட நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக - பரஹமா முதலிய தேவ தைகள, மநுஷயாகள, பசுபக்ஷிகள், வருக்ஷம முதலியவை, இத்யாதியான.

சதுர்விதபே ஹேதுரவைர கூதத - நாலுவித தேஹங்களில பரவேசிப்ப தால் உணடாகும்.

தத்தூராதாஹி சாநஜநித - அநதநதத தேஹங்களிற் செய்யபபடும் ஆதம ஜ்ஞாந பலமாய் ஏற்படும. அவிதயையால் புண்ணிய பாபரூபமான காமம, அதனால தேஹப்ரவேசம, தேஹபரவேசததால தேஹாதமாபிமாநம் என்று அநாதிபரவாஹமு.

அவஜ்நீய ஸ்வபாவ விஷ்வம்ஸநாய - விலகககூடாத ஸம்ஸார பயததைப போக கடிககும்போருட்டு. ' இதெலலாம் பொய ' எனறு எவ்வளவு தடவை உதகோஷித்தா லும் இது நிவாதநிகமுடியாது என்பது தயோதிதம.

தேஹாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபவதத்ஸ்வபாவ - தேஹததைக்காட்டிலும வேறுபட டதான ஜீவாதமாவின ஸ்வரூபம், அதன ஸ்வபாவம. இதன் ஸ்வரூபம, ஜ்ஞாநாநந தைகரஸ லக்ஷணமாக உடையது, ஸ்வபாவம், பகவானுககு சேஷமாக இருககும தனமை. உபாஸிககவேண்டியவனுககு இநத இரண்டுமே அநுகூலங்கள.

தத்தயாசிவரூபாத்மஸ்வபாவ - அநத ஜீவாதமாவுககு அநதா யாமியாக இருககும் பரமாதமாவின ஸ்வரூபம, அதன ஸ்வபாவம. இதன ஸ்வரூபம, எல்லாருகசம ஈசவரனுக இருககும் தனமை, ஸ்வபாவம, ஆசரிதாகளுககு ஸுலபமாக இருககும் தனமை. உபாஸிககபபடவேணடியவனுககு இநத இரணடும் அநுகூலங்கள

தத்ஸாஸந - அநதப பரமாதமாவை உபாஸிபபது. இது உபாயம, இது ஏற்கெனவே விஸதாரமாக விவரிககபபட்டது.

தத்ஸ்வபோதித - அநத உபாஸநதிறகுப பலமான.

ஸர்வ வேதாந்தாநாம் ப்ரஹ்மாத்மைகத்ய பரத்வே தாத்பர்யம் இதி வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே,

"தத்த்வமஸி" (சாந்தோக்ய. 6-8-7.)

"அயமாத்மா ப்ரஹ்ம" (ப்ருஹதாரண்யகே, 6-4-5)

"ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோ(அ)ந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஸரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத:" (ப்ரு 5-7-22)

ஆத்மஸ்வரூபோ விஸ்தர வக்ஷ்யாம: - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆவிர்பவிப்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கும். உபாஸநத்தால் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகின்றது என்பது கருத்து. சுத்த ஆத்மா நித்யநிரவத்யமான வஸ்து, ஸர்வஜ்ஞத்வ முதலிய குணங்கள் அதற்கு உண்டு. ப்ரகருதி ஸம்பந்தத்தால் ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் ஏற்பட்டு, அவை ப்ரகாசிக்காமலிருக்கின்றன. காமபந்தம் விடவே முதலில் அவை ஆவிர்பவிக்கின்றன, பிறகு பரப்ரஹ்மாநுபவம், என்பது க்ரமம்.

அபரிமிதாத்புதஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வபாவ ப்ரஹ்மாநுபவ - அளவற்ற அதிசயத்துடன் கூடிய ஜ்ஞாநத்தைக்குணமாக உடைய ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிப்பதை அது சாஸ்திரத்தில். மேற் 'அநுஸ்ருதாவஸ்ய' எனும் பதமும் இவ்விடத்தில் 'ஜ்ஞாநந' என்னும் பதமும் ஒரே அர்த்தமுள்ளது.

வேதாந்தவாக்ய ஜாதம் ப்ரவ்ருத்தம் ஹி - ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களும் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றனவன்றே? கேவலம் ஒரு வாக்யத்தை அவலம்பித்துச் சொல்ல வில்லை, எல்லா வாக்யங்களும் இம்மாதிரி சொல்லுகின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

அந்த வாக்யங்களாவன —

தத்த்வமஸி - நீ அதுதான. அதாவது - நீ பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கிறாய். 'நீ' என்று ஒரு ஜீவனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டது.

அயமாத்மா ப்ரஹ்ம - ஆத்மாவெனறு சொல்லப்படும் வஸ்து பரப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது. இது ஜீவ ஸாமாந்யத்தைப்பற்றியது.

ய ஆத்மநி திஷ்டந் - எந்த பகவான் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் இருந்து கொண்டு அந்த ஆத்மாவுக்குள் இருக்கிறானே, எவனை அந்த ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவனுக்கு அந்த ஆத்மா சரீரமோ, எவன் அந்த ஆத்மாவை நியமிக்கிறானே, அந்த விகார

"ஸஷ ஸர்வ ஈஶ்வராத்மா ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வ ஶக்தி ஸர்வ ஸேஷீ நாராயணஃ" (ஸு. 7.)

"தமேவம் வித்வாந்மந்வாநோ ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா நாஶகேந" (ப்ரு. 6-4-22)

"ப்ரபத்தி ரேவைதி வாரம்" (தை.)

"தமேவம் விதுஷோ ம்ருத்ய ஸம்ஸாரோ நாஸ்தி ஸம்ஸாரிணோ வம்ஶா ஸம்ஸாரிண விதுஷே" (வா ஸ்ம.)

ஸ்ருதயஶ்ச

மற்றிருகும அந்தர்யாமி உனகு ஆதமா. இமமாதிரியான வாகயஙகள் பேத சுருதி களையும் அபேத சுருதிகளையும ஸமந்வயம செயகிறபடியால கடக சுருதிகள் என்று சொல்லபபடுகினறன.

ஸஷ.... நாராயணஃ - எல்லா பூதங்களுகும அந்தராதமாவாக இருகும இவன், காமஸம்பந்தம் அறற திவ்யஙக ப்ரகாசிகும ஒருவனை நாராயணனே. இந்தச்ருதி, அந்தப் பரமாத்மா நாராயணனே என்று சொலலுகிறது

தமேதம் ..ஸ்ருதயஶ்ச - அப்படிப்பட்ட இநத பரமாதமாவை வேதவாகயங்களால்க்கொண்டு ப்ரஹமவித்துகள அநுபவபரயோஜநமாகச் செய்யபபடும வாஜபேய தாமாஜ்வமேதாதமாகிற யஜஞத்தாலும தாநதாலும, தபஸ்வியினாலும அறிய இசசிகி றாகள். இது, வாஜபேய தாமாஜ்வமேதாத ரூபமான காமம உபாஸநத்திற்கு, அங்கம என்பதைசசொல்லுகின்றது.

ப்ரபத்தி ரேவைதி வாரம் - பரமபுருஷனே உபாஸிகிறவன அவனையே அடைகிறான். இது உபாஸநமே உபாயமெனபதைச சொலலுகினறது

தமேவம் ..விதுஷே - இவவிதம உபாஸிகிறவனே முகதனாகிறான, இதைத தவிரத்து வேறு வழி இல்லை. பரமாதம பராப்திககு வேறு உபாயமில்லை எனபதை இது தெரிவிகிறது.

ஸ்ருதயஶ்ச - இது முதலானவை அநத வாகயஙகள். முதலான என்று சொன னதால், பேத சுருதிகளும் உபாஸந சப்தததுடன் கூடிய சுருதிகளும காஹிகபப படுகின்றன.

ஜீவாத்மா ஸ்வரூபம் தெவஸ மநுஷ்யாதி வர்ணாஸ்ரம விசேஷாதிகள மநோவாக்ய தர்மாதிகள ஜ்ஞாநஸ்வரூபமெகை ஸ்வ

'ஜீவாத்மா' – இதில் மேலே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்யங்களில் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமாவது பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமாவது விவரிக்கப்பட்டவிலிலையே என்று சங்கித்து, வேதார்த்தத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற ஸ்ம்ருதி புராணம் மூதலியவைகளில் அவை உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஆகையால் அவை ச்ருதி ப்ரதிபாதங்களென்றும் நிஸ்சயித்து அந்த உபபாதநப்படி அந்த ஸ்வரூபங்களை விவரிக்கிறார்.

வாக்யத்தின் அர்த்தம்,— ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, தேவத்வம மநுஷ்ய தேஹம முதலிய யாதொரு பரகருதி பரிணாம விசேஷம உண்டோ, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பேதமும இலலாதது, ஜ்ஞாநத்வம ஆநந்தத்வம் முதலிய குணங்களுடன் மாத்திரம் கூடினது. காமங்களினால் ஏறபடடுள்ள தேவமநுஷ்யபேதம் நாசம அடைந்த பிறகு, அந்த ஜீவாத்மாகளுக்குப பரஸ்பரம் ஸ்வரூபத்தில்உள்ள பேதம வார்த்தைகளால சொல்லமுடியாது; தன்தன்னுலேயே அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், அந்த ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்று மாத்திரம் சொலலத்தகுந்தது. அது எலலா ஜீவாத்மாகளுக்கும ஸமாநம.

தெவஸ மநுஷ்யாதி ..... ப்ரபேதம் – 'ஒருவன் தேவன மற்றொருவன் மநுஷ்யன், என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பேதங்களெலலாம் தேஹத்தைப பற்றியவைகளே தவிர ஆத்மாவைபபற்றியவையல்ல எனறு சொல்லப்படுகிறது

'தயோர்தர் ஏகஸ்ய ஸம்ஸர ஆபாத்ராதி நிபந்தநம்!
ஜ்ஞாத்ருத்வாநுபந்தாஸ்து ந நயுஷ்ணத்வாதயோ யதா:'

(பரகருதியின் விகாரமாகிற தேஹத்தின ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரமமும ஸ்வதந்தரத்வாதம ப்ரமமும இன்னும் இவ்வாறுன பராகருத தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன, அந்த ஆதமா இவைகளுக்காகாட்டிலும் வேறு) என்றும்,

'வர்ணாஸ்ரம தெவாதி நாநாத்வ மநுஷ்ய நர்ய வாதயஸ்!
ஸரீராத்யாஸ்ரிதாஸ்ஸர்வே ஸரீரே நாத்மநி க்வசித்'

(தேவாதி பேதங்களெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை, சரீரத்திற்கே, இமமாதிரியான சரீர பேதத்திற்குக காரணம் காமமே) எனறும் உபப்ருஹ்மணங்களில காணப்படுகின்றன. நாநாவித்வ – பலவித பேதங்கள். தேவன மநுஷ்யன் திர்யக ஸ்தாவரம் எனறும் பேதங்களுடன், 'ஒருவன ஸுகி, மற்றொருவன துகி, இதயாதியான பேதங்களும் விவக்ஷிதங்கள்.

ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபம் – 'ஜ்ஞாநத்தனமை ஆநந்தத்தன்மை இவைகளையே குணங்களாக உடையது' என்பது அர்த்தம். சரீரத்தில் காணப்படும் பேதங்

ணம் । தஸ்யைதஸ்ய கஉக்ரூத தெவாஷிஹெஷ வியுஷ்ட ஸ்ரஷ்டு
வஹெஷொ வாஸுதெவொஸ்மீதி ஸுஸம்வெத்யஃ । ஜ்ஞாநஸ்வரூபமெவ நிதெ
தாவதெவ நிஜெஷ்யதி । தத்து ஸர்வெஷ்வா ஸாத்மநாம் ஸமாநம் ।
வாவம்விய மிதமிதாத்மகஸ்வபாவஸ்ய உத்ப ஷ்டிகி ஸுஉய

கள் நசித்துவிட்டால், பிறகு ஆத்மாக்களுக்கு எவ்வித பேதமும் சொல்லமுடியாது; எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞாநாகாத்த குணகத்வம் ஸமாநமாக இருகிறபடியால்.

வாவாஉ மொவாஸ்மீ, ஸுஸம்வெத்யஃ - ஒரு ஆத்மாவைவிட மற்றொரு ஆத்மா வேறு என்பதைத் தான்தானே அறிந்துகொள்ளும்படி இருகும். அதாவது, காமகரு தமான சரீரபேதத்தைக்கொண்டு ஆத்மபேததைத் சொல்லமுடியாதே தவிர, ஸ்வா பாவிகமாக பேதமுண்டு எனபது கருதது. **''ஜ்ஞாநஸ்வரூபமெவ நிதெ தாவதெவ நிஜெஷ்யதி''** - ஆத்ம வஸ்து ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று மாத்ரம் சொல்லத்தகுந்தது. **'நிஜெஷ்யதி'** என்பதை அன்வயிக்க **'ஸ்தீயதெ'** என்பதை அத்யாஹாரம் செய்து கொள்ளவேண்டுமெ.

தத்து ஸர்வெஷ்வாத்மநாம் ஸமாநம் - அந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் எல்லா ஆத் மாகளுகும் தலயம். **''நிஜெஷ்யம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம''** (சுத்தாத்மாகளெல் லாம் ஸமமே) என்று ஸ்ரீகீதாசார்யன்.

''வாவம்விய'' ஈதி - இதனால் அந்தர்யாமி ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. இதன அர்த்தம் —அந்தர்யாமி ஸ்வரூபமோவென்றால், இப்படிப்பட்ட சேதந அசே தந வஸ்துக்கள் அடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதின ஸாருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு ஒரே காரணமாயும், ஸகல ஹேயகுணங்களுமற்று அநந்தமான ஆநந்தத் திற்கு இருபபிடமாயிருப்பதால் தன்னைத்தவிரதத மற்றை எல்லா வஸ்துகளைகாட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும், அளவற்றமேன்மையுடன் பொருந்திய எண்ணமுடியாத கல்யாணகுணக்கூட்டங்களை உடையதாயும், 'ஸாவாத்மா' 'பரப்ரஹமம்' 'பரஜ்யோதிஸ்' 'பாதத்வம்' 'பரமாதமா' 'ஸத்' இவைமுதலிய சப்தபேதங்களால் எல்லா வேதாந்தங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாயும், ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணமாயும், உபய விபூதியையும் உடையதாயுமுள்ள நாராயணனென்றும் புருஷோத்தமனென்றும் சொல் லப்படும் ஸ்வரூபமே. இந்த அந்தர்யாமியினுடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ஸகல சுருதிகளும், அந்த அந்தர்யாமி தன்னைத தவிரத்த ஸகலத சேதநாசேதந வஸ் துகளெல்லாவற்றிற்கும அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு எல்லா வஸ்துகளையும் நியமித்துகொண்டு வருகிறான் எனபதை, 'மற்றை வஸ்துகளெல்லாம் அவனுடைய சக்தி' 'அவனுடைய அம்சம்' 'அவனுடைய விபூதி' 'அவனுடைய ரூபம்' 'அவ னுடைய சரீரம்' 'அவனுடைய தத்' இதியாதியான சப்தங்களாலும், 'இவைகளெல்லாம் அவனே' என்னும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லியும ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி ஹேதுர்ஹி தத் ஜ்ஞானம். ஸ்வரூப ஸ்வபாவ
நிரூபணாயாம் கல்யாணைகதானதயா ச ஹேய ப்ரத்ய
னீக ஸ்வபாவ விலக்ஷண ஸ்வரூபோசித நவநிகரதிரஸ்க்ருத ஸமஸ்தவஸ்து
ணமுணமுணம் ஸ்வயாத்ம வாஸ்துவ வாஜ்ஜ்யோதிர் வாதக்ஷ வாச

உத்பவம் - ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி - ஸதனதயின அநுவர்த்தி, அதாவது ஸமரக்ஷணம். ப்ரலய - நாசம், அல்லது ஸம்ஹாரம். ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி - மோக்ஷம் ஆக இந்த காரணத்துக்கும் அவன ஒருவனே காரணம். 'ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்திதி ஸம்ஹார நம்தெதகஹெதவெ' என்னும் ஆகமபராமாண்ய ச்லோகமும், 'ஜகதுத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரணாஸ ஸம்ஸார விமோக நாதயஃ' எனனும் ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகமும், 'நிவிஜகதுத்பத்தி விலய ஜந்ம ஸ்திதி ஸம்ஹாரம்தெதக காரணம்' என்னும ஸ்ரீபாஷ்ய வாகயமும ஜகத்தின ஸருஷ்டி ஸதிதி ஸம்ஹாரம மோக்ஷம ஆகிற காலியும பரஸதாவிகின்றன. ஆகையால் அவை இவவிடததில் அநுஸந்தேயங்கள் ப்ருகு வல்லியாகிற உபநிஷத்திலும, 'யதொவா இமானி பூதானி ஜாயந்தெ' என்று ஸ்ருஷ்டியும், 'யெந ஜாதானி ஜீவந்தி' எனற ஸதிதியும, 'யத்ப்ரயந்தி' எனறு மோக்ஷமும், '(யக) ஸுஹி ஸம்விஸந்தி' எனறு பரலயமும், ஆக காலுகும் காரணம் பரஹமமென்று சொல்லபபட்டிருகின்றது.

ஸ்வரூப ... விலக்ஷண ஸ்வரூபஃ - 'பகவானுடைய ஸவரூபம் மற்ற வஸதுகளின் ஸவரூபம் போலனறு' எனறு சொன்னல் போதாதோ? 'ஹேயகுணஙகள் இலலை யாகையாலும் கல்யாணகுணங்கள நிரமபியிருககையாலும மறறை வஸதுகளுககாட்டி லும விலக்ஷணம' என்று காரணகதைச சொல்லுவானேன? என்றல, லோகததில் ஒவ்வொரு வஸதுவும மறறொரு வஸதுவகாடடிலும விலக்ஷணமாயிருகக்றபடியாலும கேவலம வைலக்ஷணயம் ஏற்றதத்துககு காரணமாகாதாகையாலும் இவவிடததில் காரணத்தைக குறிபபிட்டு வைலக்ஷணயம் சொல்லப்பட்டிருகிறது. 'கல்யாண' எனபது ஆகாரதத்தைக குறிகின்றது.

காரவபிக... குணமுணஃ - அளவற்ற மெனமையுடன் கூடிய கல்யாண குணஙகளை உடையது அநத பரப்ரஹமம எனறு சொனனதால, அது எலலாராலும உபாவிகக்தத்குரிய வஸது, அடையதத்குரியதும அதுவே எனறு விவரிகக படுகிறது

ஸவபூதி ஸவரூபஃ - பரமாதமா, பரப்ரஹமம, பரஜ்ஜோதிஸ், பரதத்வம், ஸத் இமமாதிரியான பதங்களால பகவான நாராயணனே சுருதிகளில சொல்லப்படுகிறான, எனபது கருத்து. இந்த அரதத்தை ஸ்ரீகூரேசன்,

ரூபாத்மகம் வஸ்து ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வசக்தேர் ஜகதுத்பத்தி ஸ்திதி
நாராயணஸ்ய வைபவமேவ ப்ரதிபாதயந்தி ஸகல வஸ்துஷு விசித்ர
விசித்ர ரசநாதாரதம்யா நிவிசமாநஸ்ய தஸ்ய தத்தத்

'ஜ்ஞாநம் வாஸ்தவம் யஸ்ய ஸ நாராயண ஈச்வர:
யதாவஸ்தி தத்வ
ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார ஹேதுர் ஜகதோ ஹரி:'

என்று விவரிததிருக்கிறார்.

நாராயண: - இதனால் அவர் இரண்டு விபூதிகளையும் உடையவன் என்றும், வைலக்ஷண்யம் எனபதனால் தனது விபூதிகளுள்ளடங்கிய மற்றை வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் எனறும் சொலலப்பட்டது.

ஸர்வேச்வர: .....ஸ்ருதிவாக்யேப்ய: - மேற்சொல்லப்பட்டதெல்லாம், 'பரமாத்மா வேறு ஜீவாதமா வேறு' என்று சொல்லும் சார்வாகர்களுக்கு ஒத்திருக்கலாம். 'இரண்டும் ஒன்று' என்று சொலலும் சார்வாகர்களுக்கு இது விருதமன்றே? என்றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது.—'விருதமன்று: ஏனென்றால், அம்மாதிரியான அபேத வாக்கியங்களும் பேத வாக்கியங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணனுடைய வைபவத்தையே சொலலுகின்றன. ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸகலதையும் நாராயணனே நியமித்துகொண்டு வருகிறான் என்று சொனனால், அது அவனுடைய பெருமையைக காண்பிகின்றதனறே? அபேத வாக்கியின் ஆதாதும்மும் அம்மாதிரியான நியமமே.'

தஸ்ய - 'வாஸ்ய ஸ்ரஹ்மணோ ஸக்திஸ்ததேத மகிலம் ஜகத்' (ஜகத் முழுவதும் அவனுடைய சகதி), ஜகத அவனுகு சரீரம், ஆகையால் காரியோபயோகி விசேஷமாகின்றது, ஆகையால சகதி. தஸ்ய - 'விஷ்ணோர் ஸ்ரீர ஜ்ஞாதஸ்ய' (ஜகத் விஷ்ணுவின் அம்சம்), நாராயணன் விசேஷ்யம், ஜகத் அவனுகு விசேஷணம், ஆகையால் ஜகத் விசிஷ்டத்தின் அம்சம். தஸ்ய - 'விஷ்ணோர் தா விபூதயஸ்' (எல்லாம் விஷ்ணுவின் விபூதிகள்), விஷ்ணு நியமிக்கிறவன், ஜகத் நியமிக்கப்படும் வஸ்து, ஆகையால் அது அவனுடைய விபூதி. தஸ்ய தவ்யஸ்ய தத்தநு - 'வாஸ்ய ஸ்ரஹ்மணோ ரூபம்', 'ஜகத்வபுர் மஹதோ மம', 'தாநி ஸர்வாணி தஸ்ய வை' (எலலாம் அவனுடைய ரூபம், சரீரம், தநு); விஷ்ணு வ்யாபகன், ஜகத் அவனால் வயாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அவனால் நியமிகப்பட்டுமே வருகிறது, ஆகையால் அது அவனுடைய

ஸர்வே தத்ரோபய தத்ஸீர தத்தர்ஷ வத்ஸ்ருதிபிஃ ஸ்வைஃ ஸ்வைஃ
ஶாஸ்த்ரைகரூப்யேந ஸ வ்யவஸ்திதாஃ!

சரீரம். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தநு என்றால் சரீரம் என்றே அர்த்தம். இவ்விடத்தில் 'தநு' 'ஶரீரம்' என்று வேறுவேறுகச்சொன்னது, 'எப்படி இவை இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றனவோ அப்படியே மற்ற 'சக்தி' முதலிய சப்தங்களும் அந்த ஒரு அர்த்தத்தையே குறிக்கின்றன' என்பதை ஸூசிப்பிக்கும்பொருட்டே. 'அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்' என்பதைத்தான் இந்த சப்தங்களெல்லாம் சொல்லுகின்றன 'நிர்விஶேஷ நிரவத்யாய' என்பது அன்வயம். ஸர்வாந்தர்யாமிரூபேண ஏவ - மேற்சொல்லப்பட்டுள்ள சப்தங்கள் அவனுடைய நியமனத்தைச் சொல்வதுபோல, ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லும் பேத சப்தங்களும் அவனுடைய நியமனத்தையே காட்டுகின்றன. ஆகையால் எல்லா ச்ருதி வாக்யங்களும் அவனுடைய வைபவத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன எனபதில் ஸந்தேஹமே இல்லை

'ஸாமாநாதிகரண்யம்'—ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை. அதாவது - வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்து நின்றால் அவைகளை ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடையவை (ஸமாநாதிகரணங்கள்) என்றும், வெவ்வேறு பொருள்களை ஆச்ரயித்து நின்றால் வெவ்வேறு அதிகரணங்களை உடையவை (வ்யதிகரணங்கள்) என்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். 'ஜகத் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் இடத்தில் ஜகத் எனும் சப்தமும் ப்ரஹ்மம் எனும் சப்தமும் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை ஸமாநாதிகரணங்கள். 'ஜகத் என்பது ஒன்று ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றொன்று' என்று சொல்லும் இடத்தில் இரண்டும் வெவ்வேறுபொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை வ்யதிகரணங்கள். நமது விஶிஷ்டாத்வைதத்தில் ப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறு ஆனாலும், உலகங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் இல்லை. ப்ரஹ்மத்தைப்போலவும், பரமாத்மாவுக்குள் ப்ரஹ்மமாய அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டும் அதை நியமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியால், சேதநத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களை சரீரி பர்யந்தம் போகும் என்னும் நியாயப்படி அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லலாகும். ஆகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம சொல்லும் பொழுதெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் நியமகம் (எல்லாவஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்மம் நியமிக்கிறது என்பது) சொல்லப்படுகிறபடியால், அதன் வைபவம் சொல்லவே ஆகிறது.

இதுவரையில் ஸாமாநாதிகரண்யம் என்றால் என்ன என்பது சொல்லப்பட்டது. இனி ஸாமாநாதிகரண்யம் என்பது— சித் எனறு சொல்லப்படும் ஜீவன ஜ்ஞாநாநந்தத்தையே குணமாக உடையவன், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபன; காமமடியாக வேறு வேறு தேஹங்களை அடைகிறான், அந்தக காமம் நிவ்ருத்தியானால், ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருக்கையிலும், மற்ற வேறு தேஹங்களை ஸம்பந்தம் உண்டாகும் பேதம் போய்விடுகிறது, அது போயவிட்டால் ஸகல ஜீவனகளும் ஸமம், அவர்களை அவிஶேஷ அசித் என்று சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதி, ஒருவித பரிணாமத்தை அடைந்து அந்த ஜீவன்களு

க்குக் காமமடியாக ஏற்படும் தேஹஸம்பந்தமாக மாறுகின்றது, அது விநாசி ஸ்வ அசித் இவை இரண்டும சேர்ந்து உதபன்னமாகி இருக்கும ப்ரபஞ்சததை ஸ்ருஷ்டிபபவன் பரமாத்மா நாராயணன், அதை ரக்ஷித்து ஸம்ஹரிதது சேதனவஸதுவுகு அநதநதக காலங்களில மோக்ஷத்தைககொடுதது வருகிறவனும அவனே, அவன ஹேயகுணங்களறறவன்; ஆனந்தமயி, மற்றை வஸதுகளின ஸ்வரூபததைவிட வேறு விலக்ஷணமான ஸ்வ ரூபததை உடையவன, அவனைத தவிரத்த மறறை வஸதுகளெலலாவற்றிறகும் அந தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளெல்லாவறறையும் நியமித்து வருகிறான்; அது காரணமாக அவன சரீரியாகவும் மற்றை வஸதுக்கள அவனுடைய சரீரமாகவும் ச்ருதி களில் சொல்லபபடுகின்றன, அந்தககாரணதத்தினாலேயே அவனே பரபஞ்சம என்றும் அந்த ச்ருதிகள சிலவிடங்களில சொலலுகின்றன, மற்றும் சில விடங்களில பர பஞ்சததை அவனுடைய அம்சமென்றும் சக்தியென்றும விபூதியென்றும் பேசு கின்றன; அநத ச்ருதிகள் அநத நாராயணனையே ஆத்மாவென்றும ஜயோதிஸ என் றும் ததவமென்றும ஸத என்றும வயவஹரிகின்றன.

இம்மாதிரியான உணமையான ஜ்ஞானததுடன, அநத நாராயணனுக் சொல்லப் பட்டுள்ள வாணுச்ரம தாமததை லோபமினறிகு ச்ரததையுடன் அவனது ஆராதன மாகச் செயதுகொண்டு, அவனுடைய திருவடிகளில் தயான அச்சன ப்ரணம நாமஸங் கீரதனம் முதலிய உபாஸனததை அத்யாதரமான ப்ரீதியுடன செயதுவநதால், தமது காமம நிவ்ருத்தமாகி, வேறு வாகயாரதத ஜ்ஞானம முதலியவறறால் மாத்திரம போக் கடிகக்கூடாத ஸம்ஸார பயதத்தினின்றும கரையேறினவர்களாய், தமது ஸ்வரூபா விர்பாவததைப் பெற்று அளவறற ஆனந்தத்தைக கொடுக்கும பரஹ்மானுபவததை ஸகல ஜீவனகளும அடைகிறார்கள். ச்ருதிகள் சொலவது இதுதான்.

இதுவரையில் ஸவபக்ஷ ஸம்க்ஷேபம் சொலலப்பட்டது. இபபொழுது 'தஸ்ய' என்று ஆரம்பித்து 'வணுபதி' எனனுமவரையில் சங்கர மதத்தையும, 'அவரே' எனறு ஆரம்பித்து 'வ்யவஸ்தி ஃ' எனனுமவரையில ராமானுஜமதத்தையும், 'அதெந' என்று ஆரம்பித்து 'யதாவதிஷ்டமெஜ' எனனுமவரையில யாதவமதத்தையும ஸங் க்ரஹிகிறோம். இமமூன்று மத ப்ரவாதத்காகளும, 'பரஹ்மமே ஜகத' எனனும் ஆதத மூள்ள அபேத ச்ருதிவாகயங்களையே பலஷ்டங்களாகநினைதது, 'இரண்டும ஒன்றே' என்று அங்கீகரியாவிடடால இந்த வாகயங்களுகு விரோதம் வருதவிடுமோ எனனும் பயததுனை தங்கள் தங்கள மதத்தை பரவ்ருதிபபித்திருகிறார்கள் என்று சொல்ல வேணடும். 'பரஹ்மமும் ஜகத்தும் வேறு' எனனும ஆதத்மூளள பேத ச்ருதி வாகயங்களை அவாகள எக்காரணத்தினாலோ அநாதரிதது விட்டாரகள். பரஸ்பரம் விருத்தம்போலத தோனறும பேத அபேத ச்ருதி வாகயங்களை ஸமந்வயம் செயயும் ஜகத பரஹ்மமததை ஆத்மாவாக உடைதானது' எனனும ஆதத்மூளள கட்க சருதிவாக்யங்கள அவாகளுகு ஸ்புரிகக்வில்லை போலும்.

தஸ்ய வைஶ்வஸ்ருதிவாஹநஸ்யாணோ ஜ்யோ நாயி கரணஸ்ரீநாம விவரணே ப்ரவ்ருத்தாஃ கேசந, 'நிவி-ஶேஷ ஜ்ஞாந

தஸ்ய... ப்ரவ்ருத்தாஃ கேசந - [அந்த பரஹ்மதத்வ வைபவத்தை பரிபாலிப்பதையே நோக்கமாக உடைய ஸாமாந்யாதிகரணயம முதலியவைகளின விவரணத்தில பரவருத்திகதும சிலர] அபேத சருதிவாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாந்யாதிகரண்யம, கீழ் விவரிதிருகிறபடி நமது வித்தாந்ததில் 'ஜகத்துகு பரஹ்மம அந்தராதமாவாக இருதுகொணடு ஜகத முழுவதையும நியமிகிறது' என்பதைக குறிகினறது அந்தக காரணதிருலே அது ப்ரஹ்மதத்வ வைபவத்தை பரிபாதிகினறது என்றேசொல்லவேணடம அபபடி இருகையில இவாகள அந்த ஸாமாந்யாதிகரண்யதிற்கு வேறு விதமாக விவரணம் செயப புகுகிறாகளே என்று ஆசசாயபபடுகிறார. வாசோ நாயி கரணஸ்ரீநாம - ஸாமாந்யாதிகரண்யம முதலிய. அதாவது— ஸாமாந்யாதிகரணயததைசசொலலும அபேத சருதிகள, 'பரபஞ்சம சரீரம, பரஹ்மம ஆதமா' என பதைசசொலலும கடகசருதிகள, பேதததைச்சொலலும பேதசருதிகள, இநத சருதிகள எலலாம் எனறு அரததம். கேசந - சிலர, அதாவது சங்கர மதககாராகள.

இநத ஸாமாந்யாதிகரண்ய சபதம அடிக்கடி இவவிடத்தில் வருகிறபடியால, அதைத் தெளிவாக நாம தெரிநதுகொளளவேண்டியது அவசயம. கீழ்ச்சொலலியபடி, வெவவேறு அரதஙகளள பல சபதஙகள ஒரே பொருளே அவகாஹித்து நினறால, அவைகளுகு ஸாமாந்யாதிகரண்யம உணடு. இதை வேறுவிதமாகவும சொலலலாம விசேஷணஙகளால் பிருகாரதத்தவமும விசேஷயததால் ஏகாரதத்தவமும இருககும காலததில ஸாமாந்யாதிகரணயம ஏற்படும் உதாஹரணம - 'நீலமாயும் வாத்துலமாயும பெரியதாயுமுளள குடம்' எனனுமிடததில் ஸாமாந்யாதிகரணயம் வயகதம. இதுபோலவே, 'ப்ரஹ்மம விசேஷயம பரபஞ்சம முழுவதும விசேஷணம' எனறு சொலலும நமது வித்தாந்ததில ஸாமாந்யாதிகரணயம எபபொழுதும உணடு 'விசேஷணமாகிற பரபஞ்சம் விசேஷபமாகிற பரஹ்மமே' (அதாவது - விசேஷண விசேஷயஙகள் இரணடும ஒனறு) எனறு சொலலும சஙகர மதததில ஐக்யம சொலலபபடடதாகுமேதவிர ஸாமாந்யாதிகரணயம ஏறபடாது. 'ஸதயம ஜ்ஞாநமநந்தம ப்ரஹ்ம' எனனும் சருதிவாகயதின அரதததை விசாரிகும் இடததில இது வ்யகதமாக ஏறபடும.

நிவி-ஶேஷ ...ப்ரஹ்ம- [பரஹ்மம என்பது எவவிதவிசேஷமுமறற ஜ்ஞாநமாதரமே] ஜ்ஞாநமாதரம எனறதால முழுவதும ஜ்ஞாநமென்பது சொலலபபடுகிறது. 'ஸ யதா கைஶ்யவஸ்த்ர:' (உபபுக கடடிபோல அவன இருகிறான்) எனனும் தருஷடாந்தம இதைக குறிகினறது. உபபுக கட்டி எப்படி உளளும புறமும ஒவவொரு அமசதிலும உபபாகவே இருகுமோ, அபபடியே ப்ரஹ்மம முழுவதும் ஜ்ஞாநமே. 'நிவி-ஶேஷ' என்றால 'பேதமற்ற' எனறு அரதம. பேதம மூனறுவிதம.— விஜாதீயம, ஸஜாதீயம, ஸவகதம. பரஹ்மததிறகும் அசேதந வஸ

ஸாதுரேவ ஸ்ரவ்ய; தஸ்ய கிதுரூக்தஸ்வரூபஸ்ரோஸ்ரஸ்ரஹாவரவி தத்த்வ
ரஹஸ்யஞ் ஸாரஸ்ரநாயிகஸ்ரஸ்ரஸ்ரவ்யாவமதஜீவைக்யம் ஸ்ர ஸ்ரைஹவாஜ்யம்
வஜ்யஸ்ய தூரவ்யஸ்ய ச, நிவிஸ்ரேஷ விஸ்ரஸ்ரா திரஸ்ரூரஸ்ரோரீத
வ்யாரவ்யநஸ்ய விகல்ப ஸ்ரஸ்ரரூபம் கூர்ஸ்ய ஜமநிஸ்ரயா; கஸ்ரிரூஸ் கஸ்ரி

தகளுகளும் உளள பேதம் விஜாதீயம், பரஹமதத்திற்கும சேதநவஸதுக்களுக்கு முள்ளது ஸஜாதீயம், ப்ரஹமதத்திற்கும் அதன் குணங்களுகளும உளளது ஸவகதம இநத மூனறுவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடஙகியதெனறும சொல்லலாம் இமமூனறு பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தனமை. அதாவது— பரஹமமொனறே ஸதயம், அதைகாட்டிலும பிந்மாக ஒனறு இருகஙின்றதெனபது இலலையென்று சொனனதாயிற்று.

தஸ்ய.....ரவ்யஸ்ய ச - [ப்ரஹமம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பஹதமும் இல்லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும இருப்பதை ஸவபாவமாக உடைததாயிருகையிலும, 'நீ பரஹமமாகவே இருகஙிறாய' எனறு சொல்லும ஸாமாநாதிகரணய வாகயத்திலுள ஜீவனைகாட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று எனறு ஏறபடுகின்றது, அநத பரஹமம அவித்யையினல் மறைகபபட்டதாயகொண்டு பேத ப்ரமதஸ்ய அநுபவிதது, பஹதம் மோகஷஙகளை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாகய பலதினுல், நாம இம்மாதிரி கல்பிக்கவேண்டும்; அதனுலேயே அதறகுப பஹதம் மோகஷம இரண்டும உபபஹஙகளாகினறனவென்று ஸொல்லவும் வேண்டும்' எனறு சொனனதாயிற்று தனது உண்மையை அறியாமல் இருப்பது பஹதத்தின் தனமை, அது ஸவப்ரகாசமாயுளள வஸ்துவில ஸம்பவியாதா கையால், 'பஹதமில்லாமல ஸவயம பரகாசமாயிருகையிலும' எனறு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பஹதம் அடையும் பொருள் மோகஷம் அடையும பொருளெலலாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அர்த்ததைத்தான் 'வரம் ஸ்ரைஹவ வஸ்வரதி' என்று இரண்டாவது ச்லோகத்திற் சொலலியிருக்கிறார். இவவிதம கல்பிகவேணடுமே தவிர, இதற்கு ஸாகஷாத் பரமாணம இலலை எனபது குறிபபு

நிவிஸ்ரேஷ விஸ்ரஸ்ரா. . ..கூர்ஸ்ய ஜமநிஸ்ரயா - [இநத ஜஞாநமாதரமாகவிருகும் பரஹமத்தைத் தவிரதத மற்றவையெலலாம பொய ஒருவன ஸ்வரன போலவும் மற்றவை அவனுகு உடபட்டவை போலவும் இவவாறு கணககற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய.] சருதியிலேயே, 'ஸ்வரன எனறு ஒருவன உண்டு; ஜகத முழுவதும அவனுகு உடபடடது' எனறு பலவாருகள சொல்லபபட்டிருகையிலும், இநத அபேத வாகய பலதைதக கொணடு அநத வாகயஙகளெல்லாம பொய் எனறு சொலலவேண்டிவருகின்றது.

கஸ்ரிரூஸ்.....ர விஸ்ரயா - [ஒருவன் ஸமஸாரதில அகபபடடவன், மற்றொருவன அதிலிருநது விடபபடடவன என்னும் வ்யவஸதையும இலலை] பதத

நஹந் உதீப வ்யவஸ்தா ந விருத்தே; ஜீவந்முக்தோ வக்தவ்ய இத்யுக்தே ஜீவந்முக்தஸ்ய ஜீவத்தஸரீரம் கிமிதி ந வ்யவஸ்தாப்யதே; ஜீவந்முக்தஸ்ய ஜீவத்தஸரீரம் ஸாஸ்த்ரம் ந ப்ரமாணம்; ஸாஸ்த்ரம் ந ப்ரமாணம்; ஸாஸ்த்ரார்தா ந ப்ரமாணா; ஸாஸ்த்ரஜந்யம் ஜ்ஞாநம் ந ப்ரமாணம்; வாதத்ரயம் ப்ரமாணமிதி ஸாஸ்த்ரேண வ்யவஸ்தாபயதே' இதி வணிக்யதே.

ஜீவன் முக்தஜீவன எனறு ஒரு வயவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே எனறு பயந்து அம்மாதிரி வயவஸ்தையே இல்லை எனகிறார்கள்.

ஜீவந்முக்தோ வக்தவ்ய ..... இத்யுக்தே -[இதற்கு முன்னதாக சிலர் முக்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள எனபதும் பொய] சுகர் முதலான மஹாஷிகள் முக்தர்களெனறு சொல்லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய

ஜீவத்தஸரீரம் .. வ்யவஸ்தாப்யதே - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெலலாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது.] இந்தக் கலபனை மிக்க ஆசசாயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆதமாக்களுக்குப் பரஸபரம் பேதம் இலலை என்பதை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டே இம்மாதிரி கல்பனைகளைச் செயயவேண்டியவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிக்கையில் எலலாரும் ஸுகததை அநுபவிக்கவேண்டுமே என்பது போன்ற பல வித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது வென்று வயவஸ்தை இல்லை' எனறு கலபிக்கிறார்கள்.

ஸுகாயஸ் . . . ஸுகமநுபவதி - [ஜ்ஞாநோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸதரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸத்ரத்தினால் ஏற்படும ஜ்ஞாநமும் பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸதரத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றன] ஒருவன ஆசாரயன,மறறொருவன சிஷயன்என்னும வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால, ஆத்மாக்கள் பஹு எனபது ப்ரஸங்கிக்கும்; சாஸத்ரம் ப்ரமாணமென்று ஒத்துக்கொண்டால் ப்ரஹ்மதத்தைத் தவிரதத மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெலலாம அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் எனறு கல்பிக்கிறார்கள். 'இப்படி எல்லாம பொய என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்த்ரத்திலிருந்தது' என்று ஆச்சாயப்படுகிறார். இதற்காகவே 'பொய்' என்று இருப்பத் திருபபச் சொல்லப்படுகிறது.

இதி வணிக்யதே - இப்படி வாணிகர்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம் நிலைபெறுது என்பது குறிபபு.

ஸாதுரெவ ஸ்வயு; தது கிதுஸுதுஸ்வரூகாரஸ்வஸாவஸவி தது ஸவயாஷி ஸாரஸா நாயிகரணயாவமதஜீவெகயும் ஸ்வெஷவாஜும் ஸஜயுதெ ஸுவயுதெ ஸ, நிவிஷெஸ விநாதுராதிரிரஸெஸரீத வயாஉயுநஜ விகஸ்வ ஸ்வரூவம் கயுதும் ஜமநியயா; கஸ்ரிஷுஃ கஸ்ரி

துகளுகும் உளள பேதம் விஜாதீயம், ப்ரஹமததிறகும சேதநவஸதுக்களுகு மூள ளது ஸஜாதீயம்; பரஹமததிற்கும் அதன் குணஙகளுகும உளளது ஸ்வகதம இநத மூனறுவது பேதம விஜாதீய பேதததில் அடஙகியதெனறும சொல்லலாம் இமமூனறு பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தனமை. அதாவது— பரஹமமொனறே ஸதயம், அதைககாட்டிலும பிரமமாக ஒனறு இருகஙினறதெனபது இலலையெனறு சொனனதாயிற்று.

தது.....ஸுவுதெ ஸ - [பரஹமம ஒருபொழுதும் எவவித பாதமும் இல் லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும இருபபதை ஸவபாவமாக உடைததாயிருகையிலும, 'நீ பரஹமமாகவே இருகஙிறாய்' எனறு சொலலும் ஸாமாநாதிகரணய வாகயத்திலுல ஜீவனைகாட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று எனறு ஏறபடுகினறது, அநத பரஹமம அவிதையினுல் மறைக்கப்பட்டதாய்கொணடு பேத ப்ரமததை அநுபவிதது, பாதம் மோக்ஷமளை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாகய பலத்தினுல், நாம இமமாதிரி கல்பிகவேண்டும்; அதறகுப பாதம மோக்ஷம இரணடிம உபாதாநங்களா கினறனவெனறு சொல்லவும் வேண்டும்' எனறு சொனனதாயிறறு தனது உண்மையை அறியாமல இருப்பது பாந்தத்தின தனமை, அது ஸவபாவிகாசமாயுளள வஸ்துவில ஸமப வியாதா கையால், 'பாதமில்லாமல ஸவயம் ப்ரகாசமாயிருகையிலும்' எனறு சொல்லப்பட்டிருகஙின்றது. பாதம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம அடையும பொருள் எலலாம் ப்ரஹமமே. இநத அாதஸுதததாதான் 'வாரம் ஸ்வெஷவ வம்வாதி' என்று இரண்டாவது சலோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இவவிதம கலபிகவேணடுமே தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் பரமாணம இல்லை என்பது குறிபபு

நிவிஷெஸ விநாது . கயுதும் ஜமநியயா - [இநத ஜஞாநமாதர மாகவிருகும் பரஹமத்தைத தவிரதத மற்றவையெலலாம பொய ஒருவன ஈசவரன போலவும் மறறவை அவனுககு உடபடடவை போலவும இவவாறு கணகதற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய.] சருதியிலேயே, 'ஈசவரன எனறு ஒரு வன் உண்டு, ஜகத முழுவதும் அவனுககு உடபடடது' எனற பலவாறுகச சொல்லப பட்டிருகையிலும, இநத அபேத வாகய பலததைக கொணடு அநத வாகயஙகளெலலாம பொய என்று சொலலவேண்டிவருகினறது.

கஸ்ரிஷுஃ..... ...ம விஷுதெ - [ஒருவன ஸமஸாரததில அகபபடடவன், மற்றொருவன அதிலிருநது விடபபடடவன எனனும வயவஸதையும இலலை] பாத

தஸ்ய உதீபா வ்யவஸ்தா ந விஷ்யதே; ஜீவந் வை புருஷ: கேவல ஜீவந்முக்த ஏவ ஜீவ்யதே; வாகேவ ஸரீரம் ஜீவவத்; நிஜீவ வை நீதராணி ஸரீராணி, தத்ஸரீரம் கிஞ்சித் ந வ்யவஸ்திதம்; ஸுகா யைர் ஜ்ஞாதைவ தேவதா ஸிஷ்யா; ஸாஸ்த்ரம் வ ஸிஷ்யா; ஸாஸ்த்ர வ்யாதா வ ஸிஷ்யா; ஸாஸ்த்ரஜ்ஞம் ஜ்ஞாநம் வ ஸிஷ்யா; வாதத்ஸ வம் ஸிஷ்யாஹஞ்சைவ ஸாஸ்த்ரணாவஸ்யதே' இதி வணீ யணி:

ஜீவன முகதஜீவன என்று ஒரு வயவஸதையை ஒததுககொணடால ஜீவபேதததை ஒததுககொள்ளும்படி ஸமபவிக்குமே எனறு பயநது அமமாதிரி வயவஸ்தையே இல்லை எனகிறாகள.

ஜீவந் வை புருஷ: ... ஸிஷ்யா -[இதறகு முனனதாக சிலா முகதியை அடைந திருககிறாகள எனபதும பொய] சுகா முதலான மஹாவிகள் முகதாகளெனறு சொல் லபபடுகிறாகளே எனறால், அதுவும பொய

வாகேவ . . வ்யவஸ்திதம் - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெலலாம ஜீவனற்றவை, அபபடி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது] இநதக கலபனை மிக்க ஆசசாயத்தைக கொடுகக்கூடியது ஆத்மாகளுகுப பரஸபரம பேதம இலலை எனபதை ஸதாபிகும் பொருட்டு இமமாதிரி கல் பனைகளைச் செயயவேண்டிவருகினறது. ஜீவனெல்லாம் ஒனறாலை, ஒருவன் ஸுகததை அநுபவிகையில எலலாரும ஸுகததை அநுபவிகவேணடுமே எனபது போன்ற பல வித ஸநகடஙகளை உததேசிதது, 'ஒரே சரீரம் தான ஜீவனுடனகூடியது, அது எது வெனறு வயவஸ்தை இலலை' எனறு கல்பிகிறாகள்.

ஸுகாயஸ் . .அவமந்யதே- [ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யும ஆசாயனும் பொய, சாஸதாரமும பொய, அதைக கேட்கிறவனும் பொய், சாஸதாரதினால் ஏற்படும ஜ்ஞானமும பொய, இவையெல்லாம, பொய்யாகிற சாஸதாரத்தினாலேயே அறியபபடுகின றன] ஒருவன ஆசாயன,மறறொருவன சிஷயன்என்னும் வ்யவஸதையை ஒத்துககொண் டால, ஆதமாகள் பஹு எனபது பரஸகஙகிகும, சாஸத்ரம் பரமாணமென்று ஒத துககொணடால பரஹமதததை தவிரதத மறறொரு பொருளும ஸத்யமெனறு ஏறபடும். இவையெலலாம் அநிஷடஙகளாகையால் எல்லாம் பொய் எனறு கல்பிகிறாகள. 'இபபடி எலலாம பொய எனறு ஏறபடுவதும் பொயயான சாஸதாரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சாயபபடுகிறா இதறகாகவே 'பொய' எனறு திருபபத திருப்பச சொல்லபபடு கிறது.

இதி வணீயணி - இபபடி வாணிகிறாகள. அதாவது - சொல்லும ஆத்தம நிலைபெறுது என்பது குறிபபு.

சுவமிந, 'சுவஹத வாவக்ஷி ஸஜ்ஜகயுணஹ ணெ; வெ தஜவி ப்ரஹ வனதெ நெவெகயாவவொயெந கெநஜிஜ வாயிவிஜொஷெண ஸம்வஜ்ஜ ஸ்யுதெ உயுதெ ச; நாநாவிய உயுரஜிவவணிணாஜாவுஜ்ஜ ச' ஜதி வயவஜ்ஜிதாஃ!

சுவெநு வ நவெகயாவவொய யாயாதயும் வண்யஞ்ஃ, 'ஷ்ராஹாவிக நிரதிஜயாவரிஜிதாஜாரமணஹாமரம் ஷ்ரவெஜ்ஜ வ ஹயுர நர தியஃ க்ஷ்ராவர நாரகி ஷ்ரயஃவவஜிஃ வெத

சுவமிந வயவஜ்ஜி காஃ – [மற்றும சிலா (பாஸகர மதஸ்தாகள), 'பரஹ்மமெனட ஆ நிர்விசேஷமனது, காம பருதமற்றது, ஸகல கலயாணகுணங்களும் அதற்கு உணடு, அப்படி இருகையிலும் சில உபாதிகளுடன ஸம்பந்தமடைநது ஸம்ஸார பந்த மோக்ஷங்களுகும அநேகவித தோஷ ரூபங்களான விகாரங்களுகும ஆஸ்ரயமாகினறது இபபடி கல்பிபபதறகு ஐக்யதையசசொலலும் அநத அபேத சருதி வாகய ஜ்ஞாநமே காரணம்' என்று வாதிதாரதம செயதிருகிறாகள்.] இநத பாஸகர மதஸ்தாகளும ஸாமாநாதிகரணய வாகயத்தின் விவரணததில ப்ரவருத திகிறவாகளே இவாகள, சங்கர மதஸ்தாகள போலனறிகே, ப்ரஹ்மம் குணங்களுடன கூடியது எனறு ப்ரமாண பலதையகொணடு ஒததுகொள்ளுகிறாகள ஆனால், ஐகயோபதேசத்திற்கு வேறு உபபததி சொல்ல அசகதாகளாய உபாதி ஸம்பந்த மொனறை அப்யுபகமம செய்கிறாகள. தேவ தேஹம, மநுஷ்ய தேஹம, திர யகுகுகளின தேஹம, ஸதாவரங்களின தேஹம இவை உபாதிகள இபபடி உபாதி ஸம்பந்தத்தால் பரஹ்மம ஜீவனுக மாறுவதுடன அசேதந வஸதுவாகவும் மாறுகிறது எனறு 'பலவித தோஷரூபமான பரிணமத்திறகும ஆஸ்பதமாகிறனே' என்பதாற சொல்லபபடுகினறது

இவாகள மதத்தில ப்ரஹ்மம நிர்விசேஷமனது அதாவது— ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும ஸஜாதீயமாகவும விஜாதீயமாகவும ஸ்வகதமாகவும பேதங்கள உணடு உபாதி ஸதயம; ஆகையால், அநத உபாதியின காரயமாகிற பரபஞ்சமும ஸதயம. பரஹ்மதத்திறகு சேதந வஸதுகளுகும ஸ்வபாவதத்தால பேதமில்லையாயினும், உபாதி காரயமாக பேதமுண்டு, முகதி அடைந்த பிறகு பேதமே இல்லை பரஹ்மதத்திற்கும் அசேதந வஸதுகளுகும பேதம அபேதம இரணடும ஸ்வாபாவிகங்கள.

சுவமிந .....வரதவதிஷ்டெ – [மற்றும சிலா (யாதவப்ரகாச மதஸ்தர் கள), ஐகயம சொலவதின உணமையை வாணிகிறவாகளாயப பினவருமாறு நிச் சயம செயதிருகிறாகள பரஹ்மம, ஸ்வபாவதாலேயே குணங்களுகெல்லாம இருப பிடம், அந்தக் குணங்கள், அளவறற மேன்மையுடையவை, எண்ணிகையற்றவை, உத் கருஷடங்கள. அபபடிப்பட பரஹ்மமே தேவதைகளாகவும மநுஷ்யாகளாவும தி

தெநைக ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபதை விருக்ஷண ஜீவஸ்வரூபம் ச விபக்ஷி
நாநாவித ஜட ரூபவ வரிணாஶ்ரமாதிமத் ச ' இதி வத் ஸ்வரூபத்ரயவிஶிஷ்டதை /
தத்ர வஸ்துவிஷயே ரூபத்ரயம் வர்தமானஸ்ய ஸ்வரூபஸ்ய
ஸ்வரூபாநு ரோதேந ரூபத்ரயாஸ்ரயத்வம் /

யகுகுகளாகவும் ஸதாவரங்களாகவும் நரகம ஸ்வர்கம மோக்ஷ இவ்விடங்களிலுள்ள ஆதமாக்களாகவும் இருக்கும ஸ்வபாவத்தை உடையது, ஸ்வபாவதாலேயே இவை களைகாட்டிலும அது வேறுபட்டதாகவும வேறுபடாததாகவும இருக்கின்றது, ஆகா சம் முதலிய பலவித தோஷரூபங்களான விகாரங்களுக்கும ஆஸ்பதம]

பாஸ்கர மதத்தில், ' சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கும பரஹ்மத்திற்கும அபேதம ஸ்வாபாவிகமே, பேதமோவென்றால் அசேதந விஷயத்தில ஸ்வாபாவிகம் சேதந விஷ யத்தில ஔபாதீகம் ' என்று சொல்லப்படுகிறது அது யுக்திக்குப் பொருந்தாதது என்று, இந்த மதஸ்தர்கள், ' சேதநாசேதந வஸ்துக்கள இரண்டின விஷயத்திலும் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமாக இருப்பதுபோல பேதமும ஸ்வாபாவிகமே ' என்று நிரண யித்திருக்கிறார்கள். ஆனால, ஜகத்யாபதேசத்தின (அதாவது— அபேதாபதேசத்தின்) உண்மையை வாங்கிக ஆரம்பித்த இவர்களுக்கு, பேதமும ஸ்வபாவத்திலேயே ஏறபடுகிறது என்று சொல்வதின அஸாங்கத்யம தோன்றவில்லைபோலும ! இவர் கள மதத்தில், ப்ரஹ்மமே ஸ்வரூப உபாதியுமின்றிக்கே சித் அசித் ஈச்வரன் இம்மூன ரூப பரிணமிக்கின்றது, ஆகையால இம்மூன்று தத்வங்களும் ஸத்யம, பேதமும் பாரமார்த்திகம என்று சொன்னதாகின்றது.

' தத்ர வஸ்துநி விக்ஷஸ்ய ' எனறு சங்கரமதத்திலுள்ள தோஷங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார.

தத்ர..... உபாஹரணம் - [இந்த மூனறு மதங்களுக்குள முதலாவது (சங்கர) மதத்திற்கு, ச்ருதிகளின அர்த்தத்தை நன்ரக ஆலோசித்துபபார்த்தவர்கள (அதாவது— யாமுநாசார்யர முதலானவர்கள) பின்வருமாறு தோஷங்களைச் சொல்லு கிறார்கள்; அந்தந்த தோஷங்கள் பரிஹரிக்கக்கூடாதவை.] 'இந்தந்த தோஷங்கள தமமா லேயே சொல்லப்பட்டவையல்ல, பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டவை ' எனறு சொல வது கவனிக்கத்தக்கது. அந்தப பெரியோர்கள், ஒரு வாக்யத்திலுலே மாத்ரம தருப்தி அடையாமல, அபேத ச்ருதிவாக்யங்களைப்போல மற்றை பேத கடக சுருதி வாக்யங் களையும் நன்ரக பரமார்த்தப பார்த்து இந்தந்த தோஷங்களை சொல்லுகிறார்கள என்பது ' வ்யாஹ்ருதாந வாஸ் ' என்பதால் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகை யால், அந்தந்த தோஷங்கள தக்ஷபரிஹரங்கள.

முதலில், இந்த அபேத வாதிகளால் மிகவும் ப்ரதாநமாக அங்கீகரிக்கப்படும் ' தத்த்வமஸி ' என்னும அபேத ச்ருதிக்கு அவர்கள சொல்லும் அர்த்தத்திலுள்ள தோஷங்களை சொல்லுகிறார.

அந்த சருதிவாகயம் எவவிடததில எநத ஸநதாபபததில வருகிறது எனபதை நாம தெரிநதுகெ ளளவேணடும இது சாநதோகயோபநிஷததில ஆருவது பரபாட கததில எட்டாவது கணடததில காணபபடுகிறது. இநத பரபாடகததிற சொலலப படும வித்யையை 'ஸதவிதயை' என்று வேதாநதிகள் வயவஹரிபபாகள. ஆசசாரியிகை என்னவென்றல்— அருணனுடைய புதரரான உததாலகருககு, சுவேதகேது என்று ஒரு புத்ரா இருநதா அவருககுப பனனிரணடு வயதாகியும, பலவத்தான அநுப பத்திவசத்தினால உபநயநமாகாமல் இருநதது அதைப்பற்றிச சோகிதத பிதர் ஒரு நாள் தமது புதரனைப பாரதது, 'ஹே சவேதகேதோ! ஒரு குருவைத் தேடி பரஹம சாரயம் வஹித்து அத்யயநம செயது வா' எனறு அனுபபினார். புத்ரன் அதற்கிணங்கி ஒரு குருவைத தேடிப பனனிரணடு வருஷகாலம குருகுலவாஸம் செயது வேதஙகளெல லாவறறையும் அத்யயநம் பண்ணி விதையையால பரிபூரணன ஆனதாகத தனனை நினைத் துககொண்டு இருபபது நான்காவது வயதில் பிதரு கருஹம திருமபி வநதான அப் படி வந்த புத்ரனைப பாரதது பிதர, அவனை அநுகரஹிக வேணடுமெனனும எண்ணத் துடன பரஹமவிஷயமாக ஒரு பரசநம செயய, அதறகு ஸமாதாநம சொலல அசகதனாய் அந்தப புதரன, மறுபடியும ஒருகால பிதா தனனைக குருகுலததிறகுத திருபபி அனுபபி விடுவரோ எனறு பயந்து, 'ஹேபிதாவே! பரஹ்மததின ஸமாதாநததை என்னுடைய குருவே அறியார என்று நினைககிறேன், அறிநதிருநதால் எனககு அதை உபதேசம் செயதிருபபர. ஆகையால, நீஙகளே எனககு அதை உபதேசிககவேணும்' எனறு பராதத்ததான். அபபொழுது அநதப பிதா இந்த ஸத விதயையை அவனுககு உபதே சிககிறார். "ஸதெவ ஸொமயெதமக்ர ஆஸீதெகமெவாத்விதீயம்" எனறு

இந்த விதயை ஆரமபிககிறபடியாலும, இதில் பரஹமம 'ஸத' எனறே வயவஹரிகக படுகிற படியாலும் இதறகு 'ஸத விதயை' (அதாவது-ப்ரஹம விதயை) எனறு பெயர.

இநத உபநிஷததின வாகயஙகளின ஆதநதததைபபறறி காநததில் விசாரம வரு கிறபடியால், அதன் விஷயததை நாம தனியாக பாரபபது கலமாகும். முதலில பிதா செய்த பரச்நம -

"உத தமாதெஶமமப்ராக்ஷ்யம், யெநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ஭வதி மத மத விஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்?"

(எதைக கேடடால் கேட்கபபடாததெல்லாம் கேட்கப்படடதாகிவிடுமோ, எதை மநநம செய்தால் மநநம் செயயப்படாததெலலாம மநநம் செய்யப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை நிதித்யாவித்தால் நிதித்யாவிககபபடாததெல்லாம நிதித்யாவிககப்படடதாகிவிடுமோ? அப்படிப்பட்ட ஆதேசத்தை நீ கேட்டிருககிறாயா?). ஆதேசம எனறால பராசாஸிதா அதாவது-நியமிக்கிறவன, எனறு அரததம. அவனை அறிநதால, எல்லாம் அறியப்பட்டதா கிவிடுமென்றோ? இநத பரசநத்தின் கருததை அறியாத புதரன், 'அது எபபடி?' எனறு சோதநம் செய்ய, பிதா, அதறகு ஒரு தருஷ்டாநதம சொலலுகிறார.

"யஸ்ய ஸ்ம்ருத்யுக்த ஸ்ருத்யுக்த ஸ்வரூப ஸ்ருஷ்டி விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்"

(எப்படி, உபாதான காரணமான ஒரு மண்கட்டியை அறிந்த மாதரத்தால், அதன உபாதேயமான குடம மடகு முதலானவை எல்லாம் அறியப்பட்டனவாகின்றனவோ, ஹே பரியதாசர! அம்மாதிரியே). அதாவது - உபாதானமும உபாதேயமும பரஸ்பரம் பேதமற்றவை என்பது கருத்து. அவை இரண்டும எப்படி ஒன்றாகும எனறு ஸந்தேஹித்த புதரனைப பார்த்து பிதா மறுபடியும சொல்லுகிறார்—

"வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம், ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்"

(தம்முடைய வாகருபமான வயவஹாரத்தின பொருட்டு, குடம மடகு முதலிய லக்ஷணமுள்ள மாறுதலும அம்மாதிரி பெயராகும் மண்ணுகிற தரவயத்தால ஸாதிக்கப் படுகின்றன, ஆகையால் மண்ணாக காட்டிலும அவை பிந்நங்களலல) அதாவது—மண்ணே இம்மாதிரியான ரூபம பெயர உள்ளதாக ஆகின்றது என்பது அர்த்தம. இம்மாதிரியான பல தருஷ்டாந்தங்களை காட்டி 'இப்படியே அந்த ஆதேசமும ஆகின்றது' எனறு முடித்தார். 'இதை நீங்களே எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும' எனறு புதரன பார்த்திருக்க, பிதா உபதேசிக்கிறார—

"ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்"

[ஹே ஸோம்ய! (வெவ்வேறு ரூபம பெயர இவைகளுடன பஹுவாக இருக்கும) இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன ஒன்றான 'ரூபம பெயர அற்று ஒன்றான அவயவத்தை உடையதான) ஸத்தாகவே இருந்தது, அதற்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர வேறு ஒரு ஸ்வரூபமும இல்லை]

"ததைக்ஷத 'பஹ்வ்யாம், ப்ரஜாயேய' இதி"

[அந்த 'ஸத' என்று சொல்லப்படும் வஸ்து ஸங்கல்பித்தது, எனன ஸங்கல்பித்ததென்றால், 'விசித்திரமாயும அனந்தமாயுமுள்ள சேதனாசேதனங்களை கலந்த ஜகத ரூபமாய பஹுவாக ஆகக்கடவேன, அதற்காக முதலில தேஜஸ அப அன்னம் இவை முதலிய ரூபங்களாக ஆகக்கடவேன எனறு ஸங்கல்பித்தது] 'ஈக்ஷத' எனபதற்கு 'ஸங்கல்பித்தான' எனறு அர்த்தம. இப்படி தேஜஸ அப அன்னம இவைகளை முதலில ஸ்ருஷ்டித்து, பிறகும ஸங்கல்பித்தது—

'ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அனேன ஜீவேனாத்மனானுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி' இதி.

('ஸத' எனனப்படும அந்த தேவதை ஸங்கல்பித்தது எனனவெனறால்— 'இந்தத் தேஜஸ அப அன்னம ஆகிய இம்மூனறு தேவதைகளுக்குள், நான, இந்த ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு அனுப்ரவேசித்து, விசித்திரமான ரூபம பெயர இவைகளை அந்த தேஜஸ முதலானவைகளுக்குச் செய்யக்கடவேன'). தேஜஸ முதலிய மூன்றும் இவ்வு

டதில தேவதைகளாகச சொலலபபடடிருககினறன. அததன அபிமானிதேவதைகள விவகஷிதங்கள. முதல ஸங்கல்பத்தால ஏற்பட்ட தேஜஸ முதலியவைகளின ஸ்ருஷ டியை ஸமஷடி ஸருஷடி எனறும், பிறகு செய்த ஸங்கல்பததால் ஏறபட்டதை வயஷடி ஸருஷடி எனறும சொல்வது வழகக்ம இபபடி ஸகல அசேதன வாகக்த திற்கும பரஹமம் காரணமெனறு சொல்லிவிடடப பிறகு, பிதா, ஸகல சேதன வாகக்த திற்கும அந்த பரஹமமே காரணமெனறு ப்ரதிபாதிகக ஆரமபித்து, முதலில 'ஸ்ருஷ்டிக்கு பதி காலததில இநத ஜீவனகளெலலாம 'ஸத' எனனபபடடம. ப்ரஹமதது டன ஸங்கதங்களாகினறன' எனறு சொலலி அவைகளுககும பரஹமததுககுமுளள சரீர சரீரி பாவதததைசசொலலுகிறார—

'வஜ்ஞானஂ வொசெ்யோஂ வவ்யூஂ வ்ருஜூஂ வஷ்டாயதனானஂ வஸ்துகிஷ்டாஂ'

(ஜீவனகளுடன்கூடிய இநத ஜகத முழுவதும, 'ஸத' எனனும் பரஹமததிற்கு அதீன மான உதபததியை உடையது, பரஹமாதீனமான லயத்தையும் உடையது, அந்த 'ஸத' என்பதையே ஆதாரமாகவும உடையது). 'வரஜை' என்பதால் ஜீவன்களுடன கூடிய ஜகத சொலலபபடுகிறது. 'மூலம' எனறுல உதபததி, 'ப்ரதிஷ்டை' என்றுல் லயம், 'ஆயதனம்' எனறுல் ஆதாரம். ஆகையால, ஜகத பரஹமததிற்குச் சரீர ஸ்தானத்தில் இருகினறது எனறு சொன்னதாயிறறு ஸ்ருஷ்டி காலததில ஜீவன்களுக்கு 'ஸத' எனபதுடன சேரகையைச சொலலிவிட்டு, தேஹவியோகமான பிறகு பரயாணகாலத்தி லும் ஜீவனகளுககு அநத 'ஸத'துடன ஸமபநதியைச சொலலி, உபதேசததைப பின்வருமாறு முடிகினறார—

'மிவெனதஜாத்யுதிஷ்டம் வவ்ம், தித்தோ, வ ஜூதா, தத்தேவி, ஷ்வேதகெதோ'

(இதெல்லாம இநத 'ஸத' எனபதை ஆதமாவாக உடையது; ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத முழுவதும 'ஸத' என்பதையே ஆதமாவாக உடைத்தாயிருகினறது என் பது பராமாணிகம், பரமாண பரதிபாதமாக இருகிறபடியால, 'ஸத' எனனபபடும வஸது இதறகு ஆத்மா, ஹே சவேதகேதோ! நீயும அது தான). அபிமுகமாக இருக கும சவேதகேதுவைப பாரதது 'நீ' என்று சொலலவது, சரீர வாசி சபதஙகளெலலாம சரீரி பாயதம் குறிககும எனனும் ந்யாயததினுல சவேதகேதுவின அநதாயாமியைக குறிகினறது. ஸம்ஸாரியான ச்வேதகேதுவுககும நித்ய முகதமாயிருக்கும 'ஸத்' என் னபபடும பரஹமததிற்கும அபேதம் அநதக காரணததினுலேயே ஏற்படுகினறது என பது கீழசசொல்லபபட்டிருபபதிலிருந்து வயகதமாகும்.

இநத உபநிஷததின கரமம— முதலில் பரஹமம, அதில் ஏக விஜ்ஞானததால ஸர்வ விஜ்ஞானம் பரதிஜ்ஞாதம, பிறகு அதன ஸாதருஷ்டாந்தததிற்காக, 'பரஹம வயதிரிகத

தயா ஹி—ப்ரகுர்த வராஹஸ்ய தத்ஸ்வாவமதஹ்ருத் ஜுஹ்ரூணாம் ஷு லுங்கயுக்ருத ருமஹ்ருத்ய விஹவவிருயாஹ்ருயம், 'தத்தெஷ்ட்ர, பஹ்ருஷ்யாம், ப்ருஜாபெய' இத்யாஸ்ஹ்ய 'ஸ்ருஷ்டிருர் வொவ்ருர் வொவ்ருர் ஷுஷ்ருயதநர் ஷுத்ருஷ்டிஷ்ர' இத்யாதிஹி: வசெர் ப்ருதிவாதி: । தத்ஸ்ரு

மான ஸகல ஜகதுகளும் அந்த பரஹ்மமே காரணம் என்று சொலல ஆரம்பித்து, 'அசேதநம முழுவதற்கும பரஹ்மமே உபாதான காரணம்' என்று முதலில சொலலி, பிறகு, 'சேதந வஸ்துவுகளும அந்த பரஹ்மமே காரணம்' என்று பரதிபாதிகினறது. இவவாறு 'ஜீவனுடன கூடிய ஜகத முழுவதும பரஹ்மத்தின சரீரம்' என்பதை விளகி, கடைசியில, 'பரஹ்மம ஜகத்திறகு ஆத்மா' எனபதைச் சொலலி. 'ஆகையால, நீயும அது தான' என்று ச்வேதகேதுவைப பாரத்துப பிதா சொலவதாக முடிகின்றது.

இதில இபபொழுது நாம விசாரிகவேண்டிய அமசம ஒனறே. அதாவது - 'இந்த உபநிஷத்திற சொலலபடும பரஹ்மம நிரவிசேஷமா ஸவிசேஷமா' என்பதுதான. அத வைதிகள நிரவிசேஷமெனறும் விசிஷ்டாத்வைதிகள ஸவிசேஷமெனறும சொலலு கிறார்கள

இனி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுஸரிப்போம

தயா ஹி.... .. ....விஹரந்யஜ்ஞை—['நீ அதுதான்' எனனும வாகயத்தி லுள்ள 'அது' என்னும பதம பரகருத்தத்தைப பராமரிசிகின்றது பரகருத்தம எனன வெனறால, 'தத்தெஷ்ட்ர பஹ்ருஷ்யாம் ப்ருஜாயெய' என்று ஆரம்பித்து, 'ஸ்ருஷ்டி ருர் வொவ்ருர் வொவ்ருர் ஷுஷ்ருயதநர் ஷுத்ருஷ்டிஷ்ர' என்பது வரை யிலுள்ள பதங்களால சொலலபடும பகவத ஸங்கலபாதீநங்களான ஜகத்தின் ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள. ஆகையால, 'அது' எனனும பதத்திறகு, 'தனது ஸங்கல்பத தால ஜகத்தின ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச செயயகூடிய பரஹ்மம' எனபது அர்த்தம ஆகையால, இஙகு சுறிகபடும பரஹ்மம ஸவிசேஷமே தவிரவும, இந்த ஜகத்காரண வஸ்துவான பரஹ்ம ஸ்வரூபத்துமாவுள்ள வேறு ச்ருதிகளில அநேக குணங கள பரஹ்மத்துகுச் சொலலபட டிருகினறன. அவை எனனவெனறால—ஸாவஜ் ஞத்வம, ஸாவசகத்வம, ஸாவேசவரத்வம, ஸாவ பரகாரத்வம, தனகு ஸமனகவாவது அதிகனகவாவது வேறு ஒருவனும இலலாமல இருகும தனமை, ஸத்யகாமத்வம், ஸத்ய ஸங்கலபத்வம, ஸாவத்தையும ப்ரகாசிபபிகும தன்மை இவை முதலிய அளவற்ற மேனமையை உடைய அஸங்க்யேய கலயாண குணக கூட்டங்கள இனனும் வேறு அநேக வாகயங்களில அபஹத பாபமத்வம முதலான ஹேய குண ராஹித்யமும சொல் லபட டிருகின்றது. இவைகளெலலாம 'பரஹ்மம நிரவிசேஷம' என்று சொல்லும் பக்ஷத்திறகு விருத்தங்கள]

ஸம்யிதயா வ்யாபாரணாஹாரா நிஷ்டிஷ்டா: ஸர்வஜ்ஞதா ஸர்வசக்திக்ய ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸர்வாத்மபூதத்வ ஸர்வாதிகாரத்வ ஸர்வாஸ்யுகநிவ்ருத்தி ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்ப

வ்யாக்யாதவாரஸபரிக்ருதஸ்ய—பரகருத்ததைய பராமர்சிகரும 'அது' என்னும சபதம பரகருத்ததைய பராமர்சிகிறபடியால குணங்களுடன கூடிய பரஹமத தையே அது குறிகின்றது எனபது குறிப்பு

உத்ய விஹர விஸ்யாத்யய:—ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம முதலியவை. 'முத லிய' எனபதால, இத உபநிஷத்திலேயே சொலலபபடடுளள அநுபரவேசம நாமரூப வ்யாகரணம இவை குறிகபபடுகின்றன.

ஸர்வஜ்ஞதா—எலலாவறறையும அறியும தனமை. "ய:ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வ வித்" (முண்டக உபநிஷத்)

ஸர்வசக்திக்வம்—ஸர்வ சகதனுக இருகரும் தன்மை. "வாராஹஸ்யாக்தி விருவியெவ ஸ்ரூயதெ" (சவேதாசவதர உபநிஷத்)

ஸர்வேஸ்வரத்வம்—எல்லாவறறிறகும பரபுவாக இருகரும தனமை. "ஸ்ரீம்ஹரி ஸர்வ ஜகதோ நிதயஸ்ய நாதஸ்ய ஹெது விருத்யெ ஸ்ரூயதெ" (சவே தாச்வதர உபநிஷத்)

ஸர்வாத்மபூதத்வம்—ஸமனும அதிகனும இலலாமல இருகரும தனமை 'ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகஸ்சத்ருஸ்யதெ" (சாரதோகபம)

ஸத்யகாமத்வம்—நித்ய விபூதியுடன் கூடி இருகரும தனமை. 'ஸத்ய' எனப தறகு அமோகமான எனறும, 'காம' எனபதறகு காமனை (அலலது இசனை) எனறும அர்தம செயயகூடும, அபபொழுது 'ஸத்யகாம' எனபதறகு அமோகமான இச னையை உடையவன (அதாவது—அவன இசிபபதெலலாம உடனே நிறைவேறுகின றன) எனறு அர்தம கிடைகரும. ஆனால அந்த அர்தத்தை, அடுதது வரும 'ஸத்ய ஸங்கல்ப' எனனும சப்தத்தால ஏறபடுகிறபடியால, இதறகும அந்த அர்தம சொல வது நிஷ்பரயோஜநமாகும 'காம' என்னும பதத்திறகு இசிகக படுபவை (காம்யந்தெ ஜதிகாமா:) எனறும அர்தம செயயகூடும அதாவது கலயாண குணங களை. அபபொழுது 'ஸத்யகாம' எனபதறகு ஸதயமாயுளள கலயாண குணங்களை உடையவன எனறு அர்தம கிடைகரும. ஆனால, வேறு சில குணங்கள இவவிடததில பிரிததுச் சொலலப்பட்டிருகிறபடிய ல, அந்த அர்தம ஒவவாது ஆகை யால இந்த அர்தங்களை விலகி, போகய போகோபகரண போகஸ்தான ரூபங்களான காமங்களை உடையவன (அதாவது-நித்ய விபூதிபை உடையவன) எனறு அர்தம சொல லப்படுகின்றது.

ஸ்வ வைபவாவஸ்தகஸ்வாத்ம்யவயிகாதிபயாஸ்வவெய்ய கருணா நாண
நாணா ஸ்வஹதவாவெத்தீ ஸ்யுதெக வாகயாவஸ்த நிஸ்ஸ நிவிஜுதொ
ஷ்தா அ ஸ்வெஷுதஸ்ரிந வதேஷ்ஸ விஹாநயஞ்ஜே ।

ஸத்யஸங்கல்பத்வம்—அபரதிஹதமான (அதாவது—தடையினறி பரவருத்திக்
கும) ஸங்கலபத்தை உடையவன. அவன ஸங்கலபிகுமவை யெலலாம அபரதிஹதங்க
ளாயப பலிகின்றன

ஸ்வாவஹாஸ்கத்வம்—எலலாவற்றையும ப்ரகாசிபபிகும சகதியுளளவன.
''தஸ்ய ஹாஸா ஸ்வாஷிஂ விஹாதி.'' (கடோபநிஷத)

ஸுதவயிகாதிபய—அளவற்ற மேனமையை உடைய அவனிடமுளள
குணங்கள ஒவ்வொனறும அளவற்ற மேனமையை உடையவை, அபபடி அவனிடம்
இருகுகும குணங்களும கணககறறவை

ஒரு வஸதுவை ஜகத காரணமெனறு அங்கீகரிததால, அபபடி காரணமாக இருப
பதறகு இநத குணங்கள எலலாம அபேக்ஷிதங்கள ஆகையால, ஜகதகாரண வஸதுவைக
குறிகும 'தத' எனனும பதம இநத குணங்களுடன கூடியதாகவே இருகக்வேண்டுமெ
என்பது குறிபபு. இதே மாதிரி, அநத்க காரண வஸதுவினிடதில கெடட குணங்கள
ஒனறும இருகக்கூடாது. அவை இலலாமல இருகும தன்மையை 'ஸ்வஹத வாவு'
எனறு ஆரமபிகும வாகயதால சொலலுகிறார.

ஸ்வஹத வாவு—பாபம எனறால ஸுகருத துஷ்கருதங்கள இநத லோகத
தின ஸமபநதமில்லாமல இருதுகொண்டு எநத்க காமம் அநிஷ்டதை விளைவிகின
றதோ அது பாபம. ஆகையால துஷ்கருதங்களெலலாம பாபங்கள. மோக்ஷதை இச்
சிபபவனுககு ஸ்வாகக்ம முதலிய பலம அநிஷ்டமாகையால, அபபடிபபட்ட ஸ்வாகக்தத்திற்
குக காரணமாகும ஸுகருதங்களும முமுக்ஷுவுககுப பாபங்களேயாகும். 'ஸ்வஹத'
எனபதறகுப போகக்டிகக படட எனறு அரதம சொலலகூடுமெ ஆனால, போக்கடிகக்ப
படட பாபததை உடையவன எனறு சொனனால, ஏதோ ஒரு காலததில பாபம் அவனி
டதில இருநதது எனறு அரதமாகும. அது பரஹ்மத்திறகு ஒவ்வாது. ஆகையால,
'ஸ்வஹத' எனபதறகு 'ஒட்டாத' எனறு அரதம சொலலவேண்டுமெ ஒட்டாத ஸுக
ருத துஷ்கருதங்களை உடையவன எனறு ஆயிறறு அதாவது ஈச்வரனுறை செயயபபடுமெ
புணயபாபரூபமான காமங்கள சுப அசுப பலங்களை விளைவிகக்மாட்டா, பாபம செயயப்பட்ட
போதிலும, தன பலததைக கொடுகக்மல இருகுகுமபடி அதைத தடுககும ஒரு ஸ்வபாவ
விசேஷம ஈச்வரனிடம இருகுகின்றது எனறு சொனனதாயிற்று. ஈச்வரன் பாபததைச்
செயவனெ? செயபலாமோ? எனறு ஒரு சங்கை உதிக்கலாம அது அரத்தமன்று.
நமகுப பாபங்களாக இருகும காமங்களை அவன செயய நேரிட்டபோதிலும, அவை
அவனுககு பல ப்ரதங்களாகா எனபதுதான் அரதம. அநத ஸ்வபாவதததான

ஸுஷுப்தாவுபக்ரம்ய ஸகலஜகத்காரணதயா விஜ்ஞாநைக ஸமதிகம்ய வஸ்துந்யேவ காரணத்வம் ப்ரதிபாத்ய, தஸ்ய காரணஸ்யாபி தஸ்யைவ வஸ்துந்யேவ வஸ்துதாம் விகாரஜாதஸ்ய அ ஸுவஸ்துதாம் ஸ்ரஷ்டாஸ்ருஜத உபபாதயிஷ்யந், வஸ்துஸ்யாபி தஸ்யைவ ப்ரஹ்மணஃ ‘ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீ தேகமேவாத்விதீயம்’ இதி ஸஜாதீய விஜாதீய நிவ்ருத்திபூர்வகம் நிரவயவத்வம் நிவிசந் ஸோபாதிகமேவ ப்ரதிபாதிதம்; வஸ்துதஸ்து ஸகலவிகல்பாஸ்பதத்வாத்

‘ஸுஹுத வாவுகம்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். ‘‘ஸுஹுதவாவுவா விஜ்ஞாந விஜ்ஞாதுர்-விபரிலோபோ விஜ்ஞாதேரவிவாஸஃ’’ என்று உபநிஷத்தில் பகவானுடைய தோஷங்களை நிறுத்தனமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஜகத்காரண வஸ்து எவ்வித குணமுமற்றது என்று சொல்வது இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் பொருந்தாது என்பது சொன்னதாயிற்று.

ஸுஷுப்தாவுபக்ரம்ய... ... ...ஸுஷுப்தாவுத்க்ராந்தி—இதனால் இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்குச் சங்கர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகின்றது. [அது என்ன வென்றால்—உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் ‘ஒன்றை அறிவதினால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்’ என்று பரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதினால், ஸகலத்திற்கும் காரணமாயுள்ள பரப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவே உண்மையான வஸ்து என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. பிறகு மண், தங்கம், இரும்பு முதலிய திருஷ்டாந்தத்தினால் ‘காரண வஸ்துவே உண்மை, அதன் மாறுதல்களெல்லாம் பொய்’ என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. பிறகு ‘ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீ தேகமேவாத்விதீயம்’ என்னும் வாக்யத்தால், ‘அந்த உண்மையான பரப்ரஹ்மம், ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் ஆகிய ஸகல பேதமும் அற்றது’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸகலவித பேதங்களும் நிராகரிக்கப்படுகிறபடியால் ‘ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமே’ என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகிறது. வேறு பல காரணங்களில் காணப்படும் ‘ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’, ‘நித்யம் சுத்தம் நிஷ்க்ரியம் நிரவயவம் நிரஞ்ஜநம்’, ‘விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்’ இவை முதலான வாக்யங்களும் ‘ஸதேவ ஸோம்ய’ இத்யாதியான காரண வாக்யத்தால் ஏற்படும் பரப்ரஹ்மத்தைச் சோதிக்கும் வாக்யங்களாகிறபடியால், ‘அந்த பரப்ரஹ்மம் எல்லா விசேஷங்களுக்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது’ என்பதையே தெரிவிக்கின்றன. அப்படி ‘ஒரே விதமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அந்த பரப்ரஹ்மம்’ என்பதைத் தெரிவிப்பதினால் அந்தப் பதங்களெல்லாம் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும் (அதாவது நிஷ்பிரயோஜநமாக வேண்டும்) என்பதும் இல்லை. வஸ்து ஒன்றாய் இருந்தபோதிலும், அந்த வஸ்துவைக் குறிக்கும் பதங்கள், ‘அந்தப் பதங்களால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அது’ என்பதை ஸ்தாபிப்பதால் அந்தப் பதங்களுக்கெல்லாம் பிரயோஜநம் உண்டு. ஆகையால் நிர்விசேஷமான பரப்ரஹ்மமே இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.] இதுதான் இந்த உபநிஷத்தில் சங்கர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம்.

நயவி (ஸத்யஜ்ஞாநாநந்தம் ப்ரஹ்ம ', (நிர்மலம் நிஷ்க்ரியம் நிரம் ஜநம் ' (விஜ்ஞாநமாநந்தம் ' ஆதயாஶ்ரி ஸவயுவிஶேஷ ப்ரத்யநீகாகாரதாம் பொயயஜ்ரி। நநைகாகாரதாவபொயெ வஸ்துநாம் வ்யுராயதா, ஸகலக்வேஷவி வஸ்துநி ஸவயுவிஶேஷ ப்ரத்யநீகாகாரத க்வாவஸ்துவெநெந ஸவயுவஸ்துநா உயயுவெத்ரூபேண—ஆதி।

பரஹ்மதத்தை ப்ரதிபாதிகும சருதிவாகயங்களுள காரணவாகயங்கள சில, சோதக வாகயங்கள சில. ஸத்யெவ ஸொம்யே என்னும வாகயம காரண வாகயம், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் இதயாதியான வாகயங்கள சோதக வாகயங்கள. 'எலலாவற்றிறகும காரணம பரஹ்மம்' என பதைச் சொலலும வாகயம காரணவாகய, அநத வாகயததால ஏறபடும பரஹ்மம எபபடிபபட டது எனபதைச சோதிகும வாகயங்கள சோதகவாகயங்கள இநதச சோதகவாகயங்களுள சில (நிர்மலம் நிஷ்க்ரியம் இவை முதலியவை) வயகதமாக நிர்விசேஷ பரஹ்மதத்தைச சொலவன போல இருகின்றன மறறும சில (ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரஹ்ம முதலிய வை) அவவளவு வயகதமாக நிர்விசேஷத்த தனமையை வெளியிடாவிடினும காரண வாகயததிறகும மறறைச சோதக வாகயங்களுகும அவிருத்தமாக இருக்க வேணடுமாதலால, அவைகளும நிர்விசேஷ பரங்களாகவே இருக்க வேணடும எனபது இமமதஸ்தாகளின கருதது

ஸஜாதீய விஜாதீய நிவ்ருத்தெஷு—பேதங்கள இருவகைபடும எனபது மேலே சொலலபபடடிருகின்றது (17-வது பகுதத்தைப் பாரக்க)

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம—இநத வாகயம தைத்திரீய உபநிஷத்தின் ஆரம்ப வலலியில இருகின்றது இதறகு ஸத்யமாயும ஜ்ஞாநமாயும அநந்தமாயும இருகும் பரஹ்மம எனபது பொருள. அதாவது—பரஹ்மம அஸத்யமன்று, அஜ்ஞ நமன்று, பரஹ்ம தத்திறகு அநதம் இலலை எனறு சொன்னதாயிறறு சங்கர மதஸ்தாகள இமமாதிரி அரதத்தம சொலலுகிறாகள இப்படி அரதத்தம் சொனனால தான பரஹ்மம நிர்விசேஷம் என பது விதிக்கும. இருகின்றபடி அரதத்தம சொனனால, பரஹ்மதத்தைக காடடிலும வேறு படட ஸத்யம முதலிய குணங்கள பரஹ்மதத்திறகுச சொலலபடுவதுபோல ஆகும, அது அவாகளின கொளகைகக விருத்தம

'இவவித எலலா விசேஷணங்களும ஒரே ஸவரூபதத்தைப போதிப்பவையாக இருத் தால, அவறறுள ஏதேனும ஒனறைச சொனனால போதாதோ? மறறவை நிஷ்பர யோஜநங்களாக வனறோ நிறகின்றன?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம செயயகூடும அதறகு ஸமாதாநமாக அவாகள சொலவதாவது—' எலலா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸவரூபத தைப் போதிகின்றன என்பது உணமையே, ஆனால, அவறறுள ஒவவொரு பதமும தனன எதிர்தடடான விசேஷங்களை நிராகரித்துகொணடு 'அநத விசேஷத்திறகு

தெதத்தெவழ! வாகவிஜ்ஞாநெந வவைழவிஜ்ஞாநம் வவைழவவ்யீயாக்வெ வவைழவவ்யீ ஜ்ஞாதவ்யவ்யாஹாவாஹ வெத்ரயீதி, வாத்யீயாக்வயோ ரிக தாத்ரவஸ்ஸ்ரிவைழா, ஸவித்ர வாகவிஜ்ஞாநெந வவைழவிஜ்ஞாந வத்திஜ்ஞா வவைழவவ்யீ தத்ரைகவெதெவ வாத்யீக்வெ விஜ்ஞாயதி!

விருத்தமான ஆகாரத்தை உடையது பரஹ்மம்' எனபதைச சொலலுகினறது. ஆகை யால, எலலாப பதஙகளும பரமோஜநமுளளவைகளே' எனபதுதான இநத ஸாதாரண, இவவிடததில 'நமெவெகா காரதாவவொயெ' என்று ஆரமபிககும வாகயததால விவரிககபபடடிருககினறது

இபபடி அததம சொலலும சஙகரமஸதாகள, வாத்யீஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந எனனும மூனறு பதஙகளுககும ஸாமாநாதிகரணயம உணடு எனபதை ஒபபுககொளளுகிறாகள. பல விசேஷணஙகள ஒரே விசேஷயதனை அவகாஹிதது நிறபதும அநத விசேஷணஙக ளுககு பரவருததி நிமிததஙகள (அதாவது-அரததஙகள) வேறுபடடு இருபபதும ஸாமா நாதிகரணயததிறகு முகயமான லகஷணம இவவிடததில மூனறு விசேஷணஙகளும பரஹமம்கிற ஒரே விசேஷயததை அவகாஹிதது நிறகினறன எனபது வயகதம. அவை களின் பரவருததி நிமிததஙகளும வேறுபடடு நிற்கினறன எனபதை நிரூபிதது விடடால, ஸாமாநாதிகரணய லகஷணம இவவிடததில அநவயிததுவிடும. ஜ்ஞாபிககப்படுமெ எநதெ தடடான அரததஙகள (அதாவது பரதியோகி விசேஷணஙகள) பரவருததி நிமிததங களாகிறபடியால, பரதியோகிவிசேஷணஙகள வேறுபடடு நிறகவே பரவருததி நிமிததங களும பிரிநதுகள ாக இருககினறன என்பது நிரூபிககபபடடதாகிறது.

இநத 'வாத்யீஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம' எனனும வாகயததிறகு நமது ஆசாரயா கள என்ன அரததம சொலலுகிறாகள எனபதைப பிறகு விசாரிபபோம-

நிஷ்கழ-நிரவயவழ (அவயவமறறது, நிஷ்க்ரியா-கரதாத்ரதீழ (அதனால செயயப்படவேணடியது ஒனறுமிலலை) நிரமுணழ-குணமறறது, நிரஞ்ஜநழ-சுதம மவ்ரஹாவழ (ஒடடாத ஸவபாவததுடன கூடினது.]

விஜ்ஞாநழ ஸுகஞழ—ஜ்ஞாநஸவரூப ஆநந ஸ்வரூ ம

தெதத்தெவம..... வாத்யீக்வெ—இது சஙகரமதஸதாகளுககு விசிஷ்டாதவைதி கள சொலலும ஆகேபம. [அது அபபடியனறு வாகவிஜ்ஞாநெந வவைழவிஜ்ஞாநம் (ஒனறை அறிவதனால எலலாம அறிநததாகி விடும) எனபது உஙகள மததில எபபடி விததிகளும? நீஙகளோ 'எலலாம பொய' எனறு சொலலுகிறீரகள எலலாம பொயயா னால அறியபபடவேணடிய வஸது இலலாமையால வவைழவிஜ்ஞாநம் (எலலாவறறையும அறிவது) எனபதே ஏறபடாது இலலாவிடடால, ஜகத ஸதயமெனறுவது அல்லது பரஹமம் பொயயெனறுவது சொலலவேணடி வரும அது உஙகளுககு அநிஷடம. எஙகள் மததிலேயோ வெனறால, ஜகத முழுவதும பரஹ்மததை ஆதமாவாக உடைததா

ஸர்வ ஸப்த—ஸ்ரோதகேதரை: ப்ரத்யூஹை: ஸ்ரோதுமஸக்யே ஸ்ரோதாரம் ப்ரதி ஸ்ரோதவ்ய: கிம் ப்ரகார: ஸ்யாத்? இதி—(விதிவாக்யேந ஸஹ ஸம்பந்த: கர்தவ்ய: கிம் ப்ரகார: ஸ்ரோதவ்ய: ஸ்யாத்? இதி) ।''

யிருக்கிறபடியால், ஜகத முழுவதும் ஸத்ய, ஏகரால ஸர்வஜ்ஞநால என்பது விதிக்கபடும் ।

இந்த ஆக்ஷேபத்தின ப்ரகாரம் பின்வருமாறு — 'ஒரே வஸ்துதான இருப்பது, மற்றவை ஒன்றும இல்லை' என்று அறிவதுதான 'ஸகலவிஜ்ஞாநேந ஸர்வஜ்ஞாநம்' என்பதற்கு அர்தமம என்று சொன்னால, அப்படி அர்தம் ஆவதற்கு 'ஸகல விஜ்ஞாநேந ஸர்வஜ்ஞாநம்' (ஒன்றை அறிவதனால எல்லாம அறிந்ததாகிவிடும) என்று சொல்லக்கூடாது, 'ஸகலவிஜ்ஞாநேந ஸர்வஜ்ஞாஸாவஜ்ஞாநம்' (ஒன்றை அறிவதனால 'மற்றொன்றும இல்லை' என்பது அறிந்ததாகிவிடும) என்றன்றோ சொல்லவேண்டும? ஸர்வ என்பதற்கு ஸர்வஜ்ஞாஸாவ என்று அர்தம் முண்டோ? ஒருகால, 'ஒரே வஸ்துதான இருப்பது, மற்றவை இருப்பது போலத தோன்றுவதெல்லாம் பொய, அவை, அந்த ஒரு வஸ்துவின ஸ்வபாவத்தைப போன்ற ஸ்வபாவத்தையே உடைத்தாயிருக்கிறபடியால அவை அதுவே' என்பதுதான அந்த வாக்யத்திற்கு அர்தம என்று சொன்னால, அப்பொழுது, இரண்டுக்கும ஸ்வபாவம ஒன்றாக இருக்கிறபடியால, பரப்ரஹ்மம போல பரபஞ்சமும ஸத்யமென்றாவது, அல்லது பரபஞ்சம போல ப்ரஹ்மம் பொய என்றாவது ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிவரும. அதுவும பாதகமன்றோ? ஒருகால, 'ஒருவனை பரிஜ்ஞாநத்தால மற்றவர்களுக்கு அப்ரிஜ்ஞாநம தோற்றுவது போல, ஒன்று இருக்கின்றது என்று அறிவதனாலேயே மற்றவை இல்லை என்றாவதற்படுகின்றது என்பதுதான அதன அர்தம என்று சொல்லலாமோ?' என்றால, அப்பொழுது 'எல்லாம அறிந்ததாகிவிடும்' என்னும இடத்தில 'எல்லாம பொய என்று அறிந்ததாகிவிடும' என்று ஒரு வார்த்தை அத்யாஹார செய்துகொள்ள வேண்டிவரும. அது அவ்வளவு ஸமரஸமன்று தவிர வும, ஒன்று உண்மை என்னும ஜ்ஞாநம, மற்றொன்று பொய என்னும ஜ்ஞாநம, ஆகையால அவைகளுக்கு வைரூப்யம தோன்றும, அதுவும ஸமரஸமன்று 'ஒன்றை அறிவதனால எல்லாம அறிந்ததாகிவிடும' என்னும இடத்தில ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாரூப்யம சொல்வதனால்றோ ஸமரஸமாக இருக்கும? 'அந்த ஸாரூப்யம எப்படிச சொல்லக்கூடும?" என்று கேட்டால, 'ப்ரஹ்மம எனபது ஒன்று, அதையே ஆகாரமாக உடையது மற்றது (ப்ரபஞ்சம)' என்று ஒத்துக்கொண்டு, ஒன்றை அறிந்த மாத்ரத்தாலே, அதையே ஆகாரமாக உடைய மற்றதும அறிந்ததாகிவிடும என்று ஸமாதாநத்தால, ஸாரூப்யம சொன்னதாகி விடும. அதாவது—'ஏகம' என்பதும 'ஸர்வம' என்பதும ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹிக்கின்றன, தாமி ஒன்றுகையால ஸகல விஜ்ஞாநத்தால ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞை ஸமாதாநமாகி விடுகின்றது. இது தான வாதத்தின ப்ரகாரம்.

சூத்ரயதேஷ்டதைவதாதெஷ: । சூதெஷ:—வ்ருஷாஹநிஷு, ‘‘வஜ்ர வ்ருஷ வாஜஸ்ருவஸ்ய வ்ருஷாஹமெ மாமிஷு ஹவிஷ்ருத அம்ருதஸ்ய தேவ விஷ்ணவே’’ இத்யாதிஷு மெகாயஜ்ஞாஸு । தயா ஹ ஸ்ம வை அஸ்ய ‘‘வ்ருஷாவிதாரம் ஹவெஷாஷி’’ இத்யாதி । சதுர்தாவி ‘‘வைகதெவ’’ இதி ந்யாயவாதாதாம் த்ருதிவாக்ய ‘‘சுஷ்டீப’’ மதெநாயிஷ்டாத் ஜ்ஞாத நிவாரணா உபெஷ்யவாயிஷ்டாத்சுவி த்ருதிவாக்யதெ । சுதர: ‘‘தம்

இனி, தமது அத்த ப்ரகாரம் உபநிஷததை விவரிகிறார, ‘சுயஷ்யஷ:’ இதயாதியால். சுயஷ்யஷ:.....வ்ருஷ்வாதவஸீதி - [இதன அர்தம் - ‘ஹ்ரஸ்வாகவி, உத தரோதெஷ்வ்ராகஷ்யஸ்?’ என்று சவேதகேதுவைப் பார்த்துச சொலலுகிறார. ‘ஹ்ரஸ்வாகவி’ எனபதற்கு ‘வர்ஷவ்ருத்தம் ஜ்ஞ இவ ஜ்ஞாஸ்யஸெ’ (பரிபூரணன் போல, அதாவது எலலாம் அறிநதவன் போலக காணப்படுகிறாய்) எனறு அர்தம. ‘உத தரோதெஷ்வ்ராகஷ்யஸ்?’ என்பதற்கு ‘தாநாசார்யாநநு வ்ரூஹி தரவ்யாதெஷம் வ்ருஷ்வாதவஸீ’ (அநத ஆசாரியாகளிடதில் அநத ஆதேசததைக கேட்டாயோ?) என்று அர்தம.] சுருதியில ‘தாநாசார்யாநநு வ்ரூஹி’ என்பதற்குப்பதஙகள இலலை, இது அர்தத்தால கிடைகின்றது. ‘தரவ்யாதெஷம்’ என்பதில ‘சுவி’ என்னும் பத மும சருதியில இலலை, வியாகியாநத்தில சேர்க்கப்பட்டிருகின்றது. கேடகிற வனுகருத தூப்பலமென்பதை அநத ‘சுவி’ சபதம குறிகினறது.

இனி ‘சூதெஷ:’ எனனும சப்தத்தின் அர்தத்தை விசாரிதது, ‘உத தரோதெஷ்வ்ராகஷ்யஸ்’ என்று ஆரம்பிகும வாக்யத்தின் கருத்தை விவரிகிறார. ‘சூ’ எனனும உபஸர்கத்துடன கூடிய ‘திர்’ என்பதறகு ப்ரசாஸனம் (அதாவது நியமனம) என் பது அர்தம் அநத தாதுவிலிருநது, ‘சூதெஷ்யதி சுதெந’ என்று ‘சூதெஷ:’ என்னும் சபதம வருகிறது அதாவது - எவனுல நியமிகபபடுகிறதோ அவன ‘ஆதே சன’ என்று அர்தம. ப்ரஹ்மதத்திலுலேயே இநத ப்ரபஞ்சம் முழுவதும நியமிகப்படு கிறபடியால, அநத பரஹ்மமே இவவிடதில ‘ஆதேச’ எனனும சப்தத்தால சொலலப் படுகிறது. ப்ருஹதாரணயக உபநிஷத்திலும், ‘வஜ்ரதவ்யவா’ என்று ஆரமபிகும வாகயத்தால ‘பரஹ்மமே இநத ப்ரபஞ்சததை நியமிகிறது’ எனறு சொலலப்படுகிறது. (அநத வாகயத்தின் அர்தமாவது—ஒகாகியே! ஸூர்யன சநதான இவாகள இநத ப்ரஹ்மதத்தின் நியமநதில் தரிகபபட்டவர்களாய நிறகிறாகள) மநுஸ்ம்ருதியிலும, ‘வ்ருஷாவிதாரம் ஸர்வெஷாம்’ (ஸகல வஸ்துகளையும நியமித்துவரும) இதயாதி யான வாகயம காணப்படுகினறது. இநத உபநிஷத்திலும் ‘வைகதெவாஜீயம்’ என்னும வாகயத்தில ‘வைகதெவ’ என்பதால ‘பரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதான கார ணம்’ என்பது முதலில் சொலலப்படடு, பிறகு ‘சுஜீயம்’ என்பதால ‘இநத ப்ரபஞ் சத்தை நியமிகிறவன் வேறு ஒருவனும் இலலை’ என்று சொலலப்படுகிறது. இப்படி இநத ப்ரபஞ்சத்தின நியமநம ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணமான தாமமாக ஏற்படுகிறபடி யால, அநத அஸாதாரண தர்மத்தை ‘சூதெஷ’ என்னும் சப்தத்தால குறிப்

வ்யாவ்ருத்தாயாம் ஜகத்யுத்பாதாதி ஹேதுத்வாதி யுக்த ஸர்வ ஜ்ஞத்வ ஸர்வத்ர விஜ்ஞாதத்வ ஸர்வ ஜ்ஞாத்ருத்வாதிவிஜ்ஞாதம் ஸர்வம் ஏதம் விஜ்ஞாதம் ஹவதி ?'' உத்யுக்தம் வ்யாகி। ''நிவிருஜ்யுத்பாத்ய விஹவ விருயாதி காரண

பிடம் அபபடி நியமிகிறவனேயோ। 'சூஜெ ஸ:' என்று இந்த உபநிஷத சொலலு கிறது எனபது வயகதமாகினறது பிறகு 'யெனாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் ஹவதி' இத யாதியான வாகயம வருகிறபடியால, அதன ஆதத்ததையும பராமரிசிததால, 'உத தமா தெஸமாதெஸ ஆதேஸ:', எனபதற்கு 'ஜகததை நியமிகிறவனுகவும் ஜகத முழுவதறகும உபாதான காரணமாகவுமுள்ள பரஹமதததைப் பறறி நீ கேடடாயா?'' எனறே ஆததம் சொலல வேணடுமெனபது எப்படிம. உபாதான காரணதததை தெரிநது கொணடா லனறே உபாதேயம தெரிநததாகும? ஆகையால, இந்த வாகயதின உட்கருது எனனவெனறால—'ஸகலமான ஜகதினுடைய உதபததி ஸதிதி லயம இவை முதலிய வைகளுகக காரணமாயும, ஸாவஜ்ஞதவம ஸதய காமதவம் ஸதய ஸங்கலபதவம முத லிய கணகளிலலாத உதார குணஙகளுகெலலாம ஸமுதரம்போலவுமுளள பரஹமமானது உனனால கேட்கபபடடதா?'' எனபதே

சஙகர மதஸதாகள 'சூஜெஸ' என்னும் சப்ததிற்கு வேறு ஆததம செய கிறாகள். 'சூ' என்னும உபஸாககததுடன கூடிய 'திஸ்' என்னும தாது வுககு உபதேசம் என்று ஆததம சொலலி, 'உபதேசிகபபடும வஸ்துவே உபதேசம் எனறு சொலலபபடுகிறது' எனறு வயுதபததி செயது, 'சூஜெஸ:' எனறால் 'உப தேசிகபபடும வஸது' அதாவது—பரஹ்மம் என்று சொலலுகிறாகள. இபபடிச சொல வதால அவாகளுகக கிடைப்பது என்னவென்றால, 'சூஜெஸ' என்பதால நிர விசேஷ ப்ரஹ்மமே சொலலபபடுகினறது என்பதுதான. 'நியமிகிறவன' என்னும ஆதததை அஙகீகரிததால, 'நியமிககும குணமுளளவன' எனறு ஸவிசேஷமான பரஹமமே குறிகபபடுமெனறே? இநத இரணடு ஆததங்களின் ஸ்வாரஸ்ய தாரதம்யத தைபபாரததால, நமது மதஸதாகள சொலலும ஆதததிலேயே அதிக ஸ்வாரஸ்யம் இருககின்றது என்று சொலலவேணடும முதலாவது 'சூ' எனனும உபஸாககத துடன கூடிய 'திஸ்' எனனும தாதுவுககு நியமனமே பரவிதததமான ஆததம், உபதேசம எனனும் ஆததம அவவளவு பரவிதததுமன்று இரணடாவது, இவவிடத தில அஸாதாரணமான தாமதததைச சொலலி ப்ரஹ்மத்தைக குறிப்பதுதான் ஸங்கதமாகு மே தவிர, மறற வஸதுகளுகபப பொதுவான தாமதததைச சொலலிக குறிப்பது ஸங்கத மாகாது. நிருபாதிக பரசாஸனம் பரஹ்மததிறகே அஸாதாரணம, உபதேச்யதனமையோ லௌகிகா லௌகிக தாம பரஹம பாகாதத ஸாதாரணம. ஆனால், 'சூஜிஸ்யுதெ சுதெம உதி சூஜெஸ:' என்று வயுத்பததி செயவதில ப்ரதயய ஸமபதததமாக வயா கரண விரோதம் கொஞசம உணடு; 'உவதிஸ்யுதெ சுயதி உவதெஸ:' என

ஸ்ரீதம் ஸவ-ஜ்ஞ ஸர்தயகாரக ஸர்தய்ஸ்கஷ்ட்ரு ஸ்வாதந்த்ர்ய வரிஷிதொஷாத மாணஸாமாந்ய கிம் ஜ்ஞ ஸ்வயா ஸ்ரூயதே ?'' இதி ஸாதெ-ஷாஸாவः ।

னும வயுதபததியில பரதயய ஸவாரஸயம் அதிகமே. இபபடி பரதயயததின் அஸவாரஸ்யம் இருநதபோதிலும், பரகருதயாத்ததின ஸவாரஸயமும ஆதததின ஔசிதயமும் நமது மதஸ்தாகள சொலலும ஆதததில இருகிறபடியால, அதிக ஸவாரஸயம இருக்கும நமது ஆதததமே அங்கீகரிகக தகுநதது.

'வ்யாவர்தாநம் ஜநயத்வாத்யநஸ்ய தத்வம்' என்பதறகு 'நியமிக கிறவனுகவும ஜகதறகு உபாதாந காரணமாகவுமுளள' எனபது ஆததம். 'கூதெ-ஸ' என்பதால நியமிகிறவன என்னும ஆதததும, 'யெந ஸ்ரூதம் ஸ்ரூதம்ஹவதி' இதயாதியால உபாதாந காரணமாக இருகிறவன எனனும ஆதததும கிடைகினறன. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணதிலும்,

''யதயம் அ ஜ்ம உஹ்ரு யததெ-ஸ்ருதத்வாத்வாத்ம்ய''

என்னும வாகயஙகளில் 'யதயம்' என்பதால ஆதம ஸ்வரூபமும் 'யததெ-ஸ்ருதத்வாத்ம்யம்' என்பதால உபாதாநமும் ஆக இரணடுமே சொலலப்படடிருகின்றன. இவவிடதிலும், மேல 'ஸ்ருதயः' இதயாதியில, 'ஸ்ருதயெநः' என்பதால் ஆதமதவமும், 'ஸ்ருதயः ஸ்ருதிஷ்டः' எனபதால உபாதாநதவமும் பரதி பாதிகபபடுகின்றன.

ஸ்ருதிய வதெநாயிஷ்டாதரூ நிவாரணாய—'அதவிதிய' என்னும பதம், 'மறறுமொரு அதிஷ்டாதா இலலை' எனபதைச் சொலலுகினறது. 'அதிஷ்டாதா' என்பதறகு 'ப்ரேரகன்' (அதாவது—ஏவுகிறவன) எனறு பொருள, ஆகையால 'நியமிக கிறவன' எனறு பலிதம.

யெந ஸ்ரூதெந ஸ்ரூதம் ஸ்ரூதம் ஹவதி—உபநிஷததில 'யெநா ஸ்ரூதம் ஸ்ரூதம்ஹவதி' எனறு மாதரம இருகினறது. இதன பொருள்—'எதனால் கேடகப்படாததெலலாம கேடகபபட்டதாகுமோ' எனபது தான. அதாவது—'எது கேட்கபபட்டால, கேடகப்படாததெலலாம கேடகபபடடதாகுமோ' என்று சொனனதாயிறறு இதை விளககும்பொருட்டே, 'யெந ஸ்ரூதெந' எனறு வயாக்யாநதில 'ஸ்ரூதெந' என்னும பததைச் சோததிருகிறார. இம்மாதிரியே, 'யெந உதெந' எனறும் யெந விஜ்ஞாதெந' எனறும எஙகும விளக்கிக காடடபபடடிருகின்றது. இப்படி அாதம செயயாமல, உபநிஷததில இருகிறபடி அாதம செயதால, 'எதனால் கேடகப்படாத தெலல்ாம கேடகப்பட்டதாகுமோ',(அதாவது-எதனால எதனுடைய இருப்பால, எது இரு

தஸ்ய நிவிருகாரணதயா, காரணஸ்ய நாநாஸம்ஸ்ருத விபக்ஷ ஸம்ஸ்ருஷ்டம் காயுஷ் ஷிதி-அயுத உதி காரணஸ்ய ஸுஷ்ஷ் விஷ்வ-ஸ்ய ஸரீரக ஸ்ருஷ்விஜ்ஞாநேந காயுஷ் ஸுதஸ்விலும் ஜம விஜ்ஞாதம் ஸவதீதி

படதால) எனறு அர்தம கிடைகரும. அது அஸங்கதம். தருஷ்டாந்ததிலும 'மணணின இருபபினால, குடம முதலியவை அறியப்படுகினறன எனபது இலலை, மணணை அறிநதால அதனவிகாரஙகளாகிற குடம முதலியவை அறியபபடுகினறன' எனறு சொலவதே ஸங்கதம இநத விஷயததை விவரிகரும வேறு உபநிஷத்துகளைப் பார்ததாலும, இநத அர்ததமே ஸங்கதமெனறு ஏற்படும. 'கஸ்மின்நு விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் ஸவதி ?' (எதை அறிநதால எலலாம அறிநததாகிவிடும ?) எனறு சொலலபபட டிருகினறது.

நிவிருஜமநுஷ்ய விஷய விருயாதிகாரணஸ்ய திஷ—இநத பதம், 'யெநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் இதயாதியில ஜகத காரணதவம கணடோகதமாக இராவிடினும, அது பலிதமாகினறது' எனபதை விளகரும பொருடடு. மேலே சொலலபபடும ஸர்வஜ்ஞதவம முதலிய குணஙகளும இநதக காரணதவதிறகு உபயோகிகளாகவே சொலலப்படடிருகினறன.

ஆகையால, உத தஸாதெஸவஸ்ய ராதேஸ்ய:, யெநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் ஸவதி, ஸுஷ்தம் ஷ்தம், ஸவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் என்னும வாகயதிற்கு, 'ஜகதுக கெலலாம உபாதாந காரணமாகவும, அபபடிப்பட்ட காரண தவதிறகு உபயோகிகளான ஸகல கலயாண குண விஸிஷ்டமாகவுமுளள பரஹ்மததைபபறறி பரஸ்நம செயதாயோ ?' என்பது ஹ்ருதயதலளில இருகரும்தாதபாயம 'ஸவ்ராதேஸ்ய:' (பரஸ்நம செயதாயோ) எனபதின குறிபபு எனனவெனறால, பரஸ்நம செயத பிறகு ஸரீரவணம ஏற்பட வேணடும் என்பதே.

தஸ்ய ....வ்ருக்ஷஸ்வாநு விதா-'பரஹ்மம் ஜகத எலலாவறறிற்கும் காரணம' எனபதை ஒததுகொணடாலும, பரஹ்மததை அறிவதனால, ஜகத அறிநததாகி விடுமோ? காரணமும காயமும வெவவேறு தரவயஙகளலலவோ ? ஒரே தரவயமாக இருதால பரஹ்மததிறகு விகாரமாகிற ஹேய ஸமபநதம பரஸஙகியாதோ ? இதயாதியான ஸநதகைகளை உததெசிதது, 'தஸ்ய.....விதா' எனபதனால அவைகளுகது ஸமாதாநம சொலலுகிரார.

இதன் பொருள:—[காரணமாகிற பரஹ்மமும் காயமாகிற ஜகதது வெவவேறு தரவயமலல, ஒரே தரவயம, ஸமஸ்தாநம (அமைபபு) வெவவேறே தவிர, தரவயம வேறனறு ஒருவிதமான அமைபபுடன கூடியது காரணம, மறறொரு விதமான அமைபபுடன கூடியது காயம. ஸூக்ஷமாவஸ்தையிலுளள சித அசித இவைகளை ஸரீரமாக உடைய பரஹ்மம காரணம, ஸ்தூலாவஸ்தையிலுளள சித அசித இவைகளை ஸரீரமாக

ஹரஹி நியாய, ''யெநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் ஹவத்யமதம் மத அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்'' இதி வாக்யம் வ்யதி வ்யஷ்டவாந் விதா।

தத்ரைதஸ்மின் வாகுவ்யே வஸ்துஜாத வைலக்ஷண்யஹேதுகம் விதரஹரஹி நிஹிதஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாநஸ்ய வாக்யஸ்ய, வாஸ்தவ விருத்தாம்ஸாம்ஸ வஸ்துஷு ஸ்வதஸ்வ்ய விஜ்ஞாநேந தத்ஸ்வயவிஜ்ஞாநஸ்ய வாடீயாநதாம் வக்ஷ்யதீதி வரிவோயதி ''கயாஸ்ய ஹமவ: ஸ ஸுச்யதே?'' இதி

உடைய பரஹ்மம காரயம ஆகையால ஸகலத்துகரும காரணமாயுளள பரஹ்மததை அறிநதால, காரயமாயுளள ஜகத முழுவதும அறியபபட்டதாகி விடுமெ எனறு சொலவது உபசாரமே. இநத பாவததை மநஸவில கொணடு 'யெநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் ஹவதி' எனனும வாகயததை பரயோகிதது பிதா புதரனுக பாதது பரமாரதம செயதார] 'நிவிது காரணதயா காரயஜாதமவிதும் ஜமவிஜ்ஞாதம் ஹவதி' என்பது அநவயம.

சேதந வஸதுவும அசேதந வஸதுவும பரமாதமாவுகு ஸரீரம. இவை, சில காலஙகளில ஸூக்ஷமமென்று வயவஹரிகபபடுமெ அவஸதையிலும, மறறும சில காலஙகளில ஸதூலமெனறு வயவஹரிகபபடுமெ அவஸதையிலும இருககினறன. ஸூக்ஷமாவஸதையை பரளயமென்றும ஸ்தூலாவஸதையை ஸருஷடி எனறும சொலவாகள. இநத அவஸதையின மாறறதல முழுவதும ஸரீரதறகே தவிர, ஸரீரி எவவித மாறறதலுமறறே இருககினறது. ஆகையால, 'இநத மாறறதலை அஙகீகரிததால பரஹ்மம ஹேயாஸபதமாகிவிடுமெ' எனறு ஆகேபிகக அவகாஸமிலலை. காரணமும காரயமும் ஒரே தரவயமெனபதும உபபநநமே.

வாக்யம் வ்யதி வ்யஷ்டவாந் விதா—புதரனைப் பிதா இவவாறு கேடடார, அதாவது—பிதா புதரனுகரு உபதேஸித்தார எனபது குறிப்பு பரஹ்மதறகும சேதநாசேதநஙகளுகரு மூலமான ஸரீரி ஸரீர ஸமபநதம காரணகாரயபாவம இவை முதலிய ரஹஸயார்தஙகள, வைராகயததால உபநயநமான ஸிஷ்யனுககனரோ உபதேசிககப படவேணடுமெ? இவவிடததில எபபடி தாமே அதை உபதேஸிககிறார்? என்று ஒரு ஸங்கை ஜநிகக கூடுமெ அதறகு ஸமாதாநம:—'புதரவயதிரிகதனுகரு மாதரம அமமாதிரி நியமம; புதரனுகரு புதரதவனமையே பரஹமோபதேஸஹேது' என்னும ஸாஸதராரதம இதனால ஸூசிதமாகினறது.

தத்ரைதஸ்மின்.....ஸுச்யதே இதி—[இவவிதம் பிதாவின ஹ்ருதயததில உளள கருததை அறியாத புதரன, பரஸபரம விலக்ஷணஙகளாயுளள வஸதுகளுள் ஒனறை அறிவதனால மறறவையெலலாம் எபபடி அறியபபட்டனவாகுமெ என்று ஸஙகிதது 'கயாஸ்ய ஹமவ: ஸ ஸுச்யதே?' என்று பிதாவை பாததுக கேட்கிறான] 'ஹே

வரிஷொஷித: வ்ருக்ஷஸ்ய ஹரயே நிஹிதம் ஜ்ஞாநம்ஸாதுரூபேண
கவ்யாதீவ ஸவரிஷ்ணே: ஸாஹார்தீயம் வர்தயந்கவ்யவிஷ்ணுரிவ ஸ்வயிகா
திமயா வம்வெய்ய கருணாம் ப்ராணமிணை ஜகதுஷ்டிகாய ஸ்வாமிவம்
வரம்ப்ரஹ்மைவ நாதஸ்வாமிவ விஹாராநஹ வஸ்ஸ்ரீவிஷ்ணுஸரீரம்

பகவாஞ்சிய பிதாவே! அந்த ஆதேயம என்பது எப்படிப்பட்டது?" என்பது அந்த வாக்யத்தின பொருள் இந்தக கேள்விக்கு, பிதா தருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு பரிஹரிக்கும கொடுத்தது உபபாதிக்கிறபடியால, 'ஒன்றின ஜ்ஞாநத்தால மற்றவைகளின ஜ்ஞாநம ஏற்படுகின்றது என்பது எப்படிப் பொருந்தும?" என்பதே இந்தக கேள்வியின தாத்பர்யம என்று நாம் அறியவேண்டும.

வரிஷொஷித: வ்ருக்ஷ: .....ஹரயே நிஹிதம்—[இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட பிதா, தான மநஸ்ஸில ஏறகெனவே வைத்துக கொண்டிருந்த கருத்தை நிரூபிப்பதற்காக லோகத்தில காணப்படும தருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார். அந்தக கருத்து என்ன வென்றால—ஜ்ஞாநம ஆநந்தம அமலத்வம இவைகளேயே ஸ்வரூபமாய உடையதாயும்,பரிச்சேதிக்க முடியாத மாஹாத்ம்யத்தை உடையதாயும, ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம முதலிய எல்லையில்லாத மேன்மையை உடைய கணக்கற்றக கல்யாண குணங்களை உடையதாயும், எவ்வித விகாரமுமற்ற ஸ்வரூபத்தை உடையதாயுமுள்ள பர ப்ரஹ்மமே, முதலில நாம ரூப விபாகத்திற்கு அநாஹமான ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள சேதந சேதந வஸ்துக்களை ஸரீரமாகக்கொண்டு, பிறகு தனது லீலாத்தமாகத் தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அந்தச சேதந சேதந வஸ்துக்களுக்கு அநந்தமாயும் விசித்ரமாயு முள்ள ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான அமைப்பை ஜநிப்பித்து, அவைகளைத் தனது அம்ஸமாக வைத்துக்கொண்டே நிற்கிறது; ஆகையால அந்தக காரணவஸ்துவை அறிந்தால மற்றை காய வஸ்துவெல்லாம அறியப்பட்டதாகிவிடும, என்பதுதான.]

இதில, 'பரப்ரஹ்மம காரணம, ஜகத் காரியம' என்பதும, அப்படிக் காரணமாக இருப்பதற்கு உபயோகிக்களான கணக்கற்றக குணங்கள அந்த பரப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்பதும, அப்படிக் காரணமாக இருப்பதால அதற்கு எவ்விதத் தோஷமும் ஸம்பவிக்க வில்லை என்பதும ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றன.

பரப்ரஹ்மம ஜகத்திற்கு எப்படிக் காரணமென்றால்-தனது ஸங்கல்பத்தினால ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால அது நிமித்த காரணம,தன்னுடைய அம்ஸமாகிய ஸரீரத்தைக் கொண்டே அதை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால அது உபாதாந காரணம, இவ்விதம் இரண்டுவித மாகவும் காரணமாகின்றது என்பது ஸித்தாந்தம. சட்டி பானைகளைக் குயவன் செய்கிறபடியால், அவனை அவைகளுக்கு நிமித்த காரணமென்றும, மண்ணினால அவை செய்யப்படு

ஷுபெவ ஷுஸம்கஷ்ணாநாஜ விதிரு ஹிரு ஹுஷ அரூபாஅரு ஷு
ரூவ ஜமஷ்ஷுஹாநம் ஷுாம்பொநாவஹித விதி தஜ்ஜாநெநாஷ்ய நிவிருஷ்ய

கிறதியால மணிமே அவைகளுகு உபாதாந காரணமெனறும தாகதிகளை சொலவாகள அமமாதிரியே இவவிடதிலும. ஆனால, தன ஸரீரதைத கொணடே தானே ஜகதைத ஸருஷடிகிறபடியால, பரஹமம, தானே இரணடு வித காரணமாகவும இருக கினறது எனபது விபரீதம

ஒவவொரு பொருளிலும இரணடு அமபரூகள உணடு, அவையாவன—எநத குணஙகளால அநத பொருள அறியபடுகினறதோ அவை ஒரு அம்பரூம, அநத குணஙகளுடன கூடியிருகும பாகம மறறொரு அபரூம, முதல அபரூதைத விபரீ ணமென்றும தாமமெனறும, இரணடாவதை விபரீஷயமெனறும தர்மி எனறும சொல வாகள. 'ஸதயமாயும ஜஞாநமாயும அநநதமாயும இருகுமது பரஹ்மம' எனபதில, ஸத யத்வம ஜஞாநத்வம அநநதத்வம் இவை பரஹமதைன விபரீஷணமபரூ, இவைகள எதறகு தாமஙகளோ அது விபரீஷ்யாம்பரூம, அதாவது—ஸதயத்வம முதலியவை தா மஙகள, அவைகளை உடையது தாமி என்று சொன்னதாயிறறு நமது வித்தாநதைதில ஸமஸத சேதநாசேத வஸதுகளும பரஹ்மதைறகு ஸரீரமாக இருகிறபடியால, அவை களும, ஸதயத்வம முதலிய குணஙகளைபோலே, பரஹமதைறகு விபரீஷணம்பரூமாகின றன. இநத விபரீஷண விபரீஷய அபரூகள இரணடும ஒனறை விட்டு மற றொன்று ஒரு பொழுதும பிரியாமல இருகும, விபரீஷணஙகளை விலகி விபரீஷ யதைத மாதரம தனியாக நினைகக முடியாது. ஆனாலும, வயவஹாரதைறகாக அவை களுள் ஒன்றை விபரீஷணமெனறும மறறொனறைத தாமி எனறும நாம தனிதது ப பேசுவது உணடு. பரகருதைதில, பரஹ்மதைன விபரீஷணபரூமாகிய சேதநாசேத வஸதுகள், முதலில் நாமரூபஙகளற்றிருகும ஸூகஷமாவஸைதையிலிருநது பிறகு நாமரூபஙகளுடன கூடிய ஸ்தூலாவஸைதையை அடைகிறபடியால, இநத ஸ்தூலாவஸதை யிலுள்ள பரபஞசதைறகு ப்ரஹமமே உபாதாநகாரணமாகினறது எனறு நாம ஒத்துகொளளுகிறோம; அநத மாறுதலும, பரஹமதைன ஸஙகலபதைதால ஸம் பவிகிறபடியால, அநத பரஹ்மமே அநத பரபஞசதைறகு நிமிததகாரணமாகவும ஆகின்றது என்பது நமது கொளகை. ஆனால, அநத மாறுதல, விபரீஷணம பரதைத மாதரம பறறிகொணடு தாமியாகிற பரஹமதைறகு ஸம்பநதமிலலாமல இருக்கிறபடியால, பரஹமதைன ஸவரூபம (அதாவது-தாமயபரூம) அவிகாரி (அதா வது—மாறுதலற்றது) எனறு சொலலபடுகிறது இநத அரதைதைத 'அவிகாரஷ்வரூ வழி', 'ஷுாம்பொநாவஹித' எனனும பதஙகளில கணடு கொளளுகிறது. ஆகையால, பரஹ்மதைத உபாதாந காரணமாக ஒதது கொளவதனால, எவ விதத தோஷமும பரஸகியாது. அவாபத ஸமஸத காமனுக இருகையிலும்

ஜகதாம் வ்யவஹாரம் ஸ்வயமேவ குர்வதோ பகவதோ நாஸ்தி காரணாந்தரம் ப்ரயோஜனம் வா ।

லீலைகளாக இந்த ஜகத்வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறபடியால், அந்த பகவானே ஜகத்தின் நிமித்த காரணமாகவும் ஒத்துக்கொள்வதில் பாதொரு தோஷமுமில்லை. ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே இந்த ஜகத் வ்யாபாரம் முழுவதும் நடைபெறுகிறபடியால், இதில் எவ்வித ஆயாஸமும் பகவானுக்கு நேரக் காரணமில்லை.

இவ்விடத்தில், சேதநா சேதநவஸ்துக்களைப் பகவானுடைய ஸரீரமாகச் சொல்வதன் அர்த்தமென்ன என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம். இந்த அர்த்தத்தை இந்த க்ரந்தத்திலேயே விஸ்தாரமாக மேல் பாகங்களில் விசாரிக்கப் போகிறபடியால், இப்பொழுது ஸங்க்ஷேபமாக மாத்ரம் அதன் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் போதும். நியாய ஸித்தாந்தத்தில் சொல்லி இருக்கிறபடி, சேஷ்டேநதரியாத்ருத்வம் ஸரீரலக்ஷணம் என்று நாம் ஸரீர லக்ஷணத்தை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. எந்த த்ரவ்யம் மற்றொன்றைப்பற்ற நியமேந த்ருத்வமாய நியமேந நியாம்யமுமாய நியமேந ஸேஷமுமாய இருக்கிறதோ, அது அந்த மற்றொன்றுக்கு ஸரீரம் என்று வேதாந்திகள் சொல்லும் லக்ஷணமே பரிகராஹ்யம். சேதநா சேதநங்களுடைய ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம், அவைகளின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கல்பத்தையும் சார்ந்து நிற்கிறபடியால், அவைகளை ஈஸ்வரனுடைய ஸரீரமென்று நாம் கர்ஹிக்கின்றோம். இதன் பூர்ண விசாரம் மேல் செய்யப்படும

ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகத்வேந ஸ்வரூபேண நித்யத்வம்—ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் அமலத்தன்மை இவைகளையே ஸ்வரூபமாக உடையதாய். நித்யத்வம் என்றால் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருக்கும் தன்மை. இவ்விடத்தில் 'ஸ்வரூபம்' என்பது தாமியின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிதத்துக் காட்டும் தர்மத்தை (அதாவது—விஸேஷணமாத்தைச்) சொல்லுகின்றது. ஜ்ஞாநம் முதலியவை ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிதத்துக் காட்டும் தர்மங்களன்றோ ?

நவநிதாநத்வாதி தர்ம்யந்தரம்—அளவிடக்கூடாத மேன்மையை உடையதாய் இதில் 'ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்திம்' என்பதின் 'ஸர்வ' ஸப்தார்த்தம் விவக்ஷிதம்.

ஸர்வேஸ்வரத்வாதி தர்ம்யந்தரம்—இதனாலே 'குணங்களாலும் பகவான் அதிக' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது

ஸ்வாபாவிகாநவத்யத்வம்—ஒரு வித்தமான விகாரமும் இல்லாத ஸ்வரூபத்தை உடையது, இது 'நித்யத்வ' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றது. இதில்

ய யா வொரெய்கெந ஏதி வ்ஜெந வவஷ்ம் ஏரணயம் விஜ்ஞாதம் வ்யாக்ருதம் வாஅரம்ஹணம் விகாரொ நாமதெயம் ம்ருத்திகெத்யெவ ஸத்யம்'' இதி।

'வ்ருத்தி' எனனும ப்ரதத்தால, விரோதிஷ்யாமப்ரமாகிற நாமி சொலலபபடுகினறது. ஸூக்ஷமாவஸதையிலிருநது ஸதூலாவஸதைகளாக மாறுவதெலலாம விரோதிஷணும ப்ரமாகிற சேதநாசேதந வஸதுகளைப பறறியதே தவிர விரோதிஷயாப்ரமாதத்தை ஸ்வீகரிகக விலலையாதத லால, அவிகாரமாக இருபபது விரோதிஷயாப்ரமே.

ஸ்திர தரவ—ஸதாவர ஜங்கம ரூபமான தரவ எனறால ஜங்கமம எனற அரதத்தம. சராசரங்கள எனபதே தாத்பர்யம

யயா வொரய்.....ஹவதீத்யுக்தம்—யயா.....வ்ருத்யெ' எனனும ப்ரகருதி வாக்யத்திறகு அரதத மெனனவெனறால—'மண எனனும ஒரே வஸது பறபல வ்யவஹாரங்களுக்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கும பொருட்டு, தனனுடைய சில பாகத தால, குடம மடக்கு இவை முதலிய பலவித அமைபபுகளாகிற அவஸதாவிசேஷங்களான விகாரங்களை அடைகினறது, பறபல பெயர்களையும பெறுகினறது அப்படிப பல விகாரங் களை அடைநத பல பெயர்களைப பெறறபோதிலும், மண எனனும் ஒரே வஸதுவின பல விதங்களான அமைபபுகளாக மாதரம இருகக்றபடியினால, அவையெலலாம மண தான வமே எனனும வேறு வஸது அனறெனனும நாம அறிகிறோமன்றோ? அநத மண பிண டத்தை அறிநததனாலேயே, அதன பலவித அமைபபுகளை உடைய குடம மடக்கு முத லியவையெலலாம் அறியபபடடனவன்றோ? அமமாதிரியே பரகருதததிலும் எனபது தான் அதன அரத்தம

இநத ப்ரகருதி வாகயத்தில இரணடு கண்டங்கள இருகின்றன. அவைபா வன—'யயா..... ...வ்யாக்ருத' என்பது முதல் கண்டம்; ' வாஅரம்.....வ்ருத்யெ எனபது இரணடாவது கண்டம காரண ஜ்ஞாநததால காய ஜ்ஞாநம் விதக்கினறது எனபது முதல கண்டதால சொலலபபடுகின்றது, இரணடாவது கண்டம அதன் உபபாதநம ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வ்யாக்யாநததில 'வாகரெவ.....ந வஸ்துஸ்வ பாவ' எனபதனால இரணடாவது கண்டதின் அரதத்மும, 'யயாரவிஜ்ஞா..... ஹவதி' எனபதனால முதல கண்டதின அரதத்மும விவரிககபபட்டிருகினறன. புதரனுடைய ப்ரஸ்நமான 'காரணமும காயமும வெவவேறாகிறபடியால ஒனறின ஜ்ஞாநத தால மறறொனறின ஜ்ஞாநம எபபடி வ்யக்தக்கும?' என்பதே. 'காரணமும் காய மும வெவவேறு அலல' எனபது ஸமாதாநம.

நாநாவ்யவஹாராஸ்பதத்வஹேதவே—பல வ்யவஹாரங்களுக்கு ஆதாரமாக இரு கும் பொருட்டு. இது ப்ரகருதியிலுளள 'வாஅர' என்பதன அரதத்ம 'வாக' என்பத னால 'வாகினால செயயப்படும் வ்யவஹாரம' கரஹிகக்படுகினறது. வாக பூவக வ்யவ ஹாரம் ப்ரயோஜநம எனறு சொன்னதாயிற்று.

'வகுகெஏவ ஏ்ஜஉவ்யம் வெஷ்வகுஹெஸெந நா நாவ்யுவஹாராாஷ்டஉகூராய யபா வடுஸராவாஜி நா நாவஸம்ஷா நாவஷ்டாரு்விவிகூராவஸ்ரும் நா நா நாஏ யெயஏவி ஏ்ஜ்திகூராவஸம்ஷா நவிஸெஷகூராஈ ஏ்ஜஉவ்யுஏெவெத்தி வ்யுவஷ்டிதம். ந வஷ்டுஞ்ஞராஜ்தி, யபா ஏ்ஜ்திணவிஜ்ஞாநெந தத்தம்ஷா ந விஸெஷ ரு்விவ வடுஸராவாஜி ஸவஃம் ஜ்ஞா தஏெவ ஹவதி, ஹ்தயஃ॥

தத: கூ்தஷ்ஹ்ய ஜமதொ ஏ்யவெஷ்டுகு காரண தாஏஜா நஸ்ரு வு்தஃ வ்யுஹ்தி "ஹமவாம்வெஷ்வ ஏெ தஉவீ்தா" ஹ்தி।

தத: ஸவஃஜ்ஞம் ஸவஃஸுத்தி ஏ்யவெஷ்டுவ ஸவஃகூராண ஶித்யு்வஏி

தத: ஏ்யவீக்ஷிதீ—இதைக கேட்ட பிறகு, 'ஸமஸ்தமான பரபஞ்சத திற்குமம பரஹ்மம ஒனறே காரணம்' எனபதை அறிபாத புதான, ஹமவாம்வெஷ்வ ஏெ தஉவீ்தா (பகவானே எனக்கு அதைச சொலலவேணடும) எனறு கேட்கிறான

தத: ஸவஃஜ்ஞம் வகுகெஏவாஶ்ரீயஶ்ரீ கி—பிறகு, பிதா, 'ஸாவஜ்ஞ மாயும ஸாவ சக்தியாயுமுளள பரஹ்மமே ஸகலத்திற்குமம (விஜாதீயங்களாயுளள பலவித காரயங்களுக கும) காரணம எனபதை உபதேசிக்குமபொருட்டு, 'ஸஏெவ வொஏ்வ ஏ்ஜ்ரஞ்ஞவஸீஏெகுஏெவாஶ்ரீயஶ்ரீ' எனறு சொலலுகிறார

சாந்தியின யதாவஸ்திதமான அத்தத்தத்தை 23 வது பகுத்தில பாகுக (இரண்டாவது கண்டத்தின அர்வயம ஸவலப சரமத்தைக கொகுகுகூடியது) விகாரோ நாமதெயம (வாசாரம்பணம) வாசா (வாக்விவ்கு வ்யவஹாராயம்) கூரம்ஹணம (கூரஜ்தெ கூலஜ்தெ ஷ்யஜ்தெ, ஏ்ஜ்உவ்யுணஉதி ஶெஷஃ) வாக்விவ்கூஹாரெநாவாஜா நாஜி வ்யவஹாராயம் வடுஸராவாஜி ஷுக்ஷணொ விகாரோ வடுஸராவாஜி நாமதெயம உ ஏ்ஜ்உவ்யுண ஷ்யஜ்தெ, ஏ்ஜ்திணவவ நாமரு்விஹாரமவதி ஹ்தயஃ॥

ஆஜா நஸ்ரு—பிதா உபபாதனம செயததிலிருந்து 'காரண ஜ்ஞானத்திலுல் காய ஜ்ஞானம விதத்திகுகூடும' எனபதை மாதரம புதான உணர்ந்தான அபபடி அது விதத்திருந்தபோதிலும, பரபஞ்சத்தில காரயங்கள விஜாதீயங்களாகவும பலவாகவும இருகுகிறபடியால் அவைகள எலலாவற்றிற்குமம காரணம ஒனறே எனபது

ஸாது ஸ ஹொவாவ "ஸஹெவ ஸொம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்" இதி।

தத்ர "ஆதி" இதி ஜகதஸ்தித்யவதி। "ஸர்க" இதி ச ஸ்ருஷ்டேஃ ப்ரதிபாதகாத்। தஸ்மாத் காலே ஜகத: ஸத்தாதாத்ம்யம் "ஸஹெவ" இதி பூதபூர்வத்வே, தத ஸ்ருஷ்டிகாலெ(அ)ப்ய விஶிஷ்டதயா "ஸதேவ"

தத்ர ப்ரதிஷேதி—இதத 'ஸஹெவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்' எனனும வாக யதில 'ஆதி' எனனும பதததால, ஜகத குறிகபபடகினறது, 'ஸர்க' எனனும பதததால ஸருஷடிகாலம (பரளயகாலம) குறிகபபடகினறது, 'ஸஹெவ' எனபதனால அதத பூதபூவகாலததிலும, ஜகத் ஸதஸவ ரூபமாகவே (அதாவது காரண ஸவரூபமாகவே) இருநதது எனபது பரதிபாதிகபபட கினறது; 'ஸதேவ' எனபதனால, ஸருஷடி காலததிலும ஜகதது அத

அஸதகதம, ஆகையால ஒனறை அறிவதனால எலலாம அறியபபடடன வாகிவிடும எனபது உபபநநமனறு' எனறு சஙகிகபபடடு மறுபடியும கேடகிறான எனபது தாகபாய।

ஸதேஜ—இதன அரதம 26 வது பகரததில சொலலபபட்டிருகினறது சில ஆசாரயாகள இதறகு மறறுமொரு அரதம சொலவாகள அநத அரதததில ஸதா ரஸய விசேஷம இருபபதால, அது இவவிடததில பரஸதாவிகபபடாதாகையாலே ஸதா ஏவ ஸோம்ய ஜுஷ—முழுமையும ஜனன ஸவரூபம பகவானுடைய திவயாத்ம ஸவரூபம முழுவதும ஜனன ஸவரூபம எனறு சொனனபடி "ஸர்வஸ்ய ஹி ஜாதஸ்ய" எனனும சருதி பரகாரியையால விபுவாக இருபபதும ஈசவரன முறறிலும ஜனன ஸவரூபன 'ஸத்' எனனும சபதததால ஸாவ சரீரதவமும 'ஏவ' எனனும சபதததால சேதநதவமும சொலலபபடகினறன எனறுமாம

ஆதியதி ஜகதஸ்தித்யவதி—'ஆதி' (இது) எனனும பதம ஒரு வாகயதில பரயோகம செயயபபடடிருபபதால, பரகரணம எதாவது இருபபதும பகஷததில அதையே அதத பதம குறிககவேணடுமெ எனபது நயாயம, பரகரணம ஒனறும இலலாவிடடால பரதயகஷம முதலிய பரமாணஙகளாலே பரஸித்தமாயுளள ஒரு பொருளைக குறிககவேணடுமெனபதே உசிதமாகும, ஆகையால இவவிடததில 'ஆதி' எனபது ஜகதததைக காடடுகினறது

'ஸர்க' இதி ஸ்ருஷ்டேஃ வாசகாத்—பினனால ஸருஷடிகாலம பரஸதாவிகபபடப் போகிறபடியால, இவவிடததில 'ஸர்க' (பூவததில) எனபதால ஸருஷடிகாலம பூவம இருபபதும பரளயகாலமே குறிகபபடவேணடுமெ

ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளய காரணத்வம் ப்ரஹ்மண: லக்ஷணம் இதி ஸூசிதம்.

ஸத்தாகவே இருக்கும் தனமை துலயம், ஆனால், அந்த ஸத்தாகவே இருக்கும் ப்ரபஞ்சம பரளய காலத்தில இனனதுதான எனறு குறிபபிடகூடாத நாம ரூபஙகளை உடையதாக இருந்தது' எனபது சொலலபபடுகினறது, ஆகையால (இபபடிச சொல்லப படுகிறபடியாலேயே) ஸத எனபதே பரபஞ்சத்திறகு உபாதான காரணம எனறு சொல லபபட்டதாயிறறு இபபடி ஜகத்துகக ஸத உபாதான காரணம்' எனபதை 'வகக்ரதி' எனபது நிரூபிகக்கிறபடியால 'ஈக்ஷதேர்நாசப்தம்' எனனும பதம, பரஹ்மத்தைத தவிரத்து மறறொனறும ஜகத்துகக நிமித்த காரணமனறு எனபதை விளகுகினறது.

தத் வ்யதிரிக்தஸ்ய வ்யதிரிஷ்டத்வம்—ஸ்ருஷ்டிகக்ப பூர்வ காலத்திலும ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும அது ஸத்தாகவே இருந்தது, ஆகையால ஸத்தாகவே இருபபது இந்த இரணடு காலஙகளுகக்கும துலயம - இபபடி இரணடு காலஙகளிலும அது துலய மாக இருந்தால இரணடு காலஙகளுகக்கும வாசிதான எனன?' எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜனிகக்கூடும அதறகு ஸமாதானம எனனவெனறால—'தரவ்யம நித்யம, ஆனால் பரளய காலத்தில, அது இனனது எனறு ஏறபடாத நாம ரூபஙகளை உடைததாயிருக கினறது, ஸ்ருஷ்டி காலத்திலோ அது விபக்ததஙகளான நாம ரூபஙகளுடன கூடி யிருக கினறது; இதுதான வாசி' எனபது தான ஸமாதானம இந்த ஸமாதானம சுருதி யிலுளள 'வகக்ரதி' எனனும பதத்தால சொலலபபட்டதாகினறது

தத் வ்யதிரிக்தஸ்ய வ்யதிரிஷ்டத்வம்—இதனாலேயே பரஹ்மம ஜகத்திறகு உபாதான காரணம்' எனறு சொல்லபபட்ட தாகிறது உபாதான காரணம எனறால எனன? 'ஸ்வயமகுர்வத: தத்கர்மஸாக்ஷித்வாத் தத்ஸித்தே:'—வரபபோகும ஒரு புதிய அவஸ்தைய யுடைய தரவயத்துகக, முனனிருந்த அவஸ்தையின ஸம்பந்தமே உபாதானத்வம; மண்ணை தருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொண்டால இது விளங்கும மண தனமை பூர்வா வஸ்தை, குடம மடகக இவைகளின தனமை உத்தராவஸ்தை ஆகையால, மண பிண டத்தை உபாதான மெனறும, குடம மடகக முதலியவைகளை உபாதேய மெனறும வ்யவ ஹரிக்கினறோம இம்மாதிரியே அவிபக்த நாம ரூபாவஸ்தையிலுளள சேதந சேதனங கள உபாதானம, விபக்த நாம ரூபாவஸ்தையிலுளள சேதந சேதனங்கள உபாதேயம. இந்த சேதந சேதனங்கள பரஹ்மத்திறகு விசேஷணமாக மாகிறபடியால, அவிபக்த

"தஸ்மாத்ஸர்வஜ்ஞாத்ஸர்வம் ஜகத் ஜாயதே" இதி ஸர்வஜ்ஞத்வாதி விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்ம ஜகதுபாதான காரணம் நிமித்த காரணம் சேதி ஸித்தம். ப்ரதிஜ்ஞாயா: "கஸ்மின்னு பகவோ விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்" இதி.

தத் நிமித்தம்—உபகரணத்திலேயே சொல்லியிருப்பதான பரசாஸ்திரத்வாக இருக்கும்வனே ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகிறான்' என்பதை மநஸ்ஸில் வைத்துக் கொண்டனரே 'தஸ்மாத்ஸர்வஜ்ஞாத் யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ஸ்யாத்" என்று சொல்லப்பட்டது?

ஸ்ருதேஸ்து ப்ரஜாயேயேதி—இதே அர்த்த கதனத்தை இப்பொழுது தெளிவாக உபபாதிக்கிறார் எப்படி யென்றால்—தானே ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கிற அந்த ஸத் என்னும் பரஹ்மம் 'நான் பஹுவாக்க கடவேன், அதற்காக உபதத்தியை அடையக் கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது என்று சொல்வதால்

நாம ரூப சேதநா சேதந விஶிஷ்ட பரஹ்மம உபாதான காரணமென்றும், விபக்த நாமரூப சேதநா சேதந விஶிஷ்ட பரஹ்மம உபாதேய மென்றும் சொல்வது ஸங்கதம்

ஸ்வயம்கரணநிமித்தகாரண ஸமவேதத்வேந ப்ரதிஜ்ஞாயா:—'ஸமவேத' எனபது உபாதான காரணத்தைக் குறிக்கிறபடியால், 'ஸமவேத' நிமித்த காரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது தவிரவும் காரண காரியங்களுக்கு ஐக்யத்தைச் சொல்லுமிடம் இது அதைக்கொண்டு, காரணஜ்ஞாநம் காரியஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதநம் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும் அதற்கு உபாதான காரணமும் அதன் காரியமும் ஒன்று என்று சொன்னால் போதாது, பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு நிமித்த காரணமும் இல்லை என்றும் நிரூபிக்க வேண்டும் அதை 'ஸமவேத' (இரண்டாவதுடன் கூடிய தன்று, அதாவது—மற்றொரு நிமித்த காரணத்துடன் கூடியதன்று) என்னும் பதம் ப்ரதிபாதிக்கின்றது

இப்படி பரஹ்மம ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை விவரித்துவிட்டு இந்த விவரணம் உபக்ரமத்துக்கு ஸங்கதம் என்பதைச் சொல்லுகிறார் "தஸ்மாத்ஸர்வஜ்ஞாத் ஸ்ருதி: நிஹிதம்" என்பதால் ச்ருதி: என்னும் ஶப்தத்தால் நியமிக்கும் தன்மை (அதாவது—நிமித்த காரணமாக இருக்கும் தன்மை) ஸ்புடமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது, 'யேநா

தஜ்ஜ தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி தியோ யோந: ப்ரசோதயாத்

தஜ்ஜ தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் வ்யாகரணவாக்யம்—அபபடிபபடட

இநத ஸத எனனும ஸபதததிறகு வாசயமாக இருககும பர பரஹ்மமே, ஸாவஜஞமா யும ஸாவஶகதியாயும ஸதய ஸங்கலபமாயும அவாபத ஸமஸத காமமாயும இருககையி லும, லோகஹாக 'நான விசிதரங்களாயும அநநதங்களாயுமுளள சேதந அசேதந வஸ துகக ளடஙகிய ஜகதரூபமாயப பஹுவாகக கடவேன, அதறகாக உபபதத்தியை

ஸ்ருதி,' இதயாதி பாதிஜஞையால உபாதாந காரணமாக இருககும தனமை ஸூசிபபிககபபட்டிருககிறது எனபது குறிபபு உபநிஷதததில "தஜ்ஜெக்ஷத வெஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயெய" எனறு மாதரம இருககிறது "ஹ்யபி2வ. ஸகு" எனனும பதஙகள அரத்ததததைப பூரணம செயவதறகாக ஸ்ரீ பாஷயகாரால இவவிடத் தில சோகபபடடிருககினறன 'ஸஜெவ' இதயாதியான வாகயம ஸஜாதீய விஜாதீய பேதஙகளை நிஷேதிகினறது எனறு அதவைதிகள சொலலுகிறாகள, நமமுடைய அரத்ததமோவெனறால ஜகதுபாதாநதவம ஜகநநிமிததததவம இவைகளைக குறிகினறது' எனபதை விளககுவதறகாகவே இநதப பூரக பதஙகள

இவவிடததில ஸவ-ஜ்ஞ முதலிய ஸபதஙகள, சொலலபபோகும ஸருஷ டியை உபபாதிகும விஶேஷணஙகள 'விசித்ர' எனனும ஸபதமும 'அநந்த' எனனும ஸபதமும உபநிஷதததிலுளள "வெஹ" எனபதை விவரிகினறன ஸத்யஸ்ய எனனும ஸபதம இவவளவு பெரிய ஜகததை ஸருஷடிபபது பரஹமதததிறகு எவவித ஆயாஸத்தையும ஜநிபபிகமாடடாது எனபதைக குறிகினறது பகவான அவாபத ஸமஸத காமனுக இருகினறபடியால இநத ஜகத ஸருஷடி அவனுககு என? எனனும பரஶநத்திறகு ஈக்ஷாயம் (லோகஹாக) எனபது ஸமாதாநததைச சொலலுகினறது

வெஹுஸ்யாம் ததஈக்ஷாயம் ப்ரஜாயெய--[நான பஹுவாகக கடவேன, அதறகாக உதபத்தியை அடையககடவேன] முதலில் உதபததி பிறகு பஹுவாவது' எனபது கரமமாக இருகையிலும, ஸங்கலபிககும பொழுது முதலில பஹுவாக ஆவதை ஸங்கலபிதது பிறகு அபபடி பஹுவாக ஆவதறகாக உதபததியை அடையககடவேன' எனறுசொலலும கரமம உபபநநமே இநத உபநிஷதததில ஸ்ரீபகவான முதலில தனது அமசமாகிற பரகருதியைககொணடு தேஜஸ அப அநநம இவைகளை உதபததி செயத தாகவும, பிறகு சேதநாசேதந ரூப விபாகததைச செயததாகவும சொலலபபடடிருககின றது 'ப்ரஜாயெய' எனபதனால முதல அவஸதையும, 'வெஹுஸ்யாம்' எனபதனால இரணடாவது அவஸதையும கரஹிககபபடுகினறன

ஜமதக்நிவேண 'கஹம்பிவ மஹாஷ்யாம், தஷயம்ப் ஹ்ஜாபெய' ஜதி ஷ்ருயதிவ மம்கஷ்ய, ஷ்ரம்பிலைகஹெஷாஷெவ வியஷ்ரி ஹ்ரி தாநி

அடையக கடவேன' எனறு தானே ஸங்கலபித்து, தனனுடைய அமஸமாகிய' (விஸேஷணமஸமாகிய) பரகருதியின ஒரு பாகததால் ஆகாஸம முதலிய பூதங்களை ஸருஷ்டிததது மறுபடியும, அநத ஸத எனனும ஸபதத்திறகு வாசயமாக இருகக்ம அநதப பர தேவதையே " ஹஜ்ஞாஹ ஜிஹாஹ்லிஹ்யா ஹெவ தா கூஹெந நஜீவெந்நா தந்நாந்நாவிஸ்யாஸ்ரீவெ வ்யாகரவாணி " எனறு ஸங்கலபித்தது

வியஷ்ரி ஹ்ரி தாநி வ்யஷ்ரா—[ஆகாஸம முதலியவறறை ஸருஷ்டிதது] உபநிஷத்தில ரஸ்ஜஸ அப அநநம இவைகள மாதரம பரஸ்தாவிகபப பட்டிருககிறதனால, அவை ஆகாஸம முதலியவறறையும ஸூசிபபிககினறன ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில 'மஹதத்தவம முதலியவைகளும கரஹிகபபடுகினறன' எனறு விவரிகபபட்டிருககினறது இதனால இநத ஸமஷ்டி ஸருஷ்டியில அசேதந தத்துவங்களெலலாம ஸ்ருஷ்டிகபபடடன எனறு சொனனதாயிறறு

ஹெவ வாரா ஹெவதா—அநதப பரதேவதையே| 'வஸு எனனும பதத்தால சொலலபபடும பரஹமம நிவிசேஷமனறு, ஸவிசேஷமே' எனபதை விளகுகினறது ஹெவதா எனனும சபதம

ஹஜ்ஞாஹம வ்யாகரவாணி—இது உபநிஷத்த வாகயம [அஹோ! நான இநத மூனறு தேவதைகளையும ஜீவாதமாவின வழியாக அநுபரவேஸித்து அவைகளுககுப பெயரையும ரூபததையும உணடு பணணுகிறேன] இது இரணடாவது அவஸதையாகிற வயஷ்டி ஸருஷ்டியைச செயவதறகாக ஏறபடட ஸங்கலபம ஒவவொனறுகளுளளும அநுபரவேஸித்து எலலாவறறிறகும பெயரையும ரூபததையும உணடு பணணுகிறேன' எனபதால குடதிறகு குடம என்னும பெயரும அதன ரூபமும பகவானுடைய அநுபரவேஸததால ஏறபடுகினறன எனறு சொனனதாயிறறு ஆகையால, அபபடி ஏறபடும பெயரும ரூபமும அநதப பதாரதத்ததைக குறிபபதுடன நினறு விடுகினறன எனபது இலலை, அதனுடன, அநதப பதாரதத்தத்திறகுள அநுபரவேஸித்திருககும பகவான பாயநதம அவை போகினறன எனறு நாம அறிய

ஸ்வஷ்டா. வை நாஸவி வைவ ஸவவாலிஹிதா வாரா ஔவதா வைஷ்ணவ தை—"ஹதோऽஹமிவிவைஸ்ரா ஔவதா கூநை ஜீவை நாத்மா நாऽந்ரவிஸ்ரு

கூநை ஜீவை நாத்மநி தி ஔபயதி—'கூநை ஜீவை நாத்மா' எனறு ஆரமபிககும உபநிஷத வாகயததின கருதது எனனவெனறால்—

வேணடும எனெனறால், கீழில் 'வஹை வஸ்ராழ்' [நான பஹை வாகக கடவேன] எனறு ஸங்கலபிககபபட்டிருகிறதனறோ? பகவானே குடமாக ஆனால, குடம எனனும பதம அநத பகவானையும குறிகக வேணடுமனறோ?

கூநை ஜீவை நாத்மா—[ஜீவனே ஸரீரமாகக கொணடிருககும எனனல] இநத அநுபரவேஸததில ஒரு விரோஷமுணடு அது எனனவெனறால, பகவான ஜீவனுகளுள ஆதமாவாக இருநதுகொணடு, அநத ஜீவனகிற தனனுடைய ஸரீரததுடன பதார்தத்தங்களுள அநுபரவேஸிகிறான எனபதுதான இதனால சேதன வஸதுகளுள மாதரமினறிககே, அசேதன வஸதுகளுளளும ஒரு ஜீவனைக கொணடே பரஹ்மம பரவேஸிகினறது எனறு சொனனதாயிறறு இபபடி சேதன அசேதன வஸதுகள எலலாம ஜீவனுடன கூடியிருநதபோதிலும, சைதன்யம ஸுலபமாக இருநதால அவைகள அபராணிக ளெனறும, சைதன்யம ஸுலப மிலலாமல இருந்தால அவைகளை பராணிக ளெனறுமாமவயவஹரிகினறோம இந்த பரகரணததிலேயே, "ஏவஷ்ட கூஜீவாந வெஸாஔவ கூதஸ்யாஸிஷ்டை நாம வாசாऽऽரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம்" [பரஹமததை ஆதமாவாகஉடைததாயிருககும ஜீவனுடைய அநுபரவேஸததாலேயே ஸகலமான அசேதன வஸதுகளுககும பதார்தத்தனமை ஏறபடுகினறது] எனறு சொல்லபபடடிருகினறது

"ததை ஹி ஸெஸாஸ்ரி யராஸி ஸெஷாநு
ஜாநீஹி விஷ்ணு விஜ்ஞாஸி தாநி;"

[மேல ஸமுத்ரம பூமி முதலிய ஸகல பதார்தத்தங்களும விஜ்ஞாநததின விஜருமபிதங்க ளெனறு அறி எனறும,

"ஸ்ரீதாநாம ப்ராணி நாம ஸ்ரேஷ்டாः"

[ஸரீரததுடன கூடிய ஜீவனகளுகளுள பராணிகள ஸ்ரேஷ்டங்கள] எனறும சொலலி யிருபபதிலிருநது கல, கட்டை முதலியவைகளும ஜீவனகளால அதிஷ்டிதங்களாக இருகினறன எனபது வ்யகதமாக ஏறபடுகினறது பரஹமாதமக ஜீவாநுபரவேசம இலலாவிடடால ஒரு பொருளுககும நாமம ரூபம எனபவை வ்யதிரிகதமாடடா

நாராயணவே வ்யாகுரவாணி" இதி। "ஸர்வம் ஜீவேன ஸ்வாத்மநா" இதி ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாத்ய, 'ப்ரஹ்மாத்மகஜீவாந்தர்யாமிதயா ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகார்யத்வம் ஸர்வஸ்யாபி ஹேயகுணராஹித்யம் ச ஸித்யதீதி வதம் ஹி தத்வைவ வாக்யே வஸ்துதோ நாராயணஸ்ய ஸர்வாத்மகத்வம், இதி உபபாதிதம்।

'ஜீவன பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையவன்' எனபதை முதலில பரதிபாதிதது பிறகு 'அமமாதிரியான பரமாத்மாவாகிய ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவே ஸகல அசேதன வஸதுகளுக

வனரே? இது ஸமபதத்தமாக ஒரு ஸவாரஸயம கவனிகக்கத்தககது ஒரு பராணியினிடதில அநத பராணியாக இருககும அவஸதைகளு அதிஷடானாகவாயுளள ஜீவன அதை தயஜிதது விடடுபோன பிறகும அநத பராணியின சரீரதிறகு நாமரூப ரூபமும இருகினறபடியால, அது மருதமாக இருநத போதிலும அநத மருத சரீர வஸதைகளு அதிஷடாதாவாயுளள மறறொரு அலப சைதநயதையுடைய ஜீவன அதில இருகினறது எனறே நாம அறியவேணடும மாம மரமாக இருககும பொழுது ஒரு ஜீவன உளளது, அது வெடடபபடடுக காயடமான பிறகும அதில மறறொரு ஜீவன இருகிறது எனறு சொனனதாயிறறு இது ஒரு ஆசசாயமே

ஆனால இநத பரமாதமாக ஜீவாநுபாவேஸம வய படிளரு டியில மாதரமே உணடு ஸமஷடி ஸரூபடியில ஸரூபடிகளபபடடுளள தேஜஸ அப அநந காரசம மஹாதத்வம மூலியவைகளுள கேவலம பரமாநுபரவேஸமதான உணடு அநத காரணததால தேஜஸ முதலியவைகளுகு நாமம ரூப இவைகள ஏறபடுவதை பத வாரகமெனறும பரபஞசதிலுளள சேதன அசேதன வஸதுகளுகு அவை ஏறபடுவதை வதவாரகமெனறும சொலவாகள ஜீவனே நவாமாகக கொணடு பகவான பாகதங களுகு ஆதாரமாவதுபோல அதவாரகமாகவும அவன அவைகளுகு ஆதாரமாக கூடும எனபது சில ஆசாரயாகளுடைய நிரவாஹம

இநத 'ஸர்வம் ஜீவேநாதமநா' எனனும வாகயதில வயாகரண ஸமபதமான ஒரு விசேஷமுணடு, அது எனனவெனறால இவ்விடதில விருகும மூனறாவது வேறறுமையால காதது சொலலபபடுகிறான என்பதுதான "விஸ்வமஹந ஹரிரவா வஹவோ ஜபாரஸ்தாஃ" விஸமஹமாக இருநதுகொணடு எனனால பஹு பராணிகள பக்ஷிகபபட்டன| எனனும லௌகிக வாகயததை இம மாதிரியான பரயோகததின ஸாதுதவததை நிரூபிகக நிதாசநமாக வ்யாகயாதா சொலலியிருகிறார

வாதஉ-க்தம் ஹவதி—ஜீவாதாதா ஬்ரஹ்மணः ஸரீரதயா வ்ருகாரகவாசி ஬்ரஹ்மாதிகः ,, யஸ்யாதா ஸரீரம் ,, இதி ஸ்ருதயஸ்தராசி , வஸ்தவம் ஸர்வ தஸ்ய ஜீவஸ்ய ஸரீரதயா வ்ருகார ஸப்தாந்தி தெவதாந-ஷ்யாதி வம்

கும பதார்தத்தமாக இருக்கும தனமை விதிக்கிறது' என்றும, 'அப்படி இருக்கும வஸ துவுகளே பெயர் ரூபம இவைகளை உடைத்தாயிருக்கும தனமை உண்டு' என்றும இந்த வாக்யம நிரூபிக்கின்றது என்பதுதான.

வாதஉ-க்தம் ஹவதி..... .....வாஅகா ஊதி—இதனால என்ன சொன னதாயிற்றென்றால—ஜீவாதமா என்பது, பரஹ்மதத்துக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கிறபடியால, அது பரஹ்மதத்தை ஆதமாவாகஉடைத்தாயிருக்கின்றது இதற்கு பரமாணம ''யஸ்யாத்மாஸரீரம்'' என்னும மற்றொரு ச்ருதி வாக்யம.

வத்யுச்யதெ—'பதார்தத்துக்கள நிராகாரங்களலல, ஒவ்வொரு அஸாதா ரண ஆகாரம ஒவ்வொரு பதார்தத்துக்கும உண்டு, அமமாதிரியான ஆகார விசிஷ்ட யம பரஹ்மாதமக ஜீவாதுபரவேச மிலலாவிட்டால விதிக்க மாட்டாது என்பது தார்தபாயம.

வாதஉ-க்தம் ஹவதி—இதன் தாத்பாயமாவது—ஜீவாதமா பரஹ்மதத்துக்கு சரீ ரம ; அந்த ஜீவாதமாவுக்கு இந்த பரபஞ்சத்தில காணப்படும எலலாப பொருள்களும சரீரங்கள , ஆகையால, இந்தப பொருள்களெலலாம ஜீவத்வாரா பரஹ்மதத்துக்கும சரீர ங்கள , ஆகையால, இந்தப்பொருள்களைக குறிக்கும பெயர்களெலலாம அந்தப் பொருள் களுக்கு அநிஷ்டார்தாவான ஆதமாவைக குறித்துக கொண்டு, அதுவழியாக அந்த ஆத மாவுக்கும ஆதமாவாக இருக்கும ப்ரஹ்மதத்தையும குறிக்கின்றன என்பதுதான.

ஸரீரதயா வ்ருகாரகவாசி—'வ்ருகார' என்பதற்கு விசேஷணம என் பது பொருள. 'வ்ருகாரி' என்பதற்கு விசேஷ்யம என்பது பொருள. இந்த விசே ஷணம இருவகைப்படும—சரீரமாயிருப்பதால விசேஷணமா யிருப்பது ஒன்று, சரீர மாயிலலாமல விசேஷணமாயிருப்பது மற்றொன்று. குண்டலம தரித்திருக்கிறவனுக்கு அந்தக குண்டலம ஒரு விசேஷணம ஆனால அது அவனுக்கு சரீரமன்று.அவனுக்கு அவனுடைய தேஹமும ஒரு விசேஷணம, அது அவனுக்கு சரீரம. எவ்விடத்தில ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சரீரமாயிருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கின்றதோ, அவ்வி டத்தில மாத்ரம ஒன்றைச சரீரமென்றும மற்றொன்றை அதற்கு ஆதமாவென்றும சொல லக்கூடும. பரகருத்தத்தில, பரஹ்மதத்துக்கு ஜீவாதமா சரீரமாயிருப்பதனால விசேஷணமாக

ஷ்ணாதி வஷ்மநீதி வ்ருஹ்ணாத்மகாநி தாநி ஸர்வாணி ; ஸுதோ தெவொ மநுஷ்யோ யக்ஷோ ராக்ஷஸஃ பஶுர் மருமநுஷ்யோ வ்ருக்ஷோ யுதா காஷ்஠ம் ம்ருத்தரணம் வடுஃ வடு ஜ்யோதிஷயஃ ஸர்வெ வ்ருக்ஷாதி வ்ருத்தய யொமெ நாஹியாயகுதயா வ்ருஹ்யாஃ ஸஹா ஜொகெ தத்தஸாஅஸ்தயா

இபபடி இருககும ஜீவாதமாவுககு சரீரமாக இருநதுகொணடு தேவன மநுஷயன முதலிய அமைப்பை உடைய வஸதுகளெலலாம அநத ஜீவாதமாவுககு விசேஷணங்களாக இருககிறபடியால, அவையெலலாம பரஹமதததை ஆதமாவாக உடைதாயிருககினறன. ஆகையால, 'தேவன மநுஷயன யக்ஷன ராக்ஷஸன பசு மருகம பக்ஷி வருக்ஷம கொடி கடடை கல புல குடம வஸதரம' எனறு பருதி விகுதி ஸமபதது்தங்களாய பதாரதது்தங்களின பெயராக லோகததில வழஙகிவரும சபதங்களெலலாம, அததனால குறிகக்படடன வாகத தோனறும அநதநத் அமைபபுகளே உடைய வஸதுகளின வழியாக, அநத வஸ

இருகிறபடியால, பரஹமதததை ஜீவாதமாவுககு ஆதமாவெனறு சொலலுகிறோம அமமாதிரியே, தேவன மநுஷயன முதலிய அமைபபுகள ஜீவாதமாவுககு சரீரமாயிருநது கொணடு விசேஷணங்களாக இருகிறபடியால, அவைகளுககு ஜீவாதமாவை ஆதம வெனறு சொலலுகிறோம 'சரீரம எனறால எனன?' எனபதறகு 39-வது பகக பாரக்க.

வ்ருகஷாதி வ்ருத்தயொமெநாஹியாயகுதயா—எலலா சபதங்களும பரகருதி என்னும ஒரு பாகததையும பரதயயம எனனும மறறொரு பாகததையும உடையவை. தமிழில ஒனறைப பகுதி எனறும, மறறொனறை விகுதி எனறும சொலவாரகள. இவை இரணடும சேரநதான சபதங்கள வாசகங்களாகினறன ராஜா (ஒரு ராமன), ராஜௌ (இரணடு ராமனகள), ராஜாஃ (மூனறலலது அதிக ராமனகள) எனனும சபதங்கள ஒரே பரகருதியை உடையவை, ஆனால வெவவேறு பரதயயங்களை உடையவை, இம்மாதிரியே தெவஃ (தேவன) மநுஷ்யஃ (மநுஷயன) எனனும சப்தங்களுககு பரகருதி வெவவேறு, பரதயயம ஒனறு

தத்தஸாஅஸ்தயா வ்ருத்தயொநாத தத்த ஸ்யுர்ஹ்யாமவஷ்டெ—[அநதநத பதததிறகு வாசயமெனறு தோனறும அநதநத அமைபபுகளை உடைய வஸதுகளின் வழியாக]. அதாவது—'வடுஃ' எனனும பதததிறகு வாச்யம குடம எனனும பொருள, அதறகு ஒரு விதமான அமைப்பு உணடு, அவவிதமான அமைபபை உடைய அநத பொருளை அநத பதம முதலில குறிகக்கினறது, அதன வழியாக அதை

வ்ருʼதீயஸ்ய ததீயஸ்ய வஸ்து³னோ³ வை³த⁴ தத்³தி⁴தாநி ஜீவ தத்³கு³ணயுக்தாநி வாசகாநி பத³ஜாதை: ஸாமாநாதி⁴கரண்யேந வாசகா உதி ।

வாவம் வாக்யேந தி³வ்யாத்மக ப்ரவம்அஸ்ய வஸ்து³வாஸ்ரயதா வஸ்தி தித்தா வஸ்ரயாஸ்ரதா வஸ்தியாஸ்ரயதா வஸ்தை²ஷ்ரதாதி³ வாவ்யம் அ ''வஸ்து³ நோ: ஸைகஸ்யை: ப்ரஜாஸ்ரஷ்டாயதநா ஸ்ரஷ்டாரோ:'' உத்யாதி³நா விஸ்து

துகளின அபிமானியாயுள்ள ஜீவாத்மா வென்ன அந்த ஜீவாத்மாவுகு அந்தர்யாமியாயுள்ள பரமாத்மாவென்ன இவைகளின சோககையைச சொலலுகின்றன என்பதுதான.

வாவம் வாக்யேந . . . தி³வ்யாத்மஸ்வரூபம் — இப்படி ஸமஸ்த சேதந அசேதநங்களாகிற இந்த பரபஞ்சம ஸத் என்று சொலலப்படும பரஹமத்தையே உபாதாந காரணமாக உடையது, அதையே நிமித்த காரணமாக உடையது, அதையே ஆதாரமாக உடையது, அவனாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றது, அந்தர்கே சேஷமாக இருகின்றது என்று இவை முதலிய ஸகல அர்த்தங்களையும, ''வஸ்து³நோ: ஸைகஸ்யை:. ப்ரஜா ஸ்ரஷ்டாயதநா ஸ்ரஷ்டாரோ:'' இது முதலான வாகயத்தால விஸ்தாரமாக நிரூபித்து,

---

அதிக்ஷபித்து இருகும ஜீவனையும, அந்த ஜீவனுகு அந்தர்யாமியாக இருகும பரமாத்மாவையும குறிகின்றது என்று சொனனதாயிற்று இதற்கு ஒரு ஆக்ஷேப முண்டு. அது எனனவெனறால, 'தேவத்வம' (தேவாகளின தனமை) 'மநுஷ்யத்வம' (மனுஷ்யாகளின தனமை) முதலிய பருகருதியின் அர்த்தமும, 'த்வள' (இரண்டு தே வாகள) முதலான பர்யாயத்தின அர்த்தமும, அந்தச சப்தம பரமாத்வைக குறிக்கும பொழுது எப்படி அன்வயிகும? என்பதுதான இதற்கு ஸமாதாநத்தை 'வஸ்து³நோ: ஸைக' என்பது சொலலுகின்றது. அதாவது — 'அந்த அர்த்தங்கள பரமாத்மாவி னிடத்தில ஸாக்ஷாத்தாக அன்வயிக்கமாட்டா என்பது உண்மையே, ஆனால அவைகள ஸ்வரூபமாக (அந்தந்த வஸ்துகளின வழியாக) அன்வயிகக கூடுமாதலால ஆக்ஷேபத் திற்கு அவகாசம இல்லை' என்பதுதான

வாவ்ய — உபநிஷத்தில்உள்ள 'வஸ்து³நோ:' என்னும சப்தம், 'வஸ்து³வாஸ்ரயதா' 'வஸ்தி³தித்தா' (ஸத்தை உபாதாநகாரணமாக உடைத்தாயிருகும தனமை, ஸத்தையே நிமித்த காரணமாக உடைத்தாயிருகும தனமை) என்னும சப்தங்களால வயாக்யாநம் செயயப்பட்டிருக்கின்றது. 'வஸ்ரயாஸ்ரதா' (ஸத்தையே ஆதாரமாக உடையது)

ஸைவ ஸ்ரீவாஶ்ய, காயஸ காரண ஸாவாஶி ஸ்வெந ''ஸைததாத்ம்ய மிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம்'' இதி ச்ருதேஸ்ச ஜகதோ ப்ரஹ்மாத்மகத்வமேவ ஸித்யதீதி ஸ்ரீவாஶ்ய, ''கர்த்ருஸ்ச ஜகதः'' ''ஸ ஸர்வ ஸ்ருஷ்டா'', இத்யாதி

காய காரண ஸம்பந்தம் முதலியவற்றைக கொண்டு ''ஸைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம்'' எனனும வாகயத்தால 'ஸகல ஜகத்தும பரஹமத்தையே ஆதமாவாக உடையது' எனபதே உணமை எனறு ப்ரதிபாதித்தது,'ஸகல ஜகத்துககும அந்த பரஹ்மமே ஆதமா, ஸகல ஜகத்தும அந்த பரஹமத்திறகே சரீரம, ஆகையால நீ எனனும சபதத்திறகு வாசயமாயுளள பொருளும ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய பரஹமமே' எனறு, பூரவமே

எனனும சபத்தால 'ஸர்வாயதந' எனனும சபதத்தின் அர்தத்தம சொலலப்பட்டது இப்படி பரபஞசத்திறகு 'ஸத்' எனபது தாரகமாகிறபடியால, தாரகத்தனமையில உள ளடஙகி நிறகும 'ஸத்தியாத்மதா' (ஸத எனபதினாலேயே நியமிகக்படும தனமை) எனனும தனமையும, இநத தனமைகளால அர்தத விதத்தமாக இருககும 'ஸத்ஸ்ருஷ்டதா' (ஸத்துககே சேஷமாக இருககும தனமை) எனனும தனமையும கீழச் சொலலப பட்ட வைகளுடன சேர்த்து சொலலப்படுகினறன. ஸர்வாதிஷ்டாः—பரதிஷ்டை எனறால லயம; ஆகையால 'பரபஞசம முழுவதும பரஹமாதீனமான லயத்தை உடையது' எனபது 'ஸர்வாதிஷ்டாः' எனபதின பொருளாகும. இவை எலலாவற்றினாலும, 'ஜகத பரஹ்மமத தின சரீரம' எனறு சொனனதாயிற்று.

காயஸகாரண ஸாவாஶி ஸ்வெந—['பரபஞசம, காயம; பரஹ்மம காரணம' எனறு இது முதலிய ஹேதுகளாலும.] 'ஆதி' (முதலிய) எனபதால கீழச சொலலப்பட்டுளள 'ஸ்ருஷ்டாயாரகவி' முதலியவை கரஹிக்கப்படுகினறன.

''ஸைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா''—ஸஷः ஆத்மா யஸ்ய (எதறகு ஸத் எனறு சொலலப்படும வஸது ஆதமாவோ) அது ஸதாத்மகம; அந்த அர்தத்தமே ஸைதாத்ம்ய எனபதாலும சொலலப்படுகினறது தத்ஸத்யம்— அதுவே பராமாணிகம. ஸ ஆத்மா—அதுவே இதற்கு ஆதமா. ஜகத முழுவதும பர ஹ்மமதையே ஆதமாவாக உடையது எனறு சொனனதனாலேயே, ஜகத பரஹ்மமதிற்கு சரீரம எனறு சொனனதாயிறறு, ஆகையால ''ஸைதாத்ம்யம்'' என்று சொன் னால போதுமே ''ஸ ஆத்மா'' எனபது எதறகாக? எனறு கேட்டால, ஸ்ரீமத ராமாயணதில மஹாகவி வாலமீகி ''ராமோ ராஜமணிः ஸர்வஸ்ய ஜகதः விஷ்ணுராத்மா'' எனறு ப்ரயோகித்தது போலவே எனபது ஸமாதானம.

ஜமஸ் தஸ்ய ஸரீரழ, தஸ்மாத்ஸ ஸர்வவாஅ்யஃவி ஜீவவ்ருகாரம் ப்ரஹ்மை வ' இதி ஸவ-ழஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் ''தத்ஸ்ருஷி'' இதி ஜீவ விஸேஷ உபஸம்ஹ்ருதழ ।

வேதாந்தே ஸவதி—''ஸைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்'' இதி ஸைத நா ஸைதந ப்ரபஂசம் 'இதம் ஸர்வம்' இதி நிதி-ழ்யே, 'தஸ்ய ப்ரபஂச ஸைஷ்ய ஸூசா' இதி ப்ரதிவாதிதழ। ப்ரபஂசஸ்யாபி ப்ரஹ்மாத்ம கத்வம் ப்ரதிவாதிதமித்யர்-ழः ॥

யாதொரு அர்தத்தம பரதிஜ்ஞை செயயப்படடிருகின்றதோ அப்படிப்பட்ட 'ஸகலமும பரஹமதத்தை ஆதமாவாக உடையது' எனனும அர்தத்மானது தத்ஸ்ருஷி எனனும வாக யத்தால ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில உபஸமஹரிகபப்டடது

வேதாந்தே.....ப்ரதிவாதிதமித்யர்-ழः—இதனால சொலலப்பட்ட தாவது—'ஸைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்' எனனும வாகயத்தில 'இதம் ஸர்வம்' என பதால சேதந அசேதநங்கள அடங்கிய இநத ப்ரபஞ்சம குறிகபடுகின்றது; 'ஸைததாத்ம்யம்' எனபதால அப்படிப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்திறகு இவனே ஆத்மா எனறு

ஜீவ விஸேஷ உபஸம்ஹ்ருதழ—''ஸைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வ-ழ'' எனறு பொதுவாகச சொலலப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்மகத்வம ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில உப ஸமஹரிகபப்ட வேண்டியது அபேக்ஷிதமாகையால, இவவிடத்தில இமமாதிரி உபஸம ஹாரம செயயப்படுகின்றது.

வேதாந்தே ஸவதி—சிலா இநத உபநிஷத வாகயத்திற்கு வேறுவிதமாக நி வஹிபபாகள. அதாவது—'ஸூசா' எனனும சபதம, 'ஊஷாத்ஸகோவட-ः' (மண குடம) எனனும இடத்தில போல, ஸவரூபத்தின ஜகயத்தைக குறிகககூடு மாகையால, ''ஸைததாத்ம்யமிதம்ஸர்வ-ழ'' எனபதனால அமமாதிரி ஸ்வரூபைகயமே சொலலபபடு கின்றது, 'ஸைததாத்ம்யழ' எனபதால அசித வஸதுவுகும பரஹ்மத்துகுமுள்ள ஸவரூபைகயமும, 'தத்ஸ்ருஷி' எனபதால ஜீவனுகும பரஹ்மத்துகுமுள்ள ஸ்வரூ பைகயமும் சொலலபபடுகின்றன என்பதுதான. இநத நிர்வாஹம அஸங்கதம. ஏனென் றால, ''இதம் ஸர்வ-ழ''எனபதிலுள்ள 'ஸர்வ-ழ' எனனும சபதத்தை அசிதவஸ்து வில மாதரம ஸங்கோசம செயயக காரணமில்லை, அப்படி ஸங்கோசம செயவதால் 'ஸர்வ-ழ' எனனும சப்தத்தின ஸவாரஸயம பகுமாகும தவிரவும், மறறொரு ச்ருதியில் 'இதம் ஸர்வ-ழஸ்ருஜத' [இவை யெல்லாவறறையும ஸருஷ்டித்தார] எனறு 'இதம்

'தஸ்மிந் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் கிமாத்ம ஸரீர ஸாவேத ? உத ஸ்வரூப வேண?' இதி விவேகநீயம் । 'ஸ்வரூபவேண' இதி சேத், ப்ரஹ்மண: ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாத்ய: "தத்தைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்ய வகாஸாவமதா ஸ்ருதா ஸவதி । ஸரீராத்மஹாவேந அ தஸ்மாத்மகத்வம் ஸ்ருத்யுஜ்ஜ்வ ஸித்யதீதி ஸவமதம் । "ஸுக்ல: ப்ருஷ்ட: ஸாஸ்ரோ ஜநாநாம் ஸவஸாதா" இதி ப்ரஸாஸிதாரத்வ ஸ்ரவணாத்மகத்வ ஸவஸாம் ஜநா

பரதிபாதிகபடுகிறது அதாவது—பரபஞ்சம உதபத்தேசயம, பரஹ்மாதமகத்வம (பரஹ்ம மதத்தை ஆதமாவாக உடைதாயிருகும தனமை) உபாதேயம எனறு சொனனதாயிறறு

தஸ்மிந் . . ..ஸவாயிதம்—'வெதஸ்மிந்' எனபதால பரதிபாதிக கபடும பரஹ்மாதமகத்வம சரீர ஆதம பாவதிலுல,? இலலாவிடடால ஸவரூபதின ஐகயத்திலுலா? எனபதை விவேகிகவேணடும ஸவரூபதின ஐகயதிலுல எனறு சொலலும பக்ஷத்தில, 'தத்தைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' எனறு ஆமபத்தி லேயே அறியபபடடவைகளான பரஹ்மதிலுடைய ஸதயஸங்கல்பத்வம முதலியவைகள பாதிதங்களாகிவிடும அதத பரஹ்மாதமகத்வம சரீர ஆதம பாவதிலுலேயே எனபது

ஸவம்' எனனும இநத சபதங்களே ப்ரயோகம செயயபபடடு, பிறகு, "ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே" எனறு 'அபபடி ஸருஷ்டிகபபட்டவை சேதநமாகவும அசேதநமாகவும ஆயின' எனறு விவரிகபபடடிருகிறது அதபோலவே இவ விடத்திலும 'ஸவம்' எனபதால சேதநா சேதந பரபஞ்சமே கரஹிகபபடவேண்டும.

ஸ்வயமகுருத—சேதநா சேதந பரபஞ்சத்தை உத்தேசித்து பரஹ்மாதமகத்வம பரதிபாதிகபபடுகிறதே தவிர, அசேதநத்தை மாத்ரம உத்தேசித்து அனறு எனபது இநத பதத்தின கருத்து

ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்ய:—'ஆதி' எனனும சபதம ஸவரூபைகயத்தைக குறி கும எனபது உணமையேயாயினும, இவவிடத்தில அது அர்த்தமனறு , ஏனெனறால, அசேதநத்துடன பரஹ்மத்துகு ஸவரூபைகயம சொனனால, பரஹ்மத்துகும அசேதந வம பரஸங்கிகுமாகையால ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம முதலியவைகள பாதிகபபடும, ஜீவ னுடன ஸ்வரூபைகயம சொனனாலும, காம வசயத்வம் பரஸங்கிகுமாகையால் அநத ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம முதலியவைகள பாதிகபபடும எனபது தாத்பர்யம.

'இநதக காரணதால மாத்ரம ஸவரூபைகயாதத்ம அஸங்கதம எனபது இலலை. இதர ஸ்ருதிகளுகும அநத அர்த்தம விருத்தம' எனறு இரணடு ஸ்ருதி வாகயங்களை

நா உஞ்ஃ வ்ருவிஷ்ஃ ; ஈதிஃ ஸுவ-ுரூதா', ஸுவெ-ுஷாம் ஜநாநா ஊதா ஸுவ-ும் ஆஸ்ய ஸர்வ ஜிதி விஸெஷதெ ஜ்ஞாயதெ। ''ய சூ்தநி திஷ்ஷ ஞாதெநாஃஞெ ய ஊதா ந வெத யஸ்யாதா ஸரீரம் ய சூ்தாநஃஞெ யயதி, ஸ த சூ்தாஃஞ்ய-ுரா ஸ்ய்ரூதஃ'' ஊதி அ। ஈத்ராவி ''ஸுெந ஜீவெநாதநா'' ஊதீஸ ஊஃஸெவ ஜ்ஞாயத ஊதி வ்ஸ்வ-ுஸெவொகழ்।

வேறு ச்ருதிகளிலிருந்து விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது ''ஈஞ்ஃ வ்ருவிஷ்ஃ ஸாவ்ஹா ஜநாநாம் ஸுவ-ுராதா'' எனும் சருதியில 'பகவான எலலா ஜந்துக ளினுளளும் நியமிக்கிறவனுக இருந்துகொண்டு அவாகளுள பரவேசித்திருக்கிறான, ஆகையால அவன ஸாவாதமா (எலலா ஜந்துகளுகும ஆதமா) எலலாம அவனுடைய சரீ ரம்' எனபதால அது விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது. ''ய சூ்தநி திஷ்ஷஞாத நொஃஞெ யஸ்ய ஸ்ய்ரூதா ந வெத யஸ்யாதா ஸரீரம் ய சூ்தாநஃஞெ

உதாஹரிக்கிறார—''ஈஞ்ஃ வ்ருவிஷ்ஃ'' எனபது ஒனறு, ''ய சூ்தநி'' எனபது மற றொனறு இவை இரண்டிலும 'பரஹமம நியமிக்கிற வஸது' எனபதும 'பரஹமத்திறகு பர்பருசம சரீரம்' எனபதும சொலலப்படுகின்றன ஆனால, முதல சருதியில முதல அர்தமும கணடோகதமாகவும இரணடாவது அர்தமும கமயமாகவும இருக்கின்றன, இரணடாவது சருதியில இரணடு அர்தங்களும கணடோகதங்களாக இருக்கின்றன. இதறகாகவே இரணடு சருதிகள எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன

''ஸ்ரூயதாம் ஸ்ரோதவ்யெஷ்டவ்யஃ'' எனறு வாக்யம முடிந்தது 'கயம் விஸெஷதொஃவ்கதிஃ?' (அது எபபடித தெரிகிறது!) எனறு கேட்கில ''ஈஞ்ஃ வ்ருவிஷ... .....உதி விஸெஷதொ ஜ்ஞாயதெ'' எனறு அந்வயிக்க வேணடும

விஸெஷதொ ஜ்ஞாயதெ—பரஹமம பர்பருசத்துக்கு ஆதமா எனறு மாத ரம சொலலாமல, வ்யாவ்ருத்யர்தமாக ந அ 'நியமிக்கிறவனுகவும) பரஹமம இருக்கின றது எனறு சொலவது விசேஷம

ஈஞ்ஃ வ்ருவிஷ்ஃ ஸாவ்ஹா—ஒனறு மறறொனறுக்கு ஆதமாவாக இருப்ப தறகு ஈஞ்' வ்ருவெஸஃ (உளளிலபுகுந்து நிறபது) ஸாவ்ஹா (நிய மிக்கும தனமை) இரணடும அபேக்ஷிதங்கள. ஆகாசத்துக்கு அந்த பரவேசம இருக்கையிலும நியமிக்கும தனமை இலலாததாலும, அரசனுக்கு நியமிக்கும தனமை இருக்கையிலும அந்த பரவேசம இலலாததாலும, அவாகள ஆதமாவாகிறாரிலலை. இவை இந்தப்பதங்க ளின ப்ரயோஜனங்கள

சதஃ ஸவ-ருவ்ய ஶிஷ்டிஶஷ்ட-ருதொ ஜ்ரு ஹ்மஶரீரகுவா ஹ்ஸவ-ருஶரீரம் ஸவ-ரு வ்ருகாரம் ஸவ-ருஶவ்ரை வ்ரு-ருவ்ரொவாஹியேத உதி "தகி கூழ்" உதி ஸாஸாநாயிகரணயேந ஜீவஶரீரதயா ஜீவவ்ருகாரம் வ்ருவ்ரொவாஹிஹிதம். ஸவ ஃஹிஹிதெ ஸதி சுயஃயொ-ரா ஜ்ராயதெ— 'கூழ்' உதி யஃ ஸவ-ரும்

யஃயதி ஸ தகு கூ ஷ்டாஃஜ்ஞயா-ரா ஃஸ்ரூ ஷ்டி: ஃ" எனும சருதியிலும அதுவே சொலலபபட்டிருகினறது பரகருதமான இநத சருதியிலும், "சுவ்ரெந ஜீவெநாத்மநா" எனபதனால இதுவே அறியப்படுகினறது என்பதை முனனமேயே விவரிததிருகிறோம. இபபடி ஸகல சேதந சேதந வஸதுகளும பரஹமததிறகு சரீரமாக இருகிறபடியால ஸகலததையும சரீரமாயும விசேஷணமாயு முடைய பரஹமமே ஸமஸத சபதங்களாலும சொலலபபடுகினறது. ஆகையால 'தகி கூழ்' எனுமிடதிலும ஜீவனைச சரீரமாகவும அபபடி அவனைச் சரீரமாகக்கொணடு

சுத்ராவி—இநத அதிகரணம வேறு சருதிகளில சொலலப்பட்டிருநதபோதிலும இவவிடதில ஸவரூபைகயாதமய சொனனால என்ன? எனனில், இவவிடதிலும 'சுவ்ரெநஜீவெந" இதயாதியால சரீராதம பாவமே சொலலபபடுகினறது எனகிறார.

சுதி:—இபபடிச் சரீராதம பாவம சொலவதால ஸாமாநாதிகரணயம வித்திக கினறது எனகிறார.

'ஸவ-ருஶரீரம் ஸவ-ருவ்ருகாரழ்' எனறும 'ஜீவஶரீரதயா ஜீவ வ்ருகாரழ்' எனறும சொலவதன் பரயோஜநம, 'கேவலம விசேஷணமாக இருபபது மாதரம போதாது, சரீரமாக இருநது விசேஷணமாக இருநதால மாதரம ஒனறை சரீரமென றும மறறொனறை ஆதமாவென றும வயவஹரிகக்லாம எனபதைக காடடுவதே.

ஸவஃஹிஹிதெ ஸதி—அபபடி வித்திக்கும ஸாமாநாதிகரண்யததால என்ன பயன? எனனில், 'ஸாமாநாதிகரணயம வித்தியாவிடடால 'கூழ்' எனனும பததிறகு பரஹம பாயநதம போகும தனமை கிடைகாது, பரஹ்ம பாயநதத தனமையின ஜ்ஞாபநம பயன' என்று சொலலுகிறார.

சில இநத வாகயததை "ஸவஃஹிஹிதெஸதி" என்று ஆரம்பித்து 'சூஅஷ்ட உதி" எனபதுடன முடிதது, "சுவ்ரெந" எனபது முதல "வ்ருநாஃஹா கூழ்" என பது வரையிலுளளதை அடுதது வரும "தத்வமஸி" எனனும வாகயததுடன சேரகிறார கள். அபபடிச சேரததால "சுவ்ரெந.....வ்ருநாஃஹா கூழ்" எனபது எபபடி

தெஹாயிஷ்வாத்ரதயா வ்ரதீத', ஸ வாரஸாத்ர ஸரீரதயா வாரஸாத்ர வ்ருகார ஹ்ருதஃ வாரஸாத்ர வய்ரஞ்ஜஃ வ்ரயஸ்க்ஷ்ரிதி வ்ரவ்ரத்ருஸ்நஹ்ரஃ, ஸதஃ 'க்ஷ்ரி' உதி க்ஷ்ரதிகார விஸிஷ்டம் க்ஷ்ரஞ்ஜயஸ்ரிண ஸெவாஅஷ்ர உதி—"ஸுதெந ஜீவெநாத்மநாநஸ்வ்ரவிஸ்ய நாம ரூபெ வ்யாகரவாணி" உதி ஸ்ருஹ்ரா த்ருகதிபெவ ஜீவஸ்ய ஸரீரிணஃ ஸ்வநாம ஹாக்ஷ்ரகே। "தத் க்ஷ்ரி" உதி

அவனே விசேஷணமாகவும உடைதாயிருகும ப்ரஹ்மமே சொலலபடுகிறது, அதாவது அவவிடதில ஸாமாநாதிகரணயம **ஸித்தி**கினறது. இபபடிச சொலவதால கிடைகும ப்ரயோஜந மெனனவெனறால, 'க்ஷ்ரி' எனனும சபதம பரமாதம பாயநதம குறிகின் றது எனபது ஜ்ஞாபிகப படுவதுதான. அதாவது—'க்ஷ்ரி எனனும சபதம தேஹத திறகு அநிஷ்டாதாவாக இருகும ஜீவனைக குறிகினறது எனறு முதலில அறியப படடது, இபபொழுது அநத ஜீவன பரமாதமாவுக்கு சரீரமாகவும அபபடி சரீரமாக இருதகொணடு அவனுககு விசேஷணமாகவும அவனாலேயே தரிகபபடடவனாகவும ஆகையால தனிதது இருபபதறகும பரவருதிபபதற்கும தகாதவனாகவும இருகிறான் எனறு அறியபபடுகிறபடியால, அநத 'க்ஷ்ரி' எனனும சபதம, அநத ஜீவனை விசேஷண மாக உடைய அவனுடைய அநதாயாமியைச் சொலலுகினறது மற்றொரு சரீரதறகு ஆதமாவாக இருகும இநத ஜீவன, "ஸுதெந ஜீவெநாத்மநாநஸ்வ்ரவிஸ்ய நாம ரூபெ வ்யாகரவாணி" எனகிறபடி பரஹ்மததை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கிறபடி யினாலேயே பெயரை உடையவனாக ஆகிறானனறோ?' எனறு சொனனதாயிற்று.

அவயிகும எனபது, "ஸ்வநாம ஹாக்ஷ்ரகே" எனபது எதறகு ஹேதுவாகினறது என பதும ஏறபடவிலலை பினவருமாறு அவயம செய்தால மாதரம அரதமும ஸங்கதமாகும. "க்ஷ்ரி உதி யஃ வாவஸ்ரம் ஸெஹாயிஷ்வாத்ரதயா வ்ரதீத், ஸ வாரஸாத்ர ஸரீ ரதயா வாரஸாத்ர வ்ருகார ஹ்ருதஃ வாரஸாத்ர வய்ரஞ்ஜஃ வ்ரயஸ்க்ஷ்ரிதி வ்ரவ்ரத்ரு ஸ்நஹ்ரஃ, ஸதஃ, 'க்ஷ்ரி' உதி (ஸயம் பவதி), "ஸுதெந ஜீவெநாத்மநாநஸ்வ்ரவி ஸ்ய நாமரூபெ வ்யாகரவாணி" உதி ஸ்ருஹ்ரா கதயெவ ஜீவஸ்ய ஸரீரிணஃ ஸ்வநாமஹாக்ஷ்ரகே, ஸதகார விஸிஷ்டம் க்ஷ்ரஞ்தய்ரிண ஸெ வாஅஷ்ர உதய் யாயஃ, வாவஸ்ரஹிஹிதெ வாதி ஜ்ஞாயதெ।

'தத்' 'க்ஷ்ரி' உதி—ஸவரூபைகயததை அதத்மாகச சொலலாமல சரீ ராதம பாவததை அதத்மாகச சொலலும பகுதியில எவவித தூஷணதறகும அவகாசம இலலாமல இருகினறது எனபதை விவரிகும பொருடு, முதலில, 'தத்', 'க்ஷ்ரி' இநத இரணடு பதஙகளுகும பரவருதி நிமிததஙகள வெவவேறு எனபதையும, இர

ஸாமாநாதிகரணயே வ்யுத்பத்தயோ அநுயோஜயிதவ்யா: வநயோ ப்ரகரணயோ அயம் । தத்ர "தத்" வசநம் ஜகத்காரணஸ்வீகாரம் ஸகல கல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் நிவிகாரம் ப்ரஹ்மாபிதேயம் ; "ஸத்" இதி அ தத்தெவ ப்ரஹ்ம ஜீவாந்தராதிரிக்தமெண ஸ்ரீமத் ஜீவவ்யாகார விசிஷ்டாபிதேயம்। தத்தெவம் வ்யவஸ்தி நிதிதத்தெதெந வாகவஸ்திந ப்ரஹ்மணைவ "தத் ஸத்", இதி அயோ: வநயோ வ்யுத்பத்தி ரூக்தா। ப்ரஹ்மணோ நிரவத்யத்வம் நிவிகாரத்வம் ஸகல்யாணகுணாகரத்வம் ஜகத்காரணத்வம் அ ஸபா யிதவ்ய।

இபபடி ஸாமாநாதிகரணயததில பரவருதததிதிருகதும 'தத்' 'ஸத்' எனனும இரணடு பதங்களுகதும ப்ரஹமமே பொருள. அவைகளுள 'தத்' எனனும பதம, ஜகதகாரண மெலலாம் காரணமாகவும ஸகல கலயாணகுண கணஙகளுகதும இருபபிடமாகவும எவவித தோஷமும விகாரமும அற்றிருகதும பரஹ்மதததைச் சொலலுகிறது, 'ஸத்' என்னும பதமும அந்த பரஹமதததையே, ஜீவனுக்கு அநதராயாமியாக இருநதுகொணடு தன்து சரீர மாயுளள ஜீவனுகிற விசேஷ்ணதததுடன கூடி யிருபபவனுகக குறிகினறது. ஆகையால 'தத்' 'ஸத்' எனனும இரணடு பதஙகளும வெவவேறு பரவருததி நிமிததஙகளை உடைததா யிருநதுகொண்டு ஒரே வஸ்துவாகிய பரஹ்மதததை தெரிவிகினறன எனறு சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இபபடிச சொலவதால, பரஹமததினுடைய தோஷமறறி ருகதும தனமை விகாரமற்றிருகதும தன்மை ஸமஸத கலயாண குணஙகளுகதும இருப் பிடமாக இருகதும தனமை ஜகததிற்குக காரணமாக இருகதும தனமை இவைகளொன் றும் பாதிகபபடவிலலை

ண்டு பதஙகளும ஒரே பொருளை அவகாஹிகினறன எனபதையும விளககி, பிறகு அத னால் ஸாமாநாதிகரணயம விததிகினறது எனறு சொலலுகிறார். இரணடு பதஙகளும பரஹமதததையே அவகாஹிகினறன , 'தத்' எனபது ஜகத காரணமான பரஹ்மதததைக குறிக்கினறது, 'ஸத்' எனபது அநத பரஹமதீதையே, ஜீவனே சரீரமாயுடையவனுகக குறிக்கின்றது ; ஆகையால பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேறு , ஆகையால இரணடு பதஙகளுக்கும ஸாமாநாதிகரணய விததி ஸவரூபைகயததை ஆதரதமாகக கொணடால், பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேறுகா வாகையால ஸாமாநாதிகரணயம் விததிகக மாட டாது எனபது தாதபரயம.

நிரவத்யத்வம்—அபபடி ஸாமாநாதிகரணயம விததியாவிடடால அவிதயைகது ஆசரயமாக இருக்கும தனமையை ப்ரஹ்மதததுகது கலபிகுமபடி ஸமபவிக்கும , அது இதர சருதிகள முறையிடும ஸாவஜ்ஞதவம முதலியவைகளுகது அதயநதம விருததம். அமமாதிரி எவவித தோஷமும தமது மதததில பரஸஙகியாது எனகிறார்.

ஸர்வ-தவெதாந்தாः வ-ர்ணாश्रமாः ஸவெ-ு வதாயி-ுாः ஸவெ-ு ஜீவாத்மாநஸ்ச ப்ரஹ்மாதிகா உதி ந வர்ணந்தி ; ஸவ-ு ஸ்தாநாம் அ கெவலெஷ-ு தத்தத்பாயெ-ுஷ-ு வா மெய்கெஷ-ு வாஅயவர்ய வஸ்தா நம் உச்யதெ । ஸர்வ-தவெதாந்தாஸ்து வெதாந்தவாக்ய ஸ்ரவணெந ப்ரஹ்மகா யாதயா தத்பர்யாவதிதயா அ ஸவ-ுஸ்ய ப்ரஹ்மாதிகஸ்ய ஸவ-ுஸ்தாநாம்

ஸர்வ-த வெதாந்தாः..... ..ஸ்தாபயந்தி—வேதாந்த சாஸ்தரத்தைக் கற காதவர்கள், ஸகல பதார்த்தங்களும ஸகல ஜீவாத்மாகளும பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடையவை எனபதை அறிகிறாகளில்லை, எல்லா சப்தங்களும அவையவைகளின அர்த்தங்களுள ஏக தேசமாயுள்ள அந்தஸ்த பதார்த்தங்களைக குறித்து அவ்விடத்திலே

ஸர்வ-தவெதாந்தா ஆதி—'லோகத்தில குடம எனனும பதத்தால குடம எனனும பொருளையே கரஹிக்கிறோமே தவிர, குடத்திறகும ஆதமாவாயுள்ள பரஹ்மத்தை கரஹிக்கவில்லை ஒவ்வொரு பொருளும தன தன மட்டும அர்த்தத்தைக காண்பிக்கின றதே தவிர பரஹ்ம பர்யந்தமாக ஒரு தோற்றத்தையும ஜநிப்பிக்கவில்லை இவ்விதம சப்தமொனறும பரஹ்ம பர்யந்தம வ்யுத்பத்தியைய பெறவில்லையாதலாலும பர ஹ்ம பர்யந்தம் தோற்றவில்லை யாதலாலும கீழச சொலலப்பட்டுள்ள கலபனை அஸங்கதம்' எனறு ஒரு பூர்வ பக்ஷத்தை சங்கித்து அதறகு ஸமாதானம சொலலு கிறார். ஸமாதானத்தின ஸங்கரஹமாவது—'நாம் பதார்த்தங்களை பரஹ்ம பர்யந்தம கர ஹிக்காமல இருப்பது, பதங்களுக்கு பரஹ்ம பர்யந்தம அர்த்தம இலலாததால அனறு, ஆனால அது நமமிடம வேதாந்த சரவணமாகிற ஸாமக்ரி இலலாமையாலேயே. நேதரேதரி யத்தால சந்தர்ப கட்டையின வாஸனையை அறியாமல இருப்பது அந்தக கட்டைக்கு வாஸனை இல்லை எனபதைக காட்டுமோ? வாஸனையை கரஹிக்கக்கூடிய இந்தரிய ஸாம க்ரி இல்லை எனபதை அனறே ஸூசிப்பிக்கின்றது? அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும்' எனபதாகும.

ஸவெ-ு வதாயி-ுாः ஸவெ-ு ஜீவாத்மாநஸ்ச—எல்லாப பொருளின உள் ளிலும் ஜீவாத்மா ஒனறு இருக்கிறபடியால, இவ்விடத்தில 'எல்லா ஜீவாத்மாக்களும பரஹ்மாத்மகங்கள்' எனறுல போதும. 'எல்லாப பதார்த்தங்களும்' எனறு சோத்தது, அதிவாரமாகவும பரஹ்மம பொருள்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றது எனனும பக்ஷத்தை அவலம்பித்தே.

கெவலெஷ-ு தத்தத் பாயெ-ுஷ-ு—பரஹ்மம வரையில அர்த்தம கொள் ளாமல, கேவலம அந்தஸ்த பொருள வரையில மாத்ரம அர்த்தம கொள்ளுகிறார்கள். இது வாசயத்தின ஒரு அம்சமனறே? பரஹ்மமாகிற மறறொரு அம்சத்தையும கொண்டா லனறே வாசயம பூர்ணமெனறு சொலலலாம்.

தத்தத் காரணவஸ்துஸ்தித ப்ரஹ்மவாசிகம் அபி ஜாதநஞ்சி। நநு ஸ்வரூபம் மவாந்தி ப்ரஹ்மநாம தத்தத் தாயுக்தவாசிதயா வ்யுத்பத்தி பேதாயிதா ஸ்யாத்' ; நெ

யே நின்று விடுகின்றன வென்று நினைக்கிறார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்டவர்களோ வென்றால் 'ஸகல வஸ்துக்களும் பரப்ரஹ்மத்தால் செய்யப்பட்டவைகள், பரப்ரஹ்மத்தையே அந்தர்யாமியாக உடைத்தாயிருப்பவைகள், ஆகையால அவைகளுக்கு பரப்ரஹ்மாத்ம கத்வம் உண்டு, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த விசேஷங்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் சக்தி உண்டு' என்பதை அறிகிறார்கள். இப்படியாஸ்ரமாடி முதலிய பதங்களுக்கு அந்தந்த பதார்த்தங்களைக்

ஸர்வஸப்தா ப்ரஹ்மபர்யவஸாயி—இவ்விடத்தில் 'ஸர்வஸப்தா' என்பதற்கு (ஸர்வஸப்தாயுக்தாநாம்) எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் என்பது அர்த்தம் பரப்ரஹ்மம அந்தர்யாமியாக இருக்கிறபடியால் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் சரீரத்வம் பாவத்தால் பரப்ரஹ்மாத்மகத்வம் பரப்ரஹ்மமே பரஸ்பரத்திற்கு உபாதாந காரணமாக இருக்கிறபடியால், விசேஷணஸப்தத்தில் ஸர்வரூபத்தாலேயே பரப்ரஹ்மாத்மகத்வமும் கூடும் என்பது குறிப்பு.

'எல்லா சப்தங்களும் பரப்ரஹ்ம பர்யந்தமே குறிக்கின்றன என்று சொன்னால், அவைகளின் வ்யுத்பத்தியும் பரப்ரஹ்மம் வரையில் போகவேண்டும் அல்லவோ? அப்படி வ்யுத்பத்தி சொல்லாமல், லோகத்தில் ஒவ்வொரு சப்தத்திற்கும் அந்தந்த பொருள் வரையில் மாத்ரம் வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்களே! அது பாதிதமாகாதோ?' என்னும் சங்கைக்கு "நேவம்" என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார் 'எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரஹ்மம் மொன்றே வாச்யம்' என்று சொன்னாலன்றோ இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு இடம் உண்டு? அது நமது ஸித்தாந்தமன்று நமது ஸித்தாந்தமென்னவென்றால் ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் வாச்யத்தில் அநேக அம்சங்கள் உண்டு ப்ரஸித்தமாக அந்தந்த சப்தத்தால் குறிக்கப் படும் பொருள் அவைகளுள் ஒரு அம்சம்; அந்தந்தப் பொருள்களுள் நிறைந்த அத்தன ஜீவன் ஒரு அம்சம், அந்தந்த ஜீவன்களுள் அந்தர்யாமித்வம் நிறைந்த ப்ரஹ்மமும் ஒரு அம்சம், என்பதுமாம். "தத்தத்ஸ்தூல வஸ்த்வம்ஸ தத்தஜீவாந்தர்ஜீவ தத்தத்யாமி வாஸ்துவ்யாப்தஸர்வாந்தர்யாம்யேவ வாசகாஃ" என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் அந்தந்த ப்ரஸித்தப் பொருளைச் சொல்வதான வ்யுத்பத்தி பாதிதமாகாது ஆனால், இது ஏகதேச வ்யுத்பத்தி இந்த வ்யுத்பத்தியைக்கொண்டு வேதாந்த ச்ரவணம் செய்ய ஆரம்பித்தால், அந்த வேதாந்த ச்ரவணத்தால் வ்யுத்பத்தி பூர்ணமாகின்றது இது தான் வஸ்து ஸ்திதி.

வம், ஸவெ₃ ஸஷ்டா ஈஜீவ விஶிஷ்டஸ்ய வஸ்துநோ வாசகா உத்ஸ்-
ருஜ்ய 'நாஸ்தீஹ வ்யாகரணவாணி' இத்யுக்த்வா। தத்ர லௌகிகாஸ்து வ்யா-
கரணாதி ஸஷ்டம் வ்யாஹரந்தோ ஸஷ்டவாதெ₃ வ்யாகரணஸ்ய வஸ்துந:
வ்யுத்பாத்₃யத்வாத்₃யவஸ்தி²தெ₃ஷு வாசகேஷு ஸாதெ₄ஷ்வஸாதி₄ஷ்வபி
ஷிம் உபயந்தே। வெதா₃ஸ்து ஸ்ரவணேந அ வ்யுத்பத்தி: வக்ஷ்யதே। வவ

குறிகரும சகதி இருபபதாக லோகததிற செயயபபடும வயுதபததி பாதிகபபட்டதாகா
தோ? எனனில, அபபடி ஆகாது, ஏனென்றால, 'நாஸ்தீஹ வ்யாகரணவாணி'
எனனும இடததில ஸகல சபதஙகளும அசேதந வஸதுகள ஜீவனகள இவைகளுடன
கூடிகொணடிருகரும பரஹமதததையே சொலலுகினறன எனறு சொலலபபட்டிருக
கினறதனறே? அவைகளுள பரதாநாமசமாகிற பரஹமம, பரதயக்ஷம முதலிய பரமாணங
களால அறியத தகாதாகையினால, லௌகிக மனிதரெலலாரும சப்தததை பரயோகிகரும
பொழுது, அநத சபதததால குறிகபபடும ஆதாதஙகளுள ஏகதேசமாய (அபரதாநமாய)
இருகரும வஸதுவினிடததிலேயே (அசேதந வஸதுகள ஜீவனகள இவைகளிலேயே)
அநத சபதம முடிவு அடைகினறது எனறு எணணுகிறாகள வயுதபததியின பூரதி வே

'சபதஙகளே லௌகிகஙகளெனறும வைதிகஙகளென்றும இருவகையா
கப பிரிதது, அவைகளுள லௌகிக சபதஙகள எலலாவறறிறகும அநதந
வஸது வரையில மாதரமும வைதிக சபதஙகளுகரு ப்ரஹ்மம வரையிலும
வயுதபதி செயதாலோ?' எனனில, அமமாதிரி விபாகததிறகு சாஸதரம ஸம
மதியாது எனறு சொலலி, எலலா சபதஙகளுகரும கீழசசொலலபபடிருபபது போல
ப்ரஹ்ம பாயநதம பூண வ்யுதபததியை கரஹிபபது தான ஸாவ பரகாரததாலும ஸங்கத
மாகும எனறு "வெஷிகா வஸவ ஸவெ₃ ஸஷ்டா:" எனபதாற சொலலுகிறார.
'எலலா சபதஙகளும வைதிகஙகளே, வேதததிலிருநது எடுபடாமலுளள சபதமே லோகத
தில இலலை' எனபது கருதது.

வ்ருத்₃தி₄ஹ்ராஸ்வாஸ்து வ்ருத்₃தி₄ஹ்ராஸௌ அகார—வேதம் அநாதி, அதாவது
வைதிக சபதஙகள அநாதிகள ஒவவொரு ஸ்ருஷ்டி காலததிலும அததற்கு முன
ஸ்ருஷ்டியில இருநதது போலவே பதாதததஙகளை பகவான ஸ்ருஷ்டிகிறானெனபதும,
அநதப பதாதததஙகளுகரும முன இருநதது போலவே வேத சபதஙகளைக கொணடே

ஜெவ வெஷிகா ஹ்ரவெ-ழ ஸஷ்டாஃ வாசா தேவயு-ழோரு ஷ்டாயு-ழோரு பொய யஜ்ஞி । வெஷிகா வாவ ஹ்ரவெ-ழ ஸஷ்டாஃ, வெஷாஜெவொஷ்டாதெய்ஷ்டாதெய் வரெணெவ ஜ்ரஹ்மணா ஹ்ரவெ-ழ வஷாயு-ழோரு வ்ரவ்ரவ-ழவ தேவ்ஷ்டா தெஷ்ட வாசா தே வயு-ழஜ்ஞெஷ்ட வ்ரவ்ரவ-ழவஹாரதபா வ்யக்தாஃ । தேஷாஹரதாஃ—

"ஹ்ரவெ-ழஷாம் தே ஹ நாசாநி கரு-ழாணி விவியாநி அ ।
வெஷஸஜ்ரெஹ்ய வாவாஷ வ்யக்ஷ்ரோஷ்டாஸ்ரு நிஷு-ழெ ॥"

ஊதி । ஸம்ஷ்டாஃ ஸம்ஷ்டாநாநி ஸ்ரவாணீதி யாவத் । சூஹ அ ஹ்மவாஹு வாசாஸஸஃ—

தாந்த சாஸ்த்ரதத்தை கறபதஞலேயே ஏறபடுகின றதனறே? இபபடியே வேதத்தில காணப படும சபதங்களெலலாம் தங்களுடைய அர்தத்தங்களோட பரமாதம பாயந்தங்களாகத தெரி விகின றன. எலலா சபதங்களும வைதிக சபதங்களே பர பரஹ்மம, ஸகல பதார்த தங்களையும முன போலவே ஸருஷ்டித்த பிறகு, வேதத்திலிருந்து அந்தந்த சப்தங்களை எடுத்து, பரமாதம பாயந்தமான அந்தந்த பதார்தத்தங்களில அவையவைகளின பெயராக முன போலவே வைத்தார. மநு ஸ்மருதியில அபபடியே சொலலபபட டிருகின றது. "பரமாதமா முதலில எலலா வஸ்துகளின பெயர்களையும பறபல காரியங்களையும வெவ வேறான ரூபங்களையும வேத சபதங்களி லிருந்தே நிர்மாணம் செய்தார". இவ்விடத்தில 'ஸம்ஷ்டாஃ' எனறால ஸூக்ஷ்மதாதுக்களை, அதாவது ரூபங்களை எனறு அர்தம. அப படியே பராசர பகவானும சொலலி யிருக்கிறார்.—"தேவர்கள முதலான எலலா பராணி களுக்கும லகல காரியங்களுக்கும பெயரையும ரூபத்தையும பரமாதமா முதலில வேத சப்

பெயர்களைக கொடுக்கிறானெனபதும நமது ஸித்தாந்தம்.

தேஷாம் ஸ்ரு—இதறகு ப்ரமாணம சொலலுகிறார். சூக்ஷ்ம்—ஸருஷ்டி கா லத்தில, வெஷாஜெவொஷ்டா வாவ நாசாநி நிஷு-ழெ—வேத சப்தங்களிலிருந்தே பெயர்களைக கொடுத்தார. இதனால வேதம அநாதி எனபது மநுவின் அபிப்ராயம எனறு ஏறபடுகிறது. வ்யக்ஷ்ம்ஷ்டாஸ்ரு நிஷு-ழெ எனபது அந்வயம. ஸூக்ஷ்மதைகளையும அதா வது ஸூக்ஷ்மதாதுக்களையும, அதாவது ரூபங்களையும ஸ்ரீ பராசரரும இமமாதிரியே சொலலியிருக்கிறார சருதியிலும பரமாணம இருக்கிறது. "யஜ்ஞாவ-ழிவ-ழெ சுஷ்வ யஜ்ஞ" எனபதறகு 'முனபோலவே ஸருஷ்டித்தார' எனபது மாதரம அர்தம. ஆனால் ஸ்ரீயான எனறும சந்தான எனறும அந்த வாகயத்திலேயே நிர்தேசித திருக கிறபடியால 'பெயரும கொடுத்தார' எனறும பொருளும கிடைக்கின றது எனறு எணணி "நாசாநி அ வ்ரவ-ழ வ சுகார" என்று விவரித்திருக்கிறார்.

'நாராயணம் அ ஹரிதாநாம் கூதஸ்தாநாம் அ வ்ரவம்ஜிதி।
வெத ஸப்தைஷ்ய வாவாஷ்ள தெவாஷீநாம் அகாம ஷம் ॥'

ஊதி। ஸ்ருதிஸ்து—

"ஷம்யுரா அம்ருஷள யாதா யதா வம்வுரு கூயக ॥"

ஊதி। ஷம்யுராஷீந்ரு வாம்வுருக வரிகூயு நாராதி அ வம்வுரு அகார ஷ்ரு தயுரு।

வாவம் ஜமத்ரு ஹணோர நாயுகம் வ்ரவம்ஜிதி; தெதெநெகெந ஜூதெந வாவுரு ஜூதாதா உவவாஜிதா। ஹவதி வாவுரு வ்ரஹ்ம காயுரு வ்ரநிவாஷ்நெந தூதுக தெதெவ வாதுயுகம் நாநுயா ஊதி

தங்களிலிருந்தே பரபஞ்சித்தார்". சுருதியிலும் "பரமாத்மா, ஸூர்யன சந்தரன இவர்களை முன்போலவே ஸ்ருஷ்டித்தார்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அதாவது "பரமாத்மா, ஸூர்யன முதலியவைகளை முன் போலவே ஸ்ருஷ்டித்து பெயர்களையும் முன்போலவே செய்தார்" என்று சொன்னதாயிற்று

இவ்வாறு ஜகத்துக்கும பரஹ்மத்துக்கு முள்ள அபேதம உபபாதிக்கப்பட்டது இதனால ஒன்றை அறிந்தால மற்றவை யெல்லாம அறியப்பட்டவையாகிவிடும என்பதும உபபாதிக்கபட்டதாயிற்று எல்லாம பரஹ்மத்தின காரயம என்பது பரதிபாதிக்கபட்டால, எல்லாம பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடையவை என்பது சொன்னதாகிறது, அப்படி எல்லாம பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தா யிருந்தால மாத்ரம எல்லா வற்றிற்கும

வாக்யம்—பரக்ருத்தின நிகமம 'பரஹ்மமும ஜகத்தும வெவ்வேறல்ல, ஆகையால ஒன்றை அறிந்தால மற்றொன்றும அறியப்பட்டதாகும (வாகவிஜ்ஞாநெந வாவுரு விஜ்ஞாநம்)' என்பதனால் முதலில பரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது? அது உபபாதனம செய்யப்பட்டது என்று முடிக்கப்படுகின்றது.

வாவுரு வ்ரஹ்மகாபுரு வ்ரநிவாஷ்நெந—'தத் ஸத்யம்', என்னும வாக்யத்திற்கு ஒரு விசேஷார்த்தம சொல்லுகிறார். 'இது உபபாதித்திருக்கிற படி பரபஞ்சம முழுவதும பரஹ்ம காயமாக இருந்து கொண்டு அதனாலேயே பரஹ்மாத்ம கமாக இருக்கிறபடியால, பரபஞ்சம பரஹ்மத்தைப் போல ஸத்யம என்றே சொல்லவேண்டும, பரபஞ்சத்தை ஸத்யம என்று சொல்வதும இந்த காரணத்தாலேயே, மற்ற எவ்வித காரணத்தாலுமன்று' என்பதான அதன பொருள அதாவது—தத் ஸத்யம் என்பதற்கு ஜகத ஸத்யம என்று பொருள என்று சொன்ன தாயிற்று.

"தத்ஸத்யம்" இத்யுக்தம், யதா த்ருஷ்டாந்தே ஸர்வஸ்ய ப்ரபிகாரஸ்ய த்ருஷ்டா
ந்தே ஸத்யத்வ மித்யுக்தம் ॥

ஸத்யமாக இருக்கும் தனமை ஏறபடுமென்றே? இதுதான "தத்ஸத்யம்" என்பதன் அர்தம். த்ருஷ்டாந்தத்திலும், மண்ணின விகாரமாகிற குடம முதலிய எலலாப பொருள களுக்கும அவைகள மண்ணே ஆதாவாக (ஸ்வரூபமாக) உடைதாக யிருபபதனாலேயே ஸத்யத்வம் ஏற்படுகின்றது.

யதா த்ருஷ்டாந்தே—தாவத்டாந்திகமெலலாம த்ருஷ்டாந்தத்திறகு அநுகுண மாக இருககவேண்டு மனறே? இவ்விடத்தில 'மண' 'குடம' இவைகளை த்ருஷ்டாந்த மாகச் சொலலி இருககிறபடியால, 'தத்ஸத்யம்' எனபதற்கு, த்ருஷ்டாந்தத்தில் குடம் முதலியவை ஸத்யமாக இருககவேண்டுமெ எனபது கருத்து.

இவவாறு ஸத விதயைக்கு ஸவிசேஷ ப்ரதவம நிரூபிகபபட்டது இந்த நிரூ பணத்தைச் சற்று கவனிபபோம. "தத் ஸத்வேவ" எனனும வாகயத்திறகு 'நீ அதுதான' எனபது அர்தம, அதாவது—'இரண்டும ஒன்றே' எனறு சொன்ன தாயிறறு. எபபடி ஒனறு எனனில், ப்ரஹ்மம நிர்விசேஷமானதால ஸ்வரூபத்தாலே யே இரண்டு மொனறு எனறு சொல்வது அஸங்கதம எனபது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிரூபணம. நிர்விசேஷத்த தனமையை ஒத்துகொணடு ஸ்வரூப ஐகயம சொலலும் பக்ஷத்தில, "தத்" "ஸத்" என்னும பதங்களுக்கு வெவவேறு பரவருத்தி நிமித்த தங்கள ஸமபவிகமாட்டாவாதலால ஸாமாநாதி கரணயமே வித்திகாது எனபது ஒரு அஸங்கதயம மற்றொரு அஸங்கதயம என்ன வெனறால—உபகரமத்தில நிமித்தகா ரணமாயிருககும தனமை உபாதாநகாரணமா யிருககும தனமை அநுத்த தனமை களுக்கு உபயோகியாக இருககும ஸாவஜ்ஞத்வம முதலிய குணங்கள இவைகளெல லாவற்றையும பரஹ்மத்துக்கு பரதிபாதிகும வாகயங்கள இருகிறபடி யால, இந்த வாகயத்திலுள்ள 'தத்' எனனும சபதம அபபடிபபட்ட பரஹ்மத்தையே பராமர்சிகவேண்டும, அபபடிப பராமர்சித்தால பரஹ்மம ஸவிசேஷமாகுமே தவிர நிர்விசேஷமாகாது என்பதுதான. தவிரவும ஸாவஜ்ஞத்வம முதலிய குணங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ள அவித்யாச்ரயத்வம கலபிகும்படியும பரஸங்கிகும ஆகையால, ப்ரஹ மம நிர்விசேஷமென்று சொலலி இந்த வாகயத்துக்கு ஸ்வரூப ஐக்யத்தைப் பொருளாகச் சொலவது ஸாத்யமில்லை என்று சொனனதாயிறறு. ஆனால வேறு எபபடி ஐகயம சொலலலாம எனனில, பரஹ்மம் ஸவிசேஷம எனபதை அங்கீகரித்து, 'ஸத் தத்' எனனும பதங்கள இரண்டும பரஹ்மத்தையே அவகாஹிகின்றன வெனறும, ஆனால

'தத்' எனபது ஜகதகாரணமாயும நிரவதயமாயுமிருககும பரஹமததைக குறிககையில 'கூழ்' எனபது ஜீவாநதாயாமியாக இருககும பரஹமததைக குறிககின றதெனறும சொனனால ஐகயம உபபநநமாகிவிடுமனறே? பரவருததி நி மி த த ங க ள வெவவேறாக இருககிறபடியால ஸாமாநாதிகரணயம ஸவரஸமாக ஏறபடுகின றது, ஸாவஜ ஞதவாதி குணஙகளும அபாதிதஙகளாக நிறகின றன, அவைகளுககு விருதத்மான ஒரு கலபனையும அபேகஷிதமில்லை. ஆனால கூழ் எனபதறகு ஜீவாநதாயாமியான ப்ரஹம ததை எபபடி பொருளாகக கொளளலாம எனறு ஆகஷேபிததால, "கூெநத ஜீவெ நாதுநாடந— வுவிஸ்ய" எனனும வாகயததால பரபஞசம முழுவதறகும பரஹமாத மகதவம வயகதமாகச சொலலபபடடிருககின றது எனபது ஸமாதானம் அநதக காரண தாலேயே ஸகல சபதஙகளும அசித ஜீவன இவைகளுடன கூடிய பரமாதமாவையே சொலலுகின றன ஆகையால இநத அாதத்மே ஸங்கதம எனறு நிரூபணம செயயப படடதாயிறறு தவிரவும, 'பரஹமம காரணம, ப்ரபஞசம காரயம' எனபதை அறியாமல, எவவிதம ஒனறைஅறிநதால எலலாமஅறியபபடடதாகிவிடும எனறு ப்ரமிததிருநத சவேத கேதுவுககு, அவா பிதா, பர பரஹ்மமே தனது விசேஷணமசததால பரபஞசமாக அவஸ தீதமாக இருககின றதெனறு சொலலி, தருஷ்டாநததைககொணடு காய காரணஙகளுக குளள அபேததை உபபாதிதது, உபாதாநகாரணம நிமிதத காரணம இரணடும அவனே எனறும பரபஞசம முழுவதறகும ஆதாரமும அவனே நியநதாவும அவனே சேஷியும அவனே எனறும நிரூபிதது, உபஸமஹாரததில இபபடிபபடட அபேதததை உபதேசிப் பதுதான ஸங்கதமாகும இபபடிபபடட உபதேசமும இவவிடததில காணபபடுகின ற படியால, இநத ஸதவிதயையை ஸவிசேஷ பரமெனறே சொலலவேணடும. வேத வாக் யஙகளின தாதபாயததை நிணயிபபதில,

"உவகுஸொவ வம்ஹாரா வஹ்யாவொர வ்ரிவ்ருதா மழு ।
சயஸ்வாஸ்ரொவவத்தீ அ ம்ரிம்மம தாத்ரயஸ் நிண்ருயெ ॥"

எனகிறபடி, உபகரம உபஸமஹாரஙகள அப்யாஸம அபூவதை பலம அாதத்வாதம உபபததி இவை லிஙகஙகள ஆகவேணடும. இவவிடததில உபகரமததிலும (அதாவது ஆரமபததிலும) உபஸமஹாரததிலும (அதாவது-முடிவிலும) விஷயம ஸவிசேஷமே தவிர நிரவிசேஷமனறு எனபது கீழ விவரிததிருபபதிலிருநது விளஙகும. அமமாதிரியே "தத்ஸ்ரஷ்டி" எனனும வாகயம ஆவருததி செய்யப்பட் டிருபபதால அப்யாஸமும, இதிற சொலலபபடட விஷயம வேறு பரமாணஙகளால பரதி பாநஙகளாகா வாகையால அபூவதையும, இநத விதையிற சொலலியிருககிறபடி உபா ஸிககிறவனுககு மோகஷம் பல மெனறு "தவ்ரீ தாவ தெவ ஸ்ரீழ்" எனறு கடைசி

ஸொயக வாக்யாந்யவி நிரவத்யம் ஸவ்யகுண்யாணமாணாகரம் வரம் ப்ரஹ்ம ஸொயயதி।

ஸொயக.....ஸொயயதி—சோதக வாகயங்களும்,எவவித ஹேய குணங்களுமற்றும ஸமஸ்த கலயாண குணங்களுகும் இருப்பிடமாகவும் இருகும பர ப்ரஹ்மதத்தையே சோதிகின்றன.

யிற் சொலலப்படுகிறபடியால பலமும, பிதா புதர ஸமவாத ரூபமாக இருகிறபடியால அாதத்வாதமும, மணபிண்டம முதலிய தருஷ்டாந்தம இருகிறபடியால உபபத்தியும ஆக ஆறுவித தாதபாய லிங்கங்களும இவவிடத்தில இருகின்றன வெனபதைக கண்டு கொளக.

ஸொயகவாக்யாந்யவி—இதுவரையில காரண வாகயங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம ஸவிசேஷமே எனபதை ஸ்தாபிததா. இபபொழுது சோதக வாக்யங்களும் பரஹ்மதத்தை ஸவிசேஷமாகவே பரதிபாதிகின்றன என்று சொலலுகிறார்.[காரண வாகயம் சோதக வாகயம் எனபதன விவரணங்களை 29-ம் டகத்திற் காணக.] "ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் ப்ரஹ்ம", "நிமுணம்", "ஸத்யகாமஃ", "ஸவஸ்மாதவாஹா" இவை முதலான வாகயங்களெலலாம சோதக வாகயங்கள. நிரவத்யத்வ—இநதச் சோதக வாகயங்களுட் சில பரஹ்மம குணமறறது என்றும மறறும் சில அது குணதுடன கூடியதென்றும சொலலுகிறபடியால, இவை எவவிதம பரஹ்மதத்தை ஸவிசேஷமாக பரதிபாதிகின்றன எனில, மீமாம்ஸா ந்யாயங்களைக கொண்டு அநத வாக்யங்களுகு அாதம செயயுமபொழுது அவவிதம தாதபாயம ஏற்படுகின்றது என்று சொலலுகிறாகள. "நிமுணத்வ" என்று சருதியில ஸாமாநயமாக குணமே நிஷேதிகப்படடிருநத போதிலும், ஸவஸ்மாத வாஹா எனறு மறறும் சில விடங்களில ஹேயகுணங்களை நிஷேதிகப் பட்டிருகிறபடியால, அநதக குண ஸாமாநய நிஷேதம அநத ஹேய குண நிஷேதததில லேயே பாயவஸிகவேணடும. இநதத தாதபாயதைத மநஸ்ஸில வைததுகொணடே இவவிடதில் 'நிரவத்யம்' எனனும பததைத பரயோகிததிருகிறார. இநதப பதத திற்கு ஹேயகுணமற்றிருகும தனமை எனபது பொருள்.

ஸவ்யகுண்யாணமாணாகரத்வ—ச்ருதிகளில "ஸத்யகாமஃ ஸத்ய ஸங்கல்பஃ" என்று ப்ரஹ்மதத்திற்கு மஙகள குணங்கள விதிதங்களாக இருகின்றபடியால் "நிமுணத்வ" என்னுமிடதத்திற் சொலலப்பட டிருகும குண நிஷேதம அநத மங்கள குணங்களைத தவிரதத மற்றை ஹேய குண விஷய மெனறு ஆகிறது. இதை ஸூசிபபதற்காகவே 'ஸவ்யகுண்யாணமாணாகரத்வ' எனனும பதம இவவிடதில ப்ரயோகிகபபட டிருகின்றது. இவை யெலலாவறறையும ஆலோசிததுப் பாரகும பொழுது சோதக வாக்யங்கள ப்ரஹ்மதத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதி பாதிகின்றனவென்றே சொல்ல வேணடும.

ஸவ-ஸ்வரூபநிரூபகாநுரோதேந ஸ்வேநைவ ரூபேண ஸத்யஜ்ஞாநாநந்தாதி ஸ்வரூபநிரூபக தர்மாணாம் ஸ்வரூபதயா தத்ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸர்வத்ர ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்வாஹகம் வேதிதவ்யம் ।

ஸவ-ஸ்வ.....ஸ்ரீ:—ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிரிடையாய இருக்கும் ஆகாரத்தை அந்தந்தப் பதங்கள் போதிக்கின்றன என்று ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரங்களின் தன்மையிலுள்ள பேதம் அவாந்தரமாக இருக்கிறபடியால், நிர்விசேஷ வஸ்து என்பது ஸித்தியாது

இவ்விதம் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களும் ஸவிசேஷ பரப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று உபபாதித்துவிட்டு, இனி நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியை தூஷிக்கிறார்.

ஸவ-ஸ்வரூபநிரூபகாநுரோதேந ஸ்வேநைவ—இத்தப் பதம் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்பது முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களோடு தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது இந்த ச்ருதிகளுக்கு அத்வைத மதஸ்தர்கள் ஒருவிதமாகவும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் மற்றொரு விதமாகவும் அர்த்த விவரணம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும் நாம் அறிந்துகொண்டாலொழிய இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் ஸாதிக்க செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநம் விளங்கமாட்டா தாதலால், இப்பொழுது இந்த அர்த்தங்களை விசாரிக்க பராபதமாகின்றது

முதலில "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்லும் அர்த்தமாவது—"யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" என்பது முதலான காரண வாக்யங்களால் ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், மற்ற எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த சருதி வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். இதில் 'ஸத்யம்' என்னும் பதத்திற்கு ஸத்தையை (இருப்பை) உடையது என்பது பொருள். அதாவது—அதனுடைய ஸத்தை மற்றொன்றையும் சார்ந்ததன்று, நிருபாதிகம் விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமானது, வேறு பெயரை அடைவதற்கு யோக்யமான வேறு அவஸ்தையின் யோகம் அதற்கு இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று. அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீந ஸத்தை முதலியவைகளை உடையவை; அவை விகாரத்திற்கும் ஆஸ்பதம். அசேதநத்துடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்டவைகளே ஆகையால அவைகளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது பரப்ரஹ்மம் என்பதை இந்த 'ஸத்யம்' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது என்பது

பொருள, ஜ்ஞாநதத்தை ஸ்வரூபமான குணமாக உடையது எனபதும பொருள ஆகும. ஆத்மாக்களெலலாவற்றிறகும ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபம, அறியும குணமும அவைகளுக்குஉண்டு இவ்விடத்தில ஏற்படும அர்த்தமென்னவென்றால. நித்யம அஸங்குசிதமாய (அதாவது ஒருபொழுதும எவ்வித குறைவுமற்றதாய) உள்ள ஜ்ஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும குணமாகவும உடையது எனபது பொருள. அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஜ்ஞாநாகாரத்தனமை இலலை, அசேதநங்களுடன ஸமஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களுக்கு அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம இலலை, அசேதநங்களுடன ஒரு காலத்தில ஸமஸ்ருஷ்டமாயும பிறகு மோக்ஷத்தை அடைந்தும இருக்கும முக்தாத்மாக்களுக்கு நித்யம அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம இல்லை. ஆகையால, முக்தாத்மாபட்ட இவாக்களெலலாரையும காட்டிலும வேறு பட்டது ப்ரஹ்மம எனபதை இந்த பதம குறிக்கின்றது 'அநந்த' எனனும பதத்திறகு 'அள வற்ற' எனபது பொருள. அதாவது—தேசத்தாலும காலத்தாலும வஸ்துவினாலும ஸம்பவிக்கக்கூடிய பரிச்சேதம எனபது யாதொனறு உண்டோ அது அறறிருப்பது எனறு சொன்னதாயிறறு. 'இது இவ்விடத்தில இருக்கிறது, மறறொரு இடத்தில் இலலை' எனறு பரிச்சேதிப்பதறகு அசக்யமாயிருக்கும தனமை தேச அபரிச்சேதம, 'இது இப்பொழுதிருக்கின்றது, மறறொரு பொழுதில இலலை' எனறு பரிச்சேதிப்பதறகு அர்ஹமாயிருக்கும் தனமை கால அபரிச்சேதம, 'இது இது அனறு' எனறு பரிச்சேதிப்பதற்கு அர்ஹமாயிருக்கும தனமை வஸ்து அபரிச்சேதம. ஒரு பொழுதும அசேதந ஸம்பந்தமும பெறுமலும அந்தக காரணத்தால நித்யம அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும குணமாகவும உடைத்தாயும இருக்கும நித்யர்கள, பகவத ஸங்கல்பா தீநர்களாய இவ்விதமாயுள்ள தேச காலவஸ்து விஷயமான பரிச்சேதத்தை உடையவர்களானபடியால, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும வேறுபட்டவர்கள, அதாவது அநந்த நித்யர்களைக காட்டிலும வேறுபட்டது பரப்ரஹ்மம எனறு சொனன தாயிறறு இதுதான 'அநந்த' எனனும பதத்தின கருத்து. ஆகையால, இந்த ச்ருதியால, 'பரப்ரஹ்மத்தின ஸ்வரூபம மறறை எலலா வற்றின ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும வேறுபட்டது (வ்யாவருத்தம)' எனபது ஏறபடுகின்றது. இதுதான விசிஷ்டாத்வைதிகளின அர்த்தம. 'ஸத்ய' 'ஜ்ஞாந' 'அநந்த' ஆக இம்மூனறு விசேஷணங்களும, மறற வஸ்துக்களுக்கும பரப்ரஹ்மத்திறகு முள்ள வ்யாவ்ருத்தியை எடுத்துக காட்டுகின்றன எனபது அவாக்களுடைய கருத்து. உண்மையாகவே விசேஷணங்களெலலாம வ்யாவர்தகங்களே.

'ப்ரஹ்மம எனனும வஸ்து நிர்விசேஷம, அதாவது எவ்வித பேதமுமற்றது, அதாவது ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும வேறுபட்ட வஸ்து ஒன்றும இலலை' எனனும கொள்கையைக கொண்டிருக்கும அத்வைதிகள இந்த அர்த்தத்திறகு இணங்கார, இணங்குவ

பேதத்தை ஒத்துக கொள்ளுமபடி பரஸங்கிகும. ஆகையால, இந்த சருதிகளு அவாகள சொலலும அர்த்தம வேறு அதாவது—'ஸத்யம' எனனும பதம 'அஸத்யத்தின அபாவத்தையும, 'ஜ்ஞானம' எனனும பதம அஜ்ஞானத்தின அபாவத்தையும, 'அநந்தம' எனனும பதம் பரிசசேதத்தின அபாவத்தையும குறிகின்றன எனபதுதான. இவ்விதம இந்த மூனறு பதங்களும தம தமகு எதிரிடையான தனமையைய போதிபபதுகொண்டு அநந்தத்த தனமையின அபாவத்தைக குறிக்கிறபடியால எவ்வித பேதமும ஒத்துக கொண்டதாக ஆகிறதில்லை அபாவங்களெலலாம ஒன்றே எனபது சாஸ்த்ரஜ்ஞாகளுடைய ஸமயம. இதுதான இந்த இரண்டு மதஸ்தாகளின் அர்த்தங்களுகுப பரஸபரமுளள முக்யமான விசேஷம. ஊனறிப பாாகுமளவில இந்த வயத்யாஸம கேவலம சபதத்தில மாத்ரம இருபபது போலவே தோனறும இருந்த போதிலும இதறகுப பெரிய பராதான்யம கொடுகபபடடிருகின்றது.

இவ்விடத்தில ஸ்ரீபாஷ்யகாரா செய்யும விசாரம என்ன வெனறால—'ஸ்வரூப தர்ம நிஷேதாகாத்ர வொயந்நெவி'—எல்லாப பதங்களும தம தமகு எதிரிடையான ஆகாரத்தின தனமையைப் போதிபபிகின்றன எனபதை நாம அங்கீகரித்தபோதிலும, 'தத்தத் தர்ம நிஷேதாகாத்ராயாம் ஹெஉஷ்ய ஸமஜ்ஸ்நீயக்வாஸ்' —அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரத்தின தனமையிலுளள பேதத்தை ஒத்துகொளள வேண்டியது அவசயமாதலால, 'ந ஸ்ருதி-ஸ்ரொஷ வஹ்நி-ஹோத்ரவிஷ்ய'—பேதமிலலாத ஒரு வஸ்துவை நிச்சயமாட்டாது. அதாவது—ஒவ்வொரு பதமும தனதன ஸஹஜமான அர்த்தத்தை உணாததவேண்டுமே ஒழிய, எதிரிடையான அர்த்தத்தை உணாத்திகொண்டு அதன அபாவத்தைக குறிகின்றது என்று சொலவது நயாய விருத்தம அப்படியே அதை ஒத்துகொண்டாலும, அந்தந்த பரத்யநீகாகாரத் தனமையில (எதிரிடையான ஆகாரத் தனமையில) உளள பேதத்தை எவ்விதம அபலபிகக்கூடும என்று கேட்டதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பதமும தன தன ஸஹஜமான அர்த்தத்தை மாத்ரம குறிகும் என்னும ஆக்ஷேபத்திறகு அத்வைதிகள சொலலும ஸமாதானமாவது—'வெளுப்பு' என்று வ்யவஹரிகுமபொழுது 'கறுப்பிலலாதது' எனபது எவ்விதம தோன்றுகிறதோ, அம மாதிரியே 'ஸத்யம' என்று சொலலும பொழுது 'அஸத்யமிலலாதது' எனபது தோனறக் கூடும எனபதுதான தருஷ்டாந்தத்தில சப்த ஸவ்ராஸ்யத்தாலே எதிரிடையான அர்த்தமும அதன வ்யாவருத்தியும தோன்றுகின்றன, பரமருத்தத்திலோ அமமாதிரியான சப்த ஸவ்ராஸ்யமில்லை. அந்வயரூபமான அர்த்தத்தைச சொலலும சபதம எப்படி வ்யதிரேகத்தின வழியாகத் தனது அர்த்தத்தைக காட்டும? எனபது இதற்குமேல் செய்யப்படும்

ஆக்ஷேபம் தவிரவும் 'வெளுப்புதனமை' எனபது ஒரு வஸ்துவின தாமம; ஆகையால அதன ஸ்வரூபமே வ்யாவருத்தியாகக கூடும, பரஹ்மமோ'வெனறால மற்ற ஒரு பொருளுக கும தாமமனறு, ஆகையால பரஹ்மத்தினிடத்தில ஸ்வரூபமே வ்யாவருத்தி எனறு சொல வது ஸாத்யமில்லை, ஸ்வரூபத்தைக காட்டிலும வ்யாவருத்தி வேறு எனறே ஒத்துக்கொளள வேண்டும.

அதவைதிகள, கீழ விவரித்திருகும மாதிரி அர்த்தம சொலவதறகு மறறும ஒரு காரணம உணடு. ஒரு வாகயத்தில இரணடு மூனறு விசேஷணங்களுடன ஒரு விசேஷ யம இருந்தால, அந்த விசேஷணங்களுக்கு நாம பேதத்தை ஒத்துக்கொளளும பக்ஷத் தில விசேஷ்யமும பிந்நம என்று ஒத்துக்கொளள பரஸ்பரிக்கும. "ஸ்வேதோ தண்டீ வாமன-ஜாதிமான மனுஷ்ய:" (ஒடிந்த கொம்பை உடையதும, கொம்பிலலாததும, ஒடி யாத கொமபை உடையதுமான மாடு) எனனும வாகயத்தில எபபடி விசேஷணங்களு டைய பேதத்தால விசேஷ்யமும பேதிக்கின்றதோ, அபபடியே பரகருத்தத்தில விசேஷண பேதத்தால வெவவேறு பரஹ்மத்தை ஒத்துக்கொளளவேண்டி வரும. 'ஸத்யம' முத லிய விசேஷணங்களுக்கு பேதத்தை ஒத்துக்கொளளாமல, கீழ் விவரித்திருப்பது போல அதன்தன பரதயோகாகாரத்தின போதந்தை ஒத்துக்கொண்டுவிட்டால விசேஷ்ய பேதம ப்ரஸங்கியாதாகையால, அம்மாதிரி அவர்கள அர்த்தம சொல்லுகிறார்கள. தவிரவும அவர் கள, ஸாமாநாதிகரண்யம எனபதை வஸ்து மாதர ஐகய பரமென்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கி றார்கள அதாவது-விசேஷணத்தையே பரிதயஜித்துவிட்டு, விசேஷ்யத்திற்கு மாதரமூளள ஐகயமே ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு போதுமான்து எனறு சொன்னதாயிற்று. கீழ்ச சொலலியிருக்கிறபடி அர்த்தம சொன்னலொழிய அந்த ஸாமாநாதிகரண்யம வேறுவித மாக உபபந்நமாகாதாகையால், அவர்கள இம்மாதிரி அர்த்தம சொலலி அந்த அர்த்தத் தைக கொண்டு நிர்விசேஷ வஸ்து உண்டு எனபதை ஸாதிக்கிறார்கள. இந்த வாதத்தில நாம் கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்கள இரண்டு. முதலில, விசேஷண பேதத்தால விசேஷ்யபேதம் எனபது பரஸ்பர விருத்தங்களான விசேஷ ணங்கள இருக்கும் இடத்தில மாத்ரம ஸம்பவிக்கும. 'ஒடிந்த கொமபை உடையது' 'கொம்பில்லாதது' 'ஒடியாத கொமபை உடையது' என்பவை பரஸ்பரம் விருத்தங்களான விசேஷணங்கள ஆகையால அவவிடத்தில வஸ்துவின் பேதத்தை ஒத்துக்கொளளவேண்டும் என்பது அவச்யமே. ஆனால, அம்மாதிரி பரஸ்பரம் விருத்த மற்று, "ஸ்யாமோ யுவா லொஹிதாக்ஷோ தருண:" (கறுப்பாயும யுவாவாயும சிவந்த கணணை உடையவனுமான தேவதத்தன) எனபது போல இருக்கும் வாக்யங்க ளில் விசேஷண பேதத்தால வஸ்து பேதம எனபது ஏற்படவேண்டுவதில்லை. 'ஸத்

ந ந॒ அ ஜ்ஞாநஸ்ய॒ ப்ரஹ்மணி வ்ருத்திவாஸித்வே நிவிஶேஷ ஜ்ஞாந ஸ்ய॒ ப்ரஹ்மணி நிஷ்ட்யதே। நைவம்। ஜ்ஞாந॑மேவ நிர்॑மேவண யஉஶப்தவா யஉஶ்॑வெந ।ஹி ஜ்ஞாந॑மேவஸவி வ்ருத்திவாஶயந்தி, மவாதி ஶப்தவத் ।

ந ந॒.....வ்ருத்திவாஶயந்தி—பரஹ்மம ஜ்ஞாநமாதரமே எனறு பிரதிபாதிகக பட்டால அது நிரவிசேஷ ஜ்ஞாநமே என்று நிச்சயிக்கப்பட வேண்டாவோ? எனனில், அபபடி நிச்சயிகக வேணடுவதிலலை ஒரு வஸ்துவின ஸ்வரூபததை நிரூபிததுக காணபிககும தாமததைச சொலலும சபதஙகளெல லாம அந்தத தாமததை பரதி பாதிததுககொணடே ஸ்வரூபததையும ப்ரதிபாதிகினறன எனறே ? ‘மளஃ’ (பசு) முதலிய சபதஙகள அவயிதமே ஸவரூபததை பரதிபாதிக

யம’ ‘ஜ்ஞாநம்’ ‘அநநதம’ எனனும விசேஷணஙகள பரஸபரம விருததஙகளலல ஆகை யால, விசேஷ்ய பேதம ஸமபவிதது விடுமே எனறு பயபபடக காரணமிலலை இரண டாவது, வஸது ஐகயம சொல்லும இடஙகளிலெலலாம, ஒரு வஸதுவை முதலில ஒரு விசேஷணததுடன கூடியதாகவும பிறகோ மறறோரிடதிலோ வேறொரு விசேஷண தது டன கூடியதாகவும கரஹிதது, அதறகுப பிறகே அவை இரணடும ஒனறு எனறு சொலலுகிறோம ‘வொஉயம தெவதத்தஃ’’ (அநத தேவதததனே இவன) எனறு சொல லும இடதில, தேசாநதர காலாநதர ஸமபநதியாக இருககும தேவதததனும இநத தேச இநதக காலஸமபநதியாக இருககும தேவதததனும ஒருவனே என றனறோ நாம வயவஹரிகிறோம? அப்படி சபதஙகளின பரவருததிக்குக காரணமாகச சில விசேஷணஙகளை முதலில கரஹிதது, பிறகு அவைகளைப பரிதயஜிததே ஸாமாநாதி கரணயததைச சொலலுகிறோம எனறு சொனனால, ஸாமாநாதிகரணயததுகுத தாதப ரயமே இலலாமல போயவிடும. ஆகையால, ஸாமாநாதிகரணயததை வஸதுமாதர ஐகய பர மெனறு சொலலாமல, யதா பூதஙகளான பிரத விசேஷணஙகளுடன கூடியிருககும வஸதுவின ஐகய பரமே எனறு நாம சொலல வேணடும. அப்படிப்பட்ட ஐகயததை ஸதாபிப்பதற்கு விசேஷண பேதம பாதகமனறு. இதுதான விசிஷடாதவைதிகளின விததாநதம. இநத அரதத்ததை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரே இவவிடதில விசதமாக உப பாதிகிறார

ந ந॒ அ ஜ்ஞாநஸ்ய॒—இப்பொழுது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபததை பரஸதாவிக கிறார். ‘ஒரு ஜ்ஞாநம மற்றொரு ஜ்ஞாநததிறகு ஆச்ரயமாகாது. ஆகையால ப்ரஹ்ம ததை ஜ்ஞாந ஸவரூபமெனறு ஒத்துககொளளும பொழுது, அநத பரஹ்மம ஜ்ஞாந குணகம என்பது நிஷேதிககப்படடதாகிறது. அதாவது பரஹமம நிரகுணம எனறு சொனனதாயிறறு’ எனபது தான அநத ஆக்ஷேபம.

ததாஹ ஸ்ம தத்ரபவான்—"தத்ஸ்ஸ ஸாமாக்ஷா தத்ஸ்யவத்ஸ்ஸ; வ்ராத்ய வக்ஷ" இதி। ஜ்ஞானமஸ்ஸ ஸாமாக்ஷா ஏதத்ஸ்ஸ ஜ்ஞானஸ்யேதி வ்யவத்ஸ்ஸ;

கின்றன. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரும் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறார். "தத்ஸ்ஸ ஸாமாக்ஷா தத்ஸ்யவத்ஸ்ஸ வ்ராத்ய வக்ஷ" ஆதமா எனபது ஜ்ஞானம எனனும

தெளிவு—அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம சொல்லுகிறார். ஒரு ஜ்ஞானம மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆசரயமாகாது எனபது ஏன? அது அப்படி ஆகும எனபது ச்ருதிக்கும விருத்தமனறு, யுக்திக்கும விருத்தமனறு சருதி, பரஹ்மத்தை ஜ்ஞான ஸ்வரூபமெனறு சில இடங்களிலும ஜ்ஞானகுணகமெனறு மற்றும சில இடங்களிலும சொலலுகினறது. இவ்விதம சருதி சொலவதை நாம கவனித்தால், ச்ருதி பின்வருமாறு ஒரு நயாயத்தை அவலம்பித்திருப்பதாக நாம அறிவோம. அதாவது—ஒரு வஸது ஒரு குணத்தை ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கும பக்ஷத்தில, அந்த வஸதுவை அந்த குணத்தைக கொணடே நாம வயபதேசிக்கலாம எனபது தான. அந்த நயாயத்தைக கொணடே சருதி, ஒரு இடத்தில பரஹ்மம ஜ்ஞானத்தை குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறதெனறும மறறும ஒரு இடத்தில அது ஜ்ஞான ஸ்வரூபமெனறும சொலலுகினறது. ஆகையால ஒரு ஜ்ஞானம மறறொரு ஜ்ஞானத்திறகு ஆசரயமாக இருக்கக்கூடும் எனபது சருதிக்கு ஸம்மதமே அது யுக்திக்கும யுக்தமே ஏனெனறால, ஜ்ஞானம எனடதை ஒரு வஸதுவுக்குத் தாமமெனறே எலலாரும ஒத்துக கொணடிருக்கிறார்கள. அபபடி தாமமாக இருக்கும ஒனறு எவ்வித வஸதுவையும பரதிபாதிக்க அர்ஹம. ஆகையால, அந்தத தாமம மாத்ரம இருக்கினறது எனறு சொலவது ஒரு வஸதுவும இலலையெனறு சொலவதற்குத் துல்யம்கும. அது எலலாருக்குமே அநிஷ்டம. ஆகையால, அந்த ஜ்ஞானம மற்றொனறை ஆசரயித்தே நிறக்வேண்டும. அந்த ஆசரயம ஜ்ஞான ஸ்வரூபமெனறு சருதி சொலலுகிறபடியால நாம, பரஹ்மம ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருபபதுடன குணமாகிற ஜ்ஞானத்தையும உடைத்தாயிருக்கிறது எனனும கொளகையைக கொணடிருக்கிறோம. பரஹ்மம ஜ்ஞான ஸ்வரூபம எனறு சொலலும சருதி பலத்தைக கொணடு அந்த ஜ்ஞானமாகிற தாமம ஒரு வஸதுவையும ஆசரயிக்காமல நிறகினறது எனறு சொலலக்கூடாதோ? எனனில, மறறும சில விடங்களில 'பரஹ்மம ஜ்ஞானத்தை உடையது' எனறு சொல்லும ச்ருதி பலத்தைக்கொணடு அந்த ஜ்ஞானம பரஹ்மமாகிற வஸதுவை ஆச்ரயித்தே நிறகினறது எனறு ஏன சொலலக்கூடாது? எனறு திருமபக கேடகலாம. உணமையாகவே, ஜ்ஞானருதவத்தைச சொலலும சருதிக்கு அதுகுணமாகவே ஜ்ஞான ஸ்வரூபதவத்தைச் சொலலும ச்ருதியை நயிப்பீடக வேண்டும, ஜ்ஞானருதவ ச்ருதிகள அவவளவு அதிகமாக காணபடுகின்றன. "ஸாயஹாம ஸ்யாஉயஹ்ழ" (எவை அதிகமாக காணப்படுகினறனவோ அவைகளுக்கே பலாதிக்யம) எனபது மீமாமஸகாகளின நிணயம.

யஸ்ய "ஸ்ராஜ்ஞத" "ஸ்ருஷ்ணா விவக்ஷிதா" "யः ஸர்வஜ்ஞः ஸர்வ-விக்" உதி ஸர்வஜ்ஞ ஸப்த ஜ்ஞாந முணை ஸாமாக்ஷாக் "ஸத்யஂஜ்ஞாநம்" உதி வ்யவஹிஸ்யதே। "யாவதாத்ம ஹாவிக்ஷாத்ம நம் தொஷः" உதி அ ஸர்வ்ஞகாரः। ஜ்ஞாநந்த யதொ-குண ஸ்வரூபவதீவி நிரூபிதம் நத-

---

குணதத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால, ஆதமாவுக்கு 'ஜ்ஞாநம்' எனறே வயபதேசம ஏறபடுகினறது. சருதியில ஆதமாவானது 'பராஜ்ஞன' எனறும், 'விபசசித தான பரஹமம' எனறும, 'ஸர்வஜ்ஞன' எனறும, 'ஸர்வவித' எனறும் சொல்லப்படடிருக் கிறதனறே? ஸர்வஜ்ஞனுக இருபபவனுக்கே ஜ்ஞாநம எனனும குணதத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருகும தனமை ஸமபவிகுமாதலால, அபபடி ஸர்வஜ்ஞனுக இருகும அந்த ஆதமா 'ஜ்ஞாநம' எனறும 'ஸத்யம' எனறும வயபதேசிகபபடட தகுநதது. இப் படி வ்யபதேசிபபதில 'லக்ஷணை' எனனும தோஷம வாராது எனறு ஸூத்ரகாரா "யாவதாத்மஹாவிக்ஷாத்ம நம் தொஷः" எனனும ஸூத்ரதில் உபபாதிதிருக்கிறார்.

தத்ஸ்ருஷ்ண ஸாமாக்ஷாக்—இது வயாஸ ஸூத்ரம. இது, இரணடாவது அத்யாயத தில் மூனறாவது பாதத்தில 29-வது ஸூத்ரமாகக காணப்படுகினறது. இதன அரதத்ம. "ஜீவெ விஜ்ஞாந முணவெய்வ ஸாமாந்யமுணக்ஷாக் விஜ்ஞாநவிதி ஜீவொ வ்யவஹிஸ்யதே" (ஜீவனிடதில விஜ்ஞாநமெனனும குணமே சலாக்ஷ்யமான குணமாக இருகிறபடியால அநத ஜீவன விஜ்ஞாநமெனறே பேசபபடுகிறான), ஸ்ராஜ்ஞவத்—பராஜ் ஞன போல எனபது தருஷ்டாநதம. அதாவது-'பராஜ்ஞனுகிற பரஹமம ஆநதகுணதத்தை ஸாரமான குணமாக உடைத்தாயிருகிறபடியால எபபடி ஆநதமெனறே வயபதேசிகக படுகிறதோ அபபடியே' எனறு சொனனதாயிற்று.

யாவதாத்மஹாவிக்ஷாத்ம—ஒருகால, லோகதில தாமதத்தைச் சொலலும சப் தஙகளுக்கு அநத தாமதத்தை உடைய வஸ்துகளை பாயந்தம லக்ஷணையால எபபடி தாதபர் யம சொலலுகிறோமோ அப்படியே இவவிதத்திலும லக்ஷணை ஏறபடுகினறதோ எனறு சங் கிதது, 'அபபடி லக்ஷணை இலலை, இதைச சகயாதத்மெனறே சொலலவேணடும' என பதை விளக்க "யாவதாத்ம ஹாவிக்ஷாத்ம நம் தொஷः" எனனும மற்றொரு வயாஸ ஸூத்ரத்தை (2-3-30) உதாஹரிகிறார். ஸூத்ரதின அரதத்மாவது—"யதா மொ க்ஷாதீநாம் யாவதொ்வ்யுத்ஹாவிக்ஷா தொ்ஷவாதிஹிः மவாதி ஸுஷ்மை வ்யுத்தி நிதொ-குமொ தூஷ்யதே, ஸர்வதெவ ஜ்ஞாநாதிவ யதொ-குவஸ்ய யாவதாத்மஹாவிக்ஷாக் ததாதுக ஸுஷ்மை நதி-குணொ வ்யவதொ்மொ நம் தொஷாய" (பசுவினிடதில பசுததனமை எனபது பசு இருககும வரையில இருகினறது, அநதக

ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம । கஶ்சிதவயவ்யேத உதி தெகே “ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வஶக்தி” உத்யாதி ஜ்ஞாத்ருத்வ ஶ்ரவணாத் । “விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரஹ்ம விஜ்ஞாநமஸ்தி சேத்” உத்யாதி ஶ்ருதிஶத வஶாத்தவிஶேஷண । ஜ்ஞாந

ஆகையால, பரமஹம்மானது ஞஜாநம எனறு சொலலுமிடதில ஜஞாநம எனனும சபதமும ஜஞாநமாகிற தாமததுடன கூடவே ஸவரூபததை விரூபிகிறதே தவிர, கேவலம ஞஞாந மாகிற பரஹம ஸவரூபததை மாதரம விரூபிகினறது எனபது இலலை. இது எபபடி அறியபபடுகிறதெனறால, ஆதமாவுககு ஜஞாதருதவததை சொலலும “ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வஶக்தி” இதயாதியான சருதிகளிலிருநதே வடகதமாகத தெரிகினறது “ஸர்வஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரஹ்ம விஜ்ஞாநமஸ்தி சேத்”, “விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்” இவை மூதலான கணகளற சருதி

காரணததைக கொணடே பசுவைப பசு எனனும சபததால நிரதேசிகிறோம அபபாதி ரியே, ஆதமாவினிடததில ஜஞாநம எனனும நாமம ஆதமா இருககும வரையில இருகுற படியால ஆதமாவை ‘ஜஞாநம’ எனனும சபததால நிரதேசிகக கூடும. அபபடி நிரதே சிபபது லகஷணையாகாது) ஒவவொரு பதததிறகும ஸவாபாவிகமான அரதமும ஒனறு உணடு, அநத அரதத்ததுடன ஸமபநதம பெற்றுளள மறறொனறையும அநதப பதத திறகு அரதமாகச் சொலவது வழககம. ‘கங்கை’ எனனும சப்ததிறகு ‘கங்காயாம்’ என்பது முஹ்யமான அரதம; நதியுடன ஸமபநதம பெற்றிருககும கரையையும அந தச சப்ததிறகு அரதமாகச சொலலலாம. “மஞ்சாயாம் வொஷ:” (கங்கைக கரை யில் இடைசசேரி) எனறு பரயோகிகிறோமனறோ? இநத அரதஙகளுள ஸமுஹ்யமான அரதததைச சகயாரதம மெனறும, அதனுடன ஸமபநதம பெறறிருககும அரதததை லகஷணை யெனறும சொலவாகள. (76-வது பகக பாரக) இவைகளுள சகயாரதமே முகியம்; லகஷணை யானது, சகயாரதம தாதபாயதிறகு விருததமாக இருகுமிடதில மாதரம அஙகீகரிகக படும ஆகையால, லகஷணைககு ஒரு குறைவு உண்டு அநதக குறைவு பரகருதததில பரஸங்கிதது விடுமோ எனறு சங்கிதது, “யாவதாத்மபாவித்வாத்” எனனும ஸூத்ரததை உதாஹரிதது, ஸூத்ரகாரா அதை லகஷணையாக கொளளவிலலை யெனபதைக காடடி அநதச சங்கையைப பரிஹரிகிறார.

“ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வஶக்தே ப்ரஹ்மணே ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வாத்” —பரஹ்மததின சக்தி எலலாவறறையும காட்டிலும உதகருஷடம, பல விதப்பட்டது, அதன ஜஞாநம பலம கரியை எலலாம அதறகு ஸஹஜமே. இது உப

ஸர்வ ஸ்ருதி ப்ரதிபாத்ய ஸர்வேச்வர வஸ்துந: வசனத்வாத் । சதுர்ணாம் ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யாநி ஸ்வார்த்த ஸமர்பகாநி விபரீத சேத ஸ்வரூப வ்ருத்திவாக்யவத் ।

'தத்த்வ' ஆதி பதயோர்வி வாக்யயோ: ஸ்வார்த்த வ்ருத்தாநைக நிஷ்ட

களிலிருந்தும் இது தனிமை ஏறபடுகின்றது. தவிரவும், ஜ்ஞாநம் எனபது கேவலம நாமம, அபபடி கேவலம நாமமாக இருககும அது ஒரு நாமியையும் ஆசரயிகாமலே ஒரு வஸதுவை பரதிபாதிகின்றது எனபது அநுபபந்நமனறே? ஆகையால 'ஸதயம' 'ஜ்ஞாநம' இவை முதலிய பதங்கள தம தமககு அரத்தமாயுள்ள ஜ்ஞாநம முதலியவைகளுடன கூடிய பரஹ்மதத்தையே பரதிபாதிகின்றன

நிஷ்ட வாகயம ஜ்ஞாநத்வ சருதியைக காடடிலும ஜ்ஞாதருத்வ ச்ருதி அதிக பலமுள்ளது எனபதறகு இநத வாகயம பரமாணம. தவிரவும 'பரஹ்மதத்திறகுச சொலலபபடும ஜ்ஞாதருத்வம (அறிவை உடைதாயிருககும தனமை) அவித்யா ஸம்பந்தத்தால ஏறபடடது' எனறு அதவைதிகள சொலலும் வாதத்தை சருதி விருத்தம எனபதைக காணபிகக "ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்" எனனும பதம அடஙகியுள்ள இநத ச்ருதி வாகயம இவவிடத்தில உதாஹரிககபபடுகின்றது.

தத்த்வித்—நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியை தாபிகக ஆரம்பித்தது, ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம எனனும வாகயத்தில ஸதயம ஜ்ஞாநம இவை முதலிய பதங்கள, தமது அரத்தமாயுள்ள ஜ்ஞாநம முதலிய விசேஷணங்களுடன கூடிய பரஹ்மதத்தையே பரதிபாதிகின்றன வெனறும, எவவித விசேஷணமுமறற பரஹ்மதத்தை அவை பரதிபாதிககவிலலை யெனறும ஸ்தாபிததா. இப்பொழுது 'தத்த்வவித்' எனனும் வாகயத்தை எடுத்துக் கொணடு வேறொரு தாத்பர்யம சொலலுகிறார. அநத தாத்பர்ய மெனன வெனறால, இநத வாகயத்திறகு அதவைதிகள சொலலுகிறபடி அரத்தம சொனனால, 'தத்' 'த்வம்' இநத இரணடு பதங்களுககும எது முக்யமான அரத்தமோ அநத அரத்தத்திறகுப பரித்யாகம் ஏற்படும எனபதுதான. 'தத்' என்னும் பதத்திற்கு 'அது,' அதாவது 'ஜகத காரண பூதமான பரஹ்மம' எனபது முக்யார்த்தம, 'த்வம்' எனபதறகு 'நீ' அதாவது 'ஜீவனுககுள அந்தர்யாமி ரூபமாய நிற்கும பரஹ்மம' எனபது முக்யார்த்தம. இநத முக்யார்த்தங்களை தயஜித்து விடடு, இநத இரணடு பதங்களும கேவலம பரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம குறிகின்றன வெனறும அநத ஸ்வரூபத்திற்கே ஐகயம பரதிபாதிககப்படுகின்றது எனறு மனறே அதவைதிகள விவரிககிறார்களா? தவிரவும, இரணடு பதங்களும ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம குறிகின்றன வெனறு சொலலும பக்ஷத்தில, இரணடு பதங்களுக்கும பரவருத்தி நிமித்தம ஒனறாகவே

ஸைஷ வஸ்து ஷஷ்டிவொவஷ்டாவத வாசகை உவ்யாயு-ஃ வர்திதயாமஸ்து । 'வொகெயூ காத்ய-ஃ நிஷ்டயாஸ்ஸ ஜுக்ஷணா தொஷஃ, வொஉயம் தெவதத்தி

தவிரவும், 'தத்தத்வமஸி' எனனும் வாகயததில 'தத்' (அது) கூழ (க்) இரத இர ணடு பதஙகளும தம தம முகிய அரதத்தைக குறிகாமல நிரவிசேஷமான வஸது வின ஸவரூபததை மாத்ரம குறிகினறன' எனறு சொலலும பக்ஷதில, பதஙகளின முக்யமான அரதத்தத்தை தயஜிபபதான தோஷம ப்ரஸஙகிகும. 'இரணடும ஒனறு எனறு சொலவதே வாகயததின் கருததானதால, முக்யாரதத்தை தயஜிபபது எனனும லக்ஷணை இவவிடததில தோஷமாகாது. எபபடியாலல, வொஉயம் தெவதத்தஃ (அர

ஏறபடுகிறபடியால ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணததிற்கு ஹாநியும ஸமபவிகும். இவவிதத தில் இரத இரணடு தோஷஙகளையும எடுதது சொல்லி நிரவிசேஷ வஸது வி,ஷயத தை தூஷிகிறார.

உவ்யாயு-ஃவர்திதயாமஃ—ஒவவொரு பதததிற்கும முக்யாரதம் எனறு ஒன்று உணடு. அரத அரதத்திற்கும் அதை க குறிகும் சபதததிறகும உளள ஸமபர தத்தை 'சகதி' எனறு சொலவாகள இரத முக்யாரதத்திறகு எபபொழுதாவது விரோ தம வருமபோ லிருநதால அரத அரதத்தை தயஜிதது அரத முகயாரதத்துஸமபதத்மான மற்றொரு அரதத்தைச் சொலவது கூடும. அப்படி எவவித விரோதமும வாராமலிருக் கும இடஙகளில முக்யாரதத்தை தயஜிப்பது தோஷமே ஆகும 'கம்காயாம் வொஷஃ (கஙகையில இடைசசேரி) எனனும வாகயததில் நதியில இடைச்சேரி இருபபது அஸஙகத மாகையால முக்யாரதமான நதி எனபதற்கு விரோதம் ஸமபவிகிறது. அரத விரோ தத்தைப் பரிஹாரம செயயும பொருட்டுக 'கஙகை' எனனும் பதததிறகுளள நதி எனனும முக்யாரதத்தை தயஜிதது, அரத நதியுடன ஸமபநதப் பட்டிருகும கரையை அது போதிகினறது எனறு நாம சொலலுகிறோம. விரோநம வாராமலிருநதால் அரத முக்யாரதத்தை விடுவது தோஷமேயாகும. பரகருததில முக்யாரதத்திறகு ஏவவித விரோதமும வரவிலலையாதலால, அதை தயஜிபபது தோஷமே எனபது ஸ்ரீபாஷ்யகார ருடைய தாத்பர்யம. இரத முக்யாரதத்தின பரித்யாகததை 'லக்ஷணை' எனறு சொல வாகள.

வொகெயூ காத்ய-ஃ நிஷ்டயா ஸ ஜுக்ஷணா தொஷஃ—முக்யார்தத்த் திற்கு விரோதம் வாராமல இருநதால லக்ஷணை சொலவது தோஷமே என பதை அதவைதிகளும ஒத்துகொணடிருகிறார்கள். ஆனால, ப்ரகருததில

ஊதி வகி ; யயா ஸொஉயவிதீயே தத்ஸ்தைந ஸெபாஜ்ய காஜாஜ்ய ஸம் பம்யிவ-ஸ்ஸ்ஷ: கூரதீயதெ, உஉம் ஸஸ்தைந அ ஸஜிஹிதஸெஸ வதஸ் ஊநகாஜ ஸம்பம்யீ, தயொ ஸ்ஹாஸாநாயி காஸணைந்ந ஸெகயீம், தஜ் ஸெகஸ்ய ய-மவயிஸ-ஊஸெஸகாஜ ஸம்பம்யிதயா வ்ரதீதி நஸ் வடத

நத தேவதததனே இவன்) எனனுமிடதில அது தோஷமாகவிலலையோ. இதில, தகி (அநத) எனனும சப்ததால மற்றொரு ஸதலம மறறொரு காலம் இவைகளு டன ஸமபநதம பெறறிருககும மநுஷயன குறிககபபடுகிறான; ஊழி (இநத) எனனும சபதததால ஸமீபததில இருககும ஸதலம நிகழும காலம இவைகளுடன ஸமபநதம பெறறிருககும மநுஷயன குறிககபபடுகிறான, அநத சப தபதஙகள இரணடுககும ஸாமா நாதிகரணயம சொலலபபடடிருபபதால அமமநுஷயாகளுக்கு ஐகயம குறிசகபபடுகின றது, ஆனால, ஒரே காலததில ஒருவனுககே வெவவேறு ஸதலஙகளுடனும வெவவேறு காலததுடனும ஸமபநதம நோகதிருபபதாகச் சொலவது அஸஙகதமாதலால, இரணடு

விரோதம வருகினறது என்பதே அவாகளுடைய அபிப்ராயம. எபபடி யெனில். 'ஜகததுககுக காரணமாக இருப்பது ஒரு தாமம், ஜீவனுககு அநதாயாமியாக இருப பது வேறொரு தாமம, மூதல தாமததுடன கூடிய தாமி இரணடாவது தாமததுடன கூடிய தாமியே எனறு, வெவவேறு விசேஷணஙகளுடன கூடிய அநதத் தாமிகள இரணடுககும ஐகயம சொலவது பொருநதாதனறே? தாமி ஒனறாக இருநதபோதிலும, வெவவேறு தாமஙகளுடன கூடியிருப்பதாக நாம அதை கரஹிகிறபடியால அவை வெவ வேறுகவே தோனறவேணடும, ஆகையால ஐகயம சொலலும தாதபாயததுககு அது விரோதிகும்' எனபது தான அவாகளுடைய வாதம். 'தகி ஸ்வி' எனனும வாகயம ஐக்யமசொலவதைததாதபாயமாககொணடிருகிறபடியால, அநதத தாதபாயத்துககு ஒதது வரும அாதத்ததையே 'தகி' 'ஸ்வி'என்னும பதஙகளுககு நாம் கொளளவேணடுமென றும், எவவித விசேஷணமுமினறிக்கே பரஹ்ம ஸவரூபததை மாதரம அவை குறிகின றன வென்று சொலவதே அபபடி ஒததுவரும் அாதத்மெனறும அவாகள சொலலுகி றாகள.

ஸொஉயம ஜெவஉத்த ஊதி வகி—அதறகு தருஷ்டாநதமாக 'ஸொஉயம ஜெவஉத்த:' என்னும் வாகயததை அவாகள உதாஹரிகிறாகள. 'அநதத தேவதத தனே இவன்' என்று சொலலும இடதில தேவததனுடைய ஸவரூபததிற்கு மாதரம ஐகயம சொலலகூடுமே தவிர, 'பூவம ஒரு இடத்தில காணபபடடான' எனனும விசேஷணததுடன் கூடிய தேவததனுககும 'இபபொழுது இவ்விடதில காணபபடு கின்றான' எனனும விசேஷணததுடன கூடிய தேவததனுககும ஐகயம சொலவது

ஸதி அயோஸவி வஸுயோः ஷுஸ்ரூஷவஸ்தோத்ராவஸ்ரூவதவாகும் ஷுஸ்ரூஷ வவஸ்ய மைகஸ்யை வ்ரதிவாஸ்யதே' ஸதி தை ஸைததேவழி। ஸொஸ்யம் தெவஸ்ய ஸதஸ்ரூவி ஜுஷ்ணோமம்யொ ந விஷ்யதை, விஸொயாஹாவாகி। வஸுவஸ்ய ஸ்ரீத வதஸுரந கிரியா ஜயஸ்ஸம்யொ ந விர்ஷ்டுः, தெஸ்ரா

பதங்களும் அததுதத தேச கால ஸம்பந்தத்தை தயஜ்தது விடடு வஸதுவின ஸவரூப தத்தை மாதரம குறிகின்றன வெனறும, அத்த ஸவரூபதத்திறகே ஐகயம சொலலபபடடுகி னறதெனறும நாம கரஹிக்கவேணடும. அமமாதிரியே தத்ஸவி எனனும வாகயத திலும' எனறு சொலலலாமோ வெனனில, அது யுகதமனறு ஸொஸ்யம் தெவஸ்ய (அதத தேவதததனே இவன) எனனும இடதிலும ஜுஷ்ணோ எனபதே இலலை, முக்யாத தங்களுகது விரோதமிலலாததால ஒரே வஸதுவுகுச் சென்ற காலம நிகழ காலம் எனனும பேதத்தைகொணடு இரணடு கரியைகளின ஸமபந்தம ஏறபடுவது விருத்த

ஸாந்யமிலலை. ஆகையால 'அவன' 'இவன' எனனும் பதங்களுக்கு ஜுஷ்ணோ சொல்லி, அவை தேவதத்தனுடைய ஸவரூபத்தை மாத்ரம குறிகின்றனவென்று சொலலவேணடும. இப்படியே பரகருத்திலும. இதுதான அத்வைதிகளின மதம.

ஸைததெவழி—இந்த வாதத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பரிஹாரம் சொல்லுகிறார. தருஷ்டாந்தத்திலும் ஜுஷ்ணோ சொலல வேணடியதிலலை. எந்த விரோதம வருமென்று அதிசங்கிக்கபடுகிறதோ அது கால பேதத்தால பரிஹாரம அடைந்து விடு கிறது. ஒரே வஸதுவுகது இரணடு தேச ஸமபந்தம காலபேதத்தால விருத்தமாகாது என்பது ஸபஷ்டம. அமமாதிரியே இரணடு காலங்களின ஸமபந்தமும் விருத்தமாக மாட்டாது. நாம வஸதுவுகது கூணிகத தனமையை ஒத்துக கொள்ளவிலலை. இந்த கூணத்தில இருகுமம வஸது அடுத்த கூணத்தில இலலை என்று கொள்கை கெணடவாகளனறே ஒரே வஸ்துவுகது இரணடு கால ஸம்பந்தம விருத்தமென்று சொலவாகள? நாம் ஒருவரும் அவவித கொளகை கொணடவரலலா.

ஜுஷ்ணோமம்யொ ந விஷ்யதை—ஜுஷ்ணோயின கமந்தமும இலலை. அதாவது—இரணடு பதங்களுள் ஒன்றுகும் ஜுஷ்ணோ சொலலவேணடாம எனபது தாத்பர்யம.

கிரியாஸய ஹவிஸ்ஸம்யொ ந விர்ஷ்டுः—இரணடு கரியைகளின ஸம்பந்த மும விருத்தமனறு கரியைகளின ஸமபந்தமாவது—ஸ்தலத்தில இருபபது ஒரு க்ரியை, 'ஒரு வஸது பூரவம ஒரு ஸ்தலத்தில இருந்து பிறகு மறறொரு ஸ்தலத்தில இருக்கின்றது' எனனும இடத்தில, அந்த வஸதுவுகது இரணடு கரியைக

ஜாயஸ்வேதி ஹ்யுமதா, ஸஹிஹிதத்வஸ்வேதி வ்யுத்பத்தே, ஸுதோ ஹ்யேத வத்புத்ர கிர்யாஸய ஸம்பந்யிதயா வைகர்யவ்யதிவாஹ்யஸவிர்-உழி । தெஸஸய விஸேஷஸ்ய காரு ஹெதுத்வ வர்ணிஹ்யுதே । ஜ்ஞாயாஸவி ந அயொஸவி வத்புயொ ஜ்ஞாஸ்ஞாஸ்ரயணழி, வஸகே தெவ ஜ்ஞாநி தெந விஸேஷ வர்ணிஹாஸாகே । ஜ்ஞாஸ்ணாஹாவ வஸவொக்தே, தெஸாஜ்ஞாத ஸம்பந்யிதயா ஹ்யேதத்வைவ ஸுதஸ்யதெஸ ஸம்பந்யிதயா வத்புத்ரஸ்வா விஸேஷாகே । ஸவ உத்தாஸவி ஜமத்தாஸண ஹ்யேதத்வைவ வாஸஹ்யே

மனஜ தருஷ்டாந்ததில, மறஜொரு ஸ்தலத்தில இருந்தது எனபது ஒரு கரியை, ஸமீபித்த ஸ்தலத்தில இருபது மறஜொரு கரியை ஆஜல இவைகளுள முதல கரியை யானது சென்ற காலத்தைத் தழுவியுளளது, இரண்டாவது நிகழ காலத்தைத் தழுவி யுளளது, ஆகையால இந்த இரண்டு கரியைகளுடனும ஸமபந்தம ஏறபட்ட தாகச சொலலி வஸதுகளுகு ஜகயத்தைப பரதிபாதிபதில எவவித விரோ தமும இலலை. இரண்டு ஸ்தல ஸமபந்தத்தால பரஸங்கிகளும விரோதமும வெவவேறு காலங்களில அந்த ஸமபந்தம ஏறபட்டது எனபதால பரிஹரிகப்பட்டதாகிறது. (ஆகை யால இவவிடத்தில லக்ஷணையே இலலை.) அபபடி லக்ஷணை சொனன போதிலும இரண்டு பதங்களுகும லக்ஷணை சொலலவேண்டுவதிலலை, ஒரு பதத்திறகு லக்ஷணை சொலலுதலேயே விரோதம பரிஹரிகபபட்டதாகிவிடும. லக்ஷணையே இலலை எனபது தான நமமால சொலலபபட்டது, சென்ற காலத்தில ஏறபட்ட ஒரு தேச ஸமபந்தத திறகும நிகழகாலத்தில ஏறபடும மறஜொரு தேச ஸமபந்தத்திறகும விரோதமிலலை யனறோ? இபமாதிரியே பரகருத்ததிலும, ஜகத்காரணமாக இருகும பர பரஹமத

ளின ஸமபந்தம சொலலபபடுகினறது. இபபடிச சொலலுதில எனன விரோதம ஸமப விகக கூடும? இரண்டு கரியைகளின ஸமபந்தம வெவவேறு காலத்தில நோகிறபடியால எவவித விரோத்ததிற்கும அவகாசம இலலை.

ஜ்ஞாயாஸவி—'லக்ஷணை சொலலுது நமகு அநுமதம், அபபடி லக்ஷணை சொனனபோதிலும இரண்டு பதங்களுகும லக்ஷணை சொலலுது பெரிய தோஷமே ஆகும்' எனபது இந்த வாகயத்தின கருத்து

வஸவஸ்தாஸவி—தருஷ்டாந்ததில, லக்ஷணை சொலலுமளவு முக்யாதத்த திற்கு எவவித விரோதமும நேரவிலலை எனபதை நிரூபித்துவிட்டு, பரகருத்ததிலும விரோத்ததிறகு அவகாசமிலலை எனபதை நிரூபிகிறார் 'தத்' (அது) எனபதற்கு ஜகத்காரணமாயுளள பரஹமம முக்யார்தம எனபதில எவவித ஆக்ஷேபமுமிலலை. ஆஜல 'த்வம்' (நீ) எனபதறகு ஜீவாந்தர்யாமியான பரஹ்மம எபபடி முக்யார்தமாகும?'

ப்ரஹ்மணோ ஜீவாந்தர்யாமித்வம் ஜீவாத்மத்வே விஸேஷணத்வே ஸதி ।
யதா ஹ்யேதயோரேவ ஹி அபோ ரேகயோ: ஸாமாநாதிகரண்யே
தத்பதார்தயோரபி அபோ ரேகயோ: ந ஸாமாநாதிகரண்யாய: ।
ஹ்யஸ்ய வ்யவஸ்தி நிர்தாரணம் ஸாமாநா ரேகயோ: வ்யவஸ்தி

திற்கே, அந்த ப்ரஹ்மம ஜீவனுள அந்தர்யாமியாக இருப்பதால ஜீவாத்மத தணமை சொல்வது விருத்தமனறு என று நமமால பரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. உள்ளபடி இருக்கும விசேஷணங்களுடன கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களின ஐக்யத்தை ஸாமாநாதிகரண்யம குறிக்குமே தவிர, அந்த விசேஷணங்களை யெல்லாம தள்ளிவிட்டு வஸ்து ஸ்வரூபத்திறகு மாத்ரம ஐக்யத்தைப போதிப்பது ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் அர்த்தமாகாது. ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்கள, வெவ்வேறான பரவருத்தி நிமித்த

என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும. சரீர சரீரி பாவத்தாலே அதை முக்யார்த்தமாக கொள்ளலாமென்பது அத்றகு ஸமாதாநம.இந்த முக்யார்த்தத்திறகு எவ்வித விரோதமும இல்லை. ஜகத்காரணபூதமான பரப்ரஹ்மத்திறகும ஜீவனுக்கும ஐக்யம சொல்வதான தாத்பர்யமும இதுவே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான 'ஜீவாந்தர்யாமித்வம ஜீவாத்மத்வ விஸேஷணத்வே' என்பதால ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில விளக்கி யிருக்கிறார்.

யதா ஹ்யேதயோரேவ ஹி—என்றவரவும, 'ஏதயோ:' 'ரேவ' இந்த இரண்டு பதங்களாலும் கேவலம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம மாத்ரம க்ரஹிக்கப்படுவதாக நாம சொன்னோம், இரண்டும பர்யாய பதங்கள் ஆகிவிடுமன்றோ? அப்படியழுத்து, அவைகளால குறிக்கப்படும ஒரே வஸ்துவுக்கு ஐக்யம சொல்வது என்பது வ்யர்த்தமே ஐக்யம சொல்வது எப்பொழுது ஸங்க்யாபேதமாகுமென்றால, ஒரு வஸ்துவுக்கு விசேஷண விசேஷ்யத்தில பேதம ஏற்பட்டு அந்த பேதத்தைக்கொண்டு வஸ்துவும த்விநாமோ என்று சங்கை ஏற்படும்பொழுது விசேஷணமாத்ரத்தில பேதம இருந்தபோதிலும விசேஷ்யத்தில எவ்வித பேதமும்இல்லை யென்று ஐக்யம சொல்வதுதான் பொருந்தும. அதாவது—வேறுபட்டிருக்கும் பரவருத்தி நிமித்தங்களை த்யஜித்துவிட்டு ஐக்யம சொல்ல யத்நிப்பது வீண் என்று சொன்னதாயிற்று. இவ்வித்தான ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநி ரூபமான தோஷ மென்று இவ்விடத்தில சொல்லுகிறார் 'யதா ஹ்யேதயோ:' என்பதற்கு 'எந்த விசேஷணங்களுடன கூடிய' என்பது பொருள். 'தத்பதார்தயோரபி' என்பதற்கு 'அந்த விசேஷணங்களை பரித்யஜித்து' என்பது அர்த்தம. பரகரணத்தில, விசேஷ்யமாகிற பரப்ரஹ்மத்திறகு, ஜகத்காரணமாயிருப்பது ஒரு விஷேசணம ஜீவாந்தர்யாமியாயிருப்பது மற்றொரு விசேஷணம. இந்த விசேஷணங்கள் இரண

ஷாஸாமாயிகமாணயிதி ஹி தஷிஃ। தயா ஹ்ருதயொபெ வெக்யம் ஷ வாஜிதஷ்ஷாஹிஃ।

உவகுஜ விரொயய்—வ ஷ்ஹாம வாக்யை தாத்பர்ய நிஶ்சயஶ்ச க

தங்களையுடைய சபதங்களுக்கனரே ஒரே வஸ்துவைக குறிக்குமபொழுது ஸமாநாதி கரணயததைச சொலலுகிறாகள? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரணயமே நமமால இவ விடதத்தில ப்ரதிபாதிக்ம செயயப்படடிருக்கினறது.

உவகுஜ.....வ்ரஹ்மணஃ—தவிரவும, ஆரம்பதத்தில சொலலப்பட்டுளள ஆதத்தத்திறகு விருதத்மாக, முடிவில வரும வாகயங்களுக்குத தாத்பர்ய நிச்சயம செய வது பொருந்தாது ஆரம்பதத்தில, "தத்தெஜோ ஸ்ருஜத வஹ்நிமாம்" [அது ஸங்கல்பித்

டும வெவ்வேறே 'அப்படி வெவ்வேறான விசேஷணங்களுடன கூடியிருக்கும பரஹ்ம மம ஒனறே' எனனும ஐக்யமே இவ்விடதத்தில சொலல்படுகிறது. இப்படிச செலவது தான ஸாமாநாதிகரணயத்தின லக்ஷணத்திறகுப பொருந்தும எனபது கருத்து

ஹிஜவ்ரவ்ருத்தி நிமித்தாகாழி—இந்த வாக்யம ஸாம ந்தாதிகரணயத்தின் லக்ஷ ணத்தைச சொலகின்றது. ஒரு சபதம ஒரு வஸ்துவைக குறிக்கின்றது என் பது அந்தச சபதத்திறகு 'பரவ்ருத்தி' எனறு சொலல்படும. அப்படிக குறிப் பதறகு இந்தச சபதத்திறகுச சொலல்படும அந்த வஸ்துவின அஸாதாரண தர்மம காரணம, அது 'பரவ்ருத்தி நிமித்தம்' எனறு சொலல்படும அந்தக காரணங்கள, வெவ்வேறுக இருந்தால அந்தச சபதங்கள 'பிந்நபரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள்' எனறு சொல லப்படும. அப்படிப்பட்ட இரண்டு சபதங்கள ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால அப்பொழுது அந்தச சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம ஏறபடும எனபது லக்ஷணமாக யத்தின அர்த்தம. 'நீலொ கட:' எனனும இடத்தில 'நீல' எனனும சபதத்திற்கு நீலரூபம் பரவ்ருத்தி நிமித்தம; 'கட:' எனனும சப்தத்திறகு கடத்வம் பரவ்ருத்தி நிமித்தம. இந்த நிமித்தங்கள இரண்டும பிந்நங்கள; அப்படிப பிந்நங்களான பரவ்ருத்தி நிமித்தங்களுடன அந்தச சபதங்கள இரண்டும 'குடம' எனனும ஒரே பொருளைக குறித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியால, அந்தச் சபதங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம சொல லப்படுகின்றது; இம்மாதிரியே 'தத்தேஜ' எனனும இடத்திலும.

உவகுஜ—இது வரையில ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்தின ஹாநி ஸம்பவிக கின்றது எனனும தூஷணம சொலலப்பட்டது. இப்பொழுது, மற்றொரு தூஷணத்தை ஸங்க்ரஹமாக ப்ரஸ்தாவிக்கிறார. அது எனனவெனறால 'இந்த ஸத வித்யை, உபகர மத்தில, பரஹ்மத்தை ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய விசேஷணங்களுடன கூடியது எனறு ப்ரஸ்தாவித்து விட்டு, உபஸம்ஹாரத்தில அந்த ப்ரஹ்மம அவித்யைக்கு ஆச்ரய மாகிறது எனறு சொலலுகிறது எனறு விவரணம செய்தால அது முன் பின் விரோத மாகுமே' எனபது தான.

வடதே। உவகுஞ ஹி "தத்தெகீந்த ஸஹ-ஸ்ஸ்ரீம" இத்யாதிநா ஸத்யஸ்ங்கல்பத்வம் ஜகத் காரணத்வ உவயீ-க்ருத; தஜ்ஜொயி அ ஸுஷி உபாஸ்யயஸ்வாதி ப்ரஹ்மண:।

ஸுஷி அ ஸப்தஹெத தத்ஸ்வாம-ச விஸெஷ ஸொயநகுரத வத

தது 'நான பஹு-ஸ்யாகக கடவேன' எனறு] முதலான வாகயங்களால பரஹமததிறகு ஸதய ஸங்கலபதத்னமையும ஜகத முழுவதறகும ஒரே காரணமாக இருககும தனமை யும சொலலபபடடிருககினறன. 'பரஹமம அவிதயைககு ஆச்ரயமாக இருககினறது' இதயாதியாகச் சொலவதெலலாம அதறகு விருததமனறே ?

ஸுஷி அ..... ..வாகயஸ்ய—மேலும, 'எவ்வித விசேஷமும இல்லாமல ஒரு வஸது உணடு' எனறு சொலவதறகுச சபதம பரமாணமாகமாடடாது ஏனென

தத்தெகீந்த— அநத பரஹ்மம ஸங்கலபிதது, இதனால அதன ஸதயஸங்கல பதவம வெளியிடப்படுகினறது. ஸஹ-ஸ்ஸ்ரீம-பஹு-ஸ்யாகக கடவேன. இதனால ஜக தேக காரணதவம சொலலபபடுகிறது. அபபடிப்பட்ட பரஹமம நிரவிசேஷ சிநமாதர மாக இருதுகொணடு ஸதலதநிவாசயையான அநாதயவிதயையால மறைகபபட்ட ஸவ ரூபததை உடையதாய பரமிதது தனனிடதில நாநாதவததைப பாகுகினறது எனறு சொலவது பொருநதுமோ ? பொருநதாதாகையால அப்படி அாதம சொலவது **பிசகு** எனபது தான பரகருத தாஷணம.

ஆஹதய, நிரவிசேஷ வஸது ஸ்திதிககு நாலு தாஷணஙகள சொல்லபபட டன .—(1) பரகருதததைப பராமரிக்கும 'தத' எனனும சபதததால அறியபபடும குண கணஙகள பாதிகக படுகினறன, (2) இரணடு பதஙகளுகுகும லக்ஷணை சொலலும தோஷம, (3) ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணததின ஹாநி, (4) உபகரம விரோதம.

ஸுஷி அ—இனி நிரவிசேஷமாக ஒரு வஸது உணடு என்பதற்கு ப்ரமாணம இலலை எனபது நிரூபிககபபடுகினறது பரமாணஙகளுள பரதயக்ஷமும சப்தமும பர்ய ஙகள. அதனைதிகள, நிரவிசேஷ வஸது ஸ்திதிக்கு பரமாணததை நிரூபிபபதில, பரதயக்ஷ பரமாணததைக காடடிலும சபத பரமாணததிறகு பராபலயம சொலலுகிறோ கள. அநதக காரணததிலுல, அநதச் சபத பரமாணததை ஸ்ரீபாஷ்யகாரா இவவிடதில முக்யமாக பாஸதாவிகிறோ தவிரவும, சபத பரமாணம பரஹமததை ஸவிசேஷமாகவே அதிசயததுடன போதிகினறது எனபது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுளளம.

இவவிடதில செயயபபடும நிரூபணம பினவருமாறு காணப்படுகின்றது — சபதம எனபது பதரூபமாகவும வாகயரூபமாகவும பரவருதிகினறது. பததவம என பது பரகருதி (பகுதி) பரதயயம (விகுதி) இவைகளின சோககையால ஏறபடுகினறது. பரகருதி பரதயயஙகளுககு அததபேதம உணடாகையால, அவைகளின யோகததால

வாகயீ ஷ்ரூயதா மூஷ்வ்ருஷாண ஹாவமயீ ஸுஷ்டுமயீ ஸ்ரிவி-ருஷெஷ வஷ்ட்ரு
வொயுதா வஷயீ-ரா ஜ ஸ்ரிவி-ருஷெஷ வஷ்ட்ரு-ஸ்ரி ஸுஷ்டுः வ்ருஷாணழ। ஸ்ரிவி-ரு
ஷெஷ உதீயாதிஸுஷ்டாஷ்ட்ரு-கெதஜி விஷெஷண விஸிஷ்டதயா ஸவ்யமதவயீ

ரூல, சபதம எனபது பதம வாக்யம இவைகளின ஸவரூபததால பரமாணம பெற்றதா கினறது, பதஙகளின ஸவரூபம (பரகருதி பரதயயஙகளின வழியாக) வெவவேறு அரத தஙகளைப் போதிபபதால ஏறபடுகினறது, வாகயஙகளின ஸவரூபமும அப்படிபபடட அநேக பதஙகளின அரதஙகள ஒனறு சேரும விசேஷததைப போதிபபதால ஏறபடு கினறது இபபடிபபடட பதவாகய ஸவரூபததால பரமாணம பெறறுளள சபதம எவ விதததிலும நிரவிசேஷமான வஸதுவைப போதிககமாடடாதாகையால நிரவிசேஷ வஸ துவை ஸாதிபபதறகுச சபதம பரமாணமாகுமெனறு சொலவது ஸாங்யமிலலை 'நிரவிசே ஷம' எனபது முதலான சபதஙகளோ வெனறால, 'சிறசில விசேஷஙகளுடன கூடின

ஏறபடுமபநம விசேஷஙகளுடன கூடிய அரதததையே பரதிபாதிககவேணடும இவ வாறு பதஙகளே ஸவிசேஷ பாஙகளாஞல, அமமாதிரியான பதஙகளின கூடடமாகிற வாகயததிறகு ஸவிசேஷபரதவம உணடு எனபதைச சொலலவும வேணடுமோ? ஆகையால பத வாகய ரூபமாயுளள சபதம நிரவிசேஷ வஸதுவை ஸாதிபபதில ப்ர மாணமாகமாடடது, பரதயுத, ஸவிசேஷ வஸதுவையே ஸாதிசயமாக ஸாதிககும.

அயீருஹெதீதீஸ்மாமருவிஸெஷ வொயுகரூத வஷவாகயீ ஷ்ரூயீ வதாமூஷ்வ வ்ருஷாண ஹாவமயீ—இதைப பின வருமாறு பிரிககவேணடும.—'அயீரு ஹெஷவொயுகரூத வஷவ்ரூயீவதா மூஷ்வ்ருஷாணஹாவமயீ' 'அயீருஸ்மாஸ் மாருவிஸெஷவொயுகரூதவாகயீஷ்ரூயீவதாமூஷ்வ்ருஷாணஹாவமயீ'. அரதத பேத போதநததால ஏறபடுவது பதஸவரூபம, அநத அரதத ஸமஸாக விசேஷ போத நததால ஏறபடுவது வாகய ஸ்வரூபம. அமமாதிரியான பத வாகய ரூபஙகளாலேயே சபதததிறகுப போதகதவம ஏறபடுகினறது 'வ்ருஷாணஹாவः' எனபதறகுப போதகத வம எனபது பொருள

ஸவிசேஷம நிரவிசேஷம எனபவைகளிலுளள விசேஷசபதததின அரதததை இவ விடததில சறறு விசாரிததால நிரவிசேஷமான வஸது பரமாணகுமயமெனபது விளஙகும. 'வெணமையான வஸதரம' எனபதில 'வெணமை' எனபது நாமம, 'வஸதரம' எனபது நாமி. இவவிடததில 'வெணமை' எனபது கறபபு வஸதரததிலிருது இநத வஸதர தனத வயாவருததிகிறபடியால, அது வயாவாததகம் ஆகினறது. அதாவது அது ஒரு விசேஷம எனறு சொனனது ஆயிறறு. நாமததால நாமி ஸவிசேஷமாவதறகு இது உதாஹரணம. நாமியால நாமமும ஸவிசேஷமாகும. 'வஸதரம' எனனும நாமி, தனனை ஆசரயிததிருககும 'வெணமை' எனனும நாமததை மறறொரு பொருளாகிற காரயம முதலானவறறை ஆசரயிததிருககும வெணமையிலிருந்து வயா வருததிகிறபடியால, அநதத நாமியும வயாவாததகமாக (அதாவது, விசேஷமாக) ஆகின

வஸு-உதெர வஸுஞ்ஞாவமுத விஸெஷ நிஷெயகுதயா ஸொயகா:, உத்
ஸயா தெஷாஉ நவஸொயகுவ ஸெவ, வுசுயதி வுதயயாஸெவெண வஉ

தாகத தெனபடுமெ ஒரு வஸ்துவுகு மறறொரு வஸதுவில தெனபடும் வேறுவிசேஷங
கள இலலை' எனபதை மாதரம போதிக்கினறன. இலலாவிடில அவைகளுகு போதிக
கும தனமையே ஸமபவியாமற போயவிடுமெ, ஏனெனறால ஸமஸத பதங்களுகும பர
கருதி (பகுதி) பரதயயம (விகுதி) இவைகளின் வழியாக அநெக விசேஷங்களைத தோறறு
விகும தனமை ஸமபவிகினறதனறே? ஸமஸத வாக்யங்களுகும அநெக பதங

ற்று. இவவிதம் நாமததால தாமி ஸவிசேஷமாகவும, தாமியால தாமும ஸவிசேஷமா
கவும இருகினறன ஒவவொரு பதாரதமும மறறொனறுகுத நாமமாகவாவது தாமி
யாகவாவது இருகவேணடுமாதலால, ஸவிசேஷமாக அலலாத வஸது (அதாவது—நிர
விசேஷமாக இருகும வஸது) பரமாண சூனயமே ஆகுமனறே?

நிவி-உஸெஷ உதயாஹி ஸஹாஹ—'நிரவிசேஷமாக ஒரு வஸது உணடெ
என்பதற்குச் சபதம பரமாணமாக மாடடாது என்று சொலலகூடுமோ? 'நிரவிசேஷம்'
எனனும சப்தமே அதற்கு பரமாணமாகாதோ?' எனனில, அது பரமாணமாக மாட்
டாது எனகிறார. 'நிரவிசேஷம' எனபதறகுச 'சிற்சில விசேஷங்களற்ற' எனறு
பொருள கொளவதே நயாயதிறகு ஒததாகும. ஏனெனறால, 'நிரவிசேஷம' என்
னும சபதம ஒரு பரதயயததுடன கூடியதாகவும மறறொரு பதததுடன சாமானயனறே
அதத்தைப போதிபபிகினறது? ஆகையால, அநத ப்ரதயயம அநத மறறொரு பதத
துடன சாககை இவைகளால ஏறபடும விசேஷங்களுடன கூடியதாகவே அதன போத
நம இருகவேணடுமே தவிர, 'எவவித விசேஷமும அறறது' என்பது அதன போந
மாக மாடடாது. ஆகையால, 'நிரவிசேஷம' மூதலிய சபதங்கள சிறசில விசேஷங்களை
மாதரம நிஷெதிகினறன, ஸகல விசேஷங்களையும நிஷெதிகமாடடா எனறே
நாம க்ரஹிகவேணடும தவிரவும, கீழச சொலலியபடி நாமம தாமி எலலாம்
வ்யாவாதததகமாக கூடுமாகையால, நிரவிசேஷ சபதம ஸமஸத விசேஷ நிஷெத
பரம எனறு சொலலும பக்ஷதில, தாமியாக இருகும பரஹமமும நிஷித்த
மாகிவிடுமனறே? [அதாவது—நிரவிசேஷம எனபது ஸமஸத விசேஷங்
களையும நிஷெதிகினறது எனறால, ஸமஸத வயாவர்ததகங்களையும நிஷெதிகின
றது எனறு சொனனதாயிறறு. பரஹமமும தனனைத தவிரத மற்றவைகளைக்
குறிதது வயாவாததக மாகையால அதுவும நிஷெதிகபபடடதாகிவிடுமெ.]

உதாஸயா தெஷாஉவ ஸொயகுவெவ—நிரவிசேஷம எனனும சப்தத
திற்கும அதைப் போனற மறறைச சபதங்களுகும கீழச சொலலியபடி சிறசில விசேஷ
நிஷெதபரமாக அரதம செயயாமல, 'எவவித விசேஷமுமற்ற' எனறு அரதம செயயும
பக்ஷதில, அவை ஒனறையும போதிகாமலே நினறுவிடுமபடி ஸமபவிகும,
ஏனென்றால, பரகருதி பரதயயங்களுடன கூடிய பதங்களுக்கு அவைகளின்

வைஶ்வாநர விஶேஷ மதிஶ்தகுவாகி, கூடநர வஶ்யாஶ் வைஶ்வாநரஶ் வைஶ்வாநரகுவாஶ்ரு வாக்யஶேஷ: ।

சுய ஶ்ருதி:, ‘நாஶ்ரோத்ரி நிஶ்விஶிகிஶ்ஸோ வ்யம் வ்ருகாஶ்ரு வஜ்ஞநி ஸஶ்ரஃ வ்ருாணஶித்ரீ-அயிதி, வ்ருதி: விஶ்ருஶ்ரு வ்ருாணாநடுவெகூஶ்சுவாகி ; வடுவெஶ் ஸ்ரடுவ்ரு ஜ்ரூஶ்ரு-வாஶ்ரூம விஶிஸஶாஃ ஜ்ரூாதவ்யாஶ்ரு: வடுவெஶ்

களின அர்தத்துங்களுடைய சோககையின வழியாகவே போதிகரும தன்மை ஸமபவிகிறன்ற தனரே ?

சுய ஶ்ருதி:.....உயிதெ—‘நிரவிசேஷமான ஒரு ஸவயம பரகாச வஸது உணடு எனபதறகுச சபதம பரமாணமென்று நாங்கள சொலலவிலலை, ஏனெனரூல, ஸவயமாகவே பரகாசிகரும ஒரு வஸதுவுகு எவவித பரமாணமும அபேகூஷிதம. ஸகல சபதங்களும், நிரதேசிகபபடும வஸதுவின மீது தங்களால ஆரோபிகபபடுகின்ற ஜ்ஞாதருதவம முதலான விசேஷங்களெலலாவறறையும விலகருகினறன, ஸகலமான

அர்தத பேதத்தால ஏறபடும விசேஷங்களைப போதிகாமல இருபபது ஸாத்ய மிலலையனரே ?

வ்ருவைஶ்வ—பதமே அநேக விசேஷ காபபிதமாக இருநதால, அநதப பதங்கள்ின ஸங்காததால உணடாகும வாகயம விசேஷ காபபிதமாக இருகரும எனபதைச சொலலவும வேணடுமோ? எனபதுதான ‘வை’எனனும அவதாரணத்தின கருதது

சுய ஶ்ருதி:—இவவாறு நிரவிசேஷ வஸதுவுகு நிஷபரமாணதவததை நிரூபிதது விட்டு, ‘ஸவயம பரகாசமாயுளள வஸதுவுகு பரமாணம எனபதே அபேகூஷித மனரே? அநதக காரணததால கீழச செயயபபடடுளள நிரூபணம வயாததம’ எனறு சங்கிகிறார. இவவிடதில பூரவபகூஷி சொலவதாவது—‘பரஹமம எனபது ஸவதஸ ஸித்தமான வஸது, ஆகையால, அதை ஸாதிகக பராமண மொனறும வேணடுவதிலலை. அபபடிச் சொனனால பரஹமததை ஸாதிகரும வேதாநத சாஸதரம வயாததமாகி விடுமோ வெனனில, அது வயாததமாகாது. ஏனெனரூல, வேதாநத சபதங்களெல்லாம், அநத ப்ரஹமததினிடதில ஆரோபிகபபடும விசேஷங்களை நிரவிப்பதில பரயோஜந மடைகிறபடியால், அநத வேதாநத சாஸதரம ஸபரயோஜநமாகிறது அபபடி விசேஷங்களெலலாம நிரவிகபபடடுப் போயவிடடால, கேவலம நிரவிசேஷமாகவும் ஸவயம் பரகாசமாகவும பரஹமம எவவித பரமாணததையும அபேகூஷியாமலே நிறரும’ எனபது தான.

நிரவத்யத்வே , ஸகலவேதஸாரத்வே நிரவதிகஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிமத்வே ஸர்வஸ்மாத் உத்க்ருஷ்டத்வே ஸர்வஜ்ஞத்வே ஸர்வஸக்தித்வே ஸர்வாதாரத்வே ஸர்வநியந்த்ருத்வே ஸர்வஸேஷித்வே ஸர்வபலப்ரதத்வே ஸர்வவித பந்துத்வே ஸர்வஸ்மாத் பரதத்வே ஸர்வஸ்மை பரமப்ராப்யத்வே ஸர்வஸ்மாத் பரமபுருஷார்த்தத்வே நிரதிசயாநந்தாவஹத்வே ஸர்வாத்மநா ஸ்வஸ்மை ஸ்வயமேவ ஸர்வப்ரகாரம் ஸர்வதா ஸர்வதோமுகம் ஸர்வாத்மநா ஆத்மீயம் ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம புருஷம் நாராயணம் அபிதத்யாத்

விசேஷங்களும இமமாதிரி நிகருதத்திபபிகபபடடுப போயவிட்டால, கேவலம ஒரு வஸது மாதரம 'எவவித விசேஷஙகளாலும குறிகபபடாமலும ஸவயம பரகாசமாகவும மறறை எவவித பரமாணதததையும சாரநதிராமலும நிறகுமனறே?' எனறு சொலல லாமோ வெனனில, அதுவும அப்படியனறு. ஒரு வஸதுவிலிருநது விசேஷஙகளை விலகவேணடுமாலால, அநத வஸதுவை ஒரு சபதததால நிரதேசிததே அவவிசேஷங களை விலகவேணடுமென்றே? பரகருததில பரஹமமாகிற வஸதுவை எனன சபதத தால நிரதேசிதது அதிலுளள விசேஷங்களை விலகுகிறோகள? கேவலம ஜ்ஞபதி

'தத்வரூபாத்ம விசேஷாஃ'—எனபதறகு அதில ஆரோபிகபபடடும விசேஷங களை எனபது பொருள.

'ஸகலஹேயரஹிதம்'—எவவித அவச்சேதகமும இலலாமல, அதாவது—நிர் விசேஷமாய.

நிரதிசயஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபம்—இது முதல, கீழக கூறப்பட்டுளள பூரவபகுதிறகு ஸமாதா நம சொலலபபடுகிறது ஸமாதாநமாவது—வேதாநத சபதஙகளெலலாம பரஹ்மதததின மீது ஆரோபிகபபடடும விசேஷஙகளை நிரஸிககுமபொழுது, பரஹமததை ஒரு சபதத தால நிரதேசிததே விசேஷஙகளை நிரஸிககவேணடும. அபபடி நிரதேசிகாமல ஸாமாநயமாக விசேஷஙகளை நிரஸிகக பரவருததிததால, ப்ரஹ்மமும கீழில உபபாதித திருகிறபடி ஒரு விசேஷமாகிறபடியால, அதுவும நிரஸிதமாகிவிடும. அது அநிஷ டம. 'ஒரு சபதததால நிரதேசிததே, விசேஷஙகள நிரஸிகக படுகினறன' எனறு சொலலும பகுதில, எநத சபதததைக கொணடு ப்ரஹமம நிரதேசிகப படுகினற தோ, அநத சப்தததால சொலலபடடும விசேஷஙகள அநுவதிதஙகளாகவே நிறகும. ஆகையால பரஹமததை எவவித விசேஷமும மறறது எனறு சொலல ஸாதயப் படாமட டாது. தவிரவும, பரஹமததிறகு ஸவயம பரகாசததனமையும, அது ஸவிசேஷமாக இருப பதிலுலேயே ஏர்பட வேணடும எநத வஸதுவானது தனது பரகாசததால தனனைத தவிர தத மறறை வஸதுகளுககும வயவஹார யோகயதையைக கொடுககின்றதோ அது ஸ்வ யம ப்ரகாசம என்று சொலலபபடும. அபடி மறறை வஸதுகளுடைய வயவஹாரத திறகு ஹேதுவாயுளள ஸவயம பரகாசத தனமைய உடைய பொருள் விசேஷஙகளு டன் கூடியதாகவே இருததல வேணடுமனறே? ஆகையால, நிரவிசேஷத தன்மைகு ஸவயம பரகாசதவம உபபநநமாக மாடடாது. ஸவிசேஷததன்மைகே அது உபபநந மாகும; இதுதான ஸமாதாநம.

ஜ்ஞாந ஸ்வரூப உதி ஆதி ; ஸ்வரூபே ஸ விஶேஷணைவ வஸ்துவ்ருத்தம் பவதி, வ்ருத்தி வ்ருத்யாஶ்ரயவேண விஶேஷ மஹிமாநகாரக । "ஜ்ஞாந ஸ்வ பொர்யத்வ" உதி ஸகலாத்மகः ஸகலாந்தராத்மகः க்ரியாவிஶேஷः க்ரியா ஜ்ஞாந வ்யாவ்ருத்திக ஸ்வரூப விஶேஷஸ்ய வ்ருத்தயா ஸ்வயமேவ ; வ்ருத்தி யேந ஸ்வாம்யஸம்பந்தாத்மயः । ஸ்வாந்தः ஸ்தாவயேத் தத் ஸ்வரூபவிஶேஷ விஶ

(ஜ்ஞாநம) எனனும சபதததால அதை நிரூபிக்கிறோம என்று சொனனால, அநதச் சபதமும (கீழசசொலலியபடி) தனது ப்ரகருதி பரதயயம இவைகளின வழியாக விசே ஷணங்களோத தோற்றுவிக்கிறபடியால விசேஷ்யதுடன் கூடிய வஸ்துவை அவலம பிததே நிறகும 'ஜ்ஞபதி' எனனும பதம் 'ஜ்ஞ' எனனும தாதுவிலிருநது நிஷ்பந் நம, அநதத தாதுவுககுப போதிப்பது எனபது பொருள ஆகையால, அதன ப்ரகருதி (பகுதி) யினுடைய அரதததின வழியாக, ஒரு காததாவுடன கூடியதும ஒரு காமா வுடன கூடியதுமான ஒரு கரியா விசேஷமும வேறொரு கரியையை வ்யாவ்ருத்

ஜ்ஞாபதி ஸ்வரூப—பரஹ்மம் அநேக சபதங்களால நிரூபிக்கபபட் டிருகின்றது. அவைகளுள ஒனறான 'ஜ்ஞபதி' (அதாவது—ஜ்ஞாநம) எனனும சப் தததை எடுதது க்கொணடு இவவிடதில விஷயம உபபாதநம செயயபபடுகின்றது. இநதச சப்தததின பரகருதி (அதாவது—பகுதி)கு ஸ்வபொர்யத்வ 'அறிகிறது' எனபது பொருள ஆகும. அநத அறிகிறது எனபதானது ஒரு காததாவை யும் காமாவையும தழுவி நிற்கும ஒரு கரியா விசேஷ்யதை அறிவிக்கின்றது. தவிரவும, வேறொரு க்ரியையிலிருநது வ்யாவருத்திபபிககும ஸ்வபாவ விசேஷ்ய தையும அது உடையது. ஆகையால ப்ரகருதி ஸம்பந்தபபடட வரையில அநதச சப்தததால நிரூபிக்கபபடும வஸது, ஸவிசேஷமாகவே இருகக வேணடும என்பது நிசசிதம. இம்மாதிரியே பரதயயம ஸம்பந்தபபடட வரையிலும. ப்ரதயயம (அதாவது விகுதி) லிங்கதையும குறிககும, ஒருமை பனமை எனபதையும குறிக்கும. அவை களும விசேஷங்களே.

வ்ருத்தியேந யோம ஸம்ப்யாஶயः—'ஜ்ஞப்தி' எனபது ஒரு ஜடமான கரியை யைககுறிகின்றபடியால, அதனுடன சேரகபபடும பரதயயம எவவிதம லிங்கததைப் போதி பிககும? எனறு ஒரு சங்கை ஜனிகக கூடும. உணமையாகவே ஜடமான கரியைககு லிங்கம சொலவது ஒவவாது. ஆனால இவவிடதில எடுதது க கொளளப்பட்டிருககும் 'ஜ்ஞபதி' எனனும சப்தம போல, 'தேவன' 'ஈச்வரன' 'புருஷோத்தமன' இதயாதியான சபதங்களும பரஹ்மததை நிரூபிக்கும சபதங்களாக எடுதது க கொளளத தகுநதவை யாதலால, 'பரதயயம லிங்கததைப போதிகின்றது' எனறு சொலவது அநுபபநநமாக மாட்டாது.

ஸ்வாந்தः ஸ்தாவயேத்—ஸவதஸ்வநிதத்தியைச சொல்லும விஷயததிலும்,

ஹே விஷ்ணோ த ஸ்யாஹ் । ஸுஸ்யாயத ஸ்வாவதயா ஹி ஜ்ஞேஷ்வ வ்ருத்தஃ விஷ்ணு-அயுதே ।

ஸுவி அ ப்ரஹ்ஸ்ரு-ஷ்வம் கூர்த்தம் ஸ்வ-ருஷ்டா ஸ்ய ஜ்ஞேவ ப்ருகாஶதே

அக், த தஷ்டீஸுஸ்ய யஜ்ஞாயஸ்ஸ ஸ்ம்ஸவதி । ஸ ஹி ஸ்ஜ்ஞ-ஸ்ரு-ஷ்ட

ஜ்ஞேவஹாஸ்ஷ்டத ஸ்வ-ருஷ்வாஹி ஸ்யஸ்ஸ்யுதே । ஸுத ஸுவ ஹி ஸவஷ்ட

திகும ஸவபாவ விஶேஷும்ம அதனால போதிகபடுகினறது; அதன பரதயயததை (விருதியை)க கொணடு அதன லிஙகமும அதன் ஒருமை பனமை பேதஙகளும குறிக்கபடுகினறன. ஸவயம் பரகாசதவ வித்தியும கீழ்ச சொலலபபடடுளள ஸவபாவ விஶேஷமினறிகு ஏற்படமாடடாது, ஏனெனறால, 'ஜ்ஞப்தி'கு ஸவதஸவித்தி எனபது மறறொரு பொருளுகு ஸாந்நமாக இருகும ஸவபாவதாலு ஏறபடுகின்றதனறே?

ப்ரஹ்ஸ்ரு-ஷ்வம்.....வஸ்து-ஸ்ரிஃ—தவிரவும், பரஹ்ம ஸவரூபம் முழுவதும ஸபபொழுதும ஸவயமாகவே பரகாசிததுககொணடிருக்கினறது என்றால, அநத ப்ரஹ்மஸவரூபத்தில மற்றொரு பொருளுடைய தாமதினை அத்யாஸமானது ஸமபவிகக மாட்டாது. கயிறறின ஸவரூபம நனறாக பரகாசிததுக்கொணடிருக்குமபொழுது

வஸ்துஸ்வ்ரூபவ விஶேஷவிரஹே—கீழச சொலலப்படடுளள ஸகாமகதவ ஸகாதருகதவஙகளை தயஜித்துவிடடால.

ஸுஸ்யாயத ஸ்வாவதயா—'ஸுஸ்ய' எனறால வேறொரு பொருள. அதன ஸ்யாயத ஸ்வாவஃ எனறால அதை வடிவமைபபதறகு யோகயமாகச் செயது கொடுககும ஸவபாவம. அபபடிபபட்ட ஸவபாவததைக கொணடே யனறே ஜ்ஞப்திகு ஸவதஸ வித்தி சொலலபபடுகினறது, (ஸ்வாம்பாயாஸ் ஸ்யாத்ஸாஜ்ஞே தஸ்ய வஹாஸ் ஹெத-ஸ்வம் ஹி ஸ்வயம்ப்ரகாஶஸ்வாத-ஸ் ஸாநஹெத-ம்'

ப்ரஹ்ஸ்ரு-ஷ்வம்..... இவவாறு, ஸவயம பரகாசமாக இருக்கும் ஒரு வஸது நிரவிஶேஷமாக இருக்கமாடடாது எனபதை உபபாதிதது விடடு, இப்பொழுது, 'வஸதுவின ஸவரூபததை மறைககும குணததை யுடைய அவிதையின நிவருததி ஸவிஶேஷமாயுளள வஸதுவுக்கே உபபநநமாகும, நிரவிஶேஷமாயுளள வஸதுவுகு அது உபபநநமாகாது' எனபதை நிரூபிகிறார. 'பரஹ்மம எனபது கேவலம ஜ்ஞாந ஸவரூபம, ஸவயம ப்ரகாசம, நிரவிஶேஷம, அது ஒனறுதான உணமையாக இருககினறது; அவிதையை எனனபபடுமி ஒரு வஸது அதை மறைககினறது; அபபடி மறைகபபடட தாயக கொணடு, அநத பரஹ்மம ஜகத முதலான பறபல வஸதுகளைப பாபபதாக ப்ர

மிகின்றது, சாஸ்தரதத்தைக கொண்டு உண்மையான ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிக்கப்படடால அந்த அவித்தையால ஏறபடும மறைவு நிவருத்தமாகின்றது' என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை அப்படிப்பட்ட மறைப்பின நிவருத்தி, பரஹ்மம ஸ்வரூபமாக இருந்தால மாத்ரம ஸம்பவிக்கும என்பதற்கான இவ்விடத்திற செய்யப்படும நிரூபணம. இந்த நிரூபணத்தின ப்ரகரியை பின்வருமாறு காணப்படும கயிற்றைப பாத்தும பாம்பு என்று ப்ரமிப்பது போலன்றே ஜகத்தில, காணப்படும பல விதங்களான வஸ்துக்களின தோற்றம்? ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும பரகாசித்தாக கொண்டிருக்கும பக்ஷத்தில, அப்படிப்பட்ட ப்ரமத்திற்கே இடமில்லை யாகையால, ஜகத்தில காணப்படும பரமத்தை விளக்குவதற்காக நீங்கள அவித்யையை அங்கீகரித்திருக்கிறீர்கள. அந்த அவித்யையால பரஹ்மம மறைக்கப்படும்பொழுது, அந்த பரஹ்மம முழுவதும் மறைக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால ஒரு அம்சம மாத்ரம மறைக்கப்படுகின்றதா? 'பரகாசத்தை மாத்ரம ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கும ப்ரஹ்மம பூர்ணமாக மறைக்கப்பட்டுத்த தன்னு ப்ரகாசம முழுவதையும இழந்து விடுகின்றது' எனில, அந்த பரஹ்மம இல்லை யென்றே சொன்னதாகி விடும. ஒரு அம்சம மாத்ரம மறைக்கப்படுகின்றது எனில, நிரம்சமாயும நிர்விசேஷமாயும ப்ரகாச மாத்ரமாயுமுள்ள வஸ்துவினிடத்தில இரண்டு ஆகாரங்கள ஏறபட்டாட்டா வாகையால, அது அநேகதமாகும அம்மாதிரியான வஸ்துக்களில, ஒரு அம்சத்தில மறைப்பும ஒரு அம்சத்தில பரகாசமும காணப்படுகின்றன எனறு சொல்வது அஸங்கதமன்றே? ஆகையால, ப்ரஹ்மம வேண்டுமானால, அவித்யை வேண்டுமானால, அவித்யா நிவருத்தியும் வேண்டுமானால, பரஹ்மத்தை நிர்விசேஷ மென்று ஒத்துக்கொள்வது கூடாது.

சுயஂ ஜ்ஞாவஃ—ஒரு பொருளின மேரில மறறொரு பொருளின தாமத்தை ஆரோபிப்பது அத்யாஸம என்று சொல்லப்படும பூர்வம வெள்ளியைப் பாத்தறிருக்கும ஒருவன, இப்பொழுது முத்துச சிப்பியைப பாத்துவிட்டு, வெள்ளிக்கும முத்துச சிப்பிக்கும தென்படும சில ஸாதருச்யங்களால கொண்டு, இப்பொழுது பாக்கப்படும முத்துச சிப்பியினமீது வெள்ளியின் தன்மையை ஆரோபித்தால, அப்பொழுது அவன ரஜ்ஜுத்வத்தைச சுக்தியின்மீது அத்யஸிக்கிறான் என்று சொல்லக்கூடும. சுக்தி இவ்விடத்தில அதிஷ்டாணம, ரஜ்ஜுத்வம அத்யாஸிக்கப்படும அத்யாத்மம, அந்த அத்யாத்மத்திற்கு அந்த அதிஷ்டாணம் அத்யோக்யம. இம்மாதிரியான இடங்களில அத்யாஸம செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள.

ந ஹி ரஜ்ஜ்வாத்மனெ.....இம்மாதிரியாக அத்யாஸம ஏற்படுவதற்கு அதிஷ்டாணத்தின பூர்ணபரகாசம விரோதிக்கும அதிஷ்டாணம எவ்விடத்தில நன்றாக பரகாசிக்கவில்லையோ, அவ்விடத்திலேயே அத்யாஸம உண்டு. பரஹ்மமாகிற அதிஷ்டாணத்தில மித்யாரூபமான பரபஞ்சம அத்யஸிக்கப் படுகின்றதென்றால ப்ரஹ்மம பூர்ணமாக பரகாசிக்கவில்லை என்று சொன்னதாகிறது. 'இது கயிறு' என்று ஒருவனுக்கு நன்றாக பரகாசம ஏறபட்டால, ஸர்ப்பத்தனமையை அதில அவன அத்யஸிக்கமாட்டான் அன்றே?

அத வஸவ.....அந்தக காரணத்தினாலேயே, (அத்யாஸத்தை ஸாதிக்கும பொருட்டே) அவித்யை என்று ஒன்று உண்டென்றும, அது பரஹ்மத்தின் பரகாசத்தை மறைக்கின்றதென்றும அத்வைதிகள சொல்லுகிறார்கள

ஸாஹ்ருதிகா ஸவிஶ்யா ஸஹ்ய-வமஸ்யதே। ததஶ்ச ஸாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநஸ்ய நிவர்தகோ ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஹ்மணி திரோஹிதாம்ஶோ விஷயः; ஸந்யஸ்ய தஸ்ய நிவர்தகத்வம் அநபவாதம்। ஸயிஷ்டாநாதிரேகி ரஜ்ஜு-கத ப்ரகாஶகத்வ ஹி ஸவ-ருத்வம் வாய்யதே। வாகஶ்ச யிரேஷா ஜ்ஞாநாத்ரே வஸ்து நி

ஸ்ப்பதத்தின நாமம முதலியவை அதில அதயஸிகபபடமாட்டா வனரே? அநதக் காரணதாலேயே நீஙகள, வஸ்து ஸ்வரூபததை மறைககும ஸவபாவததையுடைய அவிதயை எனனும ஒரு பதாரதத்தை ஒபபுககொணடிருகிறீரகள. ஆகையால், சாஸதரததால் உண்டாகிறதாயும, வஸ்து ஸவரூபததின மறைப்பை நிவருதத்திக்கிறதாயு முள்ள ஜ்ஞாநதத்திற்கு எது விஷயமாகினறதென்னில, அநத அவிதயையால மறைபபை அடைநதிருக்கும பரஹ்மததின ஒரு அமசமே அப்படிப்பட விஷயமாகினறது. அபபடி பரஹ்மததின ஒரு அ/சம மறைபபை அடைகினறது எனபதை ஒபபுககொளளாவிடடால, சாஸ்தர ஜநய ஜ்ஞாநதத்திறகு மறைபபை நிவருத்திககும தனமையே ஸமபவியாமற் போய்விடும. அதிஷ்டாநமாகிற ரஜ்ஜுவில் இருக்கும ரஜ்ஜுதவம பரகாசிததாலனரே 'ஸாப்பமோ' என்னும ப்ரமம விலகும. கேவலம ஜ்ஞாநமாக இருககும ப்ரஹ்மதத்தினிடதில 'ஒரு விசேஷம சப்தததால சொல்லபபடுகினறது [அதாவது மறைப்பை அடையகூடிய ஒரு

ஸந்யஸ்ய தஸ்ய நிவர்தகத்வம் அநபவாதம்—மறைகபபடடு அறியப்படாமல ஒனறு இருபதால மாதரம், மறைப்பை நிவ்ருதிககும சாஸ்தர ஜநய ஜ்ஞாநதத்திற்கு நிவருத்திக்கும தன்மையை நாம சொலலகூடும் ஆச்சாத்யம் இல்லாவிட்டால் நிவாதகத்வம் எப்படி ஏறபடும்?

ஸயிஷ்டாநாதிரேகி ரஜ்ஜு-கத ப்ரகாஶகத்வ—அதிஷ்டாநம் இவ்விடதத்தில் ரஜ்ஜு, அதனுடைய தனமை யாகிற ரஜ்ஜுத்வம ப்ரகாஶித்தால் ஸாபபத்வம் பாதிககப்படும. ஸாப்பதவம் பாதிககப்படாமல் நினறால ரஜ்ஜுதவம் பரகாஶிககவில்லை எனபது அநுமாநம அதுபோல, ப்ரபஞ்சதவம பாதிககப்படாமல இருககும வரையில ப்ரஹ்மதவம் ஏதாவது ஒரு அம்சதத்திலாவது பரகாஶிககாமல இருகக வேணடும.

வாகஶ்ச யிரேஷா:.....அபபடி பரஹ்மதத்தினிடதத்தில் ஒரு அம்சம் ப்ரகாஶிக்காமல இருகினறது எனபதை ஒபபுககொணடால, 'ப்ரஹ்மம அமசததுடன கூடியது, அதாவது விசேஷததுடன கூடியது' எனறு ஒபபுககொணட தாகிறது. அநத விசேஷததின ப்ரகாசததால அத்யாஸம் நிவருததமாகிறபடியால, அநத விசேஷம் கேவலம உலகக்ஷணமாக மாதரம இராமல விசேஷணமாகவே இருகக வேணடும். அப்பொழுது பரஹ்மம விசேஷண விசிஷ்டமென்றே அஙகீகரித்ததாக ஆயிற்று.

ஸ்ருஷ்டாஹியேதே, ஸ அ ஸ்ரஹ்மவிஶேஷணம் ஸவதீதி, ஸவ-ஶப்தேன வ்ருத்திவாசிதே ஸவ-ஶ விஶேஷண விஶிஷ்டம் ஸ்ரஹ்ம ஸவதி। கதः ப்ராஶஸ்யே காரணே ந கேகாஶ்சித் ப்ரகாரேண நிவி-ஶப்தஸ்யாஸ்தி-ஸ்வரூபஸ்ய வ்ருத்திः।

நிவி-ஶப்தஸ்ய ப்ரத்யேகம் ஸவிஶேஷே ஸவிஶேஷே வ ஸ்ரஹ்மணி ப்ரயோகதர்ஶனாத் ;

அம்ஶம உணடு] எனபதை' ஒததுகொணடால, அது பரஹ்மத்திறகு ஒரு விசேஷண மாக ஆகிவிடுமாகையால, பரஹமம, எலலா ச்ருதிகளாலும பரதிபாதிகபபடுமஸகல விசே ஷணஙகளுடனும கூடியதாகவே ஏறபடடுவிடுமெ. ஆகையால, பரமாணததிறகுக கட்டுபபடுபவ ரெலலாரும 'நிரவிசேஷமாயிருககும வஸது ஒரு ப்ரகாரததாலும ஜாதிகபப படமாட்டாது' எனபதை அஙகீகரிககவேணடுமெ.

ப்ராஶஸ்யாதாழ—ப்ரமாண சரணாகளாயப புகுநதால பரஹ்மததிற்கு நிரவிசேஷதவம சொலவது ஸாத்யமிலலை.

நிவி-ஶப்தஸ்ய ப்ரத்யேகம்—நிரவிசேஷ வஸதுவுக ந பரமாணம இலலை எனபதை நிரூபிகக ஆரமபிதது, சபத ப்ரமாணம் இலலை எனபதை இதுவரையில நிரூ பிதது முடிததாசு. இனி, அதறகு பரதயகஷ பரமாணமும இலலை எனபதை நிரூபிக்க உபக்ரமிககிறார பௌததா முதலான சில மதஸதாகள, பரதயகஷததில நிரவிகலபக ப்ர தயகஷ மெனறு ஒனறு உணடெனறும, அது எவவித விசேஷமுமிலலாமல இருக்கும் ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உண்டாயதெனறும செ ல்லுகிறாகள அது உணமையாக இருககும பக்ஷததில, நிரவிசேஷ வஸதுவின விஷயதில அதனால ஏறபடுமெ எனபதில ஆக்ஷேபமிலலை ஆனால, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர, 'அது உணமையனறு, யுகதிககும விருத நம' எனறு கூபபாதிதது, நிரவிகலபக தசையிலும ஸவிசேஷமாகவே வஸது தோனறுகின றது எனறு இவவிடததில நிரூபிககிறார.

ப்ரதயகஷமாவது—திவய மஙகலாத கண காது மூக்கு முதலிய பாஹயேநதரிய வயா பாரததால உணடாகும யதார்தத ஜ்ஞாநமெ. இநத ப்ரத்யகஷததை நிரவிகலபக மென றும ஸவிகலபக மெனறும இரணடு விதமாக பகுபபத உணடு. ஒரு வஸதுவை நாம நமது இநதரியததைக கொணடு முதல முதலில கரஹிகையில நமககு எநத ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகினறதோ அதை நிரவிகலபக மெனறும, அவவிதம ஒரு வஸதுவை கரஹிதத பிறகு மறுபடியும அநத ஜாதியைச் சோநத மறறை வஸதுகளை ஏற்கெனவே ஏற்பட டிருக்கும ஸம்ஸகாரததுடன கரஹிகும்பொழுது ஏறபடும ஜ்ஞாநதைத ஸவிகலபக மென்றும் சொல்வாகள. முதல முதலில ஒருவன் ஒரு பசுவைப பாரததால, அபொ ழுது அவனுககு அநதப பசுவைப பறறி ஜநிககும ஜ்ஞாநம நிரவிகலபகம, பிறகு வேறு

பசுக்களைப் பாசுபதம் பற்றி ஜகத்குரு ஜ்ஞானம் ஸ்வீகரிப்பதற்கு முன்னால் அவனுக்கு அவைகளைப்பற்றி ஜகத்குரு ஜ்ஞானம் ஸ்வீகரிப்பதற்கு முன்னால், 'பசு ஒரு விந்தமான அமைப்புடன கூடியிருக்கின்றது' என்னும் ஜ்ஞானம் மாத்ரம் ஜகத்கின்றது, பிறகு வேறு பசுக்களைப் பாசுபதம்பொழுது, 'முன் ஞான பாத்த வஸ்துவில் எவ்விதமான அமைப்பு தென்பட்டதோ, அமைப்பிலியான அமைப்பே இவைகளிலும் தென்படுகின்றது' எனனும் ஜ்ஞானமும ஜகத்கின்றது. இதை அநுவருத்தி என்று சொல்வார்கள். அதாவது—சிவிகலபக த்சையில ஏற்படும் ஜ்ஞானம் ஸ்வீகரிப்பதில் ப்ரதிஸந்தானம செய்யப்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இரண்டு த்சைகளிலும் அஸாதாரணமாயுள்ள ஒரு அமைப்புடன கூடியிருப்பதாகவே பசுவின ஜ்ஞானம ஏறபடுகையிலும, ஸ்வீகரிப்பதில் 'அந்த அமைப்பு வேறு வஸ்துக்களிலும அநுவருத்திக்கின்றது' எனனும ஜ்ஞானம அதிகமாக ஏறபடுகின்றது. சிவிகலபக த்சையில அந்த அநுவருத்தி இல்லை என்பதுதான இதன தாத்பர்யம இந்த அதிகரணத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில பின வருமாறு விவரித்திருக்கிறார்—" சிவிஷ்கஸ்ய கல்பக ஜாதீய ஸ்வரூபஸ்ய ஸ்வரூபவிஷேஷ ஸ்வரூபவிஷேஷணயோ , த்வீயாதி விஷேஷணம், கல்பகஸ்ய த்வீய அர்தத்வே । தத்ர ஸ்வரூபவிஷேஷணயோ மொக்ஷாதௌ ஸந்நிவ்ருத்தாகாரதா ந வ்ருத்தியதே , த்வீயாதி விஷேஷணஸ்ய ஸந்நிவ்ருத்தி வ்ருத்தி:",

சிவிகல்பத்திற்கும ஸ்வீகரிப்பத்திற்கு முள்ள வைஷம்யம் இவ்வாறு இருக்க, இதை அறியாமலே சிலர் முதலான சிலா, சிவிகலபகம எனபது முதல முதலில ஒரு வஸ்துவைப் பாத்தவுடன ஏறபடும ஜ்ஞான மாதலால, அது எவ்வித விசேஷமுமற்ற ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடைய தென்றும, ஸ்வீகரிப்பதில ஜகத்கும் ஜ்ஞானம பல வஸ்துக்களைப் பாத்த பிறகு ஜகத்கிறபடியால், அது அந்த வஸ்துக்களுக்குள்ள விசேஷங்களுடனேயே ஸ்புரிக்கின்றதென்றும சிலர் கூறுகிறார்கள். 'அது தவறுதலான வாதம, சிவிகலபக த்சையிலும விசேஷங்களுடன் கூடினவாகவே வஸ்துக்கள தோன்றுகின்றன' எனபதான இவ்விடத்தில சிரூபிக்கப படுகின்றது.

அந்த சிரூபணம எனன வென்றால்—ஒரு வஸ்துவைப் பாத்கும்பொழுது, அப்படிப்ப பார்ப்பது முதல தடவையாக இருந்தபோதிலும, 'இந்த வஸ்து இப்படிப்பட்டது' எனறே தோற்றம ஜகத்கின்றது பசுவைப பாத்கும் பொழுதெல்லாம, அது ஸாஸ்னா (மடி) முதலானவைகளுடன கூடியிருக்கின்றது எனறே தோன்றுகின்றன்றே? அப்படி ஒரு விசேஷத்துடனும் கூடியிராமல் தோற்றமே ஜகத்கமாட்டா

தாகையால, எல்லா பரதயக்ஷங்களும ஸவிசேஷங்களே தவிரவும, நாம ஒரு ஜாதியைச சோந்த ஒரு வயகதியை ஒரு காலததில பாாதது விட்டு, மறறொரு காலததில் அநத ஜாதியைச சோந்த மறறொரு வடகதியைப் பாாததால அப்பொழுது, 'பூாவம் நமமால பார்க்கப்பட்ட வயகதியின அமைப்புக்கு ஸதருசமான அமைப்புடன் கூடியதாகவே இநத வயகதி தெனபடுகினறது' எனறு தோறறம ஏறபடுகினறது எனபது அநுபவ விதந்தம. அது அவலிந்தம; விதந்தமாக இருநதால, அநத அமைபபின ஸாதருச்யம இப பொழுது தோற்றுவதறகு, பரந்தம தர்சநததிலும அநத அமைபபு தோனறியிருக்க வேணடுமெனறே? இநதக காரணததாலும நிர்விகலபக பரதயக்ஷமும ஸவிசேஷம எனறே ஏறபடவேணடும. 'அபபடி இரணடு தசைகளிலும ஸவிசேஷமாகவே தோறறம் ஏறபடடால, இரணடு தசைகளுகும வைஷமயம எனன?' எனறு கேடடால, விசேஷதின அநுவருதியினுடைய பரதீதி ஸவிகலபகததுகு உணடு, நிர்விகலபகததுகு அநத அநுவருதியின பரதீதி இலலை எனபது தான அதறகு ப்ரத யுததரம. பசுவைப பாாகும பொழுதெலலாம கோதவம (பசுவின தனமை) எனனும விசேஷமும் தோனறுகின்றது, ஆனால பரந்தம கோ தாசநததில அநத கோதவததிற்கு அநுவருதி தோனறவிலலை, இரணடாவது கோ தாசநததில அநத அநுவருதி தோனறுகினறது எனபதுதான அவைகளுகுப பரஸபரமுளள வைஷமயம. கோதவம எனபது ஜாதி, அநுவருதி ஜாதி அனறு. "ஸாஸ்நாதி வஸ்து ஸம்ஸ்தாநமேவ மொக்ஷாதெரநா வ்யக்திः ந வ்யாவிண்ணுமுஹணெ முஹ்யத உதி வ்யாவிண்ணுமுஹணஸ்ய நிவி-ருகுகுகுழி, ந வாநः ஸம்ஸ்தாநமேவ ஜாதயா தெர முஹணாச்" எனபது ஸ்ரீ பாஷய பங்கதி.

தவிரவும, ஒருவனுகு ஒரு தடவை பசுவின கரஹணம ஏறபடடிருகையி லும, ஏதாவது ஒரு காரணததால அநத ஸமஸகாரம மலிநமாகி இருகும பக்ஷததில, மற் றொரு தடவை அவனுகு அதன கரஹணம நேரும பொழுது பூாவம கரஹிகபபடட ஜாதியின அநுவருதி ஸமபவியா தாகையால, இரணடாவது தடவை நேரும பரதயக் மும அவன விஷயததில நிர்விகலபகமாகவே இருகும். ஆகையால 'பரதம பிணட கரஹ ணம நிர்விகலபகம, தவிதீயாதி பிணட கரஹணம ஸவிகலபகம' எனறு சொலவதைக் காடடிலும, அநுவருதி நாம விசிஷடமாக இருபபது ஸவிகலபகமெனறும, அது இல லாமல இருபபது நிர்விகலபகமென்றும அவைகளுக்கு வைஷமயம சொலவது யுகததர மாக இருக்கும். இதைத திருவுள்ளததில வைதது கொணடே ஸ்ரீ நிகமாநத மஹா தேசிகனும் தமது நயாய பரிசுததியில ' 'நிவி-ருகுகு ஸெக ஜாதீய ஆவ்ருஷ்

சதுர்யா ஸவிக்ருʼகை 'ஹொரயம்' உதி வ்ருʼவ்ருʼவமத வ்ருʼகார விஸிஷ்ட வ்ருʼத்யாத்ர வவதெஃ। வஹ்ந ஸம்ஹாத விஸெஷ ஸ்ருʼவக்வாஸ் மொ க்வாஷெஃ, நிவி-ருʼகு-ருʼகுʼ-ஸாயாʼஸவி ஸஸம்ஹாத ஸெவ வஹ்ந 'உத்ழ' உதி வ்ருʼத்யதெ। த்ரிதீயாதி வ்ருʼத்யெஷ்ந தவைவ ஸம்ஹாத விஸெஷெ சதுர்க வஹ்ந நிஷ்தாʼத்ரம் வ்ருʼத்யதெ; ஸம்ஹாதஸ்ஸவ வ்ருʼகா

நிவி-ருʼகு-ருʼகுʼ...உச்யதெ—நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் விசேஷத்துடன் கூடியதாகவே தோன்றுகின்றது. அப்படித் தோன்றுவிடால், ஸவிகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தில், 'அதுவே இது' என்று ஏற்கெனவே நமமால அறியப்பட்டுள்ள ஒரு ப்ரகாரத்துடன் கூடினதாகத் தோற்றம் தோன்றுவது அநுபவமாகும். 'பசுவின் தன்மை' இத்யாதிகள் வஸ்துக்களின் ஒருவித்மான அமைப்பின் ரூபங்களே, 'இது இப்படிப்பட்டது' என்று அந்தந்த அமைப்புடன் கூடியதாகவே ஒவ்வொருவஸ்துவும் நிர்விகல்பக த்சையிலகூடத் தோன்றுகிறபடியால, அந்தத் தசையிலும் கோத்வம் முதலியவைகள் தோன்றுகின்றன என்றே சொல்லவேண்டும். (ஆகையால் நிர்விகல்பகமும ஸவிசேஷமே ஆகும்) இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களில், அந்த அமைப்பின ஸாத்ருச்யம பல வஸ்துக்களில் தொடர்ந்து இருப்பதாக மாத்ரம (அதிகமாகத) தெரியவரு

வ்யவஹாரிணாʼ ஹணஸி' உத்யாதி ஹாஷ்யெண உதாஹரணவாக்யம் யொஜ்யதெ" என்று அநுகரஹித்து விட்டு, "அத வஸ்ய ஹி ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸ்திதெர்க்ருʼத்ஸ்ந, ஸம் ஹாரொத்பத்தெர்ய வஹகர்தெம்ர்ய ஜகத்ஸ் ஜ்ஞானம் ஸவிகல்பகமிதி" என்று பூர்வாசார்யர்களுடைய அபிமதத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். நிர்விகல்பக ஸவிகல்பகங்களுக்கு வைலக்ஷண்யம் எதுவாக இருந்தபோதிலும், இரண்டு இடங்களிலும் ஸவிசேஷமாகவே கரஹணம் ஸம்பவிக்கின்றது என்பது விசதம். ஆகையால் பௌத்தர்கள் சொல்லும வாதத்திற்கு இடம் இல்லை.

மொக்வாஷெஃ—கோத்வம (பசுவின தன்மை) என்பது ஜாதி. அது, பசுவின் கரஹணம ஏறப்படும பொழுதெல்லாம ஏறப்படுகின்றது. இந்த ஜாதி, முதல பிண்ட கரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது, இரண்டாவது முதலிய பிண்ட கரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது. ஆனால, இரண்டாவது கரஹணத்தில அநுவருத்தியின் பரிதி அதிகமான அம்சம். இதிலிருந்து ஜாதி வேறு அநுவருத்தி வேறு என்பதை நாம் அறிய வேண்டும.

சதுர்கவஹ்ந நிஷ்தா—அநேக வஸ்துக்களில் இருக்கும் தன்மை. அர்த்தவது—அந்தந்த வஸ்துவின அமைப்பினுடைய ஸாதருச்யம என்று சொன்னதாயிற்று.

ஸாவயவஸ்ய வஸ்துநோ நிஷ்டதயா அநேக வஸ்து விஶேஷ ணகுவம் ஜீவாதி வ்ருத்தயாவயவிநி ஜீவாதி வ்ருத்தயாः ஸவிகல்பகா உத்ய அயுக்தே।

அத வஸ்து வாக்யஸ்ய வஸ்துநோ ஜிஜ்ஞா ஜிஜ்ஞ ஸாமர்த்யெண ஆரப்த

கின்றது ; அப்படி அந்த அமைப்பு பல வஸ்துக்களுக்கு விசேஷணமாக இருக்கின்றது எனபது இரண்டாவது முதலிய ப்ரதயயங்களில மாதரம அந்த அமைப்பின அநுவ்ருத்தி யால வெளிபடுகின்றபடியால, இரண்டாவது முதலிய ப்ரதயயங்களே ஸவிகல்பகங்க ளென்று நாம சொல்லுகிறோம.

அத வாக்ய—ப்ரஸக்தானுபரஸக்தமாக நோகிறபடியால பேதாபேத மதத்தை நிராகரிக்கிறார். நிர்விகல்பக தசையிலும ஸவிசேஷமாகவே தோற்றம ஏறபடுகின்றது எனபதே அந்தப் பேதாபேத மதத்திற்கும பாதகமாகிறபடியால, அதற்கு இவவிடத்தில ப்ரஸக்தி ஏற்படுகின்றது.

இந்தப் பேதாபேத மதம, பாஸ்கர மதஸ்தாகளிடமும யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்க ளிடமும் காணப்படுகின்றது. அத்வைதிகளாகிற சங்கர மதஸ்தாகளின மதம அபேத மதம; விசிஷ்டாத்வைதிகளாகிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளின மதம பேத மதம; யாதவ ப்ர காச பாஸ்கர மதஸ்தாகளின மதம பேதாபேத மதம் இந்த யாதவ மதத்திற்கும பாஸ்கர மதத்திற்கும வைஷம்யம என்ன வென்றால—பாஸ்கர மதத்தில, 'அசித வஸ்துவுக்கும பரஹ்மத்திற்கும பேதம அபேதம் இரண்டும் உண்டு, ஆனால அவை இரண்டும ஸவாபாவிகங்கள். சித வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத திற்கும் பேதம அபேதம இரண்டும இருக்கையிலும் அபேதம் மாதரம ஸவாபாவிகம, பேதம ஸவாபாவிகமன்று, கேவலம் ஔபாதிகமே' என்று சொல்லப்படுகின்றது. யாதவ மதமென்ன வென்றால—'அசித வஸ்துவுக்கும பரஹ்மத்திற்கும பேதம் அபேதம இரண் டும் ஸவாபாவிகமாக இருப்பதுபோல, சித வஸ்துவுக்கும பரஹ்மத்திற்கும பேதம் அபே தம இரண்டும் ஸவாபாவிகங்களே, ஔபாதிக பேதம எனபதே இல்லை' எனபது தான். (20, 21-வது பக்கங்களைப பாக்க.) ஆகையால இந்த இரண்டு மதஸ்தாகளும பேதா பேத மதஸ்தாகள.

இவவிடத்தில ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா செயதிருக்கும உபபாதனத்தைச் சரியானபடி அறி வதற்கு யாதவ பாஸ்கராகளால அங்கீகரிக்கபடும இந்தப பேதாபேத மதத்தின் கொள்கையின் ஜ்ஞானம அவசியம அபேக்ஷிதம. ஆகையால அதை ஸங்கரஹமாக இவ விடத்தில பரஸ்தாவிக்கிறோம. லோகத்தில எல்லா வஸ்துக்களும அவயவைகளின

ப்ரதீதிகளு அநுகுணமாகவே வயவஸ்தையை பெறுகின்றன. ஆகையால், வஸ்துகள் பிந்நமாயும் அபிந்நமாயும் அறியப்படும் பக்ஷத்தில், அவைகளுக்குப் பேதாபேதரூபமான வயவஸ்தை உண்டென்றே அங்கீகரிக்க வேண்டும். 'வஸ்துக்கள் பிந்நங்களாயும் அபிந்நங்களாயும் அறியப்படுகின்றனவென்பது அநுபவ விரோதம் மாடு, குதிரையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே, ஆனால் மாடும் மருக ஜாதியைச் சேர்ந்தது, குதிரையும் மருக ஜாதியைச் சேர்ந்தது என்னும் காரணத்தால அவை இரண்டும் அபிந்நங்களென்றும் சொல்லலாம், ஆகையால் குதிரைக்கும் மாட்டுக்கும் பேதாபேதமுண்டு. மண் என்பது வேறு, அதனுறை செய்யப்படும் குடம் வேறு, ஆனால், குடத்திற்குக் காரணம் மண்ணு கிறபடியால், காரணத்தை ஆலோசிக்கும் பொழுது அவை இரண்டையும் அபிந்நங்களென்றும் வயவஹரிக்கலாம். இமமாதிரி ஸகல வஸ்துக்களும், காரணத் தன்மையாலும் ஜாதியின் தன்மையாலும் அபிந்நங்களாகவும் பிந்நங்களாகவும் நமக்குத் தோன்றுகின்றன. இப்படி பிந்நம் அபிந்நம், இந்த இரண்டு ரூபமாகவும் தென்படாத வஸ்துவே லோகத்தில் இல்லை யாகையால், எல்லா வஸ்துக்களையும் பிந்நாபிந்நங்களென்றே சொல்லவேண்டும்.

'இத்தப் பேதரூபம் அப்பேதரூபம் இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தங்களாகையால் இவை ஒரே வஸ்துவில் ஒரே காலத்தில் எப்படி இருக்கக்கூடும்?' என்னில், அப்படி இரண்டும் இருப்பதாக நமக்கு ஏற்படும் ப்ரதீதியே அதற்கு ஆதாரம். அப்படி விருத்தாகாரங்கள் ஒரே வஸ்துவில இருக்கமாட்டா என்பதற்கும் நமமுடைய அநுபவமன்றே காரணமாகச் சொலலப்படுகின்றது? அமமாதிரியான ப்ரதீதியே, அவை இரண்டும் அப்படி பரஸ்பரம் விருத்தங்களாக இலலாமல் ஒரே வஸ்துவில இருக்கக்கூடும் என்பதற்கும் காரணமாகின்றது.

இவ்வாறு பிண்டங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதாபேதத்தை உபபாதித்து விட்டு, அவர்களை, ஜாதிக்கும் வ்யக்திக்கும், காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் கூட பரஸ்பரம் பேதாபேதம் உண்டு என்று சொலலுகிறார்கள். இவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் வயக்தம், அபேதமும் சற்று ஆலோசித்துப் பார்த்தால புலப்படும். 'இந்தக் குடம் மண், இந்தக் கிரீடம் ஸுவர்ணம்' என்றனரே ப்ரதீதி ஏறப்படுகின்றது? மண்ணுடன் கூடிய குடம் என்றுவது, ஸுவர்ணத்துடன் கூடிய கிரீடம் என்றுவது, ப்ரதீதி ஏறபடவிலலை இப்படி ஜாதி வயக்திகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொலவதே ஜாதி வயக்தி இரண்டும் அபிந்நங்கள் என்பதற்கு ஒரு ஹேது. ஜாதியை விட்டுப் பிரித்து வயக்தியின் உபலம்பம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது, எப்பொழுதும் அவை இரண்டும் சேர்ந்தே காணப்படுகின்றன. அவைகளின் அபேதத்திற்கு இதுவுமொருஹேது தவிரவும், வயக்திகளுக்குள் ஏவ்வளவு பேதம் இருந்தபோதிலும், ஜாதியைக் குறிக்கும் ஒரே சப்தத்தால் எல்லா வ்யக்தி

கஷம விரூத்யம் வ்ரதீயுக்தம் । வம்ஹ்ராதவ்ய வம்ஹ்ராதிப: வ்ரகாரதயா

சதவன.....வித்தி —சிலா, பேதாபேதம என்று ஒரு மதம் கொள்கின்றனர். அவர்கள சொல்வதாவது—ஒவ்வொரு பதார்த்தமும மற்றொரு பதார்த்தத்தைக் காட்டிலும வேறு பட்டதாகவும இருக்கின்றது, வேறு படாததாகவும் இருக்கின்றது எனபது தான. அதாவது, ஒரே பதார்த்தத்தில் பரஸ்பரம விருத்தங்களான பிந்

திகளும க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. மாடு எனனும ஒரே சப்தத்தால கொமபு ஒடிந்த மாடு கொம்பு இலலாத மாடு, எல்லா மாடுகளும சொலலப்படுகின்றனவனறே? அது போல் இந்த ஒரே சப்தத்தால அநுவிதமான பரதயயமும் ஜாதி வயக்திகளின ஐக்யத்தை விளக்குகின்றது. நான்காவது ஹேதுவும ஒன்று உண்டு ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணத்தில ஜாதி வயக்திகள இரண்டிறகும எவவித பேதமும இலலாமல பரதயயம் ஏற்படுகின்றதன்றே? அவைகள அபிந்நங்களாக இலலாவிட்டால அப்படிப்பட்ட பரதயயம் ஸமபவிக்க மாட்டாதாகையால, அவை அபிந்நங்கள தாம என்பதறகு இதுவும் ஒரு ஹேது. இம மாதிரியே வைதிகங்களான அத்தங்களிலும பேதாபேதம உண்டென்பது அவாகளுடைய மதம. அசித வஸதுக்களும பரஹ்மமும, சித்வஸதுக்களும பரஹ்மமும பரஸ்பரம பிந்நாபிந்நங்களேயாம. இதறகு சருதி வாக்யங்களே பரமாணம. பரதீதி இவ விடத்தில் பரமாணமாக மாட்டாது.

இப்படி இவாகள செய்யும உபபாதநம எலலாவற்றையும திருவுளளத்தில வைத்துகொண்டே இவவிடத்தில "சத வன" இத்யாதியான வாக்யத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார. சத வன—இந்த காரணத்தினாலேயே கீழ, நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திலும விசேஷ்யத்துடன கூடியதாகவே க்ரஹணம ஏற்படுகிறதென்று நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அந்த காரணத்தாலேயே பேதாபேத மதம ப்ரத்யக்ஷமாகின்றது என்பது தாத்பர்யம. விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் எப்பொழுதும பேதகம். ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணத்திலும ஸம்ஸ்தானத்துடன (அமைப்புடன) பரதீதி ஏற்படுகிறபடியால ப்ரகார ப்ரகாரிகள பிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல ஜாதிவயக்திகளும பிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப் படுகின்றனவே தவிர அபிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்பது வயக்தம்.

ஹிஸ்ராஹிஸ்ரபேதவெண அயுதஸித்தகவம விரூத்தி—ஒரு பதார்த்தத்திற்கு தவிரூபத்வம எப்பொழுதும விருத்தமன்று, பிந்நாபிந்ந ரூபமாக இருக்கும பொழுது மாத்ரம அது விருத்தமாகும.

வம்ஹ்ராதவ்ய—ஸாஸ்நா (மடி) முதலியவைகளாகிற அமைப்பின் விசேஷம, பசுவுக்கு ஸம்ஸ்தானம, பசு ஸம்ஸ்தானி. ஆகையால ஸம்ஸ்தானமானது ஸ்ஸ்தானிக்கு ப்ரகாரம, அப்படி ப்ரகாரமாகிறபடியால அது ஸம்ஸ்தானியைக காட்டிலும் வேறான பதார்த்தமே.

வஹாயுராஜ்ஞாதழி ; வ்யகாரஸ்வாதெவ வ்யயிக்ஷ்யீ ரஹஸ்யம் வ்யயமந-வயும்ஹஸ்ரீ ர ஷ்யாத்தஸ்ஸவிஷ்ணுஃ !

அபிந்ந ரூபங்களே உடைய இரண்டு ஆகாரங்கள உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த வாதமும் கீழக கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தாலேயே நிரஸ்த மாகிவிட்டது. அமைப்பு எனபது, அந்த அமைபபை உடைய வஸ்துவுக்கு ஒரு ப்ரகாரம; ஆகையால் அந்த வஸ்து வைக காட்டிலும அது வேறுபட்ட பதார்த்தமே. அப்படி அது ப்ரகாரமாக இருக்கும் காரணத்தாலேயே அது தனித்து நிற்கவும யோக்யமன்று, தனித்து கரஹணமும் அதற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது, ஆகையால், பிந்ந அபிந்ந ரூபமான இரண்டு விருத்த ஆகாரங்கள ஒரே வஸ்துவுக்கு விதக்கக மாட்டா.

வ்யகாரஸ்தயா—ப்ரகாரமாக இருப்பதே, ஸ்வரூபம ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை காட்டிலும வேறான பதார்த்தம எனபதற்கு ஹேது.

வ்யகாரஸ்வாதெவ வ்யயிக்ஷ்யீ ரஹஸ்யம் வ்யயமந-வயும்ஹஸ்ரீ—ஜாதி வயக்திகளுக்கு ப்ரஸ்பரம அபேதம உண்டு எனபதற்கு ஞானத்துக்-ள உபாதிகப்பட்டனவன்றே? அந்நானத்துக்கு ஹேதுக்களேயும இந்த வாக்யத்தால பரிஹரிக்கிறார். அவைகளுள முதல ஹேது ஸாமாந்யாதிகரணயம. 'இந்தக் குடம பண' என்னும இடத்தில விசேஷண விசேஷ்யங்களுக்கு ஸாமாந்யாதிகரணயம சொல்வது அவைகளின் ஐக்யத்தை அல்ல. ஆனால அந்த விசேஷணம் அப்படித்தான் விதக்க விசேஷணமாக இருப்பதால். எந்த விசேஷணம விசேஷ்யத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அர்ஹமோ அது அப்படித்தான விசேஷணம். ஜாதி வயக்திகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தமே. 'வ்யகாரஸ்வாதெவ வ்யயிக்ஷ்யீ ரஹஸ்யம்' என்பதால இது ஏற்படுகின்றது. 'வ்யகாரஸ்வாதெவ' எனபதற்கு "நியதவ்யகாரஸ்வாதெவ" என்பது அர்த்தம். இரண்டாவது ஹேது, எப்பொழுதும ஜாதியும் வயக்தியும் சேர்ந்தே கரஹிக்கப்படுகின்றன எனபது. இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. 'சேர்ந்து கரஹிக்கப்படுகின்றன' எனபதே பேதத்தைக காணபிக்கின்றதன்றே ? வஸ்து ஒன்றாக இருந்தால, சேர்ந்து கரஹிக்கப்படுகின்றன எனறு எவ்விதம் சொல்லக்கூடும ? ஆகையால இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஆனால, பரகார பாகாரிகளுக்குள்ள ஸம்பந்த நியமத்தையே இது காணபிக்கும. இந்த ஸமாதானம் 'வ்யகாரஸ்வாதெவ வ்யயிக்ஷ்யீ ரஹஸ்யம-வயும்ஹஸ்ரீ' என பதிலிருந்து ஏறபடுகின்றது. மூன்றாவது ஹேது வனகரஹ்ணாந-ர்விஷ்யவ்ருத்தியஸ்ரீ' எனபது. இந்த பரதயயம, இரண்டுக்கும் தாமி ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் ஏற்படுகிறதே தவிர, தாமியின ஐகயத்தால் இல்லை. 'மாடு' என்பதால் கொம்பு ஒடிந்த மாடு கொமபு இல்லாத மாடு எல்லாம் ப்ரதீதிக்கு இடமானால், அது

ஸுவி அ நிவி-ஶிஷ்ட அத்³வைதாப்⁴யுபக³ அத்³வைதி

தத்³வாரா அபி விஶேஷாः ஶப்³தை³ः ஸாமாந்யை நிர்-உபாத்³யாந உதி வத³தா

ஸுவி அ..... ..வ்யவஸ்தித —அத்வைதிகள நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸ்தாபிக்கும பொருட்டு, 'ஸ்வயம பரகாசமான வஸ்துவின விஷயத்தில, அதன மீது ஆரோபிக்கப்படும விசேஷங்களெல்லாம ஸகல சப்தங்களாலும நிஷேதிக்கபடுகின்றன' [பக்கம 85] என்று சொன்னார்கள, 'அப்படி விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும சப்தங்கள் எவை?'

எல்லா மாடுகளும் ஒன்றே என்பதை எப்படிக் காட்டும்? கொம்பு ஒடிந்திருப்பது கொம்பு இல்லாமல் இருப்பது முதலிய தாமங்கள வேறுபட்டனவாக இருந்தாலும் தாமியாகிற மாடு ஒன்றே என்பதை மாத்ரமன்றே இது விளக்குகின்றது? இதுவும் 'வ்யக்தாவ்யக்தாத்மக' என்பதனால ஏறபடுகின்றது. நான்காவது ஹேதுவாகிற 'வ்யாவ்ருத்தஸ்ய ஸாமான்யஸ்யைவ ஸாத்⁴யத்வே ஸாத்⁴யாவ்ருத்தி:' என்பது ஐயத்தைக் காண்பிக்க மாட்டாது. விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் பேதகம். பரந்து பிண்டக்ரஹணத்தில 'இது இப்படிப்பட்டது' என்று பரதீதி ஏறபடுகிறபடியால விசேஷண விசேஷ்ய பாவத்தின் காரணம் உண்டு, அந்தக் காரணத்தால பேதம் க்ருஹீதமாகுமே தவிர அபேதம் க்ருஹீதமாக மாட்டாது.

யாதவ ப்ராபாகர மதானுயாயிகள சொல்லும மற்றை யுக்திகளை இவ்விடத்தில நிராகரிக்கப்படுகிறது பரதீதி விரோதமாக இருக்கிறபடியால பேதாபேதங்கள பரஸ்பர விருத்தங்கள அல்ல என்று அவர்கள சொல்வது நில்லாபொருத்தம். 'ஒன்றைக் காட்டிலும மற்றொன்று விலக்ஷணமாக இருப்பது அவைகளின் பேதம, அப்படி இல்லாமல் இருப்பது அவைகளின அபேதம' என்பதை அறிந்த ஒருவன இரண்டுக்கும ஒரே இடத்தில ஸம்பவிப்பதை ஒருபோதும சொல்லமாட்டான். இம்மாதிரியே அவர்களுடைய மற்றை வாதங்களும் நில்லா பொறுமாட்டா என்பதைக் காண்க கொள்க

ஸுவி அ—நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த பரகரணத்தில, ஒருகால நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வம இருக்குமோ என்று சங்கித்து, அந்தச் சங்கையைப் பரிஹாரம் செய்தார, ப்ரஸங்காத் பேதாபேத நிர்-ஸ்தானத்தையும் செய்தார. இப்பொழுது, அதற்குமுன ப்ரஸ்துதமாக இருந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார. அத்வைதிகள நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த இடத்தில, ''நாஹாஹி நிர்-ஶி-ஶிஷ்ட அத்³வைதாப்⁴யுபக³ அத்³வைதி தத்³வாரா அபி விஶேஷாः வ்யாவ்ருத்தி அயுக்தே'' என்று ஆரம்பித்தது

கெ தெ ஸஷ்டா நிஷேயகாஃ?" ஊதி வக்கவ்யழ! "வாஆரம்ஹணம் விகாரொ நாஃயெயம் ஊத்திகெதெய்வ ஸத்யழ" ஊதி விகாரநாஃயெயயொ வ்யாஆரம்ஹணஃ த்ரூகூஸ் யத்தத்ர காரணதயொவ்யுத்பாதெ வஸ்து ஸாத்ரம் தெஷெவ ஸத்யெந்யத்ஸவ்தயிதீயம் ஸ்ரூதி வ்யுத்பீதி ஸெஹெ தத்ர

என்று ப்ரச்நம செயயப்பட்டால அதற்கு அவர்கள உதாரம சொல்லவேண்டியவர்கள 'வாஆரம்ஹணம் விகாரொ நாஃயெயம் ஊத்திகெ தெய்வஸத்யழ' என்னும் சருதி வாகயம, அம்மாதிரி வீசேஷங்களில்நிஷேதீக்கின்றது என்று ஒருவன சொல்லக்கூடும். எப்படி யென்றால, 'வேறு ரூபம வேறு டெயா இவை யெல்லாம கேவலம வயவஹாரத்திற காக மாத்ரம இருக்கின்றபடியால அவைகளுள் எது வஸ்து மாத்ரமாக இருக்துகொண்டு காரணமாகக காணப்படுகின்றதோ அதுவே பாரமார்த்திகமானது, மற்றவை யெல்லாம அபரமார்த்திகங்கள' என்பதே அந்த வாகயத்தின தாத்பர்யம என்று சொல்லலாம அப்படிச சொல்வது உபயுக்தமாகாது அப்படிச் சொன்னால அது தருஷ்டாந்த வாக்யத

"ஸவெ்ஷு ஸவெ்ஷ்வ ஸ்ரூஷ்டிஷ்வாரம்ப விஸெஷாஃ ஸவெ்ஷு நிரவ்யூஹெ" என்று வேதாந்த வாகயங்களுக்குப பேத நிராஸபரத்வத்தை பரஸ்தாவித்து மேல் கொண்டு வாதம செயதார்கள. வேதாந்த வாகயங்களுக்குப பேத நிராஸபரத்வம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதமன்று. அப்படி இருக்கையிலும, அதை ஒத்துக்கொண்டே அத்வைதிகளின வாதத்தைக் கண்டித்தார அப்படி அதைக் கண்டித்துவிட்டு, இப் பொழுது, வேதாந்த வாகயங்களுக்குப பேதநிராஸபரத்வமே அநுபயுக்தமென்று நிரூபிக்கிறார.

கெ தெ ஸஷ்டா நிஷேயகா ஊதி வக்கவ்யழ— 'அப்படிப பேதத்தை நிஷேதிக்கும சப்தங்கள் எவை?' என்று ப்ரச்நம செயதால, அதற்கு அவர்கள பரத்யுத்தரம சொல்லவேண்டும இவ்விடத்தில 'சொல்லவேண்டும்' என்பதன குறிப்பு 'அது அவர்களால அசக்யம' என்பதுதான

வாஆரம்ஹணம் விகாரொ நாஃயெயம் ஊத்திகெதெய்வ ஸத்யழ— இதில 'வாஆரம்ஹணழ' என்பதற்கு அத்வைதிகள 'வாசாரம்பணம்' அதாவது வயாஹாரிகம, (அபரமார்த்திகம்) என்று அர்த்தம சொல்லுகிறார்கள. மண பிண்டம ரூபம மாறி, குடம மடக்கு முதலியவைகளாக விகாரம அடைவதும, மண என்னுமபெயர மாறி, குடம முதலிய பெயர அடைவதும ஆகிய எல்லாம அபாரமார்த்திகம், பொய என்று சொன்னது ஆயிற்று. இதை அர்த்தம பூர்வோத்தர அஸங்கதம். ஆகையால ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர இதற்கு வேறு அர்த்தம சொல்லுகிறார. அது பூர்வோத்தரத்திற்கு ஒத்திருப்ப

வவஹ்யதே। 'வஸகவ்ஹிந விஜ்ஞாதே ஸவ-ம் விஜ்ஞாதம் ஸவதி' இதி ப்ரதிஜ்ஞாதே கார்யஜ்ஞாநேநாந்யஜ்ஞாநாஸம்ஸவம் உந்நாநஸ்ய, 'வாகரெவ வஸ்துந விகாரோ நாமதேயம் வஸ்ரா வித்ரெஷேண வாரம்பணம்-ம்ருத்யேவ ஸத்யம்' இதி த்ருஷ்டாந்தஸ்ய ஸாத்ருஸ்யாபாவாத் தத்ரைகஸ்ய விஜ்ஞாதே தஸ்ரா-ரிஷ்டாந்ரஸ்ய ஸம்ஸ்ரா நாஜ்ஞாநவி தத்ரெவ வஸ்துந' இதி தத்ர ஏரஷாஞ்ரெயம் நிஷ்பந்-ம்தः, நாத்ர கஸ்யசி வித்ரெஷஸ்ய நிஷ்ரயகः கொரவி ஸம்ஸ்ரா ஏர ஸ்யாதே। வாசாரம்ஹணவிதி—வாசா வ்யவஹாரெண; சுரு-ஹ்யதே இதி

திறகு அநுகுணமாக மாட்டாது. 'ஒன்று அறியப்பட்டால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடும்' என்று உபதேசம செய்ய பட்டவுடன, அது எப்படி என்பதை அறியாத சவேதகேதுவுக்காக வன்றே இந்த த்ருஷ்டாந்தம நிதர்சிக்கப்பட்டது? அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின கருத்து எனனவென்றால, ஒரே வஸ்து காரணமாகவும் காரியமாகவும் பலவித அவஸ்தையில் பரமார்த்தமாகவே இருக்கும் பக்ஷத்தில, அப்பொழுது ஒரு அவஸ்தையுடன கூடிய அந்த வஸ்துவை அறிந்துவிட்டால், அதைக் காட்டிலும் வேறு விதமான அவஸ்தையுடன கூடியதும அந்த வஸ்துவே என்று அறிந்துவிடலாம என்பதே இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தில விசேஷங்களே நிஷேதிக்கும சப்தம் ஒன்றும காணப்படவில்லை. 'வாசாரம்ஹணம்' என்பதற்கு, வாசா—வாக்கு ஹாரமாகிற பரயோஜநத்தின பொருட்டு, சுரு-ம்ஹணம் —ஆலம்பிக்கப்படுகின்றது (அதாவது—ஸ்பர்சிக்கப்படுகின்றது) என்பது அர்த்தம். மண, பிண்ட

தையும் அதைவிடச் சொல்லும் அர்த்தம பூர்வோத்தரத்திற்கு அஸங்கதமாக இருப்பதையும் மூலத்திலேயே பார்த்துக்கொள்ளலாம.

விகாரோ நாமதேயம்—'விகாரம்' என்ற சொல 'மாறுதல்'; காரியமான வஸ்து, காரண வஸ்துவின விகாரம. ஆகையால, காரியாவஸ்தை என்றும காரணாவஸ்தை என்றும இரண்டு அவஸ்தைகள உண்டு. இவ்விடத்தில 'சுரு' எனனும சப்தத்தால காரணாவஸ்தை சொல்லப்படுகிறது.

வாசா—வ்யவஹாரெண இவ்விடத்தில மூன்றும வேற்றுமையின கருத்து ப்ரயோஜநத்வத்தைச சொல்வதே, அதாவது-வார்த்தையால வ்யவஹரிக்கும பொருட்டு. 'வாக்' எனபதால 'வார்த்தையாற செய்யப்படும வ்யவஹாரம்' காரணிக்கப்படுகின்றது வாக்யத்தின் அந்வயம —விகாரோ நாமதேயம்-அ (ஏகவசநம்) வாசா சுரு-ம்ஹணம்; வாக்-ஏவ-உக வ்யவஹாரோ-ம் ஏவ்ஜ்ஞெந நாமரூபெ

சூரஸ்ஸிணி । விஜ்ஜாஸ்வெணாவஸ்தாயா ஏதிகாயா நாம அாகாஸ
வ்யவஹாரஸ்ஸாகாஸ: ; வடஸராவாதிரஸ்வெணாவஸ்தாயா ஹஸ்வோ
வண ஏதிகாயா சுகாஸாதி நாமயெயாதி வ்யவஹாராஸ்ஸாகாஸோ ।
தஸாவி வண ஏதி ஏதிகா ஏவ்யெகவெண நாநாவஸ்ஸாக நாநாநாம
யெயாஸ்ஸாம் நாநாவ்யவஹாரெணாரஸ்யித உதெஸ்தெண வுச்யிதெ நம

மாகிற அவஸ்தையில இருகுமபொழுது ஒரு பெயரையும ஒரு ரூபதையும உடைத
தாயிருகின்றது, அந்த மணணே, குடம மடக்கு முதலிய அவஸ்தையிலிருகும பொ
ழுது வேறு பெயாகளையும வேறு ரூபங்களையும உடைததா யிருகின்றது அபபடி
இருகையிலும, எல்லா அவஸ்தைகளிலும, மண என்னும ஒரே தரவ்யம பலவித ரூபங்
களாலும பலவித பெயாகளாலும பலவித வ்யவஹாரதிறகாக ஸ்ரிஷ்டிகபபடுகிறது என
பதே பரமாதத மாதலால, ஒன்றின ஜ்ஞாநததால மறறொன்றின ஜ்ஞாநதத்தின் ஸம
பவம உபபந்நமாகும எனபது நிரூபிகபபட்டதாகின்றது இவ்விடதில எவ்வித

ஸ்ரூயெயதெ; ஏதிஸ்மிண வண நாமரூபவ்யாகரணெ ஏதாவ்யாம் । வாததை
யால் வ்யவஹரிக்கும பொருட்டு மண பிண்டத்தால பெயரும ரூபமும தொடபபடுகின்
றன, அதாவது-மண பிண்டமே வேறு நாமரூபங்களை அடைகின்றது எனறு சொன்ன
தாயிறறு. 'சூரஸ்யதெ' எனபதறகு 'ஸ்ரூயதெ' 'தொடபபடுகின்றது'
எனறு அர்தத்ம.

விஜ்ஜாஸ்வெண—பெயரும ரூபமும மாறினால வேறொரு தரவ்யம உண
டாகின்றது எனறு வைசேஷிக மதஸ்தாகள சொலலுகிறாகள. அபபடி இலலை; பெயரும்
ரூபமும மாறின போதிலும வஸ்து ஒன்றே என்று சொல்லுகிறோம ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

ஒன்றின ஜ்ஞாநததால் மறறவைகளின ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகின்றது என்பது பரகர
ணம. 'காரணாவஸ்தையும காரியாவஸ்தையும வேறு எனறாலும, வஸ்து ஒன்றே' எனறு
சொலவதால, ஒரு அவஸ்தையிலுளள வஸ்துவின ஜ்ஞாநததால மற்றொரு அவஸ்தையி
லுளள அதே வஸ்துவின ஜ்ஞாநம ஏறபடடதாகின்றது எனபது விதர்கிகிறது. ஆகை
யால, இந்த அர்தத்மே பரகரணதிறகு ஒத்தது இந்த அர்தத்தில பேத நிர்தேஸ
மொன்றும ஏறபடவிலலை யாகையால, இந்த வாகயதிறகு பேத நிராஸ பரத்வம இலலை
எனபது விதர்கிகின்றது

சுவிய—பேத நிராஸ பரத்வம இலலை எனபதற்கு மற்று மொரு காரணம
சொலலுகிறார.

ஸுதஸ்ஜுஷெநாஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்யாஹவோ நிஷ்பரிக்ரஹஃ । நாத்ர கிம்சிதஷ்டாங்க நிஷித்யத உதி வேதவசநைகாயத்யஃ ப்ரவம்சிதஃ ।

ஸுவி அ "யெநா ஸ்ரூதம் ஸ்ரூதிழ" உத்யாதிநா ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய வித்யாஸ்தாநம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் தெந, "யஸ்மா வொதெஸ்யை கெந ஸ்யாந்ந விஜ்ஞாந" உத்யாதி ஸ்ரவணாத்ஃ ஸாத்யவிகலாத்ஃ ஸாதந, ஸ்ரஜ்ஞ ஸவசாதிவஸ்துநிகாவிகாரஸ்ய வடபராவாதெ ஸஹத்யஸ்தம் ப்ரத்ய கெதிதாஃ ஸ்ரூமிஷ்டாஃ ப்ரஜாணாஜ்ஞதெண யாக்ஞ்யாஸாவிஷ்டிதி । ஸாத உவி விஷாயயிஷிதயிதி தெந யதெதி ஸ்ரவணாத்தயா உவாஸாநம் ந வடதெ ।

"ஸுதெவ வொதேஸ்யஸ்மி ஸூஸீதெகதெவா தீயழ" உத்யத்ர "ஸுதெவ" "ஸகதெவ" உத்யவயாரணயெந "ஸுதீயழ" உத்ய

விசேஷமும நிஷேதிக்கப்பட்டவிலை எனறும அதனும ஏறகெனவே விஸதாரமாக உப பாதநம செய்யப்படடிருக்கின்றது.

ஸுவி அ.....வடதெ—தவி வம, "யெநா ஸ்ரூதம் ஸ்ரூதிழ" எனற முதலான வாக்யஙகளால, 'பரஹ்மதத்தை தவிரத்த மற்ற எலலாம் பொய' என பது ப்ரதிஜ்ஞை செயயபபடடிருககினறது எனனில, "யஸ்மா வொதெஸ்யைகெந ஸ்யாந்ந விஜ்ஞாந" எனற முதலான தருஷ்டாநதஙகள நிஷ்பரயோஜநமாகிவிடும. ஏனென்றால, உபதேசம் செயயப்படும சவேதகேதுவுககு, ப்ரதயக்ஷமாகிற பரமாணதத்தாலாவது யுகதியினலாவது, மணணின விகாரமாகிற குடம் மடகு முதலியவைகள, கயிற்றில தோனறும ஸர்ப்பமபோல, அஸதயஙகள எனறு ஒருபொழுதும ஏற்படவிலலை. அப்படி ஏற்படுவதே இவவிடதிற் செயயபபடும உபதேசதின தாதபாயம எனறால, "யஸ்மா" எனற தருஷ்டாநதமாக எடுதத்தாக காட்டுவது ஒவ்வாது.

ஸுதெவ.....வரிஹாரஞ்சி—ஒருகால "ஸுதெவ வொதேஸ்யஸ்மி ஸூஸீதெசதெவா தீயழ" எனனும வாகயதத்தில காணப்படு 'ஸுதெவ' 'ஸகத

ஸுதெவ—ஒருகால இநத வாகயம பேதத்தை நிராகரிகினறதோ என்று சங்கித்தது பரிஹரிக்கிறார.

ஸுவயாரண—'ஸுவ' எனபதற்கு ஸுவயாரணம என்று பெயர.

தெந அ ஸஜாதீயாதிபேதி ஸஜாதீய விஜாதீயா ஸ்வெது விபேஷா நிஷித்தா உதி வ்யாவ்ருத்தய உதி தெ தெஹேதவெவ்ய। காய்யகாரணஸ்ய வாவஸ்தாவயாவவிஸேஷவ்ய வஸ்துந: ஸகாவஸ்தாவவிஸேஷவ்ய ஜகதெந ஸவஸ்தாகாலாவவிஸேஷவ்யாவி வவஹ்ரியேந ஜகதஸ்ய உபாதாநம் ப்ரதிபாதயிதும் ப்ரவ்ருத்தகெதோர் வ்யஜகாதம் ஸவ்யவஸ்ய ப்ரஹ்மகாரணஸ்யம் அ வக்ஷ்யமாண ''ஸதெவ ஸொம்யெதமக்ர ஆஸீத்'' உத்யாதிஸ்ருதி। ''உதி'' ''ஸப்தெ'' ''ஸதெவ'' ''ஸ்ருஷ்டி'' உதி। ''ஸப்தெ'' உதி காரணவிபேஷ:। ''உதி'' ஸாஸ்த்ரவாத்யவ்ய வ்யவஹாரஸ்ய ஸாஸ்த்ரதிரேகெவாம் க்ரியாம் ஸாத்யதாம் அ வக்ஷ்யதி। ''ஸகலெவ'' உதி அவ்ய காரகாகாரேகெவ

தெவ' ஆகிய இந்த இரண்டு அவதாரணங்களாலும், 'ஸஜாதீய' என்னும் பதத்தாலும், கேவலம் ஸத்தாகமாத்ரம இருக்கும வஸ்துவில ஸஜாதீயம விஜாதீயம முதலான பேதங்க ளெலலாம நிஷேத்திக்கபடுவனவாகத தோன்றுகின்றது எனனில, அதுவும உபயுக்த மாக மாட்டாது. ஏனெனறால, இந்த வாக்யம, 'ப்ரபஞ்சத்தில் தெனபடும ஸகல வஸ்துக்களுக்கும ப்ரஹ்மமே காரணம எனறு விளக்குவதறகனறே ஆரம்பிக்கபபட்டது? காயாவஸ்தையிலும காரணவஸ்தையிலும இருக்கிற ஒரு வஸ்துவின விஷயத்தில, ஒரு அவஸ்தையில இருபபதை அறிந்து விட்டால, வஸ்து ஒன்றாக இருக்கிறபடியால மறறொரு அவஸ்தையில இருபபதும அறிய படடதாகி விடுகின்றது எனபதை, த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு உபபாதிக்கது விட்டு, பிறகு, சவேதகேதுவுக்குத தெரியாமல இருக்கும பரஹ்ம காரணத்தனமையைச சொலல பிதா ஆரம்பிக்கிறார இந்த வாக்யத்தில காணப்படும ''உதி'', ''ஸப்தெ'', ''ஸதெவ'' ''ஸ்ருஷ்டி'' எனனும பதங்களைக் கவனிக்க வேண்டும. ''ஸப்தெ'' என்னும பதத்தால கால விசேஷம ஒன்று குறிக்கப படுகின்றது, ''உதி'' சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பரபஞ்சத்திற்கு ஸத்பாத்ரி ரூபமான ஒரு க்ரியா விசேஷத்தை ''ஸ்ருஷ்டி'' எனனும் சப்தம குறிக்கின்றது, அந்த ப்ரபஞ்சம ஸத்தான தரவியமே எனபதை ''ஸதெவ'' எனபது சொலலுகின்றது; அந்தக கால விசேஷத்தில இந்த பரபஞ்சம

'உதி' 'ஸப்தெ' 'ஸதெவ' 'ஸ்ருஷ்டி' இந்தச் சப்தங்களுள ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விசேஷத்தைக குறிக்கின்றது எனபதைக காணபிக்க இவைகள இவ்விடத்தில கரஹிக்கப்படுகின்றன.

விகார வ்ருஹாணி। வஸ்துஸ்வரூபவர்ணிதே க்ருஹ்ய ஜகத: ஸ்ருஷ்டவா
ந்தரதா வ்ருத்திவர்ணிதா ஸ்யாத்। கதமேதா வாந்தரகாரணஸ்ய ஸ்வரூப
நிரூபகத்வமெகஸ்யாபி ஸம்பவேத், ஸ்யாத் விரூத்த தர்ம ஸமாவே
ஸ்யாத் ப்ரஹ்மணः ஸ்வரூபஹானிப்ரஸங்கோ மா விரூத்த தர்ம ஸமாவே

பல விதங்களான பொருள்களினிடமே இருந்தது எனபது "வஸுதேவ" எனப
தால ஏறபடுகிறது இபபடி அந்தர்யாமி பரதிபாதிதமாகி விடடால, 'இந்த ஜகத
முழுமைகளும அந்த ஸத்தே உபாதான காரணம' எனபது விளகபபடுகினறது
'ஸமவாயி' எனனும சபதம், 'இந்த ஜகத்துககு அந்த ஸத்தைத தவிரதது வேறு நிமித்த
காரணம இலலை' எனபதைச சொலலுகினறது லோகத்தில காணபபடும
காரியங்களுககு உபாதான காரணம ஒனறாகவும நிமித்தகாரணம மறறொனறாகவும
தெனபடட போதிலும, ஸத எனனும ஸாமானயமான பரப்ரஹ்மம, மறறை எலலா வஸ
துகளைக காடடிலும, விலக்ஷணமான தன்மையாக இருபபதாலும, விலக்ஷண
மான தன்மையாகிற ஸாமர்த்தியத்தின சேர்கையும அதறகு விருத்தமாக மாடடா

வஸ்துஸ்வரூபவர்ணிதே—ஒரே வஸ்துவே பூர்வத்தில அவிபக்தங்களான
நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருகினறதென்றும, பிறகு விபக்தங்களான நாம ரூபங்களை
உடைத்தாயிருகினறதென்றும உபபாதிகக்பபட்டால

உபாதானதா—உபாதான காரணமாக இருககும தன்மையானது ஒரு வஸ்து
வுக்கு புதிய அவஸ்தை ஒனறு ஸம்பவிககபோகினறது எனறிருகையில, அந்த
வஸ்துவுக்கு இருக்கும பழைய அவஸ்தையின சேர்க்கையே உபாதான காரணமாக இருக
கும் தன்மையாகும மண்ணுக்கு பிண்டமாகிற அவஸ்தை பூர்வாவஸ்தை, குடம மடக
கான அவஸ்தைகள உத்தராவஸ்தைகள, ஆகையால குடம மடககு முதலியவைகளுக
குறித்து மண உபாதான காரணம. "ஸ்வயமவஸ்தா விசேஷவதி: த்ரவ்யமவஸ்தா
பேம உபாதானமுச்யதே"

ஸ்வரூபவர்ணிகேஸ்மின—குடத்திறகு மண உபாதான காரணமாகவும குயவன
நிமித்தகாரணமாகவும இருபபது போல, ஜகத்துககும உபாதானகாரணம ஒனறாகவும
நிமித்தகாரணம மறறொனறாகவும இருகக வேண்டாமோ? எனனில, வேண்டுவதிலலை
எனறு உத்தரம சொலலுகிறார். ஜகதகாரணமாக இருககும பரப்ரஹ்மம, லோகத்தில
தெனபடும வஸ்துகக ளெலலாவறறையும காடடிலும விலக்ஷணமாக இருபபதால, அதன
தன்மையும விலக்ஷணமாக இருகக்கூடும, அதறகு ஸாமர்த்தியமான சகதியும உபபன்னமே.
ஆகையால, அதுவே தனனுடைய ஸாமர்த்தியத்தைக கொண்டு உபாதான காரணமாகவும
நிமித்த காரணமாகவும இருக்கக்கூடும மனறோ? "விலக்ஷணசக்தியோகா
தேகமேவ ஹ்யுச்யதே".

வஹுயிஷ்டாதிகரணம் வாரயதி। ஸவ-ஜஸ்கி யாகுக்வாதெவ ப்ரஹ்மணஃ காரணத்வ ஸ்ருதயஃ ப்ரயோஜனவாதாதிகாரணத்வம் ப்ரதிவாதி நிமித்த காரணாவி தெதெவெதி ப்ரதிவாதயந்தி, யதொபம ஸ்ருதிஃ।

தனரே? அபபடி ப்ரஹ்மததிற்கு ஸாவசகதியின் சோக்கை இருக்கிறபடியாலேயே, சில சருதிகள அநத பரஹமம உபாதாந காரணம எனபதை முதலில ப்ரதிபாதிதுவிட்டு, பிறகு அதுவே நிமிததகாரணமாகவும இருகினறது எனபதை ப்ரதிபாதிகினறன இநத சருதி அவைகளுள ஒனறு. மறறும சில சருதிகள, ப்ரஹ்மம நிமிததகாரணம எனபதை ஒததுகொணடு, 'அதறகே உபாதாந காரணதவம எபபடி ஸங்கமாகும?'

ஸயிஷ்டாதிகரணம்—மறறொரு நிமிதத காரணததை. "ஸயிதீயழி" என பதறகு 'இரணடாவது இலலாதது' எனபது பொருள. அதாவது, வேறொரு நிமிதத காரணம இலலை எனறு அரததம.

ஸவ-ஜஸ்கியாகுக்வாதெவ— இவவிடததில வேறொரு சங்கை செய்து கொணடு அதற்கு ஸமாதாநம சொலலுகிறார ப்ரஹ்மம எனபது சேதந வஸது வானதால, அது ஒரு காரயதிறகுக காரணம என்று சொலலும இடததில, முதலில அதன நிமிதத காரணதவததைச் சொலலிவிடடுப பிறகு உபாதாந காரணதவததைச சொலவதனரே யுகதமாகும? இவவிடததில முதலில உபாதாந காரணதவததையும பிறகு நிமிதத காரணதவததையும இநத ச்ருதி வாகயம சொலலுகினறது எனறு சொனனால, அது அயுகதமாகினற தாதபரயதால அநத க்ரமததும இநத சருதியின அரததமாகமாடடாது எனபது தான இவவிடததிற் செயயப படும சங்கை.

இதற்கு ஸமாதாநம் என்னவென்றால—பரஹ்மம ஜகததிறகு உபாதாந காரணம் எனபதை முதலில ப்ரஸதாவிபபதில எவவித தோஷமுமிலலை எனபதே. ப்ரஹ்மததை பரதிபாதிகும சருதி வாக்யஙகளைப பரிசீலநம செயது பாரததால, அவை ஜகததைத கொணடு பரஹ்மததை பரதிபாதிகிறவைக ளெனறும பரஹமததைககொணடே ப்ரஹ மததை பரதிபாதிகிறவைக ளெனறும இரு வகைபபடுகினறன வெனபது ஏற்படும. இவைகளுள முதல வகையைச சோநதவை, பரஹமததின உபாதாந காரணத தனமையை முதலில பரஸதாவிதது, பிறகு நிமிதத காரணத தனமையைப் பற்றிப் பேசும; இரணடாவது வகையைச சோநதவை, முதலில நிமிதத காரணத தனமையைச சொலலி பிறகு உபாதாந காரணத தனமையை விளககும "ஸதெவ ஸொம்யெதமக்ர ஆஸீத்" இதயாதியான ஸதவிதயா வாகயம இரணடாவது வகையைச் சோநதது, "ஸ ஈக்ஷதலோகான்ந்ருஜ இதயாதியாக மேல் உதாஹரிககபபடும வாக்யம முதல வகையைச சோநதது இபபடி இரணடு விதமாகவும சருதி வாகயஙகள காணபபடுகிறபடியால

ஸந்யாஸ ஶ்ரு॒தயோ ப்ரஹ்மணோ நிஷ்கர்மாணஸ்வ உப॒நிஷத்ஸ்வ, ஸர்வஸ்யைவ உபாஸநஸ்ய கர்மஶி வர்ணத்ரயஸ்ய, ஸர்வபுருஷார்த்தஸாத்⁴யத்வாத் உபாஸநகர்மணாம் தத்³விதா³ஸம்ஸர்கா³வகர்மணாம் அ ப்ரஸித்³தி⁴வெதி வர்ணி ஹர்மணி। “கிம் ஸ்வி தி³நம் க உ ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்³யதோ த்³யாவா ப்ருதி²வீ நிஷ்டதக்ஷு॒ꣳ:। மநீஷிணோ மநஸா ப்ருச்ச॒தேது॒ தத்³யத்³தி⁴ஷ்டி²ஷ்ட²த்³பு॒வநாதி⁴ யாத॑யந்। ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்³யதோ த்³யாவா ப்ருதி²வீ நிஷ்டதக்ஷு॒ꣳ:। மநீஷிணோ மநஸா விப்ரவீமி வோ ப்ரஹ்மாத்⁴யதி³ஷ்ட²த்³பு॒வநாதி⁴ யாத॑யந்” இதி வாஜஸநேயிநோ த்³ருஷ்டஸ விரோதா⁴ஸம்கயு ப்ரஹ்மணஃ ஸர்வபு॒ருஷார்த்தஸாத்⁴யத்வஸ்ய வர்ணிதாத்வ உக்தஃ। ஸதஃ, “ஸ ஏஷ ஸர்வேப்⁴யஃ பு॒ருஷேப்⁴ய” இதி தை॒த்தி॒ரீய ‘ஸர்வ’ இத்யாத்³யநேக

எனபதைச ஸங்கி॑தது, ‘ஸாவ சகதியுடன கூடிககொணடிருக்கிறபடியால உபாதாந காரண மாகவும மறறை வேறு ஸகல உபகாணமாகவும அதுவே இருகககூடும’ எனறு அநதச ஸங்கையைப பரிஹரிகினறன கிம்வி ஸ்வி தி³நம் ஏழி” இதயாதியான ச்ருதி வாகயம இவை களுககு உதாஹரணம. ஸாமாநயமாக காணபபடும விரோதத்தைச் ஸங்கி॑தது கொணடு, ப்ரஹ்மம மறறை எலலா வஸதுக்களுகாகாட்டிலும விலக்ஷணமாக இருகிறபடியால, அது விரோதமாகமாடடாது’ எனறு, இநத சருதி வாகயங்களை அநதச ஸங்கையைப பரிஹரிக் கினறன. ஆகையால், “ஸ ஏஷ ஸர்வேப்⁴யஃ பு॒ருஷேப்⁴ய” எனனும வாகயத்திற் குக கீழச சொலலபபட டிருபபதே உபயோகமான அர்த்தம. “ஸர்வ” எனபது முத லான அநேக சபதங்களை, பரஹமத்திறகு அநேக விசேஷங்களை பரதிபாதி॑தது கொண்டு

ப்ரகருத ச்ருதிகளுக கீழ விவரிகபபடடுளள அர்த்தத்தை அநுபயோகமெனறு சொலவது யுகதமாகமாடடாது.

“கிம் ஸ்வி தி³நம் ஏழி” இதயாதி சருதி வாக்யங்களின பொருள எனனவென றால. “ஹே மநீஷிகளே! தயாவா ப்ருதிவீ அடங்கியுளள இநத பரபஞசமாகிற கட்டி டத்தை எநத மரத்தைகொணடு ஈச்வர நிர்மாணம செயதான? எநதக் காட்டிலி ருநது அநத மரம் கொணடு வரபபட்டது? இநத லோகங்க ளெலலாவற்றையும தரித்தது கொணடு அவன அவைகளுகது அதிஷ்டாதாவாக இருகிறானனறே?” இவவிதமாகவா நீங்கள பரசநம செயகிறீரகள? ‘இநத பரபஞசத்தின ஸருஷ்டிகது பரஹமமே மரம. ப்ரஹ்ம மெனகிற காடே அநத மரத்திறகு ஆதாரம. இபபடிதானியே பு॒வநங்களைத தரித் துக்கொணடு அநத ஈசவரன அவைகளை அதிஷ்டிதது வருகிறான’ எனறு நானஉங்க ளுகது பரதியுத்தரம சொலலுகிறேன.”

விஶேஷா ப்ரஹ்மணः ப்ரதிபாதிதாः । ஸர்வஜ்ஞத்வ விஶேஷ நிஷேத்யவாஞ் கொऽபி ஸஞ்ஜ்ஞா ந ஶ்ரூயதே, ப்ரத்யுத ஜகத்ப்ரஸூதேः காரணத்வ காரணத்வாவதாய, 'ஸத்' இதி காரணவிஶேஷ ஸத்தாவः, 'ஸூக்ஷ்ம' இதி க்ரியாவிஶேஷः, ஜகத்ஸர்வாந்தரதா ஜகதநுப்ரவிஷ்டதா ச, நிஶ்சிதைவாத ந யொ ஹ்யத நிஸ்ஸம்ஜ்ஞ தஸ்யைவ ப்ரஹ்மண ஸர்வஜ்ஞஸ்ய யொ ஸ்ய ஆத்ம ப்ரதிபாதிதாः ।

காணபடுகின்றன. 'ஸர்வ சப்தங்களும் விசேஷங்களை நிஷேதிக்கின்றன' என்று நீங்கள் சொல்வது போல ஒரு சப்தம்கூட காணபடவில்லை, பரத்யுத, 'பரப்ரஹ்மம எனபது காரணம ஜகத் அதன காரியம்' எனபதை ஜ்ஞாபிக்கும பொருட்டு கால விசேஷத்தைக குறிக்கும "ஸத்" (முதலில) எனனும சப்தமும, க்ரியா விசேஷத்தைக் குறிக்கும "ஸூக்ஷ்ம" (இருந்தது) எனனும சப்தமும் காணபடுவதுடன, பரப்ரஹ்மம ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாகவும நிமித்த காரணமாகவும இருக்கும தன்மையும், அப்படி ஒரே பரப்ரஹ்மமே நிமித்த காரணமாகவும உபாதான காரணமாகவும இருக்கின்றது எனபதைக காணபிப்பதால ஏறபடும பரிணமத்திலுடைய ஸர்வ சக்தித்வமும, இனனும அறியப்படாமல இருக்கும இவை போனற ஆயிரக கணக்கான பறறை விசேஷங்களும இந்த சருதியில சொலலப்படடிருக்கின்றன

இவவிடத்தில 'ஸ்ரஸ்ஷ்டுः' (மரம) எனபது உபாதான காரணத்தைக குறிக்கின்றது. 'எபபடி மரத்தைக்கொண்டு ஜனங்கள வீடடைக் கடடுகிறார்களோ, அப்படி எந்த மரத்தை (அதாவது—உபாதான காரணத்தை)க்கொண்டு பரப்ரஹ்மம ஜகத்தைச் செய்தது?' எனபது ப்ரச்னம. அபபடி உபாதான காரணமாக இருக்கும வருக்ஷத்திறகு ஆதாரமாக இருப்பது 'வநீ' (காடு), இந்த ஜகத்தின ஸருஷ்டியில அந்த ஆதாரம எது? எனபதும ப்ரச்னம. இவையெலலாம் பரப்ரஹ்மமே என்பது ப்ரத்யுத்தரம். 'த்யாவாப்ருதிவீ' என்பது ஜகத முழுவதையும குறிக்கின்றது. 'நிஷ்டதக்ஷுः' எனபதறகு 'நிர்மாணம செய்தான்' எனபது பொருள். ஒருமையாக ப்ரயோகம் செய்யாமல பன்மையாகச் செய்திருப்பது வேதத்தின ஸ்வாத்ந்த்ர்யம இந்த ஜகத ஸருஷ்டியில, அதிகரணம, உபாதானம, அவைகளைத் தவிர்த்த மறறை ஸகலமான காரக வர்கமும எலலாம ப்ரஹ்மமே என்று சொன்னதாயிற்று.

யதோ வாஹ்வ காய-ருகாரண ஹாவாஹி ஜூாவதெ ஸ்வ்ரத்தி ஂ,

யதஃ ....யொமஃ—இந்த ஸத விதயா பரகரணமானது, ஜகத்துக்கும

யதோ வாஹ்வ காய-ருகாரண ஹாவாஹி ஜூாவதெ—ஸதவிதயா பரகரணத்தில, சருதி, "ஸதெவ ஸொம்யெதமக்ர ஆஸீத்" (பரமாத்தமாக இருக்கும இதுவே முனகாலத்தில ஒனறுகவே இருந்தது) என்று சொலலிவிடடு, அடுத்த வாக்யத்தில பின வருமாறு வேறொரு மதத்தை பரஸ்தாவித்து அதை' பரதிக்ஷேபிக்கினறது தத்ரைக ஆஹுஃ; "அஸதெவெதமக்ர ஆஸீத்தெக வொபிதீயம் தத்தாதவந்தஃ வஜ்ஞாயத" ". "கதத்தா வை ஸொம்யெவம் ஸ்யாத்?", உதி ஹொவாச, "கயதவந்தஃ வஜ்ஞாயெத?" ". ஸதெவ ஸொம்யெதமக்ர ஆஸீத். 'முன காலத்தில இது அஸத்தாகவே இருந்தது, அதிலிருந்தே ஸத உணடாயிறது' எனறு சிலா சொலலுகிறார்கள். அது எபபடி உபபந்நமாகும? அபாரமாத்திகமான தரவயத்திலிருந்து பாரமாத்திகமான தரவயம எபபடி உணடாகும? என்பது இதன பொருள். இந்த வாகயங்களுக்கு இதறகுமுன வயாக்யானம செயயபபடடவிலலை யாதலால, இவவிடத்தில, ஸ்ரீபாஷ்யகாரா அவைகளுக்கு வயாக்யானம செயயவேணடுமென்று திருவுளளம பறறி வயாக்யானம செயகிறார

இவவிடத்திற செயயபபடும உபபாதநத்தை நனறாக அறிவதன பொருடடு, அந்த உபபாதந ஸமபதத்துக்களான சில அம்சங்களை நாம பூரவம தெரிந்துகொளள வேணடியது அவசயம். காய காரண வஸ்துக்களின தத்வத்தை விசாரிக்குமவாகள, ஸத காய வாதிகளென்றும அஸத்காய வாதிகளென்றும இருவகைபபடுவாகள காரண வஸ்துவை ஸதயமென்று (அதாவது—பரமாத்துமென்று) ஒத்துக கொளபவாகள ஸத்காய வாதிகள, அதை அஸத்தென்றும ஸகலமான காய வஸ்துக்களும பூரவம இலலாமலே புதிதாக உத்பத்தியை அடைகின்றன வென்றும சொலபவாகள அஸத்காய வாதிகள. அத்வைதிகளும விசிஷ்டாத்வைதிகளும காரண வஸ்துவைய பரமாத்துமென்று ஒத்துக சொளளுகிற படியால அவாகளிருவரும ஸத்காய வாதிகள தாம, ஆனால, விசிஷ்டாத்வைதிகள காய வஸ்துவான பரபஞ்சமும பரமாத்து மென்று சொலலுகிறார்கள, அத்வைதிகள 'அது கேவலம பரமத்தால ஏறபடுகின்றது, ஆகையால அது அபரமாத்துமே' என்று சொலவாகள. இவாகள் இருவருகும இமமாதிரி கொளகைகளைக கொளள, சருதியே பரமாணம. சருதி பரமாணயத்தை அங்கீகரித்து, கேவலம அத்துமாத்துவையே பலமான பரமாணமாகக கொண்டு தத்வ வாதம செயபவாகள சிலருண்டு; ஸாங்க்யாகள்,

ஸத வஸ்வ ‘ஸஸ்ஸெஸ்வெஸ்ஸ்ரு ஸூஸீஸ் ஸ்ஸ்யாஸ்ஸ்ரு ஸஸ்ஸ்தாய-ஸ்வாஸ்ஸ் நிஸ்ஸெயஸ்ரு க்ரியதெ! “கஸ்தஸ்ய வஸ்து வெஸெஸ்ஸ்யம் வ்யாஸ்?”

ப்ரஹ்மமதுகு மூலம காய காரண பாவம முதலானதின பாமாத்ந்த தணமையை ஜ்ஞாபிகக ப்ரவருதிகிறபடியால, இநத பரகரணதில காய காரண பாவதின அஸதய தணமையை விசாரிகும அஸத காய வாதம, “ஸஸ்ஸெஸ்வெஸ்ஸ்ரு ஸூஸீஸ்” (நிதுவே முன காலதில அபாமாத்நமாக இருதது) எனனும வாகயதால ப்ரஸ்தாவிக கபடட நிஸேஷ்டிகபபடுகின்றது. “கஸ்தஸ்ய வஸ்து வெஸெஸ்ஸ்யம் வ்யாஸ்?” (இது எபபடி?), அதவது—‘முன அபரமாத்நமாக

வைசேஷிகாகள, பௌதாகள முதலான ததவ வாதிகள இநத வருப்பைச சோநத வாகள. இவாகளுள ஸாஙக்யாகள, ‘அசேதநமான பரத்தாநம எனறு சொலலப்படும ஸ்ஸ்ஸ்

ஆதி। 'ப்ராமண்ய உத்பத்தி ஸ்வதஸ்-கா' இத்யாதி: । தத்தோவ்யாத்யதி "கயாசித ஸஜ்ஜாயேத?" இதி । "சேத உத்பன்னாசேதாத்வே ஏவ ஸ்யாதி" இத்யாதி:, யதா ஏத உத்பன்னம் வஸ்த்விதம் ஏதாத்ருஶ்ய உத்பத்திர்நாஸ்தி வ்யவஹார விஶேஷஸ்தத்ர ஸமுதாய வஸ்துவிஶேஷ யோக:।

இருந்த ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பன்னமாகின்றது எனறால், அந்த உத்பத்தி ஆச்ரய மற்றதாக வன்றோ பரிஸமாப்திக்குமா?' என்று சொன்ன தாயிற்று இந்த அர்த்தமே "கயாசித ஸஜ்ஜாயேத?" (எப்படி அபரமாத்மாவான ஒன்றிலிருந்து பரமாத்மாவான மற்றொன்று உண்டாகும்?) என்பதால் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. அதாவது—'அபரமாத்மாவாக இருக்கும் ஒன்றிலிருந்து உத்பன்னமாகும் மற்றொன்று, அபரமாத்மாவாகவேயன்றோ இருக்கவேண்டும்? மணலிலிருந்து உத்பன்னமாகும் குடம் முதலானவை மணலாகவே இருப்பன போல' என்று சொன்னதாயிற்று 'பரமாத்மாவாக இருக்கும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பன்னமாகின்றது' என்று வ்யவஹரிக்கும் விடத்தில் சொல்லப்படும் 'உத்பத்தி' என்பதற்கு, 'வ்யவஹார விஶேஷத்திற்கு காரணமாயிருக்கும் ஒரு அவஸ்தா விஶேஷத்தின் சேர்க்கை' என்பது பொருள்.

ஸ்வத என்ற—இந்த ஸ்ருதி வாக்யத்தில் ஸ்வதஶப்தம் பரமாத்மாவாயிருக்கிறபடியால் அந்த ஶப்தத்தின் நிர்தோஷமான இவ்விடத்தில் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

உத்பத்திர்நாஸ்தி-கா—உத்பத்தி என்பது ஆச்ரயமற்றதாகிவிடும் இவ்விடத்தில் 'ஸ்தி' என்பதற்கு 'ஆஶ்ரயம்' என்பது பொருள். பரமாத்மாவான ஒரு தர்மத்துக்கு வேறு ஒரு அவஸ்தையின் சேர்க்கை உண்டாவதே உத்பத்தி என்று சொல்லப்படுகிறபடியால் உத்பத்தி நிராஶ்ரயமாக இருப்பது அஸம்பாவிதமாகும் என்பது தாத்பர்யம்.

கயாசித ஸஜ்ஜாயேத?—அஸத்திலிருந்து எப்படி ஸத் உண்டாகும்? அதாவது—அஸத் எப்படி ஸத்தாக மாறும்? என்பது கருத்து. மண்ணே குடமாக மாறுவதை, 'மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது போல் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம்

சேத உத்பன்னாசேதாத்வே ஏவ ஸ்யாதி—காரணத்தில் இருக்கும் குணமே காரியத்திலும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது வைஶேஷிகாதிகளின் மதம். நூலில் இருக்கும் வெண்மை வஸ்த்ரத்திலும் இருப்பது போல

வதத்வ-க்கம் ஹவதி—வகுவெவ காரணஹூதம் த்ரவ்யேவஹ்யாஞ்ஞ யொமெந காயுஷித்ய-அயுத உதி । வக விஜ்ஞாநெந ஸர்வ-ம் விஜ்ஞாநம் வ்ரதிவிவாஹயிஷிதம், தத்வஹ்தாய-ம்வாதெ ந ஹொத்ஸ்யதி , தயா ஹி—நிமித்த ஸமவாயிஸமவாயி வ்ரஹ்ரதிஹிः காரணெ ஸவயவ்யாவ்யம் காயம்ம் த்ரவ்யாஞ்ஞ வெவொத்பாத்யுத உதி காரணஹூதா ஹ்ரூ-நः காய-ம்ஹ்ய வஜ்ஞாஸ்வாகீ, தத்ஞாநெநாஸ்ய ஜ்ஞாததா கயீவி ந ஸம்ஹ வதீதி । 'கயீவயவி த்ரவ்யாஞ்ஞ நிஸ்வர்யதெ ?' உதி செந், 'காரண மதாவஜ்ஞாஞ்ஞ யொமஸ்ய த்ரவ்யாஞ்ஞொத்திவாதிநः ஸம்வ்ரதிவஹ

வதத்வ .....உத்ய-க்கம்—இதனால சொலலபபடுவ தெனனவென் றால, 'ஒரே தரவயம முதலில காரணமாக இருநதுகொணடு, பினபு வேறொரு அவஸதை யுடன சோககையை அடைநதால, அபபொழுது அநத தரவயமே காரயம எனறு சொல லபபடுகினறது' எனபது தான 'ஒரு தரவயதகின ஜ்ஞாநததால மறறை எலலா தரவ யஙகளின ஜ்ஞாநமும ஏறபடுகினறது' எனபது இநத பரகரணதில பரதிபாதிகபபடும விஷயம, அது அஸதகாய வாதததில வித்தகமாடடாது ஏனெனறால, 'நிமிததம ஸம வாயிஅஸமவாயி எனனும இவை முதலான காரணஙகளினால, அவயவி எனறு சொலலப் படும காரயம, காரணமாயிருநத தரவயததைக காடடிலும வேறபடட மறறொரு தரவ யமாகவே உதபாதனம செயயபபடுகினறது' எனபது அஸதகாய வாதிகளின கொளகை; காரணமான வஸ்துவைக காடடிலும காரயமான வஸது வேறுபட்டதெனறு சொலலுமபக்ஷததில, காரணததின ஜ்ஞாநததினால காரயததின ஜ்ஞாநம ஒரு பொழு தும ஸமபவிக்காடடாதனறோ? ஆனால, 'அவயவி எனற சொலலபபடுமி காரயமான வஸது தனது காரணமான வஸதுவைக காடடிலும வேறுபடட தரவயம' எனபதை எப

வக விஜ்ஞாநெந—இவவிடததில சொலலப்படுகிறது எனனவெனறால— 'ஒனறை அறிநதால எலலாம அறியப்படடதாகி விடும எனபது ஸத விதையில செய யபபட்டிருகும பரதிஜ்ஞை அது வைசேஷிக மதததிறகு அநுகூலமனறு காரண வஸதுவைக காடடிலும காய வஸது வேறு பட்டதெனபதனறோ அவாக ஞடைப கொளகை? அபபொழுது காரண வஸதுவை அறிநதால காய வஸதுவும் அத னாலேயே அறியபபடுகினறது எனபது அதபபாயம ஆகையால பரதிஜ்ஞாதமான அாதத்ததிறகு வைசேஷிக மதததின நிராஸம அவசயம அபேக்ஷிதம' எனபதே.

நிமித்தஸமவாயி ஸமவாயி வ்ரஹ்ரதிஹிः—வைசேஷிகாகளுடைய மத பர காரம, காரணஙகள மூனறு வகைப்படும. அவை நிமித்த காரணம, ஸமவாயி காரணம், அஸமவாயி காரணம இவைகளின லக்ஷணஙகள இவவிடததில அபேக்ஷிதமாக ளாகை யால அவைகளை விவரிகாமல் விடடு விடுகிறோம.

வைலக்ஷண்யவ வனகக்ஷ காரணாந்தர வ்யவஹாராந்தராத் ஸாவயவாத்கக்ஷாத், த்ரவ்யாந்தராரம்பகத்வாத்' இதி காரணவைலக்ஷண்யாவஸ்தாநாவஸ்தம் காயத்ரித்வ-அத்ரித்வ-உத்ரித்வ-க்ருத் ।

நந-ம 'நிரயிஷ்யந ஸ்ரோவ்ரஹவ ஜ்ரவநாய ஸவ்த்தாயத்வாத் நிராவ்ரஹ: க்ரியதே ; தயாஹி—வனகம் த்ரயமவம் வ்ரத்யவைவ ஸவிதயா

படி மறுகக்கூடும? எனனில, இரணடு காரணஙகளால மறுகக்கூடும எனறு நாம் சொலவோம.—(1) 'உனனுல வேறொரு தரவயம எனறு அஙகீகரிகபபடும தரவயம காரணதரவயமே. இரணடுமொனறு, காரணதரவயமே வேறொரு அவஸதையை அடைநது மறறொரு பெயா மறறொரு வயவஹாரம இவைகளை அடைகினறது' எனறு உபபாதிகக்கூடும, (2) நீ சொலவது போல வேறொரு தரவயம புதிதாகத தெனபடவுமிலலை. ஆகையால, காரண தரவயமே மறறொரு அவஸதையுடன கூடியதாகக கொணடு காயதரவயமெனறு சொலலபபடுகினறது எனபதே விதாநதம

நந-ம.....உத்ரு—இவவிடதில சிலா ஒரு ஆக்ஷேபம செயயலாம அதாவது—'ஸாவயமும அபாரமாதத்கம எனறு வாதிபபவாகளின மததைதக் கணடிக்கும பொருடடே இநத "ஸவ்த்வெவ" இதயாதி வாகயஙகள பரவருதத்திகினறன. பாஹ

உவவாத்கக்ஷாத் த்ரவ்யாந்தராரம்பகத்வாத்—இநத இரணடு பதஙகளுக குப பிறகு 'த்ரவ்யாந்தரம் நிராவ்ரியதே' (வேறுபடட தரவயம எனபது மறுகபபடுகினறது) எனபதை அவயதகிறகாகச் சோதத்துக்கொள்ள வேணடும.

நந-ம—'ஸவ்த்வா உத்ரு ஸுவீர்' இதயாதியால, காய தரவயஙக ளெலலாம அபரமாதத்தஙகளெனறும, காய தரவயஙகள காரண தரவயஙகளெக காடடி லும வேறு படடவைகளெனறும சொலலும வைசேஷிகாகளின மதம நிரஸநம் செய யபபடுகிற தெனபது ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய நிராவாஹம ஸத விதயையில உபகரமத தில காணபபடும வாக்யஙகளுடைய ஸமாரஸபதத்தின் ஆநுகுணயமே இநத நிராவாஹத திறகு முக்யமான காரணம, பரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள 'ஒனறின விஜ்ஞாநததால ஸாவதின விஜ்ஞாநம ஏறபடுகினறது' எனனும அாத்தத்தின உபபாதநதிறகு அநதரஙகமாகவும இநத நிராவாஹமே அபேக்ஷிதமாக இருகினறது இபபடி இருகக ஸ்ரீ சஙகராசாரியா, இநத அஸதகாய வாதத்தால சூனய வாதிகளாகிற மாத்யமிகாகளுடைய மதமே நிரஸ நம செயயபபடுகினறதெனறு வயாக்யாநம செயதிருகிறார. அநத வயாக்யாநம ஸங்கத மனறு எனபதை ஸ்ரீ பாஷயகாரா இவவிடத்தில உபபாதிகிறார.

ஸ்ரீ சஙகராசாரியருடைய விவரணமாவது—'சித ரூபமான வஸது ஒனறே உணடு எனபதும, அநத வஸது அவித்தையையால மறைகபபடடு ஜகத ரூபமாகத தோன்றுகினறது எனபதும, அநத வஸதுவைத தவிரதது வேறு வஸது ஒனறும

ஜ்ஞாநிதம ஜ்ஞாநமெவ விவதந்த ஏதி ஸுவிஜ்ஞாஸ்ரயகாய ஸ்ரீமதே காரணம் வஸ்துநி தஸ்மிந்—வ்யவஸ்துவ்யே' ஏதஸ்மாத்தாய வாத நிராஸஃ। மெத

மம என்பது அவிதயையால மறைகபபட்டதாயக கொணடு ஜகத ரூபமாகக் காணபபடு கிறதது எனறு சொலவது உபபநநமாவதறகு, அவிதயையால ஆசரயிகபபடும மூலகார ணம பரமாதமதமான வஸதுவாகவே இருததல வேண்டும, அப்படிக கிலலாவிட்டால, நிர தீஷடாந பரமம ஸமபவிககும. அது ஸமபவிகக கூடாதனறே? ஸாவமும அபார மாதமிகம எனறு சொலபவர் மததில அது நோகின்றதாதலால இவவிடதில அநத அஸதகார்ய வாதம நிரவிகபபடுகின்றது'. இதுதான ஆக்ஷேபம, இது நிலை பெறுது. ஸா

இலலை எனபதும ச்ருதியின தாதபாயம. அநத தாதபாயதைதையே இநத ஸத விதயா வாகயஙகள வெளியிடுகினறன. மாத்யமிகாகளுடைய மதம, காரண வஸது உளபட எலலாம கூணிகம எனபதாதலால, அநத மததைத சருதி வாகயம இவ விடதில நிரவிகக பரவருதிகினறது எபபடி நிரவிகின்ற தெனறால— அவிதயை எனபது பரமாதமதமான ஒரு வஸதுவை ஆசரயிதே பரபஞச மாகிற இநத பரமதைதத தோறறுவிகக வேணடுமாதலால, அபபடிப பரமாதமதமான ஒரு வித வஸதுவையும ஒதது்கொளளாத மாத்யமிகாகளுடைய மதம ஆதரிகக்தகுநத தனறு எனபதே. அதாவது—மாத்யமிகாகளுடைய மததில காய வஸது போல அதிஷ்டாநமும அபரமார்தமாக இருகிறபடியால ப்ரமம எனபதே ஸமபவிக்கமாட் டாது எனறு சொனனதாயிறறு. இபபடிபபட்ட நிரதிஷடாந ப்ரமதின அஸமப வததை ஜ்ஞாபிபபதறகாகவே இநத அஸத காய வாதம இவவிடதில பரஸதாவிகக பட்டு நிரவிகபபடுகினறது.' இதுதான ஸ்ரீ சஙகராசாயருடைய வயாக்யாநம.

மெததெவழ—மாத்யமிகாகளுடைய மததின நிரஸநம ஸ்ரீபாஷயகாரருக்கு இஷடமேயானலும,அது பரகரணததிறகு அஸங்கத மெனபதே அவருடைய அபிபராயம. 'ஒனறை அறிநதால எலலாம அறியபபடடாதாகினறது' எனபது ஸத விதயையில ப்ரதி ஜ்ஞாதமான அரதம. 'முதலில அஸததாகவே இநத பரபஞசம இருநதது, பிறகுதான பரபஞசததிறகு உதபததி ஏறபடடது' என்று சொலலும வைசேஷிகாகளுடைய மதத தில இநத பரதிஜ்ஞை அநவயிகமாடடாதாகையால, இநத பரதிஜ்ஞையின ஸமாதநத திறகு அநத வைசேஷிக மத நிராஸம அவச்யம அபேக்ஷிதம, ஆகையால அநத மதமே இநத பரகரணததில நிரவிகபபட வேணடும். மாத்யமிகாகளோ வெனறால, 'முதலி லும எலலாம சூநயம, பிறகும எலலாம சூநயம' எனறு சொலலுகிறபடியால, அவாகளு டைய மததில இநத பரதிஜ்ஞை அநவயிகமாடடாது எனபது இலலை, ஆகையால அவாகளுடைய மததின நிராஸம இநத பரதிஜ்ஞையின ஸமாதநதத திறகு அபேக்ஷி தம. 'மாத்யமிகாகளுடைய மதமே இவவிடதில நிரவிகபபடுகினறது' எனறு சொல் லும அதவைதிகளுடைய வயாக்யாநம அஸங்கதம எனறு சொலவதறகு இது முக்ய ஹேது. இனனும ஒரு ஹேது உணடு. ஸத விதயையில, இநத ப்ரதிஜ்ஞையை உப பாதிகும பொருட்டு உதாஹரிகபபடடுளள "யதா வநகெ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

தெவிழ। வனக விஜ்ஞாநெந வவ-ுவிஜ்ஞாந வ்ருிஜ்ஞா உ்ஷாண உ-ுவெந வக்ஷாய-ுவாஉஹெய்வ வ்ருவக்ஷுவாதி்தூ-ுகூழ। ஹவத்துக்ஷே நிர-யிஷ்யாந ஜ்ஞாவம்ஹவவ்ய உ-ுர-ுவ வாஉக்வாஅ்। யவ்ய ஹி அெதந்மத தொஷ:

வமும அபாரமார்தீகம ஏனறு வாதிபவாகளுக்கு இவவிடததில பரஸகதியே இல்லை ஒனறை அறிநதால எலலாம அறியபபடடதாகுமஎனனும பரதிஜனையும மருத பிணடம முதலான தருஷ்டாநதங்களும ஸதகாய வாத ஸமபதத்மாகவே பரஸ்துதமா யிருககிறபடி யால, அதறகு உபயோகியாக வைசேஷிகாகளின அஸதகாயவாதம நிரஸநம செய யபபட வேணடுமே தவிர, அபரஸகதமான மறறொரு வாததின நிரஸநம செயயபபடு

வவ-ும் உ்ணையம விஜ்ஞாதம் வ்யாகே''(மணபிணடததை அறிநதால, அதன விகாரமா யுளள குடம் முதலானது அறிய படுவதுபோல) எனனும தருஷ்டாந்தம, காயம பர மாரத்தமாயிருபபதுடன காரணமும பரமாரத்தம எனபதைக குறிக்கினறது காயதைப பரமாரத்த மெனறு ஒததுககொணடு காரணததை அபரமாரத்த மெனறு சொலலும வை சேஷிகர்களுடைய மதததிறகு இநத தருஷ்டாநதம அநுவிதம ஆகையால அநத த்ருஷ் டாநததின ஸமாதாநநதிறகும இவாகளுடைய மத நிரஸநம அவசயம அபேக்ஷிதம. 'காயம காரணம இவை இரணடும அபரமாரத்தம' எனறு சொலலும மாத்யமிகர ளுடைய மததிறகு இநத தருஷ்டாநதம பொருநதுமா பொருநதாதா எனறு விசாரிகக பரஸகதியே இலலை யாகையால அவாகளுடைய மத நிராஸம இவவிடததில அபேக்ஷி தமே. இநத இரணடு ஹேதுகளும, ''வனகவிஜ்ஞாநெந வவ-ுவிஜ்ஞாந வ்ருிஜ்ஞா உ்ஷாண உ-ுவெந வக்ஷாய-ு வாஉஹெய்வ வ்ருவக்ஷுவாநி'' எனனும வாகயதால சொலலப்படுகினறன.

ஹவத்துக்ஷே நிர-யிஷ்யாந ஜ்ஞாவம்ஹவவ்ய உ-ுர-ுவவாஉக்வாஅ்— 'மாத்யமிக மத நிராஸம செயயபபடுகினறது' எனபதறகு அதவைதிகளாற சொலலப படும ஹேது, 'ப்ரமம ஏறபடுவதறகு, அதிஷ்டாநம பரமாரத்தமாக இருகக வேணடுமெ; மாத்யமிகாகளுடைய மததில அதிஷ்டாநம அபரமாரத்தமாகையால, அவாகளுடைய மத பரகாரம நிரதிஷ்டாந பரமம பரஸங்கிகினறது, அது அநிஷ்டம' எனப தனறே? மூதலில, இநத வாதம யுகதியுகதமாக இருகினறது எனபதை ஒபபுக கொணடாலும, அது பரகரணதிறகு ஒததுனறு எனறே சொலலவேணடும இரணடாவது, 'தரஷ்டா (பாரகிறவன) பொய, தோஷம பொய, தாசநம பொய; இவை யெலலாம பொயயாக இருநதபோதிலும ப்ரமம ஸமபவிகககூடும எனறு அதவைதிகள ஒததுக்கொளளுகையில, ஆசரயமும பொயயாக இருகதால ப்ரமம ஸமபவிகமாடடாதோ எனறு பயபபடுவதறகு காரணமொனறு மிலலை. ப்ரம ஹேதுகளான ஸாமகரிகளுள சில பொயயாக இருகலாம, அதிஷ்டாநம மாத ரம ஸதயமாக இருகக வேணடும எனறு சொலவதறகு விநிகமகம ஒனறுமிலலை. இதுதான ஜ்ஞாவவாஉக்வாஅ் எனபதன தாதபரயம. ஆகையால, மாத்யமிகா களுடைய மதமே இவவிடததில நிரஸிகபபடுகினறது என்பதறகு நீஙகள சொலவது ஹேதுவாகமாடடாது எனபது நான. இநத அரதத்தைத் நான

வாஸுதேவ-ஸ்ருதி-ஸ்ம்ருதி-ஸ்ரீமத்-பாஞ்சராத்ர-ப்ரஸித்த

ரயி-ரகம், தஸ்யாவாஸரயி-ரகேதராவ்யாஸ்ருயெண தத்ஸவஜஸிதி ஹவ
த்வேஷ் ந நிஸயிஷ்யதஸ்ருஷாஹம்ஹவ: । வதத்ஹோயகுவாகேய்ஷவி
ஸத்ய ஜ்ஞாநஸநந்தம் ப்ரஹ்ம' ஸ்ருநம்தொ ப்ரஹ்ம' ஜதியாதிஷ- வாஸா

தோஷ ஸம்பந்தமும தோஷம ஆசரயித்திருப்பதும பாரமார்த்திகமோ, அவனுடைய மதத்தில, பாரமார்த்திகமான தோஷத்துடன கூடினவனுக்கு அபாரமார்த்திகங்களா யுள்ள கந்தாவ நகரம முதலிய பரமங்களின தர்சநம உபயோகமாகும, எவனுடைய மதத்தில தோஷ ஸம்பந்தமும அபாரமார்த்திகமோ தோஷம ஆசரயித்திருப்பதும அபார மார்த்திகமோ அவனுடைய மதத்திலும ஆசரயம அபாரமார்த்திகமா யிருந்தபோதிலும அம மாதிரியான பரம தாசநம உபயோகமாகக கூடுமாகையால, உங்களுடைய மதத்தில நிரதிஷ

" ஜெவாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபெ ஸ்ருதம் அரூபிதம் அ "

(ப்ரஹ்மத்திறகு இரண்டு சரீரங்கள , அவைகளுள ஒன்று கடிநம, மற்றொன்று கடிந மல்லாதது) என்று ஆரம்பித்து,

" தத்ஜ்ஞாநம்தம்"

(கடிநமான ரூபமாவது) என்று மூர்த்த ரூபத்தின லக்ஷணத்தையும,

" அயரூபம்தம் "

(அகடிநமான ரூபமாவது) என்று அமூர்த்தத்தின லக்ஷணத்தையும விஸ்தாரமாக உபபா தித்து விட்டு, மற்றும சில வாக்யங்களால மூர்த்தா மூர்த்த ரூபோபாஸந சிந்தா பரகாரத் தைப பற்றிப பேசின பிறகு,

" அயாத ஸாதெரெஸா நெதி நெதி "

என்னும வாக்யத்தைச சொல்லுகின்றது. இதன பொருள —இவ்விடத்திற செய யப்படும உபதேசம என்னவென்றால, இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று என்பது தான அர்த்தம்—மூர்த்தா மூர்த்தாத்மகமான இரண்டு சரீரங்களபரஹ்மத்திறகு உண்டு என்று சொல்வதால 'இவ்வளவு' என்னும ஒருவித பரிச்சேதம பரஹ்மத்திற குச சொல்லப்பட்டது போல ஆகிறது , அப்படிப்பட்ட எவ்வித பரிச்சேதத்தையும அது உடையதன்று என்பது தாத்பர்யம அம்மாதிரியான சரீரங்களுடன கூடி யிருப பதால உண்டாகக்கூடிய எவ்வித பரிச்சேதமும பரஹ்மத்திறகு ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்பது கருத்து. இந்த அர்த்தத்தே பரகரணத்திறகு ஒத்தது அதவைதிகள சொல வது போல, ' நெதி நெதி' (இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப் பட்டதன்று) என்னும வாக்யத்திறகு, ' பரபஞ்சமே இல்லை' என்று அர்த்தம கொள்வது பரகரணத்திறகு அற் றுணையன்று. தவிரவும, இந்த வாக்யத்திற்குப பிறகு அந்த சருதியிலேயே,

நாயிகரணை வ்யுத்பத்தி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்-ஆவபொழுத ஸ்ரீமத்-உபநிஷத் வாக்ய விசிஷ்டம் ப்ரஹ்மாஸ்ரயத உதி வாக்யமுதை வொகுழி !

டாந ப்ரமதத்தின அஸம்பவம தருபபாதமே. "ஸத்யம்ஜ்ஞாநழி" "ஸூக்ஷ்மம்தொ ப்ரஹ்ம" எனபவை முதலான சோதக வாகயங்களாலும ஸ்மஸ்த கலயாண குண விசிஷ்டமாகவே பரஹ்மம பரதிபாதிகபபடடிருகினறது எனபதைக கீழே விவரிததிருகிறோம். ஸாமாநாதிகரணயததின சரியான ஆதத்ம எனனவெனறும, அதைச சரிவரத தெரிநது

"ந ஹ்யை தஸ்மாதி தெதஸ்மாத்பரோ"

எனனும வாகயமும காணபபடுகினறது இதன பொருள.—உதி 'நெதி' (யஉஹ வ்யதிவாதிதம, தஸ்மாத்) வதஸ்மாத்பரம் (வஸ்து) வாம் ந ஹ்யஸ்தி— கீழச சொலலியிருகிறபடி 'இபபடிப பட்டதனறு' எனறு யாதொரு பரஹ்மம ப்ரதிபாதிகபபடடிருகினறதோ அதைககாடடிலும வேறொரு உதகருஷ்டமான வஸது இலலை 'நாந்யத் வாம் நாஸ்தி' (வேறொரு உதக்ருஷ்டமான வஸது இல்லை) என்று சொல்வதறகுப பதிலாக 'நாந்யத் நாஸ்தி' வேறொரு வஸது இலலை) எனறு மாதரம சொலலியிருகும பகுததில பரஹ்மதததைக காடடிலும பிரகமான மறறைப பொருளெலலாம நிஷேதம செயயபபடுகினறது எனறு சொலலகூடும. அப படிச் சொலலவிலலையே இநத வாகயததின பிறகும,

"ஸ நாஸையெயம் வாத்மாவ்யை வாத்மாம்— பூர்ணா வெ

வாத்மா, தெஷாஞ்ஷ வாத்மாழி"

எனறொரு வாகயததைச சொலலி அநத பரகரணம முடிகின்றது இதன் பொருள —பூர்ணர் வெ வாத்மாழி—பராணனகள எனறு சொலலபபடுமெ ஜீவன்கள பரகருதியைபபோல எவவித ஸவரூப விகார மறறவை யானதால ஸதயம, எனறு சொலலப்படுகினறன, வஷ தெஷாஞ்ஷி வாத்மாழி—பரமாதமா, அநத ஜீவனகளைபபோல ஜ்ஞாநததின ஸங்கோச ரூபமான விகாரமறற தாதலால, அவைகளைக காட்டிலும ஸதயம எனறு சொலலபபடுகினறது, ஸஉ வாத்மாவ்யை வாத்மா (உத்மாவ்யை) நாஸையெயழி—ஆகையால இநத பரமாதமாவுகது 'ஸதயதது கரும ஸதயம' எனறு பெயர வழஙகுகினறது. இநத வாகயததால ப்ரஹ்மததிறகு ஸதயதவம முதலிய குணங்களும பரதிபாதிகபபடுகினறன. இபபடி இருகையில "நெதி நெதி" எனபதால ஸமஸத பேதஙகளும நிஷேதிகபபடுகினறன என்று எபபடிச சொலலகூடும ?

ப்ரஹ்மணொ ரூபவதயா ஸ்வரூபதம ஸ்வரூபம் ரூபவதயர் உப திஸ்யை—இநத சருதி, முதலில, 'மூர்ததாமூர்தமான ப்ரபஞ்சம முழுவதும ப்ரஹ்மத

"ஸயாத ஸுஷெஸா நெதி நெதி" இதி ஸஹஸ்ரா நிஷேஸ்ரா ஏஷ்யத இதி சென், கிஞ்சு நிஷிஸ்யத இதி வக்தவ்யம். "ஸெ வாவ ஏஷணா ஸ்ரவெ ஸ்ரித-ஏ ஆஸ்ரித-ஏஅ" இதிஸ்ரித-ஏஸ்ரித-ஏத்திகஃ வ்யவஸ்ரஃ ஸவெ-ஏஸ்ரவி நிஷிஸ்யத இதி சென் ஏஷணா ஸ்ரவிஷயா ஸுவ்ஜ்ஞாநம் ஸவ-ஏம் ஸ்ரவிஷயாவஸிஷ்ய வாநஸ்தஷெவ நிஷெஷ்ஸ்ரயாத்ஸி, "ஏ ஸுஷாஸைநாஸ்ரி வங்கஸ்ரீ ஏஸ்ரஸாஏஷ்ஸ-ஏநம் வஸ்ரி"

கொண்டால ஒரே வஸது-க்கு அநேக குணங்களுடன கூடியிருகும தனமை விருதத மனறனறும ஏவவிடதில விவகசப்படடிருகுகினறது

"ஸயா"..... ஏஷ்யதெ—"ஸயாத ஸுஷெஸா நெதி நெதி" (உபதேசம செயயப்டுகினறது, அது எனன வெனறால, இவவிதம இலலை இவவிதம இலலை எனபதுதான) எனனும வாகயதில பஹுவாக நிஷேதம காணபபடுகினறதே எனனில, இவவிடதில நிஷேதிகபபடுவது எனன? எனபதைச் சொலல வேணடும "ஸெவாவ ஏஷணா ஸ்ரவெ ஸ்ரித-ஏஸ்ரா ஸ்ரித-ஏ அ" (பரஹ்மதுக்கு இரணடு சரீரஙகள பரவிதஙகள, கடிநமா யிருபபதொனறு, கடிநமிலலாமல இருபபதொனறு) எனனும வாகயதால கடிநமான பொருளகள கடிநமிலலாத பொருளகள ஆகிய இவைகளை ஸவரூபமாகவுடைய பரபஞ்சம முழுவதுமே நிஷேதிகபபடுகினறது எனனில, அது யுகதமாக மாடடாது ஏனெனறால, இது வரையில அறியபபடாமல இருநத 'பரபஞசம முழுவதும பரஹ்மதினி ரூபம' எனனும விஷயததை முதலில் உபதேசிததுவிட்டு, மறுபடியும அதை நிஷேதிப்பது எனபது எப்படி யுக்தமாகும? சேற்றைப பூசிககொணடு பிறகு அதை அலம்புவதைகாட்டிலும சேறறைத

திற்குச் சரீரம' எனறு உபதேசிததுவிட்டு, உடனே அநத பரபஞசதையே அது நிஷேதிகுகினறது எனறு சொலவது யுக்தமாகமாடடாது அபபடி நிஷேதிததால ச்ருதியின வாகயதை நமபிகைகருப பாதரமாகாமல போக பரஸஙகிகும, நிஷேத வாகயமும அபரமாணமாக பரஸஙகிகும. அது அநிஷடமனறோ? பரபஞசம எலலாருகும தெரிநத வஸதுவானலும, 'அநத பரபஞசம பரஹ்மதிற்குச் சரீரம' எனனும விஷயம, எலலாருகும தெரிநதனறு, அபபடி அறியபபடாமல இருகும விஷயதையே இவவிடதில சருதி உபதேசிகுகினறது எனபதை 'ஸுஷ்ஜ்ஞாதிஸ்ரீ' எனனும சபதம விளகுகினறது. அபபடி உபதேசிக்கபபடும விஷயம நிஷேதார்ஹமாகக கூடாது எனபது குறிபபு.

"ஏ ஸுஷாஸைநாஸ்ரி வங்கஸ்ரீ....."—இபபடி முதலில உபதேசிததுப் பிறகு நிஷேதிபபதன அநுபபததியைக் காணபிக இநத புராண வசநம இவவிடதில சொலலபபடுகினறது. இதன பொருள—'சேறறைப் பூசிககொணடு அலம்புவதைக் காட்டிலும, சேற்றைத தொடாமல இருப்பது ச்லாக்யமனறோ?' எனபது.

இதி ந்யாயாத் । கஷ்டஹி-ந நிஷேத⁴ வாக்யாத்-ந ? ஸோ(அ)காமயத ஸ்வயமேவ வத³தி "ப்ரஹ்மணைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேத⁴தி ததோ ப்³ரவீதி ஆ ஹேதோ:" இதி । உத்தரத்ர "ஸத்ய நாமேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம்" இதி ஸத்யாதி³-ஸப்தானாம் ப்ரதி வாதி³த்வாத் 'மஹத்-த்³ரஹ்மைதாவத்த்வாத்ரம் ந ஹவதி ப்³ரஹ்ம' இதி ப்³ரஹ்மணஸ்தாவத்த்வதா ப்ரதிஷித்⁴யதே இதி ஸோ(அ)காமயத । "நேஹ நாநாஸ்தி கிம்சன" இத்யாதி³நா நாநாத்வப்ரதிஷேத⁴ வஸ்வ உபபாத்ய இதி சேத், ஸத்யமேவம்தத்ர "ஸர்வம் ஸல்வித³ம் ப்³ரஹ்ம"

தொடாமலிருப்பதே சலாக்யம். அதுபோல புதிதாக ஒன்றை உபதேசம செய்துவிடு, பிறகு அது பொய என்று நிஷேதிப்பதைக காட்டிலும உபதேசம செய்யாமலிருப்பதே ச்லாக்யமாகு மன்றோ? ஆனால இவ்விடத்தில் தென்படும நிஷேத வாக்யத்தின் அர்த்தமென்ன? என்றுகேட்டால, அதற்கு ஸமாதானத்தை ஸூத்ரகாரரே "ப்ரஹ்மணைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேத⁴தி ததோ ப்³ரவீதி ஆ ஹேதோ:" (ப்ரஹ்மம எனபது கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அளவுடன கூடியது அன்று என்று அந்த அளவு மாத்ரத்தை சருதி நிஷேதிக்கின்றது) என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஏனென்றால, இந்த நிஷேதம செய்த பிறகும, சருதி, "ஸத்ய நாமேயம்" இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரஹ்மத்திற்கு ஸத்யம முதலான அநேக குண கணங்களைச சொல்லுகின்றதன்றோ? "நேஹ நாநாஸ்தி கிம்சன" எனபது முதலான வாக்யத்தால ப்ரஹ்மத்திற்கு நாநாவாக (பல வகைப படடதாக) இருக்கும தன்மை நிஷேதிக்கப் படுகின்றதே எனனில, இவ்விடத்திலும

ஸோ(அ)காமயத—பரஹ்ம ஸூத்ரகாரர். ப்ரஹ்மணைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேத⁴தி ததோ ப்³ரவீதி ஆ ஹேதோ:" என்பது பரஹ்ம ஸூத்ரத்தில 3-வது அத்யாயம 2-வது பாதம 21-வது ஸூத்ரம. இதன பொருள்—ப்ரஹ்மணைதாவத்த்வம்—'பரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள' எனபது முதலான வாக்யத்தால பரதிபாதிதங்களாயுள்ள ரூபங்களால, ஏதாவத்த்வம்—பாதொரு பரிச்சிந்நத்வ லக்ஷணமான பரகாரம பரஹ்மத்திற்கு பரஸங்கிக்குமோ அந்த பரகாரத்தை யன்றோ, ப்ரதிஷேத⁴தி ஹி—'இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று' எனனும் வாக்யம நிஷேதிக்கின்றது? தத:—அந்தக் காரணத்தினாலேயே, ஹேதோர்ப்³ரவீதி ஆ—அப்படி நிஷேதித்த பிறகும, மறுபடியும பரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்வம முதலான குணத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஆகையால 'நேதி நேதி' எனபது பரஹ்மத்தினுடைய ஸவிசேஷத்த தன்மையை நிஷேதிக்கவில்லை, பரஸித்தமான பரிச்சேதத்தை மாத்ரம் நிஷேதிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும.

உதி ஸத்யஸங்கல்ப ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வசக்தி வ்யாபாரதாஸ் தைதாதைதாத
ஸர்வபதார்த்தஸ்வரூப ஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி உதி ஸர்வப்ரகாரஸம்ஸ்லிஷ்டः ஸர்வே
ஷ்வரः ஸ வாஸுதேவ ஸர்வேதி தத்த்வதீபிகாப்ரஸாதாதுதாஹ்ருதாகாரதாகும் வ்யாக்யாஸ்யாம்,

---

அந்த நிஷேதம் உங்களுக்கு அபிமதமானதைப் பற்றியதன்று, ஏனென்றால் மேல காணபடும "ஸர்வஸ்ய வசீ" என்பது முதலான வாக்யத்தில் 'பரப்ரஹ்மம் என்பது ஸத்ய ஸங்கல்பமான வஸ்து, அது ஸர்வத்துக்கும் ஈச்வரன்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதனாலே? அதாவது, சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் அந்த ஈச்வரனை ஒருவனே சரீரமாக செய்து கொண்டும் தரித்துக கொண்டும் நியமனம் செய்து கொண்டும் இம்மாதிரி ஸர்வ பதார்த்தங்களாலும் அவைகளே தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், இவ்விடத்தில் நிஷேதிக்கப்படும்

"நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந"—இந்த வாக்யமும பருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில 6-வது அத்யாயத்தில காணபடுகின்றது. இதன பொருள.—ஸஹ—இந்த பரப்ரஹ்மத்தில [அதாவது—"ஸதேவ ஸோம்ய—ஏகமேவாத்வதீயம்" என்று ஸாக்ஷாத் தாரதம்யத்திற்கு மூலமான த்யாநத்தால பாகக்கப்பட வேண்டிய வஸ்து என்று நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ள பரப்ரஹ்மத்தின்னிடத்தில], கிஞ்சந நாநா—ஸ்வல்ப நாநாத்வம கூட [நாநாத்வம் என்பதற்கு பேதம என்பது பொருள்], நாஸ்தி—இல்லை இந்த வாக்யத்தால் பேதம நிஷேதிக்கப் படுகின்றதோ என்று சங்கிக்கிறார்.

ஸ்ருதிவ்யாக்யாநத்தில—"நேதிநேதி" என்னும விஷயத்திற் போல, இவ்விடத்திலும, இதற்கு மேல வரும வாக்யம், இந்த வாக்யத்தால என்ன நிஷேதிக்கப படுகின்றது என்பதை விளக்குகின்றது. மேல்வரும வாக்யம் என்னவென்றால்:

"ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேஸாநः ஸர்வஸ்யாதிபதிः"

என்பதுதான. இந்த வாக்யம் முழுக்கவினால உபாஸிக்கத் தகுந்த ப்ரஹ்மத்தை விளக்குகின்றது. இதன பொருள.—ஸர்வஸ்ய வசீ—மற்ற எல்லாரையும் தன வசத்தில் உடையவன (ஸர்வேஷாம் யஸ்ய வஸே வர்தந்தே ஸ வசீ), ஸர்வஸ்யேஸாநः—எல்லாரையும் நியமிக்கிறவன, ஸர்வஸ்யாதிபதிः—எல்லாருக்கும் சேஷியாக இருக்கிறவன. இப்படிச சொல்வது ஸத்ய காமத்வம முதலான அபஹத பாப்மத்வம பர்யந்தமான ஸகல ஸத்குணங்களுக்கும உபலக்ஷணம. இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வேச்வரத்வம சொல்லப்படுகிறபடியால, 'ஈச்வரன சேதநாசேதந ரூபங

ச ஹவஉஹிஉதிழ। ஸவ-ுஸ்ஹவ்வம்வுகாஸாஸஹ ஸ்ரு-ுதிஷ- உயதெவ ஷ்ஹிதிஸிதி ச கூவிஉவி ப்ரஹ்மணஃ ஸவிஸெஷகூவநிஷெயகஃ கொஉவி ஸஹ்ஹொ உ்ரஸ்யதெ।

॥ உதி ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநவகூஷவ்ய ஸ்ரு-ுதிஸ்யெதகூழி ॥

ஸ்ரீ:

॥ ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநவகூஷவ்ய ந்யாயாவெதகூழி ॥

ஸவி அ ‘ நிவி-ுஸெஷ ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஹ்ம, நது ஸவிஉ்யாதிஸொ

விஷயமானது, ப்ரஹ்மதத்திற்குச் சரீரமாக இலலாமலிருப்பதன ஞாநாதவமே(அதாவது, ஒரு வஸ்துவும ப்ரஹ்மதத்தை ஆதமாவாக உடைததா யிராமல இலலை எனறு சொனன தாயிறறு). இமமாதிரியான சருதிக ளெலலாவற்றிலும இநத அாதத்தமே சொலலப படு கின்றதே தவிர, ஒரிடத்திலாவது ‘பரஹமம் விசேஷங்களுடன கூடியது’ எனற நிஷேதிகும் சபதமொனறும காணப்படவில்லை. ப்ரஹமாஜ்ஞாந பகுதின சருதி விரோத தாசநம முற்றிறறு

ஸவி அ.....ः ...ஸநிவ-ுஅநீய வஸவ—‘ ப்ரஹ்மம, எவவித விசேஷமு மற்ற கேவலம ஜ்ஞாந மாதரம , அது, அவிதையிலுல திரோதர்நம செயயப்பட்ட ஸ்வ ரூபததை உடையதாய, தன்னிடத்திலேயே பலவகைப்பட்ட வஸ்துகளைப் பாரக்கின றது’

களான ஸாவ வஸ்துகளையும் சரீரமாக உடையவன, அவனே ஆதமாவாக உடைததாயிரா மல் இருக்கும வஸ்துவே இல்லை’ எனறு சொன்னதாயிற்று. ஆகையால, “ ஸஹஸா நாஹ்ரி கிம்அ ந” எனபதால் நிஷேதிகபபடும ஞாநாதவம, ப்ரஹமாதமக மல்லாத ஞாநாத வத்தையே குறிகின்றது என்று நாம ப்ரகரணததைக கொண்டு தாதபாயத்தை நிச்ச யிக்க வேணடும. அதவைதிகளாற சொலலபபடும விசேஷ நிஷேதத்தை அர்த்தமாகச் சொல்வது உதர வாக்யமாகிற “ ஸவ-ுஸ்ய வபரீ ” இதயாதியான வாகயதிற்கு அநுகுணமன்று.

ஸவி அ—க்ரநதாரம்பதில, “ வரம ப்ரஹ்மவாஜ்ஞி ” என்னும் ச்லோகதில, “ ஸ்ரு-ுதிந்யாயாவெதழி ” எனனும பததால, ந பகுதிகளெலலாம

ஹிதஷ்வஷ்ரமிவம் ஷ்மதநாநாகும் வஸ்யதி' உதயஸெஷ்ர நவடிதெ।

எனறு சொலவது நயாயததிறகும ஒததனறு. 'திரோதாநம் செயவது' என்பதற்கு 'பரகாசததை மறைப்பது' எனபது பொருள. நீஙகள, 'பரஹ்மததின ஸவரூபம் ஒனறு,

---

ச்ருதிகளும் நயாயததிறகும விருததஙகள எனபது ஸூசிபபிக்கப்பட்டது. அமமாதிரி அவவிடததில ஸூசிப்பிததுவிடடு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, முதலில அநதப் பர பக்ஷஙகளுள் சாஙகர பக்ஷததை எடுததுகொணடு, அதன சருதயபேததவதததை, "தத்ர வ்ரயஸ வக்ஷ்யே" எனபது முதல "ஸஷ்டோ ஹ்ரஸ்யதே" எனபது வரையிலான காரநதததால நிரூபிததார. இப்போது, அநதப் பக்ஷததின நயர்யாபேததவதத்தை நிரூபிகக உபகரமிக்கிறார.

இவவிடதததிற சொலலபபடும நயாய விரோதமெனன வெனறால, அநதச சாங்கர பக்ஷததில் வயாஹதாரதம சொலலபபடுகின்றது என்பதுதான அதாவது, மூனறுகுப் பின விரோதம் தெனபடுகினறது எனறு சொனனதாயிற்று. பரஹ்மதததை ஜ்ஞாந ஸவரூப மென றும் அநத ஜ்ஞாநம ஸவயம பரகாச மென றும அது நிதயமென றும முதலிற் சொலலிவிட்டு, பிறகு, அதறகு அவிதையால திரோதாநம ஏற்படுகின்ற தென றும அவாகள சொலலுகிறார்கள். ப்ரகாசததிற்குத திரோதாநம ஏறபடடால் அது அமமாதிரி திரோதாநததை அடையுங்காலததில ஸவயம ப்ரகாசமிலலாமல ஆகிவிடு மானதால, அதை எபபொழுதும ஸவயம பாகாச மென று சொலவது ஸாத்யமிலலாமல போயவிடும. ஆகையால அவாகள சொலவது வயாஹதார்த்தமாகின்றது. விஜ்ஞாநமாநந்தம், நித்யம்விஹ்ம இதயாதியான ச்ருதி வாக்யஙகள பரஹ்மதததை ஜ்ஞாந ஸவரூப மென றும நிதயமான வஸ்து வென்றும சொலலுகினறன, ஸத்யதெ ந ஹி வ்ரதயூமஃ இதயாதியான வாக்யஙகள அதறகுத திரோதாநததைச் சொலலுகினறன ; இரணடும ச்ருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருகிறபடியால, அது வயாஹதி ஆகமாட்டாது' எனனில, 'ச்ருதியாக இருநதபோதிலும வயாஹதாரதத்ததைச சொலவதற்கு அது அநாஹமே, ச்ருதி ஒரு பொழுதும் வயாஹதார்த்ததைப போதிப்பிகக மாடடாது. அப்படி வயாஹதாரதத்ததைத் அது சொலலும பக்ஷததில அது அப்ரமாணமே ஆகவேணடும' எனறு ஆகேஷபிக்ககூடும. "ந ஹி வஸ்துவிரொதெ நயாயஃ வ்ரவதிஷ்டதெ" (ச்ருதி வசநம ஸபஷ்டமாக இருகும பக்ஷததில, அவவிடதததில நயாயம ப்ரவருததிகமாட்டாது) என்னில, 'ச்ருதிககு விருததமான நயாயம அவ்யாவாதகம் எனபது உணமையே. ஆனால, அது வசநாநதர விரோதம வராமல இருக்கும பொழுது மாதரம ஒததுகொளளதத ககது. வசநாநதர விரோதம வநதால நயாயம அவ்யாவாதகமாக மாடடாது. பரக்ருதததில, "ஸத்யதெ ந ஹி வ்ரதயூமஃ" என்னும வாக்ய பலததைகொணடு பரஹ்மதததிறகுத திரோதாநததைச் சொலலும பக்ஷததில "நித்யோ விஹ்ம" எனறு ஸவயம பரகாசமான பரஹ்மதத்திறகு நிதயதன்மையைச் சொலலும வசநாநதரஙகள பாதிகபபடுகிறபடியால, கீழக கூறபபடடுளள வயா

நிரொயாநம் நாஸ வ்யகாஸநிவாரணம் । ஸ்வரூபவாசிநெகிவ்யகாஸ் யஉபாதநஸ்ய-வபமெந வ்யகாஸவெஸ்யவ ஸ்வரூபவகுவாகே ஸ்வரூபவநாஸ வஸவ ஸ்யாகே । 'வ்யகாஸவய-ரூபம் ஜ்ஞாநம் நித்யம், ஸ அ வ்யகாஸொஸ விஷ்யாநிவாரிதஃ' உதி பாஷ்யஸஹாஷித விஷ்டி । ஸவிஷ்யா வ்யகாஸஸ்திரொ

அதற்கு பரகாசம் எனபது அநத ஸவரூபததைக காடடிலும வேறுபடட ஒரு தாமம' எனறு ஒததுக கொளளுகிறதிலலை யாதலால, ப்ரகாசமே ஸவரூபமெனறு சொனன தாயிறறு, அபபடிபபடட பரகாசததிறகுத தடை ஏறபடடால ப்ரஹமததின ஸவரூபமே நஷடமாகி விடுமனறே? 'பரகாசமெனறு நாஙகள சொல்லுஃ வஸ்து, நிதயமான ஜ்ஞாநமே, அநத பரகாசம அவிதயையால நிவாரிதமாகினறது எனறு மாதரம நாஙகள சொலலுகிறோம்' எனனில், அது அறியாதவாகள சொலலும வாதமதையே ஆகும. 'பரகாசம அவிதயையால மறைகபபடுகினறது' எனபதறகு, பரகாசம உதபததிபை

ஹதி எனனும தோஷம அவசயம் பரஸஙகிகிறது' எனறு பரதி வசநம சொலலபபடு கின்றது. 'நீஙகளும அநத சருதி வாகயஙக ளெலலாவறறையும ஒததுககொளளுகிற படியால, உஙகள பக்ஷததிலும அநதத தோஷம பரஸஙகிகினறதனறே?' என்று ப்ரச்நம செயதால, 'எஙகளுடைய கொளகைகள வேறு, அநத ச்ருதி வாகயஙகளுக்கு நாஙகள சொலலும அரதந்மும வேறு, ஆகையால அநதத தோஷம எஙகள பக்ஷததில ப்ரஸஙகிகமாட்டாது' எனறு ஸமாதாநம் சொல்லப்படும. எஙகள பக்ஷததில பரஹமம வேறு, ஜீவாதமா வேறு. பரஹமம எனபது ஹேய குணஙகளறறது, கலயாண குணஙகளால பரிபூரணமானது; கணணுகுத தெனபடும இநத பரபஞசம முழுவதும பரமாரத தமான வஸது, அவனுடைய விபூதி, இநத ப்ரஹ்மததிறகு நாஙகள எவவித திரோதாந தததையும ஒததுக கொளளாமல, ஜீவாதமாகளுக்கு மாதரம அதை ஒததுக்கொளளு கிறோம் மானதால வயாஹதி எனபது எஙகள பக்ஷததில ப்ரஸஙகிக்க மாடடாது. ''ஸரூதெந ஹி வ்யகீர்மயாஃ'' எனபது எஙகள பக்ஷததில் ஜீவாதம விஷயம. ஜீவாதமாவைப பரமாதம பிரகமாக நீஙகள ஒததுககொளளாமல இருபபதால், உஙகள் பக்ஷததில் அது பரமாதம விஷயமே ஆகினறது, ஆகையால வயாஹதியும் நேகினறது, என்பது இவவிடததிற் சொலலப்படும விஷயம.

ஸ்வரூபவாசிநெகிவ்யகாஸயஉபாதநஸ்ய-வபமெந— 'பரஹ்மததின் ஸ்வரூபததைக காடடிலும ப்ரகாசம எனபது வேறுபடடது, ஆகையால, அநத பரகாசத் திறகுத திரோதாநம வருமபொழுது, ஸவரூபதிறகு எவவித ஹாநியும் வரவிலலை' என்று நீஙகள சொனனால, அப்பொழுது இநதத தோஷம ப்ரஸஙகிகமாடடாது தான. அப்படி நீஙகள சொலலவிலலை யன்றே? எனபது தாதபாயம.

பாஷ்யஸஹாஷிதம்—நிரூபணசகதாகள சொலலும வாதமதை. அதாவது வயாஹதாதாதம் எனறு சொனனதாயிறறு.

ஸ்ரீத ஆதி வ்யாபொத்திவ்யதிரிவம்யொ வா விஶ்யாநஸ்ய விநாஶொ வா । வ்யாபஸ்யாந்தராத்மந்யவஸ்தாநாத் வநவ ஸ்யாத் । வ்யாபொ நிதெஸ்யா நிவிருத்தி ஸ்திஷ்டதீதி செந், வஸ்துஸ்வபாவவிஶ்யாயாம் ப்ரஹ்மணி ந கிம்சித்தொஷிதிதி நாநாஸ்வம் வஸ்யதீதி ஸவதாஸயம் வ்யவஹாரஸ் வஸ்து நிவருத்யநீய வநவ ।

'நந்ந அ ஸவதாஸவி விஜ்ஞாந ஸ்வரூபவ ஸ்துதாஸ்ய்ஸவமஸ்வய்ஸ், ஸ அ ஸ்வயம் வ்யாபஸ் । தஸ்ய அ தெவாஸ்ஸ்வரூபவாத்தாஸிஸாநெ ஸ்வரூப

அடைய வொட்டாமல தடுக்கபடுகின்றது எனறுவது, ஏறகெனவே இருகும் பரகாசம் விநாசததை அடைகின்றது எனறுவது பொருள கொளள வேணடும பரகாசம உதபததி செயயகூடிய வஸது அனறுகையால முதல அரதத்ம உப்பநமாக மாடடாது; 'அது விநாசம அடைகின்றது'எனனும இரணடாவது அரதத்மே உபபநமாக வேணடும். இநத அர்த்தம 'ப்ரகாசம நிதயமாகவும நிரவிகாரமாகவும் இருகின்றது' எனறு சொல்வதறகு விருத்தம. 'பரகாசம நிதயமாகவும நிரவிகாரமாகவம இருகின்றது' என்று சொலலும டகூததில, 'அவிதையால அநத பரகாசம் மறைக்கபடுகின்றது' என்று சொலவதை அது பாதிகுமனறே? ஆகையால, 'ப்ரகாசம் நிதயம; அது அவிதையால மறைகவும படுகின்றது' என்னும அரதத்ம விதவத ஸந்நிதியில சொல லிக கொளளத தகுந்ததனறு.

நந்ந அ.....ஸ்ய ஸம்வாதாஸ்—'நீங்களும, ஆதமா ஜ்ஞாந ஸவ

தெவாஸ்ஸ்வரூபவாத்தாஸிஸாநெ—தேவன மநுஷ்யன நாயக ஸதாவரம எனனும விபாகமெலலாம தேஹததைப பறறியதே தவிர, ஆதமாவைப பறறியதனறு. ஆதலால நாம அநாதி காமாக்நமான பரகருதி ஸம்பநதததால விபரீத ஜ்ஞாநதிற்குப பாதரமாகி, 'நான தேவன, நான மநுஷ்யன' இதயாதியான ப்ரமததைக கொளளுகி றோம். இநத ப்ரம நம்மகு இயறகையாயுளள ஜ்ஞாநதினை திரோதாநதததால ஏறபடு கிறபடியால நாம் திரோதாநததைத் ஒழதுக்கொளள வேணடியது அவசயமெனறும அப படி அதை ஒழதுகொணடால ஜ்ஞாந ஸவரூபமாயுள்ள இநத ஜீவனகளுககு ஸ்வரூப நாசம பரஸங்கிக்குமாதலால நமது பகூததிலும வயாஹரதாதத் ரூபமான தோஷம தலயமெனறும அவகள ப்ரதிபாதி சொலலுகிறாகள். இநத ஆக்ஷேபததிறகு நாம எவ விதத பரிஹாரம சொல்லுகிறோமோ, அநத பரிஹாரம அவாகளுககும தலயமாகும என பதே அவாகளுடைய தாதபாயம். ஒருவன நம்மைத திருடன என்று சொனனால, நீயும திருடன எனறு அவனைப பாதது பரதிபாதி சொலலுமிடஙகள எலலாவற்றிலும

வஷ்காரஸ்திரோயாத ஸவஸ்யாஸ்ரயணீயத, வ்யாமோஹ காரஸ ஸாதி வ்யாத்மநோகாராஞ்ஞாயாவாயொமாஸ் । கதோ ஹவத ஸ்யாயம் ஸோ நோ தொஷஃ । கிம்வாஸ்மகஷேகஸ்மிந்ஹைவாத்மநி ஹவத்-ஸ்ரீரிதம் உவத் டகஸ்மி, ஹவதாஸ்மாத்மநஸ்யாஸ்ய-வமஸ் ஸவஷ்யம் தொஷஃ வரிஹ ரணீயஃ'

கதோ அஸ்தே । வ்யாவதோ உவ்வ்ருத்தி நீகாரஞ்ஞாகாரம் தெகவ்யாமவம் வ்யாஹாவிகாரவயிகாரிபயாவரிஷிதோ உ ர ம-ண

ரூபமென்றும் அந்த ஜ்ஞானம் ஸ்வயம பரகாசமென்றும ஒத்துக கொள ளுகிறீர்கள. அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவுக்குத் தான தேவன மநுஷ்யன இத யாதியான அபிமாநம ஜநிக்கும பொழுது, அவனுடைய ஸ்வயம பரகாச மான ஸ்வரூபத்திற்குத் திரோதாநம ஏறபடுகின்றது என்று நீங்களும ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும ஏனென்றால, ஸ்வரூப பரகாசம மறைக்கப்படாமல இருக்கும பக்ஷத்தில, தான் தேவன மநுஷ்யன இதியாதியான மித்யாரீத அபிமாநம அவனுக்கு ஜநிக்கமாட்டா தனறே ? ஆகையால் எங்கள மீது எந்த வ்யாஹதி ரூபமான தோஷத்தைச சொலலுகி றீர்களோ அது உங்களுக்கும் ஸமாநம. தவிரவும, நாங்கள ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொ ண்டிருக்கிறபடியால நீங்கள சொலலும தோஷம அந்த ஒரு ஆத்மா ஸம்பந்தப்பட்டவரை யில மாத்ரம் ஏறபடலாம, நீங்கள அநேகங்களான ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டி ருக்கிறீர்கள, அவ்வளவு ஆத்மாக்கள விஷயத்திலும இந்த தோஷத்தை

பரிஹார தலயதவமே தாத்பர்யமென்று பெரியோர்கள ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள. அம்மாதிரியே சாங்கரர்களை இவ்விடத்தில ப்ரதிபாதி சொலவதாக நாம் அறியவேண்டும.

கிம்அ—சாங்கரர்கள, 'உங்களுக்கும அந்த தோஷம ப்ரஸங்கிக்கின்றதே' என்று சொலலும் பொழுது, நமமுடைய பக்ஷத்தில தோஷாதிக்யம ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்றும சொல்லுகிறார்கள. தாங்கள ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிற படியால தங்கள பக்ஷத்தில ஒரு வ்யவஸ்தையின பங்கம மாத்ரமே வருகின்றதென்றும, நாம அநேக ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால நமமுடைய பக்ஷத்தில் அநேக வ்யவஸ்தா பங்கங்கள வருகின்றனவென்றும் அவர்கள அபிப்ராயப்பட்டு தோஷாதிக்யத தைச சொலலுகிறார்கள.

வ்யாவதஃ—இவ்விடத்தில ஸ்ரீ பாஷ்யக்காரர், தாம ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் கொள்கைகளையும, அவைகளுக்கு உளள ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களையும் சொல்லுகிறார். "வ்யாவதஃ" எனபது முதல் "கீஹ வெத்யஸி" என்பது வரையிலான வாக்யத்தால கொளகை சொலலபடுகிறது. 'நாங்கள் ஒத்துக்கொளளும பரமேயமான வஸ்து பரமாத்மாதானது, பரமாணுமும பரமாத்மாதானது' எனபது முக்ய கொளகை. 'ஹேயகுண ரஹிதமாயும கல்யாண குண ஆகரமாயும இருக்கும பரம்

ஸாமாந்யம் நிஷேகாஷ்ரயோ—ஹேயப்ரத்யநீக வ்யூஹாவயவஸ்வரூபவ ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்துவிலக்ஷணஸ்வபாவ ஸ்வரூபாவஸ்திதி

நீங்கள பரிஹரிக்க வேணடும' எனனில, அதறகு ஸமாதானம் சொலலப்படுகினறது. நாங்கள ஒததுககொணடிருககும ப்ரஹ்மம, ஸ்வபாவத்தாலேயே ஸமஸத மான ஹேயததிறகும விரோதியான வஸது, அபரிச்சிந்நமான ஜ்ஞாநம ஆநதம இவைகளேயே தாமி ஸ்வரூபமாக உடையது, ஸ்வாபாவிகங்களும எலலையறற மஹிமை யுடையவைகளும கணகறறவைகளுமான உதார குணங்களுக்கெல்லாம் அது இருபபி டம, அதறகு நித்ய விபூதியென்றும லீலாவிபூதியெனறும இரணடு விபூதிகளுணடு; இவைகளுள நித்ய விபூதியானது அநதம, அது லீலாவிபூதியைக காடடிலும மிகப பெரியது அநத விபூதிககு, நிமேஷம காஷ்டை கலை முஹூர்தாதம இவை முதலாகப

மமே பரமேயம, அதை அறிவதறகு, அநாதிநிதநமாயும அபௌருஷேயமாயும இருக்கும வேதமே பரமாணம' எனறு அதை விவரிககிறார் வாகயததின அரதயம, ‘ஸ்வயம் வ்யாபாரம் ஸ்ருஷ்டி வைசித்ர்யம் வ்யம் வைஷம் ஆஹுஸ்ஸமஸ்தாம் கிந்து வைஷ்ணவீம் ?’ (இபபடிப்பட்ட பரபரஹ்மததை அறியப்படவேணடிய ஸ்வதவாக வும, இபபடிப்படட வேதததை அதறகு பரமாணமாகவும ஒதததுகொளளும எங்களுக்கு அவ்யாஹதமான ஆதமம எபபடி வித்தியாகாமல போகும?) என்பது தான. இவவிடத் தில ப்ரஹ்மததைப பற்றி நாலு விஷயங்கள சொலலப்படுகினறன அவையாவன—(1) ப்ரஹமம ஹேயகுண ரஹிதம, (2) பரஹமம கலயாணகுண கணகரம,(3) அது நித்ய விபூதி விசிஷ்டம, (4) அது லீலாவிபூதி விசிஷ்டம.

ஸமஸ்த ஹேய ப்ரத்யநீகாநவத்யாநவத்யம்—மல பரதய நீகம' எனபதற்கு ‘மல விரோதி’ எனபது பொருள- அதாவது, பரஹ்மம ஹேயங்கள அற்றது என்பது மாதரம இலலை, ஹேயங்களைப போக்கடிக்கும ஸ்வபாவ முளளது என்பதும இதனால வித்தியாஸப்படுகினறது. ‘அநவத்ய’ எனபதறகு ‘அபரிசசிந்நம’ என்பது பொருள.

ஸ்வாபாவிகாநவயிகாதிபயாவரோதைகாநம—ணவாமந்ய — ஸ்வாபாவிகஸ்ய அநவயிகாதிபயஸ்ய அவரோதஸ்ய ம—ணவாமநோ யஸ்ய என்பது விக்ரஹ வாகயம. “ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா அ” எனபதனால அவனுடைய குணங்கள ஸ்வபாவ வித்தங்கள எனபது வயக்தம். “அநவயிகாதிபய:” எனபதறகு எணணிகையற்ற எனபது அரதம இமமாதிரியான குண கணங்களால நிறைநதவனாக இருகிறபடியால அவன ப்ரமதததிற்கு ஆஸபதமாகமாட்டான் எனபது குறிபபு

நிஷேஷ.....அவஸ்திதி—கீழ் ப்ரஹமததிற்கு ப்ரமாசரயத்வம் அதுப பநநம என்பது விவரிககபபட்டது. இப்பொழுது, அநத ப்ரஹ்மததின விபூதிகளுககு

ஸ்ரீமதகாருகுருதவரிணாரவிந்தாரணஸஹாவிஹாரிணி, ஸ்ரீநிவாரிகாரவ்ருஷாம்ருஹிதாரணஸவஸ்துரதாரளியஸெதர தரஹோமய ஸ்ரீ தா ரணஸ

பரார்த்தம முடிவான கணக்கற்ற பரிணமங்களை உடையவும, ஸகலமான பரார்கருத வஸ துக்களுடைய உதபதி ஸ்திதி விநாசம முதலிய ஸகலவித பரிணமங்களுக்கும நிமித்த மாகவும இருக்கும காலம எனபது எவவித பரிணமதையும் செயயகூடியதனறு; லீலா விபூதி எனபது, பரஹமதின அமசமாயுள்ள கணக்கற்ற பதார்கள முதார்கள முதலான பலவித சேதன வாக்கங்களையும, அவைகளுக்குப் போக யங்களாகவும கணக்கற்ற விசித்ர பரிணமாதிகளுக்கு ஆஸ்பதமாகவும இருக்கும அசே தன வாக்கங்களையும அடக்கியுள்ளது, இவை யெலலாவற்றையும் அந்த பரஹ்மம தனது லீலா பரிகாங்களாக உடைதாயிருபபதுடன், இவை யெலலாவற்றினுள்ளும தான

ப்ரம விஷயதவம் அபரபாகமஎனபது விவரிக்கபபடுகினறது. ஸ்ரீ பகவானுடைய விபூ திகளை நித்ய விபூதி எனறும் லீலா விபூதி எனறும இரணடு வகுப்பாகப் பிரிபபாரகள. நித்ய விபூதி என்பது ஒரு ஸதான விசேஷம இநத லோகங்களெலலாம ப்ரக்ருதியின விகாரங்கள; அநத நித்ய விபூதி எனபது அபராகருதம, ஆகையால் அவவிடததில உத பதி விநாசம முதலிய விகாரங்கள இலலை இநத லோகங்களில காணப் படும எவவித விகாரமும அவவிடததில் இலலை, காமபநதம் நீஙகி, பகவத ப்ராப்தி பெற்ற வாகள அவவிடததில் இருகிறாரகள. லீலா விபூதி எனபது இநத பரபஞசம. இது காமமடியாக பரகருதி ஸமபநதம பெறறுளள சேதநாசேதனங்கள அடங்கியுளளது. ஸாவதாதிறகும டசவான் அநதாயாமியாய இருகிறபடியால ஸாவமும அவனுடைய சரீர மாகினறது. ஆகையால எல்லாம அவனுககு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள ஆகினறன. இநத இரணடு விபூதிகளும பரமாதாதங்கள ஒனறும ப்ரமததால ஏறபடடதனறு இது தான இவவிடததில சொலலபபடுகினறது.

நிமேஷம், காஷ்டை, கலை, முஹூர்தம எனறு ஆரமபிதது பரார்தம் என் பது வரையில பல விதமாக காலம எனபது பிரிகக்பட்டிருக்கினறது- இப்படிப் பல விதமாகப் பரிணமிககும ஸ்வரூபததை உடையது காலம எனபது "நிமேஷ..... வ்ருத்தய" எனபதால சொலலப்படுகிறது. "ஸவெஷாதி..... நிமித்த ஸ்ரீமத" எனபதால், பரார்கருத வஸதுகளில காணபபடும உதபதி விநாசம முத லிய பரிணமங்களுக்கும அநதக் காலமே காரணம் எனபது சொலலப்படுகின்றது. இப படி ஸவயம பரிணமியாயும பரகருதியின பரிணமதிறகு ஹேதுவாயும இருகும காலத தால் நித்ய விபூதி எனபது கொஞ்சமேனும ஸாரிகபபடவிலலை எனபது "காருகுருதி.....உஹாவிஹாரிணி" எனபதால விளங்குகிறது. "நிமேஷ" எனபது முதல "விஹாரிணி" எனபது வரையில ஒரு பதம். இநதப் பதம "வ்ருத்" எனபதறகு விசேஷணம். காருகுருதவரிணாரவிந்தாரணஸஹா விஹாரிணீ: யஸ்ய ஸ: என்பது விகரஹம.

விஸ்ருஷ்டிவிஷயவரிணாச்ரயஸ்ய தஸ்ய நாராயணஸ்ய ஜகதாஶ்ரயத்வா

அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்தது அந்தக காரணத்தால் அவை யெல்லாவற்றையும் தனது

"விஸ்ருஷ்டி"என்பதற்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி என்பது பொருள் ஈசவரன நியமிகிற வன; நியமிகபபடும வஸ்துக்களெல்லாம அவனுடைய விபூதிகள எனறு சொலலப் படும ஸாவேசவரன விஷயததில அவனைத தவிரதத மறறை எல்லா பதார்தங்களும அவனுககு விபூதிகளே யாகும.

"ஸர்வா ஸுஸ்ருஷ்டிர்யஸ்ய காயோ
நயஸ்ய ஸ்ருஷ்டேர் வரிணாச்ரயஸ்ய"

எனபதன் அர்த்தம இவ்விடத்தில் விவரிக்கபபட்டிருக்கிறது

ஸ்ருஷ்டேரவரிகரு . . ஸுவஸ்ருஷ்டத்வ—இதனால், அந்த பரஹ்மம லீலா விபூதி விசிஷ்டம எனபது சொல்லபபடுகினறது சேதநாசேதநங்கள அடங்கி யுளள இந்த ஜகதினை ஸ்ருஷ்டி முழுவதும பகவானுடைய லீலை எனறு பெரியோ கள சொலலி யிருகிறபடியால், இநத ஜகததை லீலாவிபூதி எனறு நாம சொல்லு கிறோம அவாபத ஸமஸ்த காமனுகு இருககும பகவானுககு இநத லீலை எவ்விதததில உபயநமாகும எனறு ஒரு சங்கை ஜனிககலாம அவாபத ஸமஸத காமன எனறால் எபபொழுதும எலலா காமாவாப்தியையும உடையவன எனபது அர்தமனறு ; எதை எபபொழுது அடைய வேணடும எனறு இசசிகிறானோ அதை அபபொழுது பெறுவத ற்கு ஸாமாதயததை உடையவன என்று மாதரம் அதற்கு அர்த்தம. ஆகையால் 'லீலை யாகிற ஒரு பரயோஜநததை உடையது இநத ஜகத ஸ்ருஷ்டி' என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபததியும இல்லை

"ஸர்வா ஹ்யனவரிதம் ஸவர்ம் க்ஷராத்மிதயவயாயர்தாத்।
ஸர்வமேதா வாமகவெயவ வெஷ்டாஸ்ருஷ்டி நிஸராயே ॥"

எனபது ஸ்ரீ பராசர பகவானுடைய வாகயம இநத ஜகதில காணப்படும வைஷமயம முழுவதும பூர்வ காமங்களையே காரணமாக உடையதானதால், விஷம ஸ்ருஷ்டி காரண மாக ஈசவரனிடதில் எவ்வித தோஷமும பரஸங்கிக மாடடாது ஈசவரன கேவலம நிமித்தமாதரம ; காமங்களே பரதான காரணம.

"நிஷ்டதஸ்ர்வாத்மவாஸ்ய வ்யஜ்யா நாம ஸமர்கஸ்ய।
வ்யாபார காரணீஸ்ருஷ்டா யதோ வை வ்யஜ்யஸகயஃ ॥"

எனறு ஸ்ரீ பராசரரே அதுகரஹித்திருகிறார.

ஶிகூ தஸவ-ஶரீரகஸவ-ஶுகாரவஸ்ய நாவஸ்ய தம் வரம் வ்ருஷு
ய வெஷ்யே, தத்ராக்ஷாத்காரக்ஷமே ஹமவதெஷ்வாயந வராஸர வாஜ்கி
ஷந யாஜ்ஞவல்க்ய முனதரேவஷ்மவ வ்ருஷ்தி ஷ்நிமண வ்ருணீத வியு
ய-ஶவாஷ ஷஜ்ரவ்ரவெ வெஷ்ஷ்மெதிஹாஸ வ்ரவாண யஷ்-ஶாவெஷ்ரவ

சரீரமாகவும பரகாரமாகவும உடைததாயிருகினறது ப்ரஹமமே அறியபடவேண டியவஸது அதை அறிவதறகு, அதன ஸாகஷாதகாரதறகு யோகயாகளான பகவாந் தவைபாயநா பராசரா வாலமீகி மது யாஜ்ஞவலகயா கௌதமா ஆபஸதமபா முதலிய மஹாவதிக கூடடஙகளால அநுகருஹீதஙகளும் விதி அரதவாதம எனறு வயவஹரிக

வ்ராஹ்மண-ஷ்ட—பகவான அந்தாயாமியாகவும சேதநாசேதநஙகள் அவனுடைய சரீரமாகவும இருகிறபடியால் அவையெலலாம அவனுககு விசேஷணமாகிறஅமசஙகள

கூநஷ்டவஷ்ஷ்ஷ்ட—'பதாகள் பகவானுடைய லீலைககு உப்பட்டிருபபது உபபந்நம, முகதர்களையும அவனுடைய லீலாநதாகதாகள எனறு எபபடிச சொலல லாம?' எனனில பகவானுடைய மோசநமாகிற லீலையில அவாகள அகபபடுகிறபடியால அவாகளையும லீலா பரிகரஙகளுள சோப்பதில அநுபபதது இலலை.

தெதெந தரவஷ்ஜாத—அசேதநஙகளாகிற வஸது வாககதறகு இநத வாககதறகில பரதாநம அவ்யகதம காலம இவையெலலாம் சேர்நதவை 'ஸவ லீலா பரிகரமாயும ஸவாமச பூதமாயும இருகும சேதந சேதநேதர வஸ்து ஜாதம' எனபது அன்வயம் தஸ்ய வஷ்ஜாதஸ்ய யஸ் கூதய-ஶிகூ, தெந கூ்தம வஸ-ஶரீரகெந வஸ-ஶுகாரகெந ய யஸ் கூவஸ்யாநம, தெந கூவஸ்யாநந கூவஸ்யி தே ஹ்ருய-ஶ்ச। 'கூவஸ்யி தே' எனபதறகு விசிஷடம் எனபது பொருள. எலலாம இபபடி பகவத விபூதிகளாலுல, அவை எவ்விதததில் பரம விஷயமாகும எனபது குறிபபு

தத்ராக்ஷாகூகாரகூஷ்டி—(அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மததை ஸாகஷாதகரிகக யோக் யரான) இது 'அவாகளின வாகயஙகள பரமாணம' எனபதைக காணபிகினறது. அவாகளுடைய வாகயமாகிற இதிஹாஸம புராணம தாம சாஸதரஙகள் எல்லாம வேத பாகஙகளாகிற விதி அரதவாதம மநதரம இவைகளை மூலமாக உடையவையாகையா லும, அவை பரமாணஙகள எனறு சொலலபபடுகினறன இநத இதிஹாஸம முதலிய வைகளை வேதததிறகு உபபருஹமணஙகளெனறு சொலவாகள அதாவது இதிஹா ஸம முதலியவை, வேதததின உணமையான அரதத்தை விளகுகினறன எனபது தாத்பாயம

வ்யாஹரண வாராயுர்ஹி தாநாதி நிய நாவி ஹ்ருவாஸம்வ்ருத்ய
ஹ்ருர்ஜ்ஜ்வாராயவ்ரர்தி வாநஞ்சாவம் வெத்ம வாஹ்ருவ்ருத்தாத்மாகம்
கிஞ் வெத்ரி ? யத்தாகும் ஹவ தா வெவாயதி நாநாஹாஸ்ரர்த —

" யோ மாமஜ நாதிம் ச வெத்தி லோகமஹேஸ்வரம் "

" ஆவிதள வ்ரர்ஷள லோகெ க்ஷரஸ்சாக்ஷர ஏவ ச ।
க்ஷரஸ்வர்வாணி ஹ்ருதாநி கூடஸ்தோக்ஷர உச்யதெ ॥

கபடிம வேத பாகங்களை மூலமாகவுடையவுமான இதிஹாஸ புராண தாம சாஸ்த்ரங்களை உபப்ருஹ்மணங்களாயுடைய பரமாத்மங்களாகிய ருக யஜுஸ் ஸாம அதர்வ ரூபங்களான அநந்த சாகைகளடங்கிய வேதமே எங்களுக்கு பரமாணம், அதன பாட ஸம்பரதாயமும் அநாதியாகவும் அநந்தமாகவும் அவிச்சிந்நமாய வந்துகொண்டிருக்கிறதனறே ? இப்படிப்பட்ட பரமேயத்தையும் பரமாணத்தையும் ஆச்ரயித்திருக்கும எங்களுக்கு எதுதான விதத்திலமாட்டாது ? பகவாந தவைபாயநா மஹர் பாரதத்தில், 'எவனொருவன என்னை பிறப்பற்றவனெனறும அதியிலலாதவனெனறும லோக மஹேச்வராகளுக்கெலலாம ராச்வரனெனறும அறிகிறானோ (அவன ஸர்வ பாபங்களிலிருந்தும விடப்படுகிறான)' எனறும க்ஷர எனறும அக்ஷர

ஸ்ருஜ்ஜ்வாராயவ்ரர்தி வாநஞ்சாவம்—வேதங்கள நாலே ஆகையால அநந்த சாகம எனறு எவ்விதம அவைகளைச சொலலக்கூடு மெனனில, அந்த நாலு வேதங்களும சாகா பேதத்தால் அநந்தங்கள எனறு ஸமாதானம சொலலப்படுகினறது

யத்தாகும்—கீழச சொல்லப்பட்டுள்ள ஆதத்தங்களுக்கு பரமாணமாக மஹாவாக்ய வசனங்கள உதாஹரிக்கப்படுகினறன

யோ மாம்—இது ஸ்ரீ பகவத கீதை 10 வது அதயாயம 3 வது சலோகம.

அஜம்—பிறப்பற்றவன ஜனமாநதர காமமடியாக பதித சேதநருக்கு ஸம்பவிக்கும அசித ஸம்ஸர்க்கமனறே பிறப்பு எனறு சொலலப்படுகினறது ? அந்த பிறப்பு பகவானுக்கு இலலை அநாதிம்—ஆதியற்றவன அதாவது, 'பிறப்பு இலலாமல் இருக்கும தனமை அவனுக்கு ஆதியற்றது' எனபது கருத்து மூன்ற ஜீவனகளுக்குக் காம கருத்த பிறப்பிலலாமை ஆதியுடன கூடியது, ஏனெனறால் அது அவர்களுக்கு மோக்ஷமடைந்த பிறகே ஸம்பவிக்கினறது, பகவானுக்கு ஒரு பொழுதுமே அப்படி பிறப்பிலலை லோக மஹேச்வரம்—லோகேச்வராகளுக்கெல்லாம ராச்வரன அதாவது, நித்யாகளைக் காட்டிலும வபாவ நித்தன எனறு சொனனதாயிற்று

ஆவிதள—ஸ்ரீ ப கீ 15 வது அதயாயம 16, 17 வது சலோகங்கள 'ஸ்ரீ பகவான மற்ற சேதந சேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும விலக்ஷணன' எனபதற்கு இவை பரமாணம க்ஷர— க்ஷரண ஸ்வபாவமுள்ள அசேதநத்துடன

உதீரிः வாராஷ்ஷுநூः வராஹோ தத்ரூஹ்யதிः ।
யொ லொகதுயரோவிஶ்வ விஹதர்வுயு ஸ்ஸம்ஶ்ரயிः ॥ ”
“ காலும் ஸ வவுதெ தத்ர நா காலு ஸ்துதுவெ வூஹ்ரிः । ”
[ஶாஞ்கி 196-9]
“ வாதெ தவெநிராயாஹ்ரா தஸ்ரா நஸ்வுவராரோ தநிः । ” [ஶாஞ்கி 198-6]
“ கவ்யுதூதி விஶொஷாஞ்ஜ வரிணாஜ்ஜிர் வாம்ய தி: ।
கீர்யா ஹிரண்யிம் வவர்ம் கூரஶிதுவயாயர் தாஃ ॥ ” [ஶா. 206-58]

னெனறும இரண்டு புருஷாகள பரமாணததால் ப்ரவிதாகள; க்ஷரனுவது—அசித ஸமஸருஷடங்களான ஸர்வ பூத வாகமம, அக்ஷரனுவது—அசித ஸ்ம ஸமஸாக கததிலிருந்து வியுகதனுக இருகும முகதாதமா, உததம புருஷனெனபவன இவ்விருவாகளைக காட்டிலும வேறு பட்டவனுயிருகும பரமாதமாவென்று சுருதிகளில சொல்லபபடுகிறன; அவன, அசேதந வஸது அநத வஸதுவுடன் ஸமஸ்ருஷடமாயிருக கும பதத ஜீவனகள முகதாகள ஆகிய இமமூனறினுளளும அநதாயாமியாக பரவேசிதது அவைகளைப் பரிகிறன, அவன அவைகளைபபோல வயய ஸவபாவனனறு, அவைகளுக கெலலாம ஈசவரன' எனறும, 'அநத நிதய விபூதியில் கால ததவமானது கீழப்பட்டதே தவிர பரபுவன்று' என்றும, 'பரமாதமாவின் ஸதாநமாகிற நிதய விபூதியைப் பாரததால இவையெலலாம நரக பராயங்களெனறே சொலலவேணடும' எனறும, ' பரிணமிகும் ஸவபாவமுளள அசேதநம முதலான ஸகல ப்ராகருத வஸ்துகளும பகவானுடைய

கூடிய பதத சேதநாகள. கூடஸ்தः—அசித ஸமஸாகம விலகின முகதாகள அந்த இரணடுவித ஜீவனகளைக காட்டிலும விலக்ஷண புருஷோததமன 'அவன, அசே தந வஸதுகள அவைகளுடைய ஸமஸாகம பெற்றிருகும பதத ஜீவனகள முகதா கள இநத மூனறு வாககததிலும அநதராதமாவாக பரவேசிதது இருகிறன' எனனும அாதம 'யொ லொகதுயரோவிஶ்வ' எனபதால சொல்லபபட் டிருகிறது இவ்விடததில 'லொகः' எனபதறகு 'லொகயதி ஊதி லொகः' எனறு வ்யுதபததி செயது, ' பரமாணததால அறியப்படகூடிய' என்று பொருள கொளள வேணடும பரதயக்ஷ பரமாணததால அசேதநததை அறிகிறோம; சபத பரமாணததால பதத முகத ஜீவாகளை அறிகிறோம இவ்விதம அாததம செயதால மாதரம அவன க்ஷரம அக்ஷரம இவைகளைக காடடிலும வேறுபட்டவன எனனும அாததம கிடைகும 'உதீரிः வாராஷ்ஷுநூः" எனபதால அநத அாததமே இவ்விடததில விவக்ஷிதம எனபதும ஸபஷ்டம இநத சலோகங்களால, ஈசவரனுடைய வ்யாபநம பரணம ஸ்வாம யம இவை விவரிகபபட்டன.

காலும ஸ வவுதெ தத்ர—இந்த வாகயம நிதய விபூதியைக காணபிகும வாகயம ஸவயம பரிணமியாகவும பரகருதியின பரிணமததிறகு ஹேதுவாகவும இருக கும காலததால அநத விபூதியானது அஸபருஷடம எனபது அாததம.

"க்ருஷ்ண வத்ஸ ஹி லோகா நாம் உத்பத்திரவி வாவ்யயம்।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே ஸர்வ மிதஞ்ச விஸ்வம் யதாவத்॥" இதி।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய ஸர்வஸ்ய தம் ஸர்வ சப்தார்த்தம்—
ஸமவதா யதாஸம்ஜ்ஞாவ்ருத்தம்—
"ஸ்ருஷ்டி ஸ்தாவித்ய ஸம்ஹார்த்ரீம் வதே வ்யவஸ்ய ஸம்ஜ்ஞிதே।
விஷ்ணோ! ஸமஸ்த ஸர்வஸ்ய தாதா த்வம் பரமேஸ்வர॥"
[வி வ [6-5-72]

"ஜ்ஞாநஸக்தி வலைஸ்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யஸேஷத:।
ஸமஸ்த ஸர்வ பூதேஷு வி நா ஹேயைர் குணாதிபி:॥" [6-5-79]

லீலையாட்டுக்காக வென்று அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவததீனமான உதபததி ஸதிதி லயங்களை யுடையவை; ஜ்ஞானம ஸதாவரங்களடங்கிய இதத விசவம முழுவதும் அதைப் பகவானுகே சேஷபூதம்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறார 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே' எனபதறகுப பகவானுகுச சேஷபூதம எனபது பொருள.

பகவான பராசரரும், 'ஹே மைதேய! நிதய சுததமாயும இரண்டு விபூதி களுக்கும் சேஷியாயும ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும காரணமாயும் இருககும் பரமாதமாவி னிடதிலேயே 'பகவான்' என்னும சபதம ப்ரயோகிகப படுகினறது ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐசவர்யம் வீரயம தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸமபந்தமுமற்றவைகளாயக கொண்டு, பகவான் என்னும சபதததிற்கு

கவ்ருஷ்ணாதி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபூதி முழுவதற்கும கால க்ருத பரிணமங்கள் உண்டு

ஸ்ருஷ்டி—இந்த நாலு சலோகங்களும், 'பகவான்' எனனும் சப்ததின வ்யுத பதியை விளகுகினறது 'பகவான்' எனனும சப்தம, ஜ்ஞானம முதலான ஷாட்குண யததை பரவ்ருதி நிமிதமாக உடைத்தா யிருகிறபடியால், அந்த ஷாட்குணயம எவ் விடதில நிரங்குசமாக நிறைந்து நிறகினறனவோ, அந்த வஸதுவே அந்தச சபதத திறகு முக்யார்த்தமாக வேண்டும, வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில மாத்ரம அவை அப் படி நிறைந்து நிறகிறபடியால், அவனே அந்தச சப்ததிற்கு முகயார்தமாகிறான மறற முக்தாத்மா முதலானவாகளிடத்தில் அந்தச சபதம ப்ரயோகிக்கபபடுவதெல்லாம, அவர்களிடதில அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசதின் யோகம் காணபபடுகிறபடி யால், ஆகையால் அவாகள் அதறகு முகயார்த்தமாக மாட்டாாகள' எனபது இதன் கருதது

உத்பத்தி—மஹா விபூதி என்பது கேவலம விபூதியைச சொலலமாட்டாதாகையால் உபய விபூதி சேஷியையே சொலவதாகப பெரியோாகள விவரிதிருகிறாகள.

உதீர்ஃ வாரூஷஸ்ரூஃ வரீராதத்ரூஹாஸ்ரூதிஃ ।
யொ லொகத்ரயாவிஸ்ரூ விஹதர்வ்யய ஈஸ்வராஃ ॥ ”
“ காமம், ஸ வஸதெ தத்ர ந காம ஜுதரெவ ஜுஹூஃ । ”
[ஸாஞ்சி. 196-9]
“ வனெ தரெவெநீரயாத்ரா தஸ்ரா நஸ்ரவரீராத்ரநஃ । ” [ஸாஞ்சி 198-6]
“ கவ்யஹாரி விஸ்ரோஷாஜ்ஞம் வரிணாரிஜி-ர் வம்யாதி ।
கீர்யா ஹரெரிஜம் ஸவர்ம் கஷரஜி-த்ரயாயர்-தாழ் ॥ ” [ஸா. 206-58]

னெனறும இரணடு புருஷாகள பரமாணததால் பரவிததாகள; கூரஞவது—அசித ஸமஸருஷடஙகளான ஸாவ பூத வாகமம, அகூரஞவது—அசித ஸ்ம ஸமஸாக கததிலிருந்து வியுகதஞக இருககும முகதாதமா; உததம புருஷனென்பவன இவ்விருவாகளைக காட்டிலும வேறு பட்டவனுயிருககும பரமாதமாவெனறு சருதிகளில சொலலபபடுகிறான, அவன, அசேதந வஸது அநத வஸதுவுடன ஸமஸ்ருஷடமாயிருக கும பதத ஜீவனகள முகதாகள ஆகிய இமமூனறினுளளும அநதாயாமியாக பரவேசிதது அவைகளைப் பரிகிறான; அவன அவைகளைபபோல வயய ஸவபாவனனறு, அவைகளுக கெலலாம ஈசவரன' எனறும, 'அநத நித்ய விபூதியில கால ததவமானது கீழப்பட்டதே தவிர பரபுவன்று' என்றும, 'பரமாதமாவின் ஸதாநமாகிற நித்ய விபூதியைப் பாரததால் இவையெலலாம நரக பராயஙகளெனறே சொலலவேணடும' எனறும, ' பரிணமிககும ஸவபாவமுளள அசேதநம முதலான ஸகல ப்ராகருத வஸ்துகளும் பகவானுடைய

கூடிய பதத சேதநாகள கூடஸ்ரூஃ—அசித ஸமஸாககம விலகின முகதாகள அநத இரணடுவித ஜீவனகளைக காட்டிலும விலகஷணன புருஷோததமன 'அவன, அசே தந வஸதுகளன அவைகளுடைய ஸமஸாககம பெறறிருகும பதத ஜீவனகள முகதா கள இநத மூனறு வாககததிலும அநதராதமாவாக பரவேசிதது இருகிறான' என னும அாததம 'யொ லொகத்ரயாவிஸ்ரூ' எனபதால சொல்லபபட் டிருகிறது இவ்விடததில் 'லொகஃ' எனபதறகு 'லொகயதி உதி லொகஃ' எனறு வ்யுதபததி செயது, 'பரமாணததால அறியபபடகூடிய' என்று பொருள கொளள வேணடும பரதயகஷ பரமாணததால அசேதநததை அறிகிறோம; சபத பரமாணததால பதத முகத ஜீவாகளை அறிகிறோம இவவிதம அாததம செயதால மாதரம அவன கூரம அகூரம இவைகளைக காட்டிலும வேறுபட்டவன எனனும அாததம கிடைககும 'உதீர்ஃ வாரூஷஸ்ரூஃ" எனபதால அநத அாததமே இவ்விடததில விவகஷிதம எனபதும ஸபகஷடம இநத சலோகஙகளால, ஈசவரனுடைய வ்யாபநம பரணம ஸவாம யம இவை விவரிகபபட்டன.

காமம ஸ வஸதெ தத்ர—இந்த வாகயம நித்ய விபூதியைக காணபிககும வாகயம. ஸவயம பரிணாமியாகவும பரகருதியின பரிணாமததிறகு ஹேதுவாகவும் இருக கும காலத்தால அநத விபூதியானது அஸபருஷடம எனபது அாததம

"க்ருஷ்ண வை வை ஹி லொகா நா ஊர்த்வ திரவி யாவ்யுஃ।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதெ ஸர்வ மிதஞ்ச விஶ்வம் யதாயதம்ʼ ஃ" இதி।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதெ" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய ஸெஷத்வ மவக³தி ர்யதஃ।
ஹரவ தா வராஹரணாவ்ருʼத்தம்—
"ஸ்ரீத்³ய ஈஹாவிஹதி ர்யாவெ³ வரெ ப்ரவ்ருணீ ஸ்வயெதெ।
லெலெத்ய' ஹரவ்யவ்யஃ ஸவ்ர்கா³ரணகாரணெ ॥"
[வி. வ் [6-5-72]

"ஜ்ஞா நஶக்திவலெஶ்வர்ய-வீர்ய-தெஜாம்ஸ்யஶெஷதஃ।
ஹரவ்யவ்வாவ்யாநி வி நா ஹெயெர்-குணாதி³ஹி ॥" [6-5-79]

வீளையாட்டெகாக வெண்ணை அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவததீநமான உதபததி ஸதிதி லயங்களை யுடையவை, ஜ்ஞாந ஸதாவரங்களடங்கிய இந்த விசவம முழுவதும் அநதப் பகவானுககே சேஷபூதம்' எனறும் சொல்லியிருகிறார 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதெ' எனபதறகு பகவானுக்குச சேஷ பூதம எனபது பொருள்.

பகவாந பராசரரும, 'ஹே மைதரேய! நிதய சுததமாயும இரணடு விபூதி களுக்கும் சேஷியாயும ஸமஸ்த காரணஙகளுக்கும காரணமாயும் இருககும் பரமாதமாவி னிடததிலேயே 'பகவாந' என்னும சபதம ப்ரயோகிகபபடுகினறது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐசவர்யம் வீரயம தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணஙகளும, எவ்வித ஹேயகுண ஸமபந்தமுமறறவைகளாயக கொணடு, பகவாந் என்னும சப்தததிற்கு

க்ருஷ்ணாதி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கினறது இந்த விபூதி முழுவதறகும கால க்ருத பரிணமங்கள் உண்டு

ஸ்ரீத்³ய—இந்த நாலு சலோகஙகளும், 'பகவாந்' எனனும சப்தததின வ்யுத பததியை விளகுகினறது 'பகவாந' எனனும சப்தம, ஜ்ஞாநம முதலான ஷாட்குண யததை ப்ரவ்ருததி நிமிததமாக உடைத்தா யிருகிறபடியால், அந்த ஷாட்குணயம எவ் விடத்தில நிரங்குசமாக நிறைந்து நிறகினறனவோ, அநத வஸதுவே அந்தச சபதத் திறகு முகயார்த்தமாக வேண்டும, வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில மாத்ரம அவை அப் படி நிறைந்து நிறகிறபடியால், அவனே அநதச சப்தததிற்கு முகயாரதமாகிறான. மறற முகதாத்மா முதலானவாகளிடததில் அந்தச சபதம பரயோகிக்கபபடுவதெல்லாம, அவாகளிடததில் அந்தக் குணஙகளுடைய ஒரு லேசததின் யோகம காணபபடுகிறபடி யால்; ஆகையால் அவாகள் அதறகு முகயார்த்தமாக மாட்டாாகள' எனபது இதன கருதது

ஈஹாவிஹ தி³யாவெ³—மஹா விபூதி எனபது கேவலம விபூதியைச சொலலமாடடாதாகையால உபய விபூதி சேஷியையே சொல்வதாகப பெரியோாகள விவரிததிருகிறாகள

" வஸவஶ்ச ஶஹாஶவ்ய ஶ்ரேஶ்ரேய ! ஶவாநி தி ।
வாஸுதேவஸ்து ஸர்வஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நாந்யஶ: ॥
தத்ர வாஜ்ஞவல்க்யோக்திர்விஶ்வாஸஸ்தாவதி தத: ।
ஸர்வோऽயம் நாவஸாதேன கந்தவ்ய: ஸுவஸாரத: ॥ "
[6-5-76,77]

வஸவம் வ்யாபகம் ஸர்வம் நித்யம் வ்யாபகஸக்தயே ।
ஸர்வஸ்ய ஹயஶாஸ்த்ரஹி தம் விஷ்ணோர்வ்யம் வாஸம் வதந்தி ॥ [1-22-53]

பரவருத்தி நிமித்தங்களாகின்றன ஹே மைத்ரேய ! ஆகையால், இந்த பெரிய அர்த்தத்தை உடைய பகவாந் எனனும் சப்தமானது பரமார்த்தமாவாக இருக்கும் வாஸுதேவனுக்கு குறிக்குமே தவிர வேறு ஒன்றையும் குறிக்கமாட்டாது அந்த வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் இந்தப் பகவாந் எனனும் சப்தம், அவயவார்த்தங்களுடனும் ரூடியாகவும் நிற்கின்றது, மற்றவர்களிடம் அந்தச் சப்தம் பரயோகம் காணப்படுவால், அது கேவலம் உபசாரத்தால் என்று அறியவேண்டும்' எனறும் 'விஷ்ணு வென்னும் பரமமான பதமானது இம்மாதிரியான பாகாரங்களுடன

வக்தவ்யோக்தி:—வக்தவ்யாநாமவயவார்தா நாமுக்தி: (அவயவார்த்தங்களைச் சொல்வது)

'வரிஷ்டா' என்பதற்கு 'ரூடி' என்பது பொருள் அவயவார்த்தங்களை ஆலோசியாமலே கேவல பரிபாஷா மாத்ரமாக ஒரு சப்தத்தை ஒரு வஸ்துவில் பரயோகிக்கும் பொழுது அந்த பரயோகத்திற்கு 'ரூடி' எனனும் பெயர் வழங்கும் 'சேற்றில் உண்டாகின்றது' எனனும் அவயவார்த்தத்தைக் கவனியாமலே 'பங்கஜ' சப்தத்தைத் தாமரை புஷ்பத்தினிடத்தில் பரயோகம் செய்வது போல இப்படி அவயவார்த்தத்தை முனனிட்டும் ரூடியாகவும் பகவான் எனனும் சப்தம் வாஸுதேவன் ஒருவனுக்கே தரும் எனபது இந்த பதத்தின் அர்த்தம் அதாவது அவன் ஒருவனிடத்திலேயே பரவருத்தி நிமித்த பௌஷ்கல்யம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று அப்படி பரவ்ருத்தி நிமித்த பௌஷ்கல்யம் இருக்கும் இடமே முக்யார்த்தமாக வேண்டுமனறோ ? அத்வைதிகள் ஜீவ சப்தங்களுக்கும் வஸ்து மாத்ரமே உபலக்ஷ்ய மென்றும், முக்யார்த்தமான பரப்ரஹ்மம் உபலக்ஷ்ய மனறென்றும் சொல்லுகிறார்கள் அந்த வார்த்தையை பரிஹரிப்பதற்காகவும், நமமுடைய பரப்ரஹ்மம் கேவலம் நிர்விசேஷமாக இராமல் உபய விபூதி விசிஷ்டமாகவும் கல்யாணகுண பரிபூர்ணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை விவரிப்பதற்காகவும் இந்த நாலு ஸ்லோகங்களும் இவ்விடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன

வஸவாதி:—மேலே சொல்லப்பட்ட பதார்த்தங்களை யுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணு

"கலா ஷ்டஹ்னி தஶ்ஸ்யேஷு காலோ
ந யத்ஸஹ்ஸ்ரம் வர்ஷாணாமஸ்ஹ தத்ஃ ।" [4-6-84]

"ஸ்ரீயதே வாலகஸ்யைவ வைஷ்ணவ்யஹ் நிஶாஸ்ய" [1-2-18]

இத்யாதி ।

ஸ்ம்ருதாவபி—"வ்யாவ்ருத்தாஶேஷ தோஷாணாம் ஸகல கல்யாண குணாத்மகம்" இத்யாதி ஸ்மரணாத் ।

கூடியது; அது ஸமஸ்த மல விரோதி நித்யமான வஸ்து, எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து நிறகினறது நாசமறறது; எவ்வித ஹேயகுணமும அதற்கு இலலை,' எனறும 'கலை முஹூர்த்தம முதலிய பரிணாமஙகளை யுடைய காலம என்னும வஸது, அந்தப் பர பரஹ்மத்தின் நித்ய விபூதியைப பரிணமிபபதறகு ஹேதுவாக மாட்டாது' எனறும, 'பாலன போல விளையாடும அவனுடைய சேஷ்டைகளைப பார' எனறும இதயாதியாகச சொலலியிருகிறார மதுவும 'ஸகல வஸதுதகளையும நியமிபபவன அநதப் பகவான்; அதிமாதரம அணுவாக இருககுமவைகளை காட்டிலும அவன அணுதரன' எனறு சொலலியிருகிறார

புராணத்தில், இந்த சலோகததிற்குக கீழ், முக்தாதமாவைக் குறிதது சில ப்ரகாரஙகள் சொல்லப்பட்டிருகினறன அப்படிப்பட்ட ப்ரகாரஙகளை பரமாதமாவினிடததில் இந்த சலோகம் அதிதேசிகின்றது.

கூடியது—ஹேய ப்ரதிபடனகவும. ஸோபாதிக ஹேய விரோதி எனறு சொன்னதாயிறறு. நித்யம்—அபபடி (ஹேய ப்ரதிபட ப்ரகாரததால்) நித்யனகவும. வ்யாபகம்—ஸவரூபததால வ்யாபகனுகவும் கூடியது—ஸ்வத வான யஃ கஶ்சித் விகாரஸ்தஹ்தி (எவ்வித விகாரமும அற்றவனுகவும) முகதனுக்கு, மோகஷத்திற்கு முன ஜனாத ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான விகாரமும், நித்ய வித்தர்களுககு அபபடி விகாரமற்றிருபபது பரமாதமாதீனமாகவும் இருககிறபடியால, அவர்களைக் காட்டிலும பரமாத்மா விலகஷணன் என்னும அர்த்ததை இநத பதம விளகுகினறது ஸஶ்வதஹ்பவ ரூபஸ்தஹ்தி—கீழ் 'கூடியது' எனனும சப தத்தால ஹேய விரோதித்வம சொல்லபபட்டது; இந்த பதத்தால் ஹேய ராஹித்யம சொல்லபபடுகினறது. விஷ்ணவ்யம் வரூபம் வபுஹ்—விஷ்ணு வெனறு சொல்லப்படும நித்யாதம ஸவரூபம யாதொனறு உணடோ, அது. 'கூடியது' முதலான இந்த ஆறு பதஙகளும முகதாதமாவைக் காட்டிலும பரமாத்மாவுக்கு அதிகமாயுள்ள குணஙகளைச சொல்லுகினறன

கூடியது—'கலை முஹூர்த்தம முதலிய பரிணாமங்களை யுடைய காலம எனனும் வஸது, பகவானுடைய நித்ய விபூதியில எவ்வித விகாரதததையும செயவதறகு அசகதம' எனனும அர்த்ததததை இநத வாகயம சொலலுகினறது

யாஜ்ஞவல்க்ய நாகவி—"க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ஸர்வஜ்ஞோ நாஸ்ய ஸர்வே ஹி தே வஸே உதா।" இதி।

சுவஷ்டம்பை நாகவி—"வபுः ப்ராணி நः ஸவை ப்ரஹ்மாயஷ்ய" இதி। ஸவை ப்ராணிநோ ப்ரஹ்மாயஷ்ய வஸோ தநः வபுः வஸ்ய ஸரீர மித்யுக்தம், ப்ராணி ந இதி ஜீவாதகஹ தவம்வா தாः।

நந்ய வ கிஞ்சி நாம்வை ரண? மொஷ்டை நவரிஹ்ய தே।

யாஜ்ஞவல்கயரும 'ஈசவர ஜ்ஞாநததால ஆதமாவுககு எறபடும பரிசுததியே சலாகய மான பரிசுததி' எனறு சொலலி யிருககிறார ஆபஸ்தமபரும, 'ஸகல பராணிகளும குஹையில படுததிருகக மவனுடைய சரீரமாக இருககினறன' எனறு சொலலி யிருககிறார [குஹையில் படுததிருபபவன பரமாதமா; பட்டணம எனபது சரீரம; பராணிக ளென்பதறகு ஜீவாதமக பூதக கூட்டங்கள எனபது பொருள்

நந்ய வ.. . உஷஸ்தி— 'இது எனன ஆடமபரம? இதனால் எனன ப்ரயோஜநம? செயயபபட்ட ஆக்ஷேபததிற்கு ஸமாதாநம் சொல்லபபடவில் லையே!' எனனில, ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநமே சொல்லபபடுகினறது, நாங்கள இவ்விதங்களான கொளகைகளைக கொணடிருககிறோம, ஜீவாதமாகளுடைய ஜ்ஞாந

வ்யாவ்ருத்தாரதம்—பகவானுகுளள ஸாவ நியநதருத்வம் முதலிய குண யோகததைக் காணபிககிறதறகாக இநத வாக்யம கரஹிககப்பட்டிருககினறது.

க்ஷேத்ரஜ்ஞ—இது யாஜ்ஞவல்கயருடைய வாகயம. அவர் இவ்விடததில், ஜீவாத்மாகளுககு, ஈசவரனைப் பறறிய ஸவிசேஷ ஜ்ஞாநததால் பரமமான விசுத திநையை சொலலி யிருககிறாரே தவிர, நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநததால் அப்படிபபட்ட விசுததி ஸம்பவிககினறது எனறு சொலல வில்லை

வபுः—பததநம; அதாவது, சரீரம். பரமாத்மாவுககு, ஜீவாதம பூத ஸங்கா தங்களெல்லாம சரீரம எனறு சொனனதாயிற்று

நந்ய—கீழில் 'வ்ருக்ஷ இவ தப்ருத்வ தா திவிஷ்டோ ய ஏகஸ் திஷ்ட்யே தேந தம்' இதி? (இப்படிப் பரபரஹ்மமாகிற பரமேய வஸ்துவையும வேதமாகிற ப்ரமா ணததையும பரமாதமதங்களாக ஒதது கொள்ளும எங்களுககு எதுதான் விதிககாது?) எனறு தமது அபிபராயததை வெளியிட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய பரிஹாரததை அறி யாத அத்வைதி, 'ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்வதெல்லாம அஸங்கதம' எனனும எண ணததுடன பரிஹாஸம செயவதுபோல மறுபடியும ஆக்ஷேபிககிறார

உபயதெ|வஸவரூபமபி தாரதம்யாகம், சூத்ரயதி ஹி தவ்ய தெததயவ்ய
வ்யாஹாவிகவ்யாவி கரணா வாரதாயிகம் வம்கொபம் விகாரம் அ
ப்ரவதாம் வவருதிம் வரிஹரதி । ஸவதஸ்து ப்ரகாச வஸவ வ்யாப்தி வ
திதி ப்ரகாசொ ந யதரூபஹானிஃ, தவ்ய வம்கொப விகாரள வா நா
ஸ்ரயத்வமஸ்தெ । ப்ரகாச ப்ரவ்ருத்யாதி தத்திரெவ திரொயாதவ்யாஃ
கரணாதயஃ கரணவருத்தி । ஸவிதுஸ்தா தெதத்திரொயாதம் திரொயாத வ்யாப்தி
தயா வ்யாப்தவ்யாப்தி ப்ரகாசநாச உதி வ்யவஹ்ரெவொதந்தி । ஸவ்யாகரண

மானது அவைகளுக்கு ஸ்வாபாவிகமான தாமஸமாக இருந்தபோதிலும், காம வசத்தால அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஒருவித்தமான குறைவும் மலாசரியும் உண்டாகின்றனவென்று நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம், அப்படி நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால உங்களால செயயப்படும் ஆக்ஷேபங்கள் எங்களமீது ஏறமாட்டா, உங்களுக்கு ப்ரகாசம் எனபது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே, ஆகையால அது அதன தாமஸமாகமாட்டாது, அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களும உங்களால ஒத்துக்கொள்ளப்படவிலலை பரகாசத்தை மறைக்கும் வஸ்து ஜடமாந்தர காமம முதலியது, அது ப்ரகாசத்தின பரவ்ருத்தியை மாத்ரம் தடுக்கும உங்களால ஒத்துக்கொள்ளப்படடிருக்கும அவித்யையோ வென்றால ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே மறைக்கிறபடியால அது ஸ்வரூபமாயிருக்கும பரகாசத்தையே நிஷ்பிக்குமன்றே? இதை நாம முன்னமே நிரூபித்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு அவித்யை ஜடமாந்தர காமமே, அது நித்யமாயுள்ள தாமஸ ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை

வஸவ ஸ்வரூபமபி தாரதம்யாதி—இப்படி ஒத்துக்கொண்டும எங்களுக்கு. அதாவது 'ப்ரமாணம் ப்ரமேயம இரண்டையும ப்ரமாத்ருகளென்று ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு' என்று சொன்னதாயிற்று. விசிஷ்டாத்வைதிகளுடைய மதத்திலும திரோதானம் (மறைவு) என்பது ப்ரகாச நிவருத்தியதான. ஆனால, அப்படி நிவருத்திக்கப படும் பரகாசம் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானமன்று, அது தாமமாகிற வேறொரு ஜ்ஞானமே. அந்தத் தாமமாகிற ஜ்ஞானம ஜடமாந்தர காம மடியாக ஸங்கோச விகாஸங்களை அடைகின்றதாலையால, தாமி ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானத்திற்கு நாச ப்ரஸக்தியில்லை; தாமபூத ஜ்ஞானத்தின் ப்ரஸரமே (வெளியில் பரவுதலே) பரகாசம, ஜடமாந்தர காமங்கள அந்த ப்ரஸரத்தைத தடுக்கும பொழுது அதற்குத திரோதானம ஸம்பவிபதும் உபபன்னம். அதவைதிகளுடைய மதத்திலோ வென்றால, தாமஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும பின்னமான தாமபூத ஜ்ஞானமென்று ஒன்று இல்லையாகையால, திரோதானம ஏற்படுமபொழுது ஸ்வரூப நாசமே பரஸங்கிக்கும். ஸங்கோச விகாஸங்களை ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அவர்கள், அவைகளை அபரமாதாக்களென்றுசொலவார்களையால, அந்த ஸங்கோசவிகாஸரூபமான ப்ரமத்திற்கு

சுவிஜ்ஞா ரூபவெண சுஜ்ஞா ஷ்வரூபவ நித்யஜ்ஞானவ்யகாரஃ வம்சுத்வீதஃ। தென செவாஜி ஷ்வரூபவாதாஜிசாதொ ஜவதீதி விபெஷஃ। யதொக்தம்—

"சுவிஜ்ஞா சுஜ்ஞாம்ஜ்ஞாநஜ்ஞா தரதீயா ஜக்திரிஷ்யதெ।
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஜக்திஃ ஸா வெஷ்டிதா நரவ ஸவ்ஜ்மா॥
ஸம்ஸாரதாவாநவிஜ்ஞா நவாவொதயதி ஸஜ்ஜநாந்।

மறைகளிலே, ஆனால், அநாதி நாமி வஸ்துவாகிற ஜீவாதமாவினுடைய நாமமாக இருக்கும ஜ்ஞாநத்தை பரகாசிக்க வொட்டாமல தடுக்கின்றது. அநாதி காரணத்தால தான ஜீவாதமாக்களுக்குத 'நாம தேவாக்ள மநுஷ்யாக்ள' எனபது முதலான அபியாநம ஜநிக்கின்றது. இது தான உங்களுக்கும எங்களுக்கும் உள்ள விசேஷம. இநத அர்தத்தம, ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில, 'ஜ்ஞாநாதர நாமமாகிற அவித்யையானது மூனரு ரூது சக்தியாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஸர்வ தேஹங்களிலும வ்யாபித்து நிற்கக கூடிய ஜீவாதமாக்ள, அதனால ஆக்ராஹ்யங்களாயக்கொண்டு, ஸம்ஸார தாபங்க்ள எல்லாவற்றையும அடைகின்றன. இப்படி விசித்ரமான நாமத்தால ஜீவாதமாக

ஹேதுவாக மறுபடியும கேள்ரூரு நிர்ஹேதுகமாக ஒத்துக்கொள்ளப்படவேணும; அப்படி ஒத்துக்கொள்வது அஸம்ஜஸத்துக்கு இடம கொடுக்குமன்றோ? ஆகையால, 'ஸ்வரூப நாசம முதலிய யாதொரு தோஷ்மும அதனிடி மதத்தில சொல்லப்படவில்லையோ, அது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கும தூல்யம' என்று சொல்வது அநுபபந்நம ஜகத்தை மித்யை என்றும, பரமாத்மமும ஜீவனும ஒன்றே என்றும, விசேஷம என்பதே இல்லை என்றும சொல்வதாலன்றோ இநத தோஷங்களுக்கு இடமுண்டாகின்றது?'

சுத்தஜ்ஞாநமித்யாதியால்—'ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமன்று, நாம பூத ஜ்ஞாநமே' என்பது இதனால குறிக்கப்படுகின்றது.

ஷ்வரூபநித்யஜ்ஞாநவ்யகாரஃ வம்சுத்வீதஃ— 'தர்மி ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம நித்யம, அதன நாம பூத ஜ்ஞாநமாகிற பரகாசத்திற்குத் தான ஸங்கோசம என்பது உண்டு' என்பது தாத்பர்யம.

யதொக்தம்—தம்மால இவ்விடத்தில் உபந்யஸிக்கப்பட்டுள்ள வாக்யமான்து ப்ரமாணத்தையும் அநுஸரித்து நிற்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வாக்யம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது.

தீயா தியோஹிதக்வாஅு ஸகிஃ கேஷ்தரஜ்ஞ வஂஜ்ஞிதா ॥
ஸவ-ுஹ்மதெஷ்ஂ ஹ்மவாஅு தாரதம்யேந வத-ுதெ ॥ ''

[வி. வ்ஂ 6 7 61,62].

களின ஜ்ஞாநம் மறைவை அடைகிறடியால, அது எல்லா பராணிகளிடதிலும தாரதம யததுடன காணபபடுகினறது' எனறு விளக்கபபட்டிருகினறது. அதாவது, 'ஜீவாதமாகளின ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸங்களெலலாம அவைகளின நாம பூத ஜ்ஞா

தாரதம்யேந வத-ுதெ—ஜ்ஞாநதிறகுத தாரதமயம சொலலபபடுவதால அதறகு ஸங்கோச விகாஸங்களே சொலலபபட்டன. நாமி ஸவரூபமாகிற ஜ்ஞாநம அணுமாதர மாகையால அநத தாரதமயம ஸவரூபததைப பறறியதனறு எனபதும, நாம பூத ஜ்ஞாநதினை வழியாகவே அநத தாரதமயம ஸமபவிகக வேணடு மென்பதும விளங்கு கினறன. 'ஸொஷ்ணுதே ந வஸிஹ்யதே' (ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநம சொலலபபட விலலை) எனறு ஆக்ஷேபிததறகு இது வரையிலுளள கரநதததால ஸமாதாநம சொனனார். திரோதாநாநுபபததி முற்றிறறு.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர, தமது ஸ்ரீபாஷ்யததில, ஏழுவித அநுபபததிகளைச சொலலி அவிதயையைத தூஷிககிறார. அவைகளுள திரோதாநாநுபபததி எனபது ஒன்று. அநத அநுபபததிதான, இவவிடதில "ஸவி அ நிவி-ுஸொஷ ஜ்ஞாநஸ்ய தீ" என்று ஆரமபிதது "விகாஸம் அ உபபத்யதெ" எனறு முடியும கரநதததால சொலலப்பட்டது. பரகாசைக ஸவரூபமான பரஹ்மம் திரோஹிதமாலால, ப்ரஹ்மததிற்கு ஸவரூப நாசம ப்ரஸங்கிக்கும எனபது தான இநத திரோதாநாநுபபததியின முக்ய விஷயம. 'கேஷ்தரஜ்ஞாகளுககுத தேஹாதம ப்ரம ஸம்பவிகினறது என்பதை நீஙகள ஒதது கொளளுகிறீர்கள். அநத ப்ரம ஒருவித திரோதாநத்தாலேயே ஏற்பட வேணடுமெ, அபபொழுது அநத கேஷ்தரஜ்ஞாகளுககு ஸவரூபநாசம ப்ரஸங்கியாதோ? ஆகையால அநத அநுபபததி உஙகளுகதம தல்யம' என்று ஒரு சோதயததைச சஙகிததுக கொணடு, அதறகு ஸமாதாநமும இவவிடதில் சொலலுகிறார. கேஷ்தரஜ்ஞ ஸவரூபததிறகுத திரோதாநததை நாம ஒததுக் கொளளவிலலை, அதன ஸபுரணம எபபொழுதும உணடு. அது ஸபுரிததுக்கொண டிருநதால தேஹாதம ப்ரமம் ஏறபடாது எனபது இலலை. கேஷ்தரஜ்ஞாகளுடைய நித யத்வம் அணுதவம நிரவயவதவம முதலிய தாமஙகளின ஜ்ஞாநம பரமததை விரோதிக

உதி கேஷ்து ஜ்ஞாநம் வ்யஷ்டிஸமஷ்டிதவ்ர ஜ்ஞாநவ்ர கூஷ்மஸ்ஜ்யாவஸ்தயா வஸ்கொஅம் விகாஸம் அ ஷ்ஜ்யதி ।

ஸவி அாஹ்ராதிகா ஸவிஷ்ரா, ஸ்ரூதிஹிஸ்ர வைகெஷ்ரவஷெஸ

நதைப் பறறியவை, அவை அநதந்த ஜீவாதமாகளின கர்மாநுகுணமாகவே ஸமபவிக் கின்றன' எனறு சொன்னதாயிற்று.

ஸவிஅ.: .....வ்ரஸஜெஷ்டி—தவிரவும, நீஙகள, ஸ்ருதாத சருதி

குமே தவிர, ஸவரூப ஸ்புரணம ப்ரமதத்தை விரோதிக்க மாட்டாது. தாம பூதமாயுளள அமமாதிரியான ஜ்ஞாநதத்திறகுத திரோதாநதத்தை ஒதது க்கொளவதால் நிதயமாகிற ஜ்ஞாநதத்திறகு நாச பரஸகதியும இலலை. ஜ்ஞாநம எனபது தரவயம், அதன ஸவரூபத தைக காடடிலும் அதிரிகதமாக ஸஙகோச விகாஸஙகள எனறு இரணடு அவஸதையை நாஙகள ஒதது க்கொளளுகிறோம. காமதால அநத ஜ்ஞாநதத்திறகு ஏற்படும ஸஙகோ சமே அதன திரோதாநம, அநத ஸஙகோசத்தின நிவருததியே அதன் விகாஸம. இபபடி இநத இரணடு அவஸதைகளும ஆகமாபாயிகளானதால, ஜ்ஞாநம எனனும தரவ யம நித்யமாகவே இருததல வேணடும. எஙகளால ஒதது க்கொளளபபடும அவஸதை களின ஸதாநததில, உஙகள பகஷ்ததில ஸவரூபமாகிற ஸவ பரகாசம நிறகினறது; ஆகை யால அதன திரோதாநததை நீஙகள சொலலுமபொழுது, ஸவரூப நாசத்தையே சொல வதாக ஆகினறது' எனபதான இவவிடததிற [சொலலப்பட்டுள்ள ஸமாதாநததின ஸஙக்ரஹம.

ஸவி அ—அவிதயை விஷயமாகத திரோதாநபபததினய உபபாதித்து விடடு, இபபொழுது ஸ்வரூபாநுபபததினயை (' ஸவி அ ' எனபது முதல ' ஸஜ்ஞி ஷெஷ்ரஷ்ஷ வைவ வ்ரஸஜெஷ்டி ' எனபது வரையிலான க்ரநதத்தால உபபாதிகிறார. இதன் விஷயம எனனவெனறால்—'ஜகயோபதேசம முதலிய பலதத்தைகளைக்கொணடு, இநத ப்ரபஞசமமுழுவதும அபரமாதமம எனபதை உபபாதிபபதறகாக நீஙகள அவிதயை எனனும ஒரு தோஷத்தை ஒதது க்கொள்ளுகிறீரகள. அநத அவிதயை பரமார்த்தமா? இலலாவிட்டால அபரமார்த்தமா? பரமாதத மென்னில் உஙகளுடைய அதவைத மதத திறகு ஹாநியும், அபரமார்த்த மெனனில் அநவஸதை எனனும தோஷமும ப்ரஸஙகிக் கும். ஆகையால் அவிதயையின ஸவரூபமே அநுபபநநமாகி விடுகினறது' எனபதுதான். அவிதயையைப் பரமாதமெனறு சொன்னால, ப்ரஹ்மதத்தைக காடடிலும பிநநமான மறறொரு பரமாதத வஸது ஒதது க்கொளளப்பட்டதாகிற படியால ஜகயதத்தை உபதேசிக் கும அதவைத மதத்திறகு ஹாநி பரஸஙகிகினறது எனபது வயகதம். அவிதயை அப்ர

ஸ்வாது, ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேவ நிரவயாத ஹேது: தொஷஸ்வரூபமேவா ஸ்ரீ

வாக்ய பலத்தைக்கொண்டும சருதியில செயயட்டட்டிருக்கும ஐக்யோபதேச பலத்தைக் கொண்டும், மறைகளும ஸவபாவமூலள அவிதயை ஒன்றை, பரஹ்மதின ஸவ

மாதத்ம என்று சொனனால, எப்படி அஜ்ஞானத என்னும் தோஷம் பரஸங்கிக்கின்றது எனபது அவவளவு வயகதமனறு, அதை விவரிபபோம். ப்ரபஞசம முழுவதும் அபரமாத தம் எனபதை உபபாதிப்பதற்காக நீஙகள அவிதயை எனபதை ஒத்துகொளளுகிறீரகள. அதாவது, ஒரு வஸதுவின அபரமாதத்த தனமையை உபபாதிப்பதற்கு அவிதயை போனற ஒரு தோஷத்தை ஒததுக்கொள்ள வேணடும் என்று சொன்னதாயிற்று. அப் பொழுது, நீஙகள ஒததுக்கொளளும அவிதயை அபரமாதத்மாக இருக்கும பக்ஷத்தில, அதன அபரமாதத்த தனமையை உபபாதிகக மற்றொரு தோஷத்தை ஒததுக்கொளள வேணடும. பிறகு அநத தோஷத்தின அபரமாத்த தனமையை உபபாதிக்க மற்றுமொரு தோஷம ஒததுககொளளப் படவேண்டும. இதற்கு முடிவு எவவிடத்தில் ஏறபடும? ஒரு இடத்திலும ஏறபடாதாகையால அஜ்ஞானத என்பது பரஸங்கிகின்றது. இப்படி இரணடு கோடியிலும அநிஷ்டம நோகின றபடியால, அவிதயையின ஸவரூபமே அநுபபனனமாகி விடுகின றது.

இப்படி ப்ரஸங்கிகும அதவைத வாதி அஜ்ஞானத இநத இரணடு அநிஷ்டஙகளையும பரிஹரிகும பொருட்டு, ஒருகால அதவைதிகள, 'நாஙகள, ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அநத அவிதயையாகிற தோஷம எனறு சொல்லுகிறோம' எனறு சொலவாகளோ என்று சஙகிதது க்கொணடு, அதறகும இவவிடதில் ஸமாதானம் சொலலுகிறோம. பரஹ்ம ஸவரூபதையே தோஷமாக ஒததுககொளளும் பக்ஷத்தில், அதவைத வாதி அஜ்ஞானத இநத இரணடு அநிஷ்டஙகளும ப்ரஸங்கிகமாட்டா வென் பது உணமையே ஆனால, ப்ரஹ்ம ஸவரூபம நிதயமானதால அவிதயையும நிதயமாக பரஸங்கிகும். அதாவது, ஒருபொழுதும அநத அவிதயை நிவருத்தமாகமாடடாது என்று சொனனதாயிறறு. அது, 'ததவ ஜ்ஞானம ஜநிததால பரமம விலகுகின்றது' எனறு ஒததுககொள்ளும உஙகளுக்குப் பாதகமனறோ? ஆகையால ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அவிதயை எனறு சொல்வதும ஸாத்யமில்லை.

ஸ்ருதிஹி—ச்ருதி வாக்ய பலத்தாலும. "ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்" எனபது முதலான ச்ருதி வாக்யஙகள அவிதயை எனறு ஒன்று உணடு எனப தைப போதிக்கின்றன எனபது அதவைதிகளின கொளகை.

யதே। தஸ்யாஸ்ய ஶப்தாந்தரவாச்யஸ்ய வ்ருத்தாந்தஸ்ய ஸ்வரூபஸ்ய ச ஸ்வயமேவ தோஷாவேஷாத் அஸத்யே, ந வா ஶப்தாந்தரஸ்ய ச ஸ்வயமேவ தோஷः வ்யாஹதி

ரூபதத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமென்றே சொல்லுதல வேண்டுமோஸ்யால், அபரமார்த்தமான பரபஞ்ச விஷயத்தில போல, இந்த அவித்யை விஷயத்திலும, அதன அபரமார்த்த தாசத்திற்கு மூலமாக மறறொரு தோஷத்தை நீங்கள ஒத்துக

வைகெய்யாவதெஸ ஸுத்ரஸ்ய—ஐகயோபதேச பலத்தாலும. "தத்வ மஸி" என்னும வாக்யத்தால செய்யப்படும உபதேசம் இவவிடத்தில விவக்ஷிதம இதுவும ச்ருதியில தான சொலலபபட்டிருக்கிறது. ஆனல் இந்த ஐகயோபதேசத்தி லிருந்து அவித்யையைக கலபிகக வேணடும ; 'ஸதேவ' இதயாதியான வாக யத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக அது சொலலபபடடிருகிறது. ஆகையால தான, இவவிடத்தில 'ஸ்ருத்யந்தரம்' என்றும 'வைகெய்யாவதெஸஸுத்ரம்' எனறும வெவவேறுகச சொலலப்பட் டிருகிறது.

தஸ்யாஸ்ய ஶப்தாந்தரவாச்யஸ்ய—அவித்யையை அபரமார்த்த மெனறு சொலலாமல, பரமார்த்த மெனறு சொலலும பக்ஷத்தில அத்வைத ஹாநி வரும என்பது தாத்பர்யம்.

வ்ருத்தாந்தஸ்ய—ப்ரபஞ்சம போல. ப்ரபஞ்சம் அபரமார்த்தம் எனபதை நிரூ பிக்கும் பொருட்டு அவித்யை எனனும் ஒரு தோஷம் எப்படி அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ. அம்மாதிரியே அந்த அவித்யை அபரமார்த்தம என்பதை நிரூபிக்க வேறொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே.

தஸ்யாஸ்யாநாதித்வே—அந்த அவித்யை அநாதியாக இருந்த போதிலும. ஒருகால் அத்வைதிகள, 'அவித்யை எனபது அநாதி, ஆகையால அதன அபரமார்த்த தனமையை உபபாதிகக மறறொரு தோஷம அபேக்ஷிதமே. ஆகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிகக மாட்டாது' எனறு வாதிப்பார்களோ என்று சங்கித்துககொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொலலுகிறார. அவித்யையை நீங்கள அபரமார்த்தமான வஸ்து வெனறே சொலலுகிறீர்கள். ஆகையால அதற்கு அநாதித்வம் சொல்ல வேண்டு

ஸ்வதெஹைவ நியமாதுபலப்தெ ஸதி ஸர்வம் ஸித்யதி। தஸ்யாஸ்ஸாதந்த்ர்யாதிக்ஷேபே, நியமாதுபலப்தாவேவ ஸ்வதந்த்ரஸ்யைவாத்மநோ ஜ்ஞாநே தத்பலப்தெ ஸதி ஸர்வம் ஸித்யதி தொஷாதஹர்யுபலம்பமாத்ரெ ஸ்வதெஹெவ தத்பலப்தெ ஸதி

கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்படி ஒத்துக்கொள்ளப்படும் தோஷம் அபரமார்த்தமாக இருக்க கூடாதாகையால், 'ப்ரஹ்மமே அமமாதிரியான அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலம்' என்று சொல்லும்படி ஸம்பவிக்கும். ஒருகால, நீங்கள 'இந்த அவித்தயை அநாதி' எனறு சொலலலாம. ஆனால, அது அபரமார்த்த மாகையால, அதற்குச் சொலலப் படும அநாதித தனமையானது, 'அது பரஹ்மதத்தைக் காட்டிலும பிந்நமனறு, அது பரஹ்மமே' எனறு பாவிபபதால மாத்ரம அதறகு ஸம்பவிக்கக் கூடும். அப்பொழுது

மானால, அதை பரஹ்மமாகவே பாவதத்துச் சொலலவேண்டும. அப்படிப் பாவகும பக்ஷத்தில், அதன் அபரமார்த்த தாசநத்திற்கும அந்த பரஹ்மமே மூலம்-க வேண்டும. அப்படியானால, ப்ரஹ்மம நித்யமாகையால, அந்த அபரமார்த்த பேத தாசநமும் நித்யமாகும; அதாவது அநிர்மோக்ஷம எனறு ஆயிறறு அநிர்மோக்ஷம அநிஷ்ட மாகையால, அவித்தயை அநாதி எனனும காரணத்தைக்கொண்டு அநவஸ்தா தோஷ பரிஹாரத்தைத்த தேட முயல்வது வீணேயாகும. இது தான இவ்விடத்தில சொல்லப்படும ஸமாதாநம. 'அவித்தயை அநாதி; ஆகையால தோஷாநதாரபேக்ஷ இலலை' எனறு வாதிக்க ப்ரயத்நம செயயும இவர்களுக்கு ஒரு பரதிபந்தியும சொலலக்கூடும. 'ஜீவ பேதத்திற்கு ஸ்வரூபாநாதித்வத்தை நீங்கள சொல்லுகிறீர்கள், அது அப்படி அநாதியாக இருக்கையிலும, அதன் அபரமார்த்தத் தன மையை நிரூபிக்க தோஷத்தை நீங்கள ஆசரயிக்கிறீர்களே! அது ஏன?' என்பது ப்ரதி பந்தி. இதன் கருத்து, அவித்தைக்கு ஸ்வரூப அநாதித்வம சொலலவதே அநுபபந்நம் என்பது தான

ஸுஷுப்தெ வாவ ஜ்ஞாநஜ்யோதி—பரஹ்மம நித்யமான வஸ்துவானதால அதை மூலமாக உடைய அபரமார்த்த தாசநமும் நித்யமாயிருக்க ப்ரஸங்கிக்கும் எனபது தாத்பர்யம். அதாவது, அவித்தயை அபரமார்த்த மெனறும் அந்த அபரமார்த்த தாசநத் திற்கு பரஹ்மம் மூலமெனறும ஒத்துக்கொள்ளும பக்ஷத்தில, ப்ரஹ்மம் இருக்கும் வரை யில அந்த அபரமார்த்த தாசநமும நிற்கின்றது எனறு சொலலவேண்டும. அபரமார்த்த தர்சநம போகவேண்டுமானால பரஹ்மமும் போகவேண்டும். இரண்டும அநிஷ்டமாகை யால் அவித்யையின அபரமார்த்த தாசநத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக ஒத்துக் கொள்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக

ஸ்யாகி। தஸ்ய அ நித்யஸ்யாத நிஶேஷாகஸ்ய வஸ்துஜ்யேத।

ஸத வஸவெஉவி நிரஸ்தே, 'வஸகுவெவ ஶரீரம் ஜீவவகு, நிஜீ-உவா நீதராணி ஶரீராணி ஷ்வஸ்ருஷ்டாகாரவிய ஶரீராணாம் யயா நிஜீ-உவகுவே। தகு ஷ்வஸ்மை ஸ்ருஷ்டி-ஃ ஶரீரவெகுவெவ ஜீவவகு; தஸ்ய ஷ்வஸ்ய வெடொயாம் ஸ்ருஶ்யஸ்-ஏத காகாவியாதகு ஶரீராணாம் நிஜீ-உவகுவெவ,

---

நீஙகள் இநத அவிதயையின அபரமாரதத தாசநததிற்கு மூலமாக வேறு ஒரு பர மாரதத தோஷ்ரதையும ஒததுககொளள விலலையாகையால, பரஹமததையே அநத அபரமாரதத தர்சநததிறகு மூலமாக ஒததுககொளள ஸம்பவிகுமு. அபபடி ப்ரஹ்மததை அநத அபரமாரதத தாசநததிற்கு மூலமாக ஒததுககொணடால், அநத ப்ரஹ்ம மம நிதயமான வஸதுவா யிருககிறபடியால, அநிர்மோகஷம் பரஸஙகிக்குமு.

ஸத வஸவ.....விஶெஷாத்—இநதக் காரணததாலேயே மேல சொல் லப் போகிற ஏக ஜீவ வாதமும கணடிக்கப்பட்டதாகிறது. ஏக ஜீவ வாதமாவது—'ஒரே சரீரம தான் ஜீவனுடன கூடியது, மற்றைச் சரீரஙகளெலலாம, ஸவப்நததில காணப்ப டும பலவித சரீரஙகள் போல, நிர்ஜீவனகளே. ஸவப்நததில, ஸவப்நம் காணகிறவ னுடைய சரீரம மாதரம் ஜீவனுடன கூடியது, அவன ஸவபநம காணும் காலததில் அவ னால் பார்கபபடுமு மறறைச சரீரஙகளெல்லாம அவனுலேயே பரிகலபிதஙகளாகையால்,

---

ஒததுக கொளளாத பகுததில, கீழச சொலலப்பட்டுளள 'அதவைத ஹாநி' 'அவஸ்தை' இவை இரணடுமு ப்ரஸஙகிக்குமு. அதாவது, அவிதயைப் பரமாரதமெனறு சொல் வது ஸாத்யமில்லை, அபரமார்தமென்று சொலவதுமு ஸாத்யமிலலை எனறு சொன்ன தாயிறறு.

ஸத வஸவ—இவவிடததில அதவைதிகளால செயயப்படும் ஏக ஜீவ வ்ாதம் ப்ரஸகதமாகிறபடியால, அதை உபபாதிதது நிரஸிக்கிறார். ஸத வஸவ—இநதக் காரணத தாலேயே 'ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீஙகலாக மற்றவை பெலலாம் பொய்' எனறு நீஙகள் கொள கையை அவலம்பிததிருக்கிறபடியால. 'இநத பரபஞசததில் காணப்படும் சரீரங்களுள் ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன கூடியது. மறறவை யெல்லாம நிர்ஜ்ஜீவன்கள்' என்பது அவர் களை செய்யும வாதம. ஸவப்ந தருஷ்டாநததைக கொணடு அவாகள இதை உபபாதிக் கிறாகள. 'ஸ்வப்ந லோகததில், ஸவப்நம் காணகிறவன ஒருவன், அவனுல காணப் படுமு சரீரஙகள் கணக்கற்றவை; ஆனால், ஸ்வப்நம காணகிறவனுடைய சரீரம் ஒன நறுக்கு மாத்ரம் ஜீவன உண்டு. மற்றவைகளுக்கு ஜீவன்கள இல்லை. இநத லோகமும் ஸ்வப்ந லோகம் போல அபரமார்த்தமானதால அநத ஸ்வபந லோகத்தில் போல

ஈஜெஜெகெஜெவ வரிகஷ்தகவா ஜீவா ஜியூாஹுதாः ' உதி । ஸுஹு ணா ஷஷுரஷவவ்யதிரிக்தவ்ய ஜீவஹாவவ்ய ஸவ-ஷரீராணாம் அ கஷ்தகவாச், வகஷஷிஹவி ஷரீரெ ஷரீரவஜ்ஜீவஹாவவ்ய அ ஜியூா ரஷவகவாச் ஸவ-ஷாணி ஷரீராணி ஜியூாரஷவாணி, தது ஜீவஹாவஷு

அவை நிராஜஜீவனகளே, அவைகளுள் இருபபவை போலத் தெனபடிம ஜீவன்களெல் லாம பொய.' இதுதான ஏக ஜீவ வாதம. இது எப்படி கணடிக்கப் படுகிறதெனறால, பரஹ்மததின ஸவரூபம ஒனறு நீஙகலாக மற்றை ஸகல ஜீவன்களுடைய ஜீவததனமை, ஸகல சரீரஙகள இவையெலலாம ப்ரஹ்மததாலேயே பரிகலபிதஙகளா யிருக்கிறபடியால, ஒவ்வொரு சரீரததிலும, சரீரம போல அதில ஜீவன் இருப்பதும் பொயயே ஆகையால் ஸகல சரீரஙகளும பொய், அவைகளுள ஜீவன இருப்பதும பொய; ஆகையால, ஸ்வப ஙததில காணப்படிம சரீரததில ஜீவன இருப்பதற்கும மற்றை சரீரத்தில் ஜீவன இருப்பதறகும எவ்வித விசேஷமும் இலலை. எஙகள் மததிலோ அப்படியனறு. ஸ்வப்னம் காணகிறவனுடைய சரீரம, அதில ஜீவன் இருப்பது, இவை யிரணடும் ஸ்வபு

இவ்விடததிலும பாராக்கிறவனுடைய சரீரம மாதரம் ஜீவனுடன கூடியதாகவும் பாரகப்படிம சரீரஙகளெல்லாம நிர்ஜ்ஜீவன்களாகவும இருத்தல் வேண்டும்' என்பது அவாகளுடைய உபபாதனம. இநத உபபாதனம நிற்கமாட் டாது. ஏனெனறால, அதவைதிகளுடைய கொளகைப்படி, ப்ரஹ்மம ஒன்று நீஙகலாக மற்றவை யெலலாம பொயயாகையால, ஸ்வப்னததில காணப்படும் சரீரமும வேறு சரீரமும, ஸ்வப்னததில காணப்படிம சரீரததில ஜீவன் இருப்பதும வேறு சரீரததில ஜீவன இருபபதம, எல்லாம் பொயயாக வேண்டிம. அப்படி எல்லாம பொயயானால, ஒரு சரீரம மாதரம ஜீவனுடன் கூடி யது எனறு சொலவது எப்படி ஸாத்யபபடிம? 'பாரமாரதிகமான ஜீவைகதவதததை நாங கள் சொல்லவில்லை, பாரமாரதிகம் போலத தோனறும் ஜீவைகயதததைப் பறறியே நாங கள சொலலுகிறோம' என்னில, அநதத தோறறம 'ஜீவன ஒனறு தான்' எனறே தோனறுகிறது' எனறு சொலவது அநுபவ விருததமாகும. ஆகையால, இநத ஏக ஜீவ வாதம் நிலை பெற மாடடாது.

ஸஹாகஹ—ப்ரபஞ்சததை ஸத்யமெனறு ஒததுகொளளும் எஙகளுக்கோ வென்றால.

உணமையாகவே ஸ்வப்ன தருஷ்டாநதததைக் கொணடு பரபோத காலத தில் ஜநிகும ஜனாஙகளுகு அபரமாரதத்த தனமையைச் சொல்வது யுகதமாக மாட்

யோ ஹி ஸ்வப்நே ஸ்ரீரஸ்ய தத்ர ஜீவஸ்ய ஸ்ருஷ்டாவஸ்ய அ ந கஶ்சி
த்விஶேஷः । ஸர்வாகாரத்வே, ஸர்வே ஹ்ய ஸ்ருஷ்டாः ஸ்வஸ்ரீரஸ்ய தஸ்மிந்நாத்மஸ்ரூ
பஸ்ய அ ப்ரபொலவெடாயாஸ்வாயிதத்வாத், ஸர்வேஷாம் ஸ்ரீரா
ணாம் தத்தஜீவாநாம் அ ஸ்வாயிதத்வாத் தெ ஸர்வெ யோஹ்யாः,
ஸ்வஸ்ரீரதெகம் தஸ்மிந் ஜீவஸ்ரூபஸ்ய வாரோயெ உதி விஶேஷः ।

ஸ்வி அ, கெந வா ஸ்விஜ்ஞாநிவ்ருத்திः ? வா அ கீஜ்ரஸீ ? உதி

நம் தெளிந்த பிறகும் அபாதித்தங்களாக இருக்கிறபடியால், அவை பரமார்த்தங்களே, ஸ்வப்
நத்தில காணப்படும மற்றை சரீரங்களும அவைகளுள ஜீவனகள இருப்பதும், ஸ்வப்நம்
தெளிந்த பிறகு பாதித்தங்களாகிவிடுகிற படியால், அவை பொயயே. ஆகையால், எங்கள்
மதத்தில விசேஷம இருகின்றது.

ஸ்வி அ.....விஜ்ஞெய்தி—தவிரவும இந்த அவிதயை எதனால நிவருத

டாது. ஸ்வப்ந ஜ்ஞாநங்களெலலாம நிதரை முதலான தோஷத்தால் துஷ்டங்களா
யுளள காரணங்களால ஏற்படுமவை, அவை, பரபோதம் ஏறபட்டவுடன பாதித்தங
களாகி விடுகின்றன. ப்ரபோத ஜ்ஞாநங்களோ அப்படிப்பட்டவையலல. ஆகையால
அந்த தருஷ்டாந்தம யுக்தமன்று. இந்த அர்த்தம, ‘‘வெத்யே-ஷு ந ஸ்வாபி
வத்’’ (2-2-28) எனனும ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில வ்யக்தமாகச் சொலலப்பட்டிருக்
கின்றது.

ஸ்வி அ—இதுவரையில் அவிதயையின ஸ்வரூப அநுபபத்தி நிரூபிக்கப்பட்
டது, பரஸங்காத ஏக ஜீவ வாதமும நிரஸிக்கபபட்டது. இபபொழுது அவிதயையின
நிவ்ருத்தி அநுபபத்தியும நிவர்த்தக அநுபபத்தியும உபபாதிக்கபபடுகின்றன. ‘எலலாம
ப்ரஹ்மமே என்னும ஜ்ஞாநத்தால அவிதயையின நிவருத்தி ஏற்படுகின்றது’ என்று
அத்வைதிகளால சொலலப்படும அவித்யா நிவருத்தியானது எப்படிப்பட்டது எனபது,
ந்யாயத்திறகு ஒத்து நிரூபிக்கத் தகாதது எனபது தான நிவருத்தி அநுபபத்தி, அந்த
அவிதயையை நிவருத்திபிக்கிறதாகச் சொலலபபடும ஜ்ஞாநம எபபடிப்பட்டது என்பதும்
ந்யாயத்திறகு ஒத்து நிரூபிக்கத் தகாதது எனபது தான நிவர்த்தக அநுபபத்தி.

நிவ்ருத்தி ஸ்நிவ-ஷ்வநீய வ்ருத்யநீகாகாரா—அத்வைதிகள, அவித
யையை அநிர்வசநீயம (இனனதெனறு சொலலகூடாதது) என றன்றே சொலலுகிறார்
கள? அவாகள அவிதயையின நிவருத்தியை ‘இனனதெனறு சொலலகூடாததாக
இருப்பதறகு எதிரிடையான இருபபு’ என்று சொலவது, அவாகள அவிதயைகுச்
சொலலும விவரணத்தை அநுஸரித்ததே.

விவெஅநீயம் । 'னெகஸ்ஜாதம் நிவதஃகம், நிவ்ருத்தௌநிவஃஅநீய வ்ருத்தீநிகாகாஸா' இதி அனே, ஸநிவஃஅநீயவ்ருத்தீநிகம் நிவஃஅநீயம்; தது ஸதா ஸஹா ஸதஸதா விரோதிவம் வா; கஸ்யாஞ்சம் ச விஷயதே । ப்ரஹ்மண்

திகரபடுகினறது? அதன் நிவருத்தி எனபது எபபடிபபடடது? எனபதை விவேசித துப பாரக்கவேணடும். 'எலலாம பரஹ்மமே எனனும ஜ்ஞாநம் அவித்தையைப் போகசு கினறது, அநத அவித்தையின நிவருத்தியும், அநிவசனீயமாக இருபபதறகு எதிரிடையா யிருககும ஆகாரததை உடைததாயிருப்பதே' எனனில், அது

ஸநிவஃஅநீய வ்ருத்தீநிகம் நிவஃஅநீயம்—இதில் நிவ்ருத்தி அநுப பத்தி நிரூபிகரபடுகினறது. அத்வைதிகள, அவித்யை எனபதை ஸதஃஸதஃநிவஃஅநீயம் (ஸத எனறுவது அஸத எனறுவது இரண்டும எனறுவது நிவசநம் செயயக் கூடாதது) எனறு சொலலுகிறாகள். ஆகையால, அந்த அவித்தையின நிவருத்தியை ஸதஃஸதஃநிவஃஅநீய தத்திறகு எதிரிடையான ஆகாரத்துடன கூடியதாகச் சொலலவேணடும. அதாவது அவித்யையின நிவருத்தி எனபது ஸத எனறுவது அஸத எனறுவது இரண்டும என்றுவது சொலலகூடியது எனறு சொன்னதாயிற்று. 'ஸதஃ' எனபதற்கு பரமார்த்தம எனபது பொருள. அவித்தையின நிவருத்தியைப் பரமார்த்தம் எனறு சொலலும பக்ஷத்தில அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா? இலலாவிட்டால ப்ரஹ்மமேயா? எனறு கேட்கக்கூடும். 'பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டது' எனறு சொலலில, அபபடிச் சொலவது, ப்ரஹ்மத்தைக காட்டிலும வேறுபட்ட ஒரு பரமார்த்த வஸ்துவை ஒத்துகொளவது ஆகிறபடியால, அது அத்வைத மதத் திறகு ஹாநியை விளைவிகுமு. 'பரஹ்மமே' எனறு சொலலில, பரஹ்மம எப்போழு தும இருகும வஸ்து வாகையால, இநத நிவருத்தியும் எபபொழுதும இருப்பதே என்று ஏறபடும், அதாவது வேதாந்த ஜ்ஞாநம் உணடாவதற்கு முனனும் நிவருத்தி ஏற்படக் கூடும என்று சொனனதாகினறது. அது, 'ஐகய ஜ்ஞாநம ஜநித்த பிறகே மோக்ஷம், அதற்கு முன ஸமஸாரமே' என்று அத்வைதிகள சொலலும மதத்திறகு விருத்தம. ஆகையால அவித்தையின நிவருத்தியை இநத இரண்டு விதங்களுள ஒரு விதமாகவும சொலல ஸாத்யப்பட மாட்டாது.

'அவித்தையின நிவருத்தி எனபது பரமார்த்தமன்று, அபரமார்த்தமே' எனனும் பக்ஷத்திலும ஸங்கடம ஸமபவிக்கின்றது. முன போல, 'அது ப்ரஹ்மத்தைக காட்டி லும் வேறுபட்டதா? இலலாவிட்டால பரஹ்மமேயா?' எனறு பரசநம செயயக் கூடும. இது அபரமார்த்த பக்ஷமாகையால, இது 'ப்ரஹ்மமே எனறு சொல வது ஸாத்யமில்லை, பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும வேறு படட தெனறே சொலலவேணடும. அப்படிச் சொல்லும பக்ஷத்தில, இது அபரமார்த்த மாகையால்

ஸிஸ்ருக்ஷைகதத்பரஸ்ய ஸகலஸ்ரஷ்டுர்ந நிவர்த்தகா ஸ்யாத் ; ஸ்ருஷ்டிரேவ தஸ்ய நிவர்த்திः, தத்தாமவ்யவிபரிஷ்டிதி வேதாந்தஜ்ஞாநாத்வேவ தேவ நிவர்த்திः ஸ்யாத் । ‘ஸைகஸ்ருஷ்டாநம் நிவர்த்தகம்’, தத்தாவா ஸ்ருஷ்டாரः’ இதி ஸ்ம்ருதிஸதம் விரோதயேத ।

கிம் அ, ‘நிவர்தகஜ்ஞாநஸ்யாவ்ய வித்யாஸம்பவகாலே தந்நிவர்தகம் கேந ?’ இதி வக்தவ்யம் । ‘நிவர்தகஜ்ஞாநம் ஸ்வோத்பாஸஸ்தஸ்ய

உபபந்நமன்று. அநிவசநீயமா யிருப்பதற்கு எதிரிடையாக இருப்பதாவது நிர்வசநீயமாக இருப்பதே. அப்படி அது நிர்வசநீயமாக இருந்தால், அது ஸத்தாகவாவது அஸத்தாகவாவது அல்லது ஸத அஸத இரண்டுமாகவாவது இருத்தல வேண்டும். வேறு ஒரு விதமாகவும் அது இருப்பது ஸாத்யமில்லை. அதை பரப்ரஹ்மதைதக காட்டிலும் வேறு பட்டதென்று ஒதுதுக கொள்ளும பக்ஷத்தில், அவித்தயை நிவருத்தமாகாமலே நின்றுவிடும அது பரப்ரஹ்மமே என்று சொல்லும பக்ஷத்தில், அந்த பரப்ரஹ்மம அதற்கு முன காலத்திலேயே அவிசிஷ்டமாக இருக்கிறபடியால, ஜகய ஜ்ஞாநம ஜநிக்கும முன்னதாகவே அவித்தயா நிவருத்தி ஏற்படுகின்றது என்று ஒதுதுக் கொள்ளுமபடி ஸமபவிக்கும. ‘ஜகய ஜ்ஞாநமே அவித்தயையை நிவருத்திபடிக்கின்றது. ஜகய ஜ்ஞாநம இலலாவிட்டால ஸம்ஸாரம நிலை நிறுகின்றது’ என்னும உங்களுடைய வித்தாந்தத்திறகு அது அத்யந்தம விருத்தமன்றோ ?

அதற்கு வேறொரு அவித்தயை காரணமாக வேண்டும அந்த அவித்தையின் நிவருத்தியைப் பரமாநிக்கும காலத்தில, இதே மாதிரி அதுவும் அபரமார்த்தமென்று சொலல வேண்டி, அதற்கு மற்று மொரு அவித்தயையை காரணமாக ஒத்துகொளள வேண்டும். இமமாதிரி விசாரத்திறகு முடிவு இலலை யாதலால, அநவஸ்தை என்னும தோஷம் ப்ரஸங்கித்து ‘அவித்தையைகு நிவருத்தி இலலை’ எனறே சொலல வேண்டிவரும. இப்படி அபரமார்த்த பக்ஷத்திலும நிவருத்திகு உபபத்தி ஏறபடமாட்டாது.

‘இந்த நிவருத்தி பரமார்த்தம அபரமார்த்தம இரண்டுமே’ என்றும ஒரு பக்ஷமுண்டு. அதில பரமார்த்த அம்சம இருக்கிறபடியால பரமார்த்த பக்ஷத்தில சொலலப்பட்ட தூஷணங்களும, அபரமார்த்த அமசமும இருக்கிறபடியால அந்தப் பக்ஷத்தில சொலலப்பட்ட தூஷணங்களும, அநவயிகுமாதலால, இந்தப் பக்ஷத்திலும உபபத்தி ஏறபடமாட்டாது. இதுதான நிவருத்தி அநுபபத்தி

கிம்அ—இதில நிவர்தக அநுபபத்தி நிரூபிகக்ப் படுகின்றது. கீழ்ச் செயயப்பட்ட நிவருத்தி தூஷணங்களால நிவர்தக தூஷணமும் செயயப்பட்டதான போதிலும, வேறொரு ப்ரகாரமாகவும இந்த தூஷணத்தைச செயயக்கூடும என்னும அபிப்ராயம் கொண்டு பரக்ருத தூஷணத்தைச செயகிறார. அது என்னவென்பதைப் பராமரிசிபோம. ஜ்ஞாநம எனபது ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமென்றும-ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாந மென்றும் இரண்டு வகைப்பட்டது. ‘ஸ்வயம்ஜ்யோதிரஹம் ப்ரஹ்ம’ எனகிறபடி ப்ரஹ்ம

நிவதயு கூஷ்ணிககுவாஷெவ வ்யயெவ விநஸ்யதி, ஏவாநவிஷ்நாஸந விஷாஜ்ஜரவத்' ஆதி அெஹ। நிவதயுக ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஹ்வயதிரிக்த ஸ்வரூபவதஶ்-ச்தநிவிநாஸாநாம் நியாரம்பகத்வாத் தவிநாஸ

கிம்அ.....ஸவஜ-ஞநீயெவ—தவிரவும், நிவாததக ஜ்ஞாநமும் அவிதயாயக இருகிறபடியால, அது எதனால நிவருதிகக படுகினறது எனபது விளகக படவேணடியதாக இருகினறது. 'அநத நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது தனனைத தவிரத்த மறறை ஸகல பேதஙகளையும நிவருதிதி செயது விடடு, தான கூணிகமாகிறபடியால தானுகவே அத்வம, காடடுத தீ, விஷத தைப போகசடிககும மற்றொரு விஷம இவைகள போல நசிதது விடுகினறது' எனறு சொலவது உபயுகதமாகமாடடாது. நிவாததக ஜ்ஞாநம எனபது பரஹமதத்தைக காட்

மததின ஸவரூபமே ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமெனறு சொல்லபபடுமம. அது பரமாதத்மானதி எபபொழுதும இருபபது, பரமாணுததால உணடாகக கூடியதனறு. வேதாநதம முதலிய சாஸதரம படிதது அதனால் ஏற்படும ஜ்ஞாநதைத ப்ரமாண ஜநய ஜ்ஞாநமெனறு சொலவாகள அதவைதிகளின மதபபடி பரஹமதத்தைத தவிரத்த மறறவை யெலலாம் அவிதயையாகையால, இநத பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநதைத அவாகள அவிதயா ரூபமெனறே சொலலவேணடும் 'இநத இரணடுவிதி ஜ்ஞாநஙகளுகளுள எநத ஜ்ஞாநதிறகு அவிதயையை நிவருதிபபிக்கும யோகயதை உணடு?' எனறு பரசநம செயதால, பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநதிறகே அவிதயா நிவாதத்தகதவம ஏறபடுமே தவிர ஸவரூப பூத ஜ்ஞாநத திறகு அநதத தனமை ஏறபடமாடடாது. ஸவரூப பூத ஜ்ஞாநம அவிதயா நிவாதத்தக மாகும பக்ஷதில, அது எபபொழுதும இருகிறபடியால, அவிதயா நிவருதியும எப பொழுதும இருக்க பரஸங்கிக்கும. அதாவது ஸஸாரம் எனபதே இருககமாடடாது. ஆகையால அதற்கு அவிதயா நிவாதத்தகதவம அஙகீகரிக்கபபடவிலலை. அவிதயாரூபமான இநத ப்ரமாண ஜநய ஜ்ஞாநமானது, ப்ரமாணததால ஏறபட்டு தனனைத தவிரத்த மறறை ஸகல பேத ஜ்ஞாநதையும நிவபிகினற தெனறும, அபபடி அவை யெலலாவறறையும நிவபித்த பிறகு தானும ஸவயமாகவே நசிதது விடுகிறதென றும அதவைதிகள சொலலுகிறாகள. இநத பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநம அவிதயா ரூப மாகையால, அது நாசததை அடையாமல இருகும பக்ஷதில, மற்றை பேத ஜ்ஞாந மெலலாம நாசததை அடைநத போதிலும அவிதயை ஆதயநதிகமாக நாசமடைநததாகா தாகையால, அதவைதிகள இநத ஜ்ஞாநததை ஸவயமே நசிதது விடு வதாக ஒததுகொணடிருகிறாகள. இதறகு திருஷ்டாநதமாகக் காடடுத தீயையும விஷ நிவருதிகராக கொடுகபபடுமம மறறொரு விஷததையும சொலலுகிறாகள. காட் டுத தீ காடு முழுவதையும எரிதது விடடு, பிறகு எரிகக பதாரத்த மிலலாததால ஸ்வயமே சாநதமாவது போலவும, ஒரு விஷததை நிவருதிபபிகக ப்ரயோகிகபபடும் ஔஷத ரூபமான வேறொரு விஷம, முதல விஷததை நசிபபித்த பிறகு தானுகவே நசிகிறது போலவும், அவிதயா ரூபமான பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநம மற்றை அவிதயை

ரூபவாஸவிஶ்யா திஷ்டத்யுவெதி தஶிநாபஶபுத்தவஶ்ய நிவதத்புகம் உணவ்ய
ஶெவ । ஶாவாஹ்யாஶீநாஶவி வபவத்புவஷ்டாவிஶொயிவஶிணாஶவாஶ்வாஶா
ஸுவஜத்நீயெவ ।

டிலும வேறுபட்டது; ஆகையால அதன ஸ்வரூபம அதன உதபததி விநாசஙகள எல
லாம பொய, விநாசம பொயயானால, அநத விநாச ரூபமான அவித்யை நிற்கின றது
என்று சொனனதாகும அபபொழுது அநத விநாச தாசநததிறகு நிவாததகம எது
வென்று ஏற்படமாட்டாது தவிரவும, காடடுத தீ முதலானவைகளின விஷயததில
விநாசம எனபது முநதின அவஸதையை விரோதிகும மறறொரு அவஸதையின ப்ராப்
தியே. அவைகளுகு இநத அவஸதையின் மாறுதலுடைய பரமபரையானது ஒரு பொழு
தும விலக்கத தகுநததனறு.

ஸுவி அ.....உவஹாஸ்ய—தவிரவும 'நிரமாத்ரமான ப்ரஹ்மதனதத்
தவிரதது மறறொனறும இலலை' எனனும ஜ்ஞானம் யாருகு ஏறபடுகின றது.
அத்யாஸ ரூபனை ஆதமாவுகு எனறு சொலவது உபபநமாக மாட்

யெலலாவற்றையும பூவம நிவருத்திபபிதது பிறகு தானும கூணிகமாகையால் நசிதது
விடுகின றது எனபது அவாகளுடைய கொளகை.

இது உபபநமாகமாட்டாது எனபது விசிஷ்டாதவைதிகளின ஆகூபம. இநத
நிவாததக ஜ்ஞானம பரஹ்மதனதைக காட்டிலும வேறுபடடதாகையால, அது மித்யை.
அநத மித்யா ஜ்ஞானதனதை எது நிவருத்திபபிகின்றது என்று சொலவது ஸாத்யமிலலாமல
இருக்கின றது. காட்டுத தீ முதலானவை போல அது ஸ்வயமாகவே நசிதது விடுகின
றது எனறு சொலலவும ஸாத்யபபட மாடடாது. ஏனெனறால, அதுவும அதன விநா
சமும பரஹ்மதனதைக் காட்டிலும் வேறுபடடவையாக இருகும பக்ஷததில, அதன உத
பததி ஸ்தித்கள போல அதன ஸ்வரூப விநாசஙகளும ஸ்வபாவததில தொனபடும பதாத
தஙகளின் விநாசம போல காலபரிகணகளாக இருகக வேண்டுமாதலால, அவை
ஸமபந்தமான அவிதயையை எது நிவருத்திப பிகின்றது என்று தேட
வேண்டி வரும். 'அநத விநாசம பாரஹமதனதைகாடடிலும வேறுபட்டதனறு. அது
ப்ரஹ்மமே' எனறு சொலலும பக்ஷததில, விநாசம எப்பொழுதும இருகவேண்டு
மாதலால், அதன உதபததியின ஸமபவம எனபதே ஸாத்யமிலலை. அதாவது நிவாத
தக ஜ்ஞானதனதின உதபததியே இலலாமல போயவிடும. அது அநாததமனறோ? தவிர
வும, அதவைதிகளால சொல்லபடும தருஷ்டாநதஙகள அவாகளுகே அநாததாவஹன
கள நாசம எனபது முனனிருநத அவஸதைக்கு விருததமான புதிய வேறொரு
அவஸதையின பராபதியே. காடடுத தீ விஷயததில போல அவிதயை விஷயத
திலும அதவைதிகள அவஸதையின பரிணாம பரமபரையை ஒததுகொளளும பக்ஷத
தில, அவிதயைகு நிவருத்தியே ஸமபவிகக மாடடாது எனபதை ஒததுக கொண்ட
தாகும. ஆகையால ஒரு வழியிலும நிவாத்தக ஜ்ஞானம எனபதறகு உபபததி ஏற்பட
வில்லை. இது தான நிவாததக அநுபபததி.

ஸுவி அ அஜ்ஞாதத்வே ஹ்வயதிரிக்தகல்பநாநிஷேதவிஷயஜ்ஞாநஸ்ய கொஉயம் ஜ்ஞாதா ? ஸுயஸ்ய ஸ்மிவ உதி தெஸ, தஸ்ய நிஷேத்யதயா நிவர்த்தகஜ்ஞாநகல்பகத்வாத் தத்தத்-கூவாதாவவதேஃ । ஸ்வ ஹ்வ ஸ்மிவ

டாது. அத்யாஸ'ம எனபது நிவருதிபபிகபட வேணடியது, ஆகையால, அது நிவருதிகும ஜ்ஞாநதிற்கு காமாவாகினறது , அதறகு காதருதவம சொல்வது (அதுவே அத்யாஸத்தை நிவருதிக்கின்றது னனறு சொலவது) நயாயதிறகு ஒதததாக மாட்டாது. அநத ஜ்ஞாதா அத்யாஸ ரூபனனறு, பரஹம ரூபமே என்று சொலலும் பகூததில், 'அநத பரஹ்மதினை நிவர்தத்க ஜ்ஞாநதைக குறிதது ஏற்படும் ஜ்ஞாதருதவம பரஹ்ம ஸவரூபமா ? இலலாவிட்டால அத்யஸ்தமா ?' எனறு ப்ரசநம் செயயகூடும. அத்யஸதமெனறு சொலலும பகூததில, அநத அத்யாஸமும அதறகு மூலமாக இருககும மறறொரு அவிதையும நிவாதத்க ஜ்ஞாநதிற்கு விஷயமாகாமல்

ஸுவி அ—இபபடி நிவருதி நிவாதத்க அநுபபதிகளை நிரூபித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜ்ஞாதாவின அநுபபதியை நிரூபிக்கிறார ஸாவமும ப்ரஹ்மமே என்னும ஜ்ஞாநம ஏறபட்டவுடன் அவிதையை நிவருதியாகினறது எனறன்றே அத வைதிகள சொலலுகிறாகள? அநத ஜ்ஞாநம யாருககு ஏறபடுகினறது என்னும அம சததை விசாரிகபட புகுநதால, இனனொருக்கு ஏறபடுகினறது எனறு சொல்வது ஸாத்ய மிலலை எனகிறார. அதாவது, அநத ஜ்ஞாநம ஏறபடுகிறவனை (ஜ்ஞாதாவை) ப்ரஹ்ம மமே எனறும சொலல முடியாது, பரஹ்மததைக் காடடிலும் வேறுபடடவ னெனறும சொல்ல முடியாது எனறு சொனனதாயிறறு. அதவைதிகள் மதததில பரஹ்மததைக் காட்டிலும வேறுபடட பரமாரதத வஸது இல்லையாதலால் இநத ஜ்ஞாதாவை ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே என்று ஒததுக கொளளும பகூததில, அவன் அவிதையால ஏறபட்ட அத்யஸத சேதநனெனறே சொலல வேணடும. அவனுடைய ஜ்ஞாநதினாலேயே அவிதையை நிவருதி யாகவேணடு மாதலால, அவன அமமாதிரி அத்யஸத சேதநனாக இருபபது நயாய விருததமாகும ஒரே வஸது ஒரு கரியைகு காமா வாகவும காதாவாகவும இருபபது ஸாத்யமிலலை ஆகையால அவன ப்ரஹ்மமே எனறு சொலலவேணடி வருகினறது. அதாவது, பரஹ்ம ஸவரூபததால ஜ்ஞாநமாக இருப்ப துடன இநத அவிதயா நிவாதத்க ஜ்ஞாநதையும உடைததா யிருககிறான எனறு சொனனதாயிற்று. இப்படி பரஹ்மததிறகுச் சொலலபடும அவிதயா நிவாதத்க ஜ்ஞாந ப்ரயுக்த ஜ்ஞாதருதவம ப்ரஹ்ம ஸவரூபமேயா ? இலலாவிட்டால அத்யஸதமா? எனறு ப்ரச்நம் செயயகூடும. ப்ரஹ்ம ஸவரூபமே எனனில, அது நமமுடைய வித்தாந்த மாகையால அது நமககு இஷ்டமே 'பரஹ்மம ஜ்ஞாந ஸவரூபம, ஜ்ஞாதருதவமும அதற்கு உணடு' என்பது நமது வித்தாந்த மனறே? ஆனால் அது அதவைதிகளுக்கு அப வித்தாந்த மாகுமாதலால அதை அவாகள ஒததுககொளள மாடடாாகள. அநத ஜ்ஞாதருதவம அத்யஸதமெனறு ஒததுக கொளவதும அவர்களுககு விருததிக்கும். ஏனெனறால அநத அத்யாஸமும அதறகு மூலமாயுள்ள அவிதையையும மறறுமொரு நிவாதத்க ஜ்ஞாநததாலேயே நிவருதிபபிகபட வேணடும அநத நிர்வர்தத்க ஜ்ஞாந மும ஒரு ஜ்ஞாதாவை ஆச்ரயிததே இருககவேணடுமாதலால, அநத ஜ்ஞாதாவின்

கெவெதி கெகே, ஸ்வஹணோ நிவத்தி-உகஜ்ஞாநம் வ்யதி ஜ்ஞாதாரகும் கிம் ஷ்வரூபவந்தி ? உத சுயுஷ்வந்தி ? சுயுஷ்வந்தி கெகே, சுயகேயூராஷ்வஹரூபமிவ விஶுத்தஜ்ஞாநம் அ நிவத்தி-உகஜ்ஞாநாவிஷ்யதபா திஷ்டதெய்வ। தஹிவத்தி-உகாம்தாரூபேவமதெ தஹ்யாவி த்ரிரூபவக்வாத்மநவஷ்ஷெவ। வவ-உவ்யே ஹி ஜ்ஞாநவ்யே த்ரிரூபவக்வவிரூதெ ஜ்ஞாநக்வதெவ ஹீயெத ; சுவ்யதிகே

நிறகிறபடியால , அவைகள் நிவருத்தி யாகாமலே நிறகும்படி ப்ரஸங்கிக்கும. அதற்கு வேறொரு நிவாத்தக ஜ்ஞாநத்தை ஒத்துகொண்டால, அதுவும மூன்று அம்சங்களை யுடையதாக இருகக வேண்டுமாதலால், அவஸஸ்தையே நேரும. (பரமாண ஜய) ஜ்ஞாந மெலலாம, மூனறு அமசங்களையும் உடைததா யிராமல, இருக்கும பக்ஷத்தில அவைக ளுககு ஜ்ஞாநத்தனமையே இராமல போய விடும ஜ்ஞாநம எனபது ஒருவனுககு ஒரு அாத்த விசேஷத்தை பரகாசிக்கினறதனறே ? அதறகு மூனறு அமசங்க ளிலலா விட்டால, உங்களுடைய வீதராகத்தில பரஹ்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை அவித்

ஜ்ஞாதருவதத்வ பற்றி விசாரிகக புகுகையில இதேமாதிரி ஸங்கடம ஸம்பவிதது அவஸஸ்தா ரூபமான தோஷத்தை உணடுபணணும. ஆகையால் ப்ரக்ருத ஜ்ஞாதா எப் படிப்பட்டவனென்று உபபாதிபபது ஸாத்யமிலலாமல இருககினறது.

சுயுஷ்வந்தி—இதன் பொருள பக்கத்தில காணக.

நிஷ்யுத்தயா—நிவத்தி-உதயா। தத்தத்-உகாந-உவவெதெ—அத்யாஸ மாணது நிவாத்தக ஜ்ஞாநத்தால நிவருத்திபபிகக பட வேணடியது. அந்த நிவாத்தக ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஜ்ஞாதா அத்யாஸரூபன எனறு சொலவது எபபடி ந்யாயத்திறகு ஒக்கும ? 'வெளிசசத்தால இருள நிவருத்திக்க படுகினறது' எனனும வாகயத்தில நிவருத்தி ரூபமான க்ரியைக்கு பரகாசம காரணம, இருள காரமம. நிவருத்திக்கினற ப்ர காசம, நிவருத்திகக படடும இருளாக இருகக கூடுமோ ? காரமத்வம இருகுமிடத்தில் காரணத்வம அநுபபந்நம்.

தஹ்யாவி த்ரிரூபவக்வாக்—நிவாத்தக ஜ்ஞாநய (அறிவு) ஜ்ஞாதா (அறிகிறவன) ஜ்ஞேயம (அறியபபடும வஸது) ஆக அமசங்கள மூனறு. ஸகலமான பரமாண ஜ்ஞாநத்திறகும இநத மூனறு அமசங்களை அதவைதிகளும ஒத்துக் கொணடிருகிறாகள. பரஹ்மத்தின ஸ்வரூப பூதமான ஜ்ஞாநத்திறகு மாதரம அவர் கள ஒரே அமசத்தைச் சொலலுகிறாகள.

வவ-உவ்யே ஹி ஜ்ஞாநவ்யே—ப்ரமாண ஜ்ஞயமான ஜ்ஞாநமெலலாவற்றிற் கும எனபது தாத்பர்யம். இநத வாகயம ஆரமபித்து "சுநிவத்தி-உகம வ்யாகு" என்னும வரையில ஜ்ஞாநத்தின தரி ரூபத்வம விவரிகக படுகினறது.

கம் அதாயுஷி மயி ஸ்வாஹா ஜ்ஞானவ்ருத்தி நிவர்தகாய ஸ்வாஹா விரஜை ஸவாதாம் ஸ்வர்கவ ஸுக்ருதஜ்ஞானவ ஸ்வாஹா நிவர்தகாய ஸ்வாஹா கம் ஸ்வாஹா। ப்ரஹ்மஸ்வர்கவலெளவ ஜ்ஞானஸ்வாஹ்யாவமஸை ஸவர்ஷீய ஸுவ வக்ஷுஃ வர்தயதாம் ஸ்வாஹா। நிவர்தகாய ஸ்வர்கவ ஜ்ஞான

யாநிவருதத்திக்கு யோகயதை யறறது எனறு ஒததுக்கொணடிருபபது போல இநத ஜஞாநததையும நிவாதத்தகமாக இருகக அநாஹம எனறு சொலலவேணடி வரும். 'ப்ரஹ்ம ஸவரூபத்திறகே ஜஞாநருதவததை அங்கீகரிககிறோம்' எனறு சொலலும் பகுததில, எஙகள பகுததை நீஙகளும பரிகாஹித்ததாகி விடும. 'நிவாதத்தக ஜஞாநத் தைக் குறிதது ஏறபடும ஜஞாநருத்வம, அநத நிவாதத்தக ஜஞாநதால நிவருதத்திககப்

ஜ்ஞானஸ்வரெவ ஹீயெத—இநத மூனறு அமசஙகளை ஒததுக் கொளளாவிட்டால ஜஞாநதத்திறகு ஜஞாநதத்னமையே நஷ்டமாகிவிடும.

ஸ்வர்கவஸ்வர்கவ—வ்யாஹ்ருதயஸ்வர்கவ। ஜஞாநம் எனபது ப்ரகாச ரூபம. அதாவது, ஒருவனுக்கு ஒரு அர்தத விஷயததை பரகாஸிப்பதே ஜ்ஞாநம என்று சொனன தாயிறறு ஆகையால, மூனறு அமசஙகளும அதில இருக்கினறன.

ஸ்ரீ ஸ்வர்கவிரஹை—அநத மூனறு அம்சஙகள இலலாவிட்டால. ஸ்வ ரூப பூத ஜஞாநதத்திறகு மூனறு அம்சஙகளிலலை யாதலால அதற்கு அவிதயையை நிவ ருதத்திபபிகக யோகயதை இலலை எனறு நீஙகள சொலவது போல, ப்ரமாண ஜநய ஜஞா நதத்திறகும மூனறு அமசஙகள இலலை யெனறு சொலலும பகுதத்தில அவிதயையை நிவ ருதத்திபபிககும யோகயதை அதறகும இராமல போகுமபடி ஸமபவிககும. அது அநிஷ டம ஆகையால ப்ரமாண ஜநய ஜஞாநம எலலாவறறிறகும தரி ரூபதவம உணடு எனறு ஏறபடுகிறது.

ஸ்வர்ஷீயஸ் வக்ஷுஃ—நமமுடைய பகுதம. பரஹ்ம ஸவரூபதத்திறகே ஜஞாத ருதவமும உணடு எனபது விசிஷ்டாதவைதிகளின மதம.

ஸ்வ நிவர்தயாஜ்ஞமபி—தனனுல நிவாதத்திப்பிககத தகுநதவைகளுள இநத ஜஞாநருதவமும உளளடஙகியது அதாவது, அவிதயை முதலானவை அநத நிவாதத்தக ஜஞாநதத்தால நிவாதத்திககபபடுவது போல, நிவாதத்தக ஜஞாநதத்தைக குறிதது ஏறபடும ஜஞாநருதவமும அநத நிவாதத்தக ஜஞாநதத்திலேயே நிவாதத்திககப்படுகினறது எனறு சொன்னதாயிறறு.

சுவி அ ஸ்ரீநிவாத்ய-ஸாஜாத்ய-ஸ்தபித்வ-வ்யவஸ்தாபகம், 'ஸர்வம் வஸ்துஜாதம் ஸ்ரீமந்நாராயணாதிரிக்தம் ஸ்வதஸ்தத்தம்' இத்யஸ்யாயமேவ ஸாரஸ்ய ஸ்ரீமந்நாராயணாதிரிக்தஸ்ய அபாரமார்த்ய-ஸ்தாபகத்வஸ்ய அபாரமார்த்ய-ஸ்தாபகத்வாத் இதி ।

சுவி அ நிவிஜ்ஞாஸ்ய நிவர்த்தகத்வாபாவாத் கதம் ஜாதிர் ?

படும பதார்த்தங்களுள அநாதிபூதம' என்று சொலவதானது, 'பூதலதைத தவிர மற்றை ஸகல பதார்த்தங்களும தேவதைதனால வெட்டப்பட்டது' என்று சொலலும பொழுது வெட்டும வ்யாபாரமும் வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும தனமையும, வெட்டு தலுக்குத் தகுந்த மற்றை பதார்த்தங்கள போல வெட்டும வ்யாபாரத்தில அடங்கியுள் ளன' எனறு சொல்வது போல உபஹஸிக்கத தகுந்ததே.

சுவி அ..... வாக்யங்கள்—ஸகல பேதங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடிய 'எலலாம் ஒனறே' என்னும ஜ்ஞானம எதனால் உணடாகினறது? என்பதை விசாரிக்க

ஸர்வம்வஸ்துஜாதம்—'பூ ப்ரதேசம் நீங்கலாக மற்றை ஸகலமும வெட்டுப் பட்டுப்போய விட்டது' என்றும சொலலுமபொழுது, 'மறறை ஸகலமும' எனபதால் மறறை ஸகலமான வெட்டப்படகூடிய பதார்த்தங்களனறோ க்ரஹிகக கூடியவை? ஏப்படி க்ரஹிகாமல், 'ஸகலமும' என்னும சப்த பலதால தேவதத்த வயதிரிகதமான சேதநத்வம (வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும தன்மை) சேதந கரியை (வெட்டும வ்யாபா ரம) இவைகளையும் க்ரஹிப்பது உபஹாஸ்யமாகாதோ? அமமாதிரியே, நிவாதக ஜ்ஞா நத்தில நிவர்த்தகத்வம இருகினறது எனனும பலத்தை அவலம்பித்து, அநத நிவாதக ஜ்ஞான ஸ்வரூப ஜ்ஞாதருத்வமும் அநத ஜ்ஞானத்தால நிவருத்திகப்படுகினறது எனறு சொலவது உபஹாஸ்யமாகும் எனபது தாத்பர்யம்

சுவி அ—இதுவரையில ஜ்ஞாதரநுபபத்தி நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது ஸாமக்ரி அநுபபத்தி எனனும அநுபபத்தியை நிரூபிகிறார். 'எல்லாம ஒன்றே,நம்மால் காணப்படும் பேதமெலலாம பொய்' எனபதனறோ அத்வைதிகளின முக்ய கொளகை. 'இநத ஜ்ஞானம எதனால ஏறபடுகினறது?' எனபதை விசாரிகக புகுந்தால, 'இதனால ஏறபடுகினறது' எனறு சொலவது ஸாத்ய கோடியிலே என்பது தான இவவிடத்திற் சொலலப்படும் ஸாமக்ரி அநுபபத்தி. இநத ஜ்ஞானம் எதனால உணடாகினறதோ, அது அநத ஜ்ஞானத்திற்கு ஸாம க்ரீ ஆகிறபடியால, இதை ஸாமக்ரி அநுபபத்தி என்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள். 'தத்த்வமஸி' போன்ற சருதி வாக்யங்கள் இநத ஜ்ஞானத்தை உணடுபணணுகினறன , இநத ஜ்ஞானம பேத ஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிகினறது' எனபது அத்வைதிகளின் வாதம. 'அநத சருதி வாக்யங்கள அவித்யா பரிகலபிதங்களாகையால, அவைகளால ஏறபடும ஜ்ஞானம ப்ரமாணமாக மாட்டாது , அதற்கு மறறொரு தவறுதலான ஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்க யோக்யதை இலலை எனபது இவவிடத்திற செயயப்படும ஆக்ஷேபம்.

உதி விவெஅநீயழி । 'ஸ்ரு-தெஏவ' உதி தெஏந । தவ்யா ப்ரஹ்மவ்யதி ரிக்தாயா ஸவிஶ்ஏவரிகவ்திதவ்காக வ்ரஹ்மஅவாயகஜ்ஞாநொத்பாதகவ்ம நவ்ம்ஹவதி । தயா ஹி, ஊஷ்காரணஜந்யஉவி ஸஜ்ஞவ-ஜ்ஞாநம் ந

வேணடும். 'வேதததிலுலேயே அநத ஜ்ஞாநம் உணடாகினறது' எனறு சொலவது பொருநதமாடடாது வேதம் எனபது ப்ரஹ்மதததைக் காடடிலும் வேறுபடட வஸது; ஆகையால அவிதயையிலுல அது கலபிதம, அநதக் காரணததால அது, 'பரபஞ்சம ஸத யம' என்னும ப்ரமதததை நிவருததிபபிக்கததகுநத ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷததை உண்டு பணணுவதறகு அநாஹமே. அபபடியே தருஷ்டாநததாலும நிரூபிகக்லாம. ஏதோ

நிவிறுஹெ நிவதிகுகெஹெக்ய ஜ்ஞாநம்— 'எல்லாம ஒனறே, எலலாம ப்ரஹ்மமே' எனனும ஜ்ஞாநம ஏறபடடாலு, பரபஞ்சததில வெவவேறுகத தெனப மே பதார்தநகளுடைய பேத ஜ்ஞாநம போய விடும ஆகையால, ஐக்ய ஜ்ஞாநம பேதததை (அதாவது—பேத ஜ்ஞாநததை) நிவருததிப்பிகினறது எனறு சொலலப படுகின்றது. நிவருததிபபிகபடுவது 'நிவர்த்நகம்' எனறும, நிவருததிபபிக்கபடுவது 'நிவர்த்யம்' எனறும வயவஹரிகக்படும. இவைகளை 'பாதகம்' 'பாத்யம்' என்று வயவஹரிப்பதுமுணடு.

ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தாயா ஸவிஶ்ஏவரிகவ்திதவ்காக—அதவைதிகள சொலலு கிறபடி 'பரஹமம் ஒனறுதான் உணமை; ப்ரஹ்மததைக காட்டிலும் வேறுபடடவை போல தோன்றுமவையெலலாம அவிதயையால கலபிதங்கள. ஆகையால அவை அபர மார்தநகள்' எனபது உணமையாலுல, சருதி, பரஹமததைக காடடிலும வேறுபடட தாகையால, அது அபரமார்தமெனறு ஆகும. அபபடி ஸவயமே அபரமார்தமாயிருப் பது, எபபடி மற்றொரு ப்ரமதததை நிவருததிபபிகரும? எனபதுதான இவவிடதில கேடகப்படும கேளவி.

ஊஷ்காரணஜந்யா—தோஷததால ஏற்படும் ஜ்ஞாநததை துஷட காரண ஜந்யமெனறு சொலவார்கள. காமாலையால வஸதுகள மஞசள வாணமுளளவை போலத தோனறும பொழுது 'வஸதுகள மஞசள வாணமுளளவை' எனறு காமா லைக காரணுகருத தோனறும ஜ்ஞாநம துஷட காரண ஜந்யம. அவிதயையால நமக்கு பரபஞ்சததில பேதம் தெனபட்டாலு அநதப பேத ஜ்ஞாநம துஷடகாரண ஜந்யம். இபமாதிரி துஷட காரண ஜந்யமாயிருகரும ஜ்ஞாநம அபபடி துஷ்ட காரண ஜந்ய மல ஏத ஜ்ஞாநததால பாதிகபபடுமே தவிர, மறறொரு துஷட கார ண ஜந்யமான ஜ்ஞாநத தால பாதிக்கப்பட மாடடாதனறே?

உஷ்காரணஜந்யத ரஜ்ஜுரியம், ந ஸர்பஃ' இதி ஜ்ஞாநந பாயஜந்ய,
ரஜ்ஜ்வாத்மஜ்ஞாநமயெ வதஃகாலெ கெநசித்தாம்தெந வ்யவஷெண
'ரஜ்ஜுரியம், ந ஸர்பஃ' இத்யுத்தரகாலவி 'அயம் ஸர்பஃ' இதி ஜ்ஞாநெ
ஸதி தத்ஸமாநம் ரஜ்ஜ்வாத்மஜ்ஞாநஸ்ய பாயகம் ந ஸம்பவதி, ஸயம் அ ந
நிவர்தயதெ; வ்யொஜகஜ்ஞாநவதஃ ஸ்ரவணவெலாயாமெவ ஹி ப்ரஹ்ம
வ்யதிரிக்தக்ரஹ ஸ்ரோதவி ஜ்ஞாநி உத்பத்ஸ்யம் ஜாதமிதி । நிவர்தயதி ஜ்ஞாந
ஸ்ய ஜாத ஹ்ரஸ்வாதீர்கஸர்பாதிஸ்ஸ்ய அ ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்யா யதி
பாயஜந்ய உத்பத்தெ, ஸஜ்ஞ! தர்ஹி வ்யவஸ்தாநிவர்தெ நிஷ்ப்ரயோஜநா

ஒரு தோஷதுஷ்ட காரணமடியாக ஒருவனுக்கு ஒரு கயிற்றில் 'இது பாம்பு' எனனும் ப்ரமம ஏறபடடிருநதால, அமமாதிரியான தோஷ தூஷட காரணமடியாகவே 'இது பாம பனறு, கயிறே' என்னும் ஒரு ஏணணம பிறகு அவனுக்கு ஏற்பட்டபோதிலும, இநத ஏணணததால முதல் ப்ரமம நிவருததிய-க மாட்டாதனறே? கயிறறைப பாரதது பாம பென்று ப்ரமித்து பயநதிருககும ஒருவனுக்கு, 'இது பாமபனறு, கயிறே' எனறு மற றொருவன் போதித்த போதிலும, 'அவனும ப்ரமததால அவவிதம போதிகினறான' எனனும ஏணணம அவனுக்கு இருககும பக்ஷத்தில, அநதப் போதநம அவனுடைய ப்ரமததை யும நிவருததிப்பிகமாட்டாது, பயததையும போக்கடிகக மாட்டாது. அமமாதிரியே பரகருததிலும. வேதம போதிபபதை நாம கேட்கும காலததிலேயே, 'வேதம பரஹ்மத தைக காடடிலும வேறுபடடது. ஆகையால, அவிதையால கலபிதம, பொயயே' எனனும ஜ்ஞாநம இருக்கின றதாகையால, வேதம போதிபது நமமுடைய ப்ரமததை நிவ் ருதிதிகமாட்டாது ஒருகால, 'வேதம, அதனால ஏறபடும ஜ்ஞாநம, அநத ஜ்ஞாநத தைப் பெறுகிறவன் இவையெலலாம பரஹ்மததைக் காடடிலும வேறுபடடவை' எனனும காரணததைககொணடு, 'அவைகள பரமாணங்களல்ல, மறறொனறால பாதிக

வ்யொஜகஜ்ஞாநவதஃ—'இநத வஸ்து பரஹ்மததைக காடடிலும வேறு படடது? ஆகையால இது பொய' எனனு மிடதில, 'இது பொய' எனபதறகு பரஹ் மததைக காட்டிலும வேறுபடடதா யிருககும தனமை ப்ரயோஜகமாகின றது. அப படி 'அதற்கு இது பரயோஜகம' எனனும ஜ்ஞாநம ஒருவனுக்கு இருநதால, அவன, பரஹ்மத்தைக் காடடிலும வேறுபடடதா யிருககும ச்ருதி சொலவதை நமப மாட்டான. அவன விஷயததில சருதி போதிககும ஐக்ய ஜ்ஞாநம் எபபடி 'பரபஞசம மிதயம' என் னும ஜ்ஞாநததைப பாதிககும?

ஸர்வஸ்ய யதி பாயஜந்ய-உத்பத்தெ—அதவைதிகள் பரபஞசததைப் பாரமெனறும சாஸதரததைப பாதக மெனறும சொலலி வநதாகள. அபபடிப சாஸத ரததிறகுப பாதகதவம சொலவது அநுபபநநம எனபது இதுவரையில நிரூபிகக

வதகீனி வ்ரவ்ம அஸ்ய ஸத்யதா வ்யாஸ் ; ஸ்வ்ரூஷ்வ-ஸ்ய வாக்யா வ்மதவிஜ்ராஷிஸ்ரணஸ்ய ஶிஷ்யாகேஷ விஜ்ராஷிஸ்ய தாவஸ் ! தத்ஷ ஸ்ஷ்யாஷிவாக்யம் ந வ்ரவ்ம அஸ்ய வாயகம், ஜ்ராஜ்ஞிஸ்மிக்வாஸ், ஜ்ராம்த வ்ய-க்த ஸ்ஜ்ஞ-ஸ்வ-ஸ்வாயகவாக்யவஸ் !

கத தகுஸதவைகளே' எனறு கீகள சொலலும பகுததில, அப்பொழுது பரபஞ்ச மிவ ருதலியே பொயயாகி விடுமானதால 'பரபஞ்சம ஸதயமே' என்று ஒததுக கொளளும படி நேரும. ஸவபனததில தனது பிதா மரிதது விடடதாக கேடட ஒருவனுககு, பிறகு 'நான கணடது ஸவபனம், ஆகையால அது பொய' எனனும ஜ்ஞானம ஸம்ப வித்தால், அதனால அவனுககு 'பிதா ஸதயமே' எனனும உறுதி ஏற்படுகினற தனறே? ஆகையால, தத்ஸ்ஷி (நீ அதுவே) என்பது முதலான சருதி வாகயங கள, 'பரபஞ்சம ஸதயம' எனபதைப பாதிககமாட்டா, சருதி வாக்யஙகள ப்ராந்தி மூலங களாலலவோ ? 'இது பாமபனறு கயிறே' எனனும ப்ராந்தனுடைய வாததை இதறகு நிதாசனம

பட்டது. இப்பொழுது, ஒருகால சாஸ்தரததிறகுப் பாதியதவததை அதவைதிகள சொல வாகளோ எனறு சஙகிதது, அப்படி அவாகள் சொனனால அவர்களுக்குப் பெருத்த அநிஷடம நேரும எனறு சொலலுகிறா. 'ப்ரபஞ்சம பொய்' என்று சாஸ்தரம சொலலுகிறதாகையால, அந்தச சாஸதரம பாதியமாகப போயவிடும பகுதியில, 'ப்ரபஞ் சம பொய' எனபது பொயயாகிவிடும, அதாவது 'பரபஞ்சம ஸதயம' எனறு சொனன தாகி விடும. அது அதவைதிகளுககு அநிஷடமே பிதரு மரணம, பிதா ஜீவிதிருப பது இரணடும பரஸ்பரம விருததம், பிதரு மரணம ஸவப்ன ஜ்ஞானமாக இருபது அதக காரணததால பாதியமாகி விட்டால, பிதா ஜீவிதிருககிறான எனனும ஜ்ஞானம ஏறபடுகினற தனறே ? இது இவவிடதில தருஷ்டாநதம.

விஜ்ராஷி ஸத்யதாவஸ்—'பிதா மரிதது விடடா' எனபது ஸவப்நதில ஏற் பட்ட ஜ்ஞானமாகவிருபதால அது பாதியமாகி விடுகினறது. அபபடி அது பாதியம எனறு அறிநதவுடன, 'பிதா மரிககவில்லை, அதாவது இருக்கிறா' எனனும ஜ்ஞானம உடபவிகருமே தவிர, 'பிதா ஸதயம' எனனும ஜ்ஞானம எபபடி ஏறபடும? 'பிதா மூதலிய வாகளின ஸதயததன்மை போல' என்று எபபடி இவவிட தில சொலலப்படடிருகிறது? இவவாறு இவவிடதில ஒரு சோதயம செயபகூடும 'பிதா இருகிறார்' எனனும ஜ்ஞானம் மற்றொனறால பாதிகபபடாமலிருககும வரையில, 'பிதா ஸதயம' எனறு சொலவதறகு ஆகேபமெனன ? எனபது ஸமாதானம.

நந— அ ஷ்வெ கஷிஂஷ்ஹுயெ வதஃஶாநெ ஷ்வஷ்டுஶாயாஶெவ 'கயம் ஷ்வஃ' உதி ஜ்ஞாதெ ஷதி வர்மவஃஹயநிவ்ருத்தி ஃஜ்ஷ்டா, தத உத்ராஃவி ஷஂஹவதீதி। நெவழி। ஷ்வஷ்வெஷ்டாயாஶெவ 'ஸொஃவி ஷ்வஃ' உதி ஜ்ஞாதெ ஷதி வர்ந ஹஃயாநிவ்ருத்திஶெவ ஃஜ்ஷ்டெ நி கஶ்சி

நந— அ .....உழ்ழி—'ப்ராகதி மூலமாயிருந்த போதிலும், சில ஜ்ஞாநங்கள், பூர்வம் ஸம்பவித்திருந்த ப்ரமத்தை நிவர்த்திக்கின்றன. ஸ்வப்நத்தில் ஒருவன் ஏதாவதொரு பயங்கரமான காரியத்தைக் கண்டு பயந்திருக்கும் பொழுது, அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இது ஸ்வப்நம்' எனும் ஜ்ஞாநம் அவனுக்கு ஜநிக்கும் பக்ஷத்தில், முன்ன ஏற்பட்டிருந்த பயம் நிவர்த்தியாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே. அது போல ப்ராகதி மூலமாயிருக்கும் சரீரத்தில் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், 'பரப்ரஹ்ம ஸத்யம்' எனும் ப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடும்' என்றால், அது யுக்திக்குப் பொருந்தமாட்டாது. அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இதுவும் ஸ்வப்நம்' என்று பிறகு அறியப்படும் பக்ஷத்தில்' மறுபடியும் பயம் திரும்பி வருவதையும் நாம் பார்க்கிறோமன்றோ? ஆகையால், ப்ராதிக்கும்

நந—'ப்ராகதி மூலமாக ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், சிலவிடங்களில் நிவர்த்தகமாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே' என்று தருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது. ஒருவன் ஸ்வப்நத்தில் ஒரு பயங்கரத்தைக் காண்கிறான், அந்த ஸ்வப்நத்திற்குள்ளேயே 'தான கண்டது ஸ்வப்நம்' என்று அவனுக்கு ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால், அந்தப் பயம் நிவர்த்தியாகி விடுவதை நாம் அறிவோம். முதல் ஸ்வப்நத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்வப்நம் பாதகமாகி விடுகின்றது. இப்படி இரண்டாவது ஸ்வப்நம் ஸ்வப்நமாக இருக்கையிலும், அதாவது ப்ராகதி மூலமாக இருக்கையிலும், அதற்கு நிவர்தகத்தன்மை ஏற்படுவது போல, ச்ருதி ப்ராகதி மூலமாக இருந்தாலும், அதற்கு பாதகத்வ பேத நிவர்தகத்வம் உண்டாகக்கூடும் என்பதுதான ஆக்ஷேபம். 'அதற்கு ஏற்படும் நிவர்தகத்வம் சரியான நிவர்தகத்வமன்று; ஏனென்றால், அதுவும் நிவர்தயமாகி விடும்' எனபது அதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாதாநம். எப்படியென்றால், அதே ஸ்வப்நத்திற்குள, 'இது ஸ்வப்நம் என்று அவனால் காணப்பட்ட இரண்டாவது ஸ்வப்நமும் ஸ்வப்நமே' என்று ஜ்ஞாநம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில், பூர்வம் நிவர்தகமாயிருந்த இரண்டாவது ஸ்வப்நம் இப்பொழுது நிவர்தயமாயும், முன்னாலுள்ள ஸ்வப்நம் அதற்கு நிவர்தகமாயும் ஆகிவிடுமன்றோ? ஆகையால், இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் நிவர்த்யம் நிவர்தகம் (அதாவது—பாத்யம் பாதகம்) இவை இரண்டுக்கும் ஒருவித வ்யவஸ்தையுமில்லை. 'ந கஶ்சி தி்தோஷ:'

விஶேஷः। ஸ்ருணவெடாயாமேவ 'ஸொமேவி ஷ்வஃ' உதி ஜ்ராதஶே வெத்யூக்தே।

யதி வை தெதூக்தே 'ஜ்ராணி வாவிகல்பிதகெஷ்ட ஶியாரூபவதி ஸாஷ்ம் ஷதுஜிதீயம் ப்ருஹ்மதி ஜொயயதி; தஷ்ய ஷதோ ப்ருஹ்மணொ விஷய ஷ்ய வஸ்துதத்வமாயாதஸ்துதாவ்ருத்த ஷதுஜிதத்வே' உதி தத்யூக்தே। 'ஸர்வ்யஶேவ தக்தே' உதி வாக்யேந தவ்யாவி ஜாயிதக்ஷாகி। 'இதம் ஜ்ராணி ஸர்வமுவாக்யே' உதி தெந 'ஷதுஜிதீயம் ப்ருஹ்ம' உதி வாக்ய உவி ஜ்ராணிஸர்வமுவிதி க்ஷயெ ஜொக்தே। வஸ்துதத்வமாயாதஸ்துதத்வ ஷதுஜிதஸ்துவாக்யே ஜொவ்யவெதி விஶேஷः। ஷதுஜிதஸ்துவாதிநொ

ஸ்வபாதத்திற்கும பாதிக்கப்படுமை ஸவப்ரதத்திறகும எவவித வாசியுமிலலை ப்ரகருதத்திலும, சருதி வாகயஙகளைக் கேடகும காலதத்திலேயே 'அவை ஸவபாவஙகள போல ப்ராதி மூலஙகள' என்பது அறியபபட்டது எனறே சொலலபபடடிருககினறது.

யதி..... ....ஸர்வ்யஶேவாதி ஜ உதி—'சருதியாகிற சாஸதரமானது ப்ராதியிலுல ஏறபட்டு அநதக காரணததால அது பொயயெனறு சொலலத தகுநத தாக இருநதபோதிலும், 'அது போதிககும பரஹ்மம நிரவிசேஷ வஸது' எனனும விஷ யம உறுதியே எனறு சொலலகூடுமை, ஏனெனறால, அபபடி அது போதிககும விஷயம பிறகு ஒனறாலும பாதிக்கபபடவிலலை யனறோ? ஆகையால பரஹ்மம ஸத எனனும அது நிரவிசேஷமெனனும சருதி சொல்வது நம்பத தகுநததே' எனறு வாதிப்பதும அயுகதமேயாகும. 'ததவம சூநயமே' எனனும ஸாவ சூந்யவாதிகளின வாகயம அதைப பாதிகினறதனறோ? 'அது ப்ராதி மூலமான வாகயம' எனனில, 'பரஹ மம ஸத, அது நிரவிசேஷம்' எனனும வாக்யமும ப்ராதி மூலமென்று உன ணலேயே சொலலபபட்டிருகினறது. பிறகு ஒனறாலும பாதிககபபடாமலிருப்பதா னது ஸாவம சூநயம எனபதைச சொலலும வாகயதறகு மாதரம எனபதுதான் இரணடு வாக்யஙகளுககுமுளள வாசி. ஸாவம் சூநயம எனறு வாதிபபவாகளும ப்ரஹ மதைதத தவிரதத மறற வஸதுவெலலாம பொயயெனறு வாதிப்பவாகளும, இரணடு வாதிகளும 'தஙகளுடைய வாதத்தை ஸாதிதறக கொடுககும ப்ரமாணம பரமாதமனறு,

---

ஸர்வ்யஶேவ தக்தே—'எலலாம் சூநயம' எனறு சொலவா பௌத்தாகள; 'பரஹ்மத்தைதத தவிரதத மற்றவை யெலலாம் பொய' எனறு சொலவா அத்வைதிகள். 'ப்ரஹ்மதைதக காட்டிலும வேறு படடதான சருதி பொய எனனும அம்சதில் இரணடு பெயாகளுககும விசேஷ மிலலை.

ஸ்ருஷ்டயதிரிக்தவஸ்து-நியாயாக்வாதிபஸ்து ஷவக்ஷேஷாயத்வாணவாத்
ஸாத்ருஸ்யாதஹ்யுவமெந ஸஹிய-தெ வ்யாஹதாயிகாத் வனவ வ்யதிவாதிதஃ ।

"ஷவ-ஸ்ருஷ்டா ஷஷ்-வாயாநாம் வாஷ்டாமஸ்ருஃ ப்ரவதத்ருதெ।
ஸுயிகாநொஷத்-வாயக்வா ஸ வாதெ ஸுமதயுவாதிதஃ ॥"

ஜுதி ।

அது பொயயே' எனறு ஒதததகொணடிருககிறாகள. அபபடி தஙகளுடைய அபிபிராயதாரத்நததை ஸாதிதது கொடுககும பரமாணம அபரமாதநமெனறு ஒதததுகொளபவாகளாற் செயயபபடுமெ வாதம நிஷபரயோஜநமே எனறு பெரியோகள அநுகரஹிததிருக்கிறாகள. "பரமாணததைய பரமாதநமென்று ஒதத்துகொளபவாகளே வாதததிற்கு அதிகாரிகள, பரமாணததை அபரமாதநமெனறு சொலபவாகளுககு ஒரு பொழுதும வாதததில அதிகாரமிலலை."

ஷவக்ஷேஷாயத்வாணவாத்ஸாத்ருஸ்யாதஹ்யு வமெந—இநத இரணடு பெயர்களும, தஙகள தஙகள கக்ஷியை ஸதாபிபபதறகு, சருதியையே ப்ரமாணமாகக கோருகிறாகள, அநத சருதியை பரமாதந மனறெனறும சொலலுகிறாகள. அபரமாதநமானதை பரமாணமாகக கொணடு தஙகள கக்ஷியை ஸதாபிகக ப்ரயதநப்படுமவாகளுடைய வாதம நிஷ்பாயோஜநமே.

ஸஹிய-தெஃ—பூர்வாசாரயாகள இவவிதம சொலலியிருககிறாகள.

ஷவ-ஸ்ருஷ்டா—இநத காரிகையின அரத்தமாவது:— ஷஷ்-வாயாநாழ்—பரமாத்மாயுளள பரமாணததை உடையவாகளுககே, ஷவ-ஸ்ருஷ்டா வாஷ்டாமஸ்ருஃ வ்ருவதிருதெ—எப்பொழுதும வாததில அதிகாரமுணடு ஸுமதயுவாதிதஃ—'ஸாவம சூநயம' எனறு சொலபவருககோ வெனறால, ஸ்ருஷ்-வாயக்வாஃ—பரமாணம அபரமாதநமாகிறபடியால, ந வாதெஉயிகாஃ—வாததில அதிகாரமிலலை. அதாவது—அவாகளுடைய வாதம நிஷபரயோஜந மெனறு சொனனதாயிறறு இவவிடதில 'ஸுமதயுவாதிதஃ' எனறு ஸாவ சூந்யவாதிகள ப்ரஸதாவிகபபட்டிருநத போதிலும, 'பரஹ்மததைத தவிரத மறறவை யெலலாம பொய' எனறு சொலலும அதவைதிகளும க்ரஹிகபபடுகிறாகள, நயாயம இரணடு பெயருக்கும துல்யமே.

சுவி அ வ்ருத்தஸ்ஸுர்வ்ருத்தவம்சஜ்ஞ: ஸிஷ்யாக்யம் கெந வ்ருத்தேந ந ஸம்பாவ்யதே? வ்ருத்தஸ்ஸன் தொஷஸ்ஸிதுகெதாத்யாஹிஷ்டஸம்பவாஜ்ஜிதெ ஸுதஸம் ஸாஹஸாத்யாஹிஷ்ட வ்ருத்தஸ்ஸன் வாயகழி' உதி தெஸ் 'கெந தொஷெண ஜாதம் வ்ருத்தஸ்ஸ் உபஜிவெதிஷயழி?' உதி வகுவயழி। 'ஸுதாதிஹெதவாஸாதாவ்யதொஷஜாதம் வ்ருத்தஸ்ஸம்' உதி தெஸ், 'ஹஜ! தஹெய்ஸ்தெதெவ தொஷெண ஜாதம் ஸாஹஸவி'

சுவி அ.....உவாஸ்யதெ—தவிரவும், பாதயக்ஷமாக நமமால பார்க்கப்படும் பரபஞ்சமானது பொயயென்று சொலவதறகு ப்ரமாணம என்ன? 'ப்ரதயக்ஷம் எனபது தோஷத்தால ஏறபடுகினறது. அதறகு வேறுவிதமாக விதத் சொல்லக கூடு மாகையால எவவித தோஷ ஸம்பந்தமில்லாததும வேறுவிதமாக ஸாதிக்கக கூடாததுமான சாஸதரமானது அதத பாதயக்ஷத்தைப் பாதிக்கும' எனனில், 'அதத தோஷமாவது என்ன? எதத தோஷத்தால ஆகரமிக்கப்பட்டதாய இதத பாதயக்ஷம் இப்படி கணக்கற்ற பேதங்களாக காட்டுகினறது' எனபதறகு ஸமாதானம சொலலவேணடும. 'அநாதிகாலமாக நமக்குக கிடைததிருக்கும பேத வாஸனையே தோஷம், அதத தோஷதாலேயே ப்ரதயக்ஷம இபமாதிரி தெனபடுகினறது' எனறு சொலலும பக்ஷதில அதத

வஸ்வாதிந வாயாஉபஜநந— வவஜபஸ்ய வாக்யஸ்யெவ— இவவிடதில 'வஸ்வாதிந' எனபதறகுப் 'பிதி வரும' எனபது பொருள அன்று; 'பிதித தோனறும' எனபதே அதன் கருதது. ஒரு வஸ்துவை 'இது இனனது' எனறு முன்னதாகத் தெரிதுகொணடாலதான் 'அது இலலை' எனறு பினனதாகச் சொலலக கூடும். ஆகையால, வஸது ஜ்ஞாநம முதலது; 'அது இலலை' என்னும ஜ்ஞாநம பிறகு. இதை 'அபாவ ஜ்ஞாநததைக குறிதது பரதியோகி ஜ்ஞாநம காரணம' எனறு பெரியோர்கள வயவஹரிபபார்கள. இதனால, இல்லையெனறு சொலலும நிஷேத வாகயமே பரபலம எனறு சொன்னதாயிறறு. இநத நயாய ப்ரகாரம 'ஒனறும இலலை' எனனும ஸாவ சூனய வாதம எல்லாவறறையும காட்டிலும பிதியது (வஸ்வாதிந) அதாவது ப்ரபலம எனறு சொலலபடுகினறது. இபபடி எலலாவறறையும காட்டிலும பிதியதாயும ப்ரபலமாயுமுளள ஸாவ சூனய வாததிறகு, அதைக் காட்டிலும பிதியதாகவும ப்ரபலமாகவும வேறொனறு மிலலையாதலால், அதறகு மறறை ஒனறாலும பாதம ஸம்பவிக்கமாட்டாதனறோ? ஆகவே 'வஸ்வாதிந வாயா உபஜநந' எனபதறகு இதுதான அரதம. இதத அரதததை ஸ்ரீபாஷ்யதில ஸ்ரீபாஷ்யகாரா, 'வவஜபஸ்ய வாக்யாதிரெகிதிஷ்யாவம்வவாக தவொவ வஸ்வாதிந வாயாஉபஜநந' என்று ஆரம்பண அதிகரணதில அதுக்ரஹிதரிருகிறார.

சுவி அ—'அதவைதிகள, ப்ரத்யக்ஷதைத தாபலமாகவும சாஸதரத்தைப் பலீயஸ்ஸாகவும சொலலுகிறாகளே, அது ஏன்?' எனபதை விசாரிதது, 'அப்படி அவை களுக்குத் தெளர்பலய பராபலயங்கள இலலை' என்பதை நிரூபிகிறார.

ஜகதீகதொஷஜுஷ்டமுக்வாகீ வ்ருத்தீக்ஷாஸாஹ்ருயொதகு ஸ்வர்யுஸ்வாயகஸ்வாவ
லிஷ்டிः । ஸுகாஸவாவ்யாஹி ஸ்ம்த தஸ்ரஸ்ருஸ்வஸ்வஸ்ருஸ்ருஷ்யாதஸ்ருஷ்ய
க்வாஹிவஸ்வாஸவஸ்வஷ்டிதவஸ்ருஸ்ருஸ்ருஹி வ்ருத்தீக்ஷ்ருஷ்டு ; ஸாஸ்ருஸ்ரா
வ்ருத்தீக்ஷாஸ்ருவாரிஷ்ஷெஸ்ருஷ் வஸவஸ்ருஸ்ருஸ்ரு

விஜ்ஞானமானந்தம் ப்ரஹ்ம யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமன் ஸோஶ்னுதே ஸர்வான் காமான் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி ।

த்ரீயே து வக்ஷ்யமாணோபாயிபூதவ்யதிரிக்தவஸ்துஸாமான்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ப்ரஹ்மணைவோபாயிஸம்பந்தமாத்ரளாபாயிகாஸ் ஸர்வே ஸ்ருதயஸ்

முடிவு ஒன்று மிலலாமல ஆவிச்சிநமான பாட ஸம்ப்ரதாயம் முதலிய அநேக குணங்கள சாஸதரதிறகு உணடெனறு நீஙகளே ஒதறுக் கொளளவிலலையா? குதருஷடிகள சொல்லும வேறு யுகதிகளும இமமாதிரி தோஷ துஷடஙகளே அநேக வாக்ய பரமபரை களே அடகியுள்ள அநேக சாகைகளே யுடைததாயிருககும கணக்கற்ற ச்ருதிகளாகிற ப்ரபலமான பெருங் காற்றின முன இமமாதிரியான குதாக்க ஜாலஙக ளெல்லாம் இல லும் பஞ்சாகப் பறககின்றன வெனறு நாம இவ்வளவில் விரதராகிறோம்.

த்ரீயே.....வாஸுதேவஸ்ய—இரணடாவது மததிலும், உபாதீப்ரஹ் மத்தைச் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து ஒதறுகொளளபபடவிலலை யாதலால, உபாதியின ஸம்ஸர்கக்ம ப்ரஹ்மததிறகு ஏறபடுகிற தென்று சொல்ல வேணடும்; அப்பொ

த்ரீயே வக்ஷ்யே — இரணடாவதாகிற பாஸகர மததில. "வாரம் வாரெவாஜுஷீ" இதயாதியான ச்லோகத்தில், முதலில அதவைதிகளின மததையும, பிறகு பாஸ்கர மதத்தையும் பற்றி ப்ரஸதாவித்திருகிறபடியால், இது வரையில அத வைத மதத்தைக கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது பாஸகர மததை இரண்டாவது பக்ஷ மென்று வயவஹரித்து அதைக கணடிகக உபகரமிக்கிறார.

உபாயி பூத—உபாதியுடன ஸமபநதம் பெறறிருக்கும பரஹ்மம. ப்ரஹ் மமே, தேஹம் முதலிய உபாதிகளுடன் ஸம்பநதம் பெற்று ஜீவன முதலிய ரூபததை அடைகின்றது எனபது பாஸகர மதஸதர்களுடைய கொளகை. அதவைதிகள மதத திற்போல 'பொய்' எனனும கொளகையால ஏற்படும் அநுபபததிகள பாஸகர மததில ஏறபடாவிடினும; 'ஜீவனுகளும ப்ரஹ்மததிறகும் ஸ்வரூபம ஒனறே' எனறு சொலவதால ஸ்வரூப தோஷஙகள இருககின்றன எனறு தீரமானிக்கிறார.

ஸ்வஜ்ஞைர்வ ஜ் ஞெ ய—ஃ । ததஸ்ஸாவஹதவாஜுகூஷிநிஜெ ஷாஷகு
ஸ்ரு—தயஃ வுவ—ஷ விஷமஸ்யஜ்ஞெ । யயா வாடாகாபராஜெஃ வரிஷ்டிஹதயா

ழுது உபாதிஸம்பத்தங்களான ஸகல தோஷங்களும ப்ரஹ்மமதிற்கும ஏற்படும். அப்படி ஏற்பட்டால், 'ப்ரஹ்மம் எவவித தோஷமுமற்றது, அது அபஹத பாபம' என்று சொலலும் ச்ருதிகளெலலாம் பாதிதங்களாகிவிடும். 'அப்படி பாத பரஸங்கம வரமாட்டாது. எபபடியாலுல் கடததில இருககும ஆகாசம முதலியவைகள, ஆகாரத்தில அள

ஷவாயிகாஃ வுவெ—ஷ ஜொஷாஃ—உபாதியால் ஏறபடும் தோஷங்களெல்லாம்.

யயா வாடாகாபராஜெஃ—பாஸ்கர மதஸதாகள, ஆகாசமாகிறத்ருஷ்டாந்தத்தை அவலம்பித்துத தமது கொள்கையைப பினவருமாறு நிரூபிகிறாகள. ஆகாசம் எனனும் பதார்த்தம் ஒன்றே , அது ஸாவ வயாபி. அப்படி இருகையிலும, அது, ஒரு குடம முதலியவைகள இருகுமிடங்களில அநதக் குடம முதலியவைகளின் அளவுடனும் ஆகாரத்துடனும் கூடினதாகவே தெனபடுகின்றது , ஒனறைக் குடத்தின் ஆகாசமென்றும், மற்றொனறைக கலசதத்தின ஆகாசமெனறும், இமமாதிரி பரஸ்பர பிந்நங்களாகவும் மஹாகாசத்தினின்று வேறுபடடவைகளாகவுமே நாம அவைகளை வயவஹரிகின்றோம. இவைகளில் நாம் பாக்கும ஆகாரச் சிறுமை பெருமை முதலிய குணதோஷங்கள மஹாகாசத்தில் எவவித ஸம்பநதப் படாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. இநத மஹாகாசம் போலவே ப்ரஹ்மமும். எப்படியாலுல் இநத ஆகாசம், குடததின் ஸம்பநதத்தைப் பெறுமிடததில் குடத்தின ஆகாசமாகவும் கலசததின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடததில கலசததின் ஆகாசமாகவும் மாறுகையிலும் அநதக் குட கலசங்களுடைய குண தோஷங்களால ஸம்பநதப்படாமல இருக்கினறதோ, அமமாதிரியே ப்ரஹ்மமும், தேஹம் முதலிய உபாதிகளின ஸம்பநததைப் பெறுமபொழுது—ஜீவன்களாக மாறின போதிலும் அந்த ஜீவன்களுடைய குண தோஷங்களால ஸமபநதப்படாமலே நிற்கின்றது. இதுதான் அவாகள சொலலும் தருஷ்டாநதம. இநத - தருஷ்டாநதத்தில் அவாகளாற் சொல்லப்படும் விஷயமே இல்லை என்பது இதற்குச் சொலலப்படுமே ஸமாதானம. ஆகாசம் என்னும் வஸது அவயவங்களுடன் கூடியதாகவும் பாகம் பாகமாகப் பிரிககக் கூடியதாகவும் இருக்கும பக்ஷத்தில், பாஸகரா சொல்வதுபோல குடததுடன் ஸமபந்தம் பெற்றிருககும பாகம குடததின குணதோஷங்களால் துஷ்டமாகினறது என்றும, மஹாகாசம் அபபடி துஷ்டமாகாமலே இருகின்றது என்றும் ஒரு வயவஸ்தை சொலலக்கூடும. அபபடி பாதம பாகமாக ஆகாசம் பிரிக்கக்கூடாது தாதலால், எவவிடத்திலாவது தோஷ ஸம்பந்தம் ஏறபடடபோதிலும் அநத தோஷம - எவ்வித - உபவஸ்தை

உஹாகாஶாதெயுக்ஷிணயம் வாஷ்ஷுஹெஷ்ஷு உபஸ்யதெ, தத்ஷுஷ்ஷு மணா வா தொஷா வா ஸுகவஜ்ஜிதெ உஹாகாஶெ ந ஸம்பத்யதெ, வனவத்-வாயி கூதஹெதுவ்யவஸ்தித ஜீவமதா தொஷா ஸுகவஜ்ஜிதெ வதெ ப்ரஹ்மணி ந ஸம்பத்யதெ, உதி தெஹெதத்வவத்யதெ। நிராவயவத்வாத் காரணத்வாத்ஸவத்தெஷ்வி விபாதிஹிஷ்ஷுதாஸம்ஹவாதெதெவாகாஶெ ந விபாதயः ஸம்பத்கா உதி ப்ரஹ்மணொவயுதெஷ்வி ஸ்ரிதெஹவொவாயி

வுக குடபட்டவைகளாக இருந்துகொண்டு, மஹாகாசத்தைக காட்டிலும் விலக்ஷணங்களாகவும் பரஸ்பரம வேறு 'ட்டவைகளாகவம காணப்படுகின்றனவோ, அவைகளில் தென்படும் குணங்களாவது தோஷங்களாவது எவ்வித அளவுகளும் உட்படாமல் இருகும மஹாகாசதில ஸம்பந்திக்கவுமல்லேயோ, அம்மாதிரியே உபாதியால் ஏறபடும் பரஸ்பர பேதமடியாக வரும் குணதோஷ 'வயவஸ்தையுடன் கூடிகொண்டிருக்கும் ஜீவனகளுடைய தோஷங்கள் ப்ரப்ரஹ்மத்தினிடதில் ஸம்பந்திகமாட்டா' என்னில், இது உபபந்நமாக மாட்டாது, ஆகாசமானது அவயவமற்றது. ஆகையால் சேதிக்கத்தகாதது; கூடம முதலியவைகள் அதைச் சேதிகமாட்டா வாதலால், அவைகள அந்த ஆகாசதுடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன. அதுபோல, ப்ரஹ்மமும் சேதிகத தகாதாதலால், உபாதிகள் ப்ரஹமததுடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன வென்று

யுமினறிக்கே ஆகாசம் முழுவதிலும் பரவுகினறது என்றே சொல்ல வேண்டுமன்றே? ஆகையால், மஹாகாசம் ஒருபொழுதும் தோஷ துஷ்டமாகிறதிலலை என்று சொல்வது உபபந்ந மாகமாட்டாது. அதத மாதிரியே உபாதிப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷ ஸ்பரசம் ஏறபடுகையில் உபாதி ஸமபந்தம் பெறுத பரப்ரஹ்மமும் தோஷ துஷ்டமாகின்றது எனறே சொல்லவேண்டும்.

உவாயிகூத ஹெதுவ்யவஸ்தித ஜீவமதா தொஷாः—உபாதி ஸம்பந்தத தால் ஏற்படுமது ஜீவன்களுள் தென்படும் பரஸ்பர பேதம். அதத்ப் பேதததால் ஜீவன்களுக்குக குண தோஷங்கள் வபவஸ்திதங்களாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஜீவன்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷங்கள் என்பது இதப் பதத்தின் அர்த்தம்.

ஸுகவஜ்ஜிதெ வதெ ப்ரஹ்மணி—உபாதி ஸம்பந்தம பெறுத பர ப்ரஹ்ம பத்திலிடதில்.

ஸம்யுக்தம் வ்யாக்ருதம் । ‘வடஸம்யுக்தாகாசவ்யதிரிக்தாகாசவ்யதிரிக்தம்’ இதி யதா, ஆகாசவைலக்ஷண்யவ்யவஸ்தா

சொல்லவேண்டும். ‘கடத்திலுள்ள ஆகாச ப்ரதேசம் மற்றை ஆகாச ப்ரதேசங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே’ எனனில், அதிலும் எவ்வித நியமமும் இல்லை. ஆகாசம எனபது ஒரே வஸ்து, அதறகு பரதேச பேதத்தால குடம முதலியவைகளுடன சேர்கை சேர்ந்தறது ஆகையால, ஒரு குடம், ஒரு இடம விட்டு மற்றோரிடத்திறகு நகருகையில அந்த பரதேசத்திறகு எவ்வித வ்யவஸ்தையும இல்லை. அம்மாதிரியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும பரதேச பேதத்திற்கு அவயவஸ்தை ஸம்பவிக்கிறபடியால் ப்ரஹ்மத்திறகு உபாதியன ஸம்ஸர்க்கம் நிச்சயம ப்ரஸங்கிக்கும. தவிரவும், உபாதி ஒரிட மவிட்டு மறறோரிடம போகையில, உபாதி

வடஸம்யுக்தாகாசவ்யதிரி—மறுபடியும் பாஸ்கர் மதஸ்தர்கள், வேறொரு ஹேதுவை அவலம்பித்துக் குண தோஷங்களுடைய வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறாகள குடத்துடன் சேர்ந்திருக்கும ஆகாச ப்ரதேசம் ஒன்று, அதனுடன சேராமலிருக்கும ப்ரதேசம மறறொன்று, இப்படி பரதேசம் வேறுபடுகிறபடியால், ஒரு ப்ரதேசத்தில ஒரு குடத்தின ஸம்பந்தத்தால ஏற்படும் தோஷம் அந்த ப்ரதேசத்திலேயே வ்யவஸ்திதமாக நிற்கவேண்டுமே தவிர வேறு பரதேசங்களுக்கும் அவயவஸ்திதமாக அது போகமாட்டாது. இதுதான அவாகள சொல்லும வ்யவஸ்தை. இந்த வ்யவஸ்தையும நிலைபெற மாட்டாது. ஏனென்றால், உபாதிகள ஒரே ப்ரதேசத்தில நிலையாக நிற்கவில்லை யன்றோ? குடம எனபது ஒரு இடம் விட்டு மறறொரு இடத்திறகுச் சலிக்கிறதில்லை எனறு ஒரு நியமம் இருக்கும பக்ஷத்தில, அவாகள சொலலும வ்யவஸ்தை ஸம்பவிக்கக்கூடும். அபடி நியமம் இல்லை. ஒரு ப்ரதேசத்திலிருந்து வேறொரு பரதேசத்திற்கு ஒரு குடம கொண்டுபோகப்படும பொழுது, அந்தக் குடத்துடன ஸம்பந்தபபட்ட ப்ரதேசமும மாறுகின்றது, அந்தக் காரணத்தாலேயே குடத்தின ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும தோஷம ஒரு வ்யவஸ்தை இல்லாமல ஆகாசம முழுவதற்குமே ஏற்படுகின்றதென்று [சொல்லவேண்டும். தவிரவும, ஆகாசம எனபது ஒரே வஸ்து; அநேக வ்யக்திக்ஷ அடங்கியுள்ளது மன்று. ஆகையால, ‘இதற்கு மாத்ரம் தோஷஸ்பர்சம உண்டு, மறறொன்றுக்கு இல்லை’ எனறு சொல்வதும ஸாத்யமில்லை.

ஸ்வதந்த்ர விஶேஷணயோராஶ்ரயாத³ர்ஶநாத் ஸ்வயம் அஸ்வதந்த்ரஸ்ய ப்³ரஹ்மண: ஸ்வதந்த்ர ஜீவ, ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ப்³ரஹ்மண: ஸ்வதந்த்ர ஜீவ ஸம்ப³ந்தா⁴ர்த²ம் ஸ்வதந்த்ர ஜீவ ஸம்ப³ந்தி⁴ ஸ்வதந்த்ர ப்³ரஹ்ம ஸம்ப³ந்தி⁴

வ்யவஸ்தாவகை. ஸ்ரு ஹணுயாவி வ்யவஸ்தாவஸ்துதே' உதி ந்யாய-
விரோதஸ்வரூபகுணஸ்ய தொஷஸ்யாதுவேவ சூகாரப ஸ்ய
ஸ்ரீ ஸ்ரோதஸ்ரியகுவாகி தவ்ய அ ஸ்ரோதாஸ்ரா - ஸ்ரோதாதி

சமே காதாகிற இந்திரியமாக இருக்கையிலும், 'இது காதாகிற இந்திரியம் இது, அந்த இந்திரியமன்று' என்று ஒரு வ்யவஸ்தை ஏற்படுகின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் வ்யவஸ்தை உபபந்நமாகக்கூடும்' என்னில், அப்படி உபபத்தி ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்று நாம சொல்லுவோம். கேவலம் ஆகாசமே காது இந்த்ரியமன்று, ஒருவித

த்ததிற்கு ஒரு வ்யவஸ்தையைச் செல்லுகிறோம் குடத்தின் ஆகாசம் என்னும் தருஷ்டாந்தம இருக்கட்டும். ச்ரோத்ரேந்த்ரியம எனபது ஆகாசமே. அந்த ஆகாசம தேஹத்தில மற்றைப் பாகங்களில ஸம்பந்தபபட்டபோதிலும, ஒருவித உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ச்ரோத்ரத்திற்கு மாத்ரம் ஒருவித இந்திரிய வ்யவஸ்தை ஏற்படவிலலையா? அதுபோல ஜீவத்தன்மை ஏன் வ்யவஸ்தித்மாக இருக்கக்கூடாது? எனபதுதான் அவாகளுடைய கக்ஷி இதறகு ஸமாதானம் இந்திரிய வ்யவஸ்தை ஏற்பட்டபோதிலும், உபாதி ஸம்பந்திகளும் ப்ரதேசத்திறகு எவவித வ்யவஸ்தையும இலலை எனபதுதான். ஒரு ப்ரதேசத்தில் உபாதி ஸம்பந்தித்தால, அந்த ஸம்பந்தம் அவ்யவஸ்தித்மாக ப்ரதேசாந்தரங்களுக்கும ஏற்படுகின்றது என்பது அனறோ நமது ஆக்ஷேபம்? அந்த ஆக்ஷேபம நிவ்ருத்தமாகாமலே நிற்கின்றது. தருஷ்டாந்தத்தில், ஆகாசம எல்லாருடைய சரீரங்களிலும் எவவித நியமமுமினறிக்கே ஸாவ ப்ரதேசங்களிலும் ஸம்பந்திக்கின்றது என்பதை ஒத்துக் கொண்டதாலேதான உபாதி ஸம்யோகிகளும் ப்ரதேசத்தின அநியமம் ஒத்துக்கொண்டதாகிறது. அது போல ஒரு பரஹ்ம பரதேசத்திறகு உபாதி ஸம்பந்தம வருமபொழுது பர பரஹ்மம முழுவதும உபாதியால் ஸம்பந்தப்பட்டதாகின்றது என பதை ஒத்ததாகக்கொண்டால, அப்பொழுது, உபாதியுடன் ஸம்பந்திக்கும் பரஹ்ம பரதேசத திறகு அநியமம ஏறபடும,ப்ரஹ்மத்திறகுதோஷமறறிருக்கும தனமையைச சொலலும சருதி வாகயஙகளும பாதிதங்களாகி விடுமன்றோ? தருஷ்டாந்தத்தில் இந்திரிய வ்யவஸ்தை ஏற்படுகின்றது எனபதை நாம ஒத்ததாகக்கொள்ளுகிறோம். அதுவும ஸகல ஆகாசத்திறகும இல்லை, நாம ஒரு ப்ரயத்நம் செயது, அதனால் ஒருவித்மான காறறு உண்டாகி, அந்தக காற்றின ஸம்யோகத்தால காதுகுள இருக்கும ஒரு பாகத்திற்கு ஒருவித ஸம்ஸ்காரம் ஏற்பட்டு, அப்படி ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்தக காதின பாகத்துடன் ஆகாசம ஸம்பந்தப்பட்டால, அந்த ஆகாசத்திறகு மாத்ரம் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏறபடும. இது; உபாதி ஸம்போக ப்ரதேசத்தின் வ்யவஸ்தையை அபேக்ஷிக்கவில்லை யாதலால் இது அகார்யகரம்.

யதோக்தி உபத்ரவ்யவ்யவஹ்ரோவவ்ருத்தெ ; ஸுகாஸுவ்ருத்தா வவ்ருஷாம் ஸுரீரெஷு மத்ஸ்ய-ஸுகியதெ வவ்ருவ்ருதெஸு வம்பொம உதி ஸ்ருஷ்டி ணயவி உவாயிவம்பொம வ்ருதெஸுகியஉ வவ! ஸுகாஸுவ்ருத் ஷ்ஸுரீ வெதெனைவ ஸ்ரோத்ரெம்த்ரியகு உஹ்ய-வமஸ்யாவீம்த்ரியவ்யவஹ்ரா உக்தா ; வாஸுயுதஷ்ட்ரு ஸுகாபொ ம ஸ்ரோத்ரெம்த்ரியம், வைகாரிகாஉஹம

மான காற்றினுல ஸமஸுகாரத்தை அடையும் காது ப்ரதேசத்துடன் கூடிக்கொணடிருக்கும ஆகாசமே அந்த இந்தரியம. அந்த ப்ரதேசத்திற்கும மற்றை ப்ரதேசங்களுக்கும எவவித பேத வபவஸ்தை இாமலிருந்தபோதிலும இந்தரிய வயவஸ்தை உபபந்நமாகும. கேவல ஆகாசத்திறகோவெனறால, அது, எல்லாருடைய சரீரங்களும் ஓரிடம விட்டு மற்றோரிடத்திற்குப் போகுமபொழுது, எவவித நியமமுமினறிகே ஸகலமான ப்ரதேசத்துடன ஸம்பந்தத்தைப் பெறுகின்றது. அமமாதிரியே, பரஹ்மத்தின விஷயத்தில் ப்ரதேச பேதத்தின் நியமம இருகிறபடியால், உபாதியின் ஸம்யோகம அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நிச சயம் ஸம்பவிகக வேணடும். தவிரவும், ஐந்து வித பூதங்களுள ஒன்றாகிய ஆகாசத்தையே காது எனனும் இந்தரியமாக நீஙகள சொல்லுகிறீர்கள். அது சாஸ்தர விருத்தம. நீஙகள சொல்வதை ஒத்துகொண்டே நாமும இதுவரையில ஸமாதானம் சொன்னோம. இப்பொழுது அதன் உணமையைச சொல்லுகிறோம ஆகாசம் சரோத்ரேந்தரியமாக

ஸுகாஸுவ்ருத் ஷ்ஸுரீவெதெனைவ ஸ்ரோத்ரெம்த்ரிய உஹ்ய-வமஸ்யாவீம்த்ரிய வ்யவஹ்ரோக்தா—இந்தரியம எனபது கேவல ஆகாசம அனறு. அப்படி அதை ஆகாசமெனறு ஒத்துகொணடே இப்பொழுது நாம ஸமாதானம சொனனோம. உணமையை விசாரித்தால இந்தரியம ஆகாசமனறு எனபது விளஙகும. அப்பொழுது பாஸ்கராசாரியாள சொலலப்படும தருஷ்டாந்தம ஸாவகாச அநுபபந்தமாகி விடும.

வைகாரிகாஉஹம்காராதெகாதஸம்த்ரியாணி—வைதிக பரக்ரியை பினவருமாறு நிறகும. பரக்ருதி மஹத முதலான தத்வங்களுள அஹங்காரம் எனனும் பெயருடைய தத்வம ஒன்று. அது, ஸாத்விகம ராஜஸம தாமஸம எனறு மூனறு வகைப்படும. ஸாத்விகாஹங்காரத்தை வைகாரிகமெனறும, ராஜஸத்தை தைஜஸமெனறும, தாமஸத்தைப பூதாதியெனறும சொல்வாாகள. ப்ருதிவீ அப்பு தேஜஸ வாயு ஆகாசம எனனும ஐந்து வகைப்பட்ட பூதங்களும தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகினறன; ஜ்ஞானேந்தரியங்கள ஐந்து, காமேந்தரியங்கள் ஐந்து, மனஸ ஒனறு, ஆக பதினொரு இந்தரியங்களும் ஸாத்விகாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. இது வைதிகாளுடைய மதம் இது இப்படி இருந்தால, ச்ரோத்ரேந்தரியத்தை ஆகாசமென்று எவ்விதம் சொல்லக் கூடும ?

காரணதைகாரஜமம் த்ரயாணி ஜாயந்த இதி ஹி வைதிகாஃ। யதோ(அ)யம் ஹ்யவதா வராஹமேண,

"தைஜஸாநீம் த்ரயாண்யாஹு: தைஜ்வா வைகாரிகா ஹ்யத:।
வைகாரிகம் ஹ்யதஶ்சாத்ர தைஜ்வா வைகாரிகாஃ ஸ்ம்ருதாஃ॥"

இதி। காயத்ரீ:—"வைகாரிகவைதைஜஸாய வித்மஹே விராடாத்மநே தீமஹி தந்நோ ஹிரண்யகர்ப: ப்ரசோதயாத்"। வ அ க்ருஷ்ணாத்மிகா ராஜஸஸ்தாரஸ்வரூப:। தத்ர தாத்ஸ்தர்யாத்தாதைராகாரஸ்தாத்மி ஸ்தாதி ஜாயந்த இதி வ்ருத்க்ருஷ்ணா, தைஜஸாத்ராஜஸாதஹம்காரா தைகாரஜமம் த்ரயாணி ஜாயந்த இதி வராஹதந்த்ரவசநாத், வாக்விகாஹம்காராதைகாரிகாணீம் த்ரயாணி ஜாயந்த இதி ஸ்ருதம் வ்யவதாய:। "தைவா வைகாரிகாஃ ஸ்ம்ருதாஃ" இதி।

மாட்டாது. வேதம அறிந்தவர்கள், பதினொரு இந்திரியங்களும வைகாரிகமாகிற அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன வென்று சொல்லுகிறார்கள். பகவான பராசரர் இன்ன வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார் —

"இந்திரியங்களோ தைஜஸங்களென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நாம், அவைகளை வைகாரிகங்களென்றே சொல்லுவோம்".

இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்—'வைகாரிகமென்றும தைஜஸமென்றும பூதாதி என்றும அஹங்கார தத்வம மூன்று வகைப்படும் அவைகளுள் வைகாரிகமென்பது ஸாத்விக அஹங்காரம, தைஜஸமென்பது ராஜஸம, பூதாதி என்பது தாமஸம். இவைகளுள மூன்றாவதாகிற தாமஸ பூதாதியிலிருந்து ஆகாசம முதலிய ஐந்து பூதங்கள உண்டாகின்றன வென்று முதலில ஸருஷ்டி க்ரமத்தைச சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ராஜஸ தைஜஸத்திலிருந்து பதினொரு இந்திரியங்கள உண்டாகின்றன வென்று சிலர் சொல்லுவதாகச சிலருடைய மதத்தைச சொல்லி, அதற்குப் பிறகு "தைவா வைகாரிகாஃ

தைஜஸாநீம் த்ரயாண்யாஹு:—இந்திரியங்களோ தைஜஸங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பராசர மஹர்ஷியின வாக்யம. இந்திரியங்கள தைஜஸங்களானால், அவை ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகிறவையாக இருக்க வேண்டும. அது தமது மதம அன்று எனபதை "ஸ்ருஹ்ரு:" (சொல்லுகிறார்கள்) என்பதால ஸூசிபித்தார்.

"தைவா வைகாரிகாஃ ஸ்ம்ருதாஃ—இந்திரியங்களெலலாம வைகாரிகங்களென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இதனால, இப்படிச சொல்வதுதான தமது மதம் எனபது ஸூசிதமாகின்றது.

ச்ரோத்ராः' எனபதால ஸாதவிக வைகாரிகங்களிலிருந்தே இந்திரியங்கள உண்டாகின்றன வென்று தமது மதத்தைப பராசரா ஸூசிப்பிக்கிறார். ''தெவாः'' எனபதறகு ''இந்திரி யங்கள'' எனபது பொருள. இபபடி வைகாரிகங்களாயுள்ள இந்திரியங்களுககு ஆகாசம முதலிய பூதங்களால போஷணம கிடைக்கின்றது எனறு மகா பாரதத்திற சொலலப்பட டிருக்கின்றது. 'இந்திரியங்கள பூதங்களுடைய பரிணமங்கள' எனறு சொலலும பக்ஷத தில, அபபொழுதும நாம சொலலும அவயவஸம்ஜ்ஞை பாஸங்கிக்கின்றது. ஆகாசம முத லிய பூதங்களின பரிணமங்களெலலாம, ஆகாசம முதலிய பூதங்களின விகாரங்கள எனனும காரணத்தாலேயே, சரீரமபோல, ஒரு அவயவஸம்ஜ்ஞையுடன கூடினவைகளாக இருந்து

''தெவாः—ஜ்ஞானி;''—''தெவாः'' எனனும பதத்திற்கு ''இந்திரி யங்கள'' எனபது பொருள. இந்திரியங்களை ''தெவாः'' எனறு சொலவது வேத ப்ர யோகத்தை ஒத்தது. ''ந அக்ஷ்ணோஷா மரூம்ஷி நாவி வாஆ நாஸ்யை தெ்ருவெः'' எனபது வேத பரயோகம.

வாக்ய—முதலில, 'ஐந்து வித பூதங்களே இந்திரியங்கள' எனறு பாஸகரா ளை சொல்வதை ஒத்துகொணடு கண்டநம செயயப்பட்டது. பிறகு 'பூதங்கள இந்திரி யங்கள அலல' எனபது நிரூபிகக்பட்டது. இபபொழுது 'பூதங்களின விகாரங்களே இந்திரியங்கள' எனனும மதம கண்டிக்கபபடுகிறது.

ஸ்ருதெ்ருவ்யாயத—பூதங்களால போஷணம. அதாவது, 'இந்திரி யங்கள பூதங்கள அலல, ஆனால இந்த ஐந்து பூதங்களால் அவைகளுக்கு ஒருவித போஷணம ஏற்படுகின்றது' எனறு சொனனதாயிற்று. இதை இவவிடத்திற சொல வானேன எனறால,சில கரந்தங்களில இந்திரியங்களைப் பௌதிகங்களெனறு கரந்த கர்த் தாகள் சொலலியிருகிறாகள; அப்படிச் சொலலியிருக்கு மிடங்களெல்லாவற்றிலும 'இந்திரியங்கள பூதங்களால போஷணம செயயபபடுகின்றன' எனறு மாதரம் நாம் அர்த்தம கொளள வேண்டுமே தவிர, 'இந்திரியங்கள பூதங்களின பரிணமங்கள' எனறு நாம அர்த்தம கொளளகூடாது எனபதை விளக்கும பொருட்டே.

ஸ்ருதிகெ்ருவீம்ஜ்ஞ்யாணாழ—இந்திரியங்களைப பூதங்களின் பரிணமங்க ளெனறு சொல்வது ஸாத்யமன்று, ஆகையால கீழச் சொலலப்பட்ட அநியமம நிற்கின

ஸரீர வத்யுஷ்டி தா வை வ ஸ்ரு-ஷாணா ஸிம்ரியாணி ஹவஜீதி ஸ ஹணஸ்ய
ஹெஹெஸ்ய நிரவயவே நிவி-டகாரே சுதியஹெநாநஹெயொவாயி ஹம்
ஹ்ம-ரு ஹொஷொ உஷ்ஷ்ரிஹாரு வைவெதி ஸ்ரஹ்யாநாநாஹெவாயம் வக்ஷ்
உகி ஸாஹ்வஹெஹொ ந ஸஹ-ரஹ்யஹெ ।

கொண்டு, ஜந்துக்களுக்கு இந்திரியங்களாக ஆகின்றன. பரஹ்மமோ அவயவமற்றது, விகாரமற்றது, இந்த காரணங்களால சேதிக்கத்தகாதது ஆகையால ஜீவனே பரஹ்மத்தின் பரிஸ்மமெனறு சொலவது ஸாந்யமில்லை. ஆகையால, 'இது உபாதியுடன ஸம்பந்தம பெறற ப்ரஹ்மம, இது அப்படி ஸம்பந்தப்படாதது' எனறு ஒரு வய வஸ்தை அதுபபந்தமே. வயவஸ்தை அநுபபந்தமாகிறபடியால உபாதியின் சேர்க்கை யால ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும கணக்கற்ற தோஷங்களெல்லாம பரஹ்மத்திறகும பரஸ்ப ரிக்கும. அந்த பரஸ்பரம பரிஹரிக்கக்கூடாததே. ஆகையால இந்தப் பக்ஷத்தை அவலம பிதத்திருப்பவர்கள கேவலம உபதேசமாத்ரத்தால த்ருப்தியடைகிறவர்களென்றே சொலல வேண்டும அப்படி த்ருப்தியடைகிறவர்களைச சாஸ்த்ரம அறிந்தவர்கள பஹுமதிக்க மாட்டார்கள.

றதே தவிர விலகவில்லை. உபாதியின சோகத்தையால பரமாத்மத்திறகு எவ்வித தோஷ மும ஸம்பவிக்கமாட்டாது எனபது பாஸ்கராசார்யரின் சக்தி, அதற்கு அவர்கள சொல லும் ஹேது, 'உபாதியுடன சேரும ப்ரஹ்மம வயவஸ்தித்தமாக இருக்கின்றதாகையால அதனுடன் சேர்ந்திருக்கும சுத்த பரஹ்மம சுத்தமே' எனபதுதான். 'அப்படி வய வஸ்தை இருந்தால நீங்கள சொல்வது உபபந்நமாகும, அப்படிப்பட்ட நியமம ஒன்று மில்லையே' என்பதுதான நமமுடைய ஆக்ஷேபம.

ஸரீரவத்—'சரீரம போல'. சரீரமானது பூதங்களின விகாரம. அந்தக் காரணத்தால அதற்குச சரீரத்தன்மை வயவஸ்தித்த ஜீவன ப்ரஹ்மத்தின விகாரமன்று, ஆகையால் அதற்கு வயவஸ்தை இல்லை ஜீவனே பரமாத்மத்தின பரிஸ்மம எனறு சொன னால், 'ஜீவன நித்யன், பிறப்பற்றவன', 'பரமாத்மம நிர்விகாரம' எனறு சொல்லும சருதி வாக்யங்கள விரோதிக்கும.

ஸ்ரஹ்யாநாத்—உபதேச மாத்ரத்தால த்ருப்தி அடைபவர்களின் சக்தி இது. நியாய விசாரம செய்து ஒருவித நிர்ணயம ஏற்படுத்தச் சக்தியுள்ளவர்கள இம மாதிரி சக்தியை அவலம்பிக்க மாட்டார்கள எனபது குறிப்பு.

ஷுரூவவரிணாரூஹ்ரூவமரூஷிகாரக்ஷரூ—ணி வ-ரூயஸ்தெ । ‘நிரவஷ்யதா அ ப்ரூஹ்மணஃ ஸகிவரிணாரூ உனி தெக், கெயம் ஸகிரூ—அஸ்தெ ? கிம் ப்ரூஹ்மவரிணாரூ—மவா ? உத ப்ரூஹ்மணொரூநஸ்ய காரவி? உஹயவக்ஷேரவி ஷுரூ—மவவரிணாரொரவஜ-ரூநீய வஸவ ।

கூரதீயெரவி வக்ஷே ஜீவப்ரூஹ்மணொ ஹெ-ரூஷவரூஹெரூஷ்ய அர

ஷுரூ—மவ... .....க்ஷவஜ-ரூநீய வஸவ—தவிரவும, பரஹ்ம ஸவரூபமே அசேதந வஸ்துக்களாக பரிணமிக்கின்றது எனறு நீங்கள சொலவதும அநுபபந்நம. அபபடி ஸவரூப பரிணாமத்தை ஒதுக்கொண்டால ‘ப்ரஹ்மம எவவித விகாரமும அறறது’ என்று சொலலும சருதி வாகயம விரோதிக்குமனறே ? ‘ஸவரூபம பரிணமிகினறது எனறு நாங்கள சொலலவிலலை, ஆனால பரஹ்மத்தின சகதியே அவவிதம பரிணமிக்கின்றது எனறு மாத்ரம சொலலுகினறோம ஆகையால பரஹ்மத்தின ஸவரூபத்திறகு எவவித தோஷமும பரஸங்கிக்கமாடடாது’ எனனில, சக்தி எனறு உங்களால சொலலபபடுவது எது ? அது பரஹ்மத்தின பரிணாமமா ? இலலாவிடடால் அது பரஹ்மமேயா ? இரணடு கோடியிலும பரஹ்மம பரிணமிகினறது எனபதை நீங்கள ஒத்துக்கொளளவே வேணடும. அதிலிருந்து தபபித்துக கொளள வழியிலலை.

கூரதீயெவி.....உ-ரூவ்யவரூத்ஹ—மூனறாவது பக்ஷத்திலும, ஜீவனுக்கும பரஹ்மத்திறகும பேதம ஒத்துக்கொளளப்படுவது போல அபேதமும ஒத்துக்கொள

ஷுரூ—மவவரிணாரூ—இதுவரையில, ‘ஜீவனும ப்ரஹ்மமும ஒனறே’ என்று சொல்வது ‘ப்ரஹ்மம தோஷமற்றது’ எனறு சொலலும ச்ருதிவாக்யத்திறகு விருத்தம என்பது உபபாதிக்கபபட்டது. இபபொழுது ‘பரஹ்மமே அசேதந வஸ்துக்களாக பரிணமிகின்றது’ எனறு சொலவதின அநுபபத்தியை எடுத்துச சொலலுகிறோம.

உஹயவக்ஷேரவி—இரணடு கோடியிலும. ‘சகதி எனபது ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமம’ எனறால ப்ரஹ்மம பரிணமிகினறது எனபது ஒத்துக்கொளளப் பட்டதாகிறது. ‘சகதி எனபது பரஹ்மத்தின் பரிணாமமனறு. அது பரஹ்மமே’ எனறால, அபபொழுதும ‘சகதி பரிணமிகினறது’ எனறு சொலலுகிறபடியால பரஹ்மமே பரிணமிகினறது எனறு சொனனதாகிறது.

கூரதீயெரவி வக்ஷே—இதுவரையில் பாஸ்கர மதம கண்டிக்கபபட்டது; இனி யாதவ ப்ரகாச மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில இந்த இரணடு மதஸ்தர்களுடைய கொள்கைளைச சறறுப் பராமரிப்போம. இவர்களை இருவருடைய

ஹ்ரீ-வமஸி, தவ்ய அ தத்வாஸி, ஸஸஹரி ஹெஹவஹ வ்ரவதாரஹெஹ வஹ ஸவ-ஹவ்ரஹ்ரஹெஹக்ஷாஸி, ஸவெ-ஹ ஜீவமதா ஹொஷாஹ்ஹ்வெவ

ளபடுகிறபடியாலும், பரஹ்மதத்திறகே ஜீவதத்தனமை சொலலபபடுகிறபடியாலும, ஸௌபரி மஹாவதி விஷயத்தில இருநத பேதம போலவும, ஈச்வரனுடைய அவதார விஷயங்களில இருக்கும பேதம போலவும், எலலாவறறிறகும ஈச்வரனுக்குமுளள பேதம இருக

பஞ்சம பரமாதத்ம எனறு ஒததுககொணடிருகிறாகள. சங்கர மதத்தில பரபஞ்சம என்பது பொய, இவாகள மதத்தில அப்படி இலலை இவாகள அவவிதம ஒததுககொளவதறகு காரணமென்ன வெனறால, தங்களுக்கு அபிமதமான அாதத்ததை ஸாதிதத்துக் கொடுக்கும சருதியாகிற பரமாணம விதத்திகவேணடும எனபதும், பாதம மோக்ஷம இவைகளுக்கு வயவஸதை விதத்திகவேணடும எனபதுமே. இவாகளுள பாஸகர மதஸதாகள, மோக்ஷம வந்தபிறகு ஜீவனும ப்ரஹ்மமும ஒனறே எனறு சொலலும சருதி வாகய பலதத்தைககொணடு 'ஜீவனுககும பரஹ்மதத்திறகும ஸ்வாபாவிக பேதமிலலை, ஆனால உபாதி ஸம்பந்ததத்தால ஏறபடும ஔபாதிக பேதம மாதரம் உணடு' எனறும, 'அசித் வஸதுவுக்கும பரஹ்மதத்திறகும பேதமும ஸ்வாபாவிகம, அபேதமும ஸ்வாபாவிகம' எனறும் சொலலுகிறாகள. இப்படி அசிதத்துககும ப்ரஹ்மதத்திறகும பேதம அபேதம இரணடும ஸ்வாபாவிகங்கள எனறு சொல்வதற்குக காரணம், ஸகல பதாரதங்களும பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைததாயிருக்கினறன எனறும, பரஹ்மம் எவ்வித மலமும அறறது என்றும சொலலும சருதி வாக்ய பலமே. யாதவ ப்ரகாச மதஸ்தாகள, 'மோக்ஷம வந்த பிறகும ஜீவனும பரஹமமும வெவவேறு' எனறு சொல்லும சருதி வாக்ய பலதத்தைக கைபபறறி, 'ஜீவனுக்கும பரஹமதத்திறகும உள்ள பேதம அபேதம இரண்டும, அசிதத்துககும பரஹ்மதத்திறகுமுளள பேதாபேதங்கள போல ஸவாபாவிகங்கள' எனறு சொலலுகிறாகள இதுதான இவாகளுககுளள வ்யதயாஸம. இவைகளைப பற்றிய மற்றை அமசங்கள அவவவவிடங்களில உபபாதிககப்படும.

தவ்ய அ தத்வாஸி—ப்ரஹமதத்திறகு ஜீவதத்தனமை ஏறபடுகிறபடியால, முதல் 'தத' சபதம பரஹ்மத்தையும, இரணடாவது 'தத' சப்தம ஜீவனையும் குறிகின்றன.

ஸஸஹரிஹெஹவஸி—ஸௌபரி என்பவா ஏகாலதத்தில் அநேக சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டதாகப் புராணகதை சொலலுகின்றது. அபபடி சரீரபேதம் வந்தும் அந்தச் சரீரங்களுகுள் இருந்த ஜீவன் ஒன்றுகவே இருந்தது என்பது இவ்விடதில் விஷயம.

வ்ரவதாரஹெஹவஸி—பகவான பல அவதாரம எடுகைகையிலும எலலா அவதாரங்களுகும ஈச்வரத்வம் உண்டு என்பது விஷயம.

ஸ்ரு: । வதத்ருக்தம் ஸவதி—'ஸ்ரம்ஸ்ரு: ஷ்ரு ஸ்ரெவெனைவ ஸ்ரு ஸ்ரு திய-ருகு ஸ்ரவஸ்ரஷிஹெஷெ ஸ்ரவஷ்ஷித உதி ஹி தத்ருதுகுகுவணை-ருகம் கிரியதெ। தயா ஸவதெயுகுரத்ருஷ்ணுஸ்ரு ஷ்ரவடுஸ்ரஸ்ரவஸ்ரஷிமதஸ்ரு உத்ருகாஸஸ்ரணாதீஸ்ரு ஸவ-ருகாய-ருணி யயா தவெய்வ ஸவதி, வனவம் ஸவ-ருஜீவமதஸ்ரு ஸ்ரு உ-ருஸ்வஸ்ரஷி ஸவ-ருஜீஷ்ரு ஸ்ரமதவெவ வ்யாகு' உதி। 'வடுஸ்ரஸ்ரவஸ்ரஷிஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸ்ரு ஸ்ரு ஸ்ரவய-ருகு ஸ்ரு உவ்யம் யயா காய-ருஸ்ரஸ்ரஸ்ரமத்ருதிழி, வனவெவ ஸ்ரு ஸ்ரு

கிறபடியாலும், ஜீவனிடததில தென்படும் தோஷஙகளெல்லாம பரஹ்மததிறகும பரஸஙகிகும எபபடியெனறால—'ஜகத ஈசவரனே ஆதமாவாக உடைததாயிருக்கினறது எனறு அவாகள சொலவது உணமையேயாயினும், ஈசவரன தனது ஸ்வரூபததாலேயே தேவனுகவம மநுஷயனுகவும திரயகுகளாகவும ஸ்தாவரஙகளாகவும பிரந பிரநமாக கிறகிறான எனபதன்றே அவாகள அபபடிச் சொலவதன கருதது? அபபடி ஈசவர ஸவரூபமே இவவிதமாக கிறகினறது எனறு சொலலும பகுததில், ஸகல ஜீவனகளாலும அநுபவிக்கபபடும ஸுக துககஙகளெலலாம ஈச்வரனுலேயே அநுபவிகக பபடுகினறது எனறு ஒததுக் கொளளவேணடும. குடம மடகு முதலியவைகள எநத மண உருணடையின ஸவரூபாவஸதிதியோ அநத மண உருணடைகே, அநத குடம மடகு முதலியவைகளாகொணடு செயயபபடும ஜலாஹரணம முதலிய காரயஙகள அநவயிப்பதை நாம பாகதிரோமனறே? அதுபோல ஜீவனைப் பறறி கிறகும தோஷஙகளெலலாம ப்ரஹ்மததிறகே அநவயிகக வேணடாவோ'? 'குடம் மடகு முதலியவைகளாகச் செயயபபடாமலிருககும மண உருணடைகுக் காரயமொனறும எப்படி

ஸ்ரம்ஸ்ரு ஷ்ரு ஸ்ரெவெனைவ ஸவஸவஷ்ஷித உதி தத்ருதுகுகுவ ணை-ருகு நிழ—யாதவபரகாச மதஸதாகள, நமமைப போல ஜகததிறகு ப்ரஹ்மாதமகத்தன்மையை ஒததுகொளளுகிறாகள. ஆனால நாம, 'பரபஞசம சரீரம, பரஹ்மம அதறகு ஆதமா' எனறு பரபஞசததிற்கு பரஹமாதமகதவம சொலலுகிறோம, அவாகள, 'பரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாக கிறகிறது' எனறு பரஹமாதமகதவம சொலலுகிறார்கள் இபபடி ப்ரஹ்மாதமகதவம சொலவதைததான 'ஷ்ரு ஸ்ரெவெனை எனனும சபதம் குறிகின்றது

வடுஸ்ரஸ்ரவஸ்ரஷிஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸ்ரு ஸ்ரு ஸ்ரவய-ருகு ஸ்ரு உவ்யழி—'ப்ரஹ்மததில ஒரு அம்சமே ஜீவனுகிறது; அபபடி ஜீவனுகினற அமசததிற்கு ஜீவனகளிடம காணபபடும தோஷஙகள பரஸஙகிததாலும, ஜீவனுகாமலிருக்கும மற்றொரு அமசததுகு அவை ப்ரஸஙகிக்கமாட்டா' எனனும ஸமாதாநதைதத தூஷிகிறோ. அமசங்கள இரணடாலும் அம்சி ஒனறு தானே எனபதுதான் தூஷணம

வஸு உதாஜாதி ஜீவகுணாந்வயாதெஷ்டாः லவ-ஜ்ஞகு வாத்ரீவாம்கஷ்டு கூஷிகுயாணமாணாகுாः' உதி தெகி வாத்ரீ । 'ஹ வனவெஷ்டா வனகெ நாம்பொத குயாணமாணாகுாः, வ வனவாதெஷ்டநாம்பொத ஹொயமாணாகுாः' உதீயாத்ரு, ஆயொாம்பாயொரீஷ்டாகுவாவிபொஷாகி । 'ஆவம்பாள வ்யவஷ்டிதள' உதிதெகி, கவெத்த தாஹः? வனகுவொயவெகெநாம்பொத நிதீயத்ரு-ாः விகுவாகி ஸம்பாஜுரெண வா-விகுவாவி தெஷ்டாகுாய கஷ்டு தெ । யா தெவத்தவொயகுவிந்து ஹவெத்த அம்தாவம்காாரணெவः கெயாரகடகாம்மாயாம்காாः, தவொயவாதயஷ்டிந்து ஹவெத்த ஊஹாஹிவாதः காாநாதது ஜ்ஞாநாவ்யவெஷ்டா, தநிதவெஷ்டாவஷ்டி வ்யா

அவயிக்க வில்லையோ, அப்படியே தேவனுகவும் மநுஷ்யனுகவும் பசுவாகவும் ஸ்தாவராகவும் இல்லாமல் இருகும் ஈசவராம்சத்திற்கு ஒரு தோஷமும் அவயிகமாட்டாது ; அநத ஈச்வராமசம், ஸர்வஜ்ஞதவம ஸத்ய ஸங்கலபதவம முதலிய கல்யாண குணங் களுக்கெல்லாம இருப்பிடமாகவும இருகக்கூடும்' எனனில, அது உண்மையே. இபடிச் சொலவதன் அாதநமென வெனறால, 'ஒரே ஈச்வரன ஒரு அமசத் தில் கலயாண குணகரன், மறறொரு அமசதில ஹேயகுணகரன' என்பது தான். இரண்டு அம்சங்களுகும ஈச்வரதனமை இருகினறதனறே? 'அப்படி இலலை ; இரணடு அமசங்களும் வெவவேறுக வயவஸ்திதங்களாக இருகினறன' என்னில, அபபடிபபட்ட வயவஸதையால லாபமென ? எப்படிப்பட்ட வயவஸ்தை இருநதபோதிலும, ஒருவனுககே ஒரு பககதில் எபபொழுதும துக்காநுபவ மும் மற்றொரு பக்கத்தில எப்பொழுதும ஸுகாநுபவமும இருநதால, அவனை ஈசவர னென்று எப்படிச சொலலக்கூடும்? இது, ஒருவனுககு, ஒரு கையில் உததமமான சநதனப் பூச்சும் தோள்வளை கஙகணம மோதிரம முதலிய ஆபரணங்களால அலங்காரமும, மற் றொரு கையில் உலகையால அடியும பெருதத தீயின ஜ்வாலையில ப்ரவேசமும் செயவதற் குத் துலயமன்றே ? 'பரஹ்மததிறகு அஜ்ஞாநம நேர்கின்றது' என்று சொல்லும

'அம்தாவம்காாரணெவः' என்பது ஐஹிக அலப ஸுகததிறகு தருஷ்டாநதம ; 'கெயாரகடகாம்மாயாம்காாः' எனபது மோக்ஷ ஸுகததிற்கு தருஷ்டாநதம. இபபடியே 'ஊஹாஹிவாதः' என்பது ஐஹிக அலப ஸுகதததையும 'காாநாதது ஜ்ஞாநாவ்யவெஷ்டா' என்பது நரக ஸம்பநதமாயும அநத்தமாயுமுள்ள துக்கத்தையும குறிகினறது

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளை அடைவதற்கு ஸாதனமாக ப்ரபத்தி என்ற உபாயத்தை உபதேசிக்கிறார்கள். ப்ரபத்தி என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளை அடைவதற்கு ஸாதனமாக ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறது. ப்ரபத்தி என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளை அடைவதற்கு ஸாதனமாக ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறது. ப்ரபத்தி என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளை அடைவதற்கு ஸாதனமாக ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறது.

கக்ஷியைகாட்டிலும் இப்படி பேதாபேதம் சொல்லும கக்ஷி மிக கொடியதே ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும துக்கங்களோ அளவற்றவை, எல்லாம பரமார்த்தங்கள்; அவை எல்லையற்றவை, ஆதலால் ஸம்ஸாரிகளால சரமமினறித தாண்டக கூடாதவை அப்படிப்பட்ட துக்கங்கள ஈசவரனுக்கு ஒரு அமசத்தில பரஸங்கிக்கினறன எனறு சொலவது பெருத பாபமே இது எங்களுடைய கருத்தனறு, ஜீவன எனறு சொல்லப்படும ஈசவராமசம பரஹ்மத்தைக காட்டிலும விலக்ஷணம எனபதே எங்களுடைய கருத்து' எனனில. எங்களுடைய வழிகளே நீங்கள வர்ணிக்கள நாங்கள உபபாதித்த தோஷங்களெல்லாம ஈசவரன ஸ்வரூபத்தாலேயே சேதநாசேதந பதார்த்தங்களாக நிறகிறான' எனனும அபேத பக்ஷத்தில பரஸங்கிக்குமே தவிர, 'ஈசவரன எலலாவற்றிறகும அந்தராத்மா எல்லாம அவனுடைய சரீரம்' எனறு வைலக்ஷண்யம ஒதுக்கொண்டு சரீரசரீரி பாவத்தால் ஐக்யம சொலலும பக்ஷத்தில பரஸங்கிக்க மாட்டார தோஷங்கள பரஸங்கிக்கமாட்டா எனபது மாத்ரமில்லை; ஸகல சேதநாசேதனங்களுக்கும நியமிப்பது முதலிய பெரிய குண கணங்களெல்லாம இந்தப பக்ஷத்தில சொலலப்பட்டவை யாகினறன ஈசவரனுக்கும மற்ற வஸ்துக்களுக்கும சொல்லப்படும ஸாமானாதிகரண்யமும உள்ளபடி முக்யமாகவே அந்வயிக்கும

நிர்வஹிக்கும நியந்ருத்வம்—இவ்விடத்திலுள்ள 'சக்தி', சப்தத்தால தாரகத்வமும சேஷித்வமும ஸங்கரஹிக்கப்படுகினறன ஆதேயத்வம நியாம்யத்வம சேஷத்வம இவை எவ்விடத்தில நியதமாக இருக்கினறனவோ அது சரீரம், தாரகத்வம நியந்ருத்வம சேஷித்வம இவை எவ்விடத்தில நியதமாக இருக்கினறனவோ அது சரீரி எனபது நமது வ்யவஸ்தை

கூவி ஐ. வனகஷு வஷ்ணெநா ஹி ஸிஞாஹிஞக்வம் விர்ஷ்டுக்வாஞ வம்ஹவதீ தூர்ஷ்டு। வடஷு வடாஜிஞுக்வெ வஸி தவு தவிஞுஹாவ3, கூஹிஞுக்வெ வஸி தவு ஐ ஹாவ ஐதி। வனகஷிஞு காவெ வைகஷிஞு ஜெஸ்ஸ ஐ வனகஷு ஹி வஜாயஷ்ஷு ய்ர்மவதி ஜாவொர்வஸஜா வஷ்ஷ விர்ஷ்டுஃ। 'ஜாதூர்தநா ஹாவொ வுஷ்டூர்தநா ஹாஹாவஃ', ஐதி வெஷ. ஜாதெ வர்ஷ்டூர் கூஜெஜெ வஸி வண்ணெ ஷ்ணவு வஜாவ

கூவி ஐ வனவ—தவிரவும், வேறுபட்டும வேறுபடாமலு மிருகளும தனமைகள பரஸபரம விருதத்தங்களானபடியால, அவை ஒரே வஸ்துவுகளு ஸமப விகமாட்டா எனறு கீழே சொலலபபட்டிருககிறது குடம வஸதரதகைக காட்டிலும வேறு பட்டதாலை குடததில வஸதரமிலலை யெனறு சொனனதாயிறறு; வேறுபட்ட தனறு எனறு சொனனலை. குடததில வஸதரம இருககினறது எனறு சொனனதா யிற்று ஒரே காலததில ஒரே தேசததில ஒரே பதாரதத திறகு இருபபும இருப பினமைபும விருததமன்றே? 'ஜாதயாகாரதத்ால இருபபும. வ்யகதயாகாரத்தால் இருப

கூவி ஐ—இதுவரையில ஜீவனுகளும பரஹ்மததிறகும சொலலபபடும பேதாபேதங்கள, சருதி பலதைக கொணடு தூஷிகபபட்டன, இனி ஸாமாநயமாக ஸகல வஸ்துவுகளும சொலலபபடும பேதாபேதங்கள நிரஷிகபபடுகினறன

உதது—கீழே நிரவிசேஷ வஸதுவை நிரஸநம செயயும காலததில், இதத பேதாபேத மதம பரஸகதாநுபரஸகதமாக கணடிகபபட்டிருகிறது [95-வது பக கதைப பாரக] ஆலை அவவிடதில, அபபடி ஒரே வஸது பிநநமாகவும அபிநநமாக வும இருபபது ஸாதயமிலலை எனபதை விததமாக வைதது கொணடு அஸமபவம சொலலபபட்டது இவவிடதில அது உபபாதிகபபடுகினறது

ஜாதூர்தநா—ஆசார பேதத்ால அவிரோதத்தைச சகிகிறார் ஜாதி எனறும வ்யகதி எனறும இரணடு உணடு குதிரை மாடு மூலியவைகளெலலாம மரு கங்களாகையால மருகதவதை ஜாதியெனறும அதை பரகாரமாயுடைய குதிரை மாடு மூலியவைகளை வ்யகதிகளெனறும சொலவாகள குதிரை மாடு இரணடையும ம்ருகங்களாக மாதரம கவனிககும பொழுது அவைகளுகு அபேதம தோறறும எனப தும, அவைகளை வயகதிகளாகக கவனிககும பொழுது பேதம தோறறும எனபதும இவ்விடதிற செயயபபடும சகதை.

ஜாதெவுர்ஷ்டூர்—இந்த சகதைகு ஸமாதாநததை மூனறு கோடிகளா கப பிரிதததச சொலலுகிறார் ஜாதியும வ்யகதியும ஒனறு? வெவ்வேறு? இலலாவிட்டால ஒனறுகவும வெவவேறுகவும இருககினறனவா? எனபது பிரிவு.

வ்யவஹாரஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸாதி ஸாதிமத்வ ஸாதிமத்வாப்யாம் ஸாதி ஸாதிமத்வாப்யாம் வ்யவஹாரஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸாதி ஸாதிமத்வாப்யாம் ஸாதி ஸாதிமத்வாப்யாம் ஸர்வ ஸர்வஸ்ய ஸாதி

வ்யவஹாரவைலக்ஷண்யாத். தஸ்ய ச ஸம்ஸ்காரஸ்ய கர்மஸாத்யத்வேந ப்ரகார தயாऽவஸ்தித்யுபபத்தேஶ்ச। ‘ஸ்யாத்’ இதி வாக்யஸ்ய। ‘ஸ்யாத்’ இதி வாக்யம் ப்ரகாரத்வே, ‘ஸ்யாச்சேத்’ இதி வாக்யஸ்ய ப்ரகாரஸ்ய ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்வதந்த்ரவஸ்துநி ஸ்திதிர்ந ஸம்பவதீதி வ்யவஹாரவைலக்ஷண்யாத் ப்ரகாரஸ்ய। ஸ ச வஸ்துநோ ஸ்வரூபவ்யவஹாரவைலக்ஷண்யம் ச, ஸம்வேத்யத்வம்। யதா ஸம்வேத்யம்

ளாகினறன அபபடி அவை பரகாரஙகளாகிறபடியால், பரகாரம பரகாரி இவை இரண டும வெவ்வேறு எனபதும பரகாரம பரகாரியை விட்டுத் தனிதது நிறக அயோகயமென பதும, அது தனிதது கரஹிகக கூடாதது எனபதும, அநத அமைபபு பல வஸதுகளி டதில பரகாரமாக நிறகிறது எனபதும, இவையெலலாம முனனமேயே விவரிகக பட்டிருகினறன இபபொழுது நான பாகக்ரும வஸது முன எனஞல பாகக்பபட்ட வஸதுவின ஜாதியைச சோதத்தே’ எனறு நமகரு ஜஞாநம ஜநிபபதெலலாம அவை யிரணடும துலயமான பரகாரதததை உடைததாயிருபபதாலேயே, முன ஒரு கொமபைக கையில கொணடிருபபவனைப பாரத்து விடடு பிறகு அமமாதிரி மறறொருவனைப பாரதால, ‘இவனும தணடு’ (கொமபைக கையில கொணடவன) எனனும ஜஞாநம நமகரு ஜநிபபதைப போனறதே இநத ஜஞாநமும இநத ஜாதி முதலான பரகாரமே வஸதுவின பேதமெனறு சொல்லபபடுகினறது அதாவது, அது அநத வஸதுவைக காடடிலும வேறுபடடது எனறு வ்யவஹரிபபதறகு அநத வஸதுவுடன அது ஸம்பந் தபபட்டிருபபதே காரணம எனறு சொனனதாயிறறு அபபடி அது வ்யவஹார காரண மாக இருபபதும வேறு ஒரு காரணதாலும ஏறபடவிலலை எபபடியானுல ஒரு வஸ துவை அறிவதானது அநத வஸதுவின வ்யவஹாரதததிறகு காரணமாக இருகக

அதறகு ஸமாதாநம சொலலுமபொழுது விஸதாரமாக உபபாதிக்கபபட்டிருகினறன (95 98 ம பகககளைப பாரகக)

வ்யவஹாரவைலக்ஷண்யாத்—பரகாரம ஒனறாக இருகக்கிறபடியால, அதாவது—துலய மான பரகாரதததை உடைததாயிருகக்கிறபடியால் எனபது கருத்து

ஸ ச ஸ்வபாவ—வடகதிகளின விஷய பேத வ்யவஹாரதததிறகு ஜாதியோகம அபேக்ஷிகக்பபடுவதுபோல, ஜாதியின விஷய பேத வ்யவஹாரதததிறகு வேறு ஹேது

வஸ்துநோ வ்யவஹாரஹேதுத்வே ஸ்வஸ்ய வ்யவஹாரஹேதுத்வ ஸம்பவாத். அத வஸ்வ ஏ 'ஸ்நாத்ருஹி ப்ரத்யக்ஷம் ந லக்ஷயாமி, ஜாத்யாதி ஸாமான்யாத், ஜாத்யாதிஸம்ஸ்தா நஸம்ஸ்தி தஸ்ய வஸ்துநஸ் ப்ரத்ய க்ஷண ஸ்ரூஹீ தக்வாசு தஸ்ய வஸம்ஸ்தா நாத்விஜாத்யாதெஸ் ப்ரதி யெ! ஸ்யலெக்ஷயா லெக்ஷ்வ்யவஹாரஹேதுத்வக்வாச்ச! ஸ்வரூபவசநாத் தொஷஸ்ய வ்யவஹாரஹேதுத்வெ ஸதி.

॥ இதி வாவக்ஷநிராஸ விஷ்டாரஸ் ॥

கொண்டு தனனுடைய வ்யவஹாரத்திறகும் காரணமாகினறதோ, அபபடியே இநத ஜாதி முதலிய பரகாரமும மறறை வஸ்துகளின் வ்யவஹாரத்திறகு காரணமாக இருநதுகொணடு தனனுடைய வ்யவஹாரத்திறகும காரணமாகினறது இமமாதிரி யான யுகதிகளை ஆதாரமாகக கொணடே நாம, 'பரதயக்ஷம எனனும பரமாணம எவ்வித பேதத்தையும கரஹிபபியாமலே கேவலம வஸ்துவின இருபபை மாதரம கரஹிபபிகக கூடும' எனபதைப போனற வாதங்களை நிரஸநம செயகிறோம பரதயக்ஷம எனனும பரமாணம ஜாதி முதலிய அமைபபுடன கூடிய வஸ்துவையே காடடுகிறதனறோ? அநத அமைபபு ரூபமாகிற ஜாதி முதலியதும பரதியோகியைத தோறறுவிதலுக கொண்டு வஸ்துவின பேத வ்யவஹாரத்திறகும ஹேதுவாகவும ஆகிறதனறோ?

ஸ்வரூபவ உக்தெஸ்—பரஹ்ம ஸ்வரூபமே அசேதந வஸ்துகளாகப பரிணமிகினறது எனறு சொலவதும தோஷ துஷ்டம எனபதும பாஸகர மதத்தை நிரஸநம செயயு மிடதில விவரிககபபட்டிருகினறது

(பரபக்ஷநிராஸம முறறிறறு)

அபேக்ஷிதமோ? எனறு ஒரு சங்கை செயதுகொணடு 'அபபடி வேறு ஹேது அபே க்ஷிதமில்லை, எனெனறால, ஜாதி முதலியனை ஸமவேதநம போல ஸ்வபரநிர்வாஹகங் கள' எனறு ஸமாதாநம சொலலுகிறார

ஸ்வரூபவசநாதெஸ்தொஷஸ்ய—இதுவரையில, 'ஜீவ ஸ்வரூபமும பரஹ்ம ஸ்வரூபமும ஒனறே' எனறு சொலவதால ஸம்பவிககும சுருதி விரோதம உபபாதிககபபட்டது இபபொழுது 'ஸ்வரூபவ' எனனும வாகயத்தால் 'அசேதந வஸ்து ஸ்வரூபமும பரஹ்ம ஸ்வரூபமும ஒனறு' எனறு சொலவதால ஏறபடும தோஷம பரஸ்தாவிககபபடுகினறது

ஸ்ரீ:

॥ ஹயக்³ரீவாய நம: ॥

"யோ வ்யாபினம் தி³வ்யம் வ்யாபினம் ஸுதே³வம் வ்யாபினம் ஸர்வம் வ்யாபினம் ஸரீரம் ய வ்யாபினமுதே³வம் ய யதி³ வஸ்து தம் ஸூத்ரஸ்ய-ர்ஷிம் ப்ரதி" (வ்யாஹ்ருʼதீனாம் காண்வவாடி:)

"ய ஸூத்ரம் தி³வ்யம் தி³நாத்மகம் ய: ஸூத்ரம் நம் யஸ்ய ஸரீரம் ய ஸூத்ரமுதே³வம் ய: ஸூத்ரஸ்ய-ர்ஷிம் ப்ரதி" (வ்யாஹ்ருʼதீனாம் ஸாயஞ்சி நவாடி:)

ஸ்ரீ:

ஸவபக்ஷ ஸ்தாபநத்தின் விஸ்தாரம்.

யோ வ்யாபினம் ... ஸ்ம்ருʼதி — "எவன பரமாத்மாவில இருந்து கொண்டு அதன உள புகுந்தவனையும் அதனால அறியப்படாதவனையும், அதைச சரீரமாக உடையவனையும் அதன பரவ்யூஹ விபவ லக்ஷணமான நியமநங்களைச செய்கிறானோ, அவன உனக்கு அந்தர்யாமி, அவனே அந்த பரமாத்மா கதங்களான தோஷங்களை ஸம்பாதிக்கமாட்டான்"

"எவன ஆதமாவினிடத்தில இருந்துகொண்டு, அதன உள்புகுந்தவனையும் அதனால் அறியப்படாதவனையும் அதைச சரீரமாக உடையவனையும் அதன பரவ்யூஹ விபவ லக்ஷணமான நியமநங்களைச செய்கிறானோ அவன உனக்கு அந்தர்யாமி, அவனே அந்த ஆத்ம கதங்களான தோஷங்களை ஸம்பாதிக்கமாட்டான்"

கரந்தாரம்பத்தில் மங்கள ரூபமாகச செய்யப்பட்டுள்ள 'வாரம் வ்ரஜ்யை வாஜிந்' இரண்டாவது ச்லோகத்தில தாம பரமதாவித்திருந்த பரபக்ஷ நிராஸத்தை இது வரையில் விஸ்தரித்ததுச சொன்னார் இனி 'ஹரிஷ்யஹ்' இதயாதியான மூல ச்லோக தில பரமாத்மாவித்திருக்கும் ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தை விவரிக்க ஆரம்பிக்கிறார்

யோ வ்யாபினம்—முதலில 'தத்ஸவிது' முதலான அபேத ச்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யத்தை. பேத ச்ருதி வாக்யத

"யஃ பூயிவீஷ்ஞெ ஸம்யாஸு யஷ்ய பூயிவீ ஸரீரம் யம் பூயிவீ ந வெத" ஜ்தாதி "யொ2க்ஷரஷ்ஞெ ஸம்யாஸு யக்ஷ்யாக்ஷரம் ஸரீரம் யஷ்க்ஷரம் ந வெத" "யொ ஆத்மஷ்ஞெ ஸம்யாஸு யக்ஷ்யாத்மஃ ஸரீரம் யம் ஆத்மா நஃ வெத. வஷ ஸவஃ ஈஶ தாஞ்ஞா தாக3ஹத - வாவா திவ்யா ஜெவ வஸகொ நாராயணஃ" (ஸுவாலொவநிஷது)

' எவன பருதிவியின உளளில ஸஞசரிததுககொணடு அதைச சரீரமாக உடைய வனுயும அதனுல அறியபபடாதவனுயும " எனபது முதலானவும,

" எவன அக்ஷரமெனறு சொல்லபபடும ஆதமாவின உளளில ஸஞசரிததுக கொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனுயும அதனுல அறியபபடாதவனுயும;" "எவன மருயுவின உளளில ஸஞசரிததுககொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனுயும அதனுல அறியபபடாதவனுயும இருககிறானே, அவன ஸாவ பூதஙகளுககும அந்தராதமா ; அவனே அவயவைகளின தோஷஙகள ஸபாசிகக மாடடா, அவன அதவிதீயனுன பகவானுகிற நாராயணனே"

களுககும அபேத சருதி வாகயஙகளுககும விரோதம வராமல் ஆததம சொலலக கோலி, அபபடி ஆததம சொலவதறகு உபயோகமாக இருககும கட்க சருதி வாகயஙகளின சிலவறறையும பேத சருதி வாகயஙகளின சிலவறறையும இவவிடத்தில உதாஹரிககிறா பரஹமமும சேதநாசேதந வஸதுகளும ஒனறே எனறு சொல்லும வாகயஙகள அபேத சருதிகளெனறும, அவை யிரணடும வெவவேறு எனறு சொல்லும வாகயஙகளை பேத சருதிகளெனறும, பரஹமம ஜீவனுகளும அசேதந வஸதுகளுக கும ஆதமாவாக இருககினறது எனறு சொல்லும வாகயஙகளை கட்க சருதிகளென றும வயவஹரிபபது வழகக இவவிடதில உதாஹரிகபபட்டுளள வாகயஙகளுள " யஃ பூயிவ்யாம் " எனபது முதல " ஈந ஜீவெநாதநா " எனபது வரையி லுளள வாகயஙகள கட்க சருதி வாகயஙகள அதறகுப பிறகு வரும வாகயஙகளெல லாம பேத சருதி வாகயஙகள

" யஃ பூயிவ்யாம் " எனபதால பரஹமம அசேதநதிறகு அநதாயாமியாக இருககினறது எனபதும ' ய ஆத்மநி ' எனபதால் பரஹமம சேதநதிறகு அநதா யாமியாக இருககினறது எனபதும சொலலபபடுகினறன ' யஃ பூயிவீம் ' இதயாதி யால அபபடி அநதாயாமியாக இருககும பரஹ்மம நாராயணன எனறு சொல்லபபடும தேவதையே எனபது விளககபபடுகினறது

" ஆ ஸுவர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே। தயோரன்யः பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அனஶ்னன்னன்யோ அபிசாகஶீதி " (உபநிஷத்)

" த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்தம் சைவாமூர்தம் ச மர்த்யம் சாம்ருதம் ச ஸ்திதம் ச யச்ச ஸத்யம் ச தத்வம் ச ஸத்யமிதி " (பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்)

" ஸமாநகுணங்களான குணங்களுடன் கூடினவைகளாகவும், பரஸ்பரம் ஸமாநங்களாகவும் இருக்கும் இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரே வ்ருக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றன; அவைகளுள் ஒன்று பகவானான பலங்களைப் புஜிக்கின்றது, மற்றொன்று அந்த பலங்களைப் புஜிக்காமலே பராகாசிக்கின்றது "

" ஸகல ஜந்துக்களின் உள்ளிலும் அவன் ப்ரவேசித்திருக்கிறான்; அவன் அவர்களை நியமிக்கிறான்; அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாகிறான்."

" அதை ஸ்ருஷ்டித்தான், அதன் உள்ளில் அநுப்ரவேசித்தான் அதை அநுப்ரவேசித்து, அவனே நிர்விகாரனும் எப்பொழுதும் ஒரே ரூபத்துடன் கூடியவனும் இருக்கும் சேதநனுமாகவும், விகாரஸ்வபாவமான அசேதநமாகவும் ஆனான் " எனபது முதலானவும்

" ஸத்யம் " " ஸுவர்ணா " எனனும் சப்தங்கள், அந்த பரப்ரஹ்மம் அப்படி அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஹேய குணங்களால் எவ்விதமாறுதலையும் அடையாமல் அது நிர்மலமாகவே இருக்கின்றது எனபதைக் குறிக்கின்றன

" ஆ ஸுவர்ணா " இத்யாதியான வாக்யம் பேத சருதியாக இருக்கையிலும், இவ்விடத்தில் இது அந்த அர்த்தத்தை விளக்குவதற்காக உதாஹரிக்கப்படவில்லை, ஏனென்றால் பேத சருதிகள் பின்னுடி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன ஆனால் ' அந்த பரப்ரஹ்மம் அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும் அது நிர்விகாரமாக இருக்கின்றது ' என பதை விளக்குவதற்காகவே அது உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும் இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு பக்ஷிகளும் ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் முறையானது சரீரத்தையும், பழமானது காம பலத்தையும் குறிக்கின்றன பழத்தின் போஜநம் எனபதால் காம பலாநுபவம் சொல்லப்படுகின்றது ' பரமாத்மா அந்த பழங்களைப் புஜியாமல் பராகாசிக்கின்றது' எனபதன் பொருள், 'அந்தச் சரீரத்திலேயே தானும் இருக்கையிலும் தான் காம பல போகத்தாவனறு ' எனபதுதான

"சுத்த ஜீவஸ்வாதந்த்ர்ய-விஷய ஸாஸ்த்ரமிவ வ்யாகரணவாணி" (மஹாபாஷ்யம்)

"வ்ரயமாதாநம் வ்ரிதாரம் அ உக்வா ஜுஷ்வத்த ஹ்ரஸ்வதக்வ ரெதி" "ஹோக்தா ஹோமயம் வ்ரிதாரம்அ உக்வா வவக்ஷும் வ்ரோக்தும் க்ரியம் ஸ்ரூ வதக்" (உத்தரகோவ நிஷத்)

"நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்" [கடோவ நிஷத்)

"வ்யாகரணேந ஈச்வரஸ்ய ஆராதநம்"

"இபபடி நிர்விகாரனை சேதநனுகவும் விகாராஸபதமான அசேதநமாகவும அவன் ஆகையிலும, அவன தனககு இயறகையாயுளள நிவிகாரதவ லகஷணதத விடாமலே இருகதான"

"இநத ஜீவனுகளுள ஆதமாவாக அநுப்ரவேசித்து தேவாதி விசித்ர ஸரு ஷடியையும அவைகளுகளுப பெயாகளையும செயவேன" "ஸமஸாரமாகிற சகரததில தனனச சுழறறுகிறவன் பரமாதமா வெனறும, அபபடிச சுழறறபபடுகிறவன அவனைக் காடடிலும் வேறுபபடடவ னெனறும உணாகது, அநத உணாசசியால் ப்ரீதனான பரமாத மாவுகு பரீதி பாதரான்ய, ஜீவன, முகதியை அடைகிறான"

"அநுபவிகிறவன் அநுபவிக்கபபடுவது ஏவுகிறவன இவாகளே உளளபடி அறிநதுகொணடு" "இநத மூனறு வகைபபடட வஸதுகளெல்லாம எனனால உனகுச சொலலபபடடன".

"அநேக நித்யாகளான சேதநாகளுடைய இஷடங்களை, எநத நித்ய சேதனன் பூரதிசெயது வைகிறானே",

---

"ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநதம்ப" என்னும வாகயம பரஹ்மம் அநுபரவேசிதிருக கையிலும ஸது தோஷங்களால அஸபருஷடமாகவே இருக்கினறது என்பதை வடகத மாகச சொலலுகினறது.

"தத்ஸ ஸ்ருஷ்ட்வா" ஜீவாத்மாவும பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்பதை அறிவதால ப்ரமம நீங்கி மோகஷம கிடைகினறது என்பதை இநத வாக்யம சொல்லு கினறது.

'ஹோக்தா' எனனும் சப்தம் 'ஹோக்தாரம்' எனனும இரணடாம வேற்றுமை அரதத்தினளது

"ஜுஷ்டம் அவஜிக்ரமீம்யஸ்ய" (தைத்திரீய மந்த்ர)

உதயாதி ஸ்ருஷ்டிபர்யந்தை:, தத்ஸ்வபாவ்யம்ஹணை:

"ஜனிதவ்யம் ஸர்வம்தை ஹ்யேயம் தை வஸ்துயாதயிது"

"யஸ்மின் த்ருஷ்டே யேன ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் ஸ்ருதிர்மதிர்விஜ்ஞானமித்யாதி" (விஷ்ணுபுராண)

"பரக்ருதி தத்வதத்திறகும ஜீவதத்வதத்திற்கும பதியாகவும குணங்களுக்கு ஈசனாகவுமிருக்கும்",

"இரண்டு ஆதமாக்களும பிறப்பற்றவாகள, ஆனால் ஒருவன் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞான முடையவன, மற்றொருவனுடைய ஜ்ஞானம ஸங்குசிதம, ஒருவன நியமிக்கிறவன், மற்றொருவன நியமிக்கப்படுகிறவன."

இவை முதலிய கணக்கற்ற சருதிவாக்யங்களாலும, இவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்களாயுள்ள

"ஜகத முழுவதும் உன்னுடைய சரீரம, பூமியின் ஸ்திரதனமை உன் அதீனம்".

"எந்த எந்த வஸ்து ஸருஷ்டிக்கப்படுகினறதோ, அந்தந்த வஸ்துவுக் கெலலாம பகவானே காரணம, அப்படி ஸருஷ்டிக்கப்படும வஸ்துவெலலாம பகவானுடைய சரீரம,"

'நித்யோ நித்யானாம்' இந்த சருதி ஆதம வஸ்துக்கள நித்யங்கள எனபதையும, அவை கணக்கற்றவை யென்பதையும சொலலுகினறது

ஸ்ரீமந்நாராயண—ஈசன அதீன, அதாவது நியமிக்கிறவன, நியமிக்கப்படுகிறவன். இவ்விடத்தில் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' எனறு இருக்கவேண்டிய சப்தம் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' எனறு இருப்பது சாந்தஸம

வஸ்துயாதயும தை ஹ்யேயம்—பூதலமானது உனனுடைய ஸ்தாயமே. அதாவது, 'பூமியின ஸ்திர ஸ்வபாவமானது உன ஸங்கல்பாதீனம்' எனறு சொனன தாயிறறு. இது ஒரு நிதர்சனமாகச சொலலப்பட்டது 'ஸகல பரபஞ்சத்தின உத்பத்தி ஸ்திதி பரவருத்திகளெலலாம பகவததீனம்' எனபது இதன கருத்து.

அஹமேதா அவஸ்திதா:—ஆத்மதயா அவஸ்திதா: ஸ்யாம் இதியர்த:. 'ஆதமா எப்படி சரீரத்துக்கு நியமேய ஆதாரமாயும நியந்தாவாயும சேஷியாயும இருக்கிறதோ, அப்படியே நானும ஸர்வ பூதங்களுக்குளளும இருந்து கொணடு ஆதாரமாயும சேஷியாயும இருப்பதுடன ப்ரவாதத்தின ரூபமான நியமனத்தையும செயகிறேன' என்பது குறிப்பு.

'' அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்தித:'' '' ஸர்வபூத
ஆஸயம் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி விஷ்ணோ: ஸ்வரூபம் ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வேச்வர
ஸ்ரீதா)

ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவாசகைர்விஷ்ணோ: ஸ்வரூபவாசகைர்வேதவாக்யை:

' ஹே அர்ஜுன! நான எல்லா பூதங்களுக்கும ஆதமா, எல்லா பூதங்களுடைய ஹ்ருதயதத்திலும நான இருக்கிறேன,''

''எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும நான ஆதமாவாக இருக்கிறேன, என்னிடத்திலிருந்தே எல்லா ஜீவனகளுக்கும ஜ்ஞானம முதலானவை ஏறபடுகின்றன,'' இவை முதலான, வேதத்தின அர்த்த மறிந்தவர்களுள அக்ரேஸரர்களாக இருக்கும வால்மீகி பராசரர

ஸர்வஜ்ஞத்வாதி—இந்த வாக்யத்துக்கும கீழே சொல்லிய கருத்துதான. 'ஸ்ரீவிஷ்ணு:' என்பதற்கு 'ஸ்ருத்யா ஸ்ரீவிஷ்ணு:' என்பது பொருள. அதாவது 'கேவலம ஆகாசம போல பரவேஸித்திருக்கவில்லை, ஆனல், ஆதமாவாக பரவேசித்து என்னுடைய ஸாஸ்த்ரபத்தாலேயே எல்லாவற்றையும நியமனம செய்துகொண்டு வருகிறேன' என்று சொன்னதாயிற்று. 'ஸ்வரூபி' என்பதற்கு 'நிஜரூப' என்பது அர்த்தம. முன அநுபவிக்கப்பட்ட விஷய ஸம்பந்தமாக பின அதன ஜ்ஞானம ப்ரத்யக்ஷமின்றிகே கேவலம அநுபவ ஸம்ஸ்காரத்தால மாத்ரம உண்டாகும பக்ஷத்தில, அந்த ஜ்ஞானத்தை 'ஸ்ம்ருதி' என்று சொல்வார்கள. 'ஜ்ஞானழி' என்றால 'அறிவு', இவ்விடத்தில இந்த்ரியம முதலானவைகளால ஏறபடும வஸ்துநிச்சயரூபமான ஜ்ஞானமே சொல்லப்படுகின்றது. 'ஸர்வஜ்ஞானழி' என்பதற்கு 'நிர்ணய' என்பது பொருள. இவ்விடத்தில் அது ஜ்ஞான நிர்ணயத்தையே குறிக்கின்றது. இந்த பதத்திற்கு, தாத்பர்யம செய்த அதனால ஏற்படும ஜ்ஞானத்தையும் பொருளாகக கொள்ளலாம. ஸர்வமும் பகவானுடைய நியமனத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பதே கருத்து.

ஸர்வஜ்ஞத்வ—வாக்யங்களாலும. கீழே சொல்லப்பட்டுள்ள ச்ருதிகளாலும இந்த மஹர்ஷி வாக்யங்களாலும, 'பரப்ரஹ்மம எல்லாவற்றிற்கும ஆதமா' 'எல்லாம ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம' என்பது அறியப்படுகின்றது. 'ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வேச்வர: ஸர்வாந்தர்யாமிவாசகை: ஸர்வ சப்தை:' என்பது அந்வயம. இது 'ஸர்வஜ்ஞோ ஸர்வேச்வர:' என்பதற்கு ஹேது. ச்ருதிகளும மஹர்ஷி வாக்யங்களும இப்படி சொல்லுகிறபடியால், 'ஸாமாந்யாதிகரணயம சொல்லப்படும இடங்களிலெல்லாவற்றிலும ஸமஸ்த சேதன சேதனங்களையும் பரகாரமாகவுடைய பரப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது' என்பது வ்யக்தமாகின்றது.

ஸர்வ ப்ரஹ்மணஃ ஸர்வ-ஸர்வஜ்ஞத்வ-ஸர்வேஶ்வரத்வ-ஸத்யகாம-ஸத்யஸங்கல்பத்வ-ஸமஸ்த கல்யாண-குணாத்மகத்வ-ஸர்வஸ்மாத் ஸர்வாத்மனா பரத்வ-ஸர்வவித ஸ்வாராதனத்வ-ஸர்வாத்மனா ஸ்வஸ்ய ஸர்வார்ஹத்வ-ஸர்வாத்மனா ஸ்வஸ்ய ஸர்வஶேஷித்வ-ஸர்வாத்மனா ஸ்வஸ்ய ஸர்வஸ்வாம

காராகி வாக்யஶரீரம் ப்ரஹ்மணி ப்ரஹ்மணோ விஶேஷணம் ப்ரகீர்வாக்ய இதி வாக்யாதிகரணாந்யாதிஷி உக்தவ்யவஸ்தைஃ வாக்யைததாத்ம்யாதவதாரணாச்ச ப்ரஹ்மைவாதிபீயதே।

வாக்யாதிகரணம் ஹி அயோஃ பதயோஃ ப்ரகாரயோர்விஶேஷணவிஶேஷ்யபாவநிஷ்கர்ஷபரம்। தத்ர தத்பதஸ்ய விஶேஷ்யதா। தயாஹி, 'தத்த்வமி' இதி வாக்யாதிகரணே, 'தத்' இதி ஜகத்காரணம் வாக்யகரணீபூதமுபாதாகரம் நிரவத்வம் ப்ரஹ்மாவயதி; 'த்வம்' இதி து தத்ஸாமாநாதிகரண்யவ்யுத்பாதிதம் வத்ஸ ஜீவாஜ்ஞயாதிரோஹிதம் தத்ஸ்வரூபம் தத்பதாவக்ஷிப்தம் தத்காரம் ப்ரஹ்மாவயதி। உதரேஷு வாக்யேஷு வாக்யாதிகரணேஷ்வபி ப்ரதிபாத்யம் வஸ்தைதாத்ம்யம் து வக்ஷ்யதே।

ளலலாம ஸமஸ்த சேதந சேதந வஸ்துகளையும் பரகாரமாக உடைததா யிருகும பரஹமதததையே சொலலுகின றன

இரணடு பதஙகள இரணடு பரகாரஙகளின வழியாக ஒரே ஆதாரததைக குறிப்ப தனரே ஸாமாநாதிகரணய மெனறு சொலலபபடுகின றது? அபபடிப்பட்ட ஸாமா நாதிகரணயம எபபது விதாநாதததில மாதரம முக்யமாக இருகும இதை 'தத்த்வமி' (நீ அதுவாக இருகிறாய) எனனும வாகயமே விளகும. இநத வாகயததில 'தத்' (அது) எனனும பதம, ஜகதகாரணமாகவும ஸகல கலயாண குணஙகளுகும இருபபிடமாகவும எவவித தோஷமும மறறதாகவும இருகும பரஹ்மதததைக் குறிக்கின றது, அநத 'தத்' எனனும சபதததுடன ஸமாநாதிகரணமாகச சொலலப்பட்டுளள 'த்வம்' (நீ) எனனும பதம, ஜீவனுககு அந்தர்யாமியாகவும அநத ஜீவனைச் சரீரமாக உடையதாகவும அநத ஜீவனுகின சரீரததிறகு ஆதமாவாகவும அநதச் சரீ ரததை பரகாரமாக உடையதாகவும இருகும பரஹமதததைக குறிகின றது மற்றை விதாநாந மொனறிலும இபபடிபபடட ஸாமாநாதிகரணயம கிடைகமாட்டாது, ப்ரஹ்மததிறகுத தோஷததுடன கூடியிருகும தனமையும் பாஸஙகிகும

வாக்யாதிகரணம் ஹி—இப்படி ஸாமாநாதிகரணயம் சொலலகூடுமாஞ லும, அதறகு முக்ய வருத்ததவம எபபடி ஸமபவிகும என்பதை விசாரிகிறார். இவவி டத்தில, ஏறகெனவே ஸாமாநாதிகரணயததிறகு "ஹிஸ்வரூபநிர்தாரணே ஸதி தாதிகரணயேந வாக்யாதிகரணயம்" [81-வது பக்கம் பார்கக] எனறு சொலலபபடடிருக்கும லக்ஷணம அநுஸந்தேயம.

தயா ஹி—ஸாமாநாதிகரணயததின முக்ய வருத்ததவம உபபாதிக்கப்படு கினறது இநத உபபாதநம 58-வது பககததில விஸ்தாரமாகச் செயயபப டிருக கிறயடயால இவவிடததில அதன ஸங்கரஹமே செயயபபடுகின றது.

உதரேஷு வக்ஷ்யதே—மறறை சாஸகர யாதவ பாஸகர பக்ஷகளில. அநதப் பக்ஷகளில் எபபடி ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷண ஹாநியும ப்ரஹ்மத்திறகுத

வதத்ருக்தம் ஹவதி । ‘ஸ ஏஷோ(வெவம்வித்’ இத்யாதி ‘ஸவழ’ ஸ்ருத்யா(ஹ்ருத வாக்யதயெவ விதி தெதமாதெதமாதக்ர வம்

வதத்ருக்தம் ஹவதி—ஸவழ்தவிதி. இதன தாத்பர்யமாவது,—ச்ருதிகளிலும புராணங்களிலும் ‘பரஹ்மம இவ்விதமாக இருக்கின்றது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில ‘இவ்விதம்’ என்ற எந்த பரகாரம நிர்தேசிக்கப படுகின்றதோ அந்த பரகாரத்துடன கூடியதாகவே ஸகல அவஸ்தைகளிலும அந்த பரஹ்மம இருக்கிறபடியால், அந்த அவஸ்தைகள் ஸொலலாவற்றிலும சேதனாசேதனங்கள் ஒடங்கியுள்ள ப்ரபஞ்சம ஸ்தூலமாகவும ஸூக்ஷ்மமாகவும இருக்கின்றது என்பது நிச்சயம் அப்படி இருக

தோஷமும ஏறபடுகின்றன என்பதை அந்தந்தப் பக்ஷத்தைக் கண்டிக்கும அவஸரத்தில செயயப்பட்டுள்ள உபபாதனத்தில கண்டுகொள்க

வதத்ருக்தம் ஹவதி—‘இந்த சரீர சரீரி பாவமெலலாம ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகே உபபன்னமாகும் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன பரஹ்ம மொனறே இருந்தபடியால அப்பொழுது என்றக்கும ப்ரஹ்மத்திறக்கும சரீர சரீரி பாவம சொலவது ஸாத்யம்?’ என்று செயயக்கூடிய சங்கைக்கு ஸமாதானம சொலலுகிறார். ‘ஸ்ருஷ்டிக்குப பிறகு இந்தச் சேதனாசேதனாத்மகமான பரபஞ்சம ஸ்தூலாவஸ்தையில இருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன அது ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்தது, இதுதான விசேஷம். ஸ்ருஷ்டிக்கு முன சேதனா சேதன வஸ்துக்களே இலலை என்று சொல்வது நிச்சயம்’ என்பதுதான ஸமாதானம். ஆகையால எப்பொழுதும சரீர சரீரி பாவம் சொலலக்கூடும என்பது தாத்பர்யம.

‘ஸ ஏஷெவ வனவவஸ்துதவ்’ [பரஹ்மம இவ்விதம இருக்கின்றது] என்று சுருதி ஸ்மருதிகள் சொல்லுகின்றன. ‘ஸவ-ம் வஸ்வ்ம் ப்ரஹ்ம’ ‘ஜ்ஞா தீம்ஷி விஷ்ணோ.’ இவை முதலிய வாக்யங்கள விவக்ஷிதங்கள இந்த வாக்யங்களில ப்ரஹ்மம எவ்விதம இருக்கின்றது என்று சொலலப்படுகின்றதோ, அந்தந்த விதங்களுக்கு குறிக்கும விசேஷணங்களே உடையதாகவே பரஹ்மம எலலா அவஸ்தைகளிலும இருக்கின்றதென்று நாம அறிகிறோம். ஆகையால ஸ்ருஷ்டிக்கு முனனும ஸ்ருஷ்டிக்குப பிறகும் இரண்டு அவஸ்தைகளிலும, பரஹ்மத்தின விசேஷணமாக இருக்கும இந்த சேதனாசேதனாத்மகமான பரபஞ்சம இருத்தல வேண்டும். ஆனகையால ஸாவாவஸ்தைகளிலும் சரீர சரீரிபாவம சொலவதில எவ்வித அநுபபத்தியும இலலை.

அஸ்ய ஷ்ரோதுஸ்ய ஸம்ஸ்ரோஸ்ய அ வஸ்ரோவ: । தயா அ "ஸஹ நாவவது ஸஹ நௌ புனக்தை" உதயஸ்ய: ஸம்வஹோ ஹவதி । தஹொஸ்வெஷ்வரஸ்ய காயஸ்ய தயா காரணஸ்ய அ நாநாவஸ்ரோநவஸ்ரிதஸ்ய ஸம்ஸ்ரோநஸ்ய அதிஷயஸ்ய ஜாதஸ்வவஸ்ரிதவிதி ।

நந ஸம்ஸ்ரோநஸ்ரோவெண வ்யகாரஸ்ய 'ஸஹவீர்' ஸஹாயஸ்ய ஜாதிமாணயொரெவ ஷப்தம் ந ப்ரயுஜ்யஸ்ய ; ஸ்வதஸ்ரஸ்ரியொமஸ்ய

தாலதான, 'ஸஹ நாவவது வ்யாயெய' [நான பஹுவாக ஆவேன்] என்னும் பஹுபவகமும் உபயநமாகும். ஆகையால சேதந சேதந வஸ்துகளெலலாம, காரய வஸ்துவாகவும காரண வஸ்துவாகவும இமமாதிரி பறபல அமைப்புகளுடன இருக்கும பரஹ்மதுடனேயே எபபொழுதும சோநது அநத பரஹமதிற்கு விசேஷணஙகளாக இருகினறன எனபது ஏறபகினறது.

நந அ.....வ்யவஸ்திதி — 'அப்படி, ஒரு பதார்தத்துதுடன எப் பொழுதும சோந்தே அதற்கு விசேஷணமாக இருகும தன்மையானது ஜாதி குணம் இவைகளின விஷயதில மாதரம காணபபடுகினறதே தவிர, தரவ்யதின் விஷயதில

"ஸஹ நாவவது வ்யாயெய" உதயஸ்ய: ஸம்வஹொ ஹவதி — இப்படி ஸருஷ்டிகுப பூர்வ காலதிலும சேதநாசேதந வஸ்துக்கள இருதால மாதரம், 'நான பஹுவாக ஆகவேண்டும' என்று பரஹமம் ஸங்கலபிக உபபதி உண்டு. அப படி அவைகள இலலாமலே பரஹமம பஹுவாக ஆவதறகு ஸங்கலபிததால, பரஹ்மமே மாறுதல் அடையவேண்டி வரும. அபபடி அது மாறுதல அடைகினறது எனறு சொல வது, 'ப்ரஹமம் விகாரமறறது' எனறு சொலலும சருதி வாகயதிற்கு விருததம. தவிரவும, ப்ரஹமம சேதநாசேதந வஸ்துகளைப் புதிதாக ஸருஷ்டித்து அமமாதிரி அது பஹுவாக ஆகினறது எனறு சொலலும பகுதில, அது, 'சேதநஞ்ஜ ஜீவனும அசேதநமாகிற ப்ரகருதியும இரணடும உதபதியறறவை'எனறு சொலலும சருதி வாக் யதிறகு விருததம. ஸருஷ்டிகு முனனும இவை இருநதன வென்று சொலலும பகுதில இமமாதிரியான விரோதஙகள வரமாட்டா எனபது தாத ாயம.

ஸம்ஸ்ரோநதயா ஸவஸ்ரிதி — அபருதக ஸ்திதி தாயமாக இருகினறது. அதாவது, பரஹமததை விட்டுத தனிதது ஸ்வதந்தரமாக நிறகக கூடாததாக இருக கின்றது எனபது தாதபரயம.

'ஜாதி மாணயொரெவ ஷப்தி' — 'பசு' என்பது வயக்தி, 'பசுதன்மை' (கோதவம) எனபது ஜாதி 'வெணமை' என்பது குணம்; 'வெணமையை உடைய பொருள' எனபது குணி. இவைகளுகுகன்றே தனிதது நிற்கக கூடாமை லோகதில

வஸ்துஸ்வரூபம் 'வஸ்து' ஸப்தாவாச்யதயா ஸாமான்யவிஶேஷ வ்யவஹாரயோக்யம் । உதாஹரணம் । த்ரவ்யத்வாதி । த்ரவ்யத்வாதிகம் த்ரவ்யாதிவ்யவஹாரஹேது । கதம்? த்ரவ்யாதிஶப்தாநாம் த்ரவ்யாதிவ்யவஹாரே ப்ரவ்ருத்திதர்ஶநாத் ; ஸதோ மோக்ஷாதி-ப்ரயோஜநதயா ஸத்தாஸத்தாதிகம் த்ரவ்யாதிகம் வஸ்துந ஸ்வரூபவ்யவஹாரதயா வாசாமாயிகரணைந வ்யதிவாஹநம் கர்தவ்யதை । ஸத்தாத்ரயதை । மஸ்து, ஸப்து, த்ரவ்யம், தவ் த்ரிதயாதி ஸம்பாதரூபவாணாம் த்ரவ்யாணாமேவ, 'தவ த்ரிதோ த்ரவ்யோ ஜாத: வர்ணய விஶேஷண' 'யஜ்ஞ த்ரிதோ மள ஜாத: வாவெந கூட ஏவ' ஸத்ரயஸ்தாநாம் வர்ணயாதிரிகேண தவோ ஜாத:' இதயாதி

காணப்படவிலலை மறறொரு தரவயததுடன சேர்நதே இருக்கவேணடுமெ எனனும நியமமின்றிகே தனித்து இருபபதறகு யோகயமாயுளள தரவயதறகு, அநத மறறொரு தரவயததுடன ஸாமாநாதிகரணயமெ சொலலுப்படி பாகாரதத்தன்மையை பரதிபாதிபபது யுகதமாகுமோ?' எனறு ஒரு ப்ரச்நம கேடகலாம 'யுகதமாகும' எனபதே நமமுடைய ப்ரதியுததரம. தணடம குணடலம முதலிய தரவயஙகளுககு அ ாமாதிரியான ப்ரகாரத தனமையை நாம காணகிறோமலலவா? ஆனால, 'தணடம முதலிய ஸவதநதர தரவயஙகள மறறொரு தரவயதறகு பாகாரஙகளாக இருககும பொழுதெலலாம, 'தணடம முதலிய வைகளுடன கூடியிருககினறது அநத மறறொரு தரவயம', எனறு நாம வயவஹரிகக றோமே தவிர, அநத தரவயம தணடமே எனறு ஸாமாநாதிகரணயம நாம சொலல விலலை. ஆகையால், தரவயமாயிருககும சேதநாசேதந வஸ்துக்கள, தரவய மினறிக்கு ஜாதியாக இருககும பக்ஷதனமைகுத துல்யமாக பாவிதது, அவைகளுககு ஈச்வரனுடன ஸாமாநாதிகரணயம சொலலுமளவு பாகாரத தனமையை பரதிபாதிபபது யுக்தமாக மாடடாது' எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம செயயலாம இதறகு ஸமாதாநம சொலலு கிறோம. ஸமருதியிலும வேதததிலும நாம இமமாதிரியான ஸாமாநாதிகரணய பரதிபாத நததைப் பாரக்கிறோம. 'தேவதததன ஒரு புணய விசேஷததால யஜ்ஞதததன ஒரு பாப விசேஷததால மாடடானெ' எனறும, 'யஜ்ஞதததன ஒரு பாப விசேஷததால மாடடானெ' எனறும, 'மறறொருவன

காணபபடுகின்றது. ஒரு த்ரவயதறகும மறறொரு தரவயதறகும அடபடிபபட்ட ஸதிதி காணப்பட விலலையே. இது இவவிடததில செயயபடடம ஆக்ஷேபம.

உக்தயோ-ஸ்வரூபயோ த்ரஷ்ட:—'தண்டீ' (தணடததை உடையவன) எனனும சபதததில 'தணடம எனபது பகுதி, அதறகு மேல் இருககும பரதயயம விகுதி. இதை 'உக்தயோ-ஸ்வரூபயோ:' என்று சொலவாகள. அநத விகுதி 'அதை உடை யது' எனபதைக குறிககும. தணடம போனற ஒரு தரவயம அதை உடைய புருஷனை

உபலக்ஷணார்தி மஸீரானாம் தெதத்வ காரதயா லொகவெதயொः வாசா நாயிகரணைந வ்ருத்திவாதமம் தூரஷ்டி । கயலெழः—ஜாதிவசா மனொ வா சப்தம் வா ந தத்ராதயः; கம்பந சப்தவிசெஷம் வ்ருத்தி விசெஷண தியெவ யலாய வாசாவः, தலாய தத்வயலிஜெ வ்ருத்திகாரதயா தத்தாரா நாயிகரணைந வ்ருத்திவாதமம் யாகதி ; யலாய வாசக சப்தலாய வ்ருய கி உவெவ்ய கதாவித்தயிகெ சப்தாராதவ்ருகாரகவிஷ்டதெ, தத்ர உக்த யீதியவ்ருத்தய உத்தி விசெஷः । வலவெவ ஷாவாதஜம்மரத்தகலாய வலதலாய வலாந ஸம்ஷாரஸஸீரகெந தத்காரதயெவ ஷாரமிவ

ஒரு புணய ஆதிக்யத்தால தேவனுனை' எனறும பரயோகங்கள் இலலையா? 'மநுஷயன' 'மாடு' 'தேவன'ெனனும பதஙகள அசேதந தரவயஙகளாக இருககும அநதநத சரீரஙக ளைக் குறிககினறன, 'தேவதத்தன்' 'யஜ்ஞதத்தன' 'மறறொருவன்' எனனும பதஙகள சேதந தரவயஙகளாக இருககும ஜீவனகளைக் குறிககினறன. இபபடி, கேவலம பஞச பூத ஸங்கரீதஙகளாக இருககும தரவயஙகளுக்கு வேறு தரவயஙகளாக இருககும சேத னங்களுடன ஸாமாநாதிகரணயம சொலலுகிறீரே மனறே? உணமை எனனவெனறால, ஸாமாநாதிகரணயம பரதிபாதிககும பொருடடு ஒனறு தரவயமாகவும மறறொனறு அதன ஜாதி குணஙகளுள ஒனறாகவும இருககவேணடு மென்னும நியமம இலலை, ஒரு தரவயததைக குறித்து, மற்றொனறு ஜாதி குண தரவயஙகளுள எதுவாக இருநதபோதி லும், அது தனிதது நிறகக கூடாததாயிருககுமளவு விசேஷணமாக இருககும பகஷததில, அதற்கு, அபபடித தனித்து நிறகக் கூடாமல இருககும தனமையையே ஆதாரமாகக கொணடு அநத தரவயததுடன ஸாமாநாதிகரணயததை நாம சொல்லக கூடும மற்றொனறுக்கு விசேஷணமாக இலலாமலே ஸவதநதரமாக நிற்கக கூடிய

போனற மற்றொரு தரவயததிறகு விசேஷணமாக வருதால, அபபொழுது இமமாதிரி பர தய்யம் வரவேணடுமே தவிர, ஸாமாநாதிகரணய சொலலகூடாது எனபது ஆக்ஷேப

லொகவெதயொः—இவவிடததில 'லொகः' எனனும பதததிறகு 'ஸம் ருதி' எனறு அர்தத்ம கொளவது உசிதம ஸாமாநாதிகரணய பரதிபாதநதிறகு ப்ர மாணம சொலலும இடததில லௌகிக வாகயததை பரமாணமாகச சொலவதைககாடடி லும ஸமருதி வாக்யததைப் பரமாணமாகச சொலவது உபயுகதமனறே? தவிரவும அது வேதததுடன கூடப்படிகப் படடிருகினறது

"ஸதொஷ்டி லொகெ வெதெ அ வ்யதிः வாசாவெஷாதிः"

எனனும பகவத கீதா வாகயததின் பாஷயததில "வெதாயுவலொகா லொக உதி வ்ருத்திராயுதெ" [வேதார்தத்தை விளக்குகிறபடியால ஸ்ருதியை 'லோகம்' என்று சொல்லக்கூடும] எனனும வாக்யததைக் காணலாம. 'லொகயுதெ ஸலுத வெதாயுவः' என்பது அதறகு வயுதபததி.

ஸஜ்ஜாவ உதி ததத்ரவ்யாணீ ம்ரம்ஸ்ரஜ வஸவ ததத்ர அஜ்ஜெதாஹியேபத உதி ததஸ்ரா
ஸாதாயிகஸ்ரணைஸ்ரத வ்ரதிவாதஸ்ரதம் யஸ்ரத்தே। ததெததஜ்ஜவ்ரம் வஸ்ரவ்ரஜெவ
நாஸஸ்ரவ்யவ்யாகஸ்ரணஸ்ரஜ்ஜ்ரதிவிவாஸ்ரணை வ்ரவம்ஜிதே।

ஈதஃ வ்ரகுதிவ்ரஸ்ரஷஜஹஸ்ரஹம்காஸ்ரதஸ்ரூத்ரஜ்ஜஸ்ரதெம்ஜ்ரிய ததஸ்ரா
ஸ்ரஜ்ஜஸ்ரதஸ்ரஜ்ஜஸ்ரஹவ்ரஸாதக வ்ரஜ்ஜாணதஸ்ரஜ்ஜவ்ரதிஜ்ரதெவதியஜ்ரஜ்ஜஸ்ரவ்ரஜ்ஜ்ய
ஜ்ஜாவஸாதிஸ்வஜ்ரவ்ரகாஸ்ரஸ்ரஹஸ்ரஸ்ரீதம் க ா ய ஜ்ர ஸி ஸ வ ஜ்ர ம

ஒரு த்ரவ்யம், எபபொழுதாவது எவ்விடதிலாவது மறறொரு தரவ்யதற்கு ப்ரகார மாக இருக்குமபடி நேரதால, அபபொழுது அதற்கு ஸாமாநாதிகரண்யம சொலலக கூடாது, அப்பொழுது தான 'அநத தரவ்யததுடன கூடிக்கொணடிருகிறது அநத மறறொரு தரவ்யம' எனறு நாம வ்யவஹரிக்க வேணடும. இது தான உணமை. ப்ரகருததில, ஸத்தாவரங்களாகவும ஜங்கமங்களாகவும வஸதுக்களெலலாம் எப்பொழு தும ஈசவரனுக்குச சரீரமாகவே இருக்கின்றன, அவை ஒரு பொழுதும ஸ்வதந்தரங்களாக நிற்கக்கூடியவை யல்ல, அவைகளுக்கு ஸ்வரூபம நிலைபபது முழுவதும ஈச்வரனுக்கு அவை ப்ரகாரங்களாக இருபபதனாலேயே. ஆகையால அவைகளுக்கு அநத ஈசவர னுடன ஸாமாநாதிகரண்யம சொலவது யுக்தமே அதாவது, அவைகளைச் சொலலும சப்தங்க ளெல்லாவற்றாலும ஈச்வரனே சொலலப்படுகிறான என்று சொன்னதாயிற்று. இநத விஷயம முழுவதும முன்னமேயே நாம ரூப வ்யாகரண்ச்ருதி வாக்யங்களை விவ ரிக்கும பரகரணதில் விஸதாரமாக சொலலப்பட்டிருக்கின்றது

ஆகையால, சேதந ததவ மாகிற ஜீவன், அசேதநங்களாகிற பரக்ருதி மஹத அஹங் காரம, தந்மாதாங்கள, பூதங்கள, இந்த்ரியங்கள, இவைகளுடைய பரஸ்பர சேர்கையால உண்டாகும பதினாலு லோகங்களடங்கிய பரஹ்மாண்டம, அநத பரஹ்மாண்டதினுள் இருக்கும (தனது) அப்ருதக ஸ்திதத விசேஷ்ணமான ஸ்வ ந ாதீயக ஸத்தாவராதமக

நாஸஸ்ரவ்யவ்யாகஸ்ரணஸ்ரஜ்ஜ்ரதிவிவாஸ்ரணை—ஸத விதயா விவரணத்தை உப ஸம்ஹரிக்கும இடதில இதைக் காணக.

வ்ரகுதி—ததவங்கள இருபதைந்து அவயவமான.—ஜீவன் ஒன்று, பர க்ருதி மஹத அஹங்கார்ம இவை மூன்று, தந்மாதாங்கள ஐந்து, பூதங்கள ஐந்து, இந் த்ரியங்கள பதினொன்று, இநத இருபதைந்து ததவங்களிலிருந்தே பரபஞ்சதின உத் பதி ஏறபடுகிறது எனபது நம்து கொள்கை.

ப்ரஹ்மவெதி காரணஸ்ய ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநாதெவ ஸர்வஜ்ஞம் விஜ்ஞாதம் ஸர்வதீ தெஸ்ய விஜ்ஞாநெந ஸர்வஜ்ஞ விஜ்ஞாந உபபத்யதெ। ததெவம் காரணகாரண ஸாமாந்யாதிகரண ஸ்ருத்யா நிகிலவஸ்துந: வாஸ்துவ ப்ரகாரதயா தத்தாதுகரண உபகதெ ।

நநு வாசாரம்ப ணம் விகாரொ நாமதெயம் ம்ருத்திகெத்யெவ ஸத்யம்

ப்ரபஞ்சம், இவை யெல்லாவற்றுடனும் விசிஷ்டமாயிருக்கும் காய வஸ்து முழுதிலும் ப்ரஹ்மமே, ஆகையால காரண பூதமான பரஹ்மதத்தை அறிவதால ஸகலமும் அறியப படுதாகிவிடும், ஆகையால 'ஒன்றை அறிந்தால எல்லாம் அறியபட்டதாகிவிடும்' என்னும பரதிஜ்ஞைபும நன்ரக உபபந்நமாகின்றது இபடி பரஹமமே காய வஸ்துவாக வும காரண வஸ்துவாகவும இருபபதனால, பர ப்ரஹ்மததிறகு பரகாரமாயுள்ள ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும பகவானே ஆதமாவாக உடைததாயிருகின்றன வென்று சொலலப்படுகின்றது

நநு அ.....ஸ்தீஸ்வம்கரூ ஸ்வ—'பர பரஹ்மம விகாரமற்றதென்றும் தோஷமறற தெனறும சருதிகள சொலலுகின்றன வெனனும காரணததைக கொணடு நீஙகள பர பரஹமததிறகு ஸ்வரூப மாறுதல் இலலை யெனறு சொலலுகிறீர

காயகாரணஸ்ய ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநாதெவ—'ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மமே' என்று நாம சொலலும் பொழுதெலலாம் நாம் அவை இரணடுகளும சரீர சரீரித் தன மையால ஏறபடும ஒற்றுமையைச் சொல்லுகிறோமே தவிர, 'அவை இரணடும ஒன்றே' எனனும ஸ்வரூபைக்யததைச சொலலவிலலை. அநத ஒறறுமையும இரணடு விதமாக ஏறபடலாம. ஒனறு கார்யம, மறறொனறு காரணம என்பதால ஏறபடுவது ஒரு விதம; ஒனறு பரகாரம மறறொனறு பரகாரி [அதாவது விசேஷணம விசேஷயம] என்பதால ஏறபடுவது மற்றொரு விதம. இவைகளுள காய காரணத தனமையைச சொனனால, 'பரகார பரகாரித தனமை வித்தமாகி விடுகின்றது ஆகையால தான, இவவிடததில காயகாரணஸ்ய ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநாதெவ ஸர்வஜ்ஞ வாசாரம்ப ணம் விகாரதயா தத்தாதுகரண உபகதெ' எனறு சொலலபபட்டிருகிறது.

நநு அ—கீழில பரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதிகரணயம, பரஹமம ஜகத் திறகு உபாதான காரணமாகவும இருகின்றது எனபதைச் சாதது நிறகிறது, அப் படி அது உபாதான காரணமாக இருகின்றது எனபதை ஒததுகொண்டால, அது 'ப்ரஹ்மம எவவித விகாரமுமற்றது' எனறு சொல்லும் சருதி வாக்யத்திறகு விரோதிகரு மாறுகையால பரஹமத்திற்கு உபாதான காரணத்வம எப்படிச சொல்லகூடும?

நிவிருகாரகு நிரவத்யகு ஸ்ரீநிவ்யாகொவ வ்ருஹ்மமெந நிவாரிதழ। "வ்ருகூநிஸ்ரு வ்ருநிஜ்ஞாத்ருஜ்ஞாநாநவரொயாகி" [ஸ்ரு ஸூ. I-4-23] உதெய்குவிஜ்ஞாநெந ஸவ-ருவிஜ்ஞாநவ்ருநிஜ்ஞாத்ருதத்தாய-ருத்ருஜ்ஞாஹ்யாம் வாரவ-ரு-ஸ்வஸ்ய ஜமத்-வாத்மந காரணக்வம் அ வ்ருநிவாதிழ। உவா தாநகாரணக்வம்அ வரிணாரா வ்ருத்குவெவ। கயிதுத-வவத்யதெ ?

கள. 'வ்ருகூநிஸ்ரு' எனறு ஆரம்பிககும ஸூத்ரதததை வடாக்யாநம செயயுமிடதில அநத ஸூத்ரம, ஒர மறை அறிநத மாதரததால எலலாம அறியபபட்டதாகி விடுமென னும ப்ரதிஜ்ஞா பலத்தாலும மண் அதன் காரயமாகிற குடம இவை முதலியவைகளின் தருஷ்டாநத பலததாலும பர பரஹமம ஜகததிறகு உபாதாந காரணமெனபதை பரதி பாதிகினறதெனறும சொல்லுகிறீரகள எது எது உபாதாந காரணமோ அதெல்லாம் மாறுதலுககுப பாதரடாக வேணடுமே ஆகையால நீஙகள சொலவது எவ்விதம உபபந்நமா குமம?" எனனில, அதறகு ஸமாதாநம சொல்லுகிறோம ஜீவனுடன்கூடிய ப்ரபஞசம முழு

எனபதறான இவவிடதிற் செயயப்படும ஆக்ஷேபம. [உபாதாந காரணம என்பதன பொருளை 43-ம படகததில காணக]

"வ்ருகூநிஸ்ரு வ்ருநிஜ்ஞா ருஜ்ஞாத்ருவரொயாகி"—இது பரஹ்மம ஸூத்ரம இதன பொருளாவது:—வ்ருகூநிஸ்ரு—ஜகததிறகு உபாதாந காரணமும பரஹமமே. ['வ்ருகூநி' எனனும சபதததிறகு இவவிடதில 'உபாதாந காரணம' எனபது பொருள] வ்ருநிஜ்ஞாருஜ்ஞாத்ருவரொயாகி—அபபடி ஒததுக் கொணடால மாதரம பரதிஜ்ஞையும தருஷ்டாநதமும உபரோதிகபபட மாட்டா காரணதோகயததில ஸத வித்யையில, முதலில் 'எதை அறிநதால எலலாம அறியப்பட்ட தாகிவிடுமோ' எனறு பரதிஜ்ஞை செயயப்படிருக்கினறது. நடுவில, 'எபபடி மண பிணடததை அறிநத மாதரததால அநத மணணால செயயப்பட்டுள்ள ஸகல பதார்த்தங களும அறியபபடடனவாகி விடுமோ' எனறு தருஷ்டாநதம கூறபபட்டிருகினறது. பரஹமதிற்கு உபாதாந காரணதவம ஒததுககொணடால மாதரம் இவை இரணடும உபபந்நங்களாகும. [கீழில ஸத வித்யா ப்ரகரணததைப் பாரக]

ஸவ-ருவிஜ்ஞாநவ்ருநிஜ்ஞாத்ருதத்தாய-ருத்ருஜ்ஞாஹ்யாம்—ஸவ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞையாலும, மண் அதன் கார்யமாகிற குடம முதலானவை இவைகளின் தருஷ்டாநததாலும வ்ருநிஜ்ஞாஅ உ ருஷ்டாஜ்ஞாஸ்ரு வ்ருநிஜ்ஞாருஜ்ஞாத்ருள, தா ஹ்யாம் என்று பிரிதது கொளள வேணடும.

சுத்ராக்ஷரார்தம் । ஸர்வேஷாம் ஜீவாநாம் ஸ்வரூபாவஸ்தாவிஸேஷேண காரணத்வ
உக்தம் । தத்ர ஸ்வரூபவஸ்து ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மவயவரூபாவஸ்தாவமபேக்ஷ

"ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்" [ப்ருஹ. உபநி. II-3-18]

இதி விஸ்ருஷ்டிம் । வைஷ்வாநரவித்யாயாம் ச

"வைஷ்வாநரஸ்ய மம ஸுதாத்மந:" [ப்ருஹ. உபநி II-1-34.]

வதற்கும் பர பரஹ்மம் காரண மென்றனரே சருதி சொலலுகினறது? அதில் ஜீவனு க்கு அது எபபடி காரணமாகினறது எனபதை உபபாதிகது மிடததில், நீஙகள், 'பர பரஹ்ம மமே ஜீவனுகப் பரிணமிகின்றது; ஆகையால் அது அதறகுக காரணமாகினறது' எனறு சொலலுகிறீரகள். அபபடிச் சொலவது 'ஆத்மா' எனறு ஆரமபிக்கும ஸுதாரததிறகு விருதத மனரே ? 'வைஷ்வாநர வித்யாயாம்' என்று ஆரமபிகும் ஸுதாரத

சுத்ராக்ஷரார்தம்—உபாதாந காரணதவமானது சேதநாசேதநஙகளை விசேஷண மாகக கொணடிருகும ஈச்வரனைப பறறிய தெனறும, விகாரமறறிருப்பதானது விசேஷ் யாமசமான பரமாதமாவை மாதரம் பறறிய தெனறும, ஆகையால் சஙகிக்கபபடும விரோ தம இல்லையெனறும ஸமாதாநம் சொலலபபடுகினறது. இநத ஸமாதாநதைப் பிரதிஜ சொலலபபோகிறவராய, முதலில், 'ஸ்வரூபவஸ்து ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மவ.....உதாஹரிகா' எனனும க்ரநதத்தால் 'ஈச்வரனே ஜீவரூபமாகவும அசேதந ரூபமாகவும் பரிணமிக்கி ரான்; ஆகையால அவன உபாதாந காரணமாகிரான' எனறு சொலவதில ஸமபவிக்கும தூஷணஙகளைச் சொலலிவிடடு, பிறகு 'வஸவம்ச... ...வாதீ வம்கூபு வஸவ' எனபதால் தமது ஸமாதாநதைச் சொலலுகிரார.

'ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்'—இதுவும ப்ரஹ்ம ஸுதரம. இதன் பொருள —ஆத்மா ஸ—ஆதமாவானது உதபதது செயயப படுகிறதலல; வாக்ய:—சருதியில அதன உத்பததி நிஷேதிகபபட டிருகிறபடியால், தாவதேவ நிதிதயுக்தம்—அநத சருதிகளிலிருநதே அதன நிதயதவம அறியப்படுகிறபடியாலும.

வைஷ்வாநரஸ்ய மம ஸுதாத்மந:—ஒருவன் ஸுகியாகவும மறறொரு வன் துககியாகவும ஸருஷ்டிகபபட்டிருப்பதைப பாராதது, இப்படி ஸருஷ்டிகும ஈச்வ ரன பக்ஷபாத முள்ளவனாகவும தயையற்றவனாகவும இருக்கவேணடுமெ எனறு சஙகிப்பவர் களுக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுமிடத்தில, 'ஜீவனகள அநாதி, அவைகளுகுத் தேஹம் முதலியவற்றைக கொடுதது அவைகளை ஸருஷ்டிகும்பொழுது, ஈச்வரன அவவவை களின் பூர்வ காமஙகளுக்குத தகுநதபடியே ஸருஷ்டிகிரான' எனறு ஜீவனை அநாதி

உக்தி ஜீவாநாமநாதித்வாஸ்ரவணமபி நாத்யந்தமநித்யதயா வ்யவஸ்திதம் ।

"ந கர்மாவிபாகாத்," இதி ஸ்ருதி:, அநாதித்வே அபி கர்மணாம் அவச்யம்பாவித்வம் அவச்யம்பாவித்வே அபி" [ப்ர. ஸூ II-1-35]

இதி ஸகர்மதாஸ்ரவணாத்ஸ்ரவணாச்ச மத்ய நித்யத்வேந நிர்த்தேஸ: ।

திலும், ஜீவன அநாதி எனபதை ஒததுகொணடே, பூவ காமததிறகுத தகபடி ஈச்வரன் ஸருஷ்டி செயகிறபடியால அவனிடம பக்ஷபாததனையாவது தயவற்ற தனமையை ாவது சொலவது உபசாரமாக மாடடாது எனறு நிரதந்ரணம செயயபபட்டிருககினறது. "ந கர்மா" எனறு ஆரமபிககும ஸூதரதில லும, ஜீவன நிதயனனறு எனறு சொலலும பக்ஷதில, அவன், தான செய யும் காரயஙகளின பலததை அநுபவிகாமல போகுபடிககும தனமை செயயப்

யெனறு ஒததுகொணடே ஸமாதாநம சொலலபபடடிருககிறது எனபது இவவிடதில விஷயம். "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந, ஸாபேக்ஷத்வாத்" எனபதும பரஹம ஸூதரம. இதன் பொருள —வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந—பக்ஷபாதமும தயை யற்ற தன்மையும பரஸஙகிகமாடடா, ஸாபேக்ஷத்வாத்—பலாபேக்ஷமாக இருககும் இநத ஸருஷ்டியானது அநதநத ஜீவனகளுடைய காமததைப பொருததிருககிறபடியால.

"ந கர்மாவிபாகாத் இதி சேந், நாநாதித்வாதுபபதேப இதி" —இதுவும ப்ரஹ்ம ஸூதரம 'ஸருஷ்டிககு முன ஜீவன கள இருநதாலனறோ, அவைகளுககுப பூவ காமம ஏற்படுமே?' என்னும சஙகையைச் செயதுகொணடு அதறகு ஸமாதாநம சொலலுமிடதில, 'ஜீவனகள அநாதி, அவைக ளின காம ப்ரவாஹமும அநாதி' எனபதை ஒததுகொணடே ஸமாதாநம சொலலப பட்டிருககிறது. ஸூதரதின பொருள.—அவிபாகாத்—('முதலில ஈச்வரன ஒரு வனே இருநதான்' எனறு சருதி வாகயஙகள ஒருமையையே வறபுறுததுவதால தெரிய வரும்) அவிபாகதிலிருநது (விபாகதின இனமையிலிருநது), நாநாத்வாத்—பூவ காமம எனபதே இலலை என்று ஏறபடுகிறது; உபபதேபாத்—எனறு ஆக்ஷேபிககும பக்ஷதில், ந—(அநத ஆக்ஷேபம) நிறகமாட்டாது, நாபேக்ஷத்வாத்—(ஜீவனகளும அவைகளின் காம ப்ரவாஹமும) அநாதியானவை யாதலால, உபபதேபாத்—(அப்படி அவை அநா தியாக இருக்கையிலும கீழ்க கூறபபடடுளள ஒருமை) உபபநநமாகும், உபலப்தேச்ச—(அவைகளின அநாதித்வமும ஸருதிகளில) சொலலபபடடு மிருககினறது.

ஸகர்மதாஸ்ரவணாத்ஸ்ரவணாச்ச—'ஸகர்மதா ஸ்ரவணாத்' என்பதற்கு, 'செயயப்படாததன் வரவு' என்பது பொருள. அதாவது 'ஹேதுவில்லா

தயா வாக்யதொடவி சுகாஸித்தா ஸ்ருஷ்டிஹிஃ வாகிவாஸித்தா ।

"ஸஜாமேகாம் லொஹிதஸுக்ல கிருஷ்ணாம்
பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபாஃ ।

படாத காயங்களின் பலத்தை அநுபவிக்குமபடிக்கும் பரமாத்மாவுக்கு மாயையால், அவனை நித்யனென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பரிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவை யெல்லாம், ப்ரஹ்மமே ஜீவனாக பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு எவ்விதம் ஒத்து வரும்? தவிரவும், நீங்கள், பர ப்ரஹ்மமே பரசுத்தியாக பரிணமிக்கின்றது என்றும், ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சொல்லுகிறீர்கள் அதுவும் சுருதி ஸ்மருதிகளுக்கு விருத்தமே சுருதி ஸ்மருதிகள் எல்லாம், பரசுத்தி அநாதி என்று சொல்லுகின்றன. 'ஸஜா ஹ்யேகா' இத்யாதியான சுருதி,

---

மேலே பலத்தின பராபத்தி' என்று சொன்னதாயிற்று 'க்ருதவிப்ரணாச' என்பதற்கு, 'செய்யப்பட்டதன் நாசம்' என்பது பொருள் அதாவது 'செய்யப்பட்ட காமங்கள் பல மற்றுப் போவது' என்று சொன்னதாயிற்று. ஜீவன்மாக்தர காமத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமற போனால், இந்த இரண்டு தோஷங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஈச்வரனிடத்தில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் 'இல்லை யென்றும், 'நமக்குக் கிடைக்கும் பலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுக்கள் உண்டு, நமமால செய்யப்படும் காமமொன்றும் நிஷ்பலமாக மாட்டாது' என்றும் சொல்வதற்கு, 'ஜீவனகள் அநாதி, அவைகளின் காம ப்ரவாஹமும் அநாதியே' என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யம அப்படி ஜீவனகளை அநாதி யென்று ஒத்துக் கொண்டால, ஈசவரனே ஜீவனைப் பரிணமிக்கிறான என்று சொலவது ஸாத்ய மில்லை. இது தான விஷயம

தயா வாக்யதொடவி —ஈசவரன அசேதநமாக பரிணமிக்கிறான் என்று சொல்வதில ஸம்பவிக்கும் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்

'ஸஜாமேகாம்.....இந்த சுருதி வாக்யமானது சிதசித விவேகத்தைச் சொல்லுகின்றது அசேதந வஸ்துவும், சேதந வஸ்து போல, அநாதியே எனபது ப்ரகருத விஷயம். வாக்யத்தின் பொருள:—லொஹித ஸுக்ல கிருஷ்ணி—சிவப்பாயும் வெளுப்பாயும் கறுப்பாயு மிருக்கும [தேஜஸ ஜலம் ப்ருதிவீ இவைகளின ரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கும்,] ஸரூபா பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம்—தனக்கு ஸமாநமான ரூபத்தை உடைய அநேக விதமான பௌதிக வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருக்கும், ஸஜாமேகாம்—உற்பத்தியற்ற ஒன்றை, ஏகஃ ஸஜஃ—உற்பத்தியற்

அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோ(அ)நு ஶேதே
ஜஹாத்யேநாம் பூக்தபோகாமஜோ(அ)ந்யஃ ॥" [ஶ்வே]

இதி ப்ரகரணிவாக்யஶேஷயோரஜத்வம் உபபாதிதம் ।

"அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லகிருஷ்ணாம்
பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபாம் ।
அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோ(அ)நுஶேதே
ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோ(அ)ந்யஃ" [ஶ்வே]

இதி ப்ரகரணிநைவ ஶப்தேநைவ விகாராவஸ்துநி அ உபபாதிதி ।

"அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லகிருஷ்ணாம்" [உதி கா.]

இதி அ। ஶ்ரவணாத்ச;

ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டும உதபத்தியற்றவை எனபதைச சொல்லுகின்றது. 'அஜாமே' இதயாதியான ச்ருதியும 'அயாம்' இதயாதியான சருதியும் ப்ரகருதி மாதரமே ஸ்வரூப மாறறம் அடையகூடியது எனபதை விளகுகின்றது 'அஜா:' இதயாதி

றிருகும ஒரு அறியாதவன, ஜுஷமாணஃ—அதுவே நான எனனும் புதியுடன் அநுபவித்துக்கொண்டு, அநுஶேதே—அதை அநுஸரிதது கிறகிறான. அந்யஃ அஜஃ—உற்பத்தியறறிருக்கும மற்றொரு அறிநதவன, பூக்தபோகாம் ஜஹாதி—ஸகலப காலம அநுபவித்து விடடு, பிறகு வைராகயம கொணடவனுய அதை தயஜிக்கிறான்;

'அஜாமேகாம் .....'—ப்ரகருதிதான மாறுதலுககு உடபட்டது எனபதைக் காண்பிகின்றது இநத வாகயம. ஸாயீ—ப்ரகருதியை பரேரிப்பிகும் பரமாதமா, அஜாமேகாம் வஸ்துவிஶ்வம் ஸ்ருஜதே—அநத பரகருதியை ஸாநநமாகக கொணடு ப்ரபஞ்சததை ஸருஷ்டிகிறான். அந்யஃ—அநத ஈச்வரனைக காட்டிலும வேறான ஜீவன, தஸ்மிந் ஶயயா வர்தமாநஃ—அநத ப்ரக்ருதியிலேயே சட்டபபட்டு நிற்கிறான [அதனால மோஹமடைநதவனு யிருக்கிறான்]

"ஶயாம....." —கீழச் சொலலப்பட்டுளள வாக்யதில் இருக்கும 'ஶயா' எனனும சபதததால எது சொலலப்படுகிறது? அதை ப்ரேரிப்பவன யாவன? எனபதை விளக்குகிறது இநத வாகயம ஸ்ருஜதி—ஸதவ ரஜஸ தமோ குணஙகளை உடைய ப்ரகருதி ததவததை, ஶயாம விஶ்வாய—விசித்ரமான ஸருஷ்டிக்கு ஹேதுவாகிறபடியால 'மாயை' எனறு அறி; ஸாயிநம்—அநத பரகருதியை பரேரிகுமவனை, மஹேஶ்வரம் வித்யாத்—பரமாதமா வெனறு அறி.

'அஜாம்.....'—அநாத்யநவதீம்—ஆதியும அநதமும மறறிருக்கும (நிதயமாக இருக்கும), அஜாம்—ப்ரகருதியானது, ஜநிம்—முதலில தேஜஸ ஜலம் ப்ரு

"ப்ரக்ருதிம் வாபுருஷம் சைவ வித்ய்யநாதீ உபாவபி।
விகாராம்ஸ்ச குணாம்ஸ்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவான்॥" [ஹ. கீ. 13-19]
"ஹ்ருதிராவொஉதரொ வாயுஃ வம் உரொ பாத்ரிரெவ அ।
கஹம்காரா உதீயம் தெ ஹிஸா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா॥
கவரெயதிதக்ஷுத்ரயாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி தெ பராம்।
ஜீவபூதாம் மஹாபாஹொ யயெதம் தார்யதெ ஜகத்॥" [ஹ. கீ. 7-4-5]

யான ச்ருதியும் அப்படியே. 'ப்ரக்ருதிம் புருஷம்' எனறும் 'ஹ்ருதி' எனறும் 'ப்ரக்ருதிம் பாரி' எனறும் 'மயா' எனறும் ஆரம்பிக்கும பகவத கீதா வாகயங்க

தியே ரூபமான ஸமஷ்டி ஸருஷ்டியைச் செயது, ஹ்ருதயாகாசம்—ப்ரஜாபதி ரூபமான வயஷ்டி ஸருஷ்டிகளும ஹேதுவாகின்றது. இநத வாக்யதிலும பரச்ருதியே பரிணமிகின்றது என்பது சொலலபபடுகிறது.

'ப்ரக்ருதிம் புருஷம்.....'—'ப்ரகருதியும ஆதமாவும அநாதிகாலமாகவே சேர்நதிருக்கினறன' எனபதைச சொலலுகிறது இநத வாகயம ப்ரக்ருதிம் புருஷம்ச உபாவபி—ஒனறோடொனறு சேரநதிருகும ப்ரகருதி புருஷர்களிருவரையும, அநாதீ வித்தி—அநாதியெனறு அறி. விகாராம்ஸ்ச—ஸம்ஸார பநதத்திற்குக காரணமாகும இசசை தவேஷம முதலிய விகாரங்களும், குணாம்ஸ்ச—மோக்ஷத்திறகுக காரணமாகும அமாநித்வம முதலிய குணங்களும், ப்ரக்ருதி ஸம்பவான வித்தி—ப்ரகருதியிலிருநது உணடாகுமவை யெனறு அறி.

"ஹ்ருதி.....பூமி ஜலம் அகநி வாயு ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகவும மநஸ் முதலான இநதரியமாகவும மஹததாகவும அஹங்காரமாகவும ஆக எடடு விதமாகப பிரிநதிருக்கும பரக்ருதியானது எனனுடைய சோதது என்று அறி. இதனால் 'அசேதந வஸ்துவாகிற ப்ரக்ருதியைக காடடிலும விலக்ஷணன் பரமாதமா' எனறு சொலலப்படுகிறது.

"கவரெயதி....."—இயம் மதீயா ப்ரக்ருதிஃ—கீழச சொலலப்பட்ட பரக்ருதியானது என்னுடைய அபரதாரமான அசேதந; இதரஸ்யாம்—இதைகாடடிலும் விலக்ஷணமாயும், ஜீவபூதாம்—ஜீவரூபமாயும, பராம்—ப்ரதாநமாயுமிருக்கும, ப்ரக்ருதிம்—ப்ரகருதியையும, தெ வித்தி—என்னுடையதெனறே அறியாயா—இநத ஜீவனுடைதான, இதம் ஜகத்—இநத அசேதந ப்ரபஞ்சம முழுவதும், தார்யதெ—தரிக்கபபடுகிறது.

['ஜீவபூதாம் ப்ரக்ருதிம்' என்று ஜீவனையும் 'ப்ரகருதி' எனறு வ்யவஹரிப்பது உசிதமாகுமோ? எனறு ஐயங்கொளலாம். இவவிடத்தில 'ப்ரக்ருதி' என்பதற்கு

"வ்யக்தம் வ்யாஹ்ருத்ய விஸ்ருஜ்ய வ்ருத்தம் வ்ருத்தம்" [ஹ. மீ. 9-8]
"உபாய்யக்ஷேண வ்யக்தம் ஸ்ருஜ்யதே ஸ அஸ்ருஜ்யத" [ஹ மீ 9-10]
உத்யோதிகா। வனவம அ வ்யக்தத்வாதி ஸ்தம்ஸ்தஸ்தரீரகஸ்ய வ்யக்தஸ்ய ஸ்தூலஸூக்ஷ்மதத்வஸ்வரூபஸ்ய தத்ப்ரகாரஸம்ஸ்லிஷ்டஸ்ய வாசகம், வ்ருத்தஷப்தஸ்வரூபாதி தஸ்தத்த ஸூக்ஷ்மதத்வஸ்வரூபஸ்ய தத்ப்ரகாரஸம்ஸ்லிஷ்டஸ்ய வாசகம்। ஸ்தூலஸூக்ஷ்மாணாதி தஸ்வெவஸ்வரூப ஸூத்ர; தஸ்தாஸ

ஞ்ம் அதையே வற்புறுத்துகின்றன. [ஸாங்யர் சொல்வதில் இம்மாதிரியான அநுபபத்தி ஒன்றுமில்லை] ஏனெனறால், ஈசவரனுக்கு ப்ரக்ருதியும சரீரம, ஜீவனும சரீரமாகையால பரக்ருதி சப்தம ஜீவசபதம இவை இரண்டுமே, அந்த ப்ரக்ருதி ஜீவன இவை யிரண்டையும பரகாரமாக உடைத்தாயும அவ்வவற்றிற்கு ஆதபாவாகவு மிருக்கும ஈசவரனையே சொல்லும. ஆகையால் 'வ்யக்தம்' இத்யாதியான புராண

'விபூதி' என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும. பரக்ருதி புருஷன இவர்களின சோக்தை யால ஏற்படும பரபஞ்சம முழுவதும பகவானுடைய விபூதிகளே.]

"வ்யக்தம் வ்யாஹ்ருத்ய....." — வ்யாஹ்ருத்ய-என்னுடையதான, வ்யக்தம்— விசித்ரமான மாறுதல் அடையக்கூடிய பரக்ருதியை, ஸ்ருஜ்ய—எடுத்துக்தமாகப் பரிணமிப்பித்து, வ்ருத்தம்வ்ருத்தம் விஸ்ருஜ்ய-அந்தந்த காலங்களில ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன।

"உபாய....." — உபாய்யக்ஷேண — ஸ்தய ஸங்கல்பத்தை இருக்கும என்னால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்டதாக கொண்டு, வ்யக்தம்— இந்த பரக்ருதியானது, ஸ்ருஜ்யதே — சராசர ம ங்களுள்ள இந்த ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

இந்த ச்லோகங்களுள் முதல ச்லோகமானது ப்ரக்ருதி புருஷர்களின அநாதித தனமையையும, மற்றை ச்லோகங்கள் பரக்ருதியின பரிணமிக்கும தனமையையும் குறிக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும.

வனவம அ—இவ்வாறு பரமாத்மமே ஜீவனாகவும பரக்ருதியாகவும பரிணமிக்கின்றது' எனனும கக்ஷியின மீது தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, இனி தனது ஸமாதா நத்தைச் சொல்லுகிறார். 'பரக்ருதி' 'ஜீவன்' இந்த சப்தங்களால அவை ஈசனுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறபடியால, பரக்ருதி புருஷர்கள ஜகத்தாக ஆகிறார்கள என்று சொல்லுகையில ஈச்வரனுக்கே உபாதான காரணத்வம சொல்லப்பட்டதாகின்றது என்பது தாத்பர்யம்.

"வ்யக்தம் விஷ்ணுஸ்ததா வ்யக்தம் வாஸுதேவஸ்ஸ காரணம் வை அ।
வை வை வை க்ஷேத்ரஜ்ஞோ ஹ்யஸ்ய ஸர்வஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய ஸர்வஸ்ய॥" [வி வ]

உதி। ஸதஸ: ப்ரகருதிவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ப்ரகாரதயா ப்ரகருதிரூபேண விகாரஸ:, ப்ரகாரரூபேண அவிகாரஸ:। ஸர்வஸ்யை ஜீவஸ்ய ப்ரகாரதயா ஸர்வஸ்ய ப்ரகாரதயா ஜீவாத்மரூபேண ஸர்வஸ்ய ப்ரகாரஸ்யாத்மா, ப்ரகாரிணோ நியந்தா நிரவத்ய: ஸகலகல்யாண குணாகர: ஸ்ரீமானாகார: ஸ்ரீயஸ்ஸர்வேச்வர ஸர்வ।

ததா அ ஸ்ரீ, 'காரணாவஸ்தா பரம்ப்ரஹ்ம ஸர்வ, தத்ஸ்வாபாவிகஜ்ஞ

வாக்யங்கள் சொலவது போல, அந்த ப்ரகருதியும் ஜீவனும் சேர்ந்து ஏறபடும ப்ரபஞ்சத் திறகும அந்த ஈசவரனே ஆதமா. ஆகையால், ப்ரகருதியை ப்ரகாரமாக உடைததா யிருகும பரமாதமாவினிடதில பரகாரமாய நிறகும ப்ரகருதி மாதரம் மாறுதல அடைகின்றது, ப்ரகாரியாய நிறகும பரமாதமா எவவித மாறுதலையும அடைவ தில்லை. அமமாதிரியே ஜீவனை பரகாரமாக உடைததாயிருகும பரமாதமாவினிடதில ப்ரகாரமாய நிறகும ஜீவனுககு மாதரம அபுருஷாரதத ஸமபநதம ஏறபடுகின்றது, பரகாரியாய நிற்கும பரமாதமா ஸகல வஸதுகளையும நியமனம செயதுகொணடு ஸகலவித தோஷமறறதாய ஸகல கலயாண குணஙகளுக்கும இருபபிடமாய ஸதய ஸங்கல்பமாகவே இருகின்றது.

ததா அ ஸ்ரீ.....உதீர்ணஸ்ய ஜகத: ஸர்வ—இப்படி, ப்ரக்ருதியையும ஜீவ னையும பரகாரமாக உடைய ஈச்வரன ஜகதுதபதிககுக காரணமாயும, அந்த ஈசவரனே அவை

தபிகாரணாவஸ்தவி—'ப்ரக்ருதி புருஷன் இந்த இருவாகளுக்கு மாத்ரம் ஈச வரன ஆதமா வெனபது இலலை, இவர்களின் விகாரமாகிய ஜகத முழுவதறகுமே அவன் ஆதமா, ஆகையால் காரயமாகிற ஜகத அவனே எனபது குறிககபபடுகின்றது.

'வ்யக்தஸ்ய.....'—காரண ததவமும் பரமாதமா, காரய முழுவதும் பர மாதமாதான எனபதை இந்த வாகயம விளககுகின்றது.

ஸதி:—இபபடிச சொலலும டகஷ்தில் ஒருவித விரோதமுமிலலை என்டதைச் சொலலுகிறார். 'ப்ரஹ்மம தோஷமறறது, அது விகாரமற்றது, அதுவே ஜகதிறகு உபாதான காரணம' எனறு சொலலும ச்ருதி வாக்யஙகளெலலாம ஒனறோடொன்று விரோதியாமல ஸமரஸமாகவே ஏறபடுகின்றன என்பது குறிப்பு.

காரணாவஸ்தா பரம்ப்ரஹ்ம, காரய-காரணாவஸ்தாவி ஸர்வ—'நிகில ஹேய விபரீத கல்யாண குணாகரமான ஈச்வரன காரணம, அபபடி விசிஷ்டமான இருகும ஈச்வரனே காரியம' எனறும, காரியம காரணம இரண்டும வெவவேறலல எனறு சொன்னதாகுமனறோ? அதுதான இஙகு விவக்ஷிதம.

தாயாவஸ்தாவிஶி ஸ வஸவ உதி காயாகாரணயொரஸ்ரயிழி, ஸவாத்
ஸ்ரூதயிஸ்தொயஸ்ய ஹவதி । ததெவம் காரணாவஸ்தாமாபன்னஸ்ய ஸ்
உபாவஸ்ருகதிவாஸ்ரூஷரீரம் ப்ரஹ்ம காரணாவஸ்தி, ஜகதவஸ்தா
வதிரெவ அ வ்யுயः ; காரணாவஸ்தாமவிஹாயாவஸ்தாந்தரமஸ்தி

கஶ் பரகாரமாககொணடு ஜகதாயிருகுமக ாயமாயுமிருகிறுன் எனறு ஒதாகொண்
டால மாசரம காரணமும காயமும ஒனறே எனறு சொலவது உபபன்மாகும, சருதி
விரோதாகளும் ஏற்படமாடடா, [ஜகதின ஸருஷ்டி பரளயாகளும உபபன்னங்களாகும்.]
'பரகருதி ஜீவன இவை இரணடுக்கும,இதுபெயா இது ரூபம எனறு விவேசிதாச் சொல்
லகூடாம லிருகும ஒரு ஸூக்ஷ்மதையும, இதானபெயா இதிதான ரூபம் எனறு
விவேசிதாச சொலலகூடிய ஒருளதூல தசையும ஆக இரணடு தசைகள உணடு. அவை
கள முதல தசையில இருதுகொணடு ாசவரனுகுச சரீரமாகும பொழுது ஈச்வரனாக
காரணாவஸ்தையில இருக்கும ப்ரஹ்மமெனறும, இரணடாவது தசையில இருது

வாவஸ்ரூதீயிஸொயः—ாச்வரன் ஜகத்துகு உபாதாந காரணம் என்
பதை ஒதாகொணடால, 'ாசவரன நிர்விகாரன' எனறு சொலலும் சருதி விரோதிக
கும போல தோனறும 'ாசவரன நிர்விகாரன' எனனும சருதியை ஒதாகொண
டால, 'அவன உபாதாந காரணம' எனறு சொலலும சருதி விரோதிகும போல்
தோனறும இபபொழுது, 'உபாதாநாதவ சருதி விசிஷ்ட பரஹ்ம விஷயம நிர்விகாரதவ
சருதி விசேஷயமச மாதர விஷயம' எனறு கீழ விவரிதிருபது போல நாம ஒதாக
கொளளும பக்ஷதில ஒருவித விரோதமும வரமாடடாது என்பது ஸபஷ்டம்.

ததெவ்ழி—இவவிடதில வேறொரு சங்கை நிவருதி செயயப்படுகிறது.
அது எனன வெனறால். 'சிதசித விசிஷ்டமான பரஹ்மம நித்யமாகையால் அதற்கு
ஸருஷ்டி பரளயாகள எப்படி ஸம்பவிகும?' எனபதுதான. தரவயம நித்யமாக
இருதாலும அவஸ்தா பேதாதால ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயாகள உபபன்னங்களாகும் என்பது
ஸமாதானம.

வாஸ்ரீஷ்டி உபாசேதந வஸ்துக்கள அசேதந வஸ்துகள ஆகிய இவை இரண
டும் ஸ்ருஷ்டிகு முன நாம ரூபங்களற்றவைகளாய இருகும. அபபொழுது சேதந
வஸ்துகளெலலாம அசேதந வஸ்து பராயங்களாகவே தெனபடும். அப்படி இருகும்
அவஸ்தைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை எனறு சொலவார்கள.

ததாவதீ—ததஸ்தா சுவதீ. அதாவது, அந்த ஸூக்ஷ்ம தசையின்
ஆபத்தி என்று சொன்னதாயிறு

சரீரம் ப்ரஹ்ம காயத்வஸ்தே, ப்ரஹ்மணஸ்தாவியத்வமுபபன்ன
மதஃ ஸாமஞ்ஜஸ்யாத்அயுதே। யதோக்தம் ஹ்மவதா வராஹேண

"த்வயாதவாம்ஹொ ரஜயொஃ காரணம் காயத்ரஹ்மிதயொஃ"

உதி। தஸ்மாதீஶ்வரஸ்ய காரஹ்மிதஹவத்வாவஸ்தாவத்ப்ரகரி வாரஸ்ய
மிந ஶப்தாஃ ததவ்ருத்தி விஶிஷ்டதயாஅவஸ்திதெ வசஸாத்ரி உவ்யதயா
வதிஷ்ஞெ, ஜீவாத்மவாசிஶப்தாஸ்தாஶிஷ்யந்தெ; யதா தெவஸ்ய
ஸ்யாஶிஶப்தா தெவஸ்யஸ்யாஶிப்ரகரிவர்திணாஅபிஶப்தாணாம் ஜீவாத்ம

கொண்டு சரீரமாகும் பொழுது ஈச்வரனுக்க காயாவஸ்தையில இருக்கும் ப்ரஹ்ம மென
றும் நாம சொல்லுகிறோம். அவைகள ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதுதான ஜகதின்
ப்ரளயம், அவைகள ஸ்தூல தசையை அடைவதுதான ஜகதின ஸருஷ்டி' என
பதே உபபததி. பகவந பராசர மஹர்ஷியும இமமாதிரியே சொலலியிருக்கிறார்.
[ப்ரதானம புருஷன இரணடும பிறப்பறறவை அவைகளே காயாவஸ தையிலிருக்கும்
ப்ரதான புருஷாகளுக்குக காரணங்கள] ஆகையால, ப்ரகருதி புருஷாகளைச சொல்லும
சபதங்களெலலாம, அநத பரகருதி புருஷாகள எநத அவஸதையில இருநதபோதிலும,
பரமாத்மாவையே முக்யமாக குறிக்கினறன, ப்ரகாரமாயிருக்கு மனைகளைச் சொல்
லும சபதங்களெலலாம அநத ப்ரகாரதுடன் இருக்கும ப்ரகாரியையே முக்யமாகக
குறிக்கவேணடுமெனறோ? இநத நியமததை நாம ஜீவாதம விஷயதில பாரகக்லாம்.
ஜீவாதமாகளைக் குறிதது, அவைகளுடைய சரீரங்களாகிற தேவரூப மநுஷ
யரூப பரகருதி பரிணாமங்களெலலாம ப்ரகாரங்கள, ஜீவாதமா ப்ரகாரி இநதக்
காரணத்தால, ப்ரகாரமாக இருக்கும் தேவ மநுஷ்ய ரூபங்களைச சொலலும
சபதங்களெலலாம ப்ரகாரியாயிருக்கும் ஜீவாதமாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன.

த்வயாம வாம்ஹொஃ—இநத ச்லோகம், வஸது ஸவரூபம் நிதயமாக இருந்த
போதிலும, அவஸதா பேதததால அவைகளுக்குக காரணதவமும காயதவமும் உபபந்த
மாகும் என்பதறகு ப்ரமாணமாக இவவிடதில சொலலப்படுகின்றது 'ரஜயொஃ'
(பிறப்பறறவை) எனபதால அவைகளின நிதயதவம விளக்குகினறது, 'காயத்ரஹ்மித
யொஃ' எனபதால அவஸதா பேதமுணடு எனபது சொலலப்படுகினறது.

தஸ்மாத்—இப்படி, காரணம காரயம இரணடும் வெவவேறலல எனபது ஏற்
பட்டால, அபபொழுது காயததைச் சொலலும சபதங்களெலலாம் அதைக் கார்யத்தின
வழியாகக காரணததையே முக்யமாகக குறிக்க வேணடுமெனறோ? ஒரு சப்தமானது எந்த
அரதததில முடிநது நிறகினறதோ அதை முக்யாரதததமெனறு சொலவாகன. எல்லா
சபதங்களும ப்ரஹ்மனிடதிலேயே முடிநது நிறகிறபடியால அவனே அவைகளுக்கு
முக்யாரதததமாகிறான.

ப்ரகாரதயைவ வஹ்யுக்தாஸு வ்ருகாரிணீ ஜீவாத்மநி உபயுக்தயா வத்யுக்தே। தஸ்மாத் ஸர்வஸ்ய விஶிஷ்டஸ்ய ஸரீரதயா தத்ப்ரகாரதயா வாசாத்மநி உபயுக்தயா வத்யுக்தே ஸர்வஸ்ய தஸ்யாத்மகாः ஶப்தாः। ஸ ய ஏஷ ஆத்மஸரீரஸ்ய ஆத்மா—வ்யாக்யேயஸ்ய ஸ்வரூபாயாதாயைவ ஸ்வரூபாயாத்மா இத்யாதயः பர்யாயஶப்தாः। ஸர்வஸ்ய தஸ்ய ஸுபாரதயா

அது போலவே ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்து கொண்டு பரகாரங்களாகிறபடியால், அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே முக்யமாக வாசகங்களாம். ஆத்ம சரீர பாவம் எனபது இதுவே; ஒரு த்ரவ்யம் மற்றொரு த்ரவ்யத்தால் எப்பொழுதும் தரிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்குச் சேஷமாயும் இருந்தால், அந்த த்ரவ்யத்தைச் சரீரமென்றும் மற

ஸ்ரீபராஸர பகவான்—'சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம்' என்பது நமது அஸாதாரணமான கொள்கை. 'லோகத்தில் சரீரம் என்று சொல்லப்படும் பொருளானது இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் சுகம் முதலான சேஷ்டைகளுக்கு ஆச்ரயமாகவும் காணப்படுகின்றது. அப்படி இந்தச் சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்கு இந்த்ரியாச்ரயமாகவும் சேஷ்டாச்ரயமாகவும் இருந்தாலன்றோ நாம் அவைகளை ஈச்வரனுடைய சரீரமென்று சொல்லக்கூடும்? அவை அப்படி இல்லையாகையால் அவைகளைச் சரீரமென்று எவ்விதத்தில் சொல்லலாம்?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். 'சேஷ்டை இந்த்ரியங்கள் இவைகளுக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது சரீரம்' என்று சரீரத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வது தோஷ துஷ்டம் 'எந்த த்ரவ்யமானது தனது ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் மற்றொன்றால் தரிக்கப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவதாயும் சேஷமாயும் இருக்கின்றதோ அந்த த்ரவ்யமே சரீரம், மற்றொன்று அதற்கு ஆத்மா' என்னும் லக்ஷணமே நிர்தோஷ்டம் என்று நமது ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள். தவிரவும், இவ்விதமான லக்ஷணத்தை அங்கீகரியாவிடில், "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" இத்யாதியான சருதி வாக்யங்களில் காணப்படும் சரீர சப்தத்திற்கு முக்யார்தத்தைப் பரித்யஜித்து க்ஷீண கல்பிக்கும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அது ஸ்வரஸ மன்று.

வ்யாக்யேயஸ்வரூப—ஆத்மா சரீரத்தைத் தரிப்பது நியமிப்பது முதலான்றில் அந்தச் சரீரம் உள்ள காலமெல்லாம் இருக்கின்றன என்பதை இந்தப் பதம் காண்பிக்கின்றது. ஆகையால் ஸகல்ப காலம் மாத்ரம் ஆதேயமாயும் நியாமயமாயும் சேஷமாயும் இருக்கும் கருஹ க்ஷேத்ரம் முதலானவை யஜமாநனுக்குச் சரீரமாகமாட்டா. ஆத்மா

நியந்ரு தயா ஸேஷிதயா அ ஸ்வெ நாதீ 'ஸ்து தா', ஸவ-ா தந்தா ஸ்வெயதயா நியாந்ரு தயா ஸேஷதயா அ ஸவ்யபதே ஸ்வ-ாகாரஸ்வாக் 'ஸ்வகாரः' 'ஸ்வரீரம்'।

ரெனனறை ஆதமாவெனறும சொலவாகள ஆத்ம சப்தத்தின அவயவார்தத்தும இதையே குறிகின்றது. அடைகிறன (ஸ்வெ நாதீ) ஆகையால ஆதமா. அதாவது அந்த தரவயம் இருகும வரையில் அதை இது ஆதாரமாகவும நியந்தாவாகவும சேஷி யாகவும அடைகிறபடியால இது ஆத்மாவாகின்றது என்று சொனனதாயிற்று. அம் மாதிரியே அந்த தரவ்யமும தான,உளள வரையில் மற்ரெனறுல தரிகப்படுவதாயும நிய மிகப்படுவதாயும அந்த மற்ரென்றுசகுச சேஷமாயும் இருந்துகொணடு, அந்த மற் ரெரு தரவயததை விட்டுத் தனிதது நிற்க அநாஹமான பரகாரமாய் இருகிறபடியால்,

---

சரீரதைத தரிகினறது எனனுமிடதில சொலலப்படும தாரணமும், தொனனே நெயயை தரிப்பது போலனறு, ஒரு வயாபய வஸதுவினுள ஒரு வயாபக வஸது ப்ர வேசிதது அப்படிப்பட்ட வயாப்தியால ஏற்படுமெ தாரணத்தையே சொலலுகினறது.

ஸேஷஸேஷிபாவः—ஈந்த வஸதுவின ஸததை ஸதிதி ப்ரவருததிக ளெல லாம் மற்ரெரு வஸதுவின அதிசயததின பொருடடே ஆகினறதோ, அந்த வஸது வைச் சேஷியெனறும மற்ரெரு வஸதுவைச் சேஷியெனறும சொலலாகள். வஸ்தர பூஷணம முதலியவை நமது தேஹததிறகுச சேஷ பூதஙகள; தோச்சிலே தேருக குச சேஷ பூதம். இமமாதிரியே சேதநாசேதந வஸதுக்களெலல ம ஈசவரனுகுச் சேஷ பூதஙகள என்பது இவவிடததிற் சொல்லபடுகிறது. அசேதநஙகள மாத்ரம இமமாதிரி சேஷஙகளாக இருகக தகுநதவை எனனும நியமமிலலை. அசேதநஙகள போலவே சேதந வஸ்துகளும பராதாநஙகளே எனபது கருதது. நாம இருபபதும அநுபவிபபதும நமமுடைய அதிசயததின பொருட்டு ஆகவிலலையோ? எனறு ஒரு சஙகை ஜநிகலாம் 'இலலை, நமது அதிசயம அதறகு முடிவனறு. ஈச்வரனுடைய தருப்தியே எலலாவற்றிறகும பாயவஸானம' எனபது ஸாதாநம. இதைப்பற்றி மேலே விவாணம செயயப்படட போகினறது.

ஸ்வ-ா தந்தா—இதற்கு 'அந்த தரவயம் இருக்கும காலமெல்லாம்' என்பது பொருள

ஸ்வெ நாதீ ஸ்து தா—இந்த அவயவார்தத்: கீழச் சொலலபபடடுளள சரீர சரீரி லக்ஷணத்தைக் காணபிக்கின்றது.

ஸ்வகாரः ஸரீரதி அ—கோ (பசு) வகுகு கோத்வமாகிற ஜாதியும ஜலத் திற்குச் சைத்யமாகிற குணமும் அபருதகவிதத பரகாரங்களானதால 'ஆகாரங்கள்'

வாவதெவ ஹி ஜீவாத்மநः ஸ்வஸரீரஸம்பந்தः। வாவதெவ பரமாத்மநः ஸர்வ-
ஸரீரகத்வம் ஸர்வ-ஸப்தவாச்யத்வம்। ததாஹ ஸ்ருதிः

"ஸர்வெ-ு வேதா யத்பதமாமநந்தி
ஸர்வெ-ு வேதா யத்ரைகம் ஸமேதி"

இதி। தஸ்மாத்ஸர்வே வாசகாத்மகத்வாதிதரே ஸமஸ்தாஃ।

அது ஆகாரமென்றும் சரீரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது ஜீவாத்மாவுக்கும் தனது சரீரத்துக்கும உள்ள ஸம்பந்தம் இப்படிப்பட்டதே. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் சரீரமாயுடைய பரமாத்மாவுக்கும், ஸமஸ்த சப்தங்களாலும் முக்யமாய்க் குறிக்கப்படுமை தன்மை இவ்விதமே ஸமர்பிக்கின்றது. இதையே அநேகச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன, முதலில் "ஸர்வெ-ு வேதாः" இதயாதியான ச்ருதி வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம. இந்த வாக்யத்திலுள்ள "ஸர்வெ-ு வேதா யத்ரைகம் ஸமேதி" எனபதன அர்த்தம எனனவெனறால், சொலலத் தகுந்த வஸ்து ஒன்றுகவே இருக்கிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே

என்று சொலலப்படும், அதே மாதிரி சரீரத்தையும் சரீரிக்கு ஆகாரமென்று சொல்ல லாம். ஆனால், இந்த சரீரம் அப்ருதக் ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் ஜாதி குண மின்றிக்கே தரவயமாக இருக்கிறபடியால் இதற்குச் சரீரமென்னும் வ்யவஹாரம் ஏற் படுகின்றது. அதாவது, எது அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன தரவயமாகவும் இருக்கின்றதோ அது சரீரம் எனறு சொன்னதாயிற்று.

வாவதெவ ஹி—மேலச் சொலலப்பட்டுள்ள சரீர லக்ஷணத்திற்கு இந்த வாக்ய த்திலுல வ்யாப்தி காணபிக்கப்படுகிறது

வாவதெவ—இப்படி ஜகத்துக்கும பரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் இருக் கிறபடியால், ஜகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைச் சொலலும் ஸகல சப்தங்களும் பரஹ்ம பர்யந்தம முக்யமான அர்த்தமுள்ளவையாக இருக்கின்றன எனபது ஏற்படுகின்றது. இவ்வளவால் ப்ரஹ்மத்திறகு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வம ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இனி இதற்கு ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களைச் சொலலுகிறார.

"ஸர்வெ-ு வேதா யத்பதமாமநந்தி"—எலலா வேதங்களும் எந்த ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவோ (வேத்யத இதி வேதः' எனனும வ்யுத்பத்தியால 'ப்ராபயம்' (அதாவது, நமமால அடையத் தகுந்த வஸ்து) என்னும அர்த்தம கிடைக் கின்றது. "ஸர்வெ-ு வேதா யத்ரைகம் ஸமேதி" எலலா வேதங்களாலும்

"ஸகலோ ஹெவோ ஸஹ்ரயா ஸந்நிவிஷ்ட:"

"ஸர்வெஷு ஸ்ருஷ்ஜ விஜாநஜ்ஞி ஹெவ:"

ஜ்ஞாநாதி। ஹெவ:—ஜ்ஞாயாணி। ஹெவதாஷ்யாதீநாஜ்ஞாயாதிதயா ஸூத்ரெஷ்வபி நிவிஷ்ய ஸர்வெஷு ஸ்ருஷ்ஜ ஹெவ ஸஜ்ஞாம் ஹெஷாஜிம் ப்ராணி ஜ்ஞாயாஜ்ஞாநி ஸ விஜாநஜ்ஞீத்யுச்யதெ। தஸ்ய ஸ்வாபாவிகாநி வஜ்ஞாம்ஸி,

"ஸதா: ஸ்ஜ ஸர்வஜ்ஞஸ்ஜாம் ப்ரதிஷ்ஜா யஜ்ஜ ஸ்ராஸ்ஜீ"

வாஜெய ஹி வஜ்ஜஸ்ய ப்ரதிஷ்ஜா।

அர்தத்தைச் சொல்லுகிறான' எனபது தான. "ஸகலோ ஹெவ:' இதயாதியான ச்ருதியும, 'ஸர்வ சபதங்களாலும ஈச்வரன ஒருவனே சொலலபடுகிறான' எனபதறகு ஹேதுவை ப்ரதிபாதிகிறது. இதில 'ஹெவ:' எனனும பதததிறகு 'ஜ்ஞாதாவாயுளள' எனபது பொருள 'ஸர்வததிறகும அநதாயாமியாக இருநதுகொணடு ஸர்வததையும் பரகாரமாக உடைததாயத தங்களுடன கூடவே இருககும ஈச்வரன, அநத ஸர்வ வஸ்துகளுடைய ஜ்ஞாதாவாயுளளானதும மநஸ உளபட அறிகிறான விலலை' எனபது இநத ச்ருதி வாகயததின ஆதாநம புராண வசநஙகளும இபபடியே சொலலுகின்றன. "ஸதா: ஸ்ஜ" இதயாதியான வாக்யம அவைகளுள ஒனறு ['ஸகல வாததைகளுகும எதில பரதிஷ்டையோ' எனபதறகு 'ஸகல வாததைகளாலும எது சொலலப்படுகிறதோ' எனபது ஆதாநம] வாததைகளிலலாம வாசயமான ஆதாநததையே பரதிஷ்டையாக உடைததாயிருககிறான வனறோ? இமமாதிரியே "காயஜ்ஞாழி"

பரஹ்மமானதே பரதாநமாக பரதிபாதிக்கபடுகிறபடியால எல்லா வேதஙகளும ஒரே வாகயமாகினறன வெனறு சொலலகூடுமே [அதாவது ஒரே ஆதாநததைச சொல்லுகினறனவெனறு சொலலகூடாது]

"ஸகலோ ஹெவ:... ....." இநத ச்ருதி வாகயம, 'பரஹ்மம் ஸர்வ சபத வாச்யம' எனபதறகு வேணடுவதான ஹேதுவை பரதிபாதிகிறது இதன ஆதாநம் 'ஒரே ஈசவரன அநேக விதமான தேவ மநுஷ்யாதிகளுகு அநதாயாமியாக இருநது கொணடு அவைகளுகெலலாம ஆதமாவாக இருகிறான அப்படி இருகிறவனே அநத தேவ மநுஷ்யாதிகளின ஜ்ஞாதாவாயுளள அறிகினறன விலலை.' எனபது

"ஸதா: ஸ்ஜ....." 'எநத உபநிஷதினிடததில ஸகல சபதஙகளும சாசவதமான பரதிஷ்டையை அடைகினறனவோ அநத உபநிஷதுவுகு பரணமததைச செயகிறோம.' 'ப்ரதிஷ்டை' எனபதறகுப் 'பாயவஸாநம' ('மூடிவு') எனபது பொருள. 'எவன ஸர்வ சபத வாச்யனோ அவனை நமஸகரிகிறோம' எனபது தாதபரயம.

" சாயுஷாணாம் காரணம் வேவும் வயஸாம் வாயுரேகதுர்முகே "

" வெதெஷ்வ ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யஃ "

ஜகத்யாத்மனி ஸர்வஸ்மின் ஸர்வஸாதாரணவிபவிஷ்ணுசாயுஷாணாம் அக்ஷரே ; " ஸஜ்ஞாஹம் த்ரிஷ்ணோ ரெவதா சகேதம் ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி " இதி ஹி ஸ்ருதிஃ । தயா அநுப்ரவேஸவம் வதஃ,

" வ்யாவஹாரிகாம் ஸர்வேஸ்வராணீயாம்ஸமணீயஸ்யாம் ।

இதயாதியான வாகயமும " வெதெஷ்வ " இதயாதியான வாகயமும் இன்னும இவை போனற மறறை வாகயஙகளும, சரீரஙகளுடன கூடிய ஆத்மாகளை ப்ரகாரமாக உடைய அநதாயாமியையே சொலலுகினறன. 'ஸஜ்ஞாஹம்' இதயாதியான சருதி, பரஹ்ம ஜீவ சரீரகமாகவே அநுப்ரவேசிததுத் தேவாதி விசிதர ஸருஷ்டியையும அவைகளின் நாமதேயங்களையும செயகிறது எனறு சொலலுகிறதன்றே ?

மநு ஸ்ம்ருதியும " வ்யாவஹாரிகாம் " இதயாதியான ச்லோகததால ப்ரஹ்மத்துககு ஸாவ சப்த வாசயத்வததை ஸாதிககும ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. 'வ்யாவ

" சாயுஷாணாம்....." — 'ஜகததில தெனபடும் ஸகல சார்யஙகளான வஸ்துக்களுககும் மூதல காரணமாய இருநதுகொணடி எது ஸாவ சபதங்களுககும் ப்ரதாநமான வாச்யமாகினறதோ' காரியஙகளுககெலலாம காரணமாயிருப்பதானது, ஸர்வ சபதஙகளுக்கும வாச்யமாவதறகு ஹேது

" வெதெஷ்வ ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யஃ " — 'எலலா வேதஙகளாலும் அறியத தகுநதவன நானே' எல்லா வேதங்களும ஈசவரனையே ப்ரதிபாதிகினறன எனபது தாதபர்யம

இநத ச்ருதி வாகயஙகளெலலாம், ஈசவரன, சரீரங்களுடன் கூடியிருககும ஆதமாக்களைத தனது சரீரமாக வைததுககொணடு அவை யெலலாவற்றுககும அநதாயாமியாக இருககிறான எனனும அர்த்தததைச சொலலுகினறன. அப்படி ஜீவ சரீரகளுககே ஈச்வரன ஸகலததிலுளளும அநதாயாமியாக அநுப்ரவேசிகிறான எனபதற்கு பரமாணம 'ஸஜ்ஞாஹம்' இதயாதியான சருதி.

'சகேதம ஜீவேநாத்மநா' எனபதறகு 'ஜீவனைச சரீரமாக உடைய எனனிலே' என்பது பொருள

" வ்யாவஹாரிகாம்....." இவவிடததில 'வ்யாவஹாரிகா' என்னும பதத்திறகு 'ஸகலததிலுளளும அநதாயாமியாக ப்ரவேசிதது நியமநம செயதலருகிற

ர்-உகாஹம் வ்வ்ந்யீமய்ம் விஶ்வாத்ம வ-ர்ஷம் வர்ழி ''

வ ர்ராவிதாரழி—சுஜ்ஞ: வ்ரவிஶ்ய சுஜ்ஞயா-ர்ழிதயா வ்ரவெஶ்ஷாம் நியஜ்ஞா ர்ழி। சுணீயாம்ஸ:—சூக்ஷ்மாந:, கூர்த்ஸ்வ்யாவெதிரவ்ய வ்யாவக தயா வ்ர்ஹ்மாதாஹ்ரே; தெஷாஉவி வ்யாவகக்வாதெஹ்யாவி

வீதார்ழி' என்பதற்கு 'உள ப்ரவேசிதது அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு ஸகல தையும நியமிக்கிறவனே' என்பது பொருள். 'சுணீயவார்ழி'என்பதிலுள்ள சுணீயஸ் சப்தத்தால ஆதமாக்கள குறிக்கப்படுகின்றன ஆதமாக்கள ஸகல அசேதந வஸ்துக்களையும வ்யாபித்து நிற்கிறபடியால, அவை அசேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும மிக ஸூக்ஷ்மங்கள, ஆகையால அவைகள 'சுணீயாம்ஸ:' என்று சொல்லப்படுகின்றன. 'சுணீயவார்உணீயாம்ஸ்ழி' எனபதற்கு, 'அப்படி ஸூக்ஷ்மங்களாயிருக்கும ஆதமாக்களையும வ்யாபிக்கிறபடியால அவைகளைக் காட்டிலும இனனும் அதிக ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும' என்பது தாத்பர்யம். 'ர்-உகாஹ்ழி' எனபதற்கு 'ஸூர்யனுடைய வாணத்தைப்

என்பது அர்த்தம இந்த அர்த்தம எப்படிக் கிடைக்கின்றதென்னில வேறொரு ச்ருதியில 'சுஜ்ஞ: வ்ரவிஷ்ட: ஸ்ராஸ்தா ஜநாநாழி'என்று ஈச்வரனுடைய பரசரஸம் முழுவதும உள்ளில பரவேசித்தது செயப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? 'சுணீயவார்உணீயாம்ஸ்ழி' 'ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும ஆதமாக்களைக் காட்டிலும ஈச்வரன் அதிக ஸூக்ஷ்மன்'. இது அவன் உட்ப்ரவேசித்து ப்ரசாஸநம் செயவதற்கு ஹேது. இந்த சலோகத்தாலும ஈச்வரனுடைய ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தின் ஹேது சொல்லப்பட்டது.

இந்த சலோகத்தில் தெனபடும் 'ர்-உகாஹ்ழி' எனபதற்கு 'ஸூர்யனுக்கு ஸமாந மான் வாண்தத்தை உடைய' என்று வ்யாக்யாநம செயயப்பட்டிருக்கின்றது. இது '' யஶ்சாவஸௌ வஸ்யேதி ர்-உவண-ஶ்ரோத்ரிதீ வண-ம் தீஹ்ய: வர்ஹாஸ் '' எனனும ச்ருதியில சொல்லப்பட்டுள்ளதை அநுஸரித்திருக்கின்றது. '' ய வஸெஷா ஹ்ராத்ரிதெஸீ ஹிர்ண்ணய: வ-ர்-ஷெஷா ஜ்ரஸ்யேதெ '' எனனும சருதியில, 'ஸூர்ய னுக்குள் ஸவாணமபமாக ஈசவரன் தென்படுகிறான' என்று சொலலப்பட்டிருக் கின்றது. இந்த இரண்டு ச்ருதிகளையும பாதத்தால, ஈச்வரன் தராதாஷமான ஒளஜ்வலயத்துடன இருக்கையில ஸவாணம போல அதி போக்யமான வாணத்துடன் கூடியிருக்கிறான் எனபது ஏறபடுகிறது. ஆனால 'ஈசவரனுக்கு நீலமான நீருண்ட மேகத்தின ஸாம்யம சொலலப்படுகின்றதே அது எப்படி?' என்று கேட்கல-ம 'அந்த நீலமேக வர்ணத்திறகே ஒரு ஹேது விசேஷத்தால ஸஹ்ருதய ஜனங்களுக்கு ஆனந்தமானது உபபந்நமாகக கூடும்' எனபது பெரியோர்களின் நிர்ஹேதுக அப்படி இருப்பதால் தான, பகவானுடைய விக்ரஹம இளம வெயிலால பூசப்பட்டுள்ள மரகத மலை போல இருக்கின்றது என்று அதை உறுதிபடுத்தி வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்

வாஸுதேவ உதீர்யதே: । ஸ—கார:—ஸூசிதீர்வண:: । ஸ்வயம்பூ:—ஸ்வகரணவ்யுதாஸாய; விஸுத்தஸத்வதீர்ஷ்தாவளாந—யாதைகரூபஸ்ய உதீர்யதே: ।

"வஸநதேகெ வதுஜீர்ஷ்டிம் ஸர—தோதேஸ்ய வ்ருஜாவதிஷ்டி ।
ஜ்ம உதேகெ வஸெ வ்ராணதவெ ஸ்ஹ ஸாஸ்வதிஷ்டி ॥"

இதி । வஸகெ—வஸகெ வேதா உதீர்யதே: । உக்தீர்தா வாஸுதேவ ஸ்ஹணா: ஸவ:ஸ்வ: ஸ்ருஸாவிதாரகேண ஸவ:ஸாதாரணாத்தயா ஸ்ருவிஸ்யா வஷ்டிதகாக: கூர்ஜராதீய: ஸஹா ஸவி ஸாஸ்வதஸ்ய ஸ்ஹஸ்ரவகா தவதேவ வாஅகா ஸவஜீர்தீயதே: । தயா அ ஸ்ரூதீர்ஜாஷி

போனற வாணமுளள' எனபது பொருள. 'ஸ்வயம்பூ:' என்பதறகு 'ஸவப் நம போன்ற புததியால அறியததகுநத' எனபது அரததம. அதாவது, 'தெளிநத பாத யகூ தசையய அடைநதிருககும் அநுத்யாநம ஒனறுலேயே அறியத தகுநத' எனறு சொனனதாயிறறு

'வஸநதேகெ" இதயாதியான சலோகதது மே கீழச் சொல்லபட்டுளள பரஹ்மத் தின் ஸாவ சபத வாசயத தனமையையே வெளிபபடுததுகின்றது 'வஸகெ' எனப தறகு, 'சில வேதஙகள' எனபது பொருள. மூன் சலோகததில சொலலபபடடிருகிற பரகாரம, பரஹமம எலலா வஸதுகளினுளளும அநுபரவேசிதது அவைகளை நியமித துககொணடு அநதக காரணததால எலலாவறறிறகும ஆதமாவாக இருகிற டியால் இநத சலோகததில உதாஹரிகபபடடுள்ள அகநி முதலிய சபதஙகளும 'சாசவத பரஹம' சபதம போல ப்ரஹ்மததையே குறிகினறன எனபது தான இநத சலோகத தின கருதது

திலும், "கூஷ்ஹ தேஜ்ஸஸாநவணம் தவ்யாநநம" எனறு நீலமேக ச்யா மளனுயுளள ஸ்ரீராமனுடைய திருமேனி ஸவாண ஸமாந வர்ணமெனறு சொலலபட்ட டிருகின்றது.

'வஸநதேகெ....." 'சில வேதஙகள ஈசவரனைச் சாசவதமான பரஹம மென்று சொலவதுபோல, வேறு சில வேதஙகள இவனை அகநி எனறும, வேறு சில மருத துகள எனறும், வேறு சில ப்ரஹ்மாவெனறும, இனனும சில இந்ர னெனறும, இனனும சில ப்ராண னெனறும சொலலுகினறன' ஈசவரன ஸ்வ சபத வாசயனாகிற படியால், அக்நி முதலிய சபதஙகளும், சாசவத பரஹ்ம சப்தம போல அநத ஈசவரனையே குறிகினறன எனபது இநத சலோகததின குறிபபு ஆகையால் இநத சலோகமும ஸாவ சபத வாச்யதவநதையே விவரிகின்றது இதில உளள 'வஸகெ' எனபதறகு 'சில வேதஙகள' எனறு பொருள கொளளவேணடும

"யெ யஜ்ஞே விதுஸ்தெவாஸ்ப்ராஹ்மணாஸ்ப்ரஹ்மதாஸ்பதாஸ்ப:
ஸ்வஸ்ப்ரஹ்மதாஸ்ப்ரதாஸ்பம் விஷ்ணோரெவ யஜ்ஞே தெ ॥"

உதி। விதுஸ்தெவஸ்ப்ராஹ்மணஸ்ப்ரஹ்மதாஸ்பதாஸ்ப்ரஹ்மஸ்ப்ரதாஸ்பவாஸ்ப்ரஸ்ப்ரதாஸ்பவெத தத்ஸ்ப்ரதாஸ்பஹ்மதஸ்ப்ரஸ்ப்ய விஷ்ணோரெவ வாஅகா உதஸ்ப்ரஸ்ப்தம் ஸ்ரவதி।

ஸுதெஸ்ப்ரஹ்ம ஸ்ரவஸ்ப்ரஸ்ப்ரஹ்மஸ்ப்ரயஸ்ப்ரஜீவாதாஸ்ப: ஸ்ப்ரயஸ்ரவஸ்ப்ரஸ்ப்ரஸ்ப்ர

உபஜீவ்யாநவ்யவஸ்தாப்ரஸங்கஸ்தத்ஸ்வாபாவ்யாதவஸ்திதேரஸம்பவாத்ஸத்ப்ரதிபக்ஷவத்

அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமும் மற்றது, ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக்கூடியது, ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களில்லாதது; ஆனால், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவை

மோக்ஷமாக வேண்டும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களும் ஸத்யங்கள் என்னும் ப்ரம நிவ்ருத்தியாலே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்பதே அம்மாதிரியான சருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்' என்பது தான். இதற்கு, இம்மாதிரி சருதிகளில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'த்வேஷ்டி' முதலிய சப்தங்களுக்குக் த்வேஷம் ஜ்ஞாநம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் 'உபாஸநம்' என்பதே பொருள் என்பது தான் ஸமாதாநம். இந்த ஸமாதாநத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் அர்த்தம் யாது என்பதை ஒருவித அர்த்த க்ரமத்தை அநுஸரித்து விவரிக்கிறார்.

ஸ்வ-ப்ரமாணஸ்ய-ஸகல சருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவ்ருத்திக்கப்படவேண்டியது யாது என்பதைச் சொல்லும் நிவர்த்ய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பார்யாலோசித்துப் பார்க்குமளவில் நாம சொல்லும் அர்த்தமே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. சிற்சில வாக்யங்களை மாத்ரம் ஆதாரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி விஷயங்களில் தாத்பர்யத்தை நிஷ்காஷிப்பது சலாக்ஷ்யமாக மாட்டாது என்பது குறிப்பு.

'ஸ்வயம்கர்த்ருத்வ' என்பதற்கு 'ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித குறைவுமற்றது' என்பது பொருள், 'அவஸ்துத்வ' என்பதற்கு 'எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாதது' என்பது பொருள். அதாவது, ஈச்வரனுக்கு இந்த ஜ்ஞாநம் விபுவாக இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால், இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யர்களுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்; மற்றுள்ளாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் காமாதிரூபமாகப் பலவித ஸங்கோச விகாஸங்களை உண்டாக்கி, முக்தாவஸ்தையில் ஏக ஸ்வரூப விகாஸத்தால் பின்பு யாவத் காலம் விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாரதம்யத்திற்குக் காரணமே நிர்ஹேதுகம்

'நிரவத்ய'—மலமற்றது. ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாவது ராகம் த்வேஷம் முதலியவைகள், அவையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸ்துக்களின் உள்ளி

ஹெஷ-ு வ்ரவிஷ்டாவ்ருத்தெஉஹொவிதஹுஜ்ஜுகாநவ்ருஹுமாவ்ருத்திதெஉஹொதாஹி

களாய, அநதநதக காமஙகளின தாரதம்யததிற்கு அநுரூபமாகத தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசததை அடைகின றன , அவை, சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலாக அதிமாத

லும் பகவான ஆதமாவாக இருக்கிறான என்பது யதார்தத ஜ்ஞாநம். அதத ஜ்ஞாநம் இருகும்பொழுது ராகதவேஷஙகள் ஏறபடமாட்டா. அபபடி யதார்தத மலலாத காரண ணம் இருகுமபொழுது மாதரம இவை ஏறபடுமாகையால இவை ஜ்ஞாநததிற்கு மல மாகச் சொலலப்படுகின றன. காம உநதமறறிருகும ஜீவன விஷயததில இநத ஜ்ஞாநம நிர்மலமே

'ஜ்ஞாநஸ்வரூபமிவாஃ'—ஜ்ஞாநததைத தாமமாக உடைததானவை. 'ஸ்வரூபம எனபதறகு இவவிடததில 'தாமம' எனறு பொருள கொளளவேணடும். ஜீவன்க ளுடைய ஸ்வரூபமானது, ஜட பதாரததஙகளான தேஹாதம முதலியவைகளின ஸ்வரூபம போலனறிகதே தனகுத தானே பரகாசிததுககொளளும யோகயதை உடையது. இதைத தான ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாந மெனறு சொலலுகிறகள இநத ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞா நததிற்கு ஒரு பொழுதும ஸங்கோசம எனபதே இலலை ஈசவரன விஷயததில் இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம விடு, ஜீவன விஷயததில இது அணு இநத ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக கொணடு வேறொரு ஜ்ஞாநம ஜீவன்களை ஆசரயிதது நிறகின்றது. ஸ்வ ரூபமாகிற ஜ்ஞாநததைக காடடிலும இப்படி ஆச்ரயித்து நிற்கும் ஜ்ஞாநததைப் பிரித்துப் பேசும பொருடடு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநததைத தாமி ஜ்ஞாந மெனறும மறறொனறை தாம பூத ஜ்ஞாந மெனறும வயவஹரிபபார்கள. இநதத தாம பூத ஜ்ஞாநம ஸ்வபாவத் தால் விடு, ஆனால காம பரவசமாய ஸஞ்சரிகும பொழுது இதறகு ஸங்கோசம ஏற்படு கின்றது இநதத தாமபூத ஜ்ஞாநமே இவவிடததில் ப்ரஸதாவிக்கப்படடிருகின றது.

காமுரூபிவாவிதயாவெஷ்டிதாஃ—காமமாகிற அவிதயையால சூழப்பட்டவை களாய காமததால 'தேஹோமே ஆதமா' எனபது முதலான ப்ரமம ஜீவனகளுக்கு உண் டாகின றது, இநத ப்ரமம அவிதயை என்று சொலலபபடும இநத ப்ரமததால ஒரு வாஸனையும, அநத வாஸனையால ஒரு ருசியும், அநத ருசியால பரக்ருதி ஸம்பநதமும, அநத ப்ரக்ருதி ஸம்பநதத்தால மறுபடியும காமமும, இபமாதிரி அநாதி சித்த பரம் பரையை உடைததாயிருகின றது ஸம்ஸார மெனனும சகரம. அதில் அகப்படடுக் கொணடிருபபதை 'காமுரூபிவாவித்யாவெஷ்டிதாஃ' எனனும பதம குறிகின்றது.

தத்தத்காமோபஜ்ஞாநவாம்கொஅபாவஹாஃ—ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோ சததை அடைவதறகுக காமமே காரணம என்பதை இது விளகுகின்றது. அந்த ஸங் கோசமும அநதநதக காமஙகளின் தாரதம்யததைச சாரநதிருகிறபடியால, காமம பலவித

ஸாதிகவஸ்துஸ்வீகரணாதி கரணாவஸ்துகரணமணவஸ்வரூபவிரோத
ஹேமரூபவஸம்ஸாரவ்யவஹாரம் வ்யதிவர்த்தயந்தே ; வனதேஷாம் ஸம்ஸா
ரஸாகரம் ஸமவதூவதிதூரேண நோவவர்த்ததே ஆதி தத்யம் வ்யூஹ

ரம அலபமாயுளள ஸதமப பாயதமான பலவித விசிதர தேஹங்களுள புகுந்தவைக
ளாய், அநந்தத தேஹாதிற்குத தகுநதபடி ஸ்வலபம ஸுலபமான ஜ்ஞாந விளகததைப்
பெற்றும, அநதநதத தேஹமே ஆதமாவென்னும் அபிமாநத்தைச செயதுகொணடும,
அததறகு யோக்யதகளான வயாபாரங்களில ப்ரவருதிதது, அநதநத வயாபாரதகளால்
ஏற்படும ஸுக துக்கதகளை அநுபவிதது வருவதாகிற ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹததில
அகபபடடு கிறகினறன ; இவைகளுகது இநத ஸம்ஸார
ப்ரவாஹததிலிருந்து விமோசநம், பகவானிடததில் செயயப்படும பரபத்தி ஒனறாலேயே
நேரக்கூடிய தாதலால, சாஸ்தரங்களெலலாம், முதலில தேவ மநுஷ்யாதி ரூபங்களான

தாக இருக்குமிடதகளில அதிக ஸுகதோசமும அவவளவு பலமிலலாமல இருகுமிடத
களில் கொஞசம் குறைநத ஸுகதோசமும் இப்படி நிரவதிகமான ஸுகதோச தாரதமயம
இநத ப்ரபஞசததில் தெனபடுகினறது.

வ்யூஹாதிவஸ்துவைவயரூபவிவியவிதிதூதெஹேஷு—சதுரமுக ப்ரஹ்
மாவும் காம பரதத்திறகு உட்பட்டவரே 'ஹ்ருஷீவழ' என்னும் பதம அதயலபமான
ஸ்தாவர விசேஷததைக குறிககும். 'விவிய' எனபது தேவ மநுஷ்யன திரய
ஸதாவரம் முதலிய பேதங்களைக குறிக்கின்றது ; 'விதிதூ' எனபது ஒவவொன
றிலும அவாநதர பேதங்களைக குறிகினறது தத்தத்தேஹாதிதஸ்வஸ்வாம
வ்யவஸாயா—அநதநதத தேஹததிறகுத தகுநதபடி ஜ்ஞாநததின் பரஸரததைப பெற்ற
வர்களாய. ப்ராணிகளலலாமல இருக்கும ஸதாவரங்களில இநத ஜ்ஞாந பரஸரம அதி
மாதரம் ஸ்வலபம எனறு அறியவேணடும

ஸுவஹூஃவொவஹேமரூபவஸம்ஸாரவ்யவஹாரஷு—ஸுகததிற
கும துககததிற்கும தேஹாதமாபிமாநமே ஹேது. எது ஆதமாபிமாநதிறகு அது
கூலமோ அது ஸுகம, எது அதறகு பரதிகூலமோ அது துககம.

வனதேஷாஷு—இதனால ஸுலபமாக மோசநதிறகு உபாயம சொலலபபடுகின
றது. ப்ரபத்தி ஒன்றே அதற்கு உபாயம் நமமுடைய வேறு கதியற்றிருகுமை
யையும் வேறு புகலறறிருப்பதையும உணாநது பகவானிடததில பூண விச்வாஸதது
டன் நாம நமமையும நமது ரக்ஷணததின பாரததையும் அவனிடததில ஒப்புவிப்பதை பர

ஸெஷம் ஸெவாஸிஹெஷுஸஹிதஜூஸெகாகாஸுதயா ஸுவெஷுஷாம் வாஸ்யம் வ்ருதிவாஷ்ய, தவ்யாவி ஷ்வஸ்ய ஹமவஹ்ய ஹமவஹ்ஷெதெகஸுவுதயா ஹமவ

பேதமனேதமும தேஹததைப பற்றியவை யென்றும், அநத தேஹஙகளிலிருககும ஆத மாக்கள ஜஞாந மொணறையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால அவைகளுககுப் பரஸ் பரம்ஒருவித பேதமும இலலை எனறும் அநத ஆதமாககள் ஸாவ தேச ஸாவ காலஙகளிலும் பகவானுககே சேஷமாயிருககி றபடியால ஸை எபொழுதும பகவானேயே ஆதமா வாக உடைத்தாயிருக்கினறன வெனறும ப்ரதிபாதிதது விடடு, பிறகு பகவானுடைய

பததி எனறு செலவ ாகள. இபபடி பரபததி செயது நாம பகதி யோகததின நிஷபத் தியைத தேடிககொணடு அது வழியாக மோகஷததை அடையலாம. இதை ஸதவாரக ப்ரபததி எனறு சொலலுவாகள இநத மாாககததில செலபவாகள பகதியோக நிஷட ராவர். பரபததியானது ஸாகஷாததாகவும மோகஷததை ஸாதிததுக் கொடுககு மென றும சாஸ்தரஙகள சொலலுகின்றன. அபபடி மோகஷததைத தேடிடவாகள அதவாரக பரபததி நிஷடராவாகள். இநத இரணடு மாாகஙகளிலும பரபததி அவசயம் அபேகஷித மாகையால 'பரபததியினறிககு ஸம்ஸார விமோசநம ஸம்பவிக்கமாடடாது' என்று இவவிடததில சொலலப்படடிருககினறது

வுயழ—தேஹததைக் காடடிலும ஆதமா வேறுபடடது எனனும ஜஞாநம ஏறபடடவாகளே மோகஷததை ஸாதிதது கொடுக்கும உபாயததைத் தேடிவாகள, அநத ஜஞாநம ஏறபடாமலிருக்கும பகஷததில மோகஷோபாயததின அபேகஷ ஜநிக்க மாட டாதனறே? ஆகையால 'ஆதம ஸ்வரூபம தேஹததைக் காடடிலும வேறுபட்டது; அது கேவலம ஜஞாந ஸ்வரூபமே, அநதக காரணததால ஸகல ஆதமாகளும ஸமம' எனபது முதலில விளகபபடவேணடும. இபமாதிரியே, 'பகவானுககே நாம எபொழுதும சேஷ பூதாகள' எனனும ரஸம வித்தித்த பிறகு தான மோகஷததை அடைவதில இசசை பிறகு மாகையால, ஆதமாவுககு இபபடகையாயுள்ள சேஷததனமையும் முதலில விளகபபடவேணடும. இநத அர்தத ரஹஸ்யதை அநுஸரிதது, இவவிடததில சாஸ்தரஙகள் பரதிபாதிககும விஷயஙகளை ஒன்றின பின ஒன்றாச சொலலு கிறார.

வனதெஷாம—முதலில, ஜீவாதம ஸ்வரூபம ப்ரஸ்தாவிகக-படுகின்றது சரீரஙகளில காணபடும வேறுபாடு ஆதமாகளுககு இலலை, எலலா ஆதமாகளும ஜஞாந ஸ்வரூபம, ஆகையால எலலாம ஸமம, எலலாம பகவானுககுச சேஷ பூதஙகள, ஆகையால எலலாம பகவானேயே ஆதமாவாக உடைததாயிருககினறன. இதுதான் இவவிடததில சொலலபபடடுளள விஷயம

ஆதேகதாவி வ்ருத்திவாக்ய, ஸமவத்வ்ருத்திவம் அ ஹெயவ்ருத்தீநிககுணா
ணைகதாநதயா ஸகலவஸ்துவிலக்ஷணம் கநவயிகாதிஸயாஸம்வெய
கலயாணகுணாணமணாயம் ஸ்வஸம்கல்பவ்ருத்தஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி
தயா ஸவஸ்யாதஸ்ஸ்திகம் வ்ருத்திவாக்ய, தத்ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸாமம் தத்பர
கம் வ்ருத்திவாக்யஞ்சி ஸாமாநாதிகரண்யாதி । யயோகழி

ஸ்வரூபத்தை விளக்க ஆரம்பித்தது, அது எவ்விதஹேய ஸம்பந்தமுமற்ற சுதந்த்ர ஆநந்த ரூப மென்றும், அந்தக காரணத்தாலேயே அது மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறுபட்ட தென்றும், அது அளவற்றதும் மேன்மையானதும் கணக்கில்லாதது மான கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமென்றும், தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் சேதநாசேதந ரூபங்களான ஸகல வஸ்துக்களையும் பரவருத்திபடுத்துகொண்டிருக்கிறபடியால் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அது ஆதமாவாக இருக்கின்ற தென்றும் சொல்லி விட்டு, பிறகு ஸகல அங்கங்களுடனும் அந்தப் பதவாக்யத்தில் பதந்தி செய்வதே

ஸமவத்வ்ருத்திவழி—இரண்டாவது, பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது. அது, எவ்விதஹேய ஸம்பந்தமுமில்லாத கேவல ஆநந்த ஸ்வரூபம்; ஆகையால் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அதயந்த விலக்ஷணம், கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் அது தனது ஸங்கல்பத்தால் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது, ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் அது ஆதமாவாகின்றது.

தத்ஸாமாநாதிகரண்யழி—இப்படி ஜீவாதம பரமாதம ஸ்வரூபங்கள இரண்டையும் ப்ரஸ்தாவித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜீவாதமாவுக்கு பரமாதம பராபதி எப்படிக கிடைக்கும் என்பதை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். பகவானே உபாஸிப்பதே அதற்கு உபாயம். கீழில் 'பகவத ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே ஸமஸ்த மோக்ஷம ஸாதிக்கத தகுந்தது' என்று சொல்லிவிட்டு, இவ்விடத்தில் பகவதுபாஸநியை உபாயமாகச் சொல்வதன கருத்து, 'பரமாதம ப்ராபதிக்கு பகவதுபாஸநம உபாயம், அந்த உபாஸநத்திற்கு ப்ரபத்தி அங்கம்' என்பதுதான. ப்ரஹ்மவித்ஸாம்ப்ரதி வாக்ய' என்னும வாக்யத்திலுள்ள 'வெத்ய' சப்தத்திற்கு 'ஜ்ஞாநம்' என்று பொருள கொண்டு மித்யா வாதிகள செய்த சங்கைக்கு, 'வெத்யழி' என்பதற்கு 'உபாஸநம்' என்பது பொருளே தவிர 'கேவல ஜ்ஞாநம்' பொருள ஆகமாட்டாது என்பது தான ஸமாதாநம். அதுவே இவ்விடத்தில் ஸூசிக்கப்படுகின்றது

யயோகழி—மேல சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கெல்லாம் கரமப்படி ப்ரமாணங்கள சொல்லப்படுகின்றன. முதலில், "ப்ரஹ்மவித்ஸாம்ப்ரதி வாக்ய" இத்யாதி

"நிவ்ருணேய மனவாப்தா ஜ்ஞாநேயோநேர்ஹ: ।
ஊர்வாஜ்ஞாநேர்ய ஏஷ: ப்ருக்ருதெஷ்வ நாத்மந: ॥"

உதி। ப்ருக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்யாஸ்ரயத்வேந ஜ்ஞாநஸ்ய ஏஷ

அவனை அடைவதற்கு உபாய மென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன'. "நிவ்ருணேய:" என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம், ஆத்மா வென்னும் வஸ்து கேவலம் ஆநந்தமயம் ஜ்ஞாநமயம் நிர்மல மென்றும், தூக்கம் அஜ்ஞாநம் மலம் இவை யெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களே தவிர ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல வென்றும் சொல்லுகின்றது அதாவது' தூக்கம் முதலியவை, ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் தர்மங்களைக் காரணமாக உடையவை யாதலால் அவை ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உரியவையல்ல என்று சொன்னதாயிற்று.

வாக்யம் 'ஆத்ம வஸ்துக: ஸ்வதஸ்தாம ஜ்ஞாந மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை' என்பதற்கு ப்ரமாணம் 'விஜ்ஞாநமயஸ்ஸ்வேந' இத்யாதியானது, 'சரீரத்தில பேதம் இருந்தபோதிலும் உபாதி யுக்தங்களான ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் எவ்வித பேதமும் இல்லை' என்பதற்கு ப்ரமாணம். "உத்தேவ தெ ஜிதஸ்ய மே மந:" என்பது, இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது. "ஸ்தெவீ ஹ்யஸ்ய" என்பது, 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் லபிக்க மாட்டாது' என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'ஏவ மர்த்தம்' என்பது 'ப்ரபஞ்சம முழுவதும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றது' என்பதைச் சொல்லுகின்றது; 'ந அ ஸ்ருஷ்டாநி ஸந்தாநி' எனனும் வாக்யத்தால் 'பகவானுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் மித்யை' என்று சொல்லப்படுகின்றதோ என்று உண்டாகும் சங்கையும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில பரிஹரிக்கப் படுகின்றது.

'நிவ்ருணேய:.....'—இதன் பொருள் 'ஆத்ம வஸ்துவானது கேவலம் ஆநந்த ஸ்வரூபம், கேவலம் ஜ்ஞாநமே ஆகையால் அதற்கு எவ்வித மலமும் இல்லை; தூக்கம் அஜ்ஞாநம் இவையாகிற மலங்களே உடைய தர்மங்கள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களேதவிர ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவையல்ல' என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தில 'மலம்' என்னும் சப்தம் 'ராகம்' 'த்வேஷம்' இவைகளைக் குறிக்கின்றன. இவைகளேதான் 'தூக்கம்' 'அஜ்ஞாநம்' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். 'இந்த தூக்கம் ஜ்ஞாநங்கள் எப்படி அசேதநமான ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களாகும்? சேதந வஸ்துக்களான ஜீவ அவைகள் உப்பநங்கள்?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். இந்த சங்கையை "ப்ருக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்ட" இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார் 'ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் எப்பொழுது ஆத்மாவுக்கு இருக்கின்றதோ அப்பொழுது மாத்ரம் இந்த தூக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கு ஏற்படுகின்றன, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் விலகினால அவைகளும் விலகி விடுகின்றன' என்பதுதான் பரிஹாரம். அதாவது: தூக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கே நேரக்கூடியவை

ஜ்ஞாயேத் । ப்ராஹ்மணாதிபிர்வர்ணைர்ப்ரகர்தவ்யேஷு யஜ்ஞாதிஷு ।

" விஜ்ஞாவிரயமம்வஹெ ப்ராஹ்மணை மவி ஹமஸ்ரிமி ।
ஸ்ரூமி மெவ ஸ்ருவாகெ அ வஜ்ஞிதாஃ ஸமேத்ருபிர்ஜநஃ ॥ "

[ஹ. மீ 5-18]

ப்ரகருதியின் ஸம்பந்தம ஏற்பட்டால் ஜ்ஞாகம முதலியவை ஏறபடும், அது இராவிட்டால இவையுமிலலை யாகையால இவைகள பரமருதியின தாமங்களென்று சொலலப்பட்டிருககினறன.

" விஜ்ஞாவிரயமம்வஹெ " இதய நியான வாகயம், 'உபாதியின ஸம்பந்தமற்றிருககும ஆதமாவின சுதத ஸ்வரூபம எனபது ஸகல ஆதம வஸதுககளுககும் ஸமம' என்பதைச சொல்லுகின்றது தேவ ரூபமாகவும திரயக் ரூபமாகவும மநுஷய ரூபமாகவும் ஸ்தாவர ரூபமாகவும இருக்கும ப்ரகருதியுடன் கலநது நிறகும் ஆதமாவின சுதத ஸ்வரூபததை விவேசிதது அறியகூடிய புததியை உடையவர்களே இவவிடததில 'பண்டிதர்கள' எனறு சொலலபபடுகிறாகள. அபபடி அநதந்த ப்ரகருதி விசேஷததைக

எனபது உணமையாலுமும, அவை ஆதம ஸ்வரூப ப்ரயுகதஙகளலல வெனறு சொன்னதாயிற்று. துக்காதிகள ப்ரகருதியின தாமஙகளாக இருநதால் எனன பலம் உண்டாகுமோ, அதுவே அவை ப்ரகருதி தாமஙகளாக இராமலிருக்கையிலும உணடாகிறபடியால் 'அவ்வகள ப்ரக்ருதி தாமஙகள' எனறு சொலலபபடுகினறன என்பது அபிபராயம். வ்ராஹ்மண்யாதிவிஷயே—'பரகருதி ஸமபநதம் இருநதால் துக்காதிகள பராபதஙகளாகினறன; அது இராவிடடால இவை அபராபதஙகளே' எனனும விவேகததால

' விஜ்ஞாவிரய..... ...' இதன பொருள. 'ஜ்ஞாநம சம தமாதிகள் இவைகளுடன கூடிய பராஹ்மணன, கேவல ஜ்ஞாநமததால மாதரம் பராஹ்மணயததை உடைய பராஹ்மணன, இவர்களை இருவரிடததிலும ஜ்ஞாந பரயுகதமான வைஷம்யம் இருககையிலும. அநத வைஷம்யம கேவலம உபாதியால ஏறபடுகினறதே தவிர அது ஆத்ம ஸ்வரூபததை ஸ்பர்சிககவிலலை எனபதை ஆதம ஸ்வரூபததின உணமையை அறிநதவாகள அறிவாகள; அதே மாதிரி பசுகளுகும யானைகளுமுளள ஆஹார பரயுகத வைஷம்யமும், நாயகளும நாய மாமஸததைப புஜிகதும சவ பாகாகளுகு முளள வருததி ப்ரயுகத வைஷம்யமுமும ப்ரகருதி ஸம்பந்தத்தால ஏறபடுகினறன எனபது அவாகளுகு விளஙகும' இதனால உபாதி வியுகத ஆத்ம ஸ்வரூப ஸமமே எனபது சொலலபபட்டது. சிலர், இநத சலோகத்தால் சரீர கதமான வைஷம்யமே நிஷேதிக்கப்படுகின்

உ தி । தெவதிய-ழுஜ்ஜ-ஷ்யஷ்ஷாவரா-மிவ்ருகூ கிஸ்ஸம்ஸ்ருஷ்ஸ்யாத்மநः ஷ்வரூமவஸ்திவெஅநி ஜ்ஞாநி யெழுஷாம் தெ 'வஸ்திதா:' । தத்தத்கூ கி விசெஷவிப-தா தூயாயாத்யுஜ்ஜாநவஞ்ஜः தந்து தந்து ஸதயுஞ்விஷேஷாகாரெ வதழுஜாநஜாத்மாநம் வஜாநாகாரம் வஸ்ருஜ்ஜீதி 'வஜேஷபிழுநः' உத்யுக்தழி । தத்பூஜாஹ

"உதெஹெவ தெதி ஜிழுதः வஜெழுரா யெஷாம் வாஜ்யே ஸ்திதம் மநः ।

காடடிலும விலக்ஷணமான ஆதம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவாகள, 'ஆதம வஸ்துகள அதிபாதரம விஷமமான ஆகாரதையுடைய ப்ரகருதி விசேஷத்துடன கலந்து இருந்தபோதிலும, அவைகளெலலாம ஒரே விதமான ஆகாரதை உடையவைகளே' எனபதை நனறாக அறிவாகளனறே ? இந்த அதத்தத்தைத தான இவவிடத்திலுள்ள 'வஜேஷபிழுநः' எனனும பதம சொலலுகினறது. "உதெஹெவ தெதி ஜிழுதः" இத்யாதியான வாசயம இதை ஸபஷ்டமாக விளகுகினறது. 'நிதெழுஷ்ய' எனப

றது எனறு அபிப்ராயப்படுவாகள. அது ப்ரதயக்ஷத்திறகு விருத்தம. சரீர கதமான ஸைஷமயமே இவவிடத்தில ப்ரதிபாதிகபபடுகினறது, ஆனல் அந்த வைஷம்யம் உபாதியால ஏறபடுகினறது எனபதும அது உபாதி வியுக்த ஆதம ஸ்வரூபத்தை ஸபாகிக்க வில்லை எனபதுமே இவவிடத்தில விவக்ஷிதம. இது இவவிடத்தில செயயப்படடுள்ள 'பணடித' 'ஸமதாசி' சப்தங்களுடைய வ்யாக்யாந்தரத்திலிருந்து விளங்கும.

"உதெஹெவ....." —மேல கூறபபட்டுள்ள "வித்வாவிநய" இத்யாதியான சலோகத்திற்கு அடுத்தபடியரும சலோகம இது 'வஜேஷபிழுநः' எனபதால சொலலபபடும ஸாமயமானது உபாதியால விடப்பட்ட ஆதம ஸ்வரூப விஷயமே எனனும அர்த்தத்தை இது ஸபஷ்டமாக விளகுகினறது இதன பொருள —'எந்த மூமுக்ஷுக்கள, நிருபாதிக ஆதம ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானைகாகாரமாயிருகிறபடியால எவ்வித வைஷம்யமுமறறது என்பதை நனகு உணாகிறாகளோ, அவாகள இனனும மோக்ஷத்தை அடையாவிட்டாலும முகத படாயாகளெனறே சொலலப்படவேண்டும. ப்ரக்ருதி ஸம்ஸாகமாகிற தோஷத்தால விடப்படடுள்ள ஆதம வஸ்து எவ்வித வைஷம்யமுமறற தாதலால அது பாஹ்மமெனறே சொலலபபடகூடும, அபபடிபபடட பரஹ்மத்திலனறே அவாகள இருகிறாகள ? உலகத்தால அவாகள முகத ப்ராய்களே எனபதுதான. 'ப்ரகருதி விகாரமகிற தேஹாதிகளுடன ஸம்பந்தபபடடிருபபதானது தோஷம்; அந்த தோஷமிலலாமல இருக்கும ஆதமாகளெலலாம ஸமமானவைகளே' எனனும அர்த்தம 'நிதெழுஷம் ஹி வஜேழ்' எனபதால இந்த ச்லோகத்தில் சொலலப்படுகிறபடியால்,

நிதெ-ராஷம் ஹி ஸகம் ஸ்ரூ தஸ்ரா-ஸ்ரூ ஹுணி தெ ஷ்ரிதாः ॥''

[ஹ மீ 5-19]

உதி । 'நிதெ-ராஷழ்'—தெவாதிவ்ருகூதிவிஸெஷஹம்ஹுமா-ரு மிவதொஷ ரஹிதழ் ; ஷ்வ-மிவெணாவஷ்ரிதம் ஸவ-ரூ-ரூதவஷ்ரு நிவ-ராணா-மிவ ஜூராதெகாகாரதயா வாஸிதயுக்தः । தெவொ3வம்ஹ-மிதஸ்யாத்தெநா ஹுமவதொஷதெகாரஸ்தா தஷ்யாத்தா தெகாயாரதா அ தத்துஷீர தத்தத்ரு-ஸ்ரு ஹுதிஹிः ஸமிஷ்டெ ஹ்தாரதாயிகாரணெயுக அ ஸ்ரு-திஸ்ரு தீ திஹாஸ-ஸ்ரு-ராணெஷ்ரு ஸ்ரு திவாஹ்யுத உதி வ-மிவ-ரூதெவொகுழ் ।

தறகுத 'தேவ'ரூபம முதலான ப்ரகருதி விசேஷ்ததுடன சோகதிருபதாகிற தோஷமற நிருகும என்பது பொருள. 'சுத்த ஸவரூபததுடன இருகும ஆதம வஸ்துக்களெல லாம (அதாவது ப்ரகருதி ஸம்பந்தமறறிருகும ஆதம வஸ்துகளெலலாம்) ஆநத ரூப மான ஒரேஆகாரததை உடையவை,ஆகையால அவையெலலாம ஸமமே'எனபது குறிபபு. தவிரவும, ச்ருதி ஸ்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம பகவானுக்கும அவனுடைய சரீரமாயுளள மறறைப பதார்த்தங்களுகது முளள ஸாமாநாதிகரணயததை ஆதாரமாகக் கொணடு அவனை அந்தப பதார்த்தங்களைச சொலலும சப்தங்களாலேயே வயவஹரிக்கின்றன வெனறும, அப்படி அவை வயவஹரிப்பதே 'அநத ஆதம வஸ்துகளெல்லாம் பக வானுக்குச் சேஷமாயிருபபதையே ரஸமாக உடைததா யிருச்கின்றன , பகவானுலேயே நியமிகப்படுகின்றன; அவனையே ஆதாரமாக உடைசதாயிருகின்றன' என்பதை நன்கு

இது ப்ரகருத விஷயததிறகு ஸபஷ்டமான ப்ரமாணமாக இவ்விடததில கூறபபடுகின றது மோக்ஷமடையாமல முழுக்க தனையிலேயே இருகும ஒருவனை, எவனிதததில ஸமஸாரதததை ஜயிததுவிடடான (வமெ-ரா ஜிதः) என்று சொலலகூடுமா ? எனறால, அப்படிச் சொலவதன தாதபாயம 'அவன முகத பாயன' எனபது தான, 'அவன முகதனே' எனபதனறு எனறு ஸமாநாம சொலல வேணடுமா முன சலோகததில் பர ஸதாவிகபபடட ஸமதாகளின பரசமனையே இநத சலோகததின தாதபாயம.

தவொ3வம்ஹ-மிதஸ்யா—இது வரையில ஆதமா ஜ்ஞாநைகாகாரம எனப தறகும, அதன உபாதி வியுகத ஸவரூபம எலலா ஆதமாக்களுகதும ஸமம எனபதற்கும பரமாணஙகள சொலலபபடடன இபபொழுது, கரமபபடி, ஆதமாகளெலலாம பக வானை அநதாதமாவாக உடைததா யிருகினறன எனபதறகு பரமாணம உபபாதிகபப படவேணடுமா. இநத உபபாதனம ஏறகெனவே செயயபபடடிருகிறபடியால், இஙகு அது சொலல படவிலலை [ஸ்ரீத வித்தையின ஸவிசேஷ ப்ரதவதததைச் சொலலி முடிகக்கை யில் எலலாம ப்ரஹ்மாதமகம எனபது விவரிகபபட்டிருகினறது. 53-65-ம பகதங களைப் பாரக்க]

"தெவீ ஹ்யேஷா மாணயீ ஸ்ருʼஷ்டி ஸாயா ஸ்ருʼதயா।
ஸாவேவ யே ப்ரபத்யந்தே ஸாயாமேதாம் தரந்தி தே॥"

[ஸ்ரீ. 7-14.]

ஸ்ரீ। தத்ரைவ்யதைவ்யாத்மகஸ்ய ஸ்ருʼஷ்டிஸ்திதி ப்ரளயஹேதுபூதஸ்ய த்ரிகுணாத்மகஸ்ய ஸ்ரீமதோ நாராயணஸ்யைவ ஸமஸ்தாத்மஜாதஸ்ய ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்வாபாவிகானவதிகாதிஸயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணஸ்ய ஸ்வஸங்கல்பைகாதீனஸ்திதி ஸர்கோபஸம்ஹாரஸ்ய ஸ்வாராதனதயா ஸ்வப்ராப்தயே ஸ்வஸ்மை ஸ்வயமேவ ஸ்வப்ரபத்திமுபதிஷ்டதே,

---

விளக்குகின்ற தென்றும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம். 'தெவீ ஹ்யேஷா மாணயீ" இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யமும், 'ஸாயா, வ்யயா:' இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களும், காமகர்ம வச்யமான விசித்ரமான குணமய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஆத்மாக்களை மோக்ஷம் பெறுவது, அந்த பகவானை ப்ரபத்தி செய்வதைத் தவிர்த்து வேறொன்றாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதைச் சொல்லு

"தெவீ ஹ்யேஷா....."—இதன் பொருள் 'ஸத்வ ரஜஸ் தமோ மயமாயிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதியானது ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலையில் ப்ரவர்த்திக்கும் என்றுதானே நிர்மிதமாயிருக்கிறபடியால் அது அசேதனமாகையால் ஒருவராலும் தாண்டக் கூடாதது. எனவே சரண மடைபவர்கள் மாத்ரம் அதைத் தாண்டச் சக்தராவார்கள்', ப்ரக்ருதி என்பது அசேதன வஸ்து, அது நித்யமானது ஜீவன்களுடைய கர்மானுகுணமாக இந்த ப்ரக்ருதி விசித்ரமான தேஹாதிகளாகப் பரிணமிக்கப்படுகிறது, அவைகளின் ஸம்பந்தம் அந்த ஜீவன்களுக்கு ஸ்வபாவிகமபடி செய்யப்படுகின்றது இதுதான் 'பகவான் ப்ரக்ருதியை நிர்மாணம் செய்கிறான்' என்பதன் தாத்பர்யம் அப்படித் தேஹாதிகளாக நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரக்ருதியானது, பகவத் ஸ்வரூபத்தை அந்த ஜீவன்களுக்குத் தெரியவொட்டாமல் தடுப்பதையும் தனது ஸ்வரூபத்தில் போக்யதா புத்தியை உண்டுபண்ணுவதையும் தனது காரியமாக உடைத்தாயிருக்கிறது இப்படி ப்ரக்ருதியால் மோஹிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜந்து முழுவதும் அளவற்ற அதிசயித ஆனந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பகவானை அறிகின்றதில்லை. இந்த மோஹம் நிவர்த்தமாக வேண்டுமானால் பகவானையே சரண மடையவேண்டும் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள 'மாயை' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ப்ரக்ருதி' எனபது பொருள் ப்ரக்ருதி, ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணமயமானதால் அது 'மாணயீ' எனறு சொல்லப்படுகின்றது. 'ஸாயாம் தரந்தி [மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்] என்பதற்கு, 'ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் மோஹத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களாய பகவானை உபாஸிக்கிறார்கள்' எனபது தாத்பர்யம் பகவத் கீதையில் இந்த ச்லோகம் வரும் ஸ்தலம் உபாஸநா ப்ரகரணமானதால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரபத்தி, உபாஸநத்திற்கு அங்கமாயுள்ள ப்ரபத்தியை சொல்லுகின்றதென்று அறிய வேண்டும்.

"நாந்யஃ பன்தா அயநாய வித்யதே"

இத்யாதிஸ்ருதிபிஃ।

"உபா தாதவிதுஃ பவம் ஜமதுவ்யுதுஃ ஸர்வதா।
உத்தாரி பவமுஹ்மாதாரி ந ஆஹம் தெவித்யுதஃ॥
ந அ உத்தாரி ஹ்மாதாரி பவ்ய தெ யொமதெவ்ஹுழி॥"

[ஹ. மீ 9-4, 5]

இதி பவமுபக்ரம்யொமாஃ ஸ்வ்ஹுழ்யுவெதி த்ருஷ்டுஃகுழி। ததஶ்ச

கின்றன. "உபா தாதவிதுஃ" இதயாதியான வாகயங்கள், பகவான் ஸர்வ சகதுரு யிருக்கிறபடியால் அதிமாதரம ஆச்சாயகரமான ஸவரத தனமையை உடைததாயிருக

"நாந்யஃ பன்தா....."—'பகவத பராப்திகரு வேறு மாரகம இலலை' இதற்கு முன வாகயம 'தமெவம விதவானம்ருத இஹ பவதி' [அவனை அறிகிறவனே மோகஷததை அடைகிறான] எனறு இருகிற படியால, இவ்விடத்தில 'வேறு மார்க்கம' என்பது 'அவனை அறிவதைத தவிரதது வேறு மாரகம்' என்பதைக் குறிகின்றது. இநத சருதி வாக்யஙகளில சொலலப்படும 'வெதுஹுழி' [அறிவது] எனபது உபாஸநததைக குறிக்கின்றது, அநத உபாஸதியின நிஷ்பததி, ப்ரபததியை அபேகஷித திருபபதால, 'பரபததி யினறிகரு மோகஷம வித்திகமாடடாது' எனபதறகு இநத வாகயம பரமாணமாக கூடும.

'உபா தாதவிதுஃ .....'—ஜகத முழுவதும அந்தர்யாமியா யிருகரும பரவாஸுல தரிகபபடடும நியமிகபபடடும இருகினறது எனபதறகு இநத வாகயம பரமாணம இதறகு பரமாணம ஏறகெனவே சொலலபபடடிருகிறபடியால இவவிடதில அநத உபபாதிக்கபபோகிறோமிலலை எனறு சொலலிவிடடு, இபபொழுது அதை உபபாதிக்க பரயதநபபடுவதன காரணம, இநத சலோகததால டரக்ருத அரததம உபபாதிகபபடுகினறது எனபதுடன இது ஸமபததமாக அநவைதிகளால செயயபபடும ஒரு சஙகையும பரிஹருதமாகினறது எனபதுதான சலோகததின பொருள — நான எனனுடைய ஸவரூபததை வெளிபபடுதுவதிலே ஜகத முழுவதிலும அந்தர்யாமியாக இருது கொணடு அதைத தரிகரும பொருடடும நியமிகரும பொருடடும சேஷியாக வ்யாபித திருகிறேன ஆகையால எலலா பூதஙகளுடைய ஸத்தியும அந்தர்யாமியாக இருகரும எனனைச சாரநதே இருகின்றது, எனனுடைய ஸத்தி யொருசேரனும அவைகளைச சாரநது நிறகவிலலை. அவைகள எனனிடததில சார்நதிருபபதும குடட ஜலதைச தாஙகுவது போல ஸமயோகததாலனறு, ஆனால கேவலம எனனுடைய ஸங்கலப மாத ரததாலேயே அவைகள தரிகபபடுகினறன. நான இசசித்து அவைகளைத தரிக்கிறேனே தவிர, பரதநத்ரனுகத தரிகவிலலை இதுதான எனனுடைய அஸாதாரண ஸ்வபாவம' இதனால 'பகவான ஸர்வ சததன; அவனுடைய ஸவரததனமையும அஸாதா

' விஷ்ணோரேகதேசஸ்தம் ஸ்வதேஜோவைபவம் விதா ஜகத் '

ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸாய நமோ நமோ நமோ

ஸ்வீய ஸவ-ம் ஶ்தம்கஷ்வ நு விஷ்ஹ்யாநெ நு ஸ்ரீவெணா நஜ்ஹா விஹ-ிதிரவரிஶிதெதாஹாரு ஸ்ணவாமரொ நிரு திஶயாஶ்ரய-ஹ-ிதஃ ஸ்ரீதாடஹஶிதை-யை-ஃ।

தஜ்ஹ்ரா ஹ

"வாகுகெ வஸ்தி நா நாக்வம் நா நாகெ வஸ்தி வெகுதா।

பரபஞ்சம முழுவதிலும நான எனனுடைய மஹிமையின லேசததால ஆதமாவாக உட் புகுந்து ஸகலததையும எனனுடைய ஸங்கலப மாதரததால தாங்கிகொணடு, அநத பரபஞ்சதின ரூபமான கணககறற உதகருஷ்ட விபூதிகளை உடையவனும, அளவறற உதாரகுண விசேஷங்களுடனும, எலலாருககும எலலையிலலாத ஆசசாயகரமான வஸ்துவாகவும நிறகிறேன' எனபதுதான

தஜ்ஹ்ரா ஹ 'இபபடி ஸாவ சகதி யோகததால தனது ஸங்கலப ஏகதேசததாலேயே பரபஞ்சம முழுவதையும தரிகக கூடிய ஆசசாயகரமான ரசவர்த தனமையை உடையவன பகவான' எனனும அாதததையே "வாகுகெ வஸ்தி"

ஜீவாதம ஸவரூபம, பகவத ஸவரூபம பகவத பராபதிகு ஸாதனமாயுள்ள பகதி ஆக இம்மூனறு விஷயங்களையும பரஸ்தாவிதது, பிறகு அவைகளுககெலலாம கரமபபடி சாஸ்தர பரமாணங்கள இது வரை கூறபபடடன கடைசியாகக கூறபபடட பரமாண வாகயததில "ந ய உஜ்ஜீ நி ஹ-ி தா நி வஸ்வ ஜெ யொ மமெஜ்ஜ்வ" எனனும வாகயததை விவரிகுமபொழுது, 'பகவான ஸாவ சகதிகளுடனும கூடியவ னாதால பரபஞ்சம முழுவதையும தனது ஸங்கலப லேசததால மாதரம நிலைநிறுதது வதறகு அவன சகதன' எனனும விஷயம பரஸ்துமாயிறறு 'அபபடி இவன ஆசசாய பூதன' எனபதறகு இவ்விடததில வேறு பரமாணங்களைக கூறுகிறார

"வாகுகெ" இதன பொருள —'பகவான ஒனறாக இருகையிலும பஹ-ுவாக இருககிறான, பஹ-ுவாக இருகையிலும ஒனறாகவே இருககிறான அவ னுடைய ரூபம சிநதிகக தகாதது, அதை உளளபடி அறிவதறகு யார சகதராவார?' ஒனறாகவும பஹ-ுவாகவும இருபபது விருதமான தாமங்கள ஆகையால அதன உட் கருதது வெளியில தோனறும அாதமாக மாடடாது "ப்ரூஹாவி த்வ்ருகெ நா வாக வாவ வாஸ்து" எனனும கரந்த வாகயம, "வாகுகெ வஸ்தி" எனனும மூல வாகயததையும, "விஸ்வ ஜ்ஜெ" எனபது "நா நாக்வம்" எனபதை யும, "வாவம் ஷ்வ்வ ஷ்வாம்ஸ்ந கவஸ்ஜீ தாடவி வஸ்து" எனபது "நா நாகெவஸ்தி" எனபதையும, "கநவயிக கவதிஷ்டெ" எனபது

சுவிஜ்யம் வ்யவஸ்யேயம் சுஷ்டுவெஹி தாஷிஹ்ரி ॥"
உதி। வ்யாஹிதாகெவெநக வனவஸ்து விவிதாவிஷயஸ்வரூபாதி

இதயாதியான வாகயமும சொல்லுகினறது ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துகளும பகவானுலேயே நியமிகப்பட்டு வருகிறபடியால, அபபடி நியமிகும சகதியை உடைய

"வஸுதா" எனபதையும, "வ்யவஸ்யதிரிதவ்ய நயதெஹ்ரி" எனபது "சுவிம்தம் சுஹ்ரி" எனபதையும விளகுகினறன இவற்றின தாதபாயம் எனன வெனறால —ஸகல சேதநாசேதநங்களுகும ஈசவரன் நியமேந தாரகன, நியாமகன சேஷி ஆகையால் அவனே ஆத்மாவெனறும சேதநாசேதநங்களே அவனுடைய சரீரமெனறும சொலலுவாகள இபபடி ஈசவரன பரகாரியாகவும பரபுஞசம பரகாரமாகவும இருகிறபடியால 'ஈசவரன ஒருவனே' எனறு சொலலுமபொழுது 'பரகாரி ஒனறே' எனபது சொலலபபடுகிறது எனறும, 'அவன பஹு' எனறு சொல லுமபொழுது 'பரகாரங்கள பல' எனபது சொலலபபடுகிறது எனறும நாம அாததம கொளள வேணடும எனபதுதான இதனால 'வஸுகெவ வா நாநாவித நாநாவிதா [ஒனறாக இருகையிலும பஹுவாக இருகிறான] எனபது வ்யகதம 'நாநாவெவ வா ஹெகதா" [பஹுவாக இருகையிலும ஒனறாகவே இருகிறான] எனபதற் கும அதே கருததைச சொல்லும பகுதியில, இநத இரணடாவது வாகயதிறகு பர யோஜநம இராமற போய விடுமாதலால வேறு கருதது சொலலவேணடும அது எனன வெனறால 'முதலில லீலா விபூதியில தெனபடும வைசித்ரயதைப பறறி பரஸதா விதது பரகாரங்களின நாநாதவம சொலலபபட்டது; இநத இரணடாவது வாகயதில, லீலா விபூதியில பரகார பேதங்களால அவன பஹுவாகத தோனறுகையிலும, அதயாச சாயகரமான நிதய விபூதியின யோகம அவனுககு இருபபதால அவன ஒபபு உயாவு அறறவனெனறும ஆகையால அவன ஒருவனே எனறும பொருள சொலலபபடுகினறது எனபது தான இநத நிதய விபூதி யோகதைத குறிககும பொருட்டே "சுநவயி சுரதிவிஷ்ணவே நமஸ்துப்யம்" எனனும விசேஷணங்கள சொலலபபட்டிருக கினறன

"சுவிஜ்யம் வ்யவஸ்யேயம்"—பரஹமம மறறை வஸ்துகளைப போனறதனறு, அது விஜாதீயமானது ஆகையால் இதர வஸ்துகளுககு இருகும தாமங்களாக காட்டிலும விஜாதீயங்களாகவே அதன தாமங்கள இருததல வேணடும ஆகையால ஸகல சகதிகளும ஸகல ஸவபாவங்களும ஸகல ரூபங்களும பரஹ்மததினி டம இருகக்கூடும 'பரஸபரம விருததங்களாயுள்ள தாமங்கள எவ்விதமரே வஸ்துவி னிடததில இருகக்கூடும?" எனறு நாம பரஹமததின விஷயததில சிநதிபபது யுகதமாகமாட்டாது இது தான 'சுவிஜ்யம்' எனபதன கருதது

தயா பூர்விஶ்ய தத்ஸர்வமவைஷ்ணவ விநிர்முக்தம் கஶ்சிந் கார்ய
யஜ்ஞாநாதிரிக்தவிஷயம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாந்தரம் ச ந பவதீத்யபி
ஶப்தாந்தரேண ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் தத்ஸர்வம் பூர்விஶ்ய விஷ்ணோர் நாநாவித
நாமபிர்தாரதம்யேந ஸமுதிதாநுவாகாதிஶயாவஸ்தம்வ்யஞ்ஜயந்ணமோ
நமோ(஽)ஸ்த்வநந்தாய ஸஹஸ்ரமூர்தயே ஸஹஸ்ரபாதாக்ஷிஶிரோருபாஹவே

பரகாரி ஒருவனே அபபடி அவன ஒருவனுக இருககையிலும, விசிதரஙகளாயுளள சேதநாசேதநஙக ளெலலாவறறினுளளும அவன அநதராதமாவாக பரவேசிதது, அந தச சேதநாசேதநஙகளைப பறபல விதமான காயஙகளில நியமிதது கொணடு, அவை யெலலாவறறையும தனது சரீரமாக உடைதாயிருககிறபடியால அவன கணக கறற பரகாரஙகளுடன கூடினவனுகிறான, ஆகையால அவன பல ரூபஙகளை அடைகிறான எனறும சொலலகூடும இபபடி தனது ஸஙகலப லேசததால, ஸாவாச சாயமயமாயும அதி விசிதரமாயுமிருககும இநத லீலா விபூதி முழுவதிலும அநத ராதமாவாக பரவேசிதது, அநதக காரணததால அநேக பரகாரஙகளுடன கூடினவனுக

பூ ஜாவிதயகெவலெநகம்—சேதநாசேதந வஸதுகளுகெலலாம பகவான நியாமகன, அவையெலலாம பகவானுககு நியாமயஙகள, ஆகையால அவை அவனுககுச சரீரம அவைகளுககு அவன சரீரி, அதாவது அவன பரகாரி, மறறவையெலலாம அவனுககு பரகாரஙகள எனறு சொனனதாயிறறு ஆகையால அநத பரகாரி ஒருவனே

தத்ஸர்வமவைஷ்ணவ விநிர்முக்தம்—அவவவைகளைச சரீரமாக உடைத் தாயிருககிறபடியால அவன விசிதரஙகளான பரகாரஙகளை உடையவனுகிறான 'விநிர்முக்தம் கஶ்சிந் கார்யம்' எனபதால அவன நியநதா வெனறு சொலலபபடுகிறது அவனுல நியமிககபபடுகிறபடியால அவையெலலாம அவனுககுச சரீரம எனபது உபபாதிககபபடட தாகினறது ந நாநாரூபவ தாழ்—விசிதரஙகளான பரகாரஙகளை உடைதாயிருககும தனமையே இவவிடதில அவன பஹுவாக இருகிறான' எனபதால சொலலபபடுகிறது

"ஸ்தவயிகாதிஶய நிரதிஶயாஶ்சர்யஹேதுரிதி"—இது 'அவன நித்ய விபூதி நாதனுகிறபடியால அவனுககு ஸமனுகவாவது அவனைக காடடிலும அதிக னுகவாவது ஒருவரும இலலை' எனபதைக குறிகினறது 'நீலதோயத' இதயாதி யான வாகயம, 'அவனுடைய திவய மஙகள விகரஹம, திவய பாதாதாலும அவன ஒபபு உயாவு அறறவன' எனபதைச சொலலுகினறது

நிரவதியஸௌந்தர்யலாவண்யாம்ருதமஹோததயே நீலமேகஸ்யாமளாய கமலாயதாக்ஷாய மஹாவராஹாய நரஸிம்ஹாய வராய வேங்கடேச நிஹிதம் மஹாயாம் வராய வேங்கடேச" "தஹக்ஷரே வராய வேங்கடேச" இத்யாதிஸ்ரூயமாணதிவ்ய மஹாமந்த்ரகதஸ்வரூபவிசேஷ மஹாவிபூதிவிசேஷ மஹாபரிகரவிசேஷ மஹாபரிவாரவிசேஷ மஹாபரிவாரவிசேஷ மஹாபரிவாரவிசேஷ மஹாபரிவாரவிசேஷ நவவிதே, தவைவ தஸ்ய வராய்ருணஸ்ய ஸர்வஸ்மாத்விஜாதீய

இருகையிலும், அவன பரமமான நித்ய விபூதிகலெலாம நாதனுகவும அநயாசசாயகரமான விகரஹ விசிஷ்டனுகவும அநதக காரணததால் ஒபபு உயாவு அறறவனுகவும இருகிறபடியால அவன ஒருவனுகவே இருகிறான 'யொ வெஙு நிஹிதம்', 'தஹக்ஷரெ' இதயாதியான சுருதி வாகயஙகளெலலாம, அவனை அப்படியே பரதிபாதிகினறன அவன, அளவறற மேனமையுடனும கணகளறற கலயாண குணகணஙகளுடனும கூடினவனெனறும ஸகல ரசவராகளுகெலாம ரசவரனெனறும, பரபரஹ்ம மெனறும, புருஷோததமனெ நாராயணனெனறும, ஆகையால அளவறற ஆசசாய பூதனெனறும நீருண்ட மேகம போனறதும தாமரைப புஷ்ப தளம போல நிரமலமாயும நீணடு மிருகும கணகளை உடையதும கோடி ஸூரியன போல கணகளறற கிரணஙகளை உடையதுமான திவய மஙகள விகரஹதை உடையவனென்றும பரம ஆகாச மெனறு சொலலபபடும நித்ய விபூதியில வஸிபபவனெனறும சுருதிகள பரதிபாதிகினறன வலலவா? 'விசித்ரமாகவும பரஸபர விருத்தஙகள போலத தோனறும ஸ்வபாவம சகதி ரூபம இவைகளுடன கூடினதாகவும ஒரு வஸது இருகக கூடுமோ?" எனறு விரோத சிந்தை செயவது பகவான விஷயததில யுகதமாகமாட்டாது பகவானெத தவிரதத மறறை வஸதுகளு ,கனறே தமகு இயறகையாயுளள ஸ்வபாவததையும சகதியையும ரூபததையும காடடிலும வேறு ஸ்வபாவ சகதி ரூபஙகள அமைய மாட்டா வெனறு ஒரு நியமம

வராய வேங்கடேச—நித்ய விபூதியோகமே 'அவன ஒபபு உயாவு அறறவன்' எனபதறகு ஹேது சுருதி வாகயஙகளில தெனபடும "வராய வேங்கடேச" எனபது, "வராய வேங்கடேசாய நம:" எனனும ஏழாம வேறறுமையைச சொலலுகினறது

ஸர்வஸ்மாத்விஜாதீய தயா—லோகததில தெனபடும வஸதுகளைக காடடிலும பகவான விஜாதீயன, ஆகையால அவனிடம காணபபடும தாமஙகளும லோக வஸதுகளின தாமஙகளைக காடடிலும விஜாதீயஙகளாக இருகக கூடும்' எனபது கருத்து விஜாதீய தாமிகு விஜாதீய தாமஙகளின யோகம உபபந்நமனறே?

தயா ஸவ-ஶ்வஸ்ஸாவக்வம் ஸவ-ஶக்தியோமஶ்வ்தெ்ருகவெ்வ விவிதா நஞ்ஜ நா நாரூ-ூவெ தா ஷ வ-ூ நாரவ்ரு நஞ்ஸாவரிஶி தாஶ்ரய-ஶ்யொமெஞ்ஜ நா கரூ-ூவெ தா ஷ ந விரூ-ூஷ்ரெ்தி வஷ்ரூ-ூஷ்ரு தூஸாஶ்ரு ஸாஶ்ரு ஜிரொயவிஜ்ஞா நய-ூஷ்ரெ்ஜ தய-ஶ்ரு ஃ।

யஶ்ரொஜ்ஞ

" ஶஜ்ஞய ஃ ஸவ-ஶ்ரஸாவா நாஃவிஜ்ஞ்ரு ஜ்ஞா நஶ்ரொஸாவரா ஃ।

சொலலகூடும? ஸமஸத வஸ்துகளோக காட்டிலும விலக்ஷணரூபமுளள பகவான விஷயததில ஸகல ஸவபாவங்களும ஸகல சகதிகளும சோநதிருபபது உபபந்ந மாகையால, அவனுககு, ஆசசாயகரங்களும கணகக்றறவையுமான பல பரகாரங்களோ உடைததாயிருககும தனமையும அபபடியே கணகக்றறதாயும அளவறற ஆசசாயததுக கெலலாம இருபபிடமாயுளள திவ்யாயுத பூஷணாதி யோகயதால் ஒபபு உயாவு அறறு ப்ரகாரியாக இருககும தனமையும அவனிடததில் விருததங்களாக மாட்டா கேவலம ' அவனும வஸது ' எனனும காரணததால் மாதரம அவனிடததில மறறை வஸ்துகளிடததில தெனபடும விரோத சிநதையைச செயவது யுகதமாக மாட்டாது இது தான " வஜ்ரகெ வஹ்நி " இதயாதியான சலோகததின அரததம

யஶ்ரொஜ்ஞ "ஶஜ்ஞய ஃ ஸவ-ஶ்ரஸாவா நாஃ " இயாதியான சலோகம இதறகு பரமாணம இநத சலோகததின பொருள — அகனி ஜலம முதலான பதாரததங்களுள ஒன்றில் தெனபடும சகதியே அதைகாட்டிலும விலக்ஷணமான மறறொரு

' கூநஞ்ஸாவரிஶி தாஶ்ரய-ஶ்யொமெந ' எனபதறகு ' கூநஞ்ஸாவரிஶி தாஶ்ரய-ஶ்ரூஷி தவஷாய-ஶ்யொமெந ' எனறு அரததம கொளளவேணடும பகவானுடைய திவ்ய பூஷணங்களும அநதங்கள , அளவறற ஆசசாயதிறகு இருபபிடங்கள, அவைகளின் யோகமே ' அவன ஒபபு உயாவு அறறவன ' எனபதைக காட்டுகினறது எனபது குறிபபு 'அபபடி ஒபபு உயாவு அறறு இருப்பதால அவனுககு ஏகரூபதை உணடு, கீழ்ச சொல்லி யிருகிறபடி அவனுடைய பரகாரங்கள பலவானதால அவனுககு நாநா ரூபதையும உணடு இவை அவனிடததில விரோதிகக மாட்டா' எனபது விஷயம. 'இதுவும வஸது, மறறவைகளும வஸது, ஆகையால மறற வஸ்துக்கள விஷயததில எவை விருதத தாமங்களோ அவை இவன விஷயததிலும விருததங்களாகவே இருககவேணடும ' எனறு சொலவது அயுகதம எனபது ' வஷ்ரூ-ூஷ்ரு தூஸாஶ்ரு ஸாஶ்ரு ஜிரொயவிஜ்ஞா நய-ூஷ்ரெ்ஜ ' எனபதன தாதபாயம

யஶ்ரொஜ்ஞ — விஸஜாதீய தாமிககு விஸஜாதீய தாமங்கள உபபநமாகும எனபதறகு பரமாணம சொலலுகிறா சலோகததின அரததம — யதஃ ஸவ-

யதோऽதோ வ்யவஸ்தாஸ்து ஸமர்ஹ்யா ஹ்யவஸக்தயः।
ஸவஹ்நி தவ தாம் ஸ்ரஷ்டு வாவக்ஸ்வ யஸ்யோஷ்ணதா ॥"

வாசஸ்பதிம் ஸவதி—"ஸவேர்ஷாऽஹிஜுஷீ நாம் ஹாவா நாதேகஹிஸுவி ஹாவே ஸ்ரவைஷ்வ ஸக்திஸுஹிஸஜாதீயஹாவாஜைரவீதி ந ஸிஜ்ஞயிதும் யுக்தா, ஜுஷாவஸ்ரஷ்டுவி தஜிஸஜாதீயபாவகெ ஹாஸ்வாதோஷ்ணதாதிஸகியர்யா ஸ்ரஸ்ருதெ, வாவதெவ ஸவர்வஸ்துவிஸஜாதீயெ வ்யவஹ்ருணி ஸவர்ஹ்யம் நாநுஷ்டாதும் யுக்தம், உதி। கதோ விஜிதா நஜஸகியுக்தம் வ்யவெஹுவெதுயர்ஃ। தஷாஹ

பதார்த்தத்தில் தெனபடவேண்டும் எனறு எதிர்பார்பபது யுக்தமனறு ஜலத்தில காணபபடாமல இருக்கும பரகாசம உஷ்ணம முதலிய சக்திகள. ஜலத்தைக காட்டிலும விலக்ஷணமான அக்நியில காணபபடுகினறனவலலவா? இம்மாதிரியே மற்றைப பதார்த்தங்க ளெலலாவற்றையும காட்டிலும விலக்ஷணமான பகவானிடத்தில மற்றெநத பதார்த்தத்திலும காணபபடாமலிருக்கும சக்தி விசேஷம காணபபடக கூடும அநத பகவான மற்றை வஸ்துக்கள போலவே இருக்கவேண்டும எனறு சொலவது யுக்தமான அநுமானமாக மாட்டாது' ஆகையால பரஹ்மமானது விசித்ரமான அநத சக்தியுடன கூடியதே எனபது நிச்சயம இநத அர்த்தத்தையே "ஜ்மஷ்டுஷு" இத்யாதியான சலோகமும சொலலுகினறது

ஹாவா நாம ஸக்தயः கஹிஜ்ஜுஷ்டா நிமாஹுஸ்தாः—அக்நி ஜலம முதலிய ஸ்தல பதார்த்தங்களுடைய சக்திகளும எநத்க காரணத்தால அத்யாசசாய கரங்களாக இருக்கினறனவோ (ஒனறுக்கு இருக்கும சக்தி மற்றொனறுக்கும இருக்கவேண்டும எனறு நிச்சயிபபது எபபடி யுக்தமாகமாட்டாதோ அதாவது ஒனறுக்கு இருபபதைக காட்டிலும மற்றொனறுக்கு வேறு விஸஜாதீய சக்திகள எபபடி ஸம்பவிக்கினறனவோ எனறபடி] கவி தா வ்யவஸ்துஸ்ஃ ஸமர்ஹ்யா ஹ்யவஸக்தயः ஸவஹ்நி—அநத்க காரணத்தாலேயே பரஹ்மத்திறகு விலக்ஷணங்களான ஸருஷ்டி முதலிய விசித்ர சக்திகள ஸம்பவிக்க கூடும ஹெ தவ தாம் ஸ்ரஷ்டு—ஹே தபஸ்வி சரேஷ்டரே, வாவக்ஸ்வ உஷ்ணதா யஸ்ய—நெருபபுக்கு உஷ்ணத்த தனமைபோல ஜலத்தில தெனபடாத உஷ்ணத்த தனமை நெருபபில தெனபடுவ்துபோல, ஸாமாநய வஸ்துக்களில தென்படாத ஆசசாய சக்திகள விஸஜாதீயனான பகவானிடத்தில ஸம்பவிக்கக்கூடும எனபது தாத்பர்யம

" ஜமதெ தந்ஹாஸுயம் ரூபிவம் யஸ்ய ஸஹாதநः ।
தெநாஸுயம்வரெணாஹம் லவதா கூஷ வம்மதः ॥ "

ஆதி ।

தஷெ தஸ்ரா நாவியா நஞ்ஜூ கி நிகூரஸ்ஷ வரிஹ்ய ஹீத தஷ்ய வ்யா நவரிஹ்ய ஸாஷவயாரி தழ் । தயாஹி ஷூஸ்ணா ஹராவரிஹ்யஷ்ய

தஷெதஸு இநத விஷயங்க ளெலலாம பறபல ஆதாதாதை உடையதும எலலையறறதுமான சருதி கணஙகளையும பெரியோாகளால அஙகீகரிகபபட டுள அநத சருதி வயாகயாஙகளையும நனகு ஆதத விசார புரஸஸரமாக அதயயநம செயது அறியபபட்டன முதலில பரபஞசததின ஸருஷடி பரளய விஷயமாக ஸருஷடி பரளயஙகள இவை யிரணடும ததவஙகளின பரிணமஙகளால ஏறபடுகினறன, ததவங கள அநேகஙகள, அவைகளின பரிணமஙகளும கணகிகறறவை இவை யெலலாவற

தஹாஹ—பரஹமம, விசிதரமாயும அநதமாயுமுள ள சகதி யுடன கூடியது எனபதறகு பரமாணம சொலலுகிறா அதரா பகவானெப பாாதது சொல லும வாகயம இது கூஷ—ஹே கருஷணனே! வந தந்ஹாஸுயம் ஜமஸ யஸ்ய ஸஹா தநெ நா ரூபிவிழ்—இநத அதயாசசாயமான ஜகதது ணது எநத மஹாதமாவின ரூபமோ, தெநாஸுயம்வரெண லவதா கூஹம் ஸம்மத ஃ—அபபடிபபட்ட ஆச சாயகரமாயிருககும உனனுடன நான சோநதேன

தஷெதஸு—' இது வரை அநேக விஷயஙகள விவரிகபபடடன, அநேக ஆதாதஙகள நிஷகாஷம செயயபபடடன இவை யெலலாம சருதி வாகயஙகளையே ஆதாரமாக உடையவை சில சருதிகளை மாதரம பாாதது இநத நிஷகாஷஙகள செயயப படவிலலை, சருதிகளில ஆபாதத தோனறும ஆதாதாதை மாதரம பாாததும இவை செயயபபடவிலலை ஆனால, ஸகல சருதிகளையும தீரகமாக விசாரிதது, நனறாக பாயாலோசனை செயது இநத நிரணயஙகள செயயபபடடிருகினறன' எனபதை இவவிடததில ஸஙகிபபிகிறா பேத சருதிகளை மாதரம அவலமபிதது அபேத சருதிகளை அநாதரிதாவது அபேத சருதிகளை மாதரம அவலமபிதது பேத சருதிகளை அநாதரிதாவது இநத நிரணயஙகள செயயபபடடனவால, ஆனால ஸகல சருதி வாகயஙகளையும ஆதரிதது ஏறகெனவே நிசசயாகள கணபி, திருகும வழியே போய, எலலாவறறுகும ஸமஞஜஸமான அாதாதமே இவ்விடததில விவரிகபபட் டிருகினறது எனபது தாதபரயம அதை வெளிபபடு பொருடடு, இபபொழுது, சருதி வாகயஙகள பரகருத விஷயமாக எபபடிப பேதிகினறன வெனபதைச சொலலு கிறா முதலில, ஸருஷடி பரளய விஷயமான சருதிகள எபபடிப பேதிகினறன வெனபது ஸஙகிபபிகபபடுகினறது

வரிஷி தவரிணாஃ॥ நெக தக்வா நிய தக்ரஃவிஶிஷ்ட ஸ்ரவ்ய பூயள
ஸ்வரூணாஃ நெகவியாஃஸ்ரு ᵀதயொவஜ்ஞி॥ "நிரவயூம் நிரஂஜநம்விஷ்ணு நா

றையும சருதி ப்ரமாணததைத் தவிரதது வேறு ப்ரமாண மொனரூலும அறிவது ஸாதய மிலலை அதத தத்வஙகளின பரிணம கரமமும அநத சருதி பரமாணதாலேயே அறி

ஸ்ரூணாஜ்ஞாவரிஷ்ரவ்ய—ததவஙகள எவ்வளவு எனபதும அவைகளின பரிணம கரமமும சருதிகளிலிருநதே அறியகூடியவை அதீநதரியமான விஷயங களில சாஸ்தர மொனறே பரமாணமாகக கூடுமனரே?

நெகவியாஃ ஸ்ரு ᵀதயஃ—சில சருதிகள, தேஜஸ அப அநநம இவைகளைப பற்றி மாதரம பேசுகினறன; மறறும சில ஐந்து விதஙகளான பூதஙகளைப பறறிப பேசுகினறன; வேறு சில மஹத முதலானவைகளின ஸருஷ்டியைப பற்றி யும பேசுகினறன இவ்வாறு சருதிகள பிநநஙகளாயிருகினறன வென்பதைக கணி சித்து இவ்விடததில 'சருதிகள அநேக விதஙகள்' எனறு சொலலபபடடிருகினறது

நவரிஷி தவரிணாஃ—கணககறற மாறுதலகளை உடைய ததவஙகள் மூனறு என்பது நமது கொளகை அவை, சேதநம அசேதநம ஈசவரன இவைகளுள சேதந ததவமாகிற ஜீவனுககு ஸவரூப மாறுதல் இல்லை, ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான மாறுதல் மாதரம உணடு. ஈசவர ததவத்திறகு எவ்வித மாறுதலுமில்லை. அசேதந ததவம எனபது மூல பரகருதியும அதன விகாரஙகளுமே அந்த பரகருதி விகரிதது 'மஹத' எனனும் ததவமாக மாறுகிறதென்றும, அநத மஹததிலிருந்து 'அஹஙகார'மும, பஞ்சபூதஙகள, மநஸ், ஐநது ஜ்ஞாநேந்தரியஙகள், ஐநது காமேநதரி யஙகள ஆகிய இவை உணடாகினறனவென்றும சாஸத்ரஙகள சொலகினறன இவை களை நாம இவவிடததில 'கணககறற மாறுதலகள' எனபதால குறிககபபடுகினறன

நநியதக்ரஃ—ஜகத ஸருஷ்டியைப்பறறி சருதிகள் பல விடஙகளில பேசு கின்றன. சில விடஙகளில தேஜஸ (அகநி), அப் (ஜலம்), அந்நம் (பருதிவீ) இவைக ளின ஸருஷ்டி மாதரமும, மற்றும சில விடஙகளில் பஞ்ச பூதஙகளின் ஸ்ருஷ்டி மாத ரமும, இனனும சில விடஙகளில் மஹத முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இமமாதிரி அநியதமாகவே சருதிகளில கரமம காணபபடுகினறபடியால, இவ்விடத்தில 'கரமஙகள அநியதஙகள' எனறு சொல்லபபடுகினறது நமது வித்தாநதம, இந்த ஸருஷ்டி ப்ரளய நிஷ்காஷ்த்தைச செயயுமபொழுது ஒரொரு சருதி வாகயததை மாதரம அவலமபிதது

ஸாநஂஂ நிவி-ர்கூராஂ நிஷ்டூம் நிஷ்டியம் ஸாஹ்தம் நிர-ர்ணஂ " இ தூராஜிகாஂ, நிர-ர்ணம் ஜூா நஷ்ரஸ்ரூ-ஜிவம் வ்ரூவ்ரெஹி கூாஸ்ரூந ஸ்ரூ-ர்தயொர்ஹிஜ்ஜயதி। "நெஹ நா நாவஸ்தி கிஂவந। ஸ்ரூதெ தூராஂ ஸ்ரூ தூ-ர்ஸ்ரூவ்ரொ தியஇஹ நாநெந வஜ்ஸ்ரூதி " [கூம் 4-10, வ்ரூ [6-4-14], " யதூ கூவஸ்ரூ வஷ-ர்ஸ்ரூதெவா ஷ-ஜிஷு தத்தந கூம் வஜ்ஸ்ரூஷு தத்தந கூம் விஜா நீயாஷு?"[வ்ரூ 4-4-14] இ தூராஜிகா நா நாகூ நிஷெயவாஜி நூவ்ஷ்ஜிகாஸ்ரூந ஸ்ரூ-ர்தயஃ। "யஃவஷ-ர்ஜ்ஜஃ

யக் கூடியதாயிருகின்றது அபபடிபபட்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை சுருதிகள பலவிதமாக விவரிகின்றன இரண்டாவது, ப்ரஹ்மதத்தை விவரிக்கும் இடங்களில, சில சுருதிகள, 'அது நிரவயம, நிரஞ்ஜநம, விஜ்ஞாநம, ஆநந்தம, நிர்விகாரம, நிஷ்கலம, நிஷ்கரிய்ம, சாந்தம, நிரகுணம' என்று பரஹ்மதத்தை கேவலம ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவும குணமற்றதாகவும சொலலுகின்றன மற்றும சில "நெஹ நா நாஸ்தி", "யதூ கூவஸ்ரூ" இதயாதியான சுருதிகள, ப்ரபஞ்சத்தில் தென படும பேதங்களை நிஷேதிக்கும்வைகளாக காணப்படுகின்றன வேறு சில " யஃ வஷ-ர்ஜ்ஜஃ ", " வஷ-ர்ணி ரூ-ர்வாணி", " ஸர்வெ-ர் நிர்ஜிஷாஃ ",

---

அதனுடன தருபதியடையாமல, ஸகல வாகயங்களையும பாயாலோசித்தே நிஷ்காஷம் செய்கின்றது என்பது குறிப்பு

நிரவயவ்ய—ப்ரஹ்மம எவ்வித தோஷமும அற்றது, எவ்வித குணமும அற்றது என்று சொலலும நிர்குண சுருதிகள் இவ்விடத்தில உதாஹரிக்கப்படுகின்றன

நெஹ நா நாஸ்தி—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில காணபடும பொருள்களெல்லாம பல வகைப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றின போதிலும, 'இந்த பேதங்களெலலாம அபரமார்த்தங்களே' என்று பேதத்தை நிஷேதிக்கும போல காணபடும் வாகயங்கள உதாஹரிக்கபபடுகின்றன. வாகயங்களின ஆபாதத தோனறும அர்தம —இஹ— இந்தப் பரமாதமாவினிடத்தில, நா நா—பேதமானது, கிஂவந நாஸ்தி—ஸ்வல்பமேனும் இல்லை யஇஹ நாநெவ வஜ்ஸ்ரூதி—எவன் இந்தப் பரமாதமாவினிடத்தில பேதத்தைப பார்க்கிறானே, ஸ ம்ரூதெ தூரா ம்ரூ-ர்தூ-ர்ஸ்ரூவ்ரொ தி—அவன் ஸம்ஸாரத திலிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிறான யதூ கூவஸ்ரூ—எல்லாம பரமாதமாவாக இருக்கிறபடியால பார்க்கிறவன ஒருவன, பார்க்கபபடுகிறவன மற்றொருவனென்றும, அறிகிறவன ஒருவன, அறியபபடுவது மற்றொன்று என்றும எவ்விதம சொல்லக்கூடும?

ஸர்வ-ஶப்தை:, யஸ்ய ஜ்ஞாநமேவ தப: [தை 1-1-10], "ஸர்வ-ஜ்ஞ: ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" [முண்ட 1-1-9], "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:" [ப்ருஹ 4-4-22], "ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத்" [தை நா] "ஸுபஹ்வந்நவாத்மா விஜரோ விம்ருத்யு-ர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" [சா 8-1-5] இதி ஸர்வ-ஶப்தேந ஜகதி ஹேய தயாऽவகதம் ஸர்வ-ஜ்ஞத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாயதே. நிரவதிகஜ்ஞாநத்வாத் நஜ்ஞ: ஸர்வ-ஜ்ஞதாம் ஸர்வ-ஶக்தியோகம் ஸர்வ-ஸாதாரண்யவ்யாகரணம் ஸர்வ-ஸ்யாயாரதாம் ச ஸூசயந் ஸ்ருதயோ ப்ரவ்ருத்தி:. "ஸர்வ-ம்

"ஸுபஹ்வந்நவாத்மா" இதயாதியான ஸருதிகள ஜகதில ஹேயங்களாக காணபபடும குணமொனறும பரஹ்மத்திறகு இலலையெனறும, 'பரஹ்மம எனபது கணககறற சிறநத கலயாண குணஙகளுடன கூடியது; அது முழுவதும கேவலம ஜ்ஞாந ஸவரூபம்; அது, ஸகல சகதிகளும பொருந்தியுளளது; அது ஸகல பதார்த்தஙகளுடைய உளளிலும பரவேசித்து அவைகளுககு நாம ரூபஙகளைக கொடுககினறது, அது ஸகலத திறகும ஆதாரம' எனறும சொலலுகினறன இனனும சில "ஸர்வ-ம் வலு", "

ய: ஸர்வ-ஜ்ஞ:—இநத வாகயஙகளெலலாம, 'பரஹ்மத்திறகு குணஙகள உணடு' எனறு சொலலுமவை ஸர்வ-ஜ்ஞ:—ஸகல விஷய ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநத்தையும உடையவன; ஸர்வ-வித்—ஒவ்வொரு விஷயத்திலும ஸகல பரகாரமான ஜ்ஞாநத்தையும உடையவன 'ஸர்வ-ஜ்ஞ:' என்பதறகு முழுமையும ஜ்ஞாநமாக இருககும ஸவரூபத்தை உடையவன்' எனறு பொருள சொல்வது முணடு யஸ்ய தப: ஜ்ஞாநமய:—பகவானுககு, ஜகத ஸருஷ்டிககு உபயுகதமான காமஙகளெலலாம கேவலம தனது ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞாநமே அதாவது 'ஸகலபதார்த்தவிர்த்து ஸருஷ்ட்யாதிகளுககு உபயுகதமாக ஒரு காமமும அவனுககு வேணடுவதிலலை' எனறு சொன்னதாயிறறு

ஸர்வ-ஜ்ஞாணி ரூபாணி ஸகல வஸ்துகளுககும நாம ரூபஙகளைப பகவானே கொடுககிறார ஒவ்வொரு வஸ்துவும தன் தனககு உரிய நாம ரூபஙகளைப பெறுவது முழுவதும பகவத ஸங்கல்பத்தாலேயே எனபது தாத்பர்யம விஶ்வ-ம் ரூபஷ:—இது பகவானைக குறிககினறது. ஸுபஹ்வந்நவாத்மா—இநத வாகயஙகள, 'பகவான ஹேய குணமற்றவன, கலயாணகுண ஸம்பூர்ணன்' எனபதைச சொலலுகினறன

ஸர்வ-ம் வலு:—'ப்ரஹ்மம ஒனறே பரமார்தமான வஸது' எனபதைச சொலலுகினற ஸருதிகள உதாஹரிககபபடுகினறன இவைகளுள 'ஸர்வ-ம் வலு' இதயாதியான வாகயம பரதாநம இதன அர்தம—தஜ்ஜலாநி—பரஹ்மத்தி

வலீஹம் ஸ்வஹ தஜ்ஜுஷாநிதி" [ஹாம.3-14-1], "ஸெஷ தஹா தூஷ்டிஹம் ஸவ்ர்வ்ஹே" [ஹாம. 6-8-7] இத்யாதிகா ஸ்வஹுஸ்வரூபம் ஜமளாநாகாரம் ஸ்துதிவாக்யம் தத்தெகஸ்ய ஸ ஸ்துதிவாக்யஸ்யைகாவயவஸ்ய ஸ்ருதயஃ, "ஸ்யாமா தாநம் ஸ்ரெஷ்டதாரம் ஸ ஈக்ஷத" [ஸ்வே. 11], "ஸ்ரெஷ்டோ ஸ்ரேஷ்டஶ்ச ஸ்ரெஷ்டதாரம் ஸ ஈக்ஷத" [ஸ்வே 1] "ஸ்ருஜாஸ ஈதிரகாரஸ்ய ஸ்ருஜாஃ ஸ்ருஜெயெதி" "ஸ தீம் விஸ்வஸ்ய ஸ்ருஷ்டாரம் ஜாஸ்வதம் ஸிவமீஸ்வரம்" [தைத நா], "தஸ்ய ஸ்ருஷ்டாணாம் வரீஹ ஈஹஸ்ரம் தம ஸெஷ தாநாம் வரீஹ ஸ ஸெஷ தஸ்ய" [ஸ்வே 6], "ஸவ்ர்வ்ஹே வஸீ ஸவ்ர்வ்ஹெஸ்வராநஃ" [ஸ்ரீ 6-4-22] இத்யாதிகாஃ ஸ்வஹுணஃ ஸவ்ர்வ்ஹாஷ்ட்ருத்வம், ஸவ்ர்வ்ஹெஸ்வரீ தவ்ருக்வம்,

---

"ஸெஷ தஹா தூஷ்டிஹம்" இதயாதியான சருதிகள, 'ப்ரஹ்மததால ஸருஷ்டிகளப்பட்டுளள ஜகத முழுவதும பலவகைபபட்டதாக இருகைகயிலும, எல்லாம ப்ரஹ்மமே' எனறு சொலலுகினறன மறறும சில "ஸ்யாமா தாநம்", "ஸ்ரெஷ்டதாரம்" "ஸ்ருஜாவதீஃ" "வதீம் விஸ்வஸ்ய" "தஸீஸ்ரஷ்டாணாம்" ஸவ்ர்வ்ஹே வஸீ" இதயாதிகளான சருதி கள, 'பரஹ்மம என்பது மறறைப பதாரதஙக ளெல்லாவறறையும காட்டிலும விலக்ஷ

னிடமிருந்து ஜநிகிறபடியாலும ப்ரஹ்மதினிடத்திலேயே லயிகிறபடியாலும ப்ரஹ்மத்திலேயே அநுபரவேசிகபபட்டு ஜீவிததிருபபதைப் பெறுகிறபடியாலும, ஜகம ஸவ்ர்வம்—இநத பரபஞ்சம முழுவதும. ஸ்வஹு வஸ்துவ—பரஹ்மமே யனறோ? ஜாயதெ இதி ஜ ['ஜநிகிறபடியால 'ஜ' எனறு சொல்லபபடுகிறது]; லீயத இதி லி [லயிகிறபடியால் 'ல']; ஈநிதீதி ந [ஜீவிததிருகிறபடியால், 'அ'] தவ்ர் ஜலாந தஜ்ஜலாந என்பது விகரஹம

ஸெஷ தஹா தூஷ்டிஹம் ஸவ்ர்வ்ஹே'—இநத வாகயமும கீழ வாகயஙகள் போல 'ப்ரஹ்மம ஒன்றே உணடு' எனபதையே சொல்லுகினறது

ஸ்யாமா தாநம்—இவையெல்லாம 'பரஹ்மம வேறு பரபஞ்சம வேறு என பதை விளககும வாகயஙகள' 'ஜீவாத்மாவையும அதறகு நியாதாவாயுளள ஈசவரனை யும வெவ்வேறெனறு அறிகிறவனே பகவத பரீதி பாதரமாகிறான்' என்பது. முதல இரணடு வாகயஙகளின பொருள 'ஸ்ருஜாவதீஸ்வரூபாஃ' இதயாதியான வாகய மும், பகவானிடமிருநது பரஜைகளின ஸருஷ்டியைப போதிகிறபடியால, அவை இரணடும வெவ்வேறு எனபதைச சொலலுகின்றது. 'விஸ்வஸ்ய வதீம்'—விசவத திறகு நாதன் எனபதும பேதததை ஸூசிபபிகினறது இமமாதிரியே 'ஸ்ரஷ்டாணாம்ஈஹஸ்ரஷ்டீ' இதயாதி வாகயஙகளும

ஸ்வரூபம் ய வ்யவஹாரः, ஸவ-ஹ்ய மௌஷ தாம், வதிக்ரம் யெஷ்வரஸ்ய காரூந வ்யதிவாஹயதி। "சுத்தः பூவிஷ்டः ஸாஷ்வா ஜநாநாம் ஸவ-ஹ்ரு தா" [யஜுராரண்ய 3-20], "வஷ சூ தாதெய-ஹ்ருதி ஷ்ட தः" [வ்ய 5-7], "யஷ்ய வ்யயிவீ ஸரீரம், யஷ்யாவः ஸரீரம், யஷ்ய தெஜः ஸரீரம், யஷ்யாவ்யக்ஷம் ஸரீரம், யஷ்யாக்ஷரம் ஸரீரம், யஷ்ய ம்ரு த்யுः ஸரீரம், யஷ்யாதா ஸரீரம்" [வ்ய. 5-7] இதி வ்யவஹ்ரு திரிக்ஷவ்ய ஸவ-ஹ்ய வஷ்ணெநா வ்யவஹாரஸ்ய ஸரீராதா ஹாவாः உப-ஹ்யதெ காரூந।

இதி நாநாரூபிவாணாம் வாக்யாநாமிவாயொ ஊவ்யாய-ஹ்ய வரித்யாதுஸ்ய யதா வம்லவதி தயெவ வண-ஹ்நீயா, வணி-ஹ்தம் ய। சுவி

ணம; மற்றைப் பதார்த்தங்க ளெல்லாம அதற்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரபு, மற்றவை அதற்குச சேஷ பூதங்கள், அது எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி' என்பதை விளக்குகின்றன இனனும சில "சுத்தः பூவிஷ்டः", "வஷ சூதா", "யஷ்ய வ்யயிவீ" இத்யாதிகளான சுருதிகள் 'பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களெல் லாம பரஹ்மத்திற்குச சரீரம; ப்ரஹ்மம அவைகளுக்கெலலாம ஆத்மா' எனறு அவை இரண்டுக்குமுள்ள சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தைப போதிக்கின்றன

இதி நாநாரூபிவாணாம் . . இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும் சுருதி வாக்யங்களெலலாவற்றுக்கும எப்படிப் பரஸ்பரம் விரோதம் வாமாட்டாதோ, எபபடி எல்லாவறறுக்கும முக்யமான பொருள் ஒத்து வருமோ, அப்படியே ஸமந்வயம் செயயப் பட வேணடும; அப்படியே ஸமந்வயம செய்யப்பட்டும இருக்கின்றது 'ப்ரஹ்மம் எவ் விதமாறுதலு மற்றது' எனறு சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்தின ஸ்வ

"சுத்தः பூவிஷ்டः" இதயாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திறகும் ப்ரஹ்மத் துக்குமுள்ள சரீராதம பாவத்தை விளக்குகின்றன "யஷ்ய வ்யயிவீ"—இந்த வாக்யங்களின அர்த்தத்தை 182, 183 வது பகுதிகளில் காணுக.

இதி நாநாரூபிவாணாம்—இமமாதிரி சுருதி வாகயங்கள் பலவகைபபட் டிருக்கின்றன கேவலம அபேதத்தை அவலம்பிக்கும் சாஸ்த்ர பகுதியிலும பேதா பேதத்தை அவலம்பிக்கும இதர பகுதிகளிலும் இந்த சுருதிகள் பரஸ்பரம விரோதிக கின்றன என்பது ஸபஷ்டம; 'தஸ் த்வமஸி' இதயாதியான வாகயங்களோத தமது பகுதிற்கு ஒத்தவையாக அர்த்தம செயயுமபொழுது முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து லக்ஷ ணையை அவலம்பித்து அர்த்தம் சொல்லுமபடிக்கும நேர்கின்றது விசிஷ்டாத்வைத பகுதியிலோ வெனறால் விரோதமும இலலை; முக்யார்த்த பரித்யாகமும இலலை அது எப்படி எனபதை 'சுவிகாரஸ்து தயா' இதயாதியான வாகயங்களால் விளக்குகிறார

காரஸ்ரூபதயா ஸ்வரூபவிரோதிஹாரிதயா நிர்-
ணவாத்ஸ்ய வ்யாக்யாதஹேயகுணநிஷேயவாசதயா வ்யவஸ்தி தாஃ நாநா
கூநிஷேயவாத்ஸ்ய வாகவ்ய வ்யவஹாரஸ்ய ஸரீரதயா வ்யாபாரஹேதுத்வம்
ஸவர்ம் சேதநாசேதநம் வஸ்தி தி ஸவர்ஸ்யாத்மதயா ஸவர்வ்யாகாரம்

ரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை' எனபதை விவரிக்கின்றன எனறு நாம சொல்லுகிறபடி யால அவைகளுக்கு முக்ய அர்த்தமே சொலலப்பட்டதாகின்றது 'பரஹ்மத்திற்கு குணம இல்லை' எனறு சொலலும வாகயங்களெலலாம, 'இந்த பராகருத லோகத்தில காணபபடும ஹேய குணங்களொனறும பரஹ்மத்திற்கு இலலை' எனறு பொருள கொள ளப்படுகிறபடியால. அவைகளுக்கு எவ்வித குறைவும ஸம்பவிக்கவிலலை 'பரபஞ்சம பல வகைபபட்டது' எனபதை நிஷேதிக்கும வாகயங்க ளெல்லாம, 'பரஹ்மம எனபது ஒனறு தான; சேதநாசேதநங்களான மறறை வஸ்துக்க ளெலலாம அந்த பரஹ்மத்திற் குச சரீரமாக இருபபது கொணடு அதற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கின்றன; இபபடி எலலா வறறுக்கும ஆத்மாவாகவும ஆதாரமாகவும ஆதேயாலப்ரகாரியாகவும பரஹ்மம இருக்கிறபடியால, அது ஒனறே இருக்கின்றது' எனனும அர்த்தத்தைச சொல்லுகின்றன எனறு நாம ஒத்துக கொள்ளுகிறபடியால அவைகளுக்கும ஹானி இலலை 'பரஹ்மம மறறவை

கூவிகாரஸ்ரூபதயா—'ப்ரஹ்மம எவ்வித மாறுதலுமறறது' என்று சொல் லும சருதிகள ப்ரஹ்மத்தின தர்மி ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருபொழுதும எவ்வித மாறுத லும இலலை என்பதே நமது கொள்கை ஆகையால 'கூவிகார' எனபதறகு நாம முக்ய அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறோம

வ்யாக்யாதஹேயகுணநிஷேயவாசதயா—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில தென் படும பொருள்களெலலாம 'ப்ரக்ருதி' எனனும அசேதந வஸ்துவின விகாரங்கள அவைகளில் காணபபடும குணங்களெலலாம ஹேயங்கள அமமாதிரி குணமொன றும பகவானிடத்தில இல்லை என்பதே நமது கொள்கை 'நிர்-குண' எனப தறகு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணங்கள அற்றது' எனறே அர்த்தம சொல்லுகிறபடி யால் முக்யார்த்த பரித்யாகம நமது விசிஷ்டாத்வைத்தில பரஸ்பிக்கமாட்டாது

நாநாகுநிஷேயவாஹ்ருஃ—'ப்ரஹ்மம எனபது ஆத்மா, சேதந-சேதந வஸ்துக்கள எனபவை அதன சரீரம' எனபதனறே நமது கொள்கை? சரீரமாக இருக குமும வஸ்துக்கள பல வகைபபட்டவை யாருக்கும, சரீரியாக இருக்கும பரஹ்மத்தி னிடத்தில நாநாத்வத்தை நாம ஒத்துக்கொள்ள விலலை யாதலால, நாநாத்வத்தை நிஷேத திக்கும வாகயங்கள நடமுடைய பக்ஷத்தில முக்யார்த்தத்தை உடையவைகளே

ஸ்வரூபவ்யதிரிக்தத்வே ஸதி ஸர்வஜ்ஞதா। ஸர்வஜ்ஞயதி ஸர்வாணி ஜ்ஞாயந்தே இதி ஸர்வஜ்ஞ இத்யுக்தே ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஜ்ஞாநாதிரிக்தாநி ஜ்ஞாயந்தே இதி ஜ்ஞாநாதிரிக்தாநாம் ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் ஸ்யாத் தத்ஸ்வரூபமபி ஜ்ஞாநாதிரிக்தம் ஸ்யாத்। ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகத்வாதி ச, ஸர்வஜ்

களைகாட்டிலும் விலக்ஷணம்; மற்றவைகளுக்கெல்லாம் சேஷி; மற்றவைகளுக் கெலலாம் நியந்தா; ஸகல கலயாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்; அதன ஸக கலபம காமம எல்லாம ஸ்ரயமே' எனபதைச சொலலும வாகயஙகளெல்லாம, அந்தக குணங்கள் யாவும நமமால் உளளபடி ஒதறகொளளப படுகிறபடியால் அப்படி யே நிலைபெறுகினறன 'பரஹ்மம கேவலம ஜ்ஞாநமே, கேவலம ஆநந்தமே' என்பதைச சொல்லும வாகயஙகளும முகயாரதததை உடையனவே; எபபடியெனறால், பரஹமத

ஸர்வஜ்ஞயதி ஸர்வாணி ஜ்ஞாயந்தே இதி ஸர்வஜ்ஞ இத்யுக்தே ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஜ்ஞாநாதிரிக்தாநி ஜ்ஞாயந்தே இதி ஜ்ஞாநாதிரிக்தாநாம் ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் ஸ்யாத் தத்ஸ்வரூபமபி ஜ்ஞாநாதிரிக்தம் ஸ்யாத்। ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகத்வாதி ச—இது 'பரஹ்மம வேறு, மறறவை வேறு' எனறு பேதரதைச சொலலும வாகயம நமமுடைய பக்ஷம 'அவை வேறு' எனபதே; ஆத லால், இதறகு முகயாரதததவம வ்யகதம

ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகத்வாதி—'ப்ரஹ்மம கேவலம ஜ்ஞாநமே' என்று சில சருதி கள் சொலலுகினறன இதைப் பாரத்து 'அதற்குத் தாம பூதமாக வேறு ஜ்ஞாந மெனறும இல்லை' எனறு நிர்விசேஷ வாதிகள் வாதிகிறாகள 'பரஹ் மம ஸாவஜ்ஞம' எனறு சொலலும சருதி வாக்யஙகளை அவாகள ஆதரிகிறார்க ளிலலை நாம 'பரஹ்மததின ஸ்வரூபம கேவலம் ஜ்ஞாநம' எனபதை முதல் வாகயங் கள சொலலுகினறன வெனறும், 'ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுளள ப்ரஹ்மததிறகு ஜ்ஞாந மெனனும ஒரு தர்மமும உணடு' என்பதை இரணடாவது வாக்யங்கள் சொலலு கினறன வெனறும பொருள கொள்ளுகிறபடியால், இரணடு வித வாக்ய ங்களும நமது பக்ஷததில் ஆதரிகபபட்டவையாகினறன ஆலால, 'எவ்விடததிலாவது ஜ்ஞாநததிறகு ஜ்ஞாநம் தாமமாக இருப்பதை நாம பாரத்திருகிறோமா? ஆகையால் நீஙகள சொலவது யுகதிகு விருத்தம' எனறு அவாகள ஆக்ஷேபிகககூடும சருதியில் சொலலப்படடுளள விஷயஙகளில நாம யுகதி விசாரம செயயகூடாது எனபது நமது முதல ஸமாதானம இரணடாவது, 'யுகதி விரோதம இலலை' என்றும நிரூபிபோம லோகததில் ஜ்ஞாநததை ஜ்ஞாநம தர்மமாக ஆசரயிககவில்லை எனபது உண்மையே அதாவது, 'மற்றொனறுகு தாமமாக நிறகும தாம பூத ஜ்ஞாநததிறகு வேறொரு ஜ்ஞாநம தாமமாக நிறகமாட்டாது' எனறு சொன்னதாயிறறு அது யுகதமே பரகருதததில மறறொனறுகு தாமமாக நிற்கும் ஜ்ஞாநததிறகு ஜ்ஞாநாசரயம சொலலப் படவில்லை பரஹ்மததின ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம மறறொனறுகும தாம பூதமனறு ஆகையால அதை ஜ்ஞாநமாகிற ஒரு தர்மம ஆசரயிதது நிறகினறது எனறு சொல்வதில் எவ்வித அநுபபததியும பரஸகிகக மாட்டாது தவிரவும, லோகத்தில் காணபபடும் வ்யாபதி பலம போதுமான பலமாக மாடடாது 'லோகததில ஜ்ஞாநம எனபது ஒரு

வாஙநுவு ஸவ-ர்கயுாணமுணாஸ்ரியவு ஸவெ-ர்ஸ்வரவு ஸவ-ர்ஸெ
ஷிணஃஸவ-ர்யாரவு ஸவெ-ர்ா தி திவிஸி திவுஊயஹெத ுஹ்தவு நிர
வஹுவு நிவி-ர்கார்வு ஸவ-ர்ா தி ஹ்தவு வாரவு வ்ருஹணஃ வ்ஸர்
வநிர ்வகயஜெ-ர்ா உவ்ருதி நீகா நஂஹர ்வஜ்ரா நஜெவெதி வ்ஸவ்ருகா
ஸதயா வ்ஸர ்வஜெவி ஜ்ரா நஜெவெதி ய வ்ருதிவாஙநாஙந ுவாஸ் தி ழ।

தின ஸவரூபததை விளகும தாமமான து தோஷமறற ஆநத ரூபமான ஜஞாநமென பதே நமமுடைய கொளகை; அநதத் தாமததை யுடைய தாமியும ஸவயம பரகாசமாக இருகிறபடியால அநத தாமி ஸவரூபமும கேவலம ஜஞாநமென றனறே பரதிபாத நம செய்யபபட்டிருகினறது? தவிரவும, அநத பரபரஹமம, ஸமஸத கலயாண குணங களுகும இருபபிடமாக இருகிறபடியால, அது வேறு வஸதுகளெலலாவறறையும் காடடிலும விலகஷணம, எல்லாவறறுகும நியந்தா, சேஷி, ஆதாரம; எலலாவறறி னுடைய உதபததி ஸதிதி பரளயஙகளுகுக காரணம, தோஷமறறது; விகாரமறறது; எலலா வறறுகும் ஆதமாவாக இருகின்றது' எனறு சருதி சொலலுகின்றதனறே ?

வஸதுவின் தாமமாகவே காணபபடுகிறபடியால பரஹ்மததின ஸ்வரூபமாகிற ஜஞாநமும வேறொரு வஸதுவுகுத் தாமமாக ப்ரஸஙகிகுமே'எனறு லோக வ்யாபதியை அவலம்பித்துச செயயப்படும சோத்யதிறகு அவாகளும, 'சருதி பலததால் அநத ப்ரஸகதி தடைபடும்' என்றே ஸமாதாநம சொலல வேணடு மாகையால், சருதி பலததை லௌகிக வ்யாபதி பாதிகமாட்டாது எனறே ஒத்துக கொளளவேணடும். அபபடிப்பட்ட சருதி பலமே பரகருததில நமகு அவலம்பம எனபதைக காணபிபதறகாகவே, இவ்விடதில 'ஸவ-ர்வாஙநு' இதயாதி யான அநேக விசேஷணஙகள பரயோகம செயயபபட்டிருகினறன பரஹ்மததின ஸாவ வைலகஷண்யம முதலியவைகளை நாம எபபடி சருதி பலததால அறிகிறோமோ, அபபடியே ஸ்வரூபமாயுளள ஜஞாநதிறகு, ஒரு தாம பூத ஜஞாநதின ஆசரயததை நாம அஙகீகரிகவேணடும எனபது குறிபபு

வாஙநுவு வ்ருஹணொ உவ்ருதி நீகா நஂஹர ்வஜ்ரா நஜெவ வ்ஸர ்வெ நிர ்வகயஜெ-ர்ஃ—நிாமலமான ஆநந்தரூபமான ஜஞாநமே பரஹ்மததின ஸவரூப நிரூபக தாமம எந்தத தாமததைக கொணடு நாம ஒரு வஸதுவின் ஸ்வரூபததை அறிகிறோமோ, அநதத தாமம அநத வஸ்துவுகு ஸவரூப நிரூபக தாமமாகும

வெகுவாஹு—'எலலாம ப்ரஹமமே' எனறு சொலலும வாகயஙகள் நாம, சரீராதம பாவததை அவலம்பித்து ஸாமாநாதிகரண்ய முகயாததம சொலலுகிற படியால் இததவாதயஙகளெலலாம நமமால முகயாததம சொல்லபபட்டவையாகின றன

வெகுவாஹுஸ ஸரீரா தஹாவெந வாஹா நாயிகரணுஹுவுயுக்தா வவாஹு நாஹெவ வுவ்யுதாஃ।

வனவம் ய வதி, கூஹெஹொ வா ஹெஹொ வா ஹுரா தகு தா வா வெ ஹாதெவெஹுஃ கொரயுயுக்ஃ வயிகுதா லவதி? வவுக்வு வெஹவெஹு கவாஸ வவுக்ம் வயிகுத்ழ। வவுக்ஸரீர தயா வவுக்வுகாரம் வுவெஹு வாவவ்யு தஹி கு ஹெஹுவ்யிகுத்ஃ। வனகுவெவ வுவுஹு நா நாஹுகி தஹிஹி ஹுவ்யுவுகாரம் நா நாகெவ நாவவ்யு தஹி தி ஹெஹாஹெஹள வயிகுத்ள। கவிஹுவ்யு நஸி ஹுவ்யு நஸ்ரஸ்ரவ்யு ய வ்யுரா கிவவ்யுஹாவவெவகூஹணுயாஹ ஸங்கராயு ஹெஹுஃ வயிகுத்ஃ।

பரஹ்மமே என்று சொல்லும் வாக்யங்களும், சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தை ஆதாரமாக கொண்டு முக்யார்தத முள்ளவை யென்று உபபாதநம செய்யப்படுகிறபடியால் ஸுரக்ஷிதங்களாகின்றன

வனவம் ய வதி :-'இப்படிச சொல்வதால, பேதம் அபேதம பேதாபேதம ஆக இம்மூன்று விதாந்தாந்தங்களுள எது வேதாந்த சாஸ்தரத்தால போதிக்கப்படுவதாக ஸம்மதிக்கப் பட்டதாகின்றது?' எனறு கேட்கும பக்ஷத்தில், 'மூன்றும வேதத்தால போதிக்கப்படுகிறபடியால. மூன்றும ஸம்மதிக்கப்படுகின்றன எனறு உத்தரம சொல் வோம 'ஸகல வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிற படியால் ஸகலத்தையும பரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும பரஹ்மம ஒன்றே' எனபது எங்கள மதமாதலால், அபேதம ஸம்மதிதமாகின்றது; ஒரே பரஹ்மம பலவகைப்பட்ட சேதநாசேதந வஸ்துக்களே பரகாரமாக உடைத்தா யிருந்துகொண்டு பலவாக நிறகின்றது' எனறு நாங்கள சொலலுகிறபடியால பேதாபேதம ஸம்மதிதமாகின்றது; 'அசித வஸ்துக்களும சித வஸ்துக்களும, ஸ்வரூபம ஸ்வபாவம அந்த இரண்டு அம்சங்களிலும ஈசவரனைக் காட்டிலும விலக்ஷணங்கள, அவைகளுக்கும ஈசவரனுக்கும ஸாங்கர்யம இல்லை' எனறும நாங்கள ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால், பேதம ஸம்மதிதமாகின்றது

சரீரத்தைச சொல்லும சப்தங்களெலலாம சரீரி பர்யந்தம முக்யார்தத முள்ளவை என பது நமது விதாந்தம

வனவம் ய வதி—'இப்படி எல்லா சுருதிகளையும நீங்கள ஆதரிக்கும பக்ஷத் தில நீங்கள பேதவாதிகளா? இலலாவிட்டால, அபேத வாதிகளா? இலலாவிட்டால பேதாபேதவாதிகளா?' எனறு ஒரு சோதயம செய்யப்படுகின்றது வவுக்வு வெஹவெஹு கவாஸ—'மூன்றும வேதங்களால அறியப்பட வேண்டியவை யாதலால மூன்றையும நாங்கள ஸம்மதிக்கிறோம்' எனபது ஸம்மதாந்தம எப்படி மூன்றும ஸம்மத் திக்கப்படுகின்றன எனபதை 'வவுக்ஸரீர தயா' இத்தியாதியால உபபாதிக்கிறா

நந்வ, 'தத்த்வமஸி ஸ்வேதகேதோ தத்ஸ தாவதேவ விதே,' [சாந்தோ 6-8-7] இதி ஸ்வேதகேதவே வாக்யஜன்யாநந்தரமேவ வாக்யார்தோபஸம்ஹாரபூர்வகம் மோக்ஷாய நஹி நஹி மந்த்ரே, நேதரதேவ்ய:, "வ்யாக்யாதாநம் ப்ரதி தாரம் ச ஸ்வா ஜ்ஞாத்வைநாத்ய திக்வதேதி" [ஸ்வ 1] இதி க்ருதாநம்

நந்வ 'தத்த்வமஸி' இதியாதியான வாக்யார்தத்தை பாராகும் பொழுது பரம புருஷார்தத்ய மாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஜ்ஞாந மேவ (எலலாம ஒனறே என்னும ஜ்ஞாநமே) ஸாதநம்' எனறு சொலவது போலனறே தோனறுகினறது?' எனறு ஆக்ஷேபிகக்கூடும, அது அவ்வித மனறு பரம்ப்ரக ஜ்ஞாநமே (வஸ்துகளெலலாம வெவவேறு எனனும ஜ்ஞாநமே) மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநம எனறு வ்யாக்யாதாநம் எனனும சுருதி போதிகினற தனறே? ஜீவாத்மாவையும அதை ஏவுகிறவனையிருகரும அந்தர்யாமியையும வெவவே

நந்வ — இப்படி மூனறும அங்கீகரிக்கப்படுகினறன எனறு சொல்வது அயுக்தம ஜ்ய ஜ்ஞாந மொனறே மொக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்றனறே சுருதிகள சொல்லுகினறன?' எனனும ஒரு சோத்யத்தைச சாங்கித்துக கொணடு அதற்கு ஸமாதாநம சொலலுகிறார அந்த ஸமாதாநத்தின நீதி பின வருமாறு நிறகின றது 'சில வாக்யங்கள ஜ்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச சொலவது எனபதை ஒத்துக கொணட போதிலும, மறறும சில வாக்யங்கள பேத ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாகச சொலலுகினறனவே! அவைகளின கதி எனன? ஜ்ய ஜ்ஞாநத்தைப போதிக்கும வாக்யங்களுக்கு அவை விருத்தங்களாக இருகிறபடியால, அவை அநாதரிக்கத் தக்கவை எனறு சொலவது ஸமஞ்ஜஸமாக மாடடாது 'இவைகள தாம அநாதரணீயங்களாகட்டும்' எனறு ஒருவன ஆக்ஷேபித்தால அதறகு பரத்யுத்தரம சொலவது ஸாத்யமில்லை ஆகையால இம்மாதிரி பரஸ்பர விருத்தங்கள போல காணப்படும சுருதி வாக்யங்களுள ஒனறுக்கும எவ்வித விரோதமும வராமல விஷய விபாகம செய்யவேண்டும' இது தான ஸமாதாநம எப்படி விரோதம வராமல விஷய விபாகம செய்யக்கூடும எனபதைக காணபித்து விட்டு இவ்வித விபாகம செய்வது தாமாகச செய்யும காரியமனறு எனறும பூர்வாசார்யாகள அம்மாதிரி செய்திருக்கிறார்கள எனறும நிரூபிக்கிறார

மந்த்ரே — 'ஜ்ய ஜ்ஞாநம மோக்ஷத்தை ஸாதிக்கிறது கொடுக்கும' எனறு தெளிவாகச சொலலப்படவிலலை எனபதை இந்த, 'மந்த்ரே' [ஊஹிக்கப்படுகினறது] எனனும பதம ஸூசிப்பிக்கினறது இற்றகு எதிர்த்தட்டாக 'ஸாக்ஷாத்ப்ரதிபாதந விஹாயநந்' எனறு பினனால சொலலப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது உண்மையாகவே 'தத்த்வமஸி இதியாதியான ஜ்ய சுருதி வாக்யங்களில மோக்ஷம ஸாதிக்கப்படும்' எனபது கண்டோக்தமாகச சொலலப்படவிலலை, 'வ்யாக்யாதாநம்' இத்யாதியான பேத சுருதி வாக்யங்களில 'ப்ரதிபாதயதி' (மோக்ஷத்தை அடைகிறான) எனபது தெளிவாகச சொலலப்படடிருக்கிறது

வேதாந்தாநாம் வாக்யஜாதிணாம் வ்யாக்யாகுவா, 'தத்ர'—வ்யாக்யாகுர்வதாம்
தேஷாம், 'தேந'—வாக்யேந தந்ரா, ஜ்ஞாநேந்த்ரியாதிகுவ்யதிரிக்தா வாக்யாத்ரிஷ்டா தா
குவ்யாவிஹாய நயாந்தரேண நியதஸ்ய வ்யாக்யாவஜ்ஞாநஸ்யைவாயோ
தே। 'வாக்யவாக்யார்விரோதாதே தத்வாரேண்வாஜ்ஞாநவ்யாவிவி
ஷயத்வ்ய்வமதவ்யே, இதி யேஷு, வ்யாக்யாஜ்ஞாநஸ்யைவ வாக்யார்த
ஜ்ஞாதாவ்யாவிஹாய நாக்யஸ்ய்வணாதிவரீதம் காவாஸ் ஹவதீதி வாதஸ்ய
வதி. யதோஷ்ட்ரயோ விரோதே வதி ஸுவிரோதே நதரோவிஷ
யோ விவேயநீய இதி। காயர்விரோத இதி யேஷு. ஸுஜ்ய்வாதிரூபிணோ
ணாவஸ்யிதஸ்ய வாக்யஸ்ய வாக்யஜ்ஞாநம் ஸாரீரகயா ப்ரகாரகாஜ்ஞாநாந்ரஷ்ட
தகாரம் வ்யாஹ்ருத்ய ஸாக்ஷாதி ஸாக்ஷாநாஹியீயதே, தாயைவ ஜ்ஞாதவ்யதி
வ்ய

நேனறு அறிந்து அந்த அறிவு காரணமாக அந்தப பரமாதமாவிஷ்ணுல அந்தர்ஹிதப
பட்டவன அது வழியாக அமருததவம எனறு சொலலபபடும மோகஷததை அடைகிறான
எனபது அதன அரதமாகையால ஜீவாதமாவினுடைபவும அநத நியாமாவாகிற
பரமாதமாவினுடையவுமான பருதக ஜ்ஞாநததையே மோகஷ ஸாதநமாக அது சொலலு
கிறதே; அதறகுக கதி எனன?" எனறு நாஙகள திருமபககேடக மாட்டோமோ? 'ஐகய
ஜ்ஞாநததை மோகஷ ஸாதநமாகச சொலலும வாகயததிறகு இது விரோதிகிறபடி
யால இநத வாகயம அபரமாதமதமான ஸகுண பரஹ்மததை அடைவிககும உபா
யததைச சொலலுகினறது எனறே நாம ஒததுககொள்ளவேணடும' எனனில, 'பருதக
ஜ்ஞாநததையே ஸாக்ஷாத அம்ருகதவததின (மோகஷதின) பராபதிககு ஸாதநமாக
இநத சருதி சொலலுகிறபடியால இதறகு அநுகுணமாகவே ஐகய ஜ்ஞாநததை ஸாதந
மாகச சொலலும சருதியை நாம நயிபபிககவேணடும' எனறு நாம என பதில் கேட்கக
கூடாது' ஏனெயெலலாம யுகதஙகளான வாதஙகள ஆகமாட்டா யுகதமானது எது
வெனறால ஸமாந பலததை உடைய இரணடு சருதிவாகயஙகள பரஸபரம விரோதிக
கும பொழுது, ஒனறுகரும விரோதம வராமல நாம தாகபாயம சொலவதே யுகத
மாகும 'பரகருததிதில விரோதம வராமல எவவிதமஅரததம சொலலகூடும?" எனறு
கேட்டால பினவருமாறு அரததம சொலலும பகுததில விரோதம வராமட்டாது
எனறு நாம பதில சொலவோம பர பரஹமம எலலாவறறினுளளிலும அநதரயாமியாக
இருககினறது ஆகையால எலலா வஸதுகளும பரஹ்மததிறகுச சரீரம, ஆகையால
அவை அதறகு பரகாரமாகினறன , அபபடிபபடட பரஹமமே, "தத்ஸத்யம்" என
னும வாகயததிலுளள "கூழ்" (நீ) எனனும சபதததால் சொலலபபடுகினறது;

கஸ்ய-ரூபிணோ-ஸ்ரீவைணாவஸ்யிதஸ்ய— ஐகய ஜ்ஞாநம மோகஷததை ஸாதித
துங்கெ-கெரும் எனறு சொலலும சருதி வாகயததின விஷயம இநத வாகயததாலும
'பருராதவ ஜ்ஞாநம மோகஷ ஸாதநம' எனறு சொலலும சருதியின விஷயம 'வாஸு
தேவ' இதயாதியாலும விவரிககபபடுகினறன இநத விவாணஙகள பூரவமே பல

தஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷயः। வாக்யஸ்ய தாத்பர்யம் தஜ்ஜ்ஞாநஸ்ய தத்தாத்பர்யவிஷயீ தஸ்ய வாக்யஸ்ய தாத்பர்யவிஷயீபூத நிவ்ருத்திரூபாஜ்ஞாநஸ்ய தத்பர விஷயத்வாத் நவயிகாதி ரூபாவம்வெயகல்பநாயாம் ஸ்வரூபாணாமநுபயோகாத் ஸ்வரூபாவிஷயத்வாத் வாக்யஸ்ய தாத்பர்யவிஷயீபூத நிவ்ருத்திரூபாஜ்ஞாநஸ்ய தத்பர விஷயத்வாத் வாக்யஸ்ய விஷய இத்யுக்தம்।

"ஸோঽயம் தேவதத்தோ யஜ்ஞதத்தோ வா" இதி। ஸோঽயம்

அபபடியே அநுஸந்திகக வேணடும' எனபது தான ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷஸாதந மாகச சொலலும சருதியின நாதபாயம பருதத ஜ்ஞாநதததை ஸாதநமாகச சொலலும சருதியின தாதபாயமும, 'பரஹமதத்திறகுச் சரீரமாக இருககும ஜீவாதமாவைக கடடிலும அநத ஜீவாதமாவுகு ஆதமாவாக இருககும பரஹமம வேறு, அநத பரஹமம எவவித தோஷமும மறறது, ஸதய ஸஙகலபம முதலிய கணககறற சிறநத கலயாண குணஙகளுகெலலாம இருபபிடம, இபபடி இருபபதே அநத வேறுபாடடுககு, காரணம, இதுதான அநுஸந்திகக வேணடிய விஷயம' எனபதே இநத வாகயங களுககு இதுவே அநத மெனறு எறகெனவே பல தடவை நாம சொலலியிருககிறோம

"ஸோঽயம் தேவதத்தோ யஜ்ஞதத்தோ" —ஸோঽயம் இதயாதியான வாகயததில சொலலபபடடுளள போகயமான வஸதுவுகு அறிவினமை பராதததவம எபபொழு தும மாறிகெகாணடிருபபது இஸவ முதலானவைகளே ஸஙகபாவஙகள போகதாவான

தடவைாளில இநத கரநததிலேயே செயயபபட்டிரு கிற படியால இவவிடதில ஸஙகரஹமாக ஸூசிகபபடுகினறன

ஸோঽயம் தேவதத்தோ யஜ்ஞதத்தோ வா உகத்வா—பரகருக சருதி வாகயங களுககு 'அபேத ஜ்ஞாநம மோக்ஷ ஸாதநம' எனபதில தாதபாயமிலலை எனபது இது வரை நிரூபிகபபட்டது இபபொழுது அநத வாகயஙகளுககு 'பேதாபேத ஜ்ஞாநம மோக்ஷ ஸாதநம' எனபதிலும தாதபாயமிலலை எனபது நிரூபிகபபடுகினறது பரஹ மம அசேதந பதாரததஙகளுககு அநதாயாமியாகவும, சேதநஙகளுககு அநதாயாமி யாகவும, கேவலம தனது ஸஙகலபதாலுமே ஆக மூனறு விதஙகளான அவஸதா நஙகளுடன நிறகினறது' எனபதே இநத சருதி வாகயஙகளின தாதபாயம எனறு சொலலப போகிறவராய முதலில அசேதந பதாரததஙகளின ஸவபாவஙகளையும பிறகு சேதநஙகளுடைய ஸவபாவஙகளையும சொலலுகிறார இநத அவஸதாநஙகளை ஸதூல மாக அவஸதாநஙகளெனறும அதவாகாரஸ ரூபமெனறும சொலவது உணடு சேதநா சேதநஙகளுககு அநதாயாமியாக இருபபது ஸதூலாரமப வேலம ஸவரூபத்துடன இருபபது அவாகம

ரூபவஸ்து வஸ்துநோऽபி தத நகுவம் வராயுக்வம் வஸ்தம் விகாராவஹக்வ
தித்யாதயஃ ஸ்மரணாத், ஸ்வதஸ்து ஜீவஸ்வாதந்த்ரயஸ்ய கர்மவாரிநிஸ்ஸ்ருதி
ஸ்மரணாத் ஸ்வரூபவிவைவ கர்மாதிகரணநிவர்தகத்வாத் தத நாநாவிதஜ்ஞாநவம்
கொசவிகாஸள ஸ்வரூபம் தாவிதஸ்ய ஸ்வயம்வ்யக்தஸ்ய வரணே தாவாஸ
நாநாகுணஸ்ய தாரணாத் ஸ்மரணாத், வஸ்துஸ்வரூபதஸ்தத்ஸ்வரூபவத

ஜீவாதமாவுக்கு மலமற்றதாயும் அளவுகடந்து உட்படாததாயுமுள்ள ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் இவைகளே ஸ்வரூபம், அநாதி காலமாகிற அவித்தையிலுல ஸம்பவிக்கும ஜ்ஞாநசுருக்கு வும ஜ்ஞாந ஏறறமும போகயங்களாயுள்ள அசேதந வஸ்துவின சோகசையும பரமாதமா வினிடத்தில செயயப்படும பகதியால மோக்ஷம பெறுவதும இனனும இவை போனற மறறும சில அம்சங்கள அதன் ஸ்வபாவங்கள இப்படிப்பட்ட போகதாவாகிற ஜீவனுக குள அந்தாயாமியாக இருபபு போகயமாகிற அசேதநங்களுக்குள அந்தாயாமியாக இருபபு அளவறற குணங்களுக கெல்லாம ஆசரயமாகக கேவலம தனது ஸ்வரூபத்துட

கூவெதநகுவ், வராயுக்வம் வஸ்தம் விகாராவஹக்வ—இவை போகய வஸ்துகளின ஸ்வபாவங்கள போகய வஸ்துகளெலலாம அசேதநங்கள [அதாவது அவைகளுக்கு அறிவு எனபது இலலை], அவை பராதீநங்கள [அதாவது, பிறருடைய பரயோஜநத்திறகாகவே இருப்பவை], அவை எபபொழுதும மாறிக் கொணடே இருககும [அதாவது, அவைகளின ஸ்வரூபம ஸருஷ்டி தசையிலும பரளய தசையிலும மாறறததை அடைந்து கொணடே இருககும] இந்த அரதநகதை

" கூவெதநா வராயுக்வ வ தித்யம் வஸ்தவிக்ரியா "

எனனும சலோகம சொலலுகினறது

நாநாவிதஜ்ஞாநவம்கொவிகாஸள கர்மவஸ்ய, உவா வநாநாகுணா—இவை போகதாவாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள ஜீவனுகக ஸ்வரூப மாறுதல் இலலாவிடினும காமபூத ஜ்ஞாநதினன மாறுதல உண்டு எனபது நமது கொளகை இநத மாறுதல ஜநமாந்தர காமதினன காரயம அநதக காமதின் பலமாகவே ஜீவனுக்கு அசேதநமாகிற தேஹாதினன சோகசையும ஏறபடுகினறது பக வதுபாஸநியால அந்தக காம பந்தம விலகி ஜீவனுகக மோக்ஷம விதிக்கின்றது இவை ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள இப்படி அசேதநம நிநநங்களாயுள்ள போக்ய போக காரகளாகிற வஸ்துகளுக்கு அபேதம எவ்விதம சொலலகூடும எனபது குறிப்

தொகுப்பொருளாகிறது—வெணாவஸ்துநி இதை போக தாவுகு அந்தாயாமியாக இருபபது போகயதிறகு அந்தாயாமியாக இருபபது' எனறு

யஸ்ய ஸ்வரூபவிஷயா ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வரூபவிஷய ஜ்ஞாநவ்யுத்பாதநத்வேந ஸ்வரூபவிஷயஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வரூபவ்யுத்பாதநத்வம் ஜ்ஞாநவ்யுத்பாதநத்வாத்

"தத்துவமஸி" இதி வாக்யம், ஸமாநாதிகரண்யவாக்யம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம், ஸ்வரூபப்ரகாஶகத்வாத் தத்பதஸ்ய ஸ்வரூபவிஷயஜ்ஞாநஜநகத்வேந ஸ்வரூபவ்யுத்பாதநத்வாத் யத்பதஸ்ய வாக்யகாரேண "யத்குணம், தத்குண

னேயே இருபபு, ஆக இமமூனறும பரஹமததின அவஸதாநஙகள இதுவான அறி யபபட வேணடிய விஷயம' எனபதே இநத சருதி வாகயஙகளின தாதபாயம

"தத்துவமஸி "—எனகிறவும "தத்துவமஸி" இ யாதியான சருதி ஸத வி யை யிலை உபாஸிககபபட வேணடிய பரஹமமானது குணஙகளுடன கூடினது எனபதை யும. அபபடிச செயயபபடும உபாஸதியின பலமும ஸகுணமான பரஹமததை அடை வதே எனபதையும சொலலுகினறது எனறே பெரியோரகளான பூரவாசாரயரகள வயாக யானம செயதிருககிறாரகள வாகயதாரா "யத்குணம், தத்குணகோவாஸநாத்"

இரணடாகப பகுதி-கொளள வேணடும மேல 'தஸ்யவாவஸ்ய நிதி' எனறு சொலலபபட்டிருககினறதனறே? 'இபபடி பரஹமம மூனறு வித அவஸதாநஙகளை உடையது' எனனும ஜ்ஞாநமே மோகஷ ஸாதநம எனபது தான இநத சருதி வாகயத தின ஆததம எனறு விவரிககபபட்டது

தத்துவமஸி—இநத ஸதவிதயா வாகயம பூரவாசாரயாகளால ஸகுண பரமா கவே விவரிககபபட்டிருககினறது எனபதைச சொலலுகிறா [பருதகதவ ஜ்ஞாநததை மோகஷோபாயமாகச சொலலும "ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்ய" இ யாதியான சருதி, "தத்துவமஸி" எனனும சருதிகு விருததமனறு எனபதும, ஆகையால அதறகு அபரமாதத விஷயதவம சொலலவேணடுவதிலலை எனபதும குறிபபு]

"யத்குணம் தத்குணகோவாஸநாத்"—இது வாகயகாரருடைய வாகயம 'ஸகுணமான பரஹமததை உபாஸநம செயதால ஸகுணமான பரஹமமே பராபய மாகினறது எனபது யுகதம' எனபது அததம ஸத வி யை சொலலுகிறபடி பரஹ மததை உபாஸதி செயகிறவன கலயாண குணஙகளுடன கூடிய பரஹமததையே யா நிகிறான எனபது எலலாராலும ஒபபுகொளளபபட வேணடும ஆகையால, அவ னுசத அநத குணஙகளுடன கூடிய பரஹ்மமே பராபயமாக வேணடும எனபது யுகதமே

இநத வாகயததிறகு தரமிடாசாரயா பாஷயம செயதிருகிறா 'யச்சுவி ஶேஷவிதி' எனபதால

கொவாஸநாஸு" இதி। வ்யாவ்ருதம் வ ஹ்ருதிஸாயாயெ-ண விஹ்ரு
விகலும் வஹ தா "யாவ்வி ஸஹ்ரிதே நா நிஹ-ண முஹெவதம் ஹ்ரணமணம்
உநவாக்ந்யாவெஸு தயாக்வ்ருஹ-ணாதிவ ஹெவதாம் ஹஜத இதி
தத்ராவி ஸஹ-ணெவ ஹெவதா வ்யாவ்ருதே" இதி। ஸஹ்ரிதே—ஸஹி

எனறு சொலலியிரு கிறார இது தஹர வித்தைகளும ஸத வித்தையகு முளள
விகலபதை சொலலும அவ்ஸர ,தில் தரமிடாசாரயரால "யாவ்வி வ்யாவ்வு
தே இதி" எனறு வயாகயாநம செயயபபட்டிருககினறது இநத வ்யாகயாநதின
அரத்ந மெனன வெனறால் ஸஹ்ரிதே—ஸதவித்தையை பரகாரம பகவதுபாஸ்தி செய

விஹ்ரவிகலும வஹ தா—உபநிஷத்துகளில பரஹ்மம கை உபாஸிபபவரு
களுக பல வழிகள காணபிகபபட்டிருகினறன இநத வழிகளுகு 'பரஹ்ம வித்தை'
எனறு பெயர ஒவ்வொரு வித்தையிலும அநதந்த உபாஸகனுடைய சகதி முதலிய
வைகளுகு அநுகுணமாக பரஹ்மதின சிறசில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தககவை
எனறு சொல்லபபட்டிரு கினறது அபபடி அநுஸந்திகபபடும குணங்கள அநத
வித்தையகு அஸாதாரண குணங்களாகும இவ்விதம சிறசில குணங்களே ஒவ்வொரு
உபாஸகனும அநுஸந்திகபபட்ட போதிலும கடைசியாக எலலா உபாஸகாகளாலும
அடையபபடும வஸது பரிபூரணமான பரஹ்மமே. உபாஸந காலததில் சிறசில குணங
களுடன கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம உபாஸிகபபடுகினறது எனபது உணமைதான;
ஆனால உபாஸிகபபடும ப்ரஹ்மம எபபொழுதும் ஸகல கலயாண குணங்களுடனும்
கூடியதாகவே இருகிறபடியால அப்படிபபட்ட ஸகல கலயாண குண விசிஷ்ட
பரஹ்மமே எலலா உபாஸகாகளாலும் கடைசியில அடையப்படுகினறது என்பதில
எவவித அநுபபதியும இலலை ஸத வித்தை எனனும வித்தைகு நிகில ஜகத் கார
ணதவம முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள அவைகளுடன் கூடியதாக ஸ்ர வித்யா
நிஷ்டன பரஹ்மதை உபாஸிகிறான அநத உபாஸதியால அவன அடையும பரஹ்
மம ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண பரஹ்மமே தஹர வித்யா நிஷ்டன
உபாஸந காலததில் வேறு சில குணஙளை ஸமரிதது கொணடு அநத குணங்களுடன
விசிஷ்டமாக பரஹ்மதை உபாஸித்தபோதிலும, அவனால அடையபபடும பரஹ்மமும்
ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண பரஹ்மமே இநத இரணடு வித்தை
களுள எநத அவலம்பித்தாலும பராபயத்தில வ்யதியில்லையாதலால இவை விகலபங்கள
இநத விகலப தனமையை தரமிடாசாரயா இநத அவஸ்தாதில நிரூபிகிறார

ஸஹ்ரிதே—ஸததை (அதாவது, பரஹ்மதை) தயாநிபபவன; ஸ வித்யா
நிஷ்டன எனபது தாத்பரயம நிஹ-ண முஹெவதே—வைதத்தில் ரது விடப
படடிரு கும (அதாவது, கேவல குணங்களை)

யோகிந: ப்ரபன்னஸ்ய வஸதஸ்தத்விஷ்ணோர்மஹாத்மந: ।
ஸர்வாவஸ்தாகதஸ்யாபி நித்யவாஸோ விதீயதே ॥

"தத்தேஹி" இதி வாக்யம். ஸர்வஜ்ஞாயாஶ்ச வாக்யம் ப்ரஹ்ம ஸமாநம், ஸமாநப்ரவ்ருத்தாவிஶேஷ ஸ்ருதி ஸ்வாத்யாயத்வாத் । யத்ஸாகல்யம் வாக்யகாரேண "யத்ஸாகல்யம், தத்ஸாகல்யம்

னேயே இருப்பு, ஆக இம்மூனறும் பரஹ்மத்தின அவஸ்தாந்தரங்கள இதுதான அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்' எனபதே இந்த சுருதி வாக்யங்களின தாத்பர்யம

"தத்தேஹி" —இவ்விரண்டும் "தத்தேஹி" இத்யாதியான சுருதி ஸித்த விஷயையிலுல உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய பரஹ்மமானது குணங்களுடன கூடினது எனபதைப்பற்றி. அப்படிச செய்யப்படும உபாஸநையின பலமும ஸகுணமான பரஹ்மத்தை அடைவதே எனபதைபும சொலலுகினறது எனறே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள வ்யாக்யாநம செய்திருக்கிறார்கள வாக்யகாரர் "யத்ஸாகல்யம், தத்ஸாகல்யமித்யாஹ"

இரண்டாகப பகுத்துக்கொளள வேண்டும மேல 'த்ரய்யாவஸ்தாந்' எனறு சொலலப்பட்டிருக்கினறதனறே? 'இப்படி பரஹ்மம மூனறு வித அவஸ்தாந்தரங்களை உடையது' எனனும ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதநம எனபது தான இந்த சுருதி வாக்யத்தின அர்த்தம எனறு விவரிக்கப்பட்டது

தத்தேஹி —இந்த ஸ்ருதி வாக்யம பூர்வாசார்யர்களால ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கினறது எனபதைச சொலலுகிறார் [பருத்கதவ ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷோபாயமாகச சொலலும "ஹ்ருதா ஹ்ருதி" இத்யாதியான சுருதி, "தத்தேஹி" எனனும சுருதிக்கு விருத்தமனறு எனபதும, ஆகையால அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம சொலலவேண்டுவதிலலை எனபதும குறிப்பு]

"யத்ஸாகல்யம் தத்ஸாகல்யமித்யாஹ"—இது வாக்யகாரருடைய வாக்யம 'ஸகுணமான பரஹ்மத்தை உபாஸநம செய்தால ஸகுணமான பரஹ்மமே பராப்யமாகினறது என்பது யுக்தம்' எனபது அர்த்தம ஸ்ருதி விஷயை சொலலுகிறபடி பரஹ்மத்தை உபாஸ்தி செய்கிறவன கலயாண குணங்களுடன கூடிய பரஹ்மத்தையே அடையிக்கிறான் என்பது எலலாராலும ஒத்துக்கொளளப்பட வேண்டும ஆகையால், அவனுக்கு அந்த குணங்களுடன கூடிய பரஹ்மமே பராப்யமாக வேண்டும எனபது யுக்தமே

இந்த வாக்யத்திற்கு தராமிடாசார்யர் பாஷ்யம செய்திருக்கிறார் 'ப்ராப்தி ... ப்ராப்தித' எனபதால

கோவாஹநாக” இதி। வ்யாவ்யாதம் வ உத்திஷாஹாயேண விஹ்ரு
விக்ரமம் வஹ தா “யத்ரு வி வஸ்துதோ நு நிஹ்ரு ஷ்ணமெவதம் ம்ரு ணமணம்
உநவாந நு யாவெஷ தயாந்வ்ரு ஜெம ஹ்ரு ணாதெவ தெவதாம் ஹஜத இதி
தத்ரு வி வம ம்ரு ணெனைவ தெவதா வ்ரு வ்ரு தெ ந இதி। வஸ்துதஃ—வஸ்து

எனறு சொலலியிருகிறார இது தஹர வித்யைககும ஸத வித்யைககு மூளள
விகல்பததை சொல்லும அவஸரததில் தரமிடாசாரயரால “யத்ரு வி ப்ரூவ்ரு
த இதி” எனறு வ்யாகயாநம செயயபபட்டிருககினறது இந்த வ்யாகயாநததின
ஆதர மெனன வெனறால வஸ்துதஃ—ஸதவித்யை ப்ரகாரம பகவதுபாஸ்தி செய

விஹ்ரு விக்ரமம் வஹ தா—உபநிஷதுகளில, ப்ரஹ்மமதை உபாஸிபபவனுக்கு பல வழிகள காணபிகபபட்டிருகினறன இநத வழிகளுகு ‘ப்ரஹ்ம வித்யை’ எனறு பெயர ஒவ்வொரு வித்யையிலும அநதநத உபாஸகனுடைய சகதி முதலிய வைகளுகு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மததின சிறசில குணஙகளே அநுஸநதிககதகக்வை எனறு சொல்லபபட்டிரு கினறது அபபடி அநுஸநதிகபபடும குணஙகள அநத வித்யைககு அஸாதாரண குணஙகளாகும இவ்விதம சிறசில குணஙகளே ஒவ்வொரு உபாஸகனும அநுஸநதிகபபட்ட போதிலும, கடைசியாக எலலா உபாஸகாகளாலும் அடையபபடும வஸது பரிபூரணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலததில் சிறசில குணஙகளுடன கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம உபாஸிக்கபபடுகினறது எனபது உணமைதான; ஆனால உபாஸிக்கப்படும ப்ரஹ்மம எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணஙகளுடனும கூடியதாகவே இருகிறபடியால் அபபடிபபட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எலலா உபாஸகாகளாலும் கடைசியில் அடையப்படுகினறது எனபதில எவ்வித அநுபபததியும இலலை ஸத வித்யை எனனும வித்யைககு நிகில ஜகத் காரணதவம முதலியவை அஸாதாரண குணஙகள அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யா நிஷ்டன பரஹ்மததை உபாஸிகிறான் அந்த உபாஸநியால அவன அடையும பரஹ்மம ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண பரஹ்மமே தஹர வித்யா நிஷ்டன உபாஸந காலததில் வேறு சில குணஙகளை ஸமரிததுக கொணடு அநதக குணஙகளுடன விசிஷ்டமாக பரஹ்மததை உபாஸிதததபோதிலும, அவனால அடையபபடும பரஹ்மமும ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண பரஹ்மமே இநத இரணடு வித்யைகளுள எதை அவலம்பிததாலும பராப்யததில வாசியில்லையாதலால் இவை விகலபஙகள. இநத விகல்பததனமையை தரமிடாசாரயா இநத அவஸரததில நிரூபிகிறார

வஸ்துதஃ—ஸததை (அதாவது, பரஹ்மததை) த்யாநிபபவன, ஸத் வித்யா நிஷ்டன எனபது தாத்பர்யம நிஹ்ரு ஷ்ணமெவதம்—தெவதாதத்வமிலலாதது விடப படடிரு கும (அதாவது, கேவல குணஙகளை)

ஸ்ரீநிஷ்ட:, யஸ்யவி ந நிஜ-ர்ண-மஹிஷ்வதம் ம-ணமணம் ஸ்நஹார்ந-ர்யா வெஸ் கூஹ தவாவ கூவாஷிகஸ்யாணம-ணமணம் ஸ்வதாஸிலக்ஷணம் யஸ்ய வி ஸஹாரவிஸ்ரீநிஷ்ட இவ ந ஸ்ரைஸ், தயாவ்யுத்தம-ர்ணாஸ்வ ஸ்வதாம் ஸஜ்ஜெத—ஸ்வ தாவ்ஸர-ஸ்வாந-ஸ்வம்யிக்வாஸ் ஸகஸ்யகஸ்யாணம-ணமணஸ்ய கெநஸிஸ் வாரஸ்வ தார்ஸயாயாரணெந நிவிஸ்ஜம தாரணக்வாஷி நாம-ணெநாவாஸ்யாநார்ஸவி ஸ்வ தா வஸ்ர-தம்ஸ்வர-ஸ்வாந-ஸ்வம்யிஸ வ-ர்கஸ்யாணம-ணவிஸிஸ்வெ வொவாஸ்யெ, ஸ்தம் ஸம-ணஸ்வ ஸ்வஸ்ய தத்தாவி வ்யாவ்யுதி தி ஸஷிஸ்யாஸ்ஹாரவிஸ்யுயொவி-ர்கஸ்ய ஸ்தஸ்ய-ர்ம்.

இதனை, யஸ்யவி ந நி நஸ்ய-ர்ண-மஹிஷ்வதம் ம-ணமணம் ஸ்நஹார்ந-ர்யா வெஸ்—தேவதையினிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ள அபஹதபாபமத்வம் முதலிய கல்யாணகுண கணங்களோத தஹர வித்யாநிஷ்டன போல அநுஸந்தாநம் செய்யா விட்டாலும், தயாவி ஸுஹ்ம-ர்ணாஸ்வ ஸ்வதாம் ஸஜ்ஜெத—ஸகல கல்யாண குணகணங்களும் தேவதா ஸ்வரூபதத்தை அநுபந்தித்தே நிற்கிறபடியால், உபாஸந காலத்தில் ஜகத் காரணத்வம் முதலான குணங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணத்துடன விசிஷ்டமாக மாதரம் தேவதை உபாஸிக்கப்பட்ட போதிலும், உண்மையாக அநந்த தேவதை தனனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு இயற்கையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே உபாஸிக்கப்பட்டதாகின்றது; ஆகி தத்தாரவி ஸம-ர்ணஸ்வ ஸ்வதா வ்யாவ்யுதி—ஆகையால ஸகுணமான பரஹ்மமே இதற்கு பராபயமான வஸது ஆகையால தான் ஸதவித்யைக்கும் தஹரவித்யைக்கும விகல்பம்' எனபது தான

ஸ்வதாவ்ஸர-ஸ்வாந-ஸ்வம்யிக்வா தகஸ்யகஸ்யாணம-ணமணஸ்ய—உபாஸகனுல் தயாநிக்கப்படுமவை சிறசில குணங்களேயாயினும, உபாஸிக்கப்படும தைவ தம எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும கூடியதே

ஆகி ஸஷிஸ்யாஸ்ஹாரவிஸ்யுயொவி-ர்கஸ்ய:—இப்படி இரண்டு விஷயங்களுக்கும பராபயமாண வஸது ஸகுண பரஹ்மமே யாதலால, அவை இரண்டும விகல்பங்கள் எனபது ஏற்படுகின்றது. இந்த தரமிட பாஷ்ய வாக்யத்திலிருந்து ஸதவித்யா நிஷ்டனும ஸகுண பரஹ்மத்தையே அடைகிறான எனபது விளங்குகின்றது ஆகையால 'தத்ஸ்ருஷ்டி' எனனும வாக்யம ஸகுண பரஹ்ம பரமே ஆகவேண்டும; ஆகையால இது ஜகத்தை சொல்லமாட்டாது; ஆகையால "ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" என்னும வாக்யம இதற்கு விருத்தமனறு, ஆகையால அதற்கு அபாமாணத்வ விஷயத்வம கல்பிக்கப்படவேண்டாம, இது தான குறிப்பு

ஸர்வ அவஸ்தாஸு ஜகதா: வரதோ நாராயண:, தஸ்யாயம் அவதாரவிசேஷ: கல்கி । வசனம் அவதாரவிபூதிவிஷயமாத்ரோபலக்ஷணார்தம் ஸர்வமேதத் । யஸ் வஸ்துநி யேந ரூபேண நிர்வர்திதும் ஸக்த:, ஸ வசன 'வசனம் காவ்யமாத்ரஸ்ய காவ்யமார்க' இதிவிபூதியோகமய: । ஸ ஏஷ ஸர்வமேதத் । அவதாரிண: புருஷஸ்ய அவதாரஸ்ய வெளரக: வரதோ நாராயணேதி

ஸர்வ அ....." இவ்விடத்தில மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம வரகூடும. 'ஸகல ஜந்துகளுக்கும பரமாத்மா அந்தர்யாமியாக இருக்கிறானென்றும, அவனாலேயே ஸகலமும நியமிக்கபபடடு வருகின்றதென்றும சொல்லபபடடிருக்கிறதனறோ? இது வஸ்து ஸ்திதியாக இருக்கும பக்ஷத்தில், 'இதைச செய இதைச செயயவேண்டாம' என்று சொலலும சாஸ்தரங்களுக்கு அதிகாரியே இராமற போயவிட பரஸங்கிக்கும எனன தன புதத்தியைக கொணடே ஒரு காரியத்தில பரவ்ருத்திக்கவோ ஒன்றிலிருந்து நிவ்ருத்திக்கவோ சக்தனாக இருக்கிறானே, அவன ஒருவனே 'இதைச செய இதைச செயயவேண்டாம' எனனும விதி நிஷேத்தாக்களுக்கு யோக்யனான அமமாதிரி ஸ்வாதந்த்ர்யத்துடன் கூடினவனாக ஒருவன கூட இல்லையே! தவிரவும, எல்லாருக்கும பரேரகனாக இருக்கும் பரமாத்மாவே ஸர்வ பரவ்ருத்திகளிலும காரயங்களாக செயவிக்கிறவனாகிறான

ஸர்வ அ—இவ்விதம், 'தாம சொன்ன அர்த்தம பூர்வாசார்யர்களால் சொல்லபபடடதே' எனபதை நிரூபித்து விட்டு, இபபொழுது மற்றுமொரு சங்கையைச செயதுகொணடு அதற்கு ஸமாதானத்தைச சொலலுகிறார் 'பரமாத்மா ஸர்வ நியந்தா வென்பதும், ஜீவ வர்க்கம முழுவதும அவனால நியமிக்கபபடடுக காரயங்களில் பரவருத்திக்கின்ற தென்பதும 'உணமையானால, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லபபடடுள்ள விதி நிஷேத்தாக்களெல்லாம் அர்த்தமற்றவையாக வன்றோ பரஸங்கிக்கும?' எனபது சங்கை இது மாத்ரமனறு 'ஸர்வ நியந்தாவாகிற பரமாத்மா, ஒருவனே ஸர்வ கார்யத்திலும மற்றொருவனே அனைத்த காரயத்திலும பரவ்ருத்திபபிக்கிறான் என்று சொலலும பக்ஷத்தில் அத்தப பரமாத்மாவுக்கு வைஷம்யம (பக்ஷபாதம) நைர்க்ருண்யம (தயையற்றிருக்கும் தனமை) முதலிய கெட்ட குணங்கள பரஸங்கிக்குமே' எனபதும இவ்விடத்தில் சங்கிக்கப படுகின்றது

ஸர்வாவஸ்தாஸு ஜகதோ ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய வரதோ நாராயண: அ—'லோகத்தில் அரசன நியமிக்கிறவனுக்கும பரஜைகள நியமிக்கப படுகிற வாக்களாகவும இருக்கையிலும், 'இதைச செய்' 'இதைச செயயாதே' எனறு ராஜாஜ்ஞை ஸாதாரணமாக விலையா? அமமாதிரி என சாஸ்தர விதி நிஷேத்தாக்கள ஸாதாரணவாக்காக கூடாதா?' எனறு ஸந்தேஹம ஜனிக்கலாம அரசனுக்கும பரஜைகளுக்கு மூளள நியந்தருக்

தஸ்ய மஹத்பூதஸ்ய நிஸ்வஸிதமேதத் யதா ஋ர்வேதோ — "வாஸ ஏவைவ மாயா கஸ்ய காரணாய தஸ்ம, யஜுர்வேதோ மனஸ்யே உபநிஷதி, வாஸ வாவாமாயா கஸ்ய காரணாய தஸ்ம, யாஜுஷோ நிஷதி" [கௌஷீ, 3-9] இதி। மாயாவாமாயா கஸ்ய காரணாயேதாஸ்மாதேவைதஸ்மாத் ஸர்வம் ஸம்பவதி।

எனறு பரமாதமாவுகுமஎலலாரையும நியமிகும சகதிபரதிபாதிகபபடடிருகினறது ("வாஸஏவைவ" இதயாதியான சருதியும அமமாதிரி சொலலுகினறது இபபடிச சிலரை நலல காயஙகளைச செயவிகிறபடியாலும மறறும சிலரைக கெடட காரயங களைச செயவிகிறபடியாலும, பரமாதமா தனையறறவனை பக்ஷபாதி எனறு சொலலும படியும நேரிகினற தனமைஙி

நியாமய பாவம போனறதனறு பரமாதமாவுகும ஜீவனகளுகு மூளள பாவம பரஜை கள் ஸ்வாதீநமாகவே பரவருததியைச செயகிறாகள, அபராதததைச செயதால, அதன் பலமாகிற துகக்ததை அதபவிபபதில மாதரம ராஜ நியாமயதவம அவாகளுகு ஏறபடு கினறது ஜீவனகள விஷயததிலோ வெனறால் ஸாதநததை அநுஷ்டிகும காலததிலும அவாகள பரமாதமாவுகுப பராதீநாகளாக இருகிறாகள இபபடி அதயநதம அஸவா தீநமாக இருபபவாகளுகு விதி நிஷேத யோகயதை எபபடி ஏறபடும? இது 'ஸ்வ ஹ்யேஷ ஸ்வயுதஜாதே' இதயாதியால சொலலபபடும கருதது

வாஸ ஏவைவ "யேஷ — எநத ஜீவனை, மனஸ்யே ஏகே ஆஹு: — இநத லோகஙகளிலிருநது, உபநிஷதி — உயரத தூகுவதறகு இசசிகிறாரோ, தேஷ — அவனை, வாஸ வாவ — இததப பரமாதமாவே, மாயா கஸ்ய — நலல காமஙகளை, காரயதி — செயவிகிறான யஜுஷோ நிஷதி — எவனைக கீழே தள்ளுவதறகு இசசிகிறாரோ, தேஷ — அவனை, வாஸ வாவ — இநதப பரமாதமாவே, ஸாமாயா கஸ்ய காரயதி — கெடட காரயஙகளைச செயவிகிறான இநத சருதி வாகயஙகள பரமாத மாவுகு வைஷம்ய நைாக்ருணயஙகளைச சொலவனபோலவே காணபபடுகினறன

அபேக்ஷதே — இநதச சனகைகு ஸமாதாநம சொலலுகிறா ஜீவனகளதமது கைதநய சகதியையும பரவருததி நிவருததிகளுகு அபேக்ஷிதமாயுளள சகதியையும காரணமேபரம முதலியவறறையும பரமாதமாவினிட மிருநதே பெறுகிறபடியால, அவாகள எபபொழுதும பரமாதமாதீநமான பரவருததியை உடைதாயிருகிறாகள என்பது உணமையே ஆனால், அநதச கைதநய முதலியவறறைககொணடு அநத ஜீவனகள ஒரு பரவருததியை ஆரமபிகும பொழுது அவாகள ஸவதநதராகளாகவே

சுத்தாத்வைதே । ஸர்வேஷ்வரஸ்ய ஸர்வாந்தராத்மா விஷ்ணுர்யோ: ஜீவாத்மபரமாத்மயோர் ஜீவபரமாத்மநோர் வா ஸ்வரூபைக்யம் ஸ்வீகுர்வந்

சுத்தாத்வைதே ... இந்த சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது பரமாத்மாவாகிற பகவான், ஸகல ஜீவனகளுக்கும், சைதன்யம் எனனும சக்தியையும் காயங்களில் பரவுந்துதிக்கும் சக்தியையும் அம்மாதிரி பரவுந்துதி நிவுருத்திகளுக்கு

ஆரம்பிக்கிறார்கள் அந்த பரவுந்துதியின் ஆரம்பத்திற்கு பரமா ர்வின அபேக்ஷையே இல்லை, அப்பொழுது அவன கேவலம் உபேக்ஷகளுக்கே இருக்கிறான அப்படிப் பரமாத்மாவின் அபேக்ஷை இராமல் ஜீவனகள் பரவுந்துதிக்கச் சக்தாங்களாக இருக்கையிலும், அவர்கள் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படும் ஆஹாரத்தை உள்ளவரானபடியாலும், பரமாத்மா எப்பொழுதும் நியமிக்க ஆஹாரம் இருக்கிறபடியாலும், 'பரமாத்மா எப்பொழுதும் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறான' என்று நாம வ்யவஹரிக்கிறோம் தவிரவும், ஒவ்வொரு பரவுந்துதியிலும் ஸ்துதிக்க ரூபங்களான பலங்களைக் கொடுப்பவன பரமாத்மாவே, எந்தத் தேஹாதிகளைக்கொண்டு நாம பரவுந்துதிக்கிறோமோ அவைகளும் அப்படி ஸ்வதந்தரமாக பரவாதிக்கும சக்தியும் அவனால கொடுக்கப்பட்டவைகளே, அவனாலேயே அவை ரக்ஷிக்கப்பட்டும் வருகின்றன, அவன சேஷி, நாம சேஷ பூதர்கள ஆகையால பகவானுடைய நியந்தருத்வத்திற்கு ஒரு விதமான குறைவுமில்லை பரந்தும பரவுந்துதியில இம்மாதிரி உபேக்ஷகளை இருந்து விட்டுப் பிறகு பரமாத்மா, 'அந்த பரவுந்துதிக்கு அனுமதி கொடுக்கிறான எனறும நாம சொல்லுகிறோம் ஆனால், 'அனுமதி கொடுக்கிறான்' எனபதற்கு 'பரவுந்துதிக்காமல் இருக்கும ஒருவனே பரவுந்துதிக்கும்படி செய்கிறான்' எனபது அர்த்தமன்று, ஆரம்பிக்கப்பட்ட பரவுந்துதி பலவந்தமாக பரிணமிக்க மாதரம அந்த அனுமதி ஹேதுவாகினறது இப்படி ஜீவனகள, தமது ஜ்ஞானம, ஒரு காயத்தைச் செய்ய வேண்டும என்னும இச்சை, அதற்காகச் செய்யப்படும பரயத்நம இந்த அம்சங்களெலலா வற்றிலும ஸ்வதந்தரர்களாகவே இருக்கிறபடியால, அவர்கள, 'இதைச் செய, இதைச் செய்யக்கூடாது' எனபவை முதலிய விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்யர்களாகிறார்கள எனபதில ஆக்ஷேபமில்லை

'அகாயத்தைச் செய்யப்போகும ஒரு ஜீவனைப் பரமாத்மா உபேக்ஷகளைப் பார்த்துக்கொண்டு அதற்கு அவன அனுமதியையும் கொடுக்கிறான எனறால அது பரமாத்மாவுக்குத் தோஷமாகமாட்டாதோ? எனறு ஒரு சங்கை உதிக்கலாம இந்தச் சங்கைக்கும அவகாசமில்லை. பரமாத்மா அப்படி அனுமதம உபேக்ஷித்து நிற்கவில்லை; சாஸ்த்ர பரவாத்தநம முதலியவைகளால, அவன, முதலிலேயே நமமை அஹிதங்களான காயங்களிலிருந்து தடுத்திருக்கிறானனறோ? அந்த தடையைக் கடந்து அஹிதங்களில நாம பரவாதிக்க ஆரம்பித்தால, அப்பொழுது அவன உபேக்ஷித்திருக்கிறான் என்பது எப்படி தோஷமாகும ?

க ஸம்பந்தாய, தத்ஸ்வரூபாணாய தத்தத்பரிகர ஸம்பந்தாநுரூபஸ்வபாவ நாநாவித அநந்த கல்யாண குணாய வ்யூஹவிபவாந்தர்யாமி அர்சாவதார பரமபதாதி ஸ்தாநாய, ஸர்வஸ்மை ஸர்வாத்மநே ஸர்வஸ்மாத் பரஸ்மை ப்ரஹ்மணே நாராயணாய நம: இதி ஸர்வாத்மகத்வ ஸர்வஸ்மாத் பரத்வ ஸர்வஸ்மை ப்ரதாந்ய ஸர்வஸ்மை ஸ்வாமித்வ ஸர்வஸ்மை ஸேஷித்வ ஸர்வஸ்மை ஸேஷித்வ ஸர்வஸ்மை ஸேஷ

ரணே । யஸ்ய வாக்யஸ்ய வாயவீயாதிகரணாதிகரணஸ்ய வ்யாக்யாதுஃ, தஸ்ய வ்யாக்யாதா, வாயவீய ஸம்வர்க வித்யாணவாக்யஸ்யைவ மஹாதிகரணம் கர்வதஸ்ய கர்மணோ வ்யாக்யாதுரபி । யஸ் வாக்யாதிகரணம் வ்யாக்யாதவ்ய வ்யாக்யாத்ருத்வயோஸ்தாம் வாக்யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ்வயமேவ தஸ்ய கர்மணஸ்ஸ்வ கர்துஸ்ஸ்வ வைராக்யாதி ஸம்வர்க: யஸ்மாத்தம் ஸம்வதா—

"தேஷாம் வ்ருத்தய-ர்காரம் ஸ்ரேஷ்டம் ப்ராபிவ-ர்வதஸ்ய ।
ஏஷாம் வாக்யஸ்யாரம் தம் யேன ஸர்வ-வயாஸ்ரி தே ॥

மஹாத்மாயும பரமாத்மாவே செயவிகிறான் எனபது சில வ்யவஸ்தித இடங்களில் மாத்ரமே ஒழிய, ஸகல ஜந்துகளை விஷயத்திலும எனபது இல்லை. எவன ஏறகெனவே ஸ்வயமாக அதிமாத்ரம பகவத பரியந்தங்களான காரியங்களில பரவருத்திபையச செயது வருகிறானோ, அவனுக்கு இனனும அதிகமான நல்ல புத்திபையக கொடுத்து, அமமாதிரி ஸத காமங்களிலேயே மேனமேல பரவருத்திபையச பகவான் மிகுந்த ப்ரீதியுடன செய

"தேஷாம் வ்ருத்தி-ர்காரம்"—கீழச சொலலபபடடுள்ள விஷயம் ஸ்ரீ பகவத கீதையில தெளிவாக விவரிகபபடடிருகிறபடியால, அந்தக் கீதா வாகயங்களை இவவிடத்தில உதாஹரிகிறார் பத்தாவது அத்யாயத்தில, பகவானுடைய குணங்களுடையவும அவனுடைய விபூதிகளுடையவுமான ஜ்ஞாநம பக்தியின உத்பத்திக்கும வ்ருத்திக்கும காரணங்களாகினற தெனபதைச சொலலிவிட்டு, பகவான், அப்படிபட்ட தோந்த பக்தியை உடையவனுக்கு, தான் செயயும அநுக்ரஹ விசேஷத்தை இந்த சலோகத்தால சொலலுகிறான தேஷாம் வ்ருத்தய-ர்காரம் ஸ்ரேஷ்டம்—கீழச சொலலியபடி பக்தி விவ்ருத்தமாகி அதனால எபபோழுதும எனனுடன சேர்கையைக கோருகிறவர்களுக்கு, தேஷாம் வ-ர்திபோகம் ப்ரீதிவ-ர்வதஸ்கம் ஏஷாம்—எனனுடைய பராபதிக்கு அவசயம அபேக்ஷிதமாயும அத்யந்த பூரவ பாவியுமான ஸாக்ஷாத்கார ரூப புத்தி யோகத்தை நானே பரீதி பூரவகமாகக கொடுக்கிறேன் யேன தே ஸர்வ-வயாஸ்ரி—அந்த விசத தமமான ஸாக்ஷாத்கார ரூப புத்தி யோகத்தாலேயே அவர்கள் எனனை அடைகிறார்கள். இதனால, முதலில பகவத குண ஜ்ஞாநத்தால பக்தி உண்டாகிற தெனறும, அவனுடைய விபூதி ஜ்ஞாநத்தால அது வருத்தி அடைகினறதெனறும, அதற்கப பிறகு பகவத பராபதிக்கு அபேக்ஷிதமான விசத தம ஸாக்ஷாத்கார ரூப அவஸ்தா விசேஷமானது நமமால் ஸாதிக்கத கொளளக கூடியதனறுதலால் அதை அந்த பகவானே நமது பரயத்நத்தால பரீக்ஷித்து நமக்குக கொடுகிறானெனறும சொல்லப்பட்டதாகிறது. இந்தக கொடையைத்தான, சுருதி, 'நல்ல காமாவைச செயவிகிறான்' என்று சொல்லுகிறது.

தெஷாமேவாகூ-கூவாயூ-ஃஹஜூநஜம் தஃ।
நாஸய, ஃஆத்மாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந ஹார்வுதா ॥ ”

[ஹ. மீ. 10—10, 11.]

விகிறுன, எவன அதிமாதரம துஷ்காமங்களில ஏறகெனவே பரவருததிதிருக கிறுனோ, அவனுகு இனனும அதிகமான பாப புததியைக கொடுதது, அமமாதிரி துஷ்காமங்களிலேயே மேன்மேல பரவருததியைச செயவிகிறுன இநத அதத்தனதை, ஸ்ரீ பகவானே, “தெஷாம் ஸததய-க்தாநாம்”, “தாநஹம் த்விஷதஃ” இதயாதி யான தனது வாகயங்களாலேயே தெளிவிதிருகிறுன்

“தெஷாமேவ ... .”—நமமுடைய ஜநமாநதர பாபங்கள ஏராளமாக இருக கிறபடியால், அவை, பகவத பராபதிகுப பூரவ பாவியான அநதப புததி யோகததை ஜநிகவொட்டாமல தடுகினறன. அநதப பாபங்களெல்லாம பகவானுடைய பரஸாதத தாலேயே நாசமடையக கூடியவையாதலால் இநத அம்சததில அவனுடைய அநுகர ஹம அவசயம அபேக்ஷிதமாகினறது இநத சலோகம, ‘பகவானே அதத பரதிபநதகங் களெல்லாவற்றையும நிவபிகிறுன’ எனபதைச சொலலுகிறது தெஷாமேவாநு-கூவாயூ-ஃம்—அபபடிபபட்ட பகதாகளுடைய அநுகரஹததிறகாகவே, ஸஹஜாத் ஹாவஸ்துஃ வாநு—ான அவாகளுடைய மநோவருததியில எனனுடைய குண கணங் களை ஆவிஷகரித்து நினறு கொணடு, ஹார்வுதா ஜ்ஞாநதீபேந—என விஷய ஜ்ஞாநமாகிற ஜ்வலிககும தீபததினால, ஸ்ஜ்ஞாநஜம் தமோ நாஸயாமி—அநதப புததி யோகததிறகு விரோதிகளான காமங்க ளெலலாவறறையும நிவபிகிறேன

நாநஹம் த்விஷதஃ . . .’—எவாகளைப பகவான ஸதகாம ப்ரவருததி யால அநுகரஹிகிறுன என்பது கீழில் நிரூபிகபபடடது, இநத சலோகததால, துஷ் காம பரவ்ருததியால எவாகளை அவன நிகரஹிகிறுன எனபது சொல்லபபடுகிறது. பதினைநதாவது அத்யாததில, சாஸ்தரததை அதிலங்கநம செயயும ஆஸுர ஸாகததைச சொலலி வரு மிடததில, தனனை தவேஷிகும துஷ்கருதிகளைத தானே நிகரஹிபப தாகப பகவானால சொல்லபபடடிருகிறது த்விஷதஃ க்ரூராந்நராதமாந் ஸம்ஸாரேஷு—சாஸத்ரததை அதிலங்கநம செயது துஷ்காமங்களிலேயே பரவருததிக கும பாபிகளை, ஸஹஜேஜவும் ஸம்ஸாரேஷு, (தத்ராபி) ஸுஸ்ரீஷ்வை யொநிஷு க்ஷிபாமி—இறபபு பிறபபு ரூபமாகச சுழனறு வரும ஸமஸாரங்களிலும, அதிலும எனனுடைய ஆஸுரயோநதிறகு விரோதிகளாக இருககும ஜநமங்களிலேயே போடுகிறேன இபபபடிபபடடவாகளுகுப பாப புதியைகொடுபபது பகவத கருபா கார்யமே தவிர கொடூரணயமாக மாட்டது இமமாதிரி பாப காமங்களால அவாகள சீகரதிலேயே சாஸ்தர விதி நிஷேதங்களுகு அநாஹமான ஜநமங்களைப பெறறு

"தாஸஹம் ஸிஷ்யதஃ க்ருஷ்ணாந் வம்ஸாரேஷ்ட தராயஜாந் |
க்ருஷ்வாரீஜஸ்ய உபஸ்ஹாரவாஸுதேவ யோகிஷ்ட ||" உதி [ஹ.மீ.]

ஹொரயம் வரஸ்ஹஸ்ரஹ்மிதஃ வாரஷ்ரோத்ரிய நிரதிஸய வாணீ ஸம்அயக்ஷீணாஸெஷஜிஜ்ஞாவதிதயாவராஸெஃ வரதவராஷ்அரணா ரவிம்ஸுபராணாமதிஜகிதத்ஞாஹிதவ்யஹ்ரீ ஸுதாயெ ஸுவதிஹெரா வஸ்யாஹிதஸாஹ்ரயிமததக்வயாயாதீர்யாவஸ்ரெயவாலிவஸுகாஹராஹராவ

ஹொரயம் வரஸ்ஹஸ்ரஹ்மிதஃ . . —எவன அளவற்ற பாக்ய விசேஷத்தால நாசத்தை அடைந்திருக்கிற ஸகல ஜநமாந்தர பாபங்களை உடைத்தாயும், பரம புருஷனுடைய பாதாரவிந்தங்களையே தஞ்சமாக கைபற்றி அதனால அந்தப பகவானுடைய ஆபிமுக்யத்தை ஸம்பாதித்துகொண்டும, சாஸ்த்ரங்களின சொல்லப்பட்டுள்ள தத்வங்களின உண்மையை ஸதாசார்யாகளுடைய உபதேசத்தினால் தெளியப்பெற்று அந்தத தெளிவினால பரதி தினமும மேனமேல வளர்ந்துவரும

பிறகு உஜ்ஜீவநத்தைத தேடக்கூடிய தசையை அதிக விளம்பமில்லாமல் அடைவதற்கு அர்ஹராகிறார்கள, பாப புத்தியைகொடா விட்டால், அவர்கள, சாஸ்த்ர வித்தி நிஷேதங்களுக்கு அர்ஹமான ஜநமங்களையே பஹு காலம அடைந்தவர்களாய, அந்த ஜநமங்களிலும அதிகமான பாபத்தை ஸம்பாதித்துகொண்டே உஜ்ஜீவநோபாயத்திற்கு அதிமாத்ரம விபரீதரஷ்டர்களாவார்களன்றே ?

ஹொரயம் வரஸ்ஹஸ்ரஹ்மிதஃ . . . . —ஜீவாத்மாக்களெல்லாம பரமாத்மாவின் நியமநத்திற்கு உட்பட்டவைகள் என்று சொல்வதால பரஸக்திக்கும சக்திகள இதுவரை பரிஹரிக்கப்பட்டன இந்த பரிஹாரத்தில் பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு உபாயமான பக்தி ப்ரஸக்தமானதால், இப்பொழுது அந்த உபாயத்தைத் தெளிய விசாரிக்க ப்ரவருத்திக்கிறார் எதற்கெனவே "கதேஷ்ட வவ்ருஸுராஸ்ரு ஹ்ரூயழ்" [213-வது பக்தத்தைப் பார்க்க] என்று ஆரம்பித்து இந்த உபாயம ஸுகரஹமாக விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில அதை ஸ்புடமாக்ச சொல்லுகிறார்

வரஷவராஷ்அரணாரவிம்ஸுபராணாமதி—இது, "ஸதாசெவ யுவஸ்ரெ ஸாயாசெதாம் தராஜ்ஜிதெ" என்று சொல்லப்படும அந்த ப்ரபத்தியைச சொல்லுகிறது

உவஸ்ரயம்ஹித—புஷ்கலமாகச செய்யப்பட்ட ஸதாசார்யாகளின உபதேச முகமாக அடையப்பட்ட ஜ்ஞாநமே தெளிந்த ஜ்ஞாநமாகு மென்பது குறிப்பு.

தீயஸாதஸஜ்ஜதவஸ்ஸளஅக்ஷோஜ ஜவலயாஹயஹ்ரூதவிவேகஜயாஸஹிம்ஸா
ஜுரஜூம்ணொவெதஸ்ய வண்டாஸ்ரஜொ அதிதவரஸவ்ரஷ்யாயதவெஷ
நிதயதெசிதிகஜொவஸம் ஹர்ஜநிஷிஜுவரிஹாரு நிஷஸ்ய வரஸவ்
ரஷ்யாரவிஜ்ய மஸ்ரூஷ்ரூதீயஸ்ய தத்கிகாரிதாதவரதஸ்ய

சமம தமம தபஸ சௌசம க்ஷமை ஆர்ஜவம பகவதபசாராதிகளிலிருந்து பயம பகவான் ரக்ஷிபபன் எனனும விசவாஸததால ஜநிககும தைரயம தயய அஹிம்ஸை இவை முதலிய ஆதம குணஙகளை உடையவனுயும, தனது வாணதத்திறகும ஆச ரமதத்திறகும உசிதமான நிதய நைமித்திக காமஙகளைப பரம புருஷாராதந ரூபமாக விடாமற செயவதிலும நிஷித்த காமஙகளைப பரிஹரிபபதிலும நிஷ்டையை உடையவ னுயும, தான தனனைச சோததவை இவை யெலலாவற்றையும பரம புருஷனுடைய பாதாரவிநதஙகளில ஸமாபபித்துவிடடு அவனிடததிலுளள பகதியை உளளடகக கூடாமல எபபொழுதும அவனுடைய ஸ்தோதரம ஸ்மரணம நமஸகாரம வநதநம கைங்காயஙகளில பரயதநம நாம ஸங்கீர்தநம குண சரவணம குணவசநம த்யாநம ஆசசநம பரணமம இவை முதலானவைகளைச செயதுகொணடு அவைகளால பரீ

தஸ்யாஸாதீய—'தஸ்ய' எனபது தாமியையும 'யாஸாதீய' எனபது அதன பரகாரதததையும குறிககினறன

ஸ—அநத: காரணததின் ஜயம, உ:—பாஹ்யேநதரியஙகளின ஜயம; தவ:—கருசராதிகளால ஏறபடும பரிசதது; க்ஷோ—துககதனதப பொறுககும தனமை; ஹயஹ்ரூதவிவேக:—பகவத பாகவதாபசாராதி களிலிருநது பயபபடும தனமை, ஸஹயஹ்ரூதவிவேக:—பகவரனே ரக்ஷகன எனனும திட நிசசயத்தால ஏறபடும தைரயம; ஜ்ய—பிறாகளின துககததை ஸஹியாமலிருகக்ம தனமை, ஸஹிம்ஸா—பிறாகளுடைய துககதிறகுக காரணமாகாமல இருபபது

வரஸவ்ரஷ்யாயதவெ—நாம நிதய நைமித்திக ரூபஙகளான காமஙகளைச செய்யும பொழுதெலலாம அவைகளைப பகவதாராதந ரூபமாகவே செயய வேணடும உவஹம்ஹர்ஜி—அநுஷ்டாநம; நிஷித்தவரிஹார—சாஸ்தரஙகளில விதிதஙகளான காமஙகளைச செய்வது போல சாஸ்தரதகளில நிஷித்தஙகளாக இருககு மெல்லாவற்றையும ஸாவதாநமாகப பரிஹரிகக வேணடுவதும அவசயம.

தீஸ்ரூதீயஸ்ய—இது பர ஸமரபபணதததைக குறிககிறது. கிர்தி கரிதி—பகவானை ஸ்தோதரம செயவது முதலியவை யெல்லாம, உளளிருககும பகதியின பரிவாஹமாக இருததலவேணடும வ்ரதி:—குணஙகளைச சொலவது, யததிழ—பகவத தயாநம முதலியவைகளைச செயவது; கீர்திழ—நாமாச சாரணம; வயதிழ—மறறவாகளுககுப பகவத குணஙகளைச சொலவது, யஸ்ரதிழ

ஷ்ரூயதேஷ்ரூயதேவம்ஹ்யதந்தகீதஉமாணரு வணவ அநயோநாஅ உ
வணாஹிவீதவாஉகாரணிகுவாரு—ஷொதுவுஹாஷியுஷஷாஹுவா

தனை பரம காருணிகனுயிருகும் பரம புருஷனுடைய அநுகாஹததைப் பெறறு அதனால நீவமஸம அடைநதிருகுமு அநத கரண அநதகாரஙகளையும் உடைததாயுமிருகிறானே, அவனுடைய அநய பரயோஜநமும எப்பொழுதும்

இது அஙகியாகிற அவிசசீநந ஸமருதி ஸநததி ரூபமான அநுத்யாநததைக குறிக்க விலலை, சேவலம் ஆரம்பண ஸமீலநத்தை மாதரம் குறிகின்றது. ஈஅஉ ந வ்ருணாஹி—சில இடஙகளில் அசசந பாணமாதிகள அஙகியாகச சொல் லபபடடிருநதபோதிலும, அவைகள அஙகஙகளாகவும சொலலபபடகூடும. தாரண விதத்திகளும வரையில் செயயபபடும அரச்சநாதிகள அஙகம, பிறகு அநுஷ டிககப்படுமவை அஙகி எனபது விபாகம. ஷாஞ்ஷ்யாஞ்ஷி—பாபஙகளை மூலமாக உடைய ரஜஸ தமோ குணஙகள, இவைகள பரம புருஷனுடைய அநுகாஹததாலேயே விலகவேணடும. ஈநயோநாந ஈவஹக்ஷ்யகுஹ்யஃ—அநய பரயோஜநமாயும நிரதிசய ப்ரியமாயும மிகந தெளிவான பரதயக்ஷத் தனமையை அடைந்து மிருக்கும அவிச்சீநந ஸமருதி ஸநததி ரூபமான அநுத்யாநமே பகதி எனறு இவ்விடத்தில சொலலப்பட்டிருகிறது இதி தான பகவதநுபவ அபிநிவேசமாகிற பரம பகதி. இதற்குப் பூரவ பாவியானது பகவத ஸாக்ஷாத்காரதால ஏற்படும பர ஜ்ஞாநம். அதறகுப பூரவ பாவியான ஸாக்ஷாதகார அபிநிவேசதைப பர பகதி யெனறு சொல் லுவாகள. ''தெஷாம ஸததயுக்தாநாம்'' என்கிறபடி இவை யெலலாம் பக வானிலேயே ப்ரீதி பூரவகமாகக் கொடுககப்படுமவை அதற்குப பாதரமாக நாம நம்மைச் செயதுகொளளவேணடும

இநத ப்ரகரணததில் உளள வாக்யஙகளை நனறாக அறிவதறகு, இது விஷயமான நமது விததாநதம டாது என்பதை நாம தெரிநதுகொளளவேணடும். இவவிடததில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, உபேயமாகிற பரஹ்மததின ஸவரூபததை விவரிதத பிறகு, அநத ப்ரஹ்மததை அடைவீச்சும உபாயததின ஸவரூபததை ''ஷொயம் வாஅத்மா ஹ்ருதி:.....'' இதயாதியான வாகயஙகளால் விஸதாரமாக விசாரிகக ஆரமபிககிறார. லோகததில நாம ஒரு பலத்தைப பெறுவதறகாகச சில ஸாதநஙகளைச செயகிறோம. அநதப் பலம் உபேயமென்றும அதை அடைவதறகாகச் செயயப்படும் ஸாதநங்கள் உபாயமென்றும வயவஹரிக்கப்படுமே. அவை இரணடும் வெவ்வேறே. அம்மாதிரியே பகவத ப்ராப்தியை உததேசிதது ஒருவன பகதி முதலிய சில ஸாதநங்களைச் செய்யும் பொழுது பகவானை உபேயமென்றும அநத ஸாதநஙகளை உபாயமென்றும் சொல்லக் கூடும. ஆனால் பகவானை அடைவதற்காகச் செயயப்படும் வயாபாரங்களெல்லாம் அந்தப்

ஜ்ஞாந யஜ்ஞைரபி ஜ்ஞாநவரதாநிர திசயப்ரியவிசிஷ்டஸ்வரூபாயாஸ்மை ஸர்வேஸ்வராய ஸர்வ-ஸ்வாமிநே ஸர்வேஷ்வராய ஸ்வாஹா ।

தொடாநது நிற்பதும் அளவற்ற ப்ரீதியுடன கூடியதும் மிகத தெளிநததும் ஆகையால் ஸாக்ஷாதகாரத தனமையை அடைநததுமான அநந்யாந மெனறு சொல்லப்படுமி பக்தி ஒன்றுக்கே அநதப் பரமாதமா லப்யனாகிறான்.

பகவததீகங்களாகவே இருகிறபடியால, பகவானை அடைய ப்ரயத்நப்படுபவர்கள விஷயததில் அந்தப் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஆகிறான் என்று பெரியோர்கள் நிர்வஹிக்கிறார்கள். நம்மால செய்யப்படும் பகதி முதலியவையெலலாம, பகவானை அடைய வொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டு நிறகும பகவந நிக்ரஹ ரூபமான காலுஷயத்தை நிவருததிப்பதில மாதரம் உபாயங்களாகின்றனவே தவிர, பகவத ப்ராப்திககு பகவானே அவயவஹித உபாயம் ஆகிறான். வயவஹித உபாயங்களாக இருககும் பக்தி முதலியவைகளே இவவிடத்தில 'உபாயம' எனனும் சப்தததால் குறிக்கப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட உபாயஙகள பக்தி ப்ரபததி என்று இருவகைப்பட்டவை என்பது நமது விததாநதம. இவவிடததில் பகதி எனனும் உபாயமே ப்ரஸதாவிகப் படுகின்றது.

இந்தப் பகதியின வரலாறு பின்வருமாறு ஸ்ரீ பகவத் கீதை முதலிய கரநதங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருகின்றது முமுக்ஷுவானவன, முதலில, சாஸதாங்களை கொணடு, ஜீவன பரமாதமா இவை முதலியவைகளின உணமையான ஜ்ஞாநததை ஸமபாதிதது, பிறகு அநத ஜ்ஞாநத்துடன,பலம முதலியவைகளில பற்றில்லாமலும் சில நியமஙகளுடனும் சில, காம விசேஷஙகளை இடைவிடாமல செயது வரவேணடும். அப்படிச் செய்து வந்தால,அவனுககு அந்தகரண ஜயம்பிறகின்றது,சாஸத்ரத்தால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞாநமும் த்ருடமபடுகின்றது. இந்தக் காம விசேஷஙகளின அநுஷ்டாநததைக் கர்மயோகம் எனறு சொல்வார்கள். பிறகு, அந்த அநதகரண ஜயததுடன் தனது ஆத்ம ஸ்வரூபததை, ப்ரக்ருதி முதலியவைகளைக காட்டிலும வேறுபட்டதாகவும் ஈச்வரனைப் பற்ற சரீரததன்மையிலல பரகாரமாவும் நிரநதரம் சிநதநம செய்துகொணடு வந்தால், அந்தச் சிநதநம அஷடாஙக யோகததின வழியாக ஆதமாவலோகநத்தைப் பிறப்பிககும். இப்படி ஆத்ம ஸ்வரூபததை நிரந்தரம் சிந்திப்பதை ஜ்ஞாநயோகம் என்று சொல்வார்கள் இந்த ஜ்ஞாந யோகமினறிக்கே காம யோகமே ஸாக்ஷாத்தாக ஆதமாவலோகநத்தை ஸாதித்துக் கொடுககும் எனறும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இநத வயாபாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரீதி விசேஷம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம். அவனுடைய கடாக்ஷநின்றிக்குச் சாஸ்தரஙகளால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் கூட சரியானபடி ஏற்படமாட்டாது. இந்த ப்ரீதி விசேஷத்தை ஸாமாந்யமாகப் பக்தி என்று சொல்வார்கள். இது ஸாத்விக ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் ஸாதவிக பரிசீலநம் முதலியவைகளாலும் ஏற்படவேண்டும். இப்படி ஆத்மாவலோகநம் கிடைத்த பிறகு அநத

தத்-கூழி வரமம-ஸ்ஹிஷ்டமவஷ்யாமி-நாயமுவாசெ:-"உஷய வரிகஷி-ஸுதவ்ராணவ்ஷ்ய வெகாந்திகாத்யந்திகஷுத்தியொமஷுஷ்ய:" இதி।

பகவத யாமுநாசார்யர், "உஷய வரிகஷி-ஸுத" இதயாதி வாக்யதால இந்த அர்தத்தை அநுகரஹித்திருக்கிறார். இந்த வாக்யத்திலுள்ள।"உஷய வரி

ஆதமாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் முதலியவைகளை அளவற்ற ப்ரீதியை முன்னிட்டு த்யாநம் செய்து வந்தால், அது பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்குத் துலயமான ஒரு தெளிவை உண்டாக்கும. இபபடிப பகவானை த்யாகம் செயது வருவதைப் பக்தி யோகம் எனறு சொல்வார்கள. இந்த த்யாநதைத அநுஷ்டிக்க அநுஷ்டிக்க, அதனால ஏற்படும் தெளிவும் அதிகமாகி வரும். இந்த ஜ்ஞாந விகாஸத்திற்கு ஸத்வ குணத்தின் வருத்தி முக்ய ஹேது வாதலால, அந்த ஸத்வ வ்ருத்திக்கு பரதிபந்தகங்களாக இருக்கும பாபங்களை நிவர்த்திக்க கூடியவையான வர்ணாச்ரம தாமங்களை நாம தவறாது அநுஷ்டித்து வருவது அவசயமாகின்றது. இவ்விதம் ஸத்வம் வருத்தியாகி ஜ்ஞாநம் விகாஸத்தை அடைந்து, ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குத் துலயமான நைர்மல்யம ஏறபட்டால, அப்பொழுது, பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில் ஒரு தீவ்ரமான அபிநிவேசம உண்டாகும. அந்த அபிநிவேசத்தைப பிறப்பிக்கும ஜ்ஞாந விகாஸத்திற்கு பர பக்தி எனறு பெயர. இந்த அபிநிவேசம் உந்மஸ்தகமாகி, அது கேவலம் ப்ரீதி காரணமாய அந்தப் பகவானுடைய ஸதுதி நமஸ்கார கீர்த்தநம் முதலியவைகளில் ப்ரவ்ருத்தியால், அப்பொழுது பகவான அந்தப பக்தனை அநுக்ரஹித்து, அந்தக் காலத்தில் மாத்ரம் இருக்கக்கூடிய ஒரு பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பிறப்பிக்கிறான். அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பர ஜ்ஞாநம் என்று பெயர. இப்படிப் பகவத ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாறே, பகவானிடத்தில் இருக்கும ப்ரீதி வளர்ந்து, அது பரம பக்தி என்னும் தசையை அடைகின்றது. அப்பொழுது, எவ்வித குறைவு மின்றி இருக்கும பகவானை அநுபவித்தால்லது ஆத்ம தாரணம் ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கும. அந்தத் தசையில ஸாவேச்வரனுக்கு த்வரை உண்டாகி சாச்வதமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் எனனும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தப் பரம பதியை அடைவதற்கான சாஸத்ர ஜநய தத்வஜ்ஞாநம் முதலான பரம்பரையாலேயே ஜநிக்கக்கூடியது. இது தான் இவ்விடத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்படுகிறது; இதைத் தவிர்த்து பகவானை அடைவதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

"உஷய வரிகஷி-ஸுத ஹ்ராணவ்ஷ்ய. ....." இது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திவ்ய ஸூக்தி. 'கர்ம யோகம் ஜ்ஞாநயோகம் ஆகிய இவைகளால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டுள்ள அந்த: காரணத்தை உடையவனே, தனது ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பக்தியால் பகவானை அடைகிறான்' என்பது அதன் பொருள். இதனால், உபாயமாகிற பகதிக்கு காமயோக ஜ்ஞாநயோகங்கள் அங்கங்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. 'காமயோகம்

உபயவரிகளில்-உதஹ்ருதஹேதுவாலே—ஜ்ஞாநயோகத்தாலும் கர்மயோகத்தாலும் ஸாதிக்கப்படுகிற அபேக்ஷிதமான பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயங்களாக என்று சில விடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு 'பக்தியின் மூலமாக இவை உபாயங்களாகின்றன' என்று பொருள சொல்லவேண்டும். 'ஜ்ஞாநாதிக்ய' என்பதற்கு 'ஸர்வேச்வரன் ஒருவனே தனக்கு மற்றெல்லாவற்றிலும் மேலானவன் என்று இருக்கும்' என்பது பொருள. 'ஆதயாதிக்ய' என்பதற்கு 'எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடிய' என்பது பொருள.

"விதயோ அ . . " 'பக்திக்கும் கர்மாநுஷ்டாநம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்' என்பதற்கு பரமாணமாக, இது இவ்விடத்தில் கூறப்படுகிறது 'எவன் விதியை அவிதியை இரண்டையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அவன், அவிதியையால் மருத்யுவை அடைகிற பாபத்தைக் கடந்து விதியால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இவ்விடத்தில் 'விதியை' என்னும் சப்தம் பக்தி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும் த்யாநத்தைச் சொல்லுகிறது. அதனுடன் கூட சொல்லப்பட்டிருக்கும் 'அவிதியை' என்னும் சப்தம், 'அந்த விதியையைக் காட்டிலும் வேறான' அதாவது 'வாழ்நாளைக் குறிக்கும் காமங்கள்' என்பதைக் குறிக்கிறது. இம்மாதிரி சப்த பரியோகம் செய்வது ஸாதாரணமே. " மதாவுமே மதாவுமிஸ்ரு " என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்தில், 'மதாவுமே' என்பதற்கு 'தேஹம' என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கவே, 'மமதாவுமிஸ்ரு' என்பதற்கு, 'தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா' என்னும் அர்த்தம் கிரஹிப்பிக்கிறது. இம்மாதிரி இன்னும் அநேக இடங்களில் காணலாம்.

" உயாஜ மொஉவி வ—ஜ்ஹமிந யஜ்ஞாந ஜ்ஞாநவ்யவாஸ்ரயः ।
ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாயிஷாய தத—ஂ ஏதஸ்ய—உவிஜ்ஞாயா ! "

உதி ।

" தஉவம் விஆநஏத உஹ ஸ்மவதி ।
நாநஏः வம்யா கயநாய விஜ்ஞெத । "
" ய ஸநம் விஜ்—ஞஏ தாஹ்ஹெ ஸ்மவதி "
" ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாவொதி வாஏ "
" ப்ரஹ்மவெஜ ப்ரஹ்மைவ ஸ்மவதி "

"உயாஜ' எனனும் ச்லோகததில், இமஹாதிரியே 'ஸவிஜ்ஞா' எனனும் சபதம் கர்மததைக குறிபபதாக ப்ரயோகம செயயப்பட்டிருகிறது. "தஉவம் விஆந....", 'நாநஏः வம்யாः.....', 'ய ஸநம் விஜ்—ஞஏः... ..', 'ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாவொதி.....' 'ப்ரஹ்மவெஜ... ...' இதயாதிகளான வாகயஙகளில காணப்படுமெ 'வெஜ' எனனும சப்ததால தயாநமே குறிகாட்டபபடுகினறது, 'நிஷ்டியாஸ்ரீதவ்யः' இதயாதியான சப்தஙகளுகும் இதறகும ஒரே அரதமனறே ? 'நாயஆத்மா ....' இதயாதி

"உயாஜஸொஉவி. . . " ஸவிஜ்ஞா" எனனும் சப்தம் 'காமம்' என்னும் அரதததில் ஸாகஷாதாக ப்ரயோகிகபபடுவது உண்டு எனபதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணமாகக கூறபபடுகின்றது. ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாயிஷாய—விவேகததால உணடாகும் ஜ்ஞாநத்தை உடையவனுய, ஸவிஜ்ஞயா ஏதஸ்ய—ஏ—காமஙகளால் ப்ரதிபந்தஙகளை விலகிகொளவதறகாக, ஸ வ—ஜ்ஹமிந யஜ்ஞாந உயாஜ—அவர் அநேக யாகஙகளைச் செயதார். 'அவித்யையால் பாபஙகளை போகிக் கொள்வதற்காக யாகஙகளைச் செய்தார்' என்று சொனனதால், 'அவிதயை' எனனும சப்தம் யாகாநுஷடாநம முதலிய காமஙகளைக் குறிக்கினறது எனபது வயகதம்.

'தஉவம் ....'இதி என்பது கீழில சொனன ப்ரகாரம் கர்மாநுகருஹீதமாக இருக்க வேணடுமெ என்பதை உபபாதிதது விடடு, இபபொழுது 'அப்படிபபட்ட பக்தி பகவத பராப்திககு உபாயம்' எனபதைச் சொல்ல ஆரமபிகிறார். முதலில் பகதியை உபாயமாக விதிககும ச்ருதி வாகயஙகளை எடுததுகொணடு, அவைகள் எலலாவறறுகும் ஒறறுமையாயிருக்கும் அர்தததை விவரிக்கிறார் அநத வாகயங்களின் அரதமாவது: 'அவனை இவவிதம்

உதாஹிவாக்யேஷு வெதஸப்தஸ்ய யாகவிஹிதத்வ; 'நிஷ்யாவித வ்ய:' உதாஹிதைகாயாஸ்ய । தஸ்ய யாகம் வாகாவி விபிகஷ்டி—

" காயஸாத்ய வ்ருவந்தைக ஜுஹ்வோ க யேயா க ஸஹஸ்ரா ஸுதை க—யஸ்யைஷ வ்ரணுதை தைக ஜுஹ்வுஸ்ஸ்யேஷ கூதா விவரணுதை தக ஷ வாழ " [கo 1-2-23.]

உதி । ஸ்ருதிஸ்மிவாவஸ்தாகாயாஸ்யைவைவ ஜுஹ்யதை, க கெவலம் வெதஸ ஸாத்ரண; 'க யேயா' உதி கெவலஸ்ய நிஷேதாத் । வதஸ்தாகம் லவதி—யொயம் ஸாஸ்தாவெதாத்யயநவிஹிதவெதஸ்ய யாகாதிவிபி ஷ:, யதா தஸ்ய தவிஹைவாகாயாஸ்ய நிரவயிகாதிபயா ஸ்ரீதிஜ்ஞா யதை தஸ்ய தைக ஜுஹ்யதை வாக: வாஸ்ய உதி । யஸ்யாகம் ஸம வதா—

யான வாசயம், அதை த்யாகம் எப்படிப்பட்டது என்பதைத தெளிய விளக்குகின்றது. 'பகதி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும அநுஷ்டாகத்தால மாத்ரம் (அவன்) அடையப்படுகிறான; கேவலம் வேதாத்யயநத்தால (அதாவது த்யாகத்தால்) அவன் அடையப்படுகிறானில்லை' என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து, 'க யேயா' என்று கேவலமான மேனை (அதாவது தயாகம்) நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறதனாலே? இவ்வளவு சொன்னதன் தாத்பர்யமாவது, 'எவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்

த்யாகம செய்கிறவன மோக்ஷத்தை அடைகிறான; மோக்ஷத்திற்கு வேறு மார்க்கம இல்லை'. 'இவ்விதம எவர்கள த்யாகிக்கிறார்களோ, அவர்கள மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்', 'ப்ரஹ்மத்தை தயாகிக்கிறவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்'. இந்த வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'வேதநம்' எனனும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை சப்தத்தால த்யாகமே குறிக்கப்படுகின்றது எனபது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம். ஏனென்றால், மற்றொரு ச்ருதியில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், 'நிஷ்யாவித்வ்ய:' என்று தயாகத்தைச் சொலலும் சப்தமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் ஐககண்ட்யம் சொலலவேண்டியது அவச்யமாதலால் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும 'வெதஸ' சப்தமும் அதை அர்த்தத்தையே சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் காரணம்.

'காயஸாத்ய.....' 'இப்படி வெதஸ சப்தத்திற்கு த்யாகமே பொருள் என்பதை ஒதுக்கொண்டாலும, உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது தயாகமே

"வ்ருஷ்ணிர் வை விராட் விஷ்ணுர் அக்ஞா ஹ்யேஷா ஹ்யனுத்தமா ।"

[ஹ. மீ. 8-22.]

"அக்ஞா கூடமயீ யஸ்ய ஸகலாவேம்பிலொசநா ।
ஜ்ஞாதும் உஷ்டும் அ தக்ஷேண ப்ரவெஷ்டும் அ விராஜதவா ।"

[ஹ. மீ. 11-54]

"அக்ஞா ரூபஹிரண்யாதி யாவாநு யஜ்ஞாவ்ஹி தக்ஷதக்ஷிணா ।
ததோ ஸாம் தக்ஷதோ ஜ்ஞாக்ஷா விஸ்ருதே தத்ரதக்ஷிணே ॥"

[ஹ. மீ. 18-55.]

ளௌள வேதகம் என்னும் த்யாகம் முதலியவைகளுடன் கூடினவனாக இருக்கிறானே, அவனுக்கு அந்த யாகம் அளவற்ற ப்ரீதியுடன் செய்யப்பட்டதாக ஆகும்பொழுதே பரம புருஷனை ப்ராப்தனாகிறான்' என்பதுதான். ஸ்ரீ பகவானும், 'வ்ருஷ்ணிர் வை விராட்', 'அக்ஞா கூடமயீ யஸ்ய.....', 'அக்ஞா ரூபஹிரண்யாதி.....' இதயாதி வாக்யங்களால் அப்படியே சொல்லுகிறான். 'தத்ரதக்ஷிணே ஸாம் தத வனவ விஸ்ருதே' எனபதாக, 'அதற்குப் பிறகு அந்தப் பகதி எனனும் உபாயத்தாலேயே என்னை உளளபடி அநுபவிக்கிறான்' என்பது அர்த்தம். இவ்விடத்தில், அளவற்ற ப்ரீதியுடன்

தவிர, பகதி யனறே' என்னும் சங்கையை, 'ஸாயஸ்ரீதா..... ' என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். 'ஸாயஸ்ரீதா..... ...' என்னும் வாக்யத்தின அர்த்தத்தைப் பார்த்தால்'பகதியே உபாயம்'என்பது விதக்கும். இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம்:— ஸாயஸ்ரீதா—இந்தப் பரமாத்மாவானவர், வ்ருவ அநேந ந (ஜ்ஞாயா)—மனத்தால் மாத்ரம் அடையத்தக்கதன்று; யெயா ந (ஜ்ஞாயா)—த்யாகத்தால் மாத்ரம் அடையத் தக்கதன்று; வஹ—ஸ்ரு—தேந ந (ஜ்ஞாயா)—சரவணத்தால மாத்ரம் அடையத் தக்கதனறு. யமேவைஷ வ்ருணு—தே—எவனை அந்தப் பரமாத்மாவே வரிக்கிறாரோ, தேந ஜ்ஞாயா—அவனாலேயே அது அடையத்தக்கது. வஸ்ய ஸ்ரீதா ஸ்வாம் தநு—ம் தவாயீ விவ்ருணு—தே—அவனுக்கே அந்தப் பரமாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றார். இதில் பக்தி ஒன்றே உபாயம் என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்பது பின்வருமாறு உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகவானால், வரிக்கப்படுகிறவன் பகவானுக்கு ப்ரியதமனாக இருத்தல் வேண்டும்; அப்படிப் புரு

உக்தி। தத்ரநந்தரம் யாம்தத வஸ்து ஹக்திதோ விஸ்தர உத்யோக்ஷ்யதே। ஹக்திரஹி நிரதிஸயஹிதயாநந்யயோஜநஹேதுரூபைதத்ரூஷ்யாவஸ்தா ஜ்ஞாநவிஸேஷ ஏவ। தத்ர்ஷ்டி ஏவ தேந ஏவரூபோ தத்ரணாத்மநா வர்ணியோ ஹவதீதி தேந ரூப்யத உதி ஸ்ரூதிர்யோக்ஷ்யதே।

கூடியதும மறறை எவறீத ப்ரயோஜநமும்மற்றும் மறறை ஸகல வஸ்துக்களிலும் வைராக்யத்தை ஜநிப்பிக்கக் கூடியதுமான ஜ்ஞாந விசேஷமே பக்தி என்று சொல்லப் படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியுடன் கூடியவனே பரமாத்மாவால் விரும்பத் தகுந்த வனாதால, 'தேந ரூப்யதே' [அந்த உபாஸகனால் பரமாத்மா அடையப்படுகிறான] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான ச்ருதியின் அர்த்தம்.

வாஸ்தவமாக பரிபூர்ணமான இருக்கும தன்மை பகவானிடத்தில் பூர்த்தி உள்ளவனுக்கே ஏற்படுமாகையால், அப்படி பூர்த்தி உள்ளவனே பகவானால் விரும்பப்படுகிறான் என்பது விளக்கப்படுகின்றது

தத்ரநந்தரம் யாவதி.....உதி ஸ்ரூதிர்யோக்ஷ்யதே—மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள உபபாதனமே இதனால செய்யப்படுகின்றது

'பரமஷ: ஸ பர:.....' இந்த மேலான வாக்யங்களெல்லாம், மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு பிரமாணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தம்: 'ஸ பர: புருஷ:—அந்த பரம புருஷன், தத்ரயைவ ஹக்த்யா ரூப்ய:—ஜ்ஞாந்திகமான பக்தியினாலேயே அடையப்படுகிறான்; யாம் தத்வ தோ ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ப்ரவேஷ்டும்ச— நான தரங்களாக கொண்டு என்னை உள்ளபடி அறிவதும், என்னை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிப்பதும், என்னை உள்ளபடி அநுபவிப்பதும், தத்ரயைவ ஹக்த்யா ஸக்ய:—அநந்ய ப்ரயோஜநமான பக்தி ஒன்றாலேயே ஸாத்யம்.' யாவாந் யஸ்சாஸ்மி—'என்னுடைய குண விபூதிகள எவை என்பதையும் என்னுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது எனபதையும், ஹக்த்யா ரூஹிஜாநாதி—பரபக்தியைக்கொண்டே அறிகிறான், யாம் தத்வதோ ஜ்ஞாக்ஷ்யா—என்னை அவ்விதம் உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, தத்ரநந்தரம் தத வஸ்து விஸ்தரே—அதற்குப் பிறகு அந்தப் பரபக்தியினாலேயே என்னை அநுபவிக்கிறான.'

வனவம்யவரஹக்ரமேவஜ்ஞானவிசேஷவைராக்யாதிகஃ வை
வெராக்யாஹரஹரவபீயஸாநஜ்ஞானவைவகேவலாத்மதர்ஶநயோக்யதாயொக
வனவ । யயொகஃ ஹரவதா வராஹரெண,

வனவம்ய ..... வம்யாஃ—இபபடிபபடட பரம பகதியாகிற ஜ்ஞாந விசேஷத்திறகு, கீழச சொலலபபட்டிருககும பராகாம செயயபபடும பகதி யோகமே காரணம அதாவது. ஆதம யாதாதமய ஜ்ஞாநத்துடன கூட வாஞ்சரம தர்மங்களை

ஹக்ரமவி ..... ஜ்ஞாந விசேஷ வனவ—'பரிபூரண ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பர ஜ்ஞாநம வந்த பிறகு பிறகுதான பரீதயதிசயமாகிற பகதியிலுலே எனனை அநுபவிக கிறான (ததொ மாம விஶதே)' எனறு சொலலும வாகயத்திலுளள 'பகதி' என்னும பதத்தின அர்த்தத்தை இவவிடத்தில விவரிகிறார அந்தப பகதியானது 'பரம பகதி' எனறு சொலலபபடும பரீதயதிசயமே நிரதிசய ப்ரியமாக இருகிறபடியால இது அநய பரயோஜநமாகினறது அபபடி நிரதிசய ப்ரியமாக இருகிறபடியால பகவத ப்ராபதியில கூட அபேக்ஷை ஜநிககமாட்டாது எனபதை 'வாகயெதர வைஶ்ரவஹி' எனனும பதம குறிகினறது இபபடியெலலாம விசேஷிதிருகிற படியால பரம பகதியே இஙகுச சொலலபபடுகிறது என்று சொலலவேணடும தவிரவும, 'விஶதே' எனனும பதம, பாகருதி பந்தத்திலிருந்து விடப்பட்டவனுடைய அநுப வத்தைக குறிககும அபபடிபபட்ட வீடு பெறப்பணணும பகதி பரம ப்கதியே ஆகு மனறோ ?

தஶ்ய கவ தெத வராணீயொ ஹவதி—அபபடிபபட்ட பகதன விஷ யத்திலதான் ஸாவேசவரனுககு தவாதிசயம உணடாகின்றது, அந்தப பகதனுககுத் தான அவன கடுக மோக்ஷபராபதியைக கொடுகிறான

வனவம்யவரஹக்ரமேவஜ்ஞானவிசேஷவை—இவவிடத்தில இந்தப பகதி 'பரபகதி' எனறு சொலலபபட்டிருந்த போதிலும, அந்தப 'பராபகதி' எனனும பதம பரம பகதியையே குறிகினறது.

வரஹகெரேவாதாஹகொ ஹக்ரியொக வனவ—'பகதியோகம' இந்தப் பரம பகதியை உதபாதி செயகினறது எனபதறகு, பரதிதிநம பகதியோகம அப்யவஹிககப் பட்டு வந்தால அதுவே பரம பகதி தசையை அடைகினறது' எனபது அர்த்தம.

இவவிடத்தில உபபாதிககப்படும விஷயம உபாய ஸவரூபம. அது 'காம யோகம் ஜ்ஞாநயோகம எனனும இரண்டிலுலும ஏறபடும பகதியோகமே' என்று கீழச சொலலபபட்டது அதை இவவிடத்தில 'கரேவாதாஹகொ ஹக்ரியொக' என்பதால வறபுறுததுகிறார.

"வண-ாஸ்ரூ-ாஆ-ாவ-தா வ-ா-ா-ஷ்ணை வா-ஃ வ-ாஸ்ரு ।
விஷ்ண-ா-ா-ாயுதை வ்யா-ா-ாஸ்ருத்தோஷ்கா-ாக்ஃ ॥"

உதி। நிவிஜுமஃ-ஃா-ாண-ாயாவ நிதயெஃவ தீண-ஃ: வா-ாவ ஹ்ரஹ்மதஃ வ-ா-ாஷ்ரோத்ரஃ: வ்ரயெவெதஃ-ாக்ரவாஸ்ரு—

வ்ரகுஃ-ாநிா-தஃ: வித்ரும் யயா விஷ்ணு தத்ர ா-ண-ா ॥

யதஃ வ்ரவ்ரூத்ரஹ்ம-ாதா-ாம் யெந வவ-ாவிஷ்டம் தத்ரி ।
வ்ரகுஃ-ாணா தஃரஹ்யஅய்-ா வித்ரும் விஷ்ணு ா-ாரவஃ ॥"

[ஹ. மீ. 18—46.

யெல்லாம சரிவர அநுஷ்டிபபதனால மேன்மேல வளாநது வரும் பகதியோகமே இந்தப பரம பகதியின உதபததிகக காரணமாகினறது. "வண-ாஸ்ரீரா-ாவ-தா" இத்யாதியான சலோகததால், பகவாந பராசரா இநத அாதந்ததை விளகி இருகினரூர். ஜகத் முழுவதையும் காபபாறற வேணடுமெனறு இநதப பூலோகதில அவதாரம் செயத பர பரஹமமாகிற புருஷோததமனும, "வ்ரகுஃ-ாநிா-தஃ: வித்ரும் ... ..." இதயாதியான வாகயங்களால் இதே அாதந்ததை வெளியிடடிருகினரூர். இநத வாக் யததிலுள்ள "வ்ரகுஃ-ாணா வித்ரும் விஷ்ணு" எனபதறகு, 'சாஸதாங்களில சொலலி

வண-ாஸ்ரூ-ாவ-தா—இநத சலோகம, 'அநதப பகதி காமாநுகரு ஹீதமாக இருததல் வேணடும' எனபதறகு பரமாணமாகக கூறபபடுகினறது இதன அாத்தம —தமதம வாணங்களுகரும ஆச்ரமங்களுகரும விஹிதங்களாயுளள காமங்களைச் சரிவரச் செயவதே ஸாவேசவானுயிருக்கும விஷ்ணுவை ஆராதிகரும் மாரகம, வேறு ஒரு மாரக்கமும அவனுடைய பரீதிகரு ஹேதுவாகமாட்டாது', அதாவது. பகவத பரீதிகரு ஹேதுவாயுளள ஜ்ஞாநதுகரு வாஜ்ரசரம தாமாநுஷ்டாங்கள அங்கங்கள எனறு சொனனதாயிறறு

நிவிஜுமஃ-ாண . .. இந்த விஷயததுகரு பரமாணமாக பகவத் வசநத்தையும் சொல்லப போகிறவராய, அநத வசநதின மேனமையை ப்ரஸ தாவிகினரூர்

வ்ரகுஃ-ாநிா-தஃ: வித்ரும் .. இதன பொருள் — 'தம தம காமங்களில நிரதரூக இருகரும்வன எவவிதம பரமபதததை அடைவான் எனபதைச சொல்லு கிறேன; கேள. எனனுல் ஸருஷ்டிகபபடடவாகளாகவும என்னுடைய சரீரமாகவும் இருகரும் 'இந்தான' முதலானவாகளைச சொலலும சபதங்களால, ஸாவகாரண பூத ஞயும் ஸ்வாநதாயாமியாகவும இருகரும நானன்ரூ குறிகபபடுகிறேன? ஆகையால்

ஆதி । யஸ்மாத்தத்ப்ரவணாதபேக்ஷ்யகர்மஜ்ய வனவேத்யஸ்வரூபஃ । ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோ பகவான் விஷ்ணுரேவ ஸர்வைரீஹ்யஸ்தத்பரதயா வேதைஸ்ஸமாம்நாயதே । தஸ்மாத்ஸர்வே வேதா தத்பரதயைவ தத்ப்ராப்திஸாதநதயைவ ச விஷ்ணுமேவ ப்ரதிபாதயந்தி இதி ஸர்வே வேதா விஷ்ணுபரதயா வ்யாக்யேயா இதி ஸித்தம் ।

யிருகிறபடி காமங்களை அநுஷ்டிப்பதால் விதத்திததும் அதனாலேயே யதாகாமம் வளர்ந்தும வரும பகதியினாலேயே விதத்தியைப பெறுகிறான்' என்பது ஆதத்தம் பகவத போதாயநா, டங்கா, தாமிடா, குஹதேவா, கபாததி, பாருசி முதலான மிகவும புகழ்தத்தகுந்த சிஷ்டாகளெலலாராலும அங்கீகரிக்கபபட்டும,புராதநமான வேத வேதாநத வயாக்யாநங்களால தெளிய உரைக்கப்பட்டுமுள்ள ஆத்தத்தை யுடைய கணக்கறற வேத வாகயங்களே இநதவழியைக காணபிதிருக்கின்றன.

வாணச்ரம தாமங்களால அவர்களை ஆராதிபதானது என்னை ஆராதிப்பதேயாகும். ஆகையால் வாணசரம தாமாநுஷ்டாநங்கள பரமபதத்திறகு ஸாதநங்களே'

யஸ்மாத்த..... 'ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ:' [தம்தமமால அநுஷ்டிக்கப் படவேண்டிய காமங்களை அநுஷ்டிப்பதால, எலலாரும் பரம பதத்தை அடைகிறார்கள] எனறு சொலலி இருபபதைப பாரத்தால், காமமனறே பரமபத பராப்திக்கு உபாய மென்று ஏறபடுகினறது? இதனால் பகதி உபாயமெனறு, எப்படிச் சொல்லப்பட்ட தாகும?' எனறு உதிக்கும சங்கைக்கு இந்த வாகயத்தால ஸமாதாநத்தைச சொலலுகிறார். 'காமங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிபதால் விதத்தித்தும் அதனாலேயே வளாந்தும வரும பகதி ஒனறினாலேயே அவன அடையத் தகுநதவன்' என்பதே 'ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ:' எனபதன பொருள். ஆகையால அந்தச் சங்கைக்கு அவகாசமில்லை.

ஸமஸ்தகல்யாணகுண..... 'இவவிடத்தில உபபாதிக்கபபட்டுள்ள உபாய ஸ்வரூபத்தின பாகாரமானது, பெரியோர்களால ஸாது வெனறு அங்கீகரிக்கபபட்டிருக்கும் வேத வேதாநத வயாக்யாநங்களை மூலமாக உடையது' எனறு சொல்லுகிறார். இதற்கு மூன, உபேய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்காஷிக்கு மிடத்தில், 'ஞான உபபாதித்திருக்கும ப்ரகார மெலலாம சிஷ்டாகளால ஒத்துக கொளளபபட்டிருக்கும வேத வேதாநத வயாக்யா நத்தை மூலமாக உடையது' [''தஸ்மாத்ஸர்வாணி கர்மாணி விஷ்ணுமாராதநாநி விஷ்ணுமேவ ப்ரதிபாதயந்தி'' 232-வது பக்கத்தைப பார்க்கவும்] எனறு சொல்லியிருபபது போல, இவவிடத்திலும சொலலப்படுகிறது. 'அத வைதி முதலானவாகளும் தம் தமமால உபபாதிக்கபபடும் விஷயங்களுக்கு வேத வேதாந் தங்களையே பரமாணமாகச சொலலுகிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்

ஸுகேந அவதாரயிதுகாமோ ஸுகக்ராஹ்யாம் ஸ்வாதந்த்ர்யேண வஸ்துதத்த்வ
ஜிஜ்ஞாஸாம் ஸாதயிஷ்யந் வேதவாதிநோ வேதாவதாரிகாமாஹ ஸ்ரவஸீத்யாதிநா ஸாஸ

ஸுகேந . . . உதீரயதி—சாவாக மதம, சாகய மதம, ஔலூகய மதம, ஆக்ஷ பாத மதம, க்ஷபணக மதம, கபில மதம, பதஞ்ஜலி மதம ஆகிய இந்த மதங்களே அநுஸரிக்கும வேத பாஹ்யாகளும, வேதார்த்தத்தை அவலம்பித்து நிற்கும குதருஷ்டிகளும, இதனுலேயே

கள சொல்லும் அர்த்தம் சிஷ்டாகளால அங்கீகரிக்கப்படவில்லை பாக்ஷ்யகாரரால் சொலலப்படும அர்த்தமோ வெனறால, பகவத போதாயந முதலான மஹாநகளால அங்கீகரிக்கப்படடிருக்கின்றது' எனபது தாத்பர்யம. இம மஹாங்கள வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கும் மாதிரி, அர்த்தம செயயும பொழுதே, அந்த வேத வேதாந்த வாக யங்களின பொருள ஸ்வயமத மாகின்றது எனபதைக குறிக்கின்றது இவவிடத்தி லுள்ள 'ஸ்வயம்' சப்தம டமகஃ—இது பரஹ்மாநந்தி எனபவரின மற்றொரு பெயர்.

இது வரையில் உபேயத்தின ஸ்வரூபமும் உபாயத்தின ஸ்வரூபமும விளக்கப் பட்டன 'இவைகளே விளக்குவதில கேவலம் தர்க்கம மாத்ரம பரமாணமாகக கொள ளப்படவில்லை, ஆனால தர்க்கானுகருஹீதமான வேதமே பரமாணமாகக கொளளப பட்டது' எனபதும ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இனி, கீழ உபபாதிக்கப்படடிருப்பதற்கு விருத்தமாக உபாயோபேய ஸ்வரூபங்களே வாணிகரும மதங்களெலலாம, தர்க்கானு கருஹீதமான வேதார்த்தத்தை விரோதிக்கின்றன எனனும காரணத்தாலேயே அப்ரமாணங் களாகின்றன' எனபதைச சொல்லுகிறார

ஸுகேந—இதனுலேயே. அதாவது 'தர்க்கானுகருஹீத வேதார்த்தத்தை விரோதிக் கிற படியினுலேயே'.

அவதாரிக. .. வேதார்த்தின ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொளளாமல் கேவலம் தர்க்கத்தையே ஆதாரமாகக கொணடு மதஸ்தாபநம செயபவாகள் சிலர அவர்களே வேத பாஹ்யாகளென்று சொலவார்கள இவவிடத்தில சொலலப்பட்டுளள சாவாகர முதலானவ ரெலலாரும வேத பாஹ்யாகளே சிலர, வேதார்த்தின ப்ராமாண யத்தை ஒத்துக கொளக்கையிலும, வேதார்த்தின உணமையான அர்த்தத்தை அறியாதவர் களாய் வேதார்த்தின தாத்பர்யத்துக்கு விருத்தமாக விஷய காரணம செயவார்கள அவர்களைக குதருஷ்டிகள என்று சொல்வதுணடு. நிர்விசேஷ அத்வைத வாதம செய பவர்கள இம்மாதிரியான குதருஷ்டிகளுள ஒரு வகுப்பினர 'பாஹ்யாகளுடைய மதம அப்ரமாணமாக இருந்தபோதிலும, வேதார்த்தை அவலம்பித்தவர்களின மதம அப்ரமாண மாகக் கூடுமோ ? வேதார்த்தில அவர்களுக்கு ருசி இருக்கின்றது எனபதே அவர்களிடம் ஸத்வ குணம தலையெடுத்து நிற்கின்றது எனபதை ஸூசிப்பிக்கவில்லையா ? அப்படி அவர்களிடம ஸத்வ குணத்தின உத்ரேகம இருக்கும பக்ஷத்தில அவர்களுடைய மதம அப்ரமாணமாவது ஏன ?' என்று ஒரு சங்கையைச செயதுகொணடு அதற்கு ஸமா

ஸ்ரஷ்டாரः। வெதாவஶ்சவிதாவெதி யஶ்சாவஸ்தவஸ்ரஷ்டவிஷயஶ்ருதிஸமூஹஸ்
வாஹ்யஸ்வாத்யாயः உந்நெதவொசத்—

"யா வெதவாஹ்யாः ஸ்ம்ருதயொ யாஶ்ச காஶ்ச கு-த்ருஷ்டயः।
ஸர்வாஸ்தா நிஷ்ஃலாः ப்ரெத்ய தமொநிஷ்டா ஹி தாः ஸ்ம்ருதாः"

கணடிகசபட்டவாக ளாகிறாகள 'வேதத்தை அவலம்பித்து நிறகும குதருஷ்டிகளும, வேதத்தினுடைய ஆதத்தின யாதாதமயத்தை அறிய அசகதாகளாய விபரீதமாக வஸது காஹணம செயகிறபடியால, அவாகளும வேத பாஹயாகளே போனறவாகளே எனறு "யா வெதவாஹ்யாः... ..." இதயாதியான வாகயத்தால மநுவே விளகியிருக

தாநம சொலலுகிறா 'கேவலம ஸதவ குணம இருபபது ப்ரமாணயததுகு ஹேது வாகமாட்டாது ராஜஸ, தமஸ ஸமபந்தமறறதும எபபொழுதும இருகககூடியதுமான ஸதவ குணதத்தின இருபபே ப்ராமாணயதத்துகு ஹேது அதுதான் வேதத்தின உண மையான ஆதத்தை ஜநிபபிகும குதருஷ்டிகளிடம அப்படிப்பட்ட சுதத ஸதவம் இலலையாதலால அவாகளின மதம அபரமாணமாகினறது' எனபது இவவிடதில சொலலபபடும ஸமாதாநம

ஔலூகயாः—கணத மதத்தை அநுஸரிபபவாகள அக்ஷபாத பதஞ்ஜலி முதலிய சிலருடைய மதம, வேதத்தின ப்ராமாண்யத்தை ஒருவாறு ஒதுகிகொள்கையி லும், குதாகக மூலமான சில வேத விருத்தஙகளான ஆதஙகளை அவாகள ஒதுகக கொளளுகிறபடியாலும, வேதம என்பது ஒரு புருஷனால செயயபபட்ட சாஸ தாமெனறு வேதத்துகுப் பொருதேஷபத தனமையைச சொலலுகிறபடியாலும, அவாகளும இவவிடதில் பாஹய கோடியில சோகபபடடிருகிறாகள்-

"யா வெதவாஹ்யாः .." இது மநுவின வாகயம குதருஷ்டிகளின மதம அப்ரமாணம எனபதை இது சொலலுகினறது இதன பொருள,—'எந்த எந்த ஸம்ரு திகள வேத பாஹயஙகளோ, எவை எவை குதருஷ்டிகளோ, அவவவையெலலாம தமோகுண ஸமபநதம பெறறவை ஆகையால அவை அதருஷ்ட பலதத்திறகு ஸாதகங்க ளாகமாட்டா தருஷ்ட பலதுகு அவை ஸாதகஙகளாகக கூடும, ஆகையால அவை களை நிஷ்பலஙகள எனறு சொலலாமல 'ப்ரெத்ய நிஷ்ஃலாः' (தேஹாறம போன பிறகு அவைகளுகுப பலமிலலை) எனறு| சொலலபபட்டிருகிறது. 'தமொநிஷ்டாः'—

ஊதி। ரஜஸ்தொஹ்யாஷ்வ்ரஷ்டதரம் லக்ஷவெவ யெஷாம் ஷ்வாஹாவிகொ
மணவெஷ்டாவெவ வெஷிகீ ரஜி வெஷ்டயாயாத்யா வவொயஷ்டொ
தயாஷ்டி। யஷ்டொகம் ஷாவ்ஹீ

'லம்கீணாஷ்டி லாஷ்டிகாவெவ ரஜஸ்தாஷ்டவொஷ்டா''

கிறார். 'எவாகளுகு, ரஜோ குணம் தமோ குணம இவைகளுடன் ஸமபந்தபபடாமல இருககும உத்தமமான ஸதவ குணமே ஸவபாவதால ஏறபடடிருகினறதோ, அவா களுகு மாத்ரம வேதததில ருசியும வேதாததத்தின உணமையான ஜ்ஞானமும உண்டு' என்பது இநத வாகயதின தாதபாயம மாதஸய புராண வசனமாகிற ''லம்கீணாஷ்டி

இவவிடதில் 'தமஸ்' எனபது ரஜோ குணதையும் குறிகினறது எனபதை 'ரஜஸ்தொஹ்யாஷ்' எனனும பதம விளகுகினறது

ஷ்வாஹாவிகொ மணஷ்—ஸவபாவதால ஏற்பட்ட குணம். அதாவது' எபபொழுதும ஸதாயியாய இருப்பது இமமாதிரி ஸதாயியாக இருககும ஸதவ குண தை யுடையவாகளிடம ஒருபொழுதும தவறுதல நேரமாடடாது எனபதை இநத 'ஷ்வாஹாவிகு' எனனும பதம காணபிகினறது

'இபபடிபபடட சுதத ஸதவம எந்த காரணததில இலலையோ அது பரமாணமாக மாட்டாது' என்பதைக காணபிகக, ''லம்கீணாஷ்டி'' இதயாதியான மாதஸய புராண வசனம் கூறபபடுகினறது இநத வாகயதிலுளள 'லம்கீணாஷ்டி' என்பது முத லான சபதஙகள், கலபஙகளை நோககிச சொல்லப் படுகினறன எனென் றால, அடுதது வரும ச்லோகததில ''யஷ்டிஷ்ட கூஷ்டை'' எனறு சொலலபபடடிருக கினறதனறோ? 'இநத வாகயம, கலபஙகளை ஸங்கீரணங்க ளெனறும ஸாதவிகங்களென றும ராஜஸஙகளெனறும் தாமஸஙக ளெனறும விபாகம செயகினறதே தவிர, இவை பரமாணம, இவை அபரமாணம எனறு சொலலவில்லையே' எனறு ஆக்ஷேபிகக கூடும பரமாண அபரமாண விபாகம் சொலலபபடாமல இருகதையிலும, ஸாதவி காதி விபாகம சொனனதறகு வேறு ஒரு பரயோஜநம இலலையாதலால, பரமாண்ய அபரமாணயஙகளின நிணயம செயவதே அநத விபாகததின தாதபாயம எனறு நாம் அறிய வேணடும இவவிடதில கலபஙகளுககுச சொலலபபடும் குணபராசாய மெல் லாம அநதநதக கலபதில பரஹமாவுகு ஏற்படட குண பராசாயதாலேயே ஸமபவிக கினறது 'லம்கீணாஷ்டி' எனபதறகு 'மூனறு குணஙகளும கலநது நிறகும கலபஙகள்' எனபது பொருள.

உக்தி । 'கெசித்ஸ்ருஷ்டயுத்பாதகாஸ்தமஸ்யாஸ், கெசித்ஸ்த்திதிஸ்தாயாஸ், கெசித்ஸம்ஹாரகாரிண்யாஸ், கெசித்தஸ்யாஸ்தாயாஸ்' உக்தி கல்பவிஹாமஸ்ருக்ஷா, 'வஸ்துதஸ்தஸ்யாஸ்தாமஸ்யாஸ் தத்தாமஸ்யாஸ் ஸாஹாத்ஸ்யேவணஸ்ருபம் அ தத்தத்கல்பாத்வபுராணேஷ்வஸ்தாஸ்மாணஸ்யைவ ப்ரஹ்மணா க்ரியதே' உக்தி ஸொக்தி

யஸ்மிந்கல்பே து யத்புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா ।
தஸ்யை தஸ்யை து ஸாஹாத்ஸ்யம் தத்தத்கல்பவெண வணர்ஸ்தி ॥''

உக்தி । விஸேஷதஸ்ஸோக்தி

வாஸ்திகாஸ்'' எனபதும, இநத அர்தத்தையே சொலலுகினறது. 'சில பாஹம கலபங்கள ஸங்கீரணங்கள, சில ஸத்வம நிறைநததவை, சில ராஜஸ நிறைநததவை, சில தமஸ் நிறைநததவை' எனறு இநத வாகயத்தால கலபங்களைப பிரித்துவிடடு, பிறகு ''யஸ்மிந் கல்பே து . .'' எனனும ஸ்லோகத்தால, 'ஒவ்வொரு கலபத்தில பரஹ்மாவுககு ஒவ்வொரு குணம தலையெடுத்து நிறகினறது, எந்தக கலபத்தில எநதக குணம தலையெடுத்து நிறகினறதோ, அநதக கலபத்தில அநதக குணம நிறைந்துளள தேவதையின மஹிமையே அநதக கலபத்தின ஸ்வரூப பரகாரம பரஹ்மாவால் வாணிகபபடுகின்றது' எனறு அநத மாத்ஸய புராணமே விளகுகினறது அதே

வஸ்துதஸ்தஸ்யாஸ்தாமஸ்யாஸ் தத்தாமஸ்யாஸ்— இவவிடத்தில் 'தத்ர' எனனும ஸப்தத்திறகுத 'தேவதை' எனபது பொருள

''யஸ்மிந் கல்பே ..... '' இதன்அர்தம யஸ்மிந் கல்பே—எநதக கலபத்தில, யத்புராணம்—எநதப புராணமானது, ப்ரஹ்மணாவ்யாக்யாதம்— பரஹ்மாவினால் சொலலப்படடிருகிறதோ, (தஸ்மிந் கல்பே தஸ்மிந் வராஹே—அநதக கலபத்தில அநதப் புராணத்தில), தஸ்யை தஸ்யை—அநதநதக குணத்தால நிறைந்துளள தேவதையினுடைய, ஸாஹாத்ஸ்யம் தத்ரைவெண வர்ணயிஷ்யதி—பெருமையானது அந்தந்த கலப ஸ்வரூபத்துககுத தகுநதபடி வாணிகபபடுகிறது 'ஸாத்விக கலபத்தில் பரஹ்மாவுககு ஸத்வ குணமே நிறைநது நிறகிறபடியால, அப்பொழுது சொலலப்படும புராணம ஸாத்விக தேவதையின் மஹிமையையே வாணிகின்றது, மறறைக கலபங்களிலும இம்மாதிரியே எனபது இதன கருத்து

விஸேஷதஸ்ஸோக்தி எநதத் தேவதை எநதக குணத்துடன கூடியது என்று விசேஷித்தும் சொலலப்படுகினறது.

"ஸத்வேந ஸர்வஸ்ய ஸாஹாத்ம்யம் தாமஸைஷு வ்யக்தீகரணாத்
ராஜஸைஷு ச ஸாஹாத்ம்யேஷ்விகம் ஸ்ரஷ்டுர்ஹி விஷ்ணோ:।
ஸாத்விகேஷு ச கல்பேஷு ஸாஹாத்ம்யேஷ்விகம் ஹரே:।
தேஷ்வேவ யோகமஸம்ஸ்பர்சா மஹிஷ்யஸ்தே வராம் மதிம்।
ஸம்ஸேவந்தே ஸரஸ்வத்ய: விதந்வாநா அபி ஸ்மயந்தே॥"

உதாஹ்ருதி। வந்தஸ்துக்தம் ஹவதி, ஸுஸ்திஸ்துர்ஜ்ஜுஹ்வாஸ்துஹுணஸ்துஹ்வாவிகேஷ்விஹ ஹ்வ — வக்ஷ்யமாணேஷு, கேஷ்விதுஜ:, கேஷ்விதித:; யதோக்தம் ஹவதா

"நந்தஸ்தி வர்யஸ்யாம் வா ஸ்திவி தெவேஷ்வ வா வ:நர:।
வக்ஷம் வ்ருகூ ஸிஜ்ரேஷ்டுக்தம் யதேஹி: வ்ருத்திஹிம:ஸ்துணை:॥"

உதி।

புராணத்தில், தாமஸ கல்பங்களில் அக்நி சிவன இவர்களுடைய மாஹாத்ம்யமும, ராஜஸ கல்பங்களில் ப்ரஹ்மாவின மாஹாத்மயமும, ஸாத்விக கல்பங்களில் விஷ்ணுவின மாஹாத்மயமும சொல்லப்படுகின்றன வென்றும, அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில் அந்த ஸாத்விக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கும யோகத்தை உடையவர்களே உத்தம கதியை அடைகிறார்களென்றும, ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் ஸரஸ்வதி பித்ருக்கள இவர்களுடைய மஹிமை சொல்லப்படுகின்ற தென்றும "ஸத்வேந ஸர்வஸ்ய" இத்யாதியான வாக்யங்களால விசேஷித்துச சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

வந்தஸ்துக்தம் ஹவதி ... உதி—இதனால் ஏற்பட்டது என்னவென்றால்—'ப்ரஹ்மா முதல முதலில ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவன ஆகையால, அவர் விஷயத்திலும சில காலங்களில் ஸத்வ குணம மேலிட்டும சில காலங்களில ரஜஸ் மேலிட்டும சில காலங்களில் தமஸ மேலிட்டும நிற்பது உண்டு பகவானே, 'பூமியில் இருக்கும மநுஷ்யாக்கள, தேவ லோகத்தில இருக்கும தேவர்கள, இவர்களுள, ஸத்வம ரஜஸ தமஸ இவைகளுடன ஸம்பந்தப்படாத ப்ராணி ஒன்று கூட இல்லை' என்று சொல்லியிருக்க

தெஷ்வேவ யோகமஸம்ஸ்பர்சா:—'அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில், அந்தக் கல்பத்திய ஸாத்விக புராணங்களைக் கொண்டு பரதேவதா பாரமார்த்ய நிச்சயத்தைச் செய்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அந்ய யோகமாகிற பரமைகாந்திதவத்தை ஸாதித்துக் கொண்டவர்களே' என்பது தாத்பர்யம்

வந்தஸ்துக்தி ஹவதி—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும உபபாதநமாவது—'ப்ரஹ்மா ஒரு ஜீவன் ஆகையால் அவர் குணவசர்யர், சில கல்பங்களில் ஸத்வ குணமும சில கல்பங்களில் ரஜோ குணமும் சில கல்பங்களில தமோ குணமும் மற்றும சில கல்பங்களில் மூன்று குணங்களும் கலந்தும் அவரிடம நிற்கும ஸகல புராணங்களுக்கும அவரே கர்த்தா. ஸத்வ குணம நிறைந்திருக்கும பொழுது சொல்லப்பட்டிருக்கும புராணங்கள் தாம பாரமார்த்திகங்கள் அவை விஷ்ணுவின மஹிமையையே கூறுகின்றன ஆகையால் விஷ்ணுவின பெருமையைச் சொல்லும புராணங்களையே நாம் பரமார்த்திகங்களாக அங்கீகரிக்கவேண்டும' என்பது தான.

"யொ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம் யொ வை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை"

உதி ஸ்ருதே ப்ரஹ்மணொ(அ)வி ஸ்ருஜ்யத்வே ஸாதனவஸ்துத்வே அ ஸ்ருஷ்டிஜ்ஞத்வம் மஸ்யதே । ஸ்ருஷ்டாவபி ஸ்ருஷ்டாவிவ தத்ரபி அ யாதி வ்ராணாம் ப்ரஹ்மா ப்ரதாநி திஷ்டாம் வாஸுதே விஸொபெ ஸதி

கிறார் வேதம், 'பகவான் முதலில் பரப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான், அவனுக்கு வேதங்களையும் கொடுத்தான்' என்று பரப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறாரென்றும் அவர் சாஸ்த்ர வச்யரென்றும் சொல்லுகிறபடியால், அவர் ஒரு கேதாரஜ்ஞர் எனபது ஏற்படுகிறது ஸாத்விக காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்களும் ராஜஸ தாமஸ காலங்களில செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்களும் பரஸ்பர விரோதிக்குமபொழுது, 'ஸாத்விக காலத்தில செய்யப்பட்டவைகளே யதார்த்த

'தத்ரபி ..", இது கீதா வாக்யம [18—40] இதன் பொருள் — பூமியில் மநுஷ்யாகளுக்குளளும் தேவலோகத்தில தேவர்களுக்குளளும், பரஹ்மா முதலான ஸத்வர பாயந்தங்களான பரகருதி ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸம்ஸாரி களுளளும், குண த்ரயத்திற்கு உட்படாத பராணி ஒன்று கூட இல்லை. அதாவது ஸகல ஸம்ஸாரிகளும் குணத்ரய வச்யாகள என்று சொன்னதாயிற்று 'பரஹ்மாவும் ஸம்ஸாரிகளுள ஒருவராதலால, அவரும் மற்றை ஸம்ஸாரிகளைப போல குணவச்யரே' எனபதற்கு இது ப்ரமாணம்.

"யொ ப்ரஹ்மாணம் ..."—இந்த ச்ருதி வாக்யம, பரஹ்மாவும ஸம்ஸாரி கோடியைச சேர்ந்தவர் எனபதற்கு ப்ரமாணம "ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி" என்ப தால் பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும ப்ராணிகளுள் ஒருவர் எனபதும, "தஸ்மை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி" எனபதால் அந்த பரஹ்மா சாஸ்த்ரார்த்தத்திற்கு கட்டுப் படவேண்டியவர்களுள ஒருவர் எனபதும் விளங்குகின்றன. சாஸ்த்ரத்திற்கு கட்டுப்படவேண்டியவர்களுக்கே சாஸ்த்ரம் கொடுக்கப்படுமென்றே?

வ்ராணாம் ஹிரண்யகர்ப்பாயவை—'புராணங்களெலலாம் ஒரே தேவதையின் மாஹாத்ம்யத்தைப பற்றி பேசவில்லையே! சில புராணங்கள விஷ்ணுவையும் மற்றும சில வேறு தேவதைகளையும் புகழ்கின்றனவே! இவைகளுள் எவை அங்கீகரிக்கத்தக்கவை? எவை தள்ளிக்கத்தக்கவை? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக் கும பொழுது, அந்தச சங்கையின பரிஹாரத்தை 'நந்த தேவதையை

வாக்யகாரஹ,வெராகரெவ வாராணாம் யயாயும் தஸி திராயுர்தயாயுஷி வாராணநிணயாயெவெஹம் வாக்யநிஷ்ட ப்ரஹ்மணாரஹிஹிதஸி விஜ்ஞாயத உதி ।

வாக்யாதீதாம் காயும் அ ஹமவதெவாகூழி—

"வாக்யாஹ்மீம் ஜாயதெ ஜ்ஞாநம் ராஜஸொ லொஹ வாவ அ ।
வ்யாஹ்தொஹள தாமஸொ ஹவதொரஜ்ஞாநமெவ அ ॥"

ஸ. மீ [14-1]

தம , அதறகு விரோதிகரும மறறவையெலலாம அயதார்தாதம' என்று புராணஙகளின நிணயததைச செயயும பொருட்டே 'இது ஸதவநிஷ்டரான பரஹ்மாவிஞல் சொலலபபடடிருககினறது எனறு கூறபபடுகிறது

வாக்யாதீதாழி .... உதி—ஸதவம ரஜஸ தமஸ இநத மூனறு குணஙகளின செயகையை ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ பகவத கீதையில "**வாக்யாஹ்மீம் ஜாயதெ ..**"

பஹுவான புராணஙகள புகழகினறனவோ அதைபபறறி பேசம புராணஙகளே அகீகரிககதததககவை, மறறவை தயாஜயஙகள' [**ஸ்மியஸ்ராம் பஹ்வீபஹ்வீழி**] என்னும நயாயததை ஆதாரமாகக கொணடு நாம செயயலாமோவெனறு ஒரு ஸணமம தோனறகூடும அது சரியனறு , 'எவை ஸதவ நிஷடரான பரஹ்மாவால் சொலலபபடடவையோ அவைகளே பரிகராஹயஙகள, மறறவை தயாஜயஙகள' எனறு வகதாவின குணததிறகுத தககபடி பராமாணய அபராமாணய விபாகம செயயபபடவேணடும எனபது தான இவவிடததிற சொலலபடும விஷயம

வாக்யாஹ்மீம் ஜாயதெ... . இதன பொருள — ஸதவகுணம் வ்ருதகி அடைநதால், அதிலிருநது ஆதம யாதாதமய அபரோகஷ ரூபமான ஜ்ஞாநம ஜநிககினறது , ரஜஸ வருததி அடைநதால, அதிலிருநது ஸவாகசம முதலிய பலஙகளில லோபம ஜநிககினறது , தமஸ வருததி அடைநதால, அதிலிருநது அநவதாநம்மிதமான அஸத காமஙகளில பரவ்ருததியும, அநத பரவருததியிஞல விபரீத ஜ்ஞாநமும, அநத விபரீத ஜ்ஞாநததால அதிகதரமான தமஸஸும, அநதத தமஸ ஸால் ஜ்ஞாநாபாவமும ஜநிககினறன இநத வாகயததிலிருநது ஸாதவிக மொனறே அகீகரிககதததாகது எனபது வ்யகதமாகினறது

வ்யவஸ்தீம் அ.....ஸமஸாரிகளுடைய புததி, குணஙகளுகுத தககபடி மாறுகினறது எனபதை இநத சலோகஙகள விளகுகினறன இநத சலோகங

"ஸ்வஸ்தி அ மிவஸ்தி அ காயஸ்காயை ஸயாஸயை ।
ஸம்யம் ஸோமம் அ யோ வெத் ஸுஷ்டிः ஸா யாஸ் ஸாதிகீ ।
யயா யஜ்ஞயஜ்ஞம் அ காயம் அரகாயஸ்தெவ அ ।
ஸயாவஸ்தி ஜாகதாதி ஸுஷ்டிः ஸா யாஸ் ராஜஸி ॥
ஸயஜ்ஞம் யஜ்ஞபதியா உஸ்யதெ தஜ்ஞாஜ்ஞவஸ்தா ।
ஸவ ஸ்யாஸ் தாமிவபீதாரம்ஸு ஸுஷ்டிः ஸா யாஸ் தாஜஸி ॥"

ஹ. மீ. 18-30,31,32.]

உதி । ஸவஸ்தாஸ் வாஸ்ராணாயஸ்தாஸ் ப்ரஹ்மணஸ் ஸகாஸாதயிமமெவ ஸவஸ்தாணீ வாஸ்ராணாதி வாஸ்ராணகாராஸ்ருகாஸ் । யயொகதி

இதயாதியான ச்லோகததாலும, "ஸ்வஸ்தி அ... .." இதயாதியான சலோகங களாலும வெளியிட்டி நக்கிறார ஸகல புராணகாராகளும ஸகல புராணாததங களையும பரஹமாவினிடமிருநது அறிநது கொணடே ஸகல புராணஙகளையும்

களின பொருள —'இவை மோக்ஷ ரூபமான சரேயஸ்ஸை ஸாதிததுக கொடுககும தாமஙகள, இவை அதைக காடடிலும வேறுபடட ஐஹிக மேனமையை ஸாதிததுக கொடுபபவை' எனறு உளளபட அவைகளை அறிவிககும புததி, ஸாதவிக புததி; அமமாதிரியே அநத புததி, தேச கால அவஸதா விசேஷஙகளில் 'இவை செயயத தகுகவை' இவை செயயத தகாதவை' எனபதையும அறிவிககும; சாஸ்தரததைக கடடபபது பயஹேது வெனபதையும சாஸ்தரததை அநுஸரிதது நடபபது அபய ஹேது வெனபதையும, அம்மாதிரியே ஸமஸாரததின உணமையையும மோக்ஷததின உணமையையும அது அறிவிககும கீழே சொலலபபடடுளள இரணடு வித ஙாமஙகளையும காரயாகாரயஙகளையும எநத புததி உளளபடி அறிவிககவிலலையோ அது ராஜஸம எநத புதியானது தமஸ்ஸால மூடபபடடதாய்க கொணடு, தாமததை அதாமமெனறும அதாமததைத தாமமென்றும, இமமாதிரி ஸகல விஷயஙகளையும விபரீதமாகத தோறறு விகினறதோ அது தாமஸம.

ஸவஸ்தாஸ் வாஸ்ராணாயஸ்தாஸ் .."ஸகல புராணஙகளுக்கும பரஹ்மாவையே காதாவாகச சொலலகூடுமோ? பராசரா மூதலான மஹாஷிகளை புராண காதாக களாகப பெரியோர்கள செலலியிருகிறார்களே", எனனும சஙகைகருப பரிஹாரமாக வஸ்து ஸ்திதியை விவரிகிறார. பரஹமாவினிடமிருநதே புராண விஷயங

"கயாசி யஸ்ரவ்யவிவ்ருத்யை ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாநி ப்ரவ்ருத்தாநி ஸமவாதரஜ்ஜவோ நிர்விதாஸஹ: ॥"

உதி ।

ஸவளரஷெயெஷ வெஹவரகூஷ வரவுரவிரஷெஷ கயவிதி

செய்திருகிறார்கள என்பதும "கயாசி ....." இதயாதியான சலோகததால் வ்யகதம்

ஸவள்ரஷெயெஷ திஸ்ரீயதே—அபௌருஷேயங்களாயுள்ள வேதவாக்யங்கள பரஸ்பரம விரோதிததால, அதத விரோதததுக்கு எவ்விதம நிவாஹம்

கூள அறிநது கொணடு மஹாஷிகளெல்லாரும தமதம் புராணங்களாச செய்திருக்கிறாகள் என்பது தான வஸ்து ஸ்திதி

ஸவளரஷெயெஷ . இது வரையில் சொலலிவநதது எனனவென்றால் —'ததவ நிணய விஷயததில் சாவாகன முதலான வேத பாஹ்யாகளின் வாகயம பரமாணமாக மாட்டாது; வேதததை அவலமபிகுமவாகளுகுளளும நிலா, வேததின் உணமையான அாததததை அறியுமளவு சுதத ஸதவ நிஷடாகளனறிகே கேவலம வேததில ஒருவித ருசியைப பெறுவிகும ஸவலப ஸதவ குணம மாதரம பொருநதினவாகளாக இருகிறபடியால அவாகளுடைய வாகயமும பரமாணமாகமாடடாது, எவா வேததததை பரமாணமாக அவலமபிபதுடன சுதத ஸதவ நிஷடாகளாகவும் இருகிறாகளோ அவாகளுடைய வாகயமே பரமாணமாகமாடடும' என்று முதலில நிருபிதது விடடு, பிறகு 'வேததததையே அவலமபிதது அதன அாததததை வெளியிடும பொருடடு அதறகு உபபருஹ்மணங்களாகிற புராணங்களாச செயதுளள புராண காதாதாகளுள எவாகள சுதத ஸதவ நிஷடாகள? எவாகளுடைய புராணங்களை நாம பரமாணங்களாக அஙகீகரிகக கூடும?' என்பதை விளகக புகுநதவராய, 'ஸகல புராணங்களுகும பரஹ்மா ஒருவரே வகதாவாக இருகக செயதேயும, அவா குண தரய வசயரானபடியால, அவருகு ரஜஸ்தமோ குணங்கள மேலிடடிருகும பொழுது அவரிடமிருநது வெளிவநத புராணங்களை த்யஜிதது விடடு ஸதவ குணம மேலிட்டிருகுதம பொழுது அவா சொனனவறறை ஸவீகரிதது வேணடும' எனறு நிதரிசனம செயதா. 'அது தான எபபடி விளகும?' எனபதை, 'எவையெவை விஷ்ணுவின் மாஹாதமயதததை கொணடாடுகினறன

அஸ்ய தாத்பர்யநிர்ணயாதிகரணஸ்ய வாக்யம் ஸமன்வயாத்

"வாசம் உதஸ்ரி வஸ்ய கரவிணேः வாசாஜனி வம்ஸ்ருதிஸ்ரவஸ் யஸ்ய பீதஸோமாதிழ",

---

செயதகூடுமெ? எனனில், பூவாபர பாயாலோசகம செயது அதனால தாதபாயததை நிசசயிகும பகுததில், அநத விரோதததுகு நிவாஹம ஏற படுமெனறு கீழே சொலலி இருகிறோம 'வாசம் உதஸ்ரி" "ஸ்ருஷ்ட

வோ அவையவை ஸதவ குணம மேலிட்ட காலததிற சொலலபபடவை' எனனும பரமாண வாகயததால் தெளிவிதாரா இது தான் இதுவரையில சொனன விஷயம இனி, 'பௌருஷேயங்களாயுளள புராணஙகளின பராமாணயததையும அபராமாண யததையும அநத புராணஙகளின வகதாவினுடைய குணதுகுணமாக நிதாரணம செயவது உபயநமேயாயினும, அபௌருஷேயமாயுளள வேத வாகயஙகள பரஸபரம விரோதிததால் அவவிடததில் எவ்விதம நிவாஹம செயயகூடுமெ?' என்னும விஷ யததை விசாரிகிறோ

தாத்பர்யநிர்ணயாதிகரணஸ்ய வாக்யம் ஸமன்வயாத்—'மேழில, அபேத சருதி களெலலாவறறுகும பூவாபர பாயாலோசனை முதலியவைகளைச செயது அது வழியாக அவைகளின தாதபாயததை நிசசயிதது எமமாதிரி நிவாஹததைச செய தோமோ, அமமாதிரியே இவவிடததிலும அவிரோத நிவாஹம செயய கூடும எனறு சொல்லுகிறோ இவவிடததில சஙகிகபபடும விஷயம எனனவெனறால:—'சில சருதி வாகயஙகள சிவனை ஜகத காரண வஸதுவாசவும ஆகையால அவனே த்யாநிகபபட வேணடியவனெனறும கூறுகினறன; மறறும சில வாகயஙகள பரஹ்மாவையும இநதரனையும வேறு மறறை தேவதைகளையும த்யேய வஸ்துவாகப புகழகினறன. மறறும சில சருதிகள விஷ்ணுவை ஜகதகாரணமாகச சொலலுகினறன வேறு சில சருதிகள, பரஹமா விஷ்ணு ருதரன இவாகளெலலாரும உணடுபணணபபடுகிறார் களெனறும, இவாகளைக காடடிலும உதகருஷ்டமான வேறொருவனே ஜகதகாரண மெனறும சொலலுகினறன இவவிதம இருகையில ஸ்ரீமந நாராயணனே பரபரஹம மெனறும அவனை த்யாநம செயயதகுநதவனெனறும சில சருதி வாகயஙகளை மாதரம அவலமபிதது நாம நிதாரணம செயயகூடுமோ?' எனபதே

"வாசம் உதஸ்ரி . . . ." இதன் பொருள:—ஸகல இநதரியஙகளையும

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணுரு த்ரஸ்தாவை ஸர்வை ஸர்வகாரணம்; காரணேப்ய யெய்ய ஸர்வைச்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வை: ஸம்ஹாராகாலயெய் யெய்ய:" [ஸுபாலோபநிஷத்],

"யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோஸ்தி கஸ்சித்! வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்ட்யேகஸ்தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" [ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்]

"தத்தோ யத்பரதரம் தத்ரூபமநாமயம், யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித், ஸ்ருத்வா ஸர்வாணி பூதாநி யஸ்மிந் ஸர்வாத்மகே ஹரௌ, ஸர்வாத்மகபரிஜ்ஞாநாத்ஸர்வம் ஸர்வத்ர ஸித்யதி" ,

---

ரூபத்வம்ச:", 'யஸ்மாத்பரம்", "தத்தோ யத்பரதரம்", 'யத்பரம்:," தத்ஸர்வம்" இதயாதியான வாகயஙகளுகும, கீழே பரதிபாதிகபபடடுளள

பாஹ்ய விஷயஙகளிலிருநது நிரோதம செயது கொணடு அவைகளைப பரமாதமாவினிடததில நிலை நிறுததி ஈசாநநே த்யாநம செயயவேணடும

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ." இதன பொருள —பரஹ்மா விஷ்ணு ருதரன் இநதரன இவாகளெலலாரும உணடி பணணபபடடிருகிறாகள ஜகத காரணமொனறே உணடுபணணப படுகிறதிலலை அது தான த்யாகம செயயபபடட தகுநதது. ஸாவைச வாய ஸமபநநஙகளுகும ஸாவைசவரஙகளுகமுளள சமபுவே ஆகாசததின நடுவில் த்யாநிக கத தகுநதவன

யஸ்மாத்பரம் :—இதற்கு ஆபாதத: தோன்றும அாதமாவது' 'எவனைக காட்டிலும பரமான வஸ்துவும அபரமான வஸ்துவும இலலையோ, எவன வருக்ஷம் போல ஆகாசத்தில ஒருவனுக நிறகிறானே, அவனாலே இநத விசவம முழுவதும பூர்ணமாய இருக்கின்றது அதற்கு மேறபட்டது யாதொன்று உணடோ அது ரூபமறறது, தோஷமற்றது எவர்கள் அதை அறிகிறாகளோ அவாகளே மோகஷததை அடைகிறார்கள், மறறவர்களெலலோரும் துககதையே அடைகிறாகள அநத வஸ்துவுககு எவ்விடதிலும முகம சிரஸ் கழுதது அது ஸாவ பராணிகளின ஹ்ருதய குஹையிலும வஸிகினறது ; அது ஸாவ வ்யாபி, அது சிவனெனபபடுமபகவானே.'

"யஸ்மாத் தத்ஸர்வம் நிவர்தந்தே யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ" [தைத்திரீயோபநிஷத்]

நாராயணனே பர பரஹ்மம் எனபதறகும் எபபடி தாதபாய நிசசயததால அவிரோதம சொலலகூடுமெ? எனனில இது மிகவும அலபமான விஷய

"யஸ்மாத் தத்ஸர் .. ..இதன பொருள —இநத ஜகத முழுவதும தமஸ்ஸாகிற அவஸதையில இருநத பொழுது, பகல எனறும இரவு என்றும எவவித கால விபாக மும இலலை; ஸத எனபதும இலலை, அஸத எனபதும இலலை, கேவலம சிவன் மாதரம இருநதான

உதாரணம்—இவை போனற மறறை வாகயஙகள "ஹிரண்யமஹ: வை வதாஉதாமெ" இதயாதியான வாகயஙகள சிவனே ஜகத காரணமாகச சொலவது போல பரஹமாவையும மறற தேவதைகளையும ஜகத காரணமாகச சில வாகயஙகள் சொல்லுகினறன அவை இவவிடாததில விவகஷிதஙகள இநத வாகயஙகளெலலாம இருககையில எவவிதம நாம 'நாராயணனே ஜகத காரணம்' எனறு நிதாரணம செயயகூடும? என்பதறான இவவிடாதில செயயபபடும சஙகை

சுத்யுபந்யாஸம்—இநதச சஙகை மிகவும அலபமானது இதைப பரிஹரிகக ஆரமபிகிறவராய, முதலில தமது பகஷததைச சொல்கிறார "வெதவிஸ்" இதயாதி யான சலோகததால, இவவிடாதில விவரிககபபடும ஸ்வ பகஷம எவ்விதம நிறகினற தெனறால —சருதி வாகயஙகளுள ஜகத ஸருஷ்டி பரளய பரகரணஙகளில காணபபடும வாகயஙகள பலவுணடு அவைகளுள முகயமானவை —(1) 'வெதிவ வொவெஷ்ய-மஹ சுவஸ்' (2) 'ஏஷ வா உஷ்டிகவாஹ சுவஸ்', (3) 'சுகா வாஜி தெக வனவாஹ சுவஸ்', (4) வனகொ ஹ வெ நாராயண சுவஸ். இவை யெலலாம ஜகத காரணம எது வெனனும அரதாதாதையே வெளியிடுகின்றன இவை களின பொருள—(1) ஸத எனபபடும வஸது வொனறே முதலில் இருநதது, (2) பரஹ்மம எனபபடும வஸது வொனறே முதலில் இருநதது, (3) ஆதமா வெனனப படும வஸது வொனறே முதலில இருநதது, (4) நாராயணன ஒருவனே முதலில் இருநதான இவவிடாதில் 'ஸத' 'பரஹ்மம' 'ஆதமா' 'நாராயணன' என்னும

உதயாதி; ‘நாராயணः வரம் வ்ருணே’ உதிய வரிவஸ்ரெவ வ்ருணிவாதி தில தெராவர்ய கயஉவிதிராயः? । ஸதயுஷெதஸ் ।

வெஷிஷ்வுவரவ்ரொகுவாகயுதரொவவ்ரஂஹிதாः ।
வெஷாः ஸரம்மா ஹரிம் வ்ராஹ-ஜ்ரமஜ்ஜநாதிகாரணழ ॥

ரென்றே நாம பதில சொலவோம ஸ்மருதி இதிஹாஸம புராணம மீமாமஸா நயாயஙகள இவைகளால உபபருஹ்மணம செயயபபடும வேதஙகள, தமது ஸகல அஙகஙகளுடனும, விஷ்ணுவையே ஜகதகாரண ஜகத ஸ்ருஷ்டி பரளயஙகளுக

சப்தஙகள வெவ்வேற வஸ்துகளைக குறிகின்றனவென்று சொல்லும பக்ஷதில அபபொழுது இநத வாகயஙகளெலலாம பரஸபரம விருததஙகளாக பரஸங்கிகும அது அநிஷ்டம பரஸபரம விருததம போலததோனறும வாகயஙகளுகு ஐக கணட யம சொலவது ந்யாயததுக்கு ஒததிருநதால அபபடிச சொலவதே உததமமன்றோ? இவவிடததில மீமாமஸா நயாயஙகளை அவலமபிதது ‘ஸத, ‘ப்ரஹ்ம’ ‘க்ருஷ்ண’ எனனும சபதஙகளெல்லாம நாராயணனிடததிலேயே பாயவஸிகினறன வெனறு நிரூபிபது ஸாத்யம. எபபடியெனில்—‘ஸத’ எனனும சபதம ஸததையுடன கூடிய வஸ்து வெலலாவறறையும குறிகினறது, அதாவது பருஹததாக (பெரியவையாக) இருப பவை அபருஹத (அளவுகு உடபடடவையாக) இருபபவை இவை யெலலாவறறுக கும அது வாசகம எனறதாயிறறு, ‘பரஹ்ம’ எனனும சபதம பருஹததாக இருகு மவைகளை மாதரம குறிகினறது ஆகையால ‘ப்ரஹ்ம’ எனபது ஸாமாநய வாசகமா கவும ‘பரஹ்ம, எனபது விசேஷ வாசகமாகவும ஆகினறது இமமாதிரியே ‘பரஹ்ம எனனும சபதம ஜீவனகளாகிற சேதந வஸ்துவையும பரதாநமாகிற அசேதந வஸ்துவையும குறிகினறது; க்ருஷ்ண எனனும சபதம சேதந வஸதுகளை மாதரம குறிகினறது. ஆகையால ‘பரஹ்ம’ எனபது ஸாமாநய வாசகம, ‘ஆதமா’ என்பது விசேஷ வாசகம அமமாதிரியே ‘ஆதமா’ எனனும சபதம ஸாவ சேதநர்களையும குறிகினறது; ‘நாராயண’ என்பது பரமாதமா ஒரு சேதநனை மாதரம குறிகினறது. ஆகையால, ‘ஆதமா’ எனபது ஸாமாநயமாகவும ‘நாராயண’ எனபது விசேஷமாகவும ஆகினறன. இபபடி பூரவம ஸாமாநய சபதமாகவும உததரோததரம விசேஷ சப்தமாகவும ஒரு இடததில் பரயோகம காணபபட்டால, அவ்விடத திலி பரயோகம செயயபபடடுளள ஸாமாநய சபதஙகளெலலாம அவைகளுகு விசேஷமாயிருகுகும சபதஙகளால குறிகபபடும வஸதுவிலேயே பாயவஸிகினை

"ஜந்மாத்யஸ்ய யதः" "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே, யேன ஜாதானி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி, தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்ம" இதி

குக காரணமாகச சொலலுகினறன. எபபடியெனில் —"ஜந்மாத்யஸ்ய யதः எனனும ஸூத்ரம சொலலுகிறபடி, "யதோ வா" இதயாதியான வாகயத திலிருந்து, ஜகததின ஜநமம முதலியவைகளுககுக காரணமாயிருககுமெ வஸது

றன எனபது ஒரு மீமாம்ஸா நயாயம அநத ந்யாய பரகாரம இவவிடததில், 'ஸத' எனனும ஸாமாநய சபதம, 'பரஹ்மம' எனபதால குறிகபபடும விசேஷததில பாயவஸிகினற தெனறும, 'பரஹ்மம' எனனும ஸாமாநய சபதம 'ஆதமா' எனபதால குறிகபபடும விசேஷததில பாயவஸிகினற தெனறும, 'ஆதமா' எனனும ஸாமாநய சபதம 'நாராயண' எனபதால குறிகபபடும விசேஷததில பாயவஸிகினறது எனறும விதிதிகிறபடி யால், இநத வாகயஙகளெலலாம நாராயணனையே ஜகதகாரணமென்று சொலலுகினறனவெனறு நிசசயிகககூடும இநத அரதததை நமது பூர்வாசாரயாகளின திவயஸூகதிகளில பஹுவாகக காணலாம. பினவருமெ ஸ்லோகம ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸூகதி.

"யந்மூலகாரணமவாப்ய ந வர்ஷிவாகெஸ்
ப்ரஹ்மேதி வா ஹரிரிதி வாத்மநிராயவா தத் ।
நாராயணஸ்திதி ஸமாஸநிஷ்டவீதி
ஸப்தாநுகீர்வர்ஷ்ருதயொவயந்தி ஸந்தः ॥"

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத" —இது பரஹ்ம ஸூத்ரஙகளில இரணடாவது ஸூதரம. காரண வாக்யங்களை உதாஹரிகபபு குமபொழுது ஸூதரத்தை முனனிடடுகொணடு லக்ஷண வாகயததைச சொலலுகிறார. இநத ஸூத ரததின பொருள் —ஸுவ்யக்த-விவித விசித்ர போகதரு போகய பூதமான இநத ஜகததுககு, யத —எதனிடமிருநது, ஜந்மாதி - உதபததி முதலியவை உண்டாகினறனவோ, தத்—அது, ப்ரஹ்ம - பரஹ்மம. "யதோ வா இமானி" இதயாதியான சருதி வாகயம, ஜகஜ ஜநமாதி காரணரூபமான லக்ஷணததைககொணடு பரஹ்மததை பரதிபாதிகக சகதமா இலலையா வென்று ஸம்சயம வர, அபபடி பரதிபாதிகக அது சகதமெனறு இநத ஸூத ரம சொலலுகின்றது. அபபடி அநத சருதிவாகயம சகதம எனபதைக குறிபபதற்காகவே இவவிடததில இநத ஸூதரம உதாஹரிககபபடடிருக கினறது.

"யதோ வா ..."—இது பருகு வலலி வாகயம. இதன பொருள் :- எதனிடமிருநது இநத பூதஙகளெலலாம உணடாகினறனவோ, எதை அந்த ராதமாவாகககொணடு அவை ஜீவிககின்றனவோ, எதில அவையெலலாம லயததை அடைகின்றனவோ அதை பரஹ்மமெனறு அறி.

ஜமஜ்ஞாஷிகாஸணம் ப்ரஹ்மைகஸ்யவமஸ்யதே। தது ஜமகாரணஷிவஸ்யைக ஸணைஷ்வர்யவமதேவஸ்ம் ஜமஷ்வர்யாதாகதாஜமஸ்ரிஷ்டதாஜமஷ்ஜயஷ்ரிதாஷி ஊர்வெத பரஸ்காரணம், ''ஸஹைவ ஸொம்யேதமக்ர ஆஸீத்'' இதி வாஜஸனெயாஹிதெரெதஸ்யவமஸ்யதே। சாபரெவாயஷ்டிஃ ''ப்ரஹ்ம வா இதமெகமெவாக்ர ஆஸீத்'' இதி ஸாவாந்தெர ப்ரஹ்மஸப்தெந வ்யவாஹிதஃ, தஸ்மாத்,

---

பரஹ்மமெனறே அறியபபடுகினறது அபபடி ஜகததுககு உபாதாந காரணமாகவும நிமிதத காரணமாகவும அநதாயாமியாகவும இருககிறவும, சருதி வாகயஙகளுள ஜகத ஸருஷடி பரளய பரகரணஙகளில காணபபடும வாகயங்களிலிருநதே அறியபபட வேணடியதுமான அநத ஜகதகாரண வஸது, ''ஸதெவ'' இதயாதி வாகயததில 'ஸத' எனனும சபதததால சொலலபபடும வஸதுவே எனறு அநத ''ஸதெவ'' இதயாதியான வாகயததிலிருநது அறியபபடுகினறது வேறொரு சாகையில காணபபடும ''ஸ ஹ்ர'' இதயாதியான வாகயமும ஜகததுககு காரணம யாது எனனும ஆகாஙகதையே விவரிககிறபடியால, 'ஸத' எனனும சபதததால சொலலபபடும அநதக காரண வஸது

தது - 'ஜகதகாரணம எதுவோ அது பரஹ்மமாக இருகக வேடடும. அநத ஜகதகாரண வஸ்து எதுவெனபது தெரியவிலலையே' என்று உணடாகக கூடிய சஙகையைப பரிஹரிககிறார. அதை அறிவதறகு ஜகத் ஸருஷடி பரளய பரகரணங்களில இருககும வாகயஙகளையே பாரகக வேணடுமென்று அநத வாகயஙகளை உதாஹரிககிறார. ''ஸதெவ ஸொம்ய..''. இது சாநதோகயம் 6-வ்து அதயாயததில காணபபடுகினறது இதன பொருளை 51, 52-வது பககங்களில் காணக

ஜமஷ்வர்யாதாகதா. ஜகததுககு உபாதாந காரணமும நிமிதத காரணமும எல்லாம, 'ஸத' என்று சொலலபபடும வஸதுவே. அது, ஜகததுககு அநதாயாமியாகவும இருநதுகொணடு பரம காரணமாகினறது எனபது இநத சருதிவாகயத்தின தாதபரயம. [உபாதாந காரணம நிமிதத காரணம இவைகளின் அரததம கீழே விளககப்படடிருககினறது]

இவவிடததில வேறு சில சஙகைகளும செய்யகூடும ''ந ஸஹ ஆஸீவ வஸவ கெவஸ்ரு:'' (மூதலில ஸததும இல்லை அஸத்துமில்லை, சிவன் ஒருவனே இருந்தான்) எனனும வாகயம சிவனுக்கு ஜகத காரணதவததைச சொலலுகினறதே, இதை அநாதரிகக கூடுமோ? என்பது ஒரு சஙகை. இதற்குப பரிஹாரம —'இவவிடததில 'சிவன்' எனனும சபதம அநதப

ஸத்யஸ்வரூப ஜ்ஞானஸ்வரூபாத்மகமித்யர்த்த: । தயோரைக்யம் தாவத்
‘ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம’ இத்யாதிஷு ப்ரஸித்தம் । தயோ
ரைக்யஸ்ய ஸ்வயம்ப்ரகாஶாத்மனோ ப்ரஹ்மணோ ஜகத்காரணத்வாதி
ப்ரதிபாதனாத் । ப்ரஹ்மணஶ்ச ஸத்யாதி ஶப்தானாம் ஸ்வரூபலக்ஷணத்வம்
ஸ்வரூபஸ்ய ச ஸத்யாதி ஶப்தானாம் முக்யார்த்தத்வம் ஸித்தம் । ப்ரஹ்மணஶ்ச
ஸத்யாதி ஶப்தானாம் ‘யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேன ஜாதானி
ஜீவந்தி யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம’ இதி
தைத்திரீயகே ஜகத்காரணத்வேன ப்ரஹ்மணோ லக்ஷணம் ப்ரதிபாத்ய
‘ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம’ இதி ப்ரஹ்மணஸ்ஸத்யாதி ஶப்தானாம்
ஸ்வரூபலக்ஷணத்வம் ஸ்வரூபஸ்ய ச முக்யார்த்தத்வம் ப்ரதிபாதிதம் ।

இந்த வாக்யத்தில் ‘ப்ரஹ்மம்’ என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. மற்றும் ஒரு சாகையில் காணப்படும் “ஸோ(அ)காமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தபோ(அ)தப்யத ஸ தபஸ்தப்த்வா இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத யதிதம் கிஞ்ச தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவானுப்ராவிஶத் ததனுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத் நிருக்தம் சானிருக்தம் ச நிலயனம் சாநிலயனம் ச விஜ்ஞானம் சாவிஜ்ஞானம் ச ஸத்யம் சானிருதம் ச ஸத்யமபவத் யதிதமஸ்ய தத் ஸத்யமித்யாசக்ஷதே” இதி ஸ்ருஷ்டேஸ்ஸத்யாதி ஶப்தானாம் ஸ்வரூபலக்ஷணத்வம் ஸ்வரூபஸ்ய ச முக்யார்த்தத்வம் ப்ரதிபாதிதம் ।

இந்த வாக்யத்தில் ‘ப்ரஹ்மம்’ என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. மற்றும் ஒரு சாகையில் காணப்படும் “ஸோ(அ)காமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தபோ(அ)தப்யத ஸ தபஸ்தப்த்வா இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத யதிதம் கிஞ்ச தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவானுப்ராவிஶத் ததனுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத் நிருக்தம் சானிருக்தம் ச நிலயனம் சாநிலயனம் ச விஜ்ஞானம் சாவிஜ்ஞானம் ச ஸத்யம் சானிருதம் ச ஸத்யமபவத் யதிதமஸ்ய தத் ஸத்யமித்யாசக்ஷதே” இதி ஸ்ருஷ்டேஸ்ஸத்யாதி ஶப்தானாம் ஸ்வரூபலக்ஷணத்வம் ஸ்வரூபஸ்ய ச முக்யார்த்தத்வம் ப்ரதிபாதிதம் ।

பெயருள்ள தேவதையைக் குறிக்கவில்லை, ஆனால் அதற்கு ‘ஸுகத்தைக் கொடுப்பவன்’ என்பது பொருள், ஆகையால் அது ஸுகப்ரதனுக்கிற நாராயணனை பக்கலிலே சென்று சேரும்’ என்பதுதான். ‘சிவ’ என்னும் சப்தத்தை நாராயண சப்த வாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி யோஜிப்பது போல, நாராயண சப்தத்தை சிவ சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி வாக்ய யோஜனை செய்யக் கூடாதோ? என்னில், நாராயண சப்தம் யோகரூடி (காரணவிடுகிறப் பெயர்), ஆகையாலே அம்மாதிரி சோகக்கொணாது என்று ஸமாதானம் சொல்வார்கள். “ஸுகயதி இதி ஸுகம்” என்பது யாஸ்யாம் ‘சிவ’ என்னும் சப்தம் யோகரூடி யன்றோ வென்றால், அது ஸாதாரண யோகரூடி என்றும் நாராயண சப்தம் அஸாதாரண யோகரூடி யென்றும் சொல்வார்கள். இன்னும் இதுபோன்ற மற்றை பல சங்கைகளுண்டு அவையெல்லாம் பராபத காலங்களில் விசாரிக்கப்படும்

“ஸுஹ்ருத் வா உத்ஸர்க்கஸ்.. .” “ஸோ(அ)காமயத ....” “ஸ்ருஷ்டேர் நாராயண.. .”. இவை ஸப்தஷட்கம்.

"யஜ்ஞ: வை ஸ்ரேஷ்ட கவயோ வயஸ்தி" இத்யாதௌ "நைநமூர்த்வம் ந திர்யஞ்சம் ந மத்யே பரிஜக்ரபே ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம

"யஜ்ஞ:.... ஸ்ரேஷ்ட இத்யாதயஶ்ச" —தவிரவும, நாராயணோபநிஷத்தில "யஜ்ஞ: வை ஸ்ரேஷ்ட கவயோ வயஸ்தி" எனறு ஆரமபிககும வாகயம,

---

"யஜ்ஞ" கீழில ஜகத காரணதததைக குறிககும 'ஸத்' 'பரஹ்ம' 'ஆதமா' இவை முதலிய சபதஙகளெல்லாம நாராயணனையே சொலலுகினறன வெனறு நயாயததை முனனிடடு உபபாதிககப்படடது இபபொழுது அநத உபபாதநதுககு மறறுமொரு பரமாணம கூறபபடுகினறது. "யஜ்ஞ வை ஸ்ரேஷ்ட" இதயாதியான வாகயம, தைததிரீய உபநிஷ்ததில காணப படுகினறது. இது, இவவிடததில பரதிபாதிககபபடும வஸது மறற ஸகல வஸதுகளைக காடடிலும பரமெனறும, இதைககாடடிலும பரமான வஸது ஒன்றும இலலையெனறும முகயமாகச சொலலுகினறது. அநத வஸது எது வெனறு அறிவதறகு வேணடுவனவான அடையாளஙகளும இநத வாகயஙகளில தெனபடுகினறன. முதலில "யஜ்ஞ வை ஸ்ரேஷ்ட" (ஸமூதரததினுள இருககும) எனனும ஸமூதர சாயிதவமான லிங்கம, 'அநத வஸது நாராயணனே' எனபதை ஸூசிபபிககினறது. இரணடாவது "விஶ்வஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய" (மினனல வாண முளள புருஷன) எனபதும, "சூதீயவணஂ தஸ்ய வாசி" எனனும வாகயம போல அநத நாராயணனையே குறிககினறது எனபது வயகதம. இநத வாகயததிற்கு நாராயண பரதவம சொலவதறகு இவையெலலாம லிஙகஙகள

தவிரவும, இநத "யஜ்ஞ" இதயாதியான வாகயம, இதறகுப பினவரும "ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷ புருஷ:." இதயாதியான வாகயததுடன ஒரே வாகயமாகிறபடியால, அதறகுக குறிபபாக நிறகும நாராயணனே இதறகும குறிபபாக இருததல வேணடும என்பதும இவவிடததில சொலலபபடும ஹேதுகளுள ஒன்று இவை இரணடும ஒரே வாகயம எனபது இவவிடததிற் சொலலபபடும கரமததால விளஙகும அநத கரமமாவது—"யஜ்ஞ வை ஸ்ரேஷ்ட கவயோ வயஸ்தி" எனறு ஆரமபிதது, "யதனநம் விஶ்வஸ்ய தாவேத ஹவஸ்தி" எனறு முடிநதவுடன, "ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷ புருஷோ ஹிரண்யமஶ ஆதஸ்த" என்னும வாகயம கூறபபடடிருகினறது இதன பொருள்—'ஹிரண்யமஶ:' எனறு ஆரமபிககும எடடு ருககளும இவவிடததில "யஜ்ஞ:" இதயாதியுடன சோதது படிககபபட வேணடும' எனபது தான ஆகையால ஒரே வாகயமாகினறன எனபது ஸபஷடம அபபடி இவை

உஹஉஸ்ஸஃ। ந ஹ்ரஂஸ்ஸ்ரஸ்ரெ திஷ்ட்டி ந ஸ்ரவஉஹஸ்ஸ்ரை ந அக்ஷ்ணோஷா வஸ்ஸ்ரீதி கஸ்ஸ்ர
ஸ்ரெநஸ்ரஂ। ஸ்ரஸ்ரஉ உநீஷா உநஹாஹி கஸ்ரஸ்ரெஸ்ரை யஹாஸ்ரஂ விஜ்ஞாஸ்ரஸ்ரதாஸ்ரை

'ஸ்ரெநஉஸ்ரஸ்ரஸ்ரஂ" இதயாதியான வாகயஙகளால, உபாஸ்ய வஸ்துவானது மறறை எலலா வஸ்துகளிலும காடடிலும பரமென்பதை விளககி,

---

ஒரே வாகயமாகிறபடியால இவைகளால நிரதிசயிகபபடடும வஸ்துவும ஒனறுகவே இருததல வேணடும ஹிரண்யமஹஃ இதயாதியான அநுவாகம நாராயண பரம எனபதறகு அதில தென்படும் "ஹிரண்யஸ்ரஂ ஸ்ரெ ஜுக்ஷ்டஂ வ்ரதஂ" எனபது ஸ்ருசகமானதால "யஉஜ்ஞஃ" இதயாதியும நாராயண பரமெனறு சொலவதறகு ஸஙகதேஹ மிலலை

இபபடி "யஉஜ்ஞஃ" இதயாதியான வாகயம, ஸ்ரௌதர சாயிதவம் விதியுத வாண புருஷதவம ஆகிய இவவிரணடு லிஙகஙகளாலும, லக்ஷ்மீ பதித வததை லிஙகமாக உடைய உததர அநுவாகததுடன ஏக வாகயமாகிற படியாலும நாராயணனையே ஜகத காரணமாக பரதிபாதிகினறது எனபது விததம "ஹிரண்யஸ்ரஂ மஹஃ" எனனும பதம, "ஹிரண்யஸ்ரமஹொஃ ஹ்ரீஸ்ரமஹஃ" எனகிறபடி நாராயணனையும குறிகுமாகையால அதற்கு 'பரஹமர' என்று பொருள கொளளவேணடிய நிரபந்தமிலலை

ஸுபஉ யெஃ நாரயணாநுவாகெ வ்ரவஂஸ்ரித —இவவிடததில 'நாராயண அநுவாகம' எனபதால "ஸஹஸ்ர ஸ்ரீர்ஷஃ புருஷஃ" இதயாதியான அநுவாகம சொலலபபடுகினறது "ஸஂஸஹஸ்ரஸ்ரவாஸ்ரெ" எனறு ஆரமபிக குமபரசநம முழுவதறகுமே நாராயண உபநிஷத எனறு பெயர இதில முன் இருபபதை பூர்வ நாராயண உபநிஷததென்றும பின இருபபதை உததர நாராயண உபநிஷததெனறும சொலவாரகள இநத உததர நாராயண உபநிஷத இநத பரசநததில் 11-வது அநுவாகம. 10-வது அநுவாகததின் முடிவில

"ஏஷோ விஷ்ணுர்விதாவ்ரவோ யதபுண்ரீகம புரமத்யஂ புருஷஃ ஸ்ரதராவி ஏஷோ மமாத்மா விஸ்ரோகஸ்ரஸ்ரஸ்ரிந யஏஷோஸ்ரை ஸ்ரஸ்ரஸ்ரை வெதாஸ்ரை வெதாஸ்ரை அவ்ரதிஷ்ட்டதஃ। தஸ்ரை வ்ரகூதிர்ஜ்ஞ ஸ்ரை யஃ வரஸ்ரஸ்ரஸ்ரவெதஸ்ரஸ்ரஸ்ரஃ॥"

ஹவஞ்தி'' ஜதீஜம் ஸுஷுஷ்ரூதுஸ்துஷ்யே வ்ரதிவாஜ்யீ, தஷ்டாதுஸ்தஸ்ம கிஜவி ந விஜ்ஞத உதி அ வ்ரதிஷ்டியஸ், ''சுத்ரீஸ் ஸம்ஹ்மதோ ஹிரண்யமஹ்ரு

''ந தஷ்யஸே'' இதயாதியால அனைதகாடிலும பரமான வஸது ஒனறுமிலலை எனறும பரதிஷேதிகினறது அதறகுப பிறகு வரும ''சுத்ரீஸ் ஸம்ஹ்மதோ ஹிரண்யமஹ்ரு உதஸ்ருள'' எனனும வாகயம, இதனுடன

எனனும வாகயஙகள காணபபடுகினறன இதறகுப பிறகு 11-வது அநுவாகம 'ஸஹஸ்ரபரஷ்ரும ஜெவம்'' இதயாதியாக ஆரமபிகினறது இவவிடதில ஸஙகதி எனனவெனறால—'10-வது அநுவாகதில, ''தறர விதயை'' எனனும ஒரு பரஹம விதயையைக குறிபபிடடு, அதனால உபாவிகபபடும தேவதை நாராயணனே எனறு சொனனபிறகு, 11-வது அநுவாகதில, ஸாமாநயமாகப பரவிதயா பரகரணஙக ளெலலாவறறிலும பரவஸதுவை நிரததேசிபபதாக காணப்படும 'பரபரஹமம' 'பரஞ ஜயோதிஸ' 'பரததவம' பரமாதமா' இதயாதியான சபதஙகளெலலாம நாராயணனையே நிரததேசிகினறனவெனறு சொலலப படுகினறது' என பதுதான

இதைச சறறு கவனிததுப பாபோம உபநிஷததுகளில அநேக பரஹமவிதயைகள உபதேசிகபபடுகினறன. அவைகளுள சிலவறறில, உபாவிக கபபடும வஸது 'ஸத' எனறும, மறறும சிலவறறில 'பரபரஹமம' எனறும, மறறும சிலவற்றில 'பரமாத்மா' எனறும் இமமாதிரி, உபாவிக்கப படும வஸது பலவிதமாக வயவஹரிகபபட டிருகினறது. இபபடிப பல விதயைகளில் பல பெயாகளால நிரததேசிகபபடும வஸது நாராயண ஒருவனே எனபது நமது விததாநதம இவவிதம விததாநதம செயவதற குப பல பரமாணஙகள உணடு அவைகளுள இநத உததர நாராயண அநு வாகததை நாம ஒரு பெரிய பரமாணமாக கரஹிதிருகிறோம அதாவது, ஸகல பரவிதயைகளிலும உபாஸயமாக நிரததேசிகபப படடுளள வஸது வின நிரததாரணததைச செயவதறகு இநத அநுவாகததில அநேக லிஙகங கள காணபபடுகினறன எனபதே அபபடி கரஹிபபதறகு முக்ய காரணம இதில, 'பரபரஹமமும நாராயணனே, பரததவமும நாராயணனே, பர ஜயோதிஸஸும நாராயணனே, பரமாதமாவும நாராயணனே' எனறு, இமமாதிரி பரவிதயைகளில சருதஙகளாயுளள சப்தஙகளை அநுவதித்து, அந தச சபதஙகளெலலாவறறிலும நிரததேசிகபபடும வஸது நாராயணனே எனறு தனிததுத தனிததுச சொலலபபட டிருகின்றது ப்ரஹம ஸூத்ர காரான பகவாந பாதராயணரும இமமாதிரியே அபிபராயப படடிருகிறா ரெனறு, அவருடைய பரஹம ஸூத்ரம 3-வது அதயாயம 3-வது பாதம 43-வது ஸூத்ரமாகிற ''ஸாம்பராயயஹ்ரு தத்ரி பூயஸ்துவி'' என்னும ஸூத்ரததிறகு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பாஷ்யம அநுகரஹிததிருகிறார அநத ஆத்தமே இவவிடதிலும சொல்லபபடுகினறது.

ஊதுஷ்ஷ:'' ஊதுஷ்ஷு தெநைகவாக்யதாம் மஹயதி। தது ஹோபாஸ்ய வாகயஸ்ய ''ஹரிம் து தெ முக்ஷேபு வதந்து:'' இதி நாராயண வெஷ்யவெதி

அந்த வாகயம ஒரே வாகபமாக இருபபதை அறிவிகினறது. அந்த ஸுஸ்ரீ: ஸம்ஹிதஃ இதயாதியான மஹா புருஷனபறறிப பேசும ருகுகுகள நாராயணனையே பரதி பாதிகினறன எனபது அவ

இந்த அநுவாகததிறகு இவவிதம ஸகல விதயோபாஸய நிசசாயகத வததை ஒதுதுகொளவதில சிறசில ஆகஷேபங்களை சிறசிலா செயவதுண்டு. (1) இந்த அநுவாகததுககு முன, பதாவது அநுவாகததின முடிவில தஹர விதயை பரஸுதுதமாக இருகினறபடியால, இதுவும அந்த விதயையை ஸம பந்தபபடட தெனபதும, ஆகையால அந்த விதயை ஸமபந்தபபடட வரை யில மாதரம இந்த அநுவாகம உபாஸய நிசசயம செயயகூடும எனறு நாம கரஹிகவேணடும எனபதும முதல ஆகஷேபம இந்த அநுவாகததில் காணபபடும ''வஜ்ரகொஶ வ்ருதீகாஶம்'' [தாமரஸ புஷபம போனற] என னும வாகயம, 'தஹர விதயையில காணபபடும ''யதா ஷ்ணுரீகம்'' இதயாதி யான வாகயததை பரதயபிஜ்ஞைப படுதுதுகிறது எனபதும இந்த ஆகஷேபத திறகு பலம கொடுகினறது இதறகு ஸமாதானம ஸ்ரீ பாஷயகாரா பின வருமாறு. அதுகரஹிதிருகிறா தஹரவிதயா பரகரணததில இந்த அநு வாகம காணபபடட போதிலும, ஆகையால அந்தத தஹரவிதயையுடன் இது ஏக வாகயமாவது யுகதமானலும, ஸகல பரவிதயைகளிலும சருதங்க ளான சபதங்கள இதில் அநுவதிகபபட்டு '' 'அவைகளால் நிததிதசிகப படடுளள வஸது நாராயணனே' எனறு விதிகபபட்டிருகிற படியால, இதை ஸகல விதைகளுகுமே ஸாதாரணமாக எடுதது கொளவதுதான உசிதமாகும இது தஹரவிதயை ஒன்றுகே ஸமாபபகமாக இருகும பக்ஷத்தில, 'பரபரஹமமும நாராயணனே, பரததவமும நாராயணனே' இத்யாதியாக பரபரஹம பரததவம முதலான சபதங்களின பரயோகமும, நாராயண பதததின ஆவருததியும செயயபபட்டிருகக கூடா வாகயங களின தாதபாயததை நிணயிபபதில இமமாதிரியான லிஙகங்கள, பரக ரணதைக காடடிலும பலீயஸ்ஸுகள் எனறு மீமாமஸகாக ளெலலாரும ஒதுதுகொண டிருகிறாகள 'வஜ்ரகொஶ வ்ருதீகாஶ' இதயாதியான தஹர விதயா பரதயபிஜ்ஞாபகமான சபதங்கள காணபபட்ட போதிலும, அது, 'இந்த அநுவாகததிறகு ஸகல விதயோபாஸய நிசசாயகதவமிலலை' என்பதை ஸுசிபபிககவேண்டும எனனும நிரபந்தமிலலை. முதலில ஸாம்நாயமாக நிர்தேசிகபபட்ட விஷயம பிறகு தஹர விதயை யாகிற விசேஷததில உபஸமஹாரம செயயப்படுகினறது எனறு தாத்பாயம சொல்லகூடும ''வெதஹ்ருதயஶிஂ வவ-ழி'' எனபதை ''தத்ர உவி'' என் பதில் உபஸமஹரிபபதுபோல இதைபபோன்ற மறறை ஆகஷேபங்களை வேறு பரகரணங்களில கண்டு கொளளலாம்.

தெளாதயதி। சுபதெயுஷா நாராயணாநுவாகெ வ்யவஸ்திதः। ‘ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம் தெவம் விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஸம்ஹிதம் விஶ்வஸ்ய ஏகம் பரிவேஷ்டிதாரம்’ விஶ்வஸ்ய நாராயணம் விஶ்வமெவெதம் புருஷஸ்தத்விஶ்வமுபஜீவதி - நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயணः பரः-

---

விடததில் தெனபடும “ஹரிஹ ஓம் தத் ஸதிதி நிர்தெஶः ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதः ஸ்ம்ருதः” என்னும் வாகயததால தயோதிபபிகபப படுகினறது இநத ஆததததையே நாராயண அநுவாகமும ஸபடமாக விளகுகினறது “ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம்

“வ்யவஸ்திதः” வயகதமாகச சொல்லபபட டிருகினறது. “யஜ்ஞः ஸஹஸ்ரதா” இதயாதியான வாகயததிற போல, கெவலம் ஸமூதர சாயிதவம மூதலிய லிஙகஙகளால கணடுகொளள வேணடியதிலலை, கணடோகதமாசக காணபபடுகின்றது எனபது தாதபாயம. ‘ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷ-ழி’—இதுபோன்ற இரணடாவது வேறறுமையை உடைய சபதஙகளுகது, இவவிடதில, முதல வேறறுமை ஆததமே செயதுகொளளப படவேணடும. “விஶ்வமெவெதம் புருஷः” எனறு, மேலும, முதல வேற்றுமையே காணபபடுகினறது. இமமாதிரி பரயோகம வேதததில உணடு. “யெநாவ்ருதம் வம்ஶ ஶிவம் ஶ ஸஹஸ்ரம் ஶ” எனனும இடம இதறகு ஒரு நிதாசநம தவிரவும, இரண்டாவது வேறறுமையின ஆததததை எடுததுக கொண்டால ‘அந்தத தேவனை [உபாஸிததல வேண்டும]’ எனறு ஒரு கரியா பதம அத்யாஹாரம செய்து கொளளுமபடி ஸமபவிகுமம அது கௌரவமாகுமாதலால, அதயாஹாரம செயதுகொளளாமல அநவயிபபதே யுகதமாகும.

‘விஶ்வாக்ஷ-ழி’ ‘ஸகல விஷயஙகளையும ஸாக்ஷாதகரிககும தனமையை உடையவன’ எனபது பொருள ‘விஶ்வஸம்ஹிதம்’ - ஸகல ஜகததுகளும் க்ஷேமததைச செயயகூடிய.

‘விஶ்வஸ்ய நாராயணம்’ —ஸகல ஜகத்துகளும ஆதமாவாக இருகிறபடியால நாராயணன் விசவமெனறு சொலலபபடுகிறான ஸவரூபததாலேயே விசவம நாராயணன என்பது ஆததமனறு. இநத ஆததம, பினவருமம, ‘விஶ்வமெவெதம் புருஷஸ்தத்விஶ்வமுபஜீவதி’ எனனும வாகயததால விவரிகபபடுகினறது.

நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம’—இதை ‘நாராயணः பரம்ப்ரஹ்ம’ எனறு எடுத்துககொள்ளவேணடும. ‘பரமம பரஹமம நாராயணனே’ எனபது பொருள. ஸமஸத பதமாக எடுததுககொணடு ‘நாராயணாக பரம்ப்ரஹ்ம [நாராயணனைக காடடிலும பரமான பரமஹமம] எனறு ஆததம செய்வது பூர்வாபர விருததம.

நாராயணவித்யா ஜ்யோதிராத்மா நாராயணः பரः - சுபாலோபநிஷத் கவி-
த்வம் விஷ்ணுர்வை - வஜ்ரகோபவ்யாகரணம்" இத்யாதிஷு;
"ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவः ஸேந்த்ரः ஸோக்ஷரः பரமः ஸ்வராட்" இத்யஞ்ச-
ந, ஸர்வஸாவாரண வாக்யைகவாக்யத்வாத் "அக்ஷர, சிவ, சம-
ஹ, பரப்ரஹ்ம, பரஜ்யோதி, பரதத்வ, பராயண, பரமாத்மா" இத்யாதி ஸர்வத்ர தத்தத்ப்ரணயனேந நாராயண ஸப்தஸ்ய தத்ரைவ ரூடத்வாத் தத்தத்ப்ரகரணஸ்ய தத்தத்ப்ரகாஶகத்வாத் தத்தத்ப்ரகரணஸ்ய தத்தத்ப்ரகாஶ்யத்வாத் தத்தத்ப்ரகரணஸ்ய தத்தத்ப்ரகாஶகத்வாத் அப்ராகிருதத்வாத், ப்ரஹ்மசிவயோ ரபி ஊர்த்வசிரோநாகாத்யா தவிஹிதத்வம் அப்ராகிருதத்வாச்ச ।। உஂஅ

ஸேவ்ய" எனறு ஆரமபிதது "ஸோக்ஷர பரம ஸ்வராட்" எனனும வரை யில காணபபடுமவாகயஙகளில், ஸகல சாகைகளிலும பரதத்வததை நிரததேசிபபன வாகக காணபபடுமே "அக்ஷர, சிவ, சமபு, பரபரஹம, பரஜயோதிஸ, பரதத்வ, பராயண, பரமாதமா' முதலான சபதஙகள எலலாம தம தமபகக்ல குறிகக்பபடுமே குணஙகளின வழியாக நாராயணனைக குறிதேத பரயோகம செயயபபடடிருககிறபடியால அவைக ளால நிரததேசிகக்பபடுமே வஸது அநத நாராயணனே என்றும, அவனைத தவிரதத மறறை வஸதுக்களெல்லாம அவன அதீநஙகளாயும, அவனுக்கு வயாபயஙகளாயும; அவனை ஆதாரமாக உடைதது யிருபபனவாயும, அவனுக்கு நியாமயஙகளாயும, அவ னுக்கு சேஷஙகளாயும, அவனை ஆதமாவாக உடைதது யிருபபனவாயும் நிற கினறனவென்றும, பரஹ்மா சிவன இவாகளும இநத்ரனைப போலவே அவனு டைய விபூதிகளுள அகபபட்டவாகள எனறும பரதி பாதிகக்பபட்டிருகின்றது

'ஸர்வஸாவாரண வாக்ய' - ஸர்வஸ்ய ஸ்ருதஜாதஸ்ய யவாக்ய (ஸமுதாயததை ஸ்தானமாக உடைய) எனபது அரததம 'ஸர்வ' எனபதறகு 'ஸகல ஸ்தானம' எனற பொருள உணடு. 'ஸர்வ: ஸர்வாவள ஸர்வநெய' எனபது நிகண்டு

'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ர ஸோக்ஷர பரம ஸ்வராட்' அநத நாராயணனே சதுர்முக பரஹமா, அவனே சிவன, அவனே இநதரன, அவனே முகதஜீவன,' இபபடிச சொலலபபடுமே ஸாமாநாதிகரணயம 'நாராயணனுக்கு, மறற சேதந அசேதந வஸதுகளெலலாம விபூதிகள' எனபதை ஆதாரமாகக கொணடது. இநதரனபோல, பரஹமாவும சிவனும அவனுடைய விபூதிகளுக்கு உடபடடவாகள எனபது தாதபாயம இவ்விதம சருதி சொல்லுகையில, பரஹ்மா சிவன முதலான வாகளே ஜகத காரணமெனறும, எலலாரையும காடடிலும பரமெனறும எபபடிச சொலலககூடுமே? எனபது குறிபபு.

'அக்ஷர'—எனபது முகதனைக குறிகினறது 'ஸ்வராட்' எனபதறகு 'காமபரதத்திறகு உட்படாமல இருபபவன' எனபது பொருள

வாகயம் கெவலுவரதகுவ்யதிவாஹதெகவரழ, கரயகு கிம்விஹவயத்ர விவியதெ। கஷ்டிரகெய வ்யதிவாஹிதஷய வஷுஷ்டாத்ரகெநாவஷிதஷய ப்ரஹண. உவாஹநாஹித, ''ப்ரஹவிஹாவொதிவரழ'' உதயாதிஷ வாகயாஞரெஷ விவியதெ।

இந்த அநுவாகத்தில் காணபடும வாகயம பரததவத்தை நிாணயிபதறகாகவே ஏற் பட்டது; ஆகையால அதைத தவிாத்த வேறு உபாஸநம முதலியதொனறும விதிக கபபடவிலலை இவ்விதம, மறறை எலலாவற்றையும காடடிலும பரமெனறு இந்த வாகயததில் பரதிபாதிகபடும பரஹமததின உபாஸநம முதலியவை, ''ப்ரஹ விஹாவொதி வரழ'' எனனும வாகயாநதரஙகளில விதிகபடுகினறன

உஷ அ வாகயழ—இநத ''ஸஹஸ்ரஸீஷா ஸெவழ'' இதயாதியான வாகயததின குறிபபை விளகுகினரா ''இநத வாகயததிறகு என பரஹமா சிவன முதலான தேவதைகள பரமாக அாதத்ம செயயகூடாது?' எனறு ஒரு சஙகையை செயது கொணடு, 'இநத வாகயததில தேவதைகளின் உபாஸநததைபபறறி ஒன்றும சொலலபபடவிலலை, எநத வஸது ஸாவகாரணம எனபது மாதரம சொலலபபடுகின றது' என்று பரிஹாரம சொலலுகிரா 'புருஷஸூக்தததில நிாணயிகபபடட புருஷ ததவமே ஸாவ காரணம' எனபதுதான இநத வாகயததின குறிபபு.

கரயகு—இநத வாகயததில் நிாணயிகபபடட பரமகாரண வஸ்து வின உபாஸநம, ''ப்ரஹவிஹாவொதி வரழ'' இது முதலாக வாகயஙகளால விதிகபபடுகின்றது

இதுவரையில், தமது பக்ஷதிறகு ஸாதகஙகளான பரமாணததை சொல்ல உபக்ர மிதது, முதலில் காரண வாகயஙகள், பிறகு ஸ்ரீ புருஷ ஸூகதம, பிறகு நாராயண அநுவாக வாகயம எனனும கரமததில் பரமாணஙகள உதாஹாிகபபடடன. ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும,

''நாவெக்ஷெ யதி ததொ ஹவநாகயஷூநி
நாரூம வ்ரஹ ஹவிதவெவ கூத வ்யவ்ரதிஃ''

என்பதால் காரண வாகயஙகளையும, பிறகு

''ஷ்வாஹாவிகாரவயிகாஸயெஸிதவ்யம
நாராயண! கயி நரவ்யதி வைதிகஃ கஃ?''

என்பதால் ஸ்ரீ புருஷ ஸூகதததையும, பிறகு

''ப்ரஹ்ம பிவஸ்ருதவ. வரஃ ஷ்ரேயஸி''

என்பதால் நாராயண அநுவாகததையும விவக்ஷிதது ஸவபக்ஷததை ஸதாபிததிருக் கிரா.

சுத, ''வ்யாணம் உதவி வஹ கரணெ'' உதயாதி வாகயம், வ-வ்யாகரணெ வரஸாதிநி கரணவ்யாணாதி வவ்யம் விகாரஜாதஸ்வவம்-ஹ்யதி தஸெவ வரஸாதாநம் வவ்யஸெஷ்யபாநம் யுக்தித உதி வரவ்ய-ஹஸ்மிதநாராயணஸெவெவ யுக்தம் விஷயாதி । ''வதிம் விஷ்வஸ்ய'' உதி,

---

''சுத''—இவ்விதம நாராயணனே பரமகாரணமென்று பரதிபாதநமாயிருக்கிறபடியால, ''வ்யாணம் உதவி'' இதயாதியான வாகயம பரபரஹ்மமாயிருக்கும நாராயணனுடைய தியாநதத்தையே விதிக்கின்றது என்று சொலலவேண்டும. எனென்றால, அந்த வாகயம, 'இந்தரியங்கள பராணன இவை முதலிய விகார வஸ்துக்களே விகாரவஸ்து அனறிக்கும ஸாவ காரணமாயும இருக்கும பரமாதமாவினிடத்தில உபஸமஹாரம செயயப்பட்டவையாக அநுஸந்தாநம செயதுகொண்டு, ஸாவத்துக்கும ஈசாநனாக (பரபுவாக) இருக்கும அந்த பரமாதமாவையே தியாநம செயயவேண்டும்' என்றனறோ சொலலுகின்றது? ஸாவ காரணமான வஸ்து நாராயணனே என்று நிணயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால, இந்தவாகயத்துக்கு நாராயணனிடத்திலேயே நோக்கு

சுத.—இவ்விதம ஸவபாவத்தை விவரித்துவிட்டு, கீழில் பூவ பக்ஷியால உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சருதி வாகயங்களின அர்த்தத்தை விவரிக்கப் புகுகிறார் 277-279 பக்கங்களைப் பாரக்க.

சுத:—ஆகையால. காரண வாகயங்களாலும ஸ்ரீ புருஷ ஸப்தத்தாலும நாராயண அநுவாகாதிகளாலும 'நாராயணனே பரமகாரண வஸ்து' எனபது விதிக்கிறபடியால் இது மாத்ரமன்று, 'பரஹ்மா சிவன முதலான வேறு தேவதைகள் நாராயணனால ஸருஷ்டிக்கப்பட்டு அவனால ஸம்ஹரிக்கப்பட்டும வருகிறார்கள என்பது விதிக்கிறபடியாலும' எனறும ஸூசிக்கப்படுகின்றது 'நாராயணனே பரம காரணம; மற்றை பரஹ்மா முதலானவர்கள் அவனுடைய விபூதியுள அடங்கினவர்கள்' எனபது விதித்தது விட்டால, பூவபக்ஷியால் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சருதிவாகயங்களுக்கு அர்த்தம சொல்வது அதிஸாஹஸம எனபது குறிப்பு.

''வ்யாணம உதவி ..'' இது, பூவபக்ஷியால உதாஹரிக்கப்பட்டவைகளுள் முதலான வாகயம இது ''.ரு.ம்ஹாநம் யுக்தித'' என்று முடிகின்றது இவ்விடத்தில் '.ரு.ம்ஹாந' எனனும சப்தம சிவனைக குறிக்கின்றதனறோ என்பது சங்கை. இதற்கு ஸமாதாநம—'இந்த வாகயம தியாநத்தை 'விதிக்கின்றது, தியாநிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவோ ஸாவகாரணமாயுள்ள வஸ்துவே, அந்த வஸ்து புருஷ ஸப்தாதிகளில் பரதிபாதிக்கப்படும நாராயணனுகிற புருஷோத்தமே; ஆகையால் இந்த வாகயத்தில '.ரு.ம்ஹாந' சப்தத்தால் குறிக்கப்படும வஸ்து நாராயணனுக்கே இருத்தல வேண்டும' எனபதுதான. தவிரவும '.ரு.ம்ஹாந' எனனும சப்தம நாராயணனையே முக்யமாகக குறிக்கின்றது எனபதும பரிஹாரம. இதற்கு ப்ரமாணம

"ந தஸ்யேஶே கஶ்ந" இதி அ தஸ்யைவ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி வ்-
யாஹந்யதா ।

கத வன, "ஸர்வேஶ்வர்ய ஜகந்வந ஸர்வேஶ்வர ஸம்ஹ்ருதகா-
ரணயே யேய" இதி, நாராயணஸ்யைவ வரதகாரணத்வ ஸம்ஹ்ர-
"ஸர்வஜ்ஞ அஸ்ய யோநிம் வியேதே । "கஶ்ந யேய ?" இதி ஶ்ருதி,
"காரணம் து யேய" இதி கார்யஜ்ஞத்வாதயேவ ஜகத்
காரணஸ்யேதாவ ஸ்வாபாவிகத்வ, தஸ்யைவ நாராயணஸ்ய வரத
காரணத ஸம்ஹ்ருதஸர்வஜ்ஞத்வ அ வரதகாரணவ்யதிரிக்தைகஸ்ய

எனபது வ்யக்தம ஸாவத்யகும ரசாநனும நாராயணனே எனபது, "வதிம விஶ்வ-
ஸ்ய" "ந தஸ்யேஶே கஶ்ந" இதயாதியான சருதி வாகயங்களால விளங்கும

"கத வன" ——இநத காரணத்திலேயே, "ஸர்வேஶ்வர்ய ஜகந்
வஸ்ய" இதயாதி வாகயமும நாராயணனுடைய த்யாநத்தையே விதிக்கினறது என
பது விளங்குகின்றது நாராயணனே பரம காரணமனறே ? 'ஸம்ஹ்ர' எனனும
சபதத்தாலும அவனே சொலலபபடுகிறானனறே ? "கஶ்ந யேய ? காரணம் து
யேய" இதயாதியான பரச பரதிவசநங்களால, 'காரணவஸ்துவே த்யாநம் செய
யத் தக்கது, காயவஸ்து த்யாநத்திறகு அநாஹ்ம' எனபது ஏறபடுகினறபடியாலும
'அபபடிபபட்ட பரமமான காரணவஸ்துவும நாராயணனே, ஸம்ஹ்ர எனனும சபதத
திறகு வாசயனும அவனே' எனபது பரமகாரணதத்தையே பரதிபாதிகும நாராயண
அநுவாகத்தில சொலலப்படடிருகிறபடியாலும, அவைகளுகது விருத்தமாக இநத

"வதிம விஶ்வஸ்ய" "ந தஸ்யேஶே கஶ்ந" எனனும வாகயங்கள இநத வாக
யங்கள நாராயணனேயே ஜகத்துகெலலாம பதியெனறும, அவனுகது மேறபடட ஒரு
வனும இலலையெனறும் சொல்லுகினறன

கதவன—"ஸர்வேஶ்வர்ய ஜகந்வஸ்ய ஸர்வேஶ்வர ஸம்ஹ்ருதகாரண
ஸகலயே யேய" எனபது இரணடாவது வாகயம கீழகக்றபபட்டுள்ள காரணத
தாலேயே இநத வாகயமும நாராயணனுடைய த்யாநத்தையே விதிக்கின்றது—எனறு
அறியவேணடும 'ஸம்ஹ்ர' எனபது சிவனுடைய பெயர அனறே ?' எனனும சங
கைகது, "விஶ்வாவ்யம் விஶ்ஸம்ஹ்ரவ்ய" எனற நாராயணனைக் குறிபபதாக
ஸம்ஹ்ர சபதம பரயோகிகபபடடிருபபது ஒரு ஸமாதாநம தவிரவும, பரகரண
மும் 'இநத வாகயம நாராயணபரம' எனபதை விளக்குகின்றது "கஶ்யேய.?'
[யார் த்யாநிக்கத தகுந்தவன ?] எனனும கேளவிகது, 'காரணம் து யேய,'
[ஸர்வகாரணமே த்யாநிக்கத தகுநதது] எனற பரதிவசநம செலலி யிருகிற படியால
பிறகுவரும் பரகருத த்யாந் விதி வாகயங்கள ஸாவ காரணதத்ப பறறியே இருததல்
வேண்டுமென்றே ? 'ஸாவைச்வர்ய ஸமப்நநந்' என்றும 'ஸாவேச்வரன்' என்றும ஸா

நாராயணாதபரம் வாக வஸ்து வ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய காரணஸ்யைவ யேயத்வப்ரதிபாதனாத் ।

யஜுஷி "தத்தே யஜ்ஞபதயே" இத்யாதிஷு பஞ்சாக்ஷராதீனாம் வாசகம் வ்யதிரிக்தம் இத்யுக்தம் பவதி, தத்வயஸ்ய வ்யதிரிக்தம் । தயாபி— "யஜ்ஞபதயே நாராயணாய விஷ்ணவே" இத்யாதிஷு பஞ்சாக்ஷராதீனாம் வாசகம் வ்யதிரிக்தம் இத்யுக்தம் பவதி । ஸாமஸு "யஜ்ஞாயஜ்ஞியம் விஷ்ணும் நாராயணம்" இத்யாதிஷு பஞ்சாக்ஷராதீனாம் வாசகம் வ்யதிரிக்தம் இத்யுக்தம் பவதி । அணீயஸ்த்வாத்— ஸூக்ஷ்மத்வாத், ஜ்யாயஸ்த்வம் ஸர்வேஷ்வரத்வாத், ஸர்வ-

---

வாகயதத்திற்கு வேறு அர்தத்தம கல்பிபபது, காரணவஸ்துவின தத்யேயதவத்தையே விதிககும இநத வாகயதத்திறகு யுகதமாகமாட்டாது

யஜுவி "—"தத்தே யஜ்ஞபதயே" இதயாதியான வாகயதத்தில் 'நாராயணனேகாடிலும பரதரமான வஸ்து ஒனறு உணடு' எனபது தோனறுகின றதே எனனும சஙகையும இதனாலேயே பரிஹரிகபபடடதாகி விடுகினறது. எபபடி யெனில் —நாராயணனேக காடிலும பரதரமான வஸது ஒனறு உணடு எனறு சொல வது," யஜ்ஞபதயே நாராயணாய விஷ்ணவே" இதயாதியான வாகயதத்திறகு அதயந்தம விருதத்மாகும. "யஜ்ஞபதயே" இதயாதியான வாகயதத்தின அர்தத்தம என்னவென் றால், 'எனேகாடிலும வேறுபடட ஒரு வஸதுவும, பரமான வஸதுவனறே' என பதுதான் அதாவது இநத புருஷனேகாடிலும எநத பரகாரதத்தாலும வேறுபட்ட தான ஒரு வஸதுவுககும, பரதவம எனபது இல்லை' என்று சொனனதாயிறறு. 'அணீயஸ்' என்பதறகு 'ஸூக்ஷ்மம' என்பதும, ஜ்யாய' என்பதற்கு 'ஸர்வேசவரன்'

வகாரணதத்தைக குறிககும் அநுவாதமும இநத வாகயதத்தில் காணபபடுகிறபடியால, எது ஸர்வகாரண வஸதுவெனறு பூரவம நிரதாரிகக படடிருககினறதோ அதுவே இவவி டதத்தில் த்யாநிககபபட வேணடுவதாகச சொலலபபடவேணடும எனபதும வயகதம அதறகு விருதத்மாக வேறு அர்தத்தம சொல்வது யுகதமாகமாட்டாது

யஜுவி "தத்தே யஜ்ஞபதயே—" இது மூன்றாவது வாகயம இந்த வாக யதத்தில தோனறும சஙகை எனனவெனறால—இந்த வாக்யதத்திற்கு ஸ்வார்தத்த பின வருமாறு ஒரு அர்தத்தம தோனறும —தத்தே —அதைகாட்டிலும, யஜ்ஞபதயே- யாதொரு பரதரமான வஸ்து உணடோ, அதுதான் அநுபம, அதுதான அநாம்யம். இநத அர்தத்ததைப பாரததால, புருஷஸூகதத்தில் ப்ரதிபாதிககபபட்டுள்ள புருஷ தத்வத தைக காட்டிலும பரதரமாக ஒரு வஸது உணடெனறு சருதி சொல்வது போலத தோனறும. இநதத் தோறறம தவறுதல எனபதறகு ஸமாதானம் சொல்லி, இநத வாகயதத்தின உணமையான அர்தத்ததையும விளகுகிறார்

முதலில, ஸ்வார்தத்த: தோன்றும அர்தத்தம அஸமபதத்தமாகும எனபது பினவருவ தால் விளகும. "யஜ்ஞபதயே நாராயணாய விஷ்ணவே" [எதைகாட்டிலும வேறு

வ்யாவிக்ருதாநி ஸர்வாணி ஸர்வஜ்ஞஸ்ய । வத அஜ்ஞாநிநிராகரணேந ஸர்வாவயவிநீயஸ்ய ஜ்யாயஸ்த்வம் அ நாவிஷ்கரோதி ॥ "யஸ்மாந்நாணீயோ நஜ்யாயோऽஸ்தி கஶ்சித்" இதி வாக்யஶேஷாத் நிஸ்ஸர்வ ஜ்யாயஸ்த்வம் நிஷித்யதே, தஸ்மாத் நிஸ்ஸர்வ வாசகம் ந யுஜ்யதே ।

கஸ்மாத் ஸர்வ வாகிநஸ்ஸர்வாத் இதி நேயுச்யதே । ஸர்வ ஶப்தேந வைஶ்வாநரே, 'தமேவ விதித்வாऽதி ம்ருத்யுமேதி நாந்ய பந்தா விद्यதேऽயநாய" இதி வாக்யஶேஷேண நிஸ்ஸர்வாத் தகே ஹேத்வர்தம் தஜ்ஜிஜ்ஞாஸ-

---

எனபதும பொருள. இநத புருஷனை ஸாவதாதையும வ்யாபிதது நிறகிறவனுகவும, ஸாவத்திறகும ஈசவரனுகவும இருகிறபடியால, இவனைத தவிரதத மறற ஒரு வஸதுவுககும அணீயஸ்ஸாக இருககும தனமையும ஜ்யாயஸ்ஸாக இருககும தனமையும இலலை எனபது வ்யகதம. இப்படி மறறை எலலா வஸதுவுகளும அணீயஸ்தவமும ஜ்யாயஸ்தவமும நிஷேதிககப்படுகிறபடியால, எவ்விதம இவனைகாடடிலும மறறொரு பரதவம சொல்வது யுகதமாகும?

'அப்படியானால ப்ரகருத வாகயததின ஆரததம எனன?' எனறு கேட்கக கூடும. வாக்யததின் அர்தமாவது—இநத பரகரணததின ஆரமபததில, "தமேவ விதித்வாऽதி ம்ருத்யுமேதி" இதயாதியால 'அநத புருஷனை வேதநம செயவதே அமருததவததிறகு ஹேது, மறற எதுவும அநத அமருததவததிறகு வழியாகமாடாது' எனறு பரதிஜ்ஞை செயதுவிட்டு, பிறகு "யஸ்மாத்பரம்" இத்யாதியான வாகயததால 'அநத புருஷனே எலலாவறறைக காட்டிலும பரதரமான வஸது' எனறு ப்ரதிபாதிககபபட்டிருககினறது. அதறகுப் பிறகு "ததோ யதுத்தரதரம்" எனனும ப்ரகருத வாகயம 'தத.'=இபபடி புருஷததவமே பரதரமெனறு கீழில பரதி

ஒனறும் பரமான வஸது அனறே] எனறு புருஷததவததைக காடடிலும பரதரமான ததவமொனறுமில்லை என்று நிஷேதிததுவிட்டு, அடுதத வாகயததில் 'ததோ யதுத்தரதரம்' [அநத புருஷததவததைக காடடிலும் யாதொரு பரதரமான வஸது உணடோ] என்று சொல்வது முனனுககுப பின விருததமனறே? இநத விஷயததை ஏட்டில் பின்வருமாறு விவரிததிருபபது அதிமாதரம ரஸஜ்ஞம "யஸ்மாத்பரம் நாவரமஸ்தி கிம்சித்" என்று ஒதினவைதது, 'அதுககு மேலே ஒனறு உணடு காண' எனனும போது, அஜ்ஞனுயச சொலலுமதனை; முதலிலே ஒதாதவன வாததை யாமதனை." [ஈடு 4-ம் பத்து, 10-ம் திருவாயமொழி.]

கஸ்மாத் ஸர்வ வாகீ ஸ்யாத்:—வாகயததின உணமையான அரததம் என்னவெனறால—தத=கீழச சொலலபபட்டுளள ஹேதுவினால, உத்தரதரம்=ஸாவோதக்ருஷ்டமான, யத்=பூரணோகதமான யாதொரு புருஷததவமுணடோ, தத்=அநத ஸர்வஸ்மாத பரமான புருஷததவம, ஈஶ்வர=காமகருதமான பராகருத ரூப

ஸ்ரீவயதாம அ வ்ருத்திஜ்ஞாய, ((யஜ்ஞாத்ரம் நாவாரயத்தி கிம்சித்" உத்தரத்ர ஜ்ஞாத வ்ரத்ரஷ்ஸ்ரீ வெ-ருத்ரத்ரக்வம் வ்ருத்திவாதிழி । யத வ்ரத்ரஷ்த-க்வதெவொத்ரத்ரம், ததொ, ((யஜ்ஞாத்ரத்ரம் வ்ரத்ரஷ்தக்வம் தத்தெவாரத்ரம்-வஜநாரயழி, ய வனதஜிஜ்ஞாவெஜ்ரஜ்தா ஹவஞ்சி, சுயெதரெஜ்ர வதெவாவி

பாதிகபப படடிருககிறபடியால, '**யஜ்ஞாத்ரம்**' = அபபடி உததரதரமெனறு பரதி பாதிகபபடடுளள யாதொரு புருஷததவமுணடோ, '**தத்தெவாரத்ரம்வம்**' = அதுவே ரூபமறறது, '**தத்தெவாநாரயம்**' = அதுவே ஆமயமறறது, '**ய வனதஜிஜ்ஞாத்ரம்**' = இதை எவாகள அறிகிறாகளோ அவாகளே அமருததவதததை அடைகிறாகள, '**சுயெ**

மறறது; **சுநாரயம்** = காமததால ஏறபடுமெ ஸ்ரக துககாதிகளறறது **யவனதஜிஜ்ஞாத்ரஜ் தாவெஜ் ஹவஞ்சி**-எவா இநத புருஷ் ததவதததை உததரதரமெனறு அறிகிறாகளோ, அவாகளே அமருததவதததை அடைகிறாகள **சுயெதரெ ஜ்ர:வதெவாவி** யஞ்சி அபபடி யறியாதவாகள ஸமஸாரதததையே அடைகிறாகள '**வவ-ஜாநந ஸிரெரா மீரவ**" இதயாதி வாகயமும, "**வஹவஹ்ரஸ்ரீஷ்-ரா வ்ரத்ரஷ்**" இதயாதி வாக யததுடன் ஒரே ஆதததததை உடையதாதலால, பரமபுருஷஞ்ஞிற நாராயண விஷ்யமே. இநத வாகயததிறகு இப்படி ஆதததம சொலவதறகும **சுவாதத** தோனறும் ஆத ததிறகும் பேதம, வாகயததின முதலில உளள '**தத**' எனனும சபதததின ஆத ததததை சாரநது நிறகினறது '**தத**' எனபது பூவோகத புருஷ்ததவதததைப பரா மாசிககினறது எனபதும, '**உத்ரத்ரம**' எனபது ருதரபரமெனபதும பூவபகஷம; '**தத**' எனபது ஹேது பரமென்பதும '**உத்ரத்ரம**' எனபது ஸாவஸமாத பரஞ்ஞ புருஷ பரமெனபதும வித்தாநதம.

சுநயா உவ சு உமதவ்ருத்திஜ்ஞாஹ்யாம் விரத்ரயெத்த—இபபடி வித்தாந தம செயவதறகு ஹேதுவென? என்ரால, 'இவவிதம ஆதததம கொளளாவிடடால உபக்ரமததில் செயயபபட்டுளள பரதிஜ்ஞைகளுககு விரோதம ஏறபடுமெ' எனகிறா

இநத பரகரணம் எபபடி இருககினறது எனரால—முதலில.

"**தத்தெவ விதிக்வாதிஜ்ஞ தத்ரஜ்ரெதி, நாமநி வம்யா சுயநாய விஜ்ஞெதி**"

பிறகு "((யஜ்ஞாத்ரம் நாவாரயவி கிம்சித்...தெநெஜம் வ்ருணஜ்மெ வ்ரத்ரஷ்ணெ வவஜ்ழி",

முடிவில "**தத்தொ யஜ்ஞாத்ரத்ரம்.**"

இது வாகயஙகளின கரமம. இவைகளுள முதல வாகயததில புருஷ்ததத்வத்தை வேதநம செயவது அமருததவதததிறகு ஹேது' எனறும, 'அதைத தவிரத்த மறறை எதுவும் அமருததவதததிறகு வழி ஆமமாட்டாது' என்றும் இரணடு ப்ரதிஜ்ஞைகள் செயயபபடுகினறன நடிவில வரும் வாகயததில, 'அநதப புருஷ்தத வமே ஸாவஸமாத பரம' எனற சொல்லபபடுகினறது முடிவில் காணபபடும் வாக யததில் '**தத்தொ யஜ்ஞாத்ரத்ரம்**' எனபது அரூபம அநாமயம், இதை இவவிதம

யஜ்ஞி' ஊதி வ-ரா-ஷவெஉநஸ்ரீஉஜ தகவஹெத-கவம் தஹித ரஸ்ரீ அவயு-கவம் வ்ருதிஜ்ஞாதம் ஸஹெத-கஉ-வஸம்ஹஜ தழி ஈஅயுயொவகுஉமதவ்ருதிஜ்ஞா

தரெ. .....' = மற்ற எலலாரும துககததையே அடைகிறாகள இதுதான வாகயத தின் அாததம இவவிதம அாததம சொனனால் மாததிரம, கீழ பரதிஜ்ஞாதமாயுளள

அறிகிறவாகளே அமருததவததை அடைகிறாகள், மறறவாகள அமருததவததை அடையா' எனறு சொலலபபடுகினறது இதைப பாாததால் உபகரமததில சொல லப்பட்டுளள ஹேதுவே முடிவில ஹேது புரஸஸரமாக உபஸம்ஹரிகபபடுகினறது என்பது வயகதமாகவிலலையா? மூதலில சொலலபபட்டுளள அமருததவ ஹேது, புருஷ்தத்வ வேதநம; ஆகையால முடிவில சொலலபபடும அமருததவ ஹேதுவும அந தப புருஷ்ததவ வேதநமாகவே இருததல வேணடும ஆகையால "தெதாயஉ-தரு தாழி எனபதறகு விததாநதிகள சொல்லும மாதிரி அாததம் சொலவதுதான ஸங் கதமாகும. மூதலில் புருஷ்ததவ வேதநததை அமருததவ ஹேதுவெனறு சொலலி விட்டு, முடிவில 'அநதப புருஷ்ததவதததை காட்டிலும பரமான வஸது ஒனறு உணடு; அதை அறிவதுதான அமருததவ ஹேது' எனறு சொலவது பூவாபர விருத தமே ஆகும இதுதான் இவ்விடததில செயயபபடும உபபாதநம

யஹ்ருதாவரம் நாவரஉவிகிம்மிகி" எனனும் சருதி வாகயத்திறகு ஸ்ரீ-பாஷ்ய காரா செயதுளள அநவயம கவனிகக்தகுந்தது. "யஹ்ருஉவரம கிம்மிஉவி வரம நாஹ்" எனபது அவா செயதுளள அந்வயம. உளளபடி "யஹ்ருகி வரம கிம்மி உவி ஸவரம நாவி" எனறு அநவயம செயயும பக்ஷததில 'எதைககாடடிலும உதகருஷ்டதரமாக வேறு ஒரு வஸதுவும இலலையோ' எனறு மாதரம அாததம கிடைகாகும. அபபடி அாததம கொணடால, 'உதகருஷ்டதரமானது ஒனறுமிலலை' எனறு அப்யதிக நிஷேதம மாதரம செயததாகும; 'அவனுக்கு ஸமமானது ஒனறு மில்லை' எனறு ஸம நிஷேதம செயயபபட்டதாக மாடடாது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா செய துள்ள அநவயததிலோ வெனறால, அவனை ககாடடிலும உயாநத வஸதுவுமில்லை, அவ னுககு ஸமமும இல்லை, என்று ஸம அப்யதிக உபய நிஷேதம செயயபபட்டதாகின றது. பகவாந நிஸ்ஸமாப்யதிகனாதால், உபய நிஷேததததைக காணபிகாகும அாததம கொள்வதே சலாக்யம.

'அணீய' -இதறகு 'ஸூக்ஷமமாக இருகாகும தனமை' எனபது பொருள. அதாவது, 'எல்லாவறறினுளளிலும வயாபிகாகும தனமை' எனறு சொன்னதாயிறறு. ஸகல அசேதந ததவதததையம வயாபிதது நிறகினறது ஜீவாதமா; அநத ஜீவாதமாவை யும் இநதப புருஷ்ததவம வயாபிதது நிறகிறபடியால, இது ஸூக்ஷமமே 'ஜ்யாய:'- இதறகு 'ஸாவததுகாகும ஈசவரனுக இருகாகும தனமை' எனபது பொருள. இதில அணீய:, ஜ்யாய. இரணடு சப்தங்களும் நபுமஸக லிங்க சபதங்கள; கூரிகி எனபது புல்லிங்க சப்தம் இபபடி பரயோகம செயவது வேதததில உணடு

ஹ்யாம் விஷ்ணவேத்ய : வஷட்ஸ்வேவ ஸ்ரீமாணயோமித்ர ஸிவஸ-ஸ்வாஹியேயக்ஷம் "ஸாஸ்வதம் ஸிவமச்யுதம்" இத்யாதிநா ஜ்ஞாதவ்ய : வஷட் வஷ ஸிவஸ்வாஹியேய உத்யுங்க்ஷ்வேவ வக்ஷ்யதி "உஹாங் வ்ருஹவ்ரி வஷட் ஸக்வஸ்மை வ்ருஷ்ண்யவதக்ருதே" இதி ॥

உக்தேநைவ ந்யாயேந "நமஸ்தே அஸ்து விஷ்வ வஷ தேஜஸே."

புருஷ வேதநத்தின அமருத்தவ ஹேதுத்வமும மறறை ஒனறும அமருத்தவத்துககு மாகாகமாகாமல இருபபதும காரண புரஸஸரமாக உபஸம்ஹாரம செயயபபட்ட தாகும வேறு விதமாக அர்தத்தம சொலலும பக்ஷத்தில, ஆரம்பத்தில செயயபபட டுள்ள இரண்டு பரதிஜ்ஞைகளும விரோதிக்கபபடும இநத புருஷத்தவம எபபொழு தும எவவித அசுத்தமுமறறு பரிசுத்தமாகவே இருகிற தத்வமானதால, இது 'ஸிவ' எனனும சபதத்தால வயவஹரிக்கத தகுநதது "ஸாஸ்வதம் ஸிவமச்யுதம்" எனபதில இநத வயவஹாரத்தைக காணலாம ; தவிரவும, அடுத்துவரும வாகயமாகிற "உஹாங் வ்ருஹவ்ரி வஷட் ஸக்வஸ்மை வ்ருஷ்ண்யவதக்ருதே" என்பதில் இநத புருஷனே 'ஸிவ' சபதத்தால சொலலபபடுகிறான எனபது வயக்தமாகத தெரிகினறது

உக்தேநைவ ந்யாயேந—'நமஸ்தேஅஸ்து விஷ்வ வஷ தேஜஸே' இத்யாதி

வ்ருஷ்ணவேத்ய—"ஸவ-ஹ்ருதயஸிவோமீவ" இத்யாதியான வாக யத்தில "தஹ்ராத்வ-ஹ்ருதய ஸிவ" எனற 'ஸிவ' சபதம பரயோகமாகி இருக கினறதே எனறால, அநத 'ஸிவ' சபதம ஸ்ரீஹ வையே குறிக்கவேண்டுமெனனும நிரபந்தமிலலை எனகிறார 'ஸிவ' எனனும சபதத்திறகு அசுத்தியறற' 'சுத்தமான' எனனும பொருள உண்டு "ஸாஸ்வதம் ஸிவமச்யுதம்" எனனும வாகயத்தில அம்மாதிரி பரயோகம காணபபடுகினறது "ஸவ-ஹ ஸவ-ஹ ஸிவ. ஸ்ரீணாம்" எனற ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும இநத பரயோகத்தைக காணலாம ஆகை யால உபகரமத்தில காணபபடும பரதிஜ்ஞைகளுக்கு ஒற்று செயயபபடும அர்தத்திறகு இநத 'ஸிவ' சபத பரயோகம பாதகமாகாமாட்டாது

வ்ருஷ்ண வஷ—தவிரவும, அடுத்து வரும் வாகயத்தில, 'இநத ஸிவ சபதம பரகருத புருஷ தத்வத்தையே குறிக்கினறது' எனற வயக்தமாகச் சொலலபபடுகின றது "வஷட் ஸக்வஸ்மை வ்ருஷ்ண்யவதக்ருதே" எனபதிலுள்ள 'வஷட்' [இவண] எனனும சபதம, கீழில பரயோகம செயயபபட்டுள்ள 'ஸிவ' சபதத்தால சொலலபபடுமவ னையே பரத்யபிஜ்ஞாபிக்கினறதனறோ ?

உக்தேநைவ ந்யாயேந—"நமஸ்தேஅஸ்து விஷ்வ வஷ தேஜஸே" என்பது பூர்வபக்ஷியால கூறபபட்டுள்ள வாக்யங்களுள் நாலாவது வாகயம. இநத வாகயத்தி லும 'ஸிவ' சபதம காணபபடுகினறதே எனறால, 'கீழில விளக்கபபட்டுள்ள நயாய படி இநத வாகயமும நாராயணபரமே' எனறு ஸமாதானம சொலலபபடுகினறது கீழில விவரிக்கபபட்டுள்ள நயாயங்களான—(1) காரண வாக்யங்களெலலாம் நாராயண னுக்கே பரமகாரணத்வத்தை பரதிபாதிக்கினறன, (2) அநய பரங்களான நாராயண

உதயாதி ஸவ்ய பர்யந்த ॥

கிம்து, "ஸம்ஹர்யுர்வா" இத்யத்ர வாகே "ந தஸ்யோ கஶ்ச" இதி நிராகரணாத்யுக்தவாகே "நாராயணோ"

வாகயங்களும் கீழச சொலலபபடடுளள நயாயபபடி நாராயண பரங்களெனறே அரதத்ம செயயபபடவேணடும

கிம்து தவிரவும், மறறும ஒரு அமசம இவவிடதில அவதேயம அது எனனவெனறால —"ஸம்ஹர்யு வாரே" எனனும அநுவாகதில "ந தஸ்யோ கஶ்ச" [அவனுககு ஈசவரன ஒருவனும இலலை] எனனும வாகயமும, அதற்கு பிறகு 'நாராயணோ' எனனும அநுவாகதில "ஹரம் விவாஹம் தத்ரவாஹி தவ்யே", "யஜேரன்" எனனும வாகயங்களும காணபபடுகினறன இவைகளுள முதல வாகயதால சொலலபபடுமெ. எவவித ஒபபு உயாவுமறறிருககும புருஷனே "யஜேரன்" இதயாதியான வாகயதால மஹேசவர

அநுவாகாதிகளால அநத நாராயணனுககே ஸாவதத்தையும காடடிலும பரதவம நிசசயிகக படுகினறது, (3) பரஹமா ருதரன முதலானவாகள அநத நாராயணனால ஸருஷ்டிகக படுகிறாகளெனறும ஸம்ஹரிககபபடுகிறாக ளெனறும சருதிகள சொலலுகினறன; (4) 'ஶிவ' 'ஹிரண்ய' முதலிய சபதங்கள ருதரனுக குறிககாமல வேறு அரதத்தில பரயோகம செயயபபடடிருககிறபடியால, அவைகளை இவவிடதில ஸாதாரண சபதங்களாகவே எடுதது கொளளகூடும எனபதுமே இம்மாதிரியான நயாயங்களுக கொணடு, 'ஶிவ' முதலிய சபதங்களெலலாம, 'ஸத்' 'பரஹம' முதலிய சபதங்கள போல நாராயணனிடதிலேயே பாயவஸிகினறன எனபதை நிணயிகக கூடும்.

கிம்து . யஜேரன் வ்ரு: வ்ராகு: " எனனும வாகயம நாராயணனை பறறி பேசுகிறதே தவிர, அவனுககாடடிலும வேறுபடட வஸது ஒனறையும பறறிப பேசவிலலை எனபது, இநத வாகயதிறகு முனனும பினனும காணபபடும வாகயங்களை ப பாரதது தானே விளங்கும எனனும விஷயததை இபபொழுது உபபாதிகிறார சில விடங்களில சில வாகயங்களுககு நாராயண பரதவம வேறு பரகரணங்களில காணபபடும வாகயங்களைககொணடே நிணயிபபதுணடு, இநத வாகயதிறகு நாராயண பரதவததை நிணயிககும பொருடடு வேறு பரகரணங்களில் காணபபடும வாகயங்களை நாம தேடிப போகவேணடுவதிலலை என்பதே ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுளளம. முதல அநுவாகதத்தில காணபபடும "ந தஸ்யோ கஶ்ச" எனனும வாகயததை இவவிடதில எடுபபதன தாதபரயம, கீழ பரதிபாதிககபபடடுளள புருஷனுக காட்டிலும வேறு ஒரு வஸதுவுககு மேனமை சொலவது "ந தஸ்யோ கஶ்ச" [அவனுககு வேறு ஒரு ஈசவரனும இலலை] எனறு செயயபபடடுளள நிஷேதத்திறகு விருத்தம எனபதைக காணபிககும பொருட்டே

ஜ தஸ்யேஸ்வரஸ்ய வாசக ப்ரணவஸ்ய வாச்யஸ்ய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸர்வாந்தர்யாமித்வாதி ஸகல கல்யாண குணாத்மகஸ்ய ஸர்வாதிக நிரவதிக நித்ய நிரவத்ய நிரஞ்ஜன பரமவ்யோம நாதஸ்ய ஸ்ரீமந் நாராயணஸ்ய ப்ரதிபாதகத்வாத் ப்ரணவஸ்ய ஸர்வாதிகத்வம் ஸித்தம் ; தஸ்ய ப்ரணவஸ்ய ஸர்வாதிகஸ்ய ஸர்வாதிகேன ஸர்வேஸ்வரேண ஸர்வாந்தர்யாமிணா ஸர்வஜ்ஞேன ஸர்வசக்தினா ஸர்வாதிக நிரவதிக நித்ய நிரவத்ய நிரஞ்ஜன பரமவ்யோம நாதேன ஸ்ரீமந் நாராயணேன ப்ரதிபாதகத்வாத் ப்ரணவஸ்ய ஸர்வாதிகத்வம் ஸித்தம் ; ப்ரணவஸ்ய ஸர்வாதிகத்வாத் தத்ப்ரதிபாதகஸ்ய மந்த்ரஸ்ய ஸர்வாதிகத்வம் ஸித்தம் ; தஸ்ய மந்த்ரஸ்ய

னெனறு பரதிபாதிகபபடடு, "ஓஹரம விவரவம" எனனும வாகயததால தஹர புணடரீகதின மதயதில இருககும ஆகாசதிலுளளில இருபபவரகள உபாஸிககத தகுநதவனெனறு சொல்லபபடுகிறான "யஎஷோஉள" எனனும வாகயதில, மஹேசவரத தனமையை பரதிபாதிகுமிடதில, 'வேதஙகளெலலாவறறகும ஆதியும அநதமுமாக இருபது கொணடு அநதகாரணதால அவைகளுகு விதைபோனறிருக கும பரணவம என்பது யாதொனறு உணடோ, அநத பரணவதுகு விதையாக இருககும 'அ' என்னும் எழுதால சொலலபபடுமவனே மஹேசவரன' என றனறே சொலலபபட்டிருககின்றது? இதன கருதது எனனவெனறால — 'எல்லா வேதஙகளுகும பரகருதியாக இருகினறது பரணவம, அநத பரணவத

வெஷோஉஸ்ரேஷ்வதயா—இவவிடதில "யஎஷோஉள" இதபாதியான வாகயதின அரதம சொலலபபடுகினறது இநத வாகயதில ஹ்ரஸ்' என பதறகு பரணவம' எனபது பொருள வேததிறகு பரணவம உதபாதகமாகையா லும லய ஸ்தானமாகையாலும அது வேததின ஆதியிலும அநததிலும பரதிஷ்டித மாக இருகினறது எனறு சொலலபபடுகினறது "ப்ரஹ்மணஸ் ப்ரணவம குர்யாதாதாவந்தே அ ஸவாதா" எனபது மந வாகயம ஆகையால, பரண வம வேதததிறகு பீஜம அநத பரணவதிறகு 'அ' எனனும எழுதது பீஜம் 'அ' எனபது ஸமஸ்த சபதஙகளுகும மூலமன்றே? 'லீநம' எனபதறகு அநத ரூபததை அடைநதிருகிற' எனபது பொருள அநத 'அ' எனபதறகு யஸ் வாசக—அநத 'அ' எனனும எழுததால எவன பரதிபாதிகக படுகிறானே "வாச்ய" எனபதறகு 'பரதிபாதிககபபடும' எனபது பொருள இதறகு 'உதகருஷடன்' எனனும பொருளும உணடு அது இவவிடதில விவக்ஷித மனறு 'அ' எனபதால பரதிபாதிக்கபபடுமவன விஷ்ணுவே என்பது "ஸகாரேணாச்யதே விஷ்ணுர்வகாரேணாபிதீயதே ஹரிஸ்" "ஸகாரோ விஷ்ணுவாசகஸ்" எனனும சருதி ஸமருதிகளால விளஙகும.

ஓஹர வாசகஸ்ய 'ஓஹரம விவரவம' இதயாதியான வாகயம முத லில; அதறகுப பிறகு "யஎஷோஉள" இதயாதியான வாகயம தஹர புணடரீகத தின மதயதிலுளள ஆகாசதில இருபபதாக உபாஸிககபபடவேணடும எனறு முதல வாகயதில சொலலபபடுகின்றது யார அபபடி உபாஸிககபபடததகுநதவன எனறால, அவன நாராயணனுகிற மஹேசவரனே எனறு இரணடாவது வாகயம சொலலு கினறது

வ்யுத்பத்திஹேதவஸ்தாகாரவாச்யா யஃ வரஃ வாசயஃ ஸ உபஸ்தரஃ உக்தி । ஸ-
வ்யவாசகஜாதவ்யுத்பத்திஹேதுதாகாரவாசயஃ ஸவ்யவாசயஜாதவ்யுத்பத்தி ஹேது
நாராயணோ யஃ ஸ உபஸ்தரஃ உத்தரபதார்தஃ । யஸ்மாத்கு ஹமவதா ।

"ஸஹம் கர்கஹேவ்ய ஜமத வ்ருஹவ வ்ருத்யவஹ்யா ।
உத்த வரதரம் நாரயணீம்ஹிவ்ரி யநம்ஜய" ॥ [ஹ மீ 7—6,7]
"ஸகஸ்ராணாஸகாரொஸ்மி" [ஹ மீ 10—33]

உதி । 'ஸ உதி வ்ருஹ்' உதி ப்ரகுதெஃ நாரயணஸ்ய ஸகாரவாசயத்வம்,
"ஸகாரொ வை ஸவ்யா வாக்" உதி வாசகஜாதஸ்ய ஸகாரவ்யுத்பத்தித்வம்

திறகு பரகருதியாக இருபபது 'அ' எனனும எழுதது இபபடி பரணவததின விகருதியாச இருககும வேதம, தனது பரகருதியாயுளள பரணவ ரூபததை அடைந திருககினறது, 'அ' எனனும எழுததின விகருதிபாக இருககும பரணவம, தனது பரகருதியாயுளள 'அ' எனனும எழுததின ரூபததை அடைநதிருககினறது, அப படிபபடட பரணவ பரகருதியாயுளள 'அ' எனபதால சொலலபபடத தகுநதவனே மஹேசவரன' எனபதுதான 'அ' என்னும எழுதது, ஸகல சொலகளுகுகும மூலம, நாராயணன, சொலகளால் குறிககபபடிம வஸதுகக ளெலலாவறறுகுகும

ஸவ்யவாசக "யஜ்ஞாஜ்ஞள" எனனும வாகயததில காணபபடிம வசந வயகதியின் அபிபராயம வெளியிடபபடுகினறது 'அ' எனபதறகு எவன வாசயனே அவன மஹேசவரன எனறு சொன்னால போதுமாக இருககையில, '**தஸ்ய வ்யுத்பத்திஹேதவஃ யஃ வரஃ**' [பரணவததின பரகருதியாகிற அவஸதையை அடைந திருககும 'அ' எனபதறகு எவன வாசயனே] எனறு சுறறிச சொலவானேன எனறால, 'நாராயணன, சொலகளால் பரதிபாதிககபபடிம வஸதுகக ளெலலாவறறுகுகும மூலம, 'அ' எனபது சொல்களெலலாவறறுகுகும மூலம, சொலகளால் குறிககபபடிம வஸதுகக ளெலலாவறறுகுகும மூலமாயிருககுமவன, சொலக ளெலலாவறறுகுகும மூலமாயிருபப தால பரதிபாதிககபபடததகுநதவன என்பதை ஜ்ஞாபிககும பொருடடே' என்று விளகுகிறார

ஸஹம் கர்கஹேவ்ய நாராயணன, சொலகளால குறிககபபடிம வஸதுகக ளெலலாவறறுகுகும மூல பூதன எனபதையும, 'அ' எனபது சொலக ளெலலாவற றுக்கும பீஜமெனபதையும இநத வாகயம விளகுகினறது "**ஸஹஸ்ராணாஸகா ரொஸ்மி**" எனபது, இநத வாசயம வாசகம இரணடுகுமுளள ஸமபநததை விளக்குகின்றது இவைகளுகு சருதி வாகயஙகளும பரமாணஙகளாகச சொல்லப் படுகினறன.

தவ்யை "யஜ்ஞாஜ்ஞள" எனனும வாகயததில காணபபடிம 'மஹேச வரன' என்னும சபதம ஸாமாநய சபதமாக இருநத போதிலும், பரகரணததைப பாராகும பொழுது அது நாராயண பரமே எனறு விளகபபட்டது இபபொழுது, இதறகு அடுதது வரும அநுவாகததில், இநத நாராயண பரதவம தெளிவாகச சொல லப்பட் டிருககினறது எனபதை விளகுகிறார

அ ஜ்ஞாயதே, வாஅயீஜாதஸ்ய ஜ்ஞாவ்யத்வாதிக்யம் அ ஸ்ஜ்ஞ்ஷ்ய சதோ வ்யஜ்ஞாந: சகாரவாஅயீதாவ்யதிவாஹாரக் சகாரவாஅயீ நாராயண வஸ உஹோஜ்ஞர உதி ஸிஜ்ஞ: தவைவ ''ஸஹஸ்ரஸீர்ஷம் தெவ்ய'' உதி கெவலுவர்தக்ஷவிஸெஷவ்யதிவாஹாநவஸெண நாராயணாந்வாகெந ஸவ்ஜ்ஞாதர்க்ஷம் வ்யவஸீதி: சதெநாநாநயவஸெணாந்வாகெந வ்யதி-

---

மூலம அநத நாராயணனே மஹேசவரன' இதுவனரே இநத வாகயததின கருத்து? ஸ்ரீபகவானும இநத அர்தத்தை ''சஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய'' ''சர்வஸ்ய ராணாம்'' இத்யாதியான சலோகங்களால வெளியிடடிருகிறன வேதத்திலும. ''ச உதி ஜ்ஞாஜ்ஞ'' எனனும வாகயததிலிருநது. 'நாராயணன அ' எனனும சொலலால் சொலலபபடுகிறன' எனபதும, '' சகாரஸ்ய வை ஸவ்ஜ்ஞாவாசக:'' எனனும வாகயதிலிருநது 'சொல்களெலலாவறறுகளும 'அ' எனனும எழுததே மூலம' எனபதும விளங்குகினறன சொலகளால சொலலபபடும வஸ்துகக ளெலலா வறறுகளும பரஹமமே மூலம எனபது ஸபஷ்டமே இபபடி 'அ' என்னும சொல லுககு பரஹ்மமே குறிபபு எனறு சொலலபபடடிருகிறபடியால. அநத 'அ' எனனும சொலலால சொலலபபடும நாராயணனே மஹேசவரன என்பது விதத்மாகினறது எது பரதத்வம எனபதை பரதிபாதிபபதையே நோக்கதாக உடைய '' ஸஹஸ்ரஸீர்-

---

கெவலுவர்தக்ஷவிஸெஷவ்யதிவாஹாநவஸெண—இநத நாராயணந்வாகம, 'பரதத்வம சில விடஙகளில ஆதமா வெனறும, சில விடஙகளில ஜ்யோதிஸ எனறும இமமாதிரி பல விடஙகளில பல விதமாகச சொலலபபடுகினறதே! இவைகளுள எது பரதத்வம?' எனபதை நிணயிபபதறகாகவே பரவ்ருத்தம. ஆதமா' 'ஜ்யோதிஸ' இத யாதியான சபதஙகளால சொலலபபடுமவன நாராயணனே எனனும விஷயம [நாராயண வரம் ப்ரஹ்ம, நாராயண வரோ ஜ்யோதி:] எனபது முதலான வாகயங களால விளங்குகிறதனரே? இது தான இநத அநுவாகததின பெருமை

சகாரஸ்ய ''விஷ்வாயிகோ ராஜ்ஞோ ஹஸ்தி-ஸ:'' [ருதரன மஹாவிஷ்ணு, அவன விசவமெலலாவறறுகும உதகருஷ்டன] என்றும, ''வ்ருஜாவதி: வ்ருஜா ஸ்வ்ருஜத'' [சதாமுக பரஹ்மா பரஜைகளை ஸருஷ்டிததான] எனறும இவவாறு அநேக காரண வாகயஙகள, சிவன முதலானவாகளுகளுக காரணதவதததைச சொலபன வாகக காணபபடுகினறனவே! எனறு சங்கிதது, அநதச் சங்கைகளுகு ஸமாதானததை அநுகரஹிகிறார வாகயஙகளுள சில அநய பரஙகள், சில அநய பரஙகள, நாராய ணானுவாகததிறகு நாராயணனைத தவிரதது வேறு ஒனறையும பரதிபாத்யமாகச சொல வது ஸாத்யமிலலை ''நாராயணம் ஹரஜ்ஞேயம் விஷ்ணுதர்மம் வராயணி'' ''நாராயண வரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: வர:'' ''ஸஜ்ஞவ-ஜ்ஞிஷ்ணு தத்வ-ம் வ்யாவ்ய நாராயண: வ்ருத்த:'' இதயாதியாக 'நாராயணனே பர தேவதை' எனறு கணடோகதமாக இதில சொலலபபட டிருகிறபடியால, இது அநய பரமே. இபபடி அநய பரஙகளாயுளள வாகயஙகளுகும வேறு அநய பரஙகளாயுளள வாகயஙகளுகும பரபரம விரோதம வருமபொழுது. அநயபர வாகயஙகளுகு அநு குணமாகவே அநய பரவாகயஙகளை நயிப்பிகக வேணடுமெ எனபது ஒரு நயாயம. அநத நயாயததை அநுஸரிதது இவ்விடததில் மாதானம சொலலபபடுகினறது.

வாதிதம் வராதக்ஷேவ ஸ்ருயவரேஷு ஸவ-ஹவாகேஷு கேநாஉவி ஸ்வேந த்ரீயேநாநம் தஷெவெதயுவமஉயுத உதி "ஸாஷ்ஹுஷ்யா தம்வ ஷெஸ்ரா வாஉஷெவவக்ஷ" [ஸ்ரு ஸம்/-1—31] உதி ஸம்தாகாரேண நி-ணீ-உதிழ । தஷெதத்ரம் ஸ்ரூஹ கூதிக் ஸ்ரூஹஸிவாதி ஸ்வாஉவமதவிதி கெவது ஸ்ரூஹஸிவயொ: ந வராக்ஷ ஸ்ரூஹ்மம:, ஸஷ்ளிந நஸ்ருயவரே ஸ்ரூந-

---

ஷ-ழ0" இதயாதியான நாராயணநுவாகமும, அநத நாராயணனே எலலாருகளும பரன எனபதை நனருக விளகுகினறது ஜகதகாரணம யாது எனபதை பறறி பாதிகளும சிறசில வேத வாகயஙகளில வேறு வேறு பெயாகள பரயோகம செயயப படடிருநத போதிலும, அநதநத வாகயஙகளெலலாம அநய பரஙகளாகையால, அநய பரமான இநத நாராயணநுவாகதில பரதிபாதிகபபடுமதுவே பரதவமாக இருகதல வேணடும என்னும விஷயம "ஸாஷ்ஹுஷ்யா தம்" இதயாதியான ஸம்தாதில ஸம்தாகாராரால நிாணயம செயயபபடடிருகினறது 'பரஹ்மா' 'சிவன' போனற வேறு பெயாகளின பரயோகம செயயபபடட, அவைகளால பரபரஹ்மம சில சருதி வாகயஙகளில குறிகபபடடிருகினறது எனபதால மாதாம, 'அநத பரஹமா முத லானவாகளே பரபரஹமம எனபதுதான சருதியின தாதபாயம' என்று நிாணயிகப

ஸாஷ்ஹுஷ்யா கௌஷீதகீ பராஹ்மணம எனனும உபநிஷதில, பர தாததநன் எனனும ஒருவன ஒரு காலதில இநதரனுடைய ஸகாநதுகுபோய, 'மநுஷ்யாகளுகு எது அதயநதம ஹிதமோ, அதை எனகு உபதேசிகவேணடும' என்று கேடடதாகவும, அபபொழுது 'எனனையே நீ உபாஸதி செய' எனறு இநதரன அவனுகு உபதேசிததாகவும சொலலபபடடிருகின்றது இதன அாதநததை ஸம்தாகாரா விசாரிதது, இவவிடதில இநதரன, தனனையே உபாஸிபபதுதான ஹித தமம என்று சொலலுமபொழுது, 'தான' என்னும சபததால தனது அநதாயாமியா யுளள பரமாதமாவையே நிாததேசிததான எனறும, அபபடி நிாததேசிததுப பேசுவது சாஸதரஸ்தாகளுகு வழகமெனறும நிாணயிதிருகிறா அநத ஸநதாபபாதில் இநத ஸம்தாம காணபபடுகினறது. ஸம்தாதின அாதம—உவசெபா:—இநதரன செயத உபதேசமானது, ஸாஷ்ஹுஷ்யா—"வஷ ஸவ-ஹம்தாஸ்ராதா வஸெகோ நராயண:" எனனும சாஸ்தாரததைக கொணடே செயயபபடடது வாஉஷெவவக்ஷ—வாமதேவா எனனும மஹாஷி உபதேசம செயதுபோல வாம தேவர் அமமாதிரி உபதேசம செயதிருபபதாக பருஹதாரணயோபநிஷதில காணப படுகின்றது. பரமாதமா ஜீவாதமாவைச சரீரமாக உடைததா யிருகிறபடியால, ஜீவாத மாவைக குறிககும 'நீ' 'நான' எனனும சபதஙகள பரமாதமாவினிடதில பாயவஸா நம அடையும எனபது சாஸதரம இநதச சாஸ்தாரததைக கொணடு, 'பரஹமா' 'சிவன' முதலானவாகள சில காரணவாகயஙகளில ஜகதகாரணமாகச சொலலபபட டிருநதால, அவவிடஙகளில, 'பரஹமா' 'சிவன' இதயாதியான சபதஙகள, அவாக ளுள் அநதாயாமியாக இருகும நாராயணனிடதிலேயே முடிவடைகினறன எனறு நாம கொளளவேணடும எனபது கருதது

வாகெ தயொரிம்ஶ்ராஹித்ரூபீதயா தஷிஹ்மிதிக்ஷு வ்யவஹாரஹேதோ, க்ஷிதிஶ்
காஶவ்யாணாதிஶப்தைஃ வாம் ப்ரஹ்மாதிஹிதஶிதி ஹ்மிதாகாஶவ்யாணாதீ
நாம் யதா ந வ்யாக்யேழ

யத்ரூநிஶாஶம்கிதம்—“சுயு யதிஶஃஸ்திந் ப்ரஹுவ்ரூரெ ஶஹ்ரம்
வ்ரூண்டீகம் வெஶ்ட, ஶஹரொஃவ்ஹிஞ்ஞாகாஶஃ, தஷ்மிந்யஶ்ஶஹஶ்வெஷ்-
வ்யம், தஜ்ஞாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேழ” [தை. உ—வ்ரூ] ஜதீயே சூகாஶஶப்த
ப்ரெந ஜ்மஹ்ரூவாஹாகாரணம் வ்யவஹாரீ தஹ்ரவ்ருதிருத்தஃ கஶ்யசித்
தக்வவிஶெஷஶ்ரீ கூடெஷ்டவ்யதா வ்யவஹாரீதெ, கஶ்யசிகாஶஶப்தஸ்ய
நாஃரூபவியொநிர்வாஹகத்வஶ்ரவணாத் வ்ரூபஷ்ஸம்கெ வ்ரூபஷ்ஸ்ய

படமாடடாது, எனெனரூல, அநயபரமான இநத நாராயணநுவாகததில், ‘அந்த பரஹமா முதலான எலலாரும இநதரன போல பரஹமததின வீபூதிகளுள அகப படடவாகளே’ எனறு சொலலபபடடிருககினற தன்ரே? சிறசில சருதி வாக யஙகளில ஆகாசம’ பராணன’ இவை முதலிய சபதஙகளால பர ப்ரஹமம வயவ ஹரிகபபடடிருநத போதிலும அநதக காரணததால ‘பஞச பூதஙகள ஸமபததஙக களான ஆகாசம பராணன முதலியவைகளேயே பரததவமெனறு சருதி சொலலு கினறது’ எனறு சொலலகூடுமோ?

யத்ரூநிஶாழ மறறும சிலா பின வருமாறு ஒரு ஆக்ஷேபம செயகிரூாகள். “சுயு யதிஶஃஸ்திந்” இதயாதியான காதோகய வாகயததில, ‘ஆகாசம’ எனனும சபதததால ஜகததின உபாதான காரணததை பரதிபாதிதது, அநத ஆகாசததுககுள இருககும ஒரு ததவ விசேஷமே நமமால தேடபபடவேணடிய வஸது எனறும சொல லபபடடிருககினறது இநத ஆகாசமே ஜகததிலுளள பொருளக ளெலலாவறறுககும பெயா ரூபம இவைகளை நிரவஹிககினறது எனறும இநத வாகயததில் சொலலபபடடி

தயொரிம்ஶ்ராஹித்ரூபீதயா—பரஹ்மா சிவன முதலானவாகள இநதரனு டனகூட ஒரே பஙகதியில பரமாதமாவின விபூதிகளுள ளகபபடடவாகளாகப படிகக படடிருககிறாகள “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவஃ ஸெஃந்த்ரஃ ஸொக்ஷரஃ பரமஃ ஸ்வராட்” எனபது இநத அநுவாக வாகயம

சூகாஶ வ்யாணாதிஶப்தெப—நாராதோகயததில ஓரிடததில “ஸ்வ-ாணி ஹவா உஆநி ஹ்மிதாநி சூகாஶாதெவ ஸமுத்பத்யந்தெ சூகாஶஃ பராயணம்” [ஆகாசததிலிருநதே இநத பூதஙகளெலலாம உதபததியை அடைகினறன ... ஆகாசமதான மறறை எலலாவறறுககும உதகருஷடம, பராயணம] எனறு சொல்லப படடிருககினறது இமமாதிரியே மறறோரிடததில “ஸ்வ-ாணி ஹ வா உஆநி ஹ்மிதாநி வ்யாணதெவாதிஸ்ஸம்பிரஸ்ருஜ்” [பராணனே ஜகதகாரணமான வஸது] எனறு சொலலபபடடிருககினறது இநத வாகயஙகளுககெலலாம வேதாநதிகளெலலா ரும, ‘ஆகாசம பராணன முதலான சபதஙகளால பரமாதமாவே சொல்லபபடுகிறான’ எனறும, ‘பூதாகாசம முதலானவைகள சொலலபபடமாடடா’ எனறும அரததம செயதிருககிறாகள அநத நயாயததை அவலமபிதது, பரகருதததில், ‘பரஹமா’ ‘சிவன’ முதலான சபதஙகளுககும பரமாதமாவே பொருள எனறு கொள்ளவேணடும எனபது தாதபரயம

யத்ரூநிஶாழ—இவவிடததில ‘வயோமாதித வாதம’ எனறு வயவஹரிகபப

நாஸ்ரமிவயொः கதந்-முக்யஶப்தாத் ஸுகா ஸ்வயம்ப்ரயஹ்மேதாத்ரயா-ஷாஸ் ஸுதயஸ்ய ஸுஷ்வேஷ்வர்யதயா உவாஸ்யத்வம் வ்யாகீயதே' உதி தஷ்டத்ய நயிதவ்யாநாம் ஸுஜ்ஜ்ஷுராஷ்ட்ரவிதாம் ஸொஜ்யிழ । யதஷ்டத்ர ஶ்ருதிரெவாஸ்ய வாசிஹாரஶாஹ, வாக்யகாரஶ்ச । "ஏஷமொஷ்ஹிஸஞ்ஜராகாரஃ கிம் தத்ர விஜ்ஞாதவ்யம் யஜ்ஞேஷ்வர்யம் யஜ்ஞாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்" உதி ஸொஜ்திதெ, "யா வாஜ்ஞாஸயாகாரஷ்ட்ரவாஸ்ரெஷொஷ்ஞேஹ ஜுஜ்ய கூகாரஃ" உதீராஜ்நா ஸுஸ்ய கூகாரஸ்யைவாயுஸ்ய வாஜ்ஞவல்க்யஸ்யாத்மவயிகஜ்ஞஹ தத்ரிவம் ஸகுஜ்ஜமு-

---

ருகிறபடியால, ஆகாச சபதததால, ஜகததிலுளள பொருளகளுடைய பெயா ரூபம மு தலியவைகளுகுக காததாவாகப புருஷஸம்கதததில சொலலபபடும புருஷனே குறிகக படவேணடுமெனறே ? அநத ஆகாசததுகுளள இருககும ஒரு ததவ விசேஷமே, தேடப படவேணடிய வஸது எனறு இநத சருதி சொலலுமபக்ஷததில், அது 'அநதப புருஷ னுகுகாடடிலும வேறுபடட ததவ விசேஷமொனறு உணடு, அதுவே தேடபபடவேண டிய வஸது' எனபதைக குறிககவிலலையா ? இதுதான இவாகள செயயும ஆக்ஷே பம இது, அநதச சாநதோகய சருதியில பூவ அபர வாகயஙகளை ஸமகரமாகப படியாமலும வாகயகாரருடைய கரநததைப பாராமலும இருககுமவாகளால செய யபபடும ஆக்ஷேபம ஏனெனறால, அநத சருதியிலேயே இநத ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநம சொலலபபடடிருககினறது ; வாகயகாரரும இதறகு ஸமாதாநம சொலலி யிருககிறார இநதச சாநதோகயததில பரகருத வாகயததிறகுப பிறபாடு, "ஏஷமொ ஷ்ஹிஸஞ்ஜராகாரஃ கிம் தத்ர விஜ்ஞாதவ்யம் யஜ்ஞேஷ்வர்யம் யஜ்ஞாவிதவ்யம்'

படும வாதமொனறு அநுவதிககபபடடு நிராகரிககபபடுகினறது வயோமாதீத வாதி கள், சாநதோகயததில் காணபபடும ஒரு வாகயததை ஆதாரமாகககொணடு, புருஷஸூக தாதிகளால பரதிபாதிககபபடும நாராயணன் எனனும புருஷனேகாடடிலும வேறு உதகருஷ்டதரமான வஸ்துவொனறு இருககின்றதெனறும், அதுதான பரமபுருஷாத தததை அடையவேணடுமென்று இசசிபபவரெல்லாராலும உபாஸிககத தகுநதது எனறும் வாதிக்கிறாகள் அநதச சாநதோகய வாகயததில நாராயணன 'ஆகாச' சபதத தால வ்யவஹரிககபபடுகிறபடியால, இநத வாதிகளுகு 'வயோமாதீத வாதிகள' என்று பெயா 'வ்யோம' என்பதறகு 'ஆகாசம' எனபது பொருள 'ஸுதீத' என்பதறகு 'தாணடின' எனபது பொருள அதாவது—'ஆகாசம' எனறு வ்யவ ஹரிககபபடும நாராயணனேகாடடிலும உயாநதுளள வேறு ஒரு வஸ்துவை பரபரஹ்ம மாக வாதிபபவாகள எனபது அாதது. அநதச சாநதோகய வாகயம, அபபடிபபடட பொருள் ஒனறை பரதிபாதிககினறதா எனபது இவவிடததில விசாரிககபபடுகினறது அந்த வாகயததின் அாதமாவது—ஸுஹ்ரு ப்ரஹ்ம—பரபரஹ்மததின ஸதாந மாயுள்ள இநத உபாஸகனுடைய சரீரதத்தில, யதிதம் ஹ்ருதயம் வேஶ்மநி—அலபமாகவும தாமரைபபுஷ்பம போன்றதுமான யாதொரு ஹ்ருதயமாகிற ஸதாநம இருக்கினறதோ, ஸுஹ்ரு ஸுஷிரஃ—அநத ஹ்ருதயததினுள யாதொரு அதயல்பமான ஆகாசமொனறு உணடோ, தஸ்மிந்ஸுஷிரே யத் தத்ப்ரஹ்ம தஸ்மி

தாரணதயா வக்குஜமஹாயாரக்வம் அ வ்ருதிவாதி, "சுவஷ்டாரோஷாஹி தாः, வஷ சூத்ரா சுவஹதவாவ்ரா விஜரோ விஷ்ணுதீः .ஸ்தீஷ்கவ்ः". உதி சுவஹதவாவ்ருக்வாஷ்ஸ்தீஷ்கவ்வாரூத்ஜமாணாஷ்கம் தவிஷ்ண

[பராணிகளுடைய ஹருதயமோ சிறியது ; அதைகாடிலும் சிறியது அதனுள் இருகும ஆகாசம், அந்த ஆகாசதினுள நமமால தேடப்படவேண்டிய வஸ்து வொன்று இருகவும கூடுமோ ? அது யாது ?] என்று ஒரு ஆக்ஷேபம செயதுகொண்டு, அதன் ஸமாதானமாக 'யாவான்வா அயமாகாஷஸ்தாவானேஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஷः" [ஹருதயதினுள இருகும ஆகாசம எனனும சபதததால் சொல்லபடிம வஸ்து இநத லோகதில காணபடிம பூதாகாசமபோல மிக பெரியதே] என்று படிகபபட டிருகின்றது இநத ஸமாதானதின கருதது என்னவெனறால, 'ஹ்ருதயதினுள் இருபதாகச சொல்லபடிம 'ஆகாசம்' எனனும வஸது பரம புருஷனே, பூதாகாசம் போல அதுவும மிக பெரியது என்று சொலவதன தாதபாயம, அது அளவற்ற பெருமையை உடையது எனபதே அது ஸகல ஜகதிறகும காரணம, ஆதாரம்' எனபதுதான இவவிதம பரதிபாதிததுவிடடு, இநத சருதியே, பிறகு "சுவஷ்டாரோஷாஹிதாः" [இநத ஆகாசதில ஸகல கல்யாணகுணகணஙகளும சாசவத மாக இருகின்றன] எனறும, "வஷ சூத்ரா சுவஹதவாவ்ரா " [இநத ஆதமா எவ்வித காமதாலும ஒருபொழுதும ஸபாஷிகபபடாத வஸது] என்றும சொல் லுகினறது. இபபடிச சொல்வதானது, 'ஹ்ருதயதினுள் இருகும் பரம புருஷன்

ஜிஜ்ஞாவிதவ்ய—அந்த ஆகாசதினுளளிருக்கும் வஸ்து விசேஷமே தேடதகுந் தது, உபாவிக்கததகுநதது இநத வாகயதில் இருகும 'ஆகாச' சபதம் நாராயணனைக் குறிகினிறபடியால், அதறகுளளிருபபதாகச சொல்லபடிம வஸது நாராயணனைகாட்டி லும வேறுபட்டதாகவே இருகதலவேணடும' எனபது வயோமாதீத வாதிகளின வாதம. அது வேறுபடடது எனபதில் ஆக்ஷேபமிலலை, அபபடிபபட்ட வேறுபட்டுள்ள வஸ்து எது எனபதில் மாதரம விவாதம. வ்யோமாதீத வாதிகள் அதை 'வேறு ஒரு உயாந்த பரஹ்மம்' என்று சொலலுகிறாகள். 'அது அதீத பரஹ்மமன்று, அது அந்த நாரா யணனிடதிலுளள ஜகதகாரணத்வாதி முதலிய சகதியும அபரிஹதபாபமதவம் முதலிய குணஙகளுமே' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிபராயம் இப் படி அபிபராயபபடுவதறகு மூனறு காரணஙகள —(1) நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறு உயாநத வஸ்துவில்லை [ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே] என்று கீழ்ச சொல்லபபட் டுள்ள நிஷேதததறகு அநத நாராயணனைக காட்டிலும உயாநதுள்ள வேறொரு பரஹ் மததை ஒத்துகொளவது விரோதிகும ; (2) இநத சருதியிலேயே மேல்வரும் வாக் யஙகளைப் பாரததால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்லும ஆத்துமை சருதியின் கருதது என்பது விளஙகுகின்றது ; (3) வாகயகாரரும இமமாதிரியே விவரித்திருகிறார். இவை களின விஸதாரததை மூல கரநதததிலேயே காணக.

நிஹிதசித், வரஉவ-ரூஷவஸ் வரஉவ-ரூஷமணாஷகஹ்யாவி வ்ய
யமிஜிஜ்ஞாஸிதவ்யகுவ்யதிவிவாஹயிஷ்யா "தஸ்மிந்யத்ஞஹ்ருதெஷ்டவ்யம்"
உதீ-கூசித் ஸ்ரு-தைதேவ ஸவ-ம் வரிஹ்ருதம் । வாதஹ-கம் ஹவதி—
"கிம் தத்ர விஷ்யதெ யத்தெஷ்டவ்யம்?" உதி பொஷ்யஸ்ய ஸஹ்ரிந ஸவ-
ஸ்ய ஜமதஃ ஸ்ரஷ்ரகுஷ்டாயாரகும் நியந்ரகும் மெஷிகும் ஸவஹத-
வாவ்குவாஹயொ மணாரூ விஷ்ணு உதி வரிஹாரூ உதி ।
தயா அ வாகுயகாரவஅதம—"தஸ்மிந்யத்ஞரிதி காரவயவதெஸஃ"
உதி । காரயிதே உதி காரஃ, ஸவஹதவாவ்குவாஹயொ மணா உதீய-ஃ ।
வாதஹ-கம் ஹவதி—யதெதத்ஹரராகாஸவஹவாயம் நிவிஜ்ஜமத-ஷய-

எப்படி தேடபபடவேண்டியவனோ, அறியபபட வேண்டியவனோ, அபபடியே அவனுக குள்ளிருககும அபஹதபாபமதவம முதலிய எடடு குணஙகளும தேடபபடவேண டியவை, அறியபபடவேண்டியவை' என்னும கருததாலனறோ? 'தஸ்மிந்யத்ஞ வ்ருதெஷ்டவ்யம்" எனபதறகு இதுதான தாதபாயம "கிம் தத்ர விஷ்யதெ [இநத ஆகாசததினுள் தேடபபடவேண்டிய வஸ்து எனன இருககினறது?] எனனும கேள்விககு, 'இநத ஆகாசததினிடததில, ஸகல ஜகததையும ஸ்ருஷ்டிககிறவனுகவும அதற்கு ஆதாரமாகவும நியந்தாவாகவும சேஷியாகவும இருககும யோகயதையும, அபஹதபாபமதவம் முதலிய கலயாண குணகணஙகளும் இருககின்றன' எனபது ஸமா தானம இபபடியே வாகயகாரரும "தஸ்மிந்யத்ஞரிதி காரவயவதெஸஃ" என்று சொல்லியிருககிறார "காரஃ" எனனும சபதததிறகு "காரயிதே உதி காரஃ" [எவை எலலாராலும பரம புருஷாரததமாக இசசிககபபடுகினறனவோ அவை காமஙகள] எனபது வ்யுதபததி அவையாவன—அபஹதபாப்மதவம முதலிய குணஙகள இவ்வளவால சொல்லபபட்ட தெனனவெனறால—'ஸகல ஜகதின

வரஉவ-ரூஷமணாஷகஹ்யாவி விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யகுவ்ய—ஆலை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அாதத்ததிறகு இரணடு ஆக்ஷேபஙகள செயயகூடும —(1) குணஙகள் உபாவிகதத தகுநதவை யலலவே எனபது ஒனறு, (2) குணஙகளை மாதரம உபாவிகதத் தகுந்தவையாகச சொல்வது உபபநமாகுமோ? நாராயணனை யும் உபாவிகக வேணடுமெனறன்றோ சொலலபபடவேண்டும? எனபது இரண டாவது முதல் ஆக்ஷேபததிற்கு ஸமாதானம, பகவத குணஙகளையும பகவானைபபோல நாம தேடவேண்டும, அறியவேண்டும, த்யானம செயயவேண்டும எனறே சருதிபோதிக கின்றது எனபதுதான் இரணடாவது ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதானம் வாகயததின அாதத்ம எதிராளிகள் சொல்வது போனறதன்று எனபதே 'ஹ்ருதயததினுள யாதொரு ஆகாசம இருக்கின்றதோ அதுவும, அநத ஆகாசததினுள இருககும கல்யாணகுணஙகளும இவை இரணடுமே தேடததகுநதவை' என்பதுதான அதன அாதத்ம 'ஸஹ்ரிந வெஷ்டநி யொ உஹர குகாயஃ, தஸ்மிந யதுவ்ருதி-உ, தத்-ஹயஉவி ஸுவ்ருஷ்டவ்யம்' என்பது அந்வயம இபபடி 'அ' எனனும் ஒரு சபதததை அத்யாஹாரம செயது கொளவது கலிஷ்டமன்றோ? எனனில், இநத பரகரணத்தின் உபஸமஹாரததில்

விஹவதுயயீயும் வரம் ப்ரஹ, தஸ்மிந்யுக்தநிரவதிகம் கல்யாணகுணகம் தத்ரஹயக்ரவ்யுத்வெஷ்டவ்யம் விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி, யயாஹ—"சுய ய உஹாத்தாந உந்விஜ்ஞ வ்ரஜந்தி வதாம்ஶ்ச வதயாந்ச காமாந், தெஷாம் வைவைஷ ப்ரொகெஷ்ட காமஆப்தா ஹவதி" இதி।

யஃ வாக்யஃ காரணமெவைவ யெயதாவதிவாக்யவரே வாகெஷீ,

ரூபவதி ஸ்திதி ஸமஹாரம இவையெலலாவறறையும லீலையாக உடைய பரபரஹ்மமே, இநதச சாஸதோகயததில காணபபடுமி 'தஹர ஆகாசம' எனனும சப்தததால் பரதிபாதிகபபடுமி வஸ்து, அநத வஸ்துவும, அதனுள நிஹிதங்களாயிருக்கும அளவறற மஹிமையை உடைய அபஹதபாபமதவம முதலிய எடடு குணங்களும இவை இரணடுமே எலலாராலும தேடபபடவேணடியவை, அறியபபட வேணடியவை. இவை இரணடும தேடப்படவேணடியவை எனபது, இநதச சாஸதோகயததின் முதிவில காணபபடுமி "சுய ய உஹாத்தாந உந்விஜ்ஞ . . ." இதயாதியான வாகயததால் விளங்குகினறது

யஃ வாக்யஃ—'ஜகத காரணம எதுவோ அது ஒன்றே நிபாகம செயயத் தகுந்

'ய உஹாத்தாந ஸெதாம்ஶ்ச வதயாந்ச காமாந்விஜ்ஞ வ்ரஜதி, தெஷாம் வைவைஷ ப்ரொகெஷ்ட காமஆப்தா ஹவதி" [எவாகள இநத ஆதமாவை அறிநது, ஆதமாவை அறிவதுடன அதன் கலயாண குணங்களையும அறிநது பரலோகம போகிறாகளோ, அவாகள ஸவதநதராகளாகிறாகள்] என்று காணபபடுகிறபடியால் உபகரம வாகயததிலும அதுவே விவகஷிதமென்று சொல்லவேணடும; அதனால் அந்யாஹார கலேசமும ஸஹ்யமே என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

தஹ்ரஹயவ்யத்வெஷ்டவ்ய—இது கீழ்ச சொனனதை விளக்குகின்றது. "சுய ய உஹாத்தாந உந்விஜ்ஞ . . " இத்யாதியான வாகயததை இவ்விடததில் உதாஹரிப்பதும் கீழச சொலலபபடடுள்ள அபிப்ராயத்தை விளககும பொருட்டே

காமாஃ—இதற்கு 'கல்யாணகுணங்கள்' என்பது பொருள் என்பதைக் கவனிககவேணடும "வொஷ்டாத்தெ வைவ்ராஜாகாமாஃ, வைஹ ப்ரஹ்மணா விவபசிதா" என்னும தைதிரீய உபநிஷத வாகயத்திலும இநத அர்த்தத்தைக காணலாம்.

இநதத தஹரவிதயை தைதிரீய உபநிஷததிலும "ஆகாஶ விவாவ்ய" இதயாதியான வாகயததில பரஸதாவிகபபடுகின்றது அவவிடததிலும இம்மாதிரியே அரததம

யஃ வாக்யஃ—எவவிடததில் விஷ்ணு, கார்ய வஸதுகளுள ஒன்றுக படிக்கப பட்டிருக்கினறார? எனறால், 'சுய ப்ரஹ்மவிஷ்ணுரூத்ரெந்த்ராவெத வாவ்ய

ஸதத்யவராவாக்யவ்ருத்திவாஸிதவாதஸ்ஹேதவே விஷ்ணோ: காயத்வயெ
திவெஸ:, ஸ வ்யகாயத்வஹேதுதஸ்ஹேவ்யாவ்ருணம் கர்வத்தெ
ஜீவயா ஜமத்வகாராய வ்ரஹ்மாவதாரே உதயவமஹவ்ய:; யயா ஜீவயா
தெவஹேவ்யாவ்ருணம் கர்வத்த உவெஸ்ஹேம் வரவ்ரஹ்மெவ, யயா அ
வஹேயத்வஸ்பரஹ்மாஜஹேவ்யாவ்ருணம் கர்வத்த: வரவ்ரஹ்மெவ
ப்ரஹ்மணொ உரபராயிரஹ்மெண வ்ரஹ்மாவதாரே:, யயா அ ஹொவஸ்ப
ஹேவ்யாவ்ருணம் கர்வத்தெ ஹமவதெ ஹஹ்ஹாராவதாரணாய

தது' என்னும் விஷயததை பரதிபாதிககும இடததில், காயஙகளாக இருககும வஸ்துக்
களை சொல்லி வருவதன் நடுவே விஷ்ணுவும படிககப் படடிருககின்றாரே! அநய
பரமான நாராயணநுவாகததில் 'விஷ்ணுவே பரததவம' என்று சொலலபபட்டிருக்
கினறதன்றே? காயஙகளான வஸ்துகளுள் ஒனறாக இருககும வஸது, எபபடி
பரததவமாகும்? என்றால் அதறகு ஸமாதானம சொல்லபபடுகின்றது பரமாதமா
ஜகததின உபகாரததை உததேசிதது தன்னுடைய இசசா மாதரதததாலே லீலையாக
அவதரிககிறான் அப்படிபபடட அவதாரஙகளுள் ஒனறு இநத விஷ்ணு அவதாரமும்
எனறு அறிய வேணடும தனனால் ஸருஷ்டிக்கபபட்ட தன்னுடைய காயஙகளா
யுள்ள வஸதுகளின் நடுவில தானும் அவதரிதது, அவைகளின் எணணிககையைப்
பூரததி செயவது, அபபடி அவதரிககும பரபரஹ்மததின காரயம உபேநதரனுக
அவதரிதது தேவாகளின் எணணிக்கையை லீலையாக பூரததி செய்தாரன்றே? இப்
படி அவதரிபபது, தசரத நடைய புதரனாக ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து ஸூர்ய
வமசததின அரசாகளின ஸஙகீயையும, வஸுதேவ கருஹததில் பூ பார நிவ்ருத
தியை உததேசிதது ஸ்வேசசையாலேயே அவதரிதது சநதர வமசததின அரசாகளின்
ஸங்கீயையும் பூர்த்தி செயதது போலவே. ஜகததின ஸருஷ்டி பரளயம இவை

ஹ்மயனே' [ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்தரன் மூதலிய எல்லாரும ஸருஷ்டிக்
கப்படுகிறாரகள்] என்னும் உபநிஷத் வாக்யததில இநத வாகயம, "கஸ்ய யெயீ:?"
[யார் த்யாகிககப்படத் தகுநதவர்?] என்றும், "காரணம தஸ்ய யெயீ:" [கார
ணமே த்யாகிககததகுநதது] எனறும வ்யவஹரிககபபடும ப்ரகரணததில காணபபடு
கின்றது காரணமே த்யாகிகத தகுந்தெனறும, விஷ்ணு காயவஸ்துகளுள ஒன்
றென்றும் சேர்தது ஒரே இடததில சொலலபபட்டிருநதால், அது, விஷ்ணு த்யாகிகத
தகுநதவனறு என்று சொன்னதாகாதோ? என்பதறான ஆகஷேபம

வம்வ்யாவ்ருணம்—எணணிக்கையின் பூரததி தன்னால் ஸ்ருஷ்டிகப'
பட்டுள்ள ஜநதுகளின நடுவில் தானும அவதரிதது, அபபடித தன்னுடன கூடவே
அவர்களையும ஸமமாக சோதது படிககும படியான ஏறறததை அவாகளுகக
கொடுப்பதே 'அவாகளின எணணிககையின பூரததி செயவது' எனபதன தாதபரயம்

வெ அயா வஹ ஈசெவ மூஹெவதாரூ: । ஸூவஷி வூடைய வூகாரணேஷு நாராயண வஸவ வாரூகாரணதயா ஏகிவாஹுத உதி வேதவுசெ-வொகதி ।

யத்ரூபரு யவுஷிரஸி ரூஈசூன ஷ்வஸவெவுஷ்வயுஷ் வூவம்பி-தம், தஸ் ''ஸொரூத்ராஹுத்ரம் வூராவிஸ்'' உதி வாரூதாதவுவெஸாஹு-

---

முதலிய வ்யாபாரங்களே பரஸதாவிகளும பரகாரணங்கள எலலாவறறிலும, நாராயணன ஒருவனே பரம காரணம எனறு பரதிபாதிகபபடடிருக்கின்றது என்று ஏறகெனவே சொலலி இருககிறோம்

யத்ரூபரு:—அதாவ சிரஸ எனனும உபநிஷததில், ருதரன, 'நானே ஸகலத துகளும ஈசவரன' எனற ஸபஷடமாகச சொலலி இருககிறானே எனறால, அது 'அபபடி எனககு ஐசவாயம வநதது முழுவதும பரமாதமா எனனுள பரவேசிததிருக கிறபடியாலேயே'எனறு அநத சருதியிலேயே விளகபபடடிருககின்றது. இதனாலஅநத

ஸூவஷி வூடையவூகாரணேஷு—: கீழ்ச செயயபபடடிருபபது போல நிரவாஹம செயவது யுகதி யுகதமாகுமோ?' எனனும சஙகையைச சஙகிததாக கொணடு, 'வேறு பரபலமான பரமாணஙகளால நாராயணனே பரன என்பது நிணயிகபபட்டிருககிறபடியால இபபடி நிரவாஹம செயவது தான் யுகதியுகதமாகும' என்று சொல்லுகிறார

யத்ரூபரு:—அதாவ சிரஸ்ஸில் காணபபடும வாகயமாவது— "ஸெவா ஹ வெ ஷ்வமூ மொகஉமஆ । தம ஸெவா ரூஈசூவுஜூ 'கொ ஹவாஸு' உதி । ஸொரூஷுவீஸ் 'அஹமேகஃ வுயஉராஹம், வதாரி அ, ஹவிஷ்யாமி, அ; நாஸதியஃ கஸ்சிதூதோ வ்யதிரிக்த உதி; ஸொரூத்ராஹுத்ரம் வூராவிஸஹுத்ராத்ரம் வூராவிஸ்; ஸொரூஹம் ஸுஹூ' உதி [தேவர்கள ஒரு காலததில ஸவாகக லோகம போனாகள் அவாகள் அவ்விடததில் ருதரனைப் பாரதது 'நீ யார?' என்று கேட்டாராகள் அதறகு ருத்ரன, 'நான் ஒருவனே முன காலததில இருநதேன், இப்பொழுது இருககிறேன், இனியும இருக்கப போகிறேன்; என்னைத தவிரதது வேறு ஒருவரும இல்லை; பரமாதமா ஸகலததின் உள்ளிலும எல்லா திகுகுகளின் உள்ளிலும பரவேசிததிருககிறபடியால, நானே பரபரஹ்மம] இதில், 'ருதரன் தனககு இருபபதாகச சொலலிக கொள்ளப படும ஐசவர்யமானது பரமாதமாவின அநத: ப்ரவேசததால் ஏறபட்டதே' என்பது வ்யகதமாகின்றது.

இநத சருதி வாகயததை அாததம செயவதில், "ஸொரூத்ராஹுத்ரம் வூராவிஸ்; தி:ரஸ்ராத்ரம் வூராவிஸ்" எனபது ருதரனுடைய வாக்யமாக எடுத துக கொளளப்பட்டிருககிறது இதற்கு முன்னும "அஹமி" [நான்] சபதம், பின்னும "அஹமி" [நான்] சப்தம ப்ரயோகம செய்யப்பட்டிருககிறபடியால அவ்விதம் எடுத துக கொளவதே யுகதமாகும. இதறகு முன இருக்கும "உதி" என்னும

சுதி ஶ்ரு॰தெ॰ய॰வ வ்யாகு॰ழி । ''ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்'' இதி ஸூத்ரகாரேண ஸர்வஜ்ஞோ॰யமாத்மா வ்யாக்யாத: । யதோ॰க்த॰ வ்ருஹ்மணோ நாராயண: ।

''ஸர்வ:ப்ரமக்ஷாத்ப்ரஜ்ஞாஸ்ய ஸ ஸர்வஜ்ஞ ஈஸ்வர:।
ஸ்த்ய: ஸர்வ:ஸஹ॰ ஸர்வ:ப்ர॰ ஸர்வ॰ ஸர்வ:ப்ர॰ ஸர்வாத்மேதி ॥''

இத்யாதி । அத்ர ''ஸர்வ:ப்ரமக்ஷாத்ப்ரஜ்ஞாஸ்ய'' இதி ஹேதுவசநம் । ''ஸர்வ:ஸ்ரீரஸஹிதஸ்ய ஸர்வ:ப்ரஸ்ய ஸிஷ்யஸ்ய ஸ்துத்யர்த்த॰ ஸர்வ:ப்ரத: வ்யாக்ருத:

ஆக்ஷேபம் ஸமாதாநம் சொலலபபட்டதாகினறது தவிரவும், ஸூத்ரகாரரும், ''ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்'' [ப்ரஹ்ம. I 1. 31] எனனும ஸூத்ரததில் இவவாரூன ருதரன முதலிய சபதஙகளால பரமாத்மாவையே கரஹிகக கூடுமென்ற பரதிபாதித திருகிறார் பரஹ்லாதனும, ''ஸர்வ:ப்ரமக்ஷாத்'' இதயாதியான சலோகததில் இபபடியே விவரிததிருகிறார். இவவிடதில ''ஸர்வ:ப்ரமக்ஷாத்ப்ரஜ்ஞாஸ்ய'' [பரமாதமர் எலலாவிடஙகளிலும இருகிறபடியால] எனபது ஹேதுவைக காணபிகினறது பரமாதமா, தனகுச சரீரமாயுளள ஸகல சிதசித வஸதுகளுடையவும உளளில் ஆதமாவாக இருதுகொணடு எவவிடதிலும

சப்தம, ருதரனுடைய வாகயம அதனுடன் முடிநது விடடது எனபதைக காணபிக்கவில்லையோ வென்ரால, ''ஸ்ரீ'' எனனும சபதம இவ்விடதில ஹேதுவைக குறிகினறது எனபது அதறகு ஸமாதாநம அபபடி எடுதது கொள்ளாமல், ''ஸ்ரீ'' என்பதுடன் ருதரனுடைய வாகயம முடிநது விட்ட தென்றும, ''ஸர்வஜ்ஞரூபி'' இதயாதியான அவனுடைய வாக்யத்துகரு வெளிபபட்ட வாகயமெனறும் எடுதது கொணட போதிலும, கீழச சொல்லபபட்ட அரதமே கிடைகரும்; தனக்குள்ள ஜ்ஞாயதின் ஹேதுவை ருதரனே விவரியாமல், சருதி விவரிதததாக மாதரம எற்படும அதனால் எவ்வித பாதகமும இல்லை ஆனால், 'அந்த ஹேதுவை ருதரனே விவரிததான' எனபதே ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய அபிபராயம என்பது ''ஸ்ரீமதா ஹ்ருதயேநோதித'' [ருதரனாலே விவரிககப்பட்டிருகின்றது] என்னும் மூல க்ரந்த வாக்யததால் எற்படுகின்றது

ஶாஸ்த்ரயோநித்வா—302 வது பாகததில் இதன் அரதததைக காணக.

ஸர்வ:ப்ரமக்ஷாத்—இநத சலோகததின் பொருளாவது—'பரமாதமா எவ்விடதிலும வ்யாபிததிருகிறபடியால், நான் அவனே, என்னிடதிலிருநதே எல்லாம் உணடாகினறது; நானே ஸகல வஸது; [ஸாதாரணமாக இருக்கும என்னிடதிலேயே ஸகல வஸதுவும் இருகினறது' எனபதுதான் இதன் தாத்பாயம் மூல க்ரநதததிலேயே தெளிவாக விவரிகபபட்டிருகின்றது.

தா' இதி ஸர்வை: ஸப்தை: ஸர்வசரீரம் வராடாத்மதேவாதிபதீத்ய-
தி । ஸதம் "ஸஹஸ்ர" இதி ஸப்தை: ஸ்வாதந்த்ர்யகாரண்யகாரணம் வராடாத்மா-
நமேவாஸ்ரயேத் । ஸதம் உபாஸ்யத்வே "சூதேதேயஸ்ய தா மர்ஹீ
யாதஸ்ரசரே தஸ்மிந்தேதிதயாதிநாடஹ" இதி வாக்ய காரணே ।
காயசரஸ்ய காரணாவஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸர்வாவஸ்தாஸு விஷயஸ்ய சரீர: வர
ராடாதேவேதி "ஸர்வசரே தஸ்மிந்தேத:" இத்யுக்த ।
தஸ்மாத்மநோ ஸர்வாணி அ" [ஐ ஸர். 4-1-3] இதி ஸர்வாதாகாரணே
அ । ஸஹாஹாரதே அ ஸ்ரூயதே ஸர்வாவே ஸ்ரூயதே ஸர்வ வ்யதீயாஹ ।

வயாபிதிதிருகிறபடியால், ஸகல சபதங்களும் ஸாவதத்தையும சரீரமாக உடைதத
யிருககும பரமாதமாவையே குறிகினறன எனறு இநத சலோகததால சொலலபபடு
கினறது ஆகையால, இநத சலோகததில காணபபடும "ஸஹஸ்ர" [நான] என்னும
சபதம, நான எனபதால் நிரதேசிகபபடுமெ ஆதமாவை பரகாரமாயுடைய பரகாரியா
யிருககும பரமாதமாவையே சொலலுகின்றது ஆகையினால, வாகயகாரரும, "சூதே-
தேயஸ்ய தா மர்ஹீயாஸ்" இதயாதியால 'பரஹமம சேதநாசேதநங்கள் எலலாவறறி
னுடையவுமான உதபததிககுக காரணமாகிறபடியால, அதை எலலாவறறுககும
ஆதமாவென்று கரஹிதது உபாஸிகக வேணடியது எனபதுதான இதன கருதது"
எனறு சொலலி இருககிறார பரமாதமா காயாவஸதையில் ஸதூல சேதநா சேதநங்களை
யும காரணாவஸதையில் ஸூக்ஷம சேதநா சேதநங்களையும சரீரமாக உடைததாயிருககிற
படியால, 'ஸாவதத்தினுடைய உதபததிககும அவா காரணம' எனறு சொலலபபடுகின
றது. ஸ்மரகாரருடைய "சூதேதிதா..." இதயாதியான ஸ்மரமும இதறகு ப்ர

ஸர்வை: ஸப்தை:—எலலா சபதங்களும் பரமாதமாவையே குறிகினறன [208-213 வது பகங்களைப பாரக்க]

காயசரஸ்ய—'சேதந வஸதுகளெலலாம நிதயங்களாகையால் அவை
களின நிஷ்பததி எபபடி உபபந்நமாகும? ஆகையால "ஸர்வசரே தஸ்மிந்தேத:"
எனறு சொலவது அநுபபந்நம' எனறு சங்கிததது கொணடு ஸமாதானம சொல்லு
கிறார 'சேதநாசேதநங்களின ஸ்வரூப நிதயமே யாஞலும அவஸதையின பேதத
தால நிஷ்பததி உபபந்நமாகும' எனபதே ஸமாதானம இதுதான, 'காயாவஸதை'
எனறும 'காரணாவஸதை' எனறும இரணடு அவஸதைகள இவவிடத்தில் பரஸதா
விகபபடுவதன தாதபாயம

சூதேதி தஸ்மாத்மநோ ஸர்வாணி அ இநத ஸ்மரதினி பொருள:—
சூதேதி [ஸதாஸ்யாநம காயசர] —பகவானெத தனககு ஆதமாவெனறே அநு
ஸந்தானம செயயவேணடும, [தஸ்யைவ ஸர்வசர உபாஸிதாரஸ:] உபாத்மா—
அபபடியே பூவாகளான உபாஸகாகள உபாஸிதிருககிறாகள, [தஸ்யைவ ஸர்வா
ணி அ] ஸர்வாணி—அபபடியே சாஸதரங்களும உபதேசிகினறன

ஸஹாஹாரதே—எலலா ஜீவனகளும பரமாதமாவைத தமது அநதராதமாவாக

"தவாஜ்ஞாதோ ஜ அ யெ அாதெஸ் தெஹிஸுஜ்ஞிதாஃ ।
உதி ரூத்ரஸ் ஸுஹ்ருணஸ்ரூதெஸ்ஷாம் தெஹிநாம் அ வாரதெஸ்ஸுரோ
நாராயணொ ஜ்ஞாதோ தயாவஸ்ஸ்தித உதி । தயா ததைவ
"விஷ்ணுராதோ ஹமவதொ ஹவஸ்ரோஷிததெஜஸஃ ।"
உதி । ததைவ ।
"வநதள ஜள விவாயஸ்ரெஷ்ள வ்யாஹ்ருதெராயஜள வ்ரூதள ।
தஜாஜ்ஞி ஜுதவம்யாநள ஸர்வஷ்ஸுஹாரகாரகள ।"
உதி । ஸுஜ்ஞாததயாவஸ்ஸ்தநாராயணஜ்ஞி ஜுதவ்யள ஸுஹ்ருராஜ்ஞள
ஸர்வஷ்ஸுஹாரகாய ஜுகராவிதய்யஜ்ஞஃ ।

நாராயணகாரணக்ரவவாஜ்ஞம் ஸமாப்தி ।

மாணம. மஹாபாரதததிலும, பரஹ்மாவும ருதரனும பேசிககொள்ளுமிடததில், பரஹ்மா ருதரனேபபாரதது "தவாஜ்ஞாதோ ஜ அ" இத்யாதியான சலோகததால், 'நீ நான் மறறை தேஹிகள நம எலலாருககும பரமேசவரனுயிருககும் நாராயணனே அநதராதமாவாக இருககிறாா' என்று சொல்லி யிருககிறாா. அவவிடதில காணப்படும "விஷ்ணுராதோ", "வநதள ஜள" இதயாதியான சலோகஙகளும, 'பரஹ்மா ருதரன இவாகள் இருவரும, தமகளுள அநதராதமாவாக இருககும நாராயணனால் காணபிக்கபபட்டுள்ள வழியின் பரகாரமே ஜகததின ஸருஷ்டியையும ஸமஹாரததையும செயது வருகிறாாகள' எனறு சொல்லுகினறன.

நாராயணனே ஜகதகாரணப எனபதன்
உபபாதநம முறறிறறு.

உடைததாயிருககினறன என்பது விதநதமேயானாலும, பரஹ்மா ருதரன இவாகளும் அபபடிப்பட்டவர்களே எனபதை விசேஷிததுக காணபிக்கும பொருட்டு இநத மஹா பாரத சலோகம இவ்விடததில் எடுககபபட்டிருககின்றது.

வாரதெஸ்ஸுஃ—நாராயணனுடைய உள்ளிலும அவனே நியமிததுக்கொண்டு மற்றுமொரு ஆதமா ஒன்றுமிலலை எனபதை ஸூசிபபிப்பதறகாக இவவிடத்தில் 'பரமேசவரன' எனனும சபதம் பரயோகிகக படடிருககினறது. விஷ்ணுராதோ அளவறற தேஜஸ்ஸை உடைய ருதரனுககும நாராயணனே அநதராத்மா.

நாராயணஜ்ஞி ஜுதவ்யள— ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணததில் "தஜாஜ்ஞி ஜுதவம்யாநள" என்றிருப்பது ஆர்ஷ பரயோகம "தஜாஜ்ஞி ஜுதவ்யள" என்றிருப்பதே வ்யாகரண சாஸ்தரததிறகு ஒததது ஆகையால தான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா "ஜ்ஞி ஜுதவ்யள" எனறு பரயோகிததிருககிறாா.

ஸ்ரீ:

நிகிலஜகதேகயோநிரகல்யகுணார்ணவ: ।

நிகிலஜகதேகயோநிர் ஜகதம் வதந்தோ வேதவாதின: கல்பயந்தி; "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" [ப்ர. ஸூ 1-1-2], "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே

ஸ்ரீ:

நிகிலஜகதேகயோநி ஜகதின நிமித்த காரணமும உபாதான காரணமும வேறுபடடவை எனறு வாதிபபவாகள வேதாந்திறகு விருந்தமான விஷயதைச சொலலுகிறபடியால வேத பாஹயாகளே ஆவாகள எனனுரல, அபபடிச சொலவது, வேதாந்தின உணமையான அந்தரங்கத்தை அறிந்திருகும ஸ்ரீவயாஸ ரால செயயபபடடுள்ள 'ஜந்மாத்யஸ்ய ' 'யதோ வாஇமானி பூதானி ' இதயாதியான

ஸ்ரீ

இவ்வளவால, உபநிஷத வாகயஙகளோக கொணடு 'நாராயணனே ஜகதகாரண வஸது' எனறு உபபாதிகபபடடது இபபொழுது, 'நாராயணன ஜகதகுகு காரணமெனறு உபநிஷதங்களை சொனனபோதிலும, அவன ஜகதகுகு உபாதான காரணம மாதரமே ஆகமுடியும, ஜகதின நிமித்தகாரணம ருதரனுகவே இருந்தல வேணடும' எனறு வாதிகரும சில அவைதிகாகளின் மதத்தை நிராகரிகிறார ஜந்மாத்யஸ்ய யதோ—இது பரஹம ஸூத்ரஙகளுள, முதல் அத்யாயம முதல பாதம இரண டாவது ஸூத்ரம [281-வது பகுதியில இதன பொருளைக் காணுக] 'இந்த ஜகதின உதபத்தி எதனிடமிருநதோ' எனனுமிடதில, 'எதனிடமிருநதோ' எனபதன தாதபரயம 'எதை நிமித்தகாரணமாகவும உபாதானகாரணமாகவும உடையதோ' எனபதுதான எனனுரல, 'யதோ வை மொழியுடன் உமது சுவீகரிக்கப்பட்டது' எனனும பரவிதத்வதத்தையை இது நிரதேசிகிறதனறோ? அதில காணப படும பரவித்தியும, உபாதானம நிமித்தம இரணடையும விஷயமாக உடையது, யதோ வை வகுளை' எனபதால் உபாதானத்வம் பரதிபாதிகபபடடு, 'ஈக்ஷித்ரு' எனப தால வேறொரு அதிஷடாதா நிவாரணம செயயபபடுகிறபடியால நிமித்தத்வமும விளக கபபடுகின்றதனறோ? ஆகையால, இந்த ஸூத்ரம, 'இரணடு காரணஙகளும வெவ் வேறு' எனறு சொலவதறகு விரோதிகாது

வதந்தி. இதுவும பரஹ்மஸூத்ரம [இதன பொருள 196-வது பகுதில் காணுக] இந்த ஸூத்ரத்தில, 'ஜகதின உபாதான காரணமும பரஹ்மமே' எனறு 'வதந்தி' எனபதால் சொல்லபபடுகிறபடியால, இதுவும நிமித்தோபாதான பேத வாதத்திறகு விரோதிகாது

ஸாதரணவதராயாகி" [ப்ர.ஸ.1-4-23] உதயாதிவெஷிகவ்ருணீதஸர்வஜ்ஞ விரோதாயாகி ; "ஸர்வெவ கலல்விதம் ப்ரு ஸுவீரன்கவெவாதீயழ", "தத்தெஜ்ஞத்த ஐஹ ஸ்ரூயம் வ்ருஜாயைய", "ப்ரஹ்மவதம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருஜ்ஞ ஸுவீர்ய்யதொ ஜ்யாவாவ்ருயிவீ நிஷ்டதஜ்ஞ:", "ப்ரஹ்மாயுதிஷ்டத்வமாதி யாயய", 'ஸர்வெழு நிதெஷா ஜஜ்ஞிரெ விஶ்வ்ருதஃ வ்ரு்ஷாஶாயி", "ந தஸ்யெ ஸெகஶ்சந தஸ்ய நாம மஹத்யஶ:," "தெஸ்ய நாநாவிதி கிம்அத," 'ஸர்வெழு ஸ்ரீ வஸீ ஸர்வெழுஸ்யாநந:" "வ்ரு்ஷா வ்ருவெஷ்டம் ஸர்வெழும் யஜ்ஞிகம் யது ஹவ்யம், உதாஜ்ருதஜ்ஞஸ்தெஸ்யாநந:", "நாகஸ்ய வம்யா சயநாய விஶ்வெதெ" உதயாதி ஸர்வெழுஶ்ரு்திமணவிரோயாது। உதிஹாஸவ்ரு்ராணெஷ்வ வ்ருக்ஷ்டிவ்ருடையவ்ருகரணயொ: நாராயணஸ்ரவ வ்ரு்தஜ்ஞவித்யுவமஜ்யெதியா ஸ்ரூயதெ,

"ஸ்ருஷ்டிஞ் ஸர்வெழும் ஸர்வெழும் ஜமதாவ்ரு்ஜம்மஜ்ஞி।
வ்ருடையெ ச ஸ்ருஸ்ரிஜ்யெதி தஸ்ரொ வெதஹி விதாஸ்ரஹ ॥"

ஸமுதாயங்களுக்கும். 'ஸர்வெவ வெஸ்ரூயீ...' இதயாதியான ஸகல சருதி வாகயங்களுக்கும விரோதிக்குமனறே? இதிஹாஸ புராணங்களிலும ஜகதின் ஸருஷ்டி பரளயம இவைகளைப பறறி பரஸ்தாவிக்கும இடங்களில நாராயணன ஒருவனே பரததவமெனறு சொலலபபடடிருக்கினறது மஹா பாரததில 'ஹே பிதாமஹ! ஸகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையும அடக்கியுளள இநத ஜகத முழுவதும யாரால ஸ்ருஷ்டிக்கப

ஸர்வெவ ..இநத வாகயதில, ஜகதின உபாதானகாரணம நிமிததகாரணம இரணடும பரஹ்மமே எனறு சொலலபபடுகினறது எனபது கீழ் விவரிக்கபபட்டிருக்கினறது

தத்தெஜ்ஞத்த .'பஹுவாக ஆகக்கடவேன' எனறு ஸங்கலபிக்கிறபடியால, நிமிதத காரணதவம விளங்குகினறது "ப்ரஹ்மவவ்ருஜ்ஞ ஸுவீர்ய்" எனபதால உபாதானதவம, "ப்ரஹ்மாயுதிஷ்டத்" எனபதால நிமிதததவம; ஸர்வெழு நிதெஷா' எனபதால கால விஶிஷ்டமா யிருபபதறகு நிமேஷம முதலியவைகளைக குறிதது உபாதானதவம, "ந தஸ்யெ" என்பதால நிமிதததவம, "தெஸ்ய நாநாவிதி" எனபதால உபாதானதவம், "ஸர்வெழுஸ்ய வஸீ" எனபது எலலாம பரஹ்மததின காரயமென்பதைச சொல்லி, அதனால பரஹ்மாதமகமலலாத பொருள ஒனறு மிலலை எனறு நிஷ்கர்ஷிக்கிறபடியால அது நிமிதததவதைக காடடுகினறது "வ்ரு்ஷா வ்ருவெஷ்டம்" எனபது நிமிதததவம உபாதானதவம் இரணடையும குறிக்கின்றது "ஸ்ருஷ்டஜ்ஞவெஸ்ரூயாது:" என்பது 'அவன் முகதியைக கொடுக்கிறவன எனபதையும, "நாகஸ்ய வம்யா:" என்பது 'அவனைத தவிரதது வேறு ஒரு உபாயமும இலலை' எனபதையும் குறிக்கினறன

உதிஹாஸவ்ரு்ராணெஷ்—ரஜஸ் தமஸ்ஸுகளின ஸம்பநத மினறிகே கேவலம ஸாதவிகமான இதிஹாஸம மஹாபாரதம; கேவலம ஸாதவிகமான புராணம் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். ஆகையால் இவை இரணடிலுமிருநது இவ்விடததில் வசநங்களை காணபித

"நாராயணோ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஹேதுர்ஜகதாத்மா ஸர்வாத்மகஃ"
"ஜேஷ்யஃ விதஸோ தெவா ஃஹோஹ்யோதாநி யாதவஃ ।
ஜம்மஃஜம்மஃ அஃ ஜமஹாராயணோஃவழி ॥"

ஊதி । வ்ராஅயாஃீ அயீஃாகூணாதயவாஃாதயஃவவுஃபிஷெஃ ஸவுஃ யஃஃுஸவுஃதகுவயஃவஃாயாம் ஊஃஎவ வயஃாவுஃதியவிஃீதஃாரிமஃ ஹீதம் வெஃவம் அ வாஃராணம், 'ஜமஜ்ஜாஃிகாரணம் ஸ்ஹுதயவம உயதெ தஜ்ஜமஜ்ஜாஃிகாரணம் கிழ' ஊதி வழ்ஹுவாஅவுகம் 'விஷ்ணோஃ ஸகாஃாஃாஃ்ஹுதிழ" ஊதயாஃிநா ஸுஹஸுஹ்ராஅவவிஸெஷவ்ருதிவாஃஊதெகவ ராதயா வுவ்ருத்தியி ஸவுஃஸம்ஃதிழ । தயா வுஸம்ஸொவஸம் ஹாரெ அ

படடது ? இவையெலலாம பரளயம அடையும காலததில யாரிடம போய அடைகின றன ? இதை எனகருக சொலலவேணடும' எனனும பரசநமும, 'ராராயணன ஒரு வனே ஜகத முழுவதையும சரீரமாக உடையவன , எலலா வஸதுகளுகும அவனே ஆதமா , அவன எபபொழுதும இருகிறவன மஹாவிஷிகள, பிதருகள, தே வாகள, மஹாபூதஙகள, தாதுகள, மறறுமுளள ஜஙகம ஸ்தாவர ரூபஙகளான வஸதுக கள, இவைமுதலான ஜகத முழுவதும நாராயணனிடமிருநதே உணடானது' எனனும ஸமாதானமும காணபபடுகினறன தவிரவும, கிழகு வடகு தெறகு மேறகு இநத திகுகுகளிலுளள ஸகல ஷேடாகளாலும, 'தாமாநுஷேடாஙகள ததவஙகள இவை அவவறறையும உளளபடி உணாததுவதில இநதப புராணமொனறே போது மான பரமாணம' எனறு எவவித ஆக்ஷேபமுமினறிகசே பரிகரஹிகபபடடுளள ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும, ஆரமபததில, 'ஜகததின ஸருஷடி முதலியவைகளுகு பரஹ மமே காரணமெனறு தெரிகினறது , அநதக காரண வஸது யாது ?' எனற ஒரு பரச் நததைச செயது கொணடு, அதறகு ஸமாதானமாக, பரஹமததின ஸ்வரூபததினுடைய விசேஷதததையே விளகுவதறகு பரவ்ருததிதது, 'விஷ்ணுவினிடமிருநது இவையெல லாம உணடானவை' எனறு சொலலுகினறது; அபபடி பரஹமததின ஸ்வரூப விசே ஷததை விளகுவதே அதன நோகமெனறு எலலாரும அஙகீகரிததிருகிறாகள முடி

கபபடுகின்றன

வாஅயு ..இபபடி எலலாராலும பரிகருஹீதமாயிருகிறபடியால, இநதப புரா ணம அதிமாதரம ஆபதமெனறு தயோதிபபிகபபடுகினறது ' ஸவுஃயஃஸ வுஃ தகு வுஃவஹ்ராயாழ—அனுஷடாநம ததவஸதிதி இரணடிலும இநதப புராணம பரமாணம

ஜாஜாஃிகாரணம் கிழ—ஜகததின ஜநமம ஸதிதி லயம இவைகளுகுக காரணம எது? இநதக கேளவியை முனனிடடுகொணடு இநதப புராணம பரவ்ருததிக கிறபடியால, இநதப புராணததின விஷயம இதுவே எனபது ஏறபடுகினறது. ஆகை யால இது அநய பரமனறு மறறை புராணஙகள ஆரமபிககும பரகாரததைப பாத தால அவை இது போல அநய பரஙகளாகமாடடா எனபது விளஙகும இதைக காண பிக்கிறதறகாகவே 'வ்ராஅவுஃயஃஸ' எனறு சொலலபபடடிருகினறது

"வ்யக்தாய்யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபிணீ ।
வரேண்யஸ்ய வரேண்யத்வஹேதுர் யேயதே வராதிபி ।
வராதா ச ஸர்வேஷாமாத்மனாம் வரதேஸ்வரஃ ।

விஷ்ணோர் ஹி ஸர்வதோ விஷ்ணோர் விஷ்ணுத்வம் ச மீயதே ।"

இதி । ஸர்வஸ்மாத் விஷ்ணோ: ஸர்வஸ்மிம் ஸர்வதஃ வராத்காரணாத்யா உயமேவ மீயத இத்யர்த்தஃ । யஸ்மா ஸர்வஸ்மாத் ஸ்ரீவிஷ்ணோ: கைவல்யவராத் பரஸ்மாத்ஸர்வவிலக்ஷணாத்வாதிராத்மனோ வ்யவஸ்திதா நாராயணாத் வாகஃ, தஸ்மாத் தஸ்ய விஷ்ணோர் வராணாம்

"ஸர்வாத்மகத்வாத் ஸ்ருத்யஸ்ய ஸ்ருதானாம் ஸ்ருதேர் யஸ்ய ஜகஸ் ।
ஸர்வேஸ்வர ஸர்வமயஸ்ய யஸ்ய ஸ்தோத்ரம் மமாஸ்தி ।

விலும, அநந்த புராணம, 'வ்யக்தாய்யாதா' இதயாதியான சலோகததால 'பரகருதி புருஷன இவை அடஙகிய பரபஞசததிறகுப பரமாதமாவே பரம காரணம' எனறு சொலலி, 'வராதா .' இதயாதியால 'அநதப பரமாதமா நாராயணனே' என்பதை விளகுகினறது இநத சலோகஙகளின கருதது எனன வெனறால — ஸகல வேதஙகளிலும ஸகல வேதாநதஙகளிலும காணபபடுமி ஸகல சபதஙகளாலும இநத நாராயணனே ஜகததின பரம காரணமெனறு கூறபபடுகினறான எனபதுதான ஸகல சருதிகளுகளுளளும நாராயண அநுவாகமானது பர பரஹம ஸ்வரூப விசேஷம எபபடிபபடடது' எனபதையே விளகுவதறகு பரவருதிதிருபபது போல, புராணஙகளுகுள இநத வைஷணவ புராணம கேவல பரதவ பரதிபாதநதையே நோகமாக உளளது. இநத கரநதம, முதலில,

---

வ்யக்தாய் ஸருஷடிகாலததில ஸதூலாவஸதையிலும பரளயகாலததில ஸூக்ஷமாவஸ்தையிலும இருகதம பரகருதியும ஜீவாதமாவும இரணடும பரமாதமாவினிடததிலேயே லயிகினறன இபபடிச சொலவதால பரபஞசததிறகுப பரம காரணம பரமாதமாவே' எனறு சொனனதாயிறறு

வராதாத்மா பரமாதமா ஸாவதறகும ஆதாரம அதாவது — அவன ஸாவதறகும ஆதமா, ஸாவமும அவனுகு சரீரம வரேண்யஃ — அவனுகு மேறபடட வேற ஒரு ஈசவரனிலலை அபபடிபபடட பரமாதமாவானவன விஷ்ணுவே.

ஸர்வேஷாம் ஸர்வேஷாம் — சிறசில வேதாநத வாகயஙகளில அகனி முதலிய சபதஙகள பரயுகதஙகளாக இருநதாலும அநதச சபதஙகளெலலாம விஷ்ணுவையே குறிகினறன

ஸ்தோத்ரமயஸ்ய — இதுவரையில ஸங்கரஹமாகச சொலலபபடடுள்ள விஷயததை இபபொழுது விஸ்தாரமாக விவரிகிறார் இநதப புராணம அநயபரமனறு, கேவலம பரபரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷததை நிரணயிகும பொருடடே பரவ்ருத்தமானது எனபதே இநத விஸதாரததின நோககம

யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேன ஜாதானி ஜீவந்தி
யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம இதி ‘எது இந்த ஜீவர்களை ஸ்ருஷ்டித்ததோ, எதனால் ஜீவிக்கிறார்களோ, எதனிடம் திரும்பிச் செல்கிறார்களோ அதை அறிந்து கொள்ள முயற்சி செய்’ என்று ப்ரஹ்மத்தை அறிவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று தைத்திரீய உபநிஷத் கூறுகிறது.

விஷ்ணோ: ரூபம் ப்ரஹ்ம பரம் வ்யோம்நோ ரூபம் விஷ்ணோ: ரூபம் ஸர்வமேதத் விபூதி: ।
ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீ ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞா விஷ்ணோ: ஸமஸ்தா ஜகதாம் நிதாநம் ॥
வராஹ: வராணாம் வரதோ வரேண்யோ வராத்மகோ வேதமயோ விபூதி: ।
ஸ்ருக்துண்ட ஆஸீத் ஸ்ருவமீச வக்த்ரே ஜுஹ்வந்யஸ்ய ஸ்ருவ ஈச நாஸே ॥
ஸ்வாஹாஸ்வதாகார ஸுதாஸ்வரூபே பத்நீ ப்ரியே தே ஜகதாம் ப்ரஸூதி: ।
தவ ப்ரஸாதாய ஜகத்ரயஸ்ய ஸ்ரீ: பத்மஹஸ்தா கமலாலயேதி ॥
தவ ப்ரஸாதாய ஜகத்ரயஸ்ய ப்ரஜாபதி: ஸ்ருஷ்டிகரோ யதோ(அ)பூத் ।
அதோ ஹி வாஹ: கமலாஸநஸ்ய விபர்யயஸ்தே ந ஜகத்ப்ரஸூதி: ॥

‘வராஹஸ்தி’ இதியாதி ச்லோகங்களினால, ‘சராசரங்களடங்கிய இந்த ஜகத் எதனிடமிருந்து உத்பந்நமானது? எப்படி உத்பந்நமானது? எதனிடமிருந்து உத்பத்தியை அடையப்போகின்றது? அதன் பரகார மென்ன? இதன் ஆதார ஸ்திதிக்குக் காரணம் எது? பாஹ்ய ஸ்திதிக்குக் காரணம் எது? இதற்கு முன் இதன்

வராஹஸ்தி .. இதன் அந்வயம் — வந்தே அராத்ராம் ஜகத் யதோ பவ இவ யஸ்மா பவ இவ, யதோ ஹவிஷ்யந்தி யஸ்மா ஹவிஷ்யந்தி, யத்ரேத ராவேச யஸ்மா ராவேச, யத்ரயஸ்தேஷ்யந்தி யஸ்மா யஸ்தேஷ்யந்தி, யச்சயம் உதீரயந் வராஹவபுர் ஸ்ரீமான் வராஹஸ்தி । யச்சப்தம் — எதனுடைய நிறைந்த ஸ்திதியைப் பெற்றிருக்கின்றதோ ‘எதன விகாரம்?’ எனபது அர்த்தமன்று, எனெனில், ‘யத’ எனபதனாலேயே அந்த ப்ரச்நம் கேட்கப்பட்டதாய விட்டதனாலே? ‘யச்சயம்’ — இது ஆதார ஸ்திதியின் காரணத்தைப்பற்றிய ப்ரச்நம் ‘அ’ எனபதால் பாஹ்ய ஸ்திதியின் காரணமும் கேட்கப்பட்டதாகின்றது

விஷ்ணோ ரூபாகாரா — ஸகல ரூபமான ஜ்ஞாநத்துடன் கூடியிருக்கும் விஷ்ணுவினிடமிருந்து காரம் -ப்ரகாசம், ஜ்ஞாநம்; அதாவது ஸகல்பரூப ஜ்ஞாநம் அதனுடன் கூடியவன் ‘ரூபாகாரம்’ விஷ்ணு. — இது ரூடியாகவே தேவதா விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது, வ்யாபித்து நிறைந்தவன் எனனும் அவயவ சக்தியால, யஸ்ரவ இவ’யஸ்மா ஹவிஷ்யந்தி’ என்று கேட்கப்பட்டுள்ள ப்ரகார விஷயமான ப்ரச்நங்களுக்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யுபஸம்ஹார — ஸ்திதி நியமந இவைகளின் காரணம் இது பாஹ்ய காரண ப்ரச்நத்தின் உத்தரம், ‘ஜகதாம் ப்ரஸூதி:’ ஜகத்தும் அவனே; அதாவது — அவனே ஜகத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் இது ஆதார காரண ப்ரச்நத்தின் உத்தரம்

வராஹ. வராணாம் — ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் உயர்ந்தவன், வராஹ — எவனிடத்திலும் வ்யாபித்து நிறைந்தான், ஸ்ருக்துண்ட: — தான ஸ்வரூபத்தை மறைத்து எல்லாரும் இவனிடத்திலேயே நிஷ்டையைப் பெற்றிருக்கின்றது இந்த

தத்ர வாரம் நித்யஜகத்யவ்யயம் ।
வஸுவர்கமவம் அ வஹா ஹொயாஹாவாஅ நிஉழுழி ॥
தஹெவ வவழிஉ ஸெவெதஅயுக்காவயுக்குவர்கமவவக் ।
தயா வாரஷர்கமவெண காயுர்கமவெண அ வ்ரிதிழி ॥

ஸ வவழுஹ்மித ப்ரகுரிம் விகாரானுணாதிஹொஷாம்ஸு உபெவ வ்யகீஷ்டே । ஸதீதவவழுவாரணாஉவிஞாதா தெதாஸ்ரேதம் யஜ்ஞவதாஸ்ரமை ॥

வஉஹுகுயாணமணாத்துகொஉவள வுபகிஞு மொஹுதஹுமீதவமஃ । உஅாதுமஹீதாஹிஉதாரஞிஉஹஃ வம்வாயிதா மொஷஜமஜிதா உவள ॥

தெதஜொ வமெஞுவ்யழுஉஹாவவொயவுவீயழுஹுத்யாதிமாணைக

லயதத்திறகுக காததா யார்? இனி இதன லயதத்திறகுக காததா யார்?' எனறு பர பரஹ்மதததைப பறறி ஸாமாநயமான பரசநஙகள சிலவறறைக கேடடுககொணடு, பிறகு 'விஷ்ணோ. வகாரபாகு' இதயாதியான வாகயஙகளால, அநதக கேளவிகளுககு ஸமாதாநமாக பரபரஹ்ம ஸவரூப விசேஷதததை நிணயிபபதறகாகவே பரவருதத்தித திருகினறதனறோ? இபபடி இநத கரநதம அநயபரமாக இதை நிணயிபபதற

மூனறு விசேஷணஙகளால, இநதப பரமாதமா காலம தேசம வஸது இவைகளால அப ரிசசிநநன எனபது சொலலபபடடதாகினறது 'வத்யம் ஜாதமதீதம் ஜுஹு' எனபதிலுளள 'அதீத' சபதததின அரதததமே இது

ரூபவ . 'ரூபவழி' - ஜாதி, 'வண ஃ' - குணம, இவை முதலியவை யறற வன, கால பரிசசிநநஙகளைக காடடிலும வேறுபட்டவன **அவகூய..** ஆறுவித விகாரமுமறறவன குறைவது, நசிபபது, மாறுவது, தளாவது, உதபநநமாவது, காதா சிதகமாக இழுபபது—இவை யாறும விகாரஙகள 'ஜ' எனபது கடைசி இரணடு விகாரஙகளுககும உபலகஷணம **வஉாஉஸ்தி** கெவலும வகு ம் **ப்ரகூயதி**—எப பொழுதும இருகிறன என்று மாதரம வ்யவஹரிகக்கூடியவன இதுவரையில் காலபரிசசேதம விவரிகக்பபட்டது

வவழுகு எவவிடதிலும இவன வஸிகிறன, எலலாம இவனிடதில் வஸிகின்றது; ஆகையால அவனே வித்வாங்கள வாஸு தேவனெனறு வயவஹரிக கிறாகள இது தேசாபரிசசேதததைக காணபிகினறது.

ஸஜழி, ஸகூயழி, ஸவ்யழி—எவவித விகாரமுமறறவன 'இவவிதம எவ் வித விகாரமு மறறவனுயிருகிறபடியால அவன நிதயன' எனறு அநவயிததுகொள ளவேணடும **வகவ்ரூபவழி**—ஒரே ஸவரூபததை உடையவன; ஆகையால் இவனுககு ஸமனுவது அதிகமுவது வேறு ஒருவனுமிலலை எனபது கருதது **வஉா நிஉழுழி**—முகத ஜீவனகள போலனறிககே எபபொழுதும நிாமலன **ஹொயாஹா வாஅ நிஉழுழி**—பதத ஜீவனகள போலன்றிககே காம **ஸ்பாசமறறவன**

ராஜி । வராः வராணாம் ஸகலா தயந்த கல்யாணகுணாः ஸந்தி வராவ யெவெ ॥

ஸ ஂராஂவ்யெவ வ்யஷ்டிஸமஷ்டிரூபவிபாகவ்யக்தஸ்வரூபவः பரகுடஸ்வ ரூபவः । ஸவெஷ்வராः ஸவ-ஜ்ஞ-கு ஸவ-ஶக்தி ஸஹஸ்ரகிः பராவெஸ்ர ராவ்யः ॥

ஸ ஂஜ்ஞாயதெ யெந தத்ஸத்தாஸாமான்யம் ஸாமான்யம் வராः கிஞ்சிதெகராம்

காகவே பரவருதிருகிறபடியால, அநய பரஙகளான மறறை புராணஙகளெலலா வறறையும இதறகு அதுகுணமாகவே வயாகயாநம செயயவேணடுமெ மறறை புரா

தத்வெவ— இதன அனவயம —வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபவிவகி வராஷ்டரூபவெண காரணரூபவெண அவஸ்திதம ஸவ-ஶக்தெவெதஜ்ஜமகி தத்வெவ. இதனல் வஸது பரிசசேதம இலலை எனறு சொலலபபடடது ஸாவ வஸதுகளுடனும ஸமாநாதிகிகரணமா யிருபபதறகு அபேகஷிதமான யோகயதையதான வஸது அப ரிசசேதமெனறு சொலலுகிறாகள ஸகல ஜகதது அநத பரஹமமே எனறு ஸாவ ஸாமாநாதிகிகரணயததை இது சொலலுகிறதனறே?

ஸ ஸவ-ஶப்தவ்யகயகி இவை பரபஙகதகதின உபஸமஹாரததில காணப படிம வாசஙகள **ஸவ-ஶப்தவ்யகயகி**— ஸாவபூதஙகளுககும பரகருதி (அதா வது மூலபூதமான கதவம) எனபது 'பரதாநம' எனனும அசேதந கதவததைக குறிக கினறது, **விகாராதி**—அநத பரதாநததின் விகாரஙகளாகிற 'மஹத' முதலியவை **மாணாதி**-ஸதவம ரஜஸ தமஸ் எனனும குணஙகள **ஸகீத ஸவ-ஶாவராணி**— எவ்வித ஜஞாந ஸகோசமு மறறவன் -ஸர்வஜ்ஞன் -அவலல ஸமஸத வஸ்துக களும வ்யாபதஙகளா யிருகிறபடியால அவண ஸகலதகதுகும ஆதமா இதுவரை யில ஹேய குணஙகளறறிருககும தனமை இனி கலயாண குணதவம ஸஹஜ கல்யாணகம் மாணெ யஸ்ய ஸஹ கல்யாணமாணः । ஸ்ருதி அநத திவயாதம ஸ்வரூபம ஸகலததையும எவவித ஆயாஸமு மினறிகே தரிகினறது **உபாத்த** .ஸகலப மாதரததாலே விலகஷணஙகளான விகரஹஙகளை எடுதது கொள பவன **ஸம்ஸரயிதி** அபபடி அவதரிபபது ஜகதநிமிடைய ஹிதததின பொருடடே **தெஜஸா** . ஷாடகுணய பரிபூரணன **ஸகலா** தோஷஙகளறறவன. ஆகையால **வராணாம் வராः**. வயஷ்டி ஸமஷ்டி சபதஙகள காய காரணாவஸதை களில இருககும ஜீவனகளையும, வ்யகத அவயகத சபதஙகள அவவவஸதைகளில் இருககும அசேதநததையும குறிகினறன. ஸ ஂராः-இவன தான ஈசவரன; பரஹ்மம எனபது இவனைக காடடிலும வேறு அனறு **ஸவெ-ஶ்வராः**-எலலாரை யும நியமிகிறவன **ஸவ-ஜ்ஞ-கு**-ஸாவ பதாரததஙகளின் ஸ்வரூபததை அறிப வன் **ஸவ-ஶக்தி**-அவைகளின பரகாரஙகளை அறிபவன்

ஸகீதோஷம்—பரகருதியைப போலனறிகே விகார ரூபமான தோஷமற றும, **ஶ்ரீ**-பததஜீவாகள போலனறிகே காமததுகு உடபடடிருககும தோஷ மறறும, **கிஞ்சி**-மூகதாகள் போலன்றிகே காம ஸமபநததிறகு அரஹ

வழி । ஸம்ஹ்ருʼஸ்யதே வாவ்யயிமவ்யதி வர தத்ஸ்ஜ்ஞாநஸ்ஜ்ஞாநஸ்தோஸ்ந்ய
ஊகழி ; ”

உதி வராஹ்ஹ்வராமி வ விஸேஷதிணை யாயெவ வ்வ்ருʼதழி । ஸ்ரயா
நி ஸவ ஸ்ருʼணி வ-ராணாஸ்ரயெவ்ருʼதி விராயெஸ தெயாநி । தெஷா
உஸ்ரவராஸ்ரவம் அ தத்தஸ்ராரம்ஹ வ்ருʼகாரெரெவ ஸமஸ்ரயிதே । ஸவ ஸ்ருʼஷ்டாவி ராஸ்ர
ஸாம்ஸ்ரஹாஸ்ரஹ்ஸ்ரயாஸ்ரதாஸ்ரணீயஸ் ।

ஸ்ருʼஷ்டிஸ்ரதி

“ஸ்ரஷ்டிஸ்ரிதிஸ்ருʼஜ்ஞகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸிவாதிகாழி ।
ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி ப்ரமவாதேக ஸவ ஜகாஸ்ருʼஜஸ் ॥ ”

உதி ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்ராணே த்ருʼதீயே உதி ஸெஸெந்தஸெவழி । வஸ

ணங்கள அவ்விதம அநயபரங்கள எனபது, அவையவைகளின ஆரமப மாதிரிகளிலி ருநது விளகும இநத புராணங்களில எதெது ‘அதயநதம விருததமாக காணப படுகின்றதோ அதெலலாம ரஜஸ்தமோ மூலமெனறு அநாதரிகக தகுநததே

ஸ்ருʼஷ்டிஸ்ரதி—இநத விஷ்ணு புராணததிலேயே, ‘ஜகாதகநன் என்னும பக வானே, ஸ்ருஷ்டி காததாவாகிற பரஹ்மா எனனும பெயரையும, ஸ்திதி காததாவாகிற விஷ்ணு எனனும பெயரையும, ஸமஹார காததாவாகிற ருதரனஎனனும பெயரையும அடைகினறான’ எனறு மூமமூாததி ஸாமயம சொலலபபடடி நககினறதே! ஆகையால்

மாயிருககும தனமையாகிற தோஷமறறும, வகராதிவம்-திதயாகள போலன றிககே ஒபபுயாவறறும இருககும பரபாஹமமானது, யெந ஸம்ஜ்ஞாயதே- யாதொரு சாஸதர ஜ்ஞாநததால அறியபபடுகினறதோ, யெந ஸம்ஹ்ருʼஸ்யதே யாதொரு ஸாகஷாதகாரரூப ஜ்ஞாநததால பாககபபடுகிறதோ, யெந ஸயிமவ்யதே யாதொரு பர பகதி ரூப தசையை அடைநதிருககும ஜ்ஞாநததால அநுபவிககபபடுகி றதோ, தத்ஏவ ஜ்ஞாநழி-அததான உதகருஷ்டமான ஜ்ஞாநம; ஸதோந்யத் அஜ்ஞாநம்ஏவ மறறதெலலாம ஜ்ஞாநமாகமாடடாது

வராஹ்ஹ்-பொதுவாகக கேடகபபடட பரசநதகை முனனிடடு இவவாறு விசேஷ விஷயமாக ஸமாதாநம பரவருததிதிருகிறபடியால இநத புராணம பர பரஹ்மத்தின ஸவரூபததினுடைய விசேஷததை நிணயிககும பாருடடே பரவருத தம் எனபது நனறாக விளகுகினறது

ஸ்ருʼஷ்டிஸ்ரிதிஸ்ருʼஜ்ஞகரணீழி — ஜகாதகநன ஒருவனே பரஹ்மா விஷ்ணு ருதரன எனனும ஸம்ஜ்ஞைகளை அடைகிறான’ எனபதன தாதபரயம ‘அநத மூன்று மூாததியும ஸமம’ எனபதாகமாடடாது, அநத மூனறு மூாததிகளுககும ஜகாதத நனே அதராதமா’ எனபது தான தாதபரயமாகும ஸ்ருʼஜ்ஞவ்யவஸ்தாஸ்ரயம்- தாஸ்ரயம்’ எனபதறகு ‘அவனை ஆதமாவாக உடைததாயிருககும தனமை’ என

வஸ்ய ஜகதோ மூர்த்திர் ஜகந்மூர்த்திரேவ ச்ருதிஷ்விவாதிகரணே
வ்யவஸ்தாபிதத்வாத்ஸர்வேஷு வாக்யேஷு விஷ்ணுரேவ ப்ரதிபாத்ய இதி ச ஜகத ஏவ விஷ்ணோ
ர்மூர்த்திர்விஷ்ணுரேவ ஜகன்மூர்த்திரிதி விவக்ஷிதம் ।

"ஸ்ருஷ்டா ஸ்ரஜதி ஆதாரம் விஷ்ணுர் வாயுர்ஆ வாதி ஆ ।
உவஸம்ஹ்ரியதே ஆஸே ஸம்ஹர்தா ஆ ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா ॥"

விஷ்ணுவுகமே எவவிதம பரதவம சொல்லகூடும ? என்னும ஆக்ஷேபம நிலை பெற மாடடாது. ஏனெனறால, இநத சலோகததில, பரஹமா விஷ்ணு ருதரன் இவாகள் முதலான ஸகல பரபஞசததிறகும ஜநாதாதநன ஒருவனுடைய தாதாதமயமே சொல லபபடுகினறது ஸகல பரபஞசமும ஜநாதாதநன ஒருவனையே ஆதமாவாக உடையது எனபதே கருதது அபபடி தாதாதமயம சொலலவேணடுவது இநத பரகரணததில அபேக்ஷிதமே, எனெனறால 'ஜகதா ஸர்வம்' [ஜகத முழுவதும அவனே] எனற பூவவம சொல்லபபடடிருகினறதனறோ? பூவவம ஸங்கரஹமாகச சொலலபபடடதை "ஸ்ருஷ்டா" இதயாதியான சலோகததால விவரிகிறார இநத சலோகததில ஸ்ருஷ்டியைச செயயும பரஹமாவையும ஸ்ருஷ்டிகபபடும வஸதுகளையும, ஸம

பது பொருள. ஆகையால, 'பரபஞசம முழுவதறகும அவன ஆதமாவாக இருபபது' எனபது இதன அரததம ஆனால, விஷ்ணுவுகமும ஜநாதாதநன எனபவன அநதராத மாவோ ? அவ்வி நவாகளும வெவவேறு வயகதிகளோ ?' எனறால, 'அபபடி இல்லை, ஜநாதாதநன எனபவனே விஷ்ணு, இரணடும பாயாய சபதஙகளாகையால' எனபது அதறகு ஸமாதானம இது பினவரும 'ஸ்ருஷ்டா' இதயாதி சலோகததில பரயோகம செயயபபடடுளள 'விஷ்ணுஃ' எனனும சபதததால விளஙகும மூன சலோகததில் 'ஜநாதாதநன இமமாதிரி பெயாகளை அடைகிறான்' எனறும, பின சலோகததில் 'விஷ்ணுவே பரஹ்மாவாக இருநதுகொணடு ஸ்ருஷ்டிகிறான, ருதரனாக இருநது கொணடு ஸமஹரிகிறான' எனறும சொலவது இவவிரணடு சபதஙகளின பாயாயத தனமையை விளகினறதனறோ ?

ஸ்ருஷ்டா-இநத சலோகததின அனவயம — விஷ்ணுஃ ஸ்ருஷ்டாவாநு க்ருதஸ்நம் [ஸ்ரஜ்யம்] ஸ்ரஜதி ; விஷ்ணுஃ [வாயுகஃ ஸநு] க்ருதஸ்நம் வாயுர் வாதி ; விஷ்ணுஃ ஸம்ஹர்தா ஸநு [க்ருதஸ்நம்] ஸம்ஹரயதி ஸம்ஹரதி ! இது தான இவவிடததில விவக்ஷிதம எனபது, பின கூறபபடும 'ஸ ஏவ ஸ்ரஜ்யஃ ஸ ச ஸ்ரஷ்டாரம்தா' இதயாதியான சலோகததால விளஙகும 'ஸ்ருஷ்டிகபபடும பரஹ்மா, ஸ்ருஷ்டிக்கபபடும வஸ்து, ஸமஹரிகபபடும ருதரன, ஸமஹரிக்கபபடும வஸ்து, இவை யெல்லாம் விஷ்ணுவே' என்று ஒரே வாகயததில சொலலபபடுகிறபடியால், விஷ்ணு வாக இருகபபடும அமசததில் [அதாவது-விஷ்ணுவை அந்தராதமாவாக உடையவைகளா கவும ஆகையால அவனுடைய விபூதிகளாகவும இருகபபடும அமசததில்] இவாகளுள எவ்வித விசேஷமும இல்லை ; ஸ்ருஷ்டிகபபடும வஸதுகளைபபோல ஸ்ருஷ்டிகபபடும பரஹ்மாவும விஷ்ணுவின விபூதிகளுள அகபபடடவனே எனபது ஸ்புஷ்டம 'விஷ்ணு

உதி வ்ருஷ்ரக்வேதாவஷ்டிகம் ப்ரஹ்மாணம் வ்ரஜ்யம் அ, வம்ஹதிஸ்ரம் வம்ஹாயஸ்ரம் அ யஜ்மவஸ்திஸ்ரஸ்ரு வவஸ்ரஸ்ரு விஷ்ணுதாஸ்தாத்ரேயாவதெ ஸ்ராகு। வ்ரஜ்யவம்ஹாயஸ்ரஹ்மதாஅவஸ்ரூந்ரு: வ்ருஷ்ரவம்ஹதேஸ்ரு: ஜநாஸ்ரஸ்ரவிஹ்மதிக்வேந விவிஷ்ரொஷோ ஸ்ரஸ்ரூதே। ஜநாஸ்ரஸ்ரவிஷ்ணுஸ்ரூபயொ: வயஸ்ராயக்வேந 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸ்ரிவாதிகாழ' உதி விஹ்மதிஸ்ரத வனவ வெஅயா ஸ்ரூராயஸ்ரம் விஹ்மதூஞ்ஜஸ்ரவ உஸ்ரூயதெ। யஸ்ரொஸ்ரஸ்ரஞ்ஞாவெவொ ஸ்ரூயதெ।

"வ்ரஜ்யிவஸ்ரூராவஸ்ரூயா தெஜொ வாய ஸ்ரூராகாஸ்ரூவெவ அ।
வெஸ்ரம்ஸ்ரிரயாஞ்ஜ: கரணம் வ ஸ்ரூஷாவஸ்ரம் ஹி யஜ்ஜமகு॥
ஸ வனவ வஸ்ரஸ்ரஹ்மதாத்தா விஸ்ரூஷ்ரொ யதொஸ்ரவஸ்ரய:।
ஸ்ரமஸ்ரஸ்ரிகு ததொஸ்ரவெஸ்ரூவ ஹ்மதஸ்ரஸ்ரூவகாஸ்ரூகுழ॥

ஹாரதத்தைச செயும ருதரனேயும ஸமஹரிகபடும வஸதுகளேயும் சோதாற போல படிதது அவை எலலாவறறகும விஷ்ணு தாதாதமய உபதேசிகபடிருக இறயடியால, 'ஸ்ருஷ்டிகபடும ஸமஹரிகபடும வரும வஸ்துகள் எபடி விஷ்ணுவின விபூதிகளோ அபடியே ஸ்ருஷடியைச செயும பரஹ்மாவும ஸமஹாரதத்தைச செய்யும ருதரனும விஷ்ணுவின் விபூதிகளே' எனபது வ்யகதமாகினறது; விஷ்ணுவின் விபூதியாயிருகும தன்மையில இவை இரணடுகும வாசியிலலை என்பது அரதம. இவ்விதம ஸகல பரபஞசதத்தையும தனது விபூதியாக உடைய விஷ்ணுவே தனது ஸகலப மாதரதத்தாலே லீலையின பொருட்டு விஷ்ணுவாகவும அவதரிகிறபடியால, 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸ்ரிவாதிகாழ' [பரஹமா, விஷ்ணு, ருதரன்] என்று விஷ்ணுவுக்கும தனது விபூதிகளுள அரதாப்பாவம சொலலபடுகினறது; ஜ்ஞாத்தரன விஷ்ணு இவை இரணடும பராய சபதஙகளல்லவோ? இவ்விதம எல்லாம பர பரஹமதத்தின் விபூதி எனபது அடுதது வரும "வ்ரஜ்யிவஸ்ரூரா:" இதயா

வும், பரஹ்மா ருதராகள மாதிரி விபூதிகளுள ஒருவனே?' எனனும சஙகை எற் கெனவே பரிஹ்ருதம.

வ்ரஜ்யிவஸ்ரூரா:—பஞச பூதஙகள் ஸகல இதரியஙகள ஜீவாதமா இவையெல் லாம அடஙகிய இதத ஜகத, அதத விஷ்ணுவே. ஏனெனறால அவன், அவ்வயஙக இருந்தாலும், ஸாவபூதஙகளுகும ஆதமா, விசவரூபன. இவவிடததில் **விஸ்ரூஷ்ரவ:**' எனபதில **'ஸ்ரூவ'** எனபதறகு 'சரீரம' எனபது பொருள **'ஸரெஸ்ரூஸ்ரூ:'** என்பது இதற்கு பரமாணமாகக கூறபபட்டிருகினறது.

ஸ்ரமஸ்ரஸ்ரிகு— **ததா:**—இவ்விதம் அவன விசவரூபனுக இருகிறபடியால், **ஸ்ரூதஸ்ரூ ஸ்ரமஸ்ரஸ்ரிகு**—ஸாவ பராணிகளிடதிலும் காணபபடும **ஸ்ருஷ்டி** முதலிய வ்யாபாரம, **ஸவெஸ்ரூவ உவகாஸ்ரூகுழ**-பரமாதமாவினுடைய லீலாரஸத துககு நிஷ்பாதகமாகிறபடியால அவனுககு சேஷபூதமே.

ஸ வனவ வ்ரஜ்யி:—ஸ்ருஷ்டிகபடும வஸதுவும அவனே, ஸ்ருஷ்டிக்கிற வனும் அவனே, ரகஷிகபடும வஸதுவும அவனே, ரகஷிகிறவனும் அவனே

ஸ வஸவ ஸ்ரஜ்யஃ ஸ அ ஸமுகுதா ஸ வஸவ வாதஸ்தி அ வாயுஸ் தெ அ । ப்ரஹ்மாத்மவஷ்டாஹிரமேஷஶ்ரேஷ்டாதி ஃ விஷ்ணுவபுரிஷொ வமொ வரெண்யஃ ।''

உதி । கதா ஸாமாநாதிகரண்யநிஷ்டம் ஹெயவிபரீதகுணாத்மகம் நிரவத்யம் நிரவத்யஸ்ய நிவிகாரஸ்ய ஸகலகல்யாணகுணாத்மகஸ்ய ப்ரஹ்மணஃ கயா உபபத்த்யா உதாஹரணம் கரிஷ்யதி இதி ஸ்வயமெவாவதாரயதி । ஸ வஸவ ஸர்வபுருஷஃ வாஸுதெவ விஷ்ணுரெவ ஸர்வம் ஜகதிதி வ்யதிரிக்தாய ஸர்வபுருஷாத்மா விஷ்ணுவெ யதொரவ்யயஃ' உதி ஹெதுமுக்த்வா, யதொரவ்யயொவி ஸர்வபுருஷாத்மாபரமார்தா விஷ்ணுவ உதயமுக்தஃ । ஏகஸ்மிந் அ 'தத்ஸர்வம்

தியான சலோகங்களால சொலலபபடுகினறது இநத சலோகங்களில், 'பரஹமமொ நிதுஷ்டமானது, விகாரமறறது, ஸகல கலயாண குணதமகமானது, பரபஞசமொ ஹெய குணங்கள கலநதது, இவை இரணடுகுமம ஸாமாநாதிகரணயததால நிததே சிகபபடுமம தாதாதமயம எபபடி உபபநநமாகும ?' எனனும ஒரு சங்கையைச செயது கொணடு, புராண காதாவே 'ஸ வஸவ ஸர்வபுருஷாத்மா விஷ்ணுவொ யதொரவ்யயஃ' எனறு உபபாதிகிறார முதல சலோகததில, 'ஸாவேசவரேசவரனு கவும பரபரஹ்மமாகவும இருகுமம விஷ்ணுவே ஸகலமான ஜகத' என்று செயயப படடுள்ள பரதிஜ்ஞைககு இதில ஹெது சொல்லபபடுகினறது 'அவன விகாரமறற வனுக இருகுகையிலும, ஸாவ பூதங்களுகுமம அவன ஆதமாவனறே ? பரபஞசம முழுவதும அவன சரீரமனறே ?' எனபது இநத வாகயதினை பொருள 'தத்ஸர்வம் வெ ஹரெஸ்தநுஃ'' [அவையெலலாம விஷ்ணுவின சரீரம] எனறு மேலும சொல லபபோகிறார. இவவளவு சொனனதன் கருதது எனனவெனறால்—பர பரஹ்மமா

[ஸமஹரிகபபடும வஸதுவும அவனே], ஸமஹரிகிறவனும அவனே, இவவிடததில சொலலபபட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரணயம, பரபஞசததுகுமம பரஹமததுகுமுள்ள சரீர சரீரிபாவததை நிபநதநமாக உடையது

ப்ரஹ்மாத்மவஷ்டாஹிஃ— ப்ரஹ்மவாத்மவஷ்டாஹிஃ பரஹமதமவம ருதரதவம எனபவை விஷ்ணுவின அவஸதா பெதங்களே இநத அவஸதையின யோகம, தனது சரீரமாயுள்ள சேதநாசேதந வஸதுகள வழியாக ஏறபடுகினறது என்பது 'ஸுரெஷ்ரெஷ்டாதி ஃ' என்பதால் விளங்குகினறது வரஃ—இஷ்டதைதக கொடுக கிறவன, ஆகையால அவனே உபாயம. வரெண்யஃ—உபாஸிகக தகுநதவன; ஆகையால உபெயன; வரிஷ்டஃ—எலலாரையும காடடிலும உயாநதவன்; ஆகை யால உபாஸநதுகு அபெக்ஷிதங்களான குணங்களை உடையவன

ஸுதஸுரெஸ்வரொ ஹரி—சரீர கதமான தோஷங்கள ஆதமாவுக்கு இராமலிருப்

மெ ஹரேர்நர:' உதி । வாதஶ்ரு ஹவதி, ஸ்ரூயாவயஸ்ரூயாவி வரவர்யு ஸ்ருஷ்ணோ விஷ்ணோ. விஷ்ணுரேரதயா தாஶாதுயேவிரு-ஜ்யதி । ஸுதஸ்ரூரேரயொஸ்ரு வ்ருஹாவா வயுவஸ்ரீதா வாவ । வாவம் 'ஹ்ரீதவர்யு வாவெழுவ்ரவர்யு விஷ்ணோ: ஸ்வயம்ஆதஹ்ரீழுதநியாயுகொடிநிவிஷ்ஸ்வ-ஹ்ரஸ்திவெதநியழுஜ்ரீநரஷ்யேஷ்ரு தத்தத்ஸாஸ்ரயணீயக்ஷாய வ்ரெஹ்ரயாவதார: வ்ரவெழுாகு: । தத்தெதுஹ்ரஸ்தீகரா கரழுவஸ்யுக்ஷம் ஹமவது: வரஸ்ரஹ்ரஹ்ரவ்ரீ தவர்யு வாவ்ரதெவவர்யு நிவிஸ்ரு ஜமதரவகாரராய வ்ரெஹ்ரயா வ்ரெவ்ரெவ ரவ்ரவெண தெவாநிஷ்வவதார உதி ஷ்ரெஷ்டமெ ஸ்ரஹாஸ்ரயவ்ருகரணெ

கிற விஷ்ணு விகாரமற்றவனுக இருந்தபோதிலும், பரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களையும் சரீரமாக அவன உடைத்தாயிருக்கிறபடியால, அந்த வஸ்துக்களுக்கு அவனுடைய தாதாத்மயம சொல்வது விருத்தமாகமாட்டாது எனபதுதான ஆத்மாவின ஸ்வபாவமும சரீரத்தின ஸ்வபாவமும வெவ்வேறனற்ரே ?

இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுயிருக்கும விஷ்ணு, தனனுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும பரபஞ்சத்திற்கு உட்படும தனனுடைய நியமனத்திற்குப பரவசமாக்வுள்ள தேவ திர்யங மநுஷ்யாக்ளுள, அந்த தேவ திர்யங மனுஷ்யாக்ள தனனை எளிதில் ஆச்ரயிக்கும பொருட்டு, தனனுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அவதரிக்கிறான் எனனும விஷயம ஏற்கெனவே உபபாதிக்கப் பட்டிருக்கிறது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் எனனும இந்த ப்ரபந்தத்திலும, ஆறுவது அம்சத்தில சுபாச்ரய ப்ரகரணத்தில், ப்ரஹ்மா முதலானவர்க்ள ளெலலாரும காமத்திற்கு வச்யப்பட்டவர்க ளெனறும, பரப்ரஹ்ம மாயிருக்கும பகவான வாஸுதேவனே வெனறுல தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே தனது ஸ்வரூபத்துடனேயே தேவ திர்யங மநுஷ்யாக்ளுள

பதையும, ஆத்ம குணமான குணங்கள சரீரத்துக்கு இராமல் இருப்பதையும எல்லாரும அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள

வ்ரவெழுாகு:— இதற்கு முன் "ஸ்ரஹ்ரவிஷ்ணோரெழுாரெ வ்ரவெழு வாவ்ரவ்ரியெ" என்னும வாக்யத்தின அர்த்தத்தை உபபாதனம செய்யுமிடத்தில இந்த விஷயம விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது [278-292-வது பக்கங்களில் இதைக் காண்க]

தெதுக்ரு—இந்த ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் இந்த விஷயம் ஸ்பஷ்டமாக்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது எனபது விவரிக்கப்படுகிறது "ஹிரண்யமெஹா ஹமவாஸ்ரு வவ்ரவொர்யு வ்ருஜாவதி:" என்ற ஆரம்பித்து "ஸுரோரெ வ்ரவெத்ரு ஸுவாவ்ரு தெவாரெரு: கரழுயொரயு:" என்ற முடியும வாக்யங்களால ப்ரஹ்மா முதலானவர்களின காமவச்யத்வமும, "வரெஸ்ரஹ்ரஸ்ருயெஸ்ரு தா:" என்று ஆரம்பித்து "ஜமதாரெவ கராராய ந ஸ்ரா கரழுநிதிகா" என்று முடியும் வாக்யங்களால பரம புருஷனுடைய ஸ்வேச்சாவதாரமும ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் ஸ்பஷ்டமாக்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன..

ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துப ।ஸஹஸ்ர சீர்ஷவி நவ்யாக்ருதே தெஹ உதி ஸஹாஹாரதே ‘ந ஹி தஸ்வஸ்வஸ்ய தெஹ ஸ்வாபாவிகோ தெஹோ ஸ்வீ வாரீரோதநஃ’ உதி வ்யதிவாரிதஃ । ஸ்ரீபதிஸ்து, “ஸுஜாயதாமெநா ஸஹஸ்ரா விஜாயதே”, “தஸ்ய யோநிம் வரிஜாமதந்தி யொநிம்” உதி । கரவ்யதீ

அவதரிகிறு னெனறும வயக்தமாகச சொலலபபட டிருககினறது இநத பக வாந, தேவா முதலானவாகளுள ஒருவனுக அவதரிககையில, அவனுடைய தேஹம அபராகருதமாகவே இருககினறது எனனும விஷயம மஹா டாரதததில் “ந ஹி-தஸ்ய ஸ்வாபாவிகோ தெஹ:” இதயாதியான சலோகததில பரதிபாதிககபபடடிருக கினறது சருதியும, “ஸுஜாயதாமெநா ஸஹஸ்ரா விஜாயதே” எனறும் “தஸ்ய யோநிம் வரிஜாமதந்தி யொநிம்” எனறும சொலலுகினறது இநத வாக்யஙக ளின அாதததமாவது .—‘காமவசயாகளா யிருககும பரஹமா முதலியவாகளுக்கு,

---

ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப—பகவாந் அவதரிககுமபொழுது அவன எடுததுக கொள்ளும விகரஹம அபராகருதமான விகரஹமே என்பதறகு பரமாணமாக மஹா பாரத வாக்யம உரைககபபடுகினறது

ந ஹி தஸ்ய ஸ்வாபாவிகோ தெஹ:—பரகருதியின விகாரமாகிற ஜநது பூதங களின் சோகையிலுல எறபடாதது பகவானுடைய விகரஹம ‘ஸ்வாபாவிக’ என்பதறகு ‘அமைபபு’ எனபது பொருள்

ஸுஜாயதாமெநா ஸஹஸ்ரா விஜாயதே—இநத சருதி வாகயததின அாததம மூலகரநததிலேயே விவரிககபபட டிருககினறது “கரவ்யதீ” என்பது முதல “ஸ்ரீஹெதராஜநாகவ-ருஸ்வி” என்பது வரையில் “ஸுஜாயதாம:” எனனும பததின கருதது, “ஸ்வஹா . . ஜாயதே” எனபதால “ஸஹஸ்ரா விஜாயதே” எனபதின் கருததும விவரிககபபட்டிருககினறன் இவ்விடதில சொலலபபடடுளள விஷயமாவது—‘பரஹமா முதலியவாகள ஜநமம எடுபபதறகுக காரணம ஜநமாநதர காமம, அநத ஜநமததின பலம அநதக காமதின அநுபவம, அந்த ஜநமததில் எறபடும தேஹம பராகருதமானது; பரம புருஷன அவதரிபபதன காரணம் அவனுடைய இசசையே, அபபடிப பிறபபதன பலம ஜகதுபகாரம, அவன எடுததுக கொளளும தேஹம அபராகருதமானது’ எனபதுதான.

தஸ்ய யோநிம் வரிஜாமதந்தி யொநிம். இநத வாகயததில் ‘யொநி’ என் னும பததிறகு ‘ஜநமம’ எனபது பொருள. எனபதை ‘ஸஹஸ்ரா யொநிம்—ஸஹஸ்ரிய ஜநு’ எனனும வ்யாக்யாநததில காணலாம. ‘யோநி:’ எனபதறகு ‘தைரிய குணததுடன் கூடினவர்கள்’ என்பது அாதத மனறு; ‘யியோநயஞ்சீனி யோநி:’ என்று வ்யுதபததி செயது ‘புதிமான்களுகளுள சிறநதவாகள எனறு அர்தம கொள்ளவேணடுமெ எனபதை ‘ஸோதாஸ்ரேஷ்டா:’ என்பதில காணலாம.

காம் ஜ்ஹாதீநாஸ்நிஷ்டதாஸ்வி தத்தத்கர்மாநுரூபேண ப்ருக்ருதிவஸ்யைர்ந்ந-
ரூபேஷ்வதவம்வம்ஷ்டாநவிஶேஷேஷ்வாதிஸர்கேஷ்வபி ஜந்து
ஜாதீயே; ஸ்வம் தம் ஸ்வேஷ்வர்தேஷு வர்தயிஷ்யாமி ஸ்வயைவ ஸ்மவாந்தவம்
ஸ்ம்ருதஸ்ரஷ்டாரஜந்து ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிவி ஸ்வேஷ்வா ஸ்வைவ நிர்திஸ்ய
கர்யாண ரூபேண ஶ்வாழிஷ்ட ஜகத்வகாராய ஸஹாயா ஜாயதே;
தஸ்வைஸ்தஸ்ய ஸ்ரஷ்டாரஜந்து ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிவி ஸ்வகர்யாணமாநாந-
ஜ்ஞேந ஸஹாயா யோநிம் ஸஹாவிஸ்ரஜந்து ஸீராஃ ஸீதாஸ்ரஸ்ரா
ஜாயந்தே ப்ரஜாஃ ।

தஶ்ரேதஸ்மிந்விஶ்ரஜமஸ்ரிஷ்டேதாவாஸ்தாநஸ்ரஷ்டாரம், 'ஜந்தாஶ்ரயஸ்ய யதஃ'
'ப்ருக்ருதிம் ச ப்ரகிஜ்ஞாஶ்ரவஷ்டாஸ்தாந்ரவிரோயாம்' இத்யாதிஸ்ரஷ்டாரம்தைஃ
ப்ருதிவாதிதாம் வாஸ்ரஸ்ரஷ்டாரணஃ வாஸவஸ்ரஷ்டா ஶ்தஸ்யாஸ்ரகவஸ்ரஜிம்

தம தம காமங்களுக்குத தகுந்தபடி பரகருதியின் பரிணமதத்தால் ஏறபடும ஐந்து பூதங களை சோந்துளள சரீரங்களுள பரவேசிபப தாகிற பிறபபு எனபது, தாம அதை எவ வளவு வெறுத்தாலும தமமால் விடக கூடாததே; ஸ்ருஷ்டிஸங்கல்பமும ஸாவேசவர ரூபு மிருகும பகவாந விஷயதிலோ வென்ரால அமமாதிரி அசுபமான பிறபபு என பது ஒரு பொழுதும இலலை. அபபடி இருகையிலும, அவன ஜகதபகாரதின் பொருடடு தனது ஸங்கலப மாதரததாலேயே தனது அளவற்ற கலயாண ஸவரூபத துடனே அநேக பரகாரமாக பிறகிறான அபபடிபபடட அவனுடைய பஹுபர காரமான பிறபபை, புதிதமானகளுள சிறநதவாகள, அது அசுபமான பிறபபன்றென றும அது கணககறற கலயாண குணங்களுடன கூடிய தென்றும உளளபடி அறி கிறாகள' ஸ்ம்ருதகாரரும, "ஜந்தாஶ்ரயஸ்ய யதஃ" "ப்ருக்ருதிம் ச ப்ரகிஜ்ஞாஶ்ர ஷ்டாந்தாந்வரொயாம்" இவை முதலிய ஸ்ம்ருதங்களால, பரபரஹ்ம மாகிற பரமபுருஷனே ஸகலமான ஜகதுகும நிமிதத காரணமாயும உபாதான காரணமாயும இருகிறான எனபதை பரதிபாதிதது விடடு, அநத பரம புருஷனுக காடடிலும உயாநத வேறொரு பரவஸ்து உணடோ வென்று "வாஸுதஃ ஸர்வம்" இநத அர்த்ததை "ஸ்ரஷ்டாரம் ஸ்ருஷ்டயஃ" [II. 13] என்னும பகவத கீதா வாக்யதிலும காணலாம

தஶ்ரேதஸ்மிந்—ஒருகால், 'இபபடி ஜகத முழுவதறகும நிமிதத காரணமாயும உபாதான காரணமாயும இருகும பரம புருஷனுக காடடிலும வேறுபடட ஒரு வஸது பரதரமான பராபய வஸது' எனறு ஒரு சங்கை ஜநிகுமோ வென்று ஆக்ஷேபித துக கொணடு, அமமாதிரியான சங்கையை ஸ்ம்ருதகாரரே நிராகரிதிருகிறார் எனற உபபாதநம செயயபபடுகினறது "ஜந்தாஶ்ரயஸ்ய யதஃ" எனனும் ஸ்ம்ருதமும "ப்ருக்ருதிம் ச" இதியாதியான ஸ்ம்ருதமும பூரவமே விவரிகபபட டிருகினறன. [313-வது பக்கதைப் பாரக]. மறறை ஸ்ம்ருதங்களின ஆதரம ஸங்கரஹமாக எழு தப்படுகினறது.

வாரதராகும் 'வாரஉத: ஸௌம்யநாராயணஸம்பந்யஸேஷவ்யவஸெஸெஷ்ய:' [ஸ்ரீ ஸூ III 2-30] உதர்யாஸாகர்ய, 'ஸாஸாகர்யாத்' [ஸ்ரீ. ஸூ. III 2-31 'ஸாந்த்யுபஸம்ஹார:' [ஸ்ரீ ஸூ. III 2-32] 'ஷ்டாத விஸெஷாதர்ஷநாத்

இதயாதி ஸூத்ரத்தால ஆக்ஷேபித்துகொண்டு, "ஸாஸாகர்யாத்" இதயாதியான ஆறு ஸூத்ரங்களால் அந்த ஆக்ஷேபத்தை தாமே நிராகரித்திருக்கிறார மநு ஸ்மருதி

வாரஉத: இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள் :—'ஸேது வயபதேசம் உபாஸந வ்யபதேசம் ஸமபந்த வயபதேசம் பேத வயபதேசம இம்மாதிரியான வ்யபதேசங்கள் பரம புருஷனைக குறித்து சருதியில செய்யபபட்டிருக்கிறபடியால, இந்தப பரம புருஷனைக காட்டிலும பரமாயும பராபயமாயுமுள்ள வேறொரு வஸ்து உண்டு எனபது எற்படுகின்றது' எனபதுதான் இது பூவ பக்ஷ ஸூத்ரம "ஸேது ய ஈஷாம் ஸ ஏவைதான்" [இந்த ஆதமா வெனனும வஸது ஸேது] எனனும சருதிவாகயம் பரமாதமாவுக்கு ஸேது வயபதேசத்தைச செயகினறது 'ஸேது' எனபதறகு 'அணை' எனபது பொருளானதால, அணையைக கொண்டு நாம அக்கரையை அடைவது போல இந்தப பரமாதமாவைக கொண்டு மறறொரு பராபய வஸ்துவை நாம அடைய வேணடும என்பதே இந்த சருதி வாகயத்தின் தாதபாயம எனபது பூவபக்ஷியின வாதம இம்மாதிரியே மறறை ஹேதுக்களையும கண்டு கொள்ளலாம

ஸாஸாகர்யாத்—இப்படிச சொல்வது யுக்தமன்று ; ஏனெனறால் பரப்ரஹ்மத தினிடத்தில வயபதேசிக்கபபட்டுள்ள 'ஸேது' என்னும சப்தத்திறகு 'மறறொரு இடத்திறகுக கொண்டு போய விடும அணை' எனபது பொருள் அனறு, 'லோகத்தில ஒவ்வொரு வஸ்துவின ஸ்வபாவம் மறறொரு வஸ்துவின ஸ்வபாவத்துடன கலக்காமல் அவை யெல்லாவற்றையும பாதுகாக்கும அணை' என்பதே பொருள் எனறு அந்த சருதி வாகயத்தின பின பாதியால் விவரிக்கபபட்டிருக்கினறதனறோ ? "ஸேது ய ஈஷாம் ஸ ஏவைதான் வித்ருதிரெஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய" என்பதனறோ பூரண வாக்யம ?

ஸாம்ப்ரயோபதேஸாத்—பூவபக்ஷ ஸூத்ரத்தில 'உபாஸந வ்யபதேசம்' எனறு கூறபபட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம ஸமாதாநம பூவ பக்ஷியின வாதமாவது—"அத்வாத்ரைவாஹ" [பரப்ரஹ்மத்திறகு நாலு பாதங்கள் உண்டு] என்று சருதி சொல்லுகிற படியால பரமபுமானது ஒரு அவசேதத்திறகு உட்பட்டது எனறு எற்படுகிறது ; இப்படி உபமிதமான ஒரு வஸ்து ஸேதுவாக வயபதேசிக்கப் பட்டால, அந்த மிதமான [அவசேதத்திறகு உட்படாத] வேறொரு வஸ்து இருக்கின்றது எனபது இதனால் தியோதிக்கப்பட விலலையா ? என்பது தான். இதற்கு ஸமாதாநம :—'ஸாம்ப்ரயோபதேஸ:' உபாஸந்தின பொருட்டு இப்படி உபாஸந வயபதேபம செயவதெல்லாம உபாஸகாகளின உபாஸந்த்தின் பொருட்டே, **வாக்யாந்வயாத்**—'வாக்யாந்வ:

ப்ராஹ்மணே' [சு. ஸூ. III 2-33] 'உபபத்தேஶ்ச' [சு. ஸூ. III 2-34] 'தயாநுவ்ருத்தேஶ்ச' [சு. ஸூ. III 2-35] 'ஸுகம ஸுவ்ருத்ததஸ்து யாதஸ்ஸுப்தாஜீவாநாம்' [சு. ஸூ. III 2-36] உதி ஸூத்ரகாராஃ ஸ்வயமேவ

யிலும "ப்ராஜ்ஞாஸ்மீத்யேவாநு" இதயாதியான வாகயஙகளால் 'பரஹ்மாவிற்

வ்ராணஃ வாஜஃ' இதயாதியான வாகயததில உபாஸநததின பொருடடு செயயபபட்டுள்ள முதகவா லிய வயபதேசம போல.

ஸுகம விஶேஷாத்—பரஹமம ஸவயம அநவசசிந்நமாக இருநதாலும ஒரு ஸதாந விசேஷததுடன ஸமபநதததால அவசசேதிககபபடடு அநுஸந்தாநம செயயப படுவது யுகதமே, எவ் விடததிலும பரவி இருககும பரகாசம ஆகாசம முத லியவைகளை ஜனனல் சூடம முதலிய ஸதாநஙகளுடன ஸமபநதததால நாம அவச சேதிதது அநுஸந்தாநம செயய வில்லையோ?

உபபத்தேஶ்—பூவ பக்ஷ ஸூத்ரததில 'ஸமபநத வயபதேசம' எனறு கூறப் பட்டுள்ள ஹேதுவுககு இநத ஸூத்ரம ஸமாதாநம சருதியில மறறொரு ரிடததில் 'ஸுஏத வைஶ்ஷ ஹைதத்' [இநத ஆதமாவானது அமருதததிறகு பராபகம] என்று ஆதமா பராபகமாகவும மறறொனறு பராபய மாகவும சொலலபபட டிருககிற படியால், இநத பராபயபராபக ஸமபநத வ்யபதேசம மறறொனறின இருபபைக காடட வில்லையோ எனபது பூவ பக்ஷியின் வாதம பராபயமும பராபகமும வெவவேறுக இருததல வேணடும எனனும நிரபநதம இலலை, அவை இரணடும ஒனறுகவே இருத தல உபபநநமே எனபது ஸமாதாநம

தயாநுவ்ருத்தேஶ்—இது, 'பேத வயபதேசம' எனனும ஹேதுவுககு ஸமாதாநம. "ததோ யத்யுத்தரதர" "ஸகேஷாராத்ரதஃ வரஃ" இதயாதி யான வாகயங்களில, பரஹ்மததைக காட்டிலும வேறு படடதாக பேத வயபதேசம செயயபபடடு, 'பரமான பரஹமததைக காடடிலும உயாநத மறறொரு வஸது இருக கின்றது' எனறு சொலலபபடடிருககினற தனறோ? எனபது ஆகேபம. இது யுகத மாக மாட்டாது, எனெனறால், அவவிடததிலேயே "யஷ்டாத்ரம நாவாஸஹி" இத்யாதியான வாகயஙகளால 'அபபடிபபடட உயாநத வஸது வேறொன்று இல்லை' எனறு பரதிஷேதிககபபட்டிருககிற படியால இநத வாகயஙகளின அரதததை 296வது பகஙகளில காணக.

ஸுகம ..தவிரவும, இநத பரஹமம ஸாவதததையும வயாபிதது நிறகினறது என்பது, "தெநேஷம வர்ணம் வரணேந ஸவம்" இத்யாதியாக ஆயாமததை [வயாபதியை] க குறிககும சபதஙகளால் தெரிகினற தனறோ? இப்படி பரஹ்மம தனனைத தவிரதத மறறை ஸகல வஸதுகளையும வ்யாபிததிருககின்றது என்பதானது, அநத பரஹமத்தைக காடடிலும உயாநத வஸது வேறொனறு மிலலை என்பதைத தெளிவிககினற தாகையால்,

நிராகரோதி। ஸாதவெ ஸமாஹ்ரே "ஸ்ரஷ்டாராவிதிஸாதஃ" "விஸ்ருக்ஷுர்விக்ஷியாः ப்ரஜாः" "ஸ்வ வாவ ஸஸர்ஜாதஸ தாஸு வீர்யமதிஸாஸ்ருஜத" "தஸ்மிந ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்ரஹ்ம" இதி ப்ரஹ்மணோ ஜந்யத்வஸ்ரவணாச்ச தஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வாவமர்ஶே; தயா ஸ்ருஷ்டேः பரஸ்ய நாராயணஸ்ய தஸ்ய ப்ரஹ்மணः

கூப் பிறப்பு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருகிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மா ஜீவனென்றே ஏற்படுகின்றது. இது மாத்ரமன்று "ஸ்வயம் தஸ்ய" இத்யாதியான

ஸாதவெ ஸமாஹ்ரே—இது வரையில் சதுர்முக ப்ரஹ்மா ஜகத்காரண வஸ்துவாக மாட்டார் என்பது, வேத வாக்யங்களாக கொண்டு நிரூபிகபப்பட்டது. இனி: அதுவே மநு ஸ்ம்ருதியைக கொண்டு நிரூபிகபபடுகின்றது.

ஸ்ரஷ்டாராவிதிஸாதஃ—ஸதவம் ரஜஸ் தமஸ் இவை மூன்றும் ஸமமாக இருக்கும் காலததில் ப்ரதாநம் என்னும் தத்வம் 'தமஸ்' என்று சொல்லப்படும் அப்பொழுது அதை, அநிருததனால் அதிஷ்டிதமென்று சொல்வார்கள். அப்படி அநிருத்தனென்று சொல்லப்படும் அதிஷ்டாதா அபபொழுது ஆவிர்ப்பவிததான் என்பது இந்த வாகபத்தின் அர்த்தம். அபபொழுது சதுர்முக பரஹ்மா இல்லையான தால அந்த ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரண வஸ்து வெனறு சொல்வது சரியனறு என்பதைக காண்பிககும் பொருட்டு இந்த வாகபம் கூறப்பட்டிருகினறது. தஸ்ரஷ்டாः தமஸ்ஸென்று சொல்லப்படும் 'ப்ரதாநம்' என்னும் தத்வததை நியமிகிறவன்.

விஸ்ருக்ஷுர்விக்ஷியாः ப்ரஜாः—'பல வகைப்பட்ட ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிகக விருப்பமுள்ளவனுய். பரஹ்மா இனி ஸ்ருஷ்டிககப்படும் ப்ரஜைகளுடன் ஒருவராகையால், அவருககு இந்த ஸ்ருஷ்டியின இசசை சொல்வது உபபநநமாக மாட்டாது.

ஸ்வ வாவ—இந்த வாக்யமும் இதற்குப் பிறகு கூறப்படும் 'தஸ்மிந ஜஜ்ஞே' இத்யாதி வாகயமும், அண்டதிலிருந்து ஜநிககப் போகும் ப்ரஹ்மா, அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக மாகமாட்டார் எனபதைக் குறிகின்றன.

ஸ்வயம் தஸ்ய—இதன் பொருள்:—'அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அப் (ஜலம்), அந்த ஸ்ருஷ்டி காத்தாவுக்கு ஸ்தாநமாக இருந்தது; ஆகையால் அவனுக்கு 'நாராயணன்' எனறு பெயர். அந்த நாராயணனால ஸ்ருஷ்டிககபபட்ட புருஷனுககு ப்ரஹ்மா வென்று பெயர்' என்பது தான. இந்த ச்லோகமும அந்த ப்ரகரணத்தி

"சுயம்பூ ரஸ்ய தாஃ வ ஸ்வயம்பூ தேந நாராயணாஃ க்ருதாஃ।
தஜ்ஜ்ஞாநஷ்டி வ வாராஹ்யோ ரொகே வ்யவஹ்ரியதி கீர்த்யதே॥"
இதி நாரதீயே। வைஷ்ணவே ச வாராணே ஹிரண்யே

ச்லோகத்தில், நாராயணனே ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி காத்தாவாகிற பரம புருஷ னெனறும், ப்ரஹ்மா வென்பவர் அதத நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிகப் பட்டவரெனறும் பெயரைக் குறித்து வ்யக்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருகின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணதிலும,

---

லேயே காணப்படுகின்றது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும் 'நாராயணன்' என்னும் சப்தத்திற்கு நிர்வசநம்:—நாராஃ சுயம்பூ யஸ்மாத் [எவனுககு ஜலம் ஸதாகாமோ]

தியாச வைஷ்ணவே வாராணே—மேழக கூறப்பட்டுள்ள மநு ஸ்ம்ருதி ச்லோகங்களுக்குக் கீழ்க்கூறியபடி அர்த்தம் சொல்வதே சரி என்பதைக காணபிக கின்றது இந்த விஷ்ணு புராண கட்டம்.

லாவநாதியாந்வயாத்—'மூன்று பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றில் அவ யித்திருப்பதானது ஜகத்தின் பரம காரணமாக இருப்பதறகு விருததம்' என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலிருந்து ஏற்படுகின்றது. 'பாவனை' எனனும் பததிற்கு 'அநுஷ டிக்கப்படவேண்டிய விஷயத்திற்கு வேண்டுவதும், மநஸ்ஸால் செய்யப்படுவதுமான ப்ர யத்நம்' என்பது பொருள். இது மூன்று வகைபபடும் அவைபாவன.—(1) அநுஷ்டிக் கப்படவேண்டியது காம்ய கர்ம ரூபமாயிருக்கும்பொழுது அதை, விஷயமாக உடைய பர யத்நம் ஒன்று; இதற்கு 'கர்ம பாவனை' என்று பெயர்; (2) அநுஷடிகபபடவேண்டி யது உபாஸ்தி ரூபமாக இருக்கும்பொழுது, அதை விஷயமாக உடைய ப்ரயதநம் இரண டாவது; இதற்கு 'ப்ரஹ்ம பாவனை' என்று பெயர்; (3) அநுஷ்டேயம் காம்ய கர்ம ரூபமாகவும் உபாஸதி ரூபமாகவும் இருகுமபொழுது, அவைகளை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் மூன்ருவது; இதற்கு 'உபய பாவனை' என்று பெயர். தேவாகள் மநுஷ் யர்கள் இவர்கள் காம பாவனை உடையவாகள்; இவாகளுககு காமாநுஷ்டாநம் பரதா நம், உபாஸ்தி அப்ரதாநம். ஸநக ஸநநதநாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவனை உடையவாகள்; இவாகளுக்கு உபாஸநம் ப்ரதாநம், காமாநுஷ்டாநம் அநகமாய் அப்ரதாநம். சதுர் முக ப்ரஹ்மா முதலான ஜகந்நிவாஹகாகள் உப்ய பாவனை உடையவாகள; இவர்க ளுக்கு ஜகந்நிவாஹ காலத்தில் காமம் ப்ரதாநம், மறறைக காலஙகளில் உபாஸநம் ப்ர தாநம். 'நான் மநுஷ்யன, நான் தேவன்' என்னும் விசேஷ ஜ்ஞாநம் எவாகளிடம் இருக்கின்றதோ அவாக ளெல்லாரும் இம்மூன்று பாவனைகளுள் ஒன்றை ஆதரிக்க வேண்டியவாகள். அதாவது: ஸம்ஸார பாதததினுள் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த பாவனைகளில் அன்வயம் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. முக்தாகளுக்கு

மலாரீநாம் ஸாவஸாத்யாந்யாத்ஸுஷுப்தவத ஸுஸாஸ்த்ரயதாத
ஹொர்வவாதநாஸு சேஷ்டாஜ்ஞதம் நிஸ்சீயதெ।

ஜகி நிஜிதோவாஹ வெநகூவஸயோநடி

'ப்ரஹ்மா முதலானவாகளுக்கு மூன்றுவித பாவனைகளின் அன்வய முண்டாகையால், அவாகள் அசுத்தாகள்; அந்தக காரணததாலேயே அவர்கள் சுபாச்ரயமாக மாட்டார்கள் என்பது வயக்தமாகத தெரிகின்றது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலானவாகள் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்ட ஜீவாகளே என்பது நிச்சயம்.

நிமிதத காரணம் உபாதாந காரணம் இரணடும் ஒன்றே என்னும் ப்ரகரணம் முற்றுப் பெற்றது.

அறுஷேய விஷயமே இலலையாதலால், அவாகளுக்கு இந்தப் பாவனைகளில் அன்வயம் இல்லை இபபடி, சதுாமுக ப்ரஹ்மாவுகுப பாவனைகளில் அன்வயம் உண்டு என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருகிறபடியால, அவரும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவர் எனறு ஏறபடுகிறது ஆகையால் அவரை ஜகத்திற்குப் பரம காரணமாகச் சொல்வது அறுபபரூமே ஆகும் இதுதான் இவ்விடதநிற் சொல்லப்படும் விஷயம். ஸுஸுஷுதெ — ஸம்ஸார ஸமபந்தமே இவ்விடத்தில் அசுத்தி எனறு சொல்லப்படுகின்றது. ஸுஸாஸ்த்ரயதாநஹ-ெதாவவாஹநாஸு — கீழ்ச் சொல்லியபடி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணதநில சதுாமுக ப்ரஹ்மா முதலியவாகளுக்குப் பாவநா த்ரயாந்வயம் உபபாதிகபப்டு, அது காரணமாக அவாகள் முமுக்ஷுாகளால் உபாஸிக்கத் தகாதவாகள் என்பது விவரிகபபட்டிருகின்றது. அப்படி முமுக்ஷுாக்களுடைய த்யாநத்திற்கு அவாகள் அநாஹாகள் என்பதே அவாகள் சுபாச்ரயமாகமாட்டாாகள் என்பதன் பொருள்.

ஸ்ரீ:

வ்யுத்பத்யபாவவாத நிரஸநம் ।

யதஸி கௌஶிகஸ்ய—'ஸவ்ஹ ஸுவர்ஜாதிஸ் வியுஷ்
வாடஸ்ஜுரஸிஸ் காயத்ரஹியாயித்வமிநவ்ராஹாணஸ் வண்
நீயஸ், வ்யவஹாராஸ்தஸ்து ஸுவஸ் லொயகுதஸ்குர்வயாரணா
ஸம்ஹவாசஸ்; வ்யவஹாரஸ் ச காயத்ரவ்ஜிஸ்ஸுத்தாயத்ரஸிஸ

ஸ்ரீ

வ்யுத்பத்யபாவ வாதத்தின் கண்டநம்.

"யதஸி கௌஶிகஸ்ய"... இலா, 'சப்தங்க ளெல்லாம் ஒரு கார்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே தம்தம் பொருளைப் போதிப்பிகின்றன; எனென்றால், ஒரு வ்யவஹாரத்தாலல்லாமல் ஒரு சப்தத்திற்கும் தனது பொருளைப் போதிப்பிகக்கூடிய சக்தி நேரமாட்டாதன்றோ? வ்யவஹாரங்களெல்லாம் எதாவதொரு காயத்தின் ஜ்ஞாநத்தையே ஆதாரமாக உடையன் அல்லவா? ஆகையால், சப்தங்கள் விதி வாக்யங்களோ அர்த்தவாத வாகயங்களோயோ மந்த்ர வாகயங்களோயோ எந்த வாகயங்களே ஆச்ரயித்திருந்தபோதிலும், அவை யெல்லாவற்றுக்கும் ஒரு காயதத்தின வழியாகவே ப்ரமாணத தன்மை சொல்லவேண்டும். ஆகையால், எவ்வித காயதத்தின வழியுமினறிககே ஸ்வத·

ஸ்ரீ:

வ்யுத்பத்யபாவ வாத நிரஸநம்.

இந்த கரந்தத்தில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், இதுவரையில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களாகிற உபப்ருஹ்மணங்கள் இவை யெல்லாவற்றிலும், தமது வித்தாந்தத்திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணங்களே காணப்படுகின்றன வென்பதையும், பர மதத்தின் சங்கைக்கு அவை இடம் கொடுக்கவில்லை யென்பதையும் உபந்யஸித்து, முதல் ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'ஸவ்ஹவே' என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரித்தார். இனி அப்படி உபயஸிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸ்தீரீகரணம் செய்வதற்காக, 'வித்தமான பொருளுக்கு வ்யுத்பத்தி ஏற்படமாட்டாது' என்னும் வாதத்தை நிரஸநம் செய்கிறார்.

இது, மீமாம்ஸகர்களுள் ப்ராபாகரர்க ளென்பவரால் செய்யப்படும் வாதம். இதைச் சற்று விவரிப்போம். சப்தம் என்பது ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமஜ்ஞை. 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்' என்ற அறிந்த வனே, 'வ்யுத்பந்நன்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்கின்றோம்; அந்த அர்த்தத்தின் ப்ரதிபத்தி, 'வ்யுதபத்தி' என்று சொல்லப்படும். இந்த அர்த்த ஜ்ஞாநம், முதல் முதலில் ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகின்றது என்னும் விஷயத்தில் பிந்ந பிந்நங்களான அபிப்ராயங்க ளுண்டு. சிலர், எல்லாச் சப்தங்களும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே தமது அர்த்தங்களே உணர்த்துகின்றன வென்றும், அப்படி காயத்திற்கு எட்டாமல் ஒரு வஸ்து உண்டானால், அது ஒரு சப்தத்தாலும் போதிக்கப்படமாட்டாதென்றும் வாதிக்

ஸவவிஷயாம்ஸ்ச தாத்ருஸ்வபாவாந் ஜநயேத் ஸ்வாம்ஸ்ச்ருதிஸ்ம்ருதி
ஜநிதாந், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிவிரோதே ஸ்ருதிரேவ பலவதீதி ந்யாயாத்
ஸ்ருதிவிரோதாத் ஸ்ம்ருதிஜநிதாம் ‘ஸ்வவாசகே ஸ்ருஷ்டிரிதி’ ப்ரதிஜ்ஞாம்
ஜஹாதி, கதமந்யதா ‘ஸ்வவாசகே ஸ்ருஷ்டிரிதி’ ப்ரதிஜ்ஞாதம்
ஸ்ருதிவிரோதாத் ‘ஸ்வவாசகே ஸ்ருஷ்டிரிதி’ ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஸ்ருதிவிரோதாத்
ந ஸித்யே

ஸுவெஷாஶிரம் ஜாநநு வாஸுஷ்வோரநுஃ ஶூரமவுஷ்வுஞோர
வெுதஹுாயுஹு வொயநாய 'சுவவாரகெ உணுஃ ஷ்ஸிதுஃ'
ஊதிஸுவஹு ஶுயொமஉஸுநா உஹுாயஷ்ஹுாயம் ஸுஷ்வோ
வொயஊ ஊதி ஜாநாதீதி கிஉது உஷ்ஷுஸுஃ? தயாவாஸுஃ, 'தா
தொரயி' 'சுயம் உாதா' 'சுயம் உாதாஸுஃ' 'சுயம் உநுஷ்யுஃ' 'சுயம்
ஶுமஃ' 'வம்தொரயி' 'சுயம் வ ஹவயுஃ' ஊதி உாதாவித்யுஶுஶு
திஷ்ஸிஃ ஸுவெவஃ ஸுவெநஃ ஸுவெநாம்மஊநிதெஷ்ஸொந கது

'சுவவாரகெ உணுஃ ஷ்ஸிதுஃ', ['தண்டம் உள்ளே இருக்கினறது'] என்னும் வார்தததைகளைச் சொல்லி தேவதத்தனுககுத தெரிவிககிறான் பகததில் இருக்கும் மற்றொருவன், முதல் மநுஷ்யனால் செயயப்பட்ட கை ஜாடைகளின அாதத்ததை ஊமையன்போல அறிந்துகொண்டு, தான ஏற்கெனவே சப்தஙகளின அாதத்ததை அறியாதவனுக இருந்தபோதிலும், தன்னுல் கை ஜாடைகளைகொண்டு அறியப்பட்டுள்ள அாத்ததததைத் தெரிவிகக 'சுவவாரகெ உணுஃ ஷ்ஸிதுஃ' [உளளே தண்டம் இருக்கின்றது] என்னும் சப்தங்கள பரயோகம் செயயப்படுகினறன எனபதை உணாகினறான. இதைச் சபதஙகளுககு இது அாத்தம் என்பதை அவன தெரிந்துகொள்வதில என்ன கஷ்டம் ஏற்படகூடும்? இவ்விதமே பாலாகள் எலலாரும், 'இவா தகபபனா, இவா தாயா, இவா அம்மான், இவன மநுஷ்யன், இது மருகம், இது சுநதரன,

---

வைப்பறறிப பேசும் உபநிஷத பாகம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதாநத விசாரம் செய்வதே வீண் இதுதான் இம்மாதிரி வாதிப்பவாகளின கொள்கை. இநத வாதததைத்தான் வ்யுதபத் யபாவவாத மென்று வேதாநதிகள் சொல்வாகள இதைக் கண்டிப்பது ஸகல வேதாநதிகளுககும அபிமதமே.

சப்தஙகளுககு ஒரு காயதத்தின வழியாக ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிகககூடும் என பதை வேதாந்திகள் நிரஸநம செய்ய வில்லை, 'காய பரமாகவே ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிததல் வேண்டும்; வேறு விதமாக ஸம்பவிகமாட்டாது' எனனும் நிராபநதம மாத்ரம் நிரஸிககப்படுகினறது இந்த நிரஸநத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா போகும் வழி பின வருமாறு: சப்ததத்தின் அாதத ஜ்ஞாநம் ஜநிப்பது இரு வகைப்படும. யத்ருச்சை யாகவும் ஜநிகககூடும; புத்தி பூர்வகமாகவும ஜநிககக்கூடும் இரண்டு விதஙகளிலும் காயத்தின வழியினறிகுமம வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகினறது எனபதை முதலில நிரூபணம செய்து விட்டு, பிறகு, காயதத்தின வழியாகவே வ்யுதபதது ஏறபடவேண்டும் எனனும நிர்ப்பநதத்தை ஒத்துக கொண்டாலும், வேதாநத வாகயஙகளும் காய பரங்களாக எடுதது கொள்ளப்படக கூடுமாதலால், வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மதத்தின வஸ்து நிச்சயம உண்டு என்று உபபாதிகிறார். கடைசியாக, 'இநதக காய வாக்யாதது வாதிகள் காயம் என்று ஒனறை ஒதுதுக்கொள்ளுகிறாகளே! அநதக கார்யத்தின லகஷண மெனன? ' எனபதை விசாரித்து, அதற்கு ஒரு லகஷணமும் சொல்லக்கூடாதாதலால், அவாகளுடைய வாதம் நிலை பெறத்தககதன்று என்று நிரூபிதது அந்த வாதத்தைக் கண்டிககிறார. இது தான இந்த நிரஸநத்தின ரீதி.

வியுஷ்வாஶிஜ்ஞாநவவஸு—விதி அாத்தவாதம் மந்திரம் இம்மூன

தது வஹுவசஃ ஶிக்ஷிதஃ, தெதெவ ஶப்தெ ஸ்வஷப்தெ ஷு வ்யாதநஸ்ய ஸம்ப்ரத்திம் த்ருஷ்ட்வா, தெஷ்வெவ தெஷாம் ஶப்தாநாமர்தெ ஷு நிஶ்சிதெ ஶப்தெ ப்ரயொகஃ ஸம்பவ்யாஜ்ஞாநாஹா வாசு ஸம்கெதயித்ருபுருஷாஜ்ஞாநாத்து லொகஸ்ய நிஸ்யம்ப ஊதி கருணெண நிர்மிதெ, வ்யாகரணெ ஶப்தாநுஶாஸநாத் ஊதி வக்ஷ்யமாணெஃ ஶிக்ஷிதைஃ, ஸவ ப்ரயொகாநுஷ்டாநெ ஸ்வயமெவ

இது பாம்பு' என்று 'தாய்' 'தகப்பன' என்பவை முதலிய சப்தங்களைக்கொண்டு விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக காட்டிப் பல தடவை சிக்ஷிக்கப்பெறறு, பிறகு அத்தகைச் சப்தங்களாலேயே அதந்த அர்த்தங்களில் தமகு ஜ்ஞாநம ஜநிப்பதையும பார்த்து, 'அத்தகைய வஸ்துகளில அத்தகைச் சப்தங்கள விரலால சுட்டிச் சுட்டிப் பரயோகம செய்யப்படுவதே அதந்தச் சப்தம் அதகைய அர்தத்தைப போதிப்பிப்பதறகு காரணம ஆகின்றதே தவிர, வேறு ஸம்பந்தம் இருப்பதாவது இந்த ஸங்கேதத்தை ஏறபாடு செயத புருஷனுடைய ஜ்ஞாநமாவது அதில காரணமாகமாட்டாது' எனபதைக கொஞ்சம கொஞ்சமாக நிசசயமாக அறிகது, மறுபடியும், 'இந்தச சப்தத்திறகு இது பொருள' என்று பெரியோர்களால் சிக்ஷிக்கப்பெற்றவர்களாய், ஸகல சப்தங்களுக்கும் அர்த்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெறறு, தாமும, சப்தங்க ளடங்கியுள்ள ஸகல வாகயங்களை ப்ரயோகம்

றும் வேத வாகயங்களின விபாகங்கள். 'இதைச் செயதல் வேண்டும்' எனறு விதிக்கும் வாகயங்களை விதிகள் எனறும், 'இதைச் செயதால இந்த ப்ரயோஜநம கிடைக்கும்' எனற காமயங்களை ஸ்தோதரம் செயயும வாகயங்களை அர்தவாதங்கள் என்றும, அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களை ப்ரகாசித்துக காட்டும் வாகயங்களை, மந்தரங்கள் எனறும் சொல்வார்கள. 'இந்த மூனறு பாகங்களிலும் காயதத்தைக குறிக்கும் சப்தங்களுக்கு மாத்ரமே ஸ்வத ப்ராமாண்ய மூண்டு; மறறை வாகயங்களுக்கு ஸ்வத ப்ராமாண்யமில்லை' எனபது எதிர வாதிகளின் அபிப்ராயம்.

வ்யவஹாராநுகூல்யாத்— 'வ்யவஹாரம்' எனபதற்கு 'பரவருத்தி' என்பது பொருள். அது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும இருக்கலாம் 'பசுவைக கொண்டு வா' என்று ஒருவன சொனனவுடன, அந்த வாதத்தையைக் கேட்டு அதை அறிந்த மற்றொருவனுல அதறகு இணங்கிச் செயயப்படும் வயாபாரமே இவ்விடத்தில் 'வ்யவஹாரம' எனபதால குறிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்வநிஷ்டெ வக்தரி— மேற்சொலலப்பட்டுள்ள வ்யவஹாரத்தால் ஏற்படாமல், ஸ்வயமே விதந்தமாக இருக்கும் வஸ்து தான 'ஸ்வநிஷ்டெ வக்தரி' வென்றும் 'ஸ்ரீருக்தெ' வெனறும சொல்லப்படுகின்றது. அதறகு உதாஹரணம் 'ஆத்மா' 'பரஹ்மம்'.

கெநசித்... இது யாதருச்சிகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் வித்தியாஸத்தை விஷயமாக இருக்க கூடுமென்பதைக் காட்டுகின்றது **தயா வரணம்**.. இது புத்தி பூர்வகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் ஸ்திதாதாத்த விஷயமாக இருக்கக்கூடும என்பதைக் காட்டுகின்றது.

ஸவ-ஶப்தாகூ₃ஜாதம் ஶ்ரயாம்ஸ்தே । ஸர்வதை²வ ஸவ-ஶப்தா₃நாம் ஶ்ரா
ய-ஶ்ரேயஸ்யயித்வம் ஸம்வாதா₃தி³ஶப்தா₃நாம் யதா₂வஸ்தி²தஸம்ஸர்க³-
விஶேஷவாசித்வம் ச ஜாநாதீதி கா₃யத்ரீ ஸர்வவ்யாப்தி ரித்₂யாதி³
நிவ-ஶ்சயோ நிர்நிப₃ந்த₄நஃ । ஸ்ருதிஃ வர்ணிதவதீ ஸர்வஸ்ய ஸர்வஸ்ய
ஶ்ரேயஸ்ஸாத₄நத்வப்ரகாரணாத் ஸவ-ஶப்தேந வேதா₃நாம் ஸர்வ-ஶப்தா₃நாம்
ஸகலஜக₃தா₃தி³காரணம் ஸவ-ஶப்தேந ஸகலகல்யாணகு₃ணாகரத்வரூபலக்ஷணம்
ப்₃ரஹ்ம ஶ்ரேயஸ்ஸாத₄நத்வம் ।

செய்கிறார்கள். ஸகல பதங்களும் இவ்விதமே தம் தம் பொருளைச் சொல்லுகின்றன வென்பதையும், அநேக பதங்கள் அடங்கிய வாக்யங்களில், காரணத்தின் வழியாகப் பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்கள் இருப்பனபோல, ஸ்வதஸ் ஸித்தமான பொருளைப போதிப்பிக்கும் வாக்யங்களும் இருக்கின்றன வென்பதையும் எல்லாரும் அறிவார்கள். ஆகையால் வ்யுத்பத்தி பெறலாம் காரண பரங்களே என்று சொல்வது கேவலம் பிடிவாதம் மாத்ரமாகுமே தவிர, யுக்தியுடன்கூடிய வாதமாகமாட்டாது. இப்படி ஸித்தமான வஸ்துவைப போதிப்பதற்கும் சப்தங்களுக்குச் சக்தி உண்டு என்பது ஏற்படுகிற படியால், வேதாந்த வாக்யங்கள் ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாயும், ஸர்வ கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மற்றை லக்ஷணங்களுடன் கூடியதாயுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் போதிப்பிக்கின்றன வென்பது ஸித்தம்.

ஸம்ஸ்க்ருதாஜ்ஞாநாவாஸ ஸம்கேதயிதுரவ்யுத்பந்நஸ்ய ஜ்ஞாநா
ர்த²ம்..... அந்தந்த சப்தத்தின் ப்ரயோகத்தில் அந்தந்த அர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்குக் காரணம் முழுவதும், அந்தந்த அர்த்தத்தில அந்தந்தச் சப்தத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கை விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டிப் பல தடவை ப்ரயோகம் செய்வதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை இந்த பதங்கள் விளக்குகின்றன. 'இந்த அர்த்தம் போத்யம், அதை இந்தச் சப்தம் போதிக்கின்றது' என்பதான போத்ய போதக ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்து, அந்தச் சப்தத்திற்கும் அந்த அர்த்தத்திற்கும் வேறு எவ்வித ஸம்பந்தமும இல்லை என்பது தான தாத்பர்யம். 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்' என்று ஸங்கேதம் செய்தவனுடைய ஜ்ஞாநமும் இல்லை.

ஸ்யஶ்சி ஶ்ரயாம்ஸ்தே — தானும் ப்ரயோகம் செய்கிறான். இதைச் சொல்வதன் கருத்து என்னவென்றால் — இந்தக் குழந்தைகளுக்கு இந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் புருஷனும் இம்மாதிரியே ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியோடு கூடினவனே தவிர, கார்யார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றவனன்று என்பதைக் காட்டுவதற்கே. இந்தப் பாலர்கள் ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி உடையவர்களாய்ச் சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது சப்தங்களை ப்ரயோகிப்பவர்களும் அம்மாதிரியே வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்க இடமுண்டன்றோ ?

ஸர்வதை²வ ஸவ-ஶப்தா₃நாம் ... 'எல்லாப் பதங்களும்' என்பதால், 'வேதத்தில் தென்படும் பதங்கள் மந்த்ரமின்றிக்கே லோகத்தில் தென்படும் பதங்களும் கூட' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

சுவி அ காய-ாயி-ு வாவ வ்ய-ுதி(ரே)க்த-ு; வெஷ்ணவாகூ
ரீவ்ய-ுபாஸ்ரவிஷயகாய-ாயிகூ தவி ஸ்ரேஷ்ணஸ்ரீ தமைறுகூம

"சுவி அ "—வயுதபததி முழுவதும காய பரமாகவே ஏறபடுகினறது என பதை ஒதுதுகொண்டபோதிலும, வேதாநத வாகயஙகளெலலாம அபபடி காய பரஙக ளாகவே இருநதுகொணடு ஸகலதததையும போதிபபிகினறன வெனற உபபாதிகக

யஸ்ரவஸ்ரீ தஸ்ரஸ்ரம-ுவி ஸ்ரேஷ்வாகூம அ ..வித்தாந்த பரமான வாகயம வித்தபரமாகவும காயாந்தபரமான வாகயம காயபரமாகவும எடுதது கொளளபபடவேணடு மெனபது தாதபரயம

சுவி அ .இனி, 'எதிர வாதி சொலவதை ஒதுதுகொண்டாலும, நமது பக்ஷம வித்திகரும' எனபதை விவரிகிறார 'காயாந்தத்தில மாதரமே வயுதபதி உணடா கக கூடுமாகையால, காயாந்த மலலாத கேவலம வித்தாந்தமாகிற பரஹ்மததின விஷயதில் சபதஙகள பரமாணமாக மாடடா' எனபதனறே எதிர வாதம? 'பரஹம மும் காயாந்த மாகையாலஅது விஷயதில சபதஙகள பரமாணமாகக கூடும' எனபது ஸமாதானம.வித்தாந்தமான பரஹ்மததை எவவிதத்தில காயாந்த மெனறு சொலலக கூடுமெனறால, 'வேதாநதஙகளில "சூத்ரவாரெ ஜ்ஞாதவ்யஃ "(ஆதமாவைப தர சந ஸமாநாகாரமாகப பாரததல வேணடும) இதயாதியாக அநேக வாகயஙகள விதி பரஙகளாகக காணபபடுகினறன வனறே? விதி பரஙகளான வாகயஙகளால கிடைகது மவை யெலலாம காயாந்தஙக ளலலவா?' எனபது பரதயுததரம 'ஆதமாவைப பாரத்தல வேணடும எனபது விதி வாகயமாக இருநதாலும, ஆதமாவின ஸ்வரூபம அதன விசேஷணஙகள இவை முதலியவைகளைபபறறி இநத விதி வாகயததில ஒனறும சொலலபபடவிலலை யாதலால, அவைகளைச சொலலும வேறு வாகயங களுகது பராமாணயம எபபடி? என்று ஆக்ஷேபிகக கூடும. அநத வாகயஙகள வேறு வாகயஙகளாகவும விதி பரஙக ளலலாமலும இருநதபோதிலும, அநத வாகயஙகளிற சொலலபபடும ஆதமஙகள இநத விதி வாகயததில விதிகபபடும விதிகரூப பலமாக இருகிறபடியால, அநத வாகயஙகளுகரும பராமாணய முணடு எனபது அடுதத வாகயததில விவரிகபபடுகினறது

உவாஸ்ரவிஷய்காய-ாயிகூ தவி ஸ்ரேஷ்ணஸ்ரீ தமைறுகூம—'உபா ஸநததை விஷயமாக உடைய காயததில அதிகருதன எவனே, அவனுகது விசேஷண மாகும பலமாக இருததுகொணடு' எதிர வாதிகள விதிபரஙகளான வாகயங ளுகரே ப்ராமாணயம உணடு எனறு வாதிகையிலும, விதி பரஙகளலலாத வேறு வாகயங களும, அநத விதி வாகயததிறகு அவை சேஷமாகச சோநதிருநதால, பரமாணஙக ளாகககூடும எனபதை ஒதுதுக கொணடிருகிறாகள அமமாதிரியே, ஆதமாவின ஸவரூப குண விபூதிகளைச சொலலும வாகயஙகளும பரமாணஙகளாக கூடாவோ? எனபது பரதயுததரம இதை உபபாதிபபோம சூத்ர வாரெ ஜ்ஞாதவ்யஃ" எனபது உபாஸநததை விதிகினறது, ஆகையால உபாஸநம விஷயம 'அநத உபாஸ நததால விசேஷிகபபடும காயம் தனது பரயோஜநததை ஸாதிதது கொடுகரும' எனனும புதியுடன் அநத உபாஸநததில ஒருவன பரவருதிதால அவன அதில

வாஸம்ஹிஸ்ருதெஸ்மிந்ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகாரிணம் ராத்ரிஸ்தத்ருதிஷ்வங்
ஸவ்மொரணஸ்தயாதந்ராஸாய்யஸ்வராயதஹாவவ்ருது கார்யஸ்யாயொமித

கூடும ஜ்ஞாந காண்டமாகிற உபநிஷத்தில உபாஸநம விஷயம, அதனால விசேஷித்த குறிகளபடும யாதொரு காயமுண்டோ அதக காயத்திறகு அதிகாரி அந்த உபாஸகன, அவனுகாக எறபடும பலம அவனுகு விசேஷணமாகினறது அதன

அதிகருதன ஆவான அவன அந்த உபாஸநத்தால பரஹ்மம மெனனும பலத்தை அடைகிறு ஞகையால, பரஹ்மமாகிற அந்தப பலம அவனுகு விசேஷணமாகினறது அந்தப பலம விதி வாகயத்திற சொலலபபடாமல விதிபரமலலாத வேறு வாகயத்தில சொலலபபட்டிருந்த போதிலும, விதி வாகயத்திற சொலலபபடும உபாஸநமாகிற விஷயத்துடன சேரக குறிகளபடடுளளபடி ஒரு வித ஸம்பந்தத்தைப பெறறிருகிறபடியால, அந்தப பலத்தைச சொலலும வாகயமும காயார்த்தமாகித தாதபாயத்தைப பெறகூடும இமமாதிரியே எதிரவாதிகளும ஸ்வாகாகம முதலானவைகளைச சொலலும வாகயஙகளுகுத தாதபாயம கலபிகிறாகள

உ: வாஸம்ஹிஸ எதிர வாதிகள தாதபாயம கலபிபபதுபோல நாமும தாதபாயம சொலலுகிறோம எனபதை விளகுவதறகு இவவிடத்தில மூனறு உதாஹரணஙகள சொலலபபடுகினறன அவையாவன —(1) "**ஜ்யோகிஷ்டோமெந வ்ருமுகாமொ யஜெத**" [ஸ்வாகாகாரத்தை விரும்புவோன ஜ்யோதிஷ்டோமம எனனும யாகத்தைச செயதல வேண்டும] எனபது ஒரு விதி வாகயம ஸ்வாகாகம என்பது எபபடிபபட்டது எனபதை இது சொலலவிலலை "**யஸ்மிந்ந்ருணே க்ருஹீதம் க்ருஹ்யதே**" [எவவிடத்தில உஷ்ணம சீதம தகாக இலலையோ] எனபது ஒரு விதியலலாத அர்த்தவாத வாகயம, ஸ்வாகாகம எபபடிபபட்டது எனபதை இது சொலலுகினறது ஆகையால விதிவாகயத்திற சொலலபபட்டுள்ள 'ஸ்வாகாகம' எனனும ஸ்துதுவுகு இதில சொலலபபடுவது விசேஷணமாகினறது அபபடி விசேஷண மாகினறபடியால, இந்த அர்த்தவாத வாகயத்திறகும பராமாண்யமுண்டு எனறு எதிரவாதிகள ஒததுக கொண்டிருகிறாகள அது போல, நாமும பரஹ்மத்தின குணவிபூதிகளாகிற விசேஷணஙகளைச சொல்லும வாகயஙகளுகு பராமாண்யம சொலலகூடும எனபதறகு முதல் உதாஹரணம "**உ: வாஸம்ஹிஸ்ருதெஸ்மிந்ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகாரிணம்**" 'தககத்துடன கலசாத ஒரு தேச விசேஷமாகிற ஸ்வாகாகம முதலியவறறில போலவும'. (2) '**ராத்ரீர்ஹவெயாகே**' [ராதரி ஸத்ரஙகளைச செயதல வேண்டும] எனபது ஒரு விதிவாகயம இந்த வாகயம இந்த ஸத்ரஙகளைச செயவதால உண்டாகும பலனை பறறிப பேசவிலலை "**வ்ரதினிஷ்ணந்தி ஹ வா வ்ரதெய வ்ரதா ராத்ரீர்ஹவெயந்தி**" [எவாகள இந்த யாகஙகளைச செயகிறாகளோ, அவாகளுகு பரதிஷ்டை ஏறபடுகினறது] எனபது மறறொரு விதியலலாத அர்த்தவாத வாகயம 'பரதிஷ்டை, இவைகளைச செயவதன பலம,, எனபதை இது சொலலுகினறபடியால இந்த அர்த்தவாத வாகயத்திற்கு பராமாண்யம அங்கீகரிகபபடுகினறது அபபடியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும நாம தாதபாயத்தை அங்கீகரிகலாம எனபதறகு இரண்டாவது உதாஹரணம "**ராத்ரீர்ஹவெயாகே**" - 'ராதரி ஸத்ரம செயவதால ஏறபடும பரதிஷ்டையாகிற

யெவ ஸ்வர்கம் பெரயஜேத் । தயாஹி — ஸ்வர்கவிஶேஷாதி ஸ்ரூயதே' உதயாதி-ஸ்வர்கஸ்ய பாஷ்பாதிவிஷயகாய-ஜ்ஞாயி-ஸ்ரூதவிஶேஷணஸ்ய தஸ்ய

விதத்தியில, திகக்கதுடன கலவாத தேச விசேஷ ரூபமான ஸ்வாகக்கதின விதத்தி யிற போலவும, ராதரி ஸதர பரதிஷ்டையிற போலவும, பரஸ்பரம ஸாதய ஸாதந பாவதத்தை உடைய அபகோரணம சதயாததை இவைகளிற போலவும வேதாந்த வாக

பலதிற போலவும (3)தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாவமேத்யம்" [ஆகையால பராஹ்மண னுக்கு குறித்து 'நான இவ்வாறு கொல்வேன்' என்று பரயதநம செயயக்கூடாது] எனபது ஒரு நிஷேத வாகயம இது, அபபடிச செயதால என்ன ஸம்பவிக்கும என்பதைச் சொல்லவில்லை "யோऽவமேத்யம் ப்ரதிதநாதி யாதயாம்" [எவன அம்மாதிரி பயமுறுத்துகிறானோ, அவனுக்கு ஒரு நரக விசேஷமுண்டு] என்னும வாகயம, அபபடிச செயவதால உண்டாகும விருத்த பலதைச் சொல்லுகிறபடியால, அம்மாதிரியான விருத்த பலதைச் சொல்லும வாகயத்திற்கு பராமாண்யமுண்டு இபபடியே, மோக்ஷோபாய விரோதி பலதிலும தாதபாயம சொல்லலாம அதாவது, நரகம முதலான விரோதி பலதைப்பற்றிப பேசும வாகயங்களுக்கும, அவை காய பரங்க ளிராவிட டாலும பராமாண்ய முண்டு என்று சொன்ன தாயிற்று இதற்கு மூன்றாவது உதாஹரணம "ஸ்வர்கோ வை ப்ரஜாபதயே நிரவபத் தஸ்மாத் ஸர்வாணி பஶூநாம் ஸ்வர்யாணி" — பயமுறுத்துவதற்கும சதயாததை எனனும நரக விசேஷத்திற்கு மூளள ஸாதய ஸாதநபாவத்திற போலவும [அபகோரணத்திற்கு சதயாதநா ஸாதநத்வம உண்டு] அதாவது, 'செயதல கூடாது' என்று நிஷேத்திக்கப்பட்டிருப்பதைச் செயவது ஸ்வாக காதுபவத்திற்குத் தடையாகு மாகையால, ஸ்வாகக்கதை ஸாதிப்பதாக கொடுக்கும யாகத்தை விதிக்கும வாகயத்திற்கு இந்த நிஷேத வாகயமும உபயோக மூளளதாகின றது எனபது கருத்து இந்த உதாஹரணங்கள மூன்றிலுமம, 'அர்த்தவாத வாகயங் களில விதி ஒன்றும இல்லையாயினும, விதி வாகயங்களில சொல்லப்பட்டுளள விதிகள இந்த அர்த்தவாத வாகயங்களிற சொலலப்படுகிற விஷயங்களை எதாவது ஒரு பரகாரத்தில் அபேக்ஷிதிருக்கிறபடியால, இந்த அர்த்த வாத வாகயங்களுக்கு அந்த விதி வாகயங்களுடைய ஸம்பந்தத்தால பராமாண்யம உண்டு' எனபது விளங்குகின றது இபபடியே, பரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும அதன விசேஷணங்களாகிற குணம விபூதி கள இவைகளையும, அதன உபாஸநத்தை விதிக்கும விதிகளுக்கு விருத்தமாயுளள பலத்தையும, ஸம்ஸாரத்தின தோஷத்தையும, இன்னும இவைபோன்ற மற்ற அம்சங்களையும பற்றிப பேசும விதியல்லாத ஸாமாந்ய வாகயங்களுக்கெல்லாம் உபாஸநத்தை விதிக்கும விதிவாகயங்களின ஸம்பந்தத்தால பராமாண்யமுண்டு எனபது தான இவ்விடத்தில உபபாதிக்கப்படுகிற விஷயம

தயாஹி — உபாஸநத்தை விதிக்கும வாகயத்திற்கு உதாஹரணமாக நாம கீழில் "ஶூத்ரா வரஸ்ய உபஸ்தவ்யம்" இத்யாதியான வாகயத்தை எடுத்துக கொண்டு, அந்த உபாஸநத்தின பலம அந்த வாகயத்திற சொல்லப்படாமல அதற்கு அர்த்த வாதமாயிருக்கும வாகயத்திற சொலலப்பட்டிருந்த போதிலும, அந்த பலத தைச் சொல்லும வாகயத்திற்கும பராமாண்யமுண்டு எனபதை உபபாதித்தோம.

க ப்ரஹ்மராஜ்ஞ: ஸ்ரூயதே, வாக்யார்தஸ்ய தாத்பர்யம் ப்ரஹ்ம விஜ்ஞாஸிதம் ।
ஸுகீ ப்ராவ்யதயா ப்ரதீயமாநம் ப்ரஹ்மைவ தத்பதலக்ஷ்யம் அ வாவயோ
காயைக்யமேவ யோ மிதயைவ லிங்கம் ஹவதி, தத்ஸமதிகரணே ஜமகிர்வஸ்ய-
ஸ்ய வாக்யஸ்ய ஸாமாநாதிகரண்யாத்; தஸ்ய ஸ்வரூபாகம் அ வாவ-
யோரபி க ஸிம்ஹாஸநவதஹம் ।

யங்கள பரமாணமாகக கூடிம இதன உணமையை ' ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாதவ்யம் வாழி ' எனனும வாகயததில உபபாதிபபோம இநத வாகயததின ஆதாதமாவது:— 'பரஹ மததை உபாஸிபபவன பரததை அடைகினறான' எனபதுதான அதாவது — 'பரததை அடையவேணடும எனனும விருபப முடையவன பரஹ்மததை உபா ஸிததல வேணடும' எனற சொனனதாயிறறு இவவிடததில பரஹ்மததின உபா ஸநமே விஷ்யம, அதை விஷயமக உடைய காயததில அதிகாரி அநத உபாஸக னே, அவனுககு விசேஷணமாக, 'பரம' என்று சொலலபபடும பரஹமததின பராபதியே பலமாகச சொல்லபபடுகினறது இவ்விடததில அடையததக கஸ்து வாகக குறிககபபடும பரஹம ஸவரூபமும அதன ஸகல விசேஷணஙகளும ஒரு கா யததின வழியாகவே விதிதிபப பெறுகினறன அநத ஸவரூபததிறகும அதன விசேஷணஙகளுககும உடபடடவையான ஜகததின ஸ்ருஷ்டி ஸமஹாரம இவைகளைச செயயும தனமை, அநத ஜகததிறகு ஆதாரமாகவும நியநதாவாகவும இருககும தன மை, இவை போன்ற மறறை ஸகல தாமஙகளும், இனனும இவவிடததிற சொலல படடவை சொலலபபடாதவை இவையெலலாம அமமாதிரியே விதிதியைப பெறு கினறன இமமாதிரி உபபாதிபபதில் எவ்வித தோஷமும இலலை

அநத விஷயததையே உபபாதிபபதறகு, இவவிடததில் வேறு ஒரு வாகயம எடுததுக கொளளபபடுகினறது "ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாதவ்யம் வாழி" எனனும் வாகயததில் உபாஸநம விதிககபபடுகினறதா? பரஹ்மம எபபடி பலமெனறு தெரிகினறது? என பது முதலான விஷயஙகளை விவரிககிறார் 'பரஹமததை உபாஸிககிறவன பரத தை அடைகின்றான' எனற சொல்வதானது, 'பரததை அடைய விரும்புவோன் ப்ரஹ்மததை உபாஸிததல வேணடும' எனற சொலவதறகுத தூலயமனறோ? பல ஸமபநதம சொலலபபடு மிடஙகளி லெலலாம விதியைக கலபிததுககொளவது நயாயத திறகு ஒதததே

ப்ரஹ்மோபாஸநவிஷய .கீழில், 'உபாஸநவிஷயகாயாஸ்சிகுத விசேஷணஸ்ய தத்ரைவாநுவாதகத்வாத்' எனற பொதுவாகச சொனனது இவவிடததில விசேஷிததைச சொலலபபடுகினறது

ஸுகீ ப்ராவ்யதயா... காமகாணடததில ஸ்வாககததிறகு விசேஷணமா கிற துககாஸமபிநநதவாதிகள போல, இநத உபநிஷத வாகயததிலும, பரஹ்ம ஸ்வ ரூபததுடன அதன் விசேஷணஙகளும விதிகிகினறது எனபது கருதது

வனவம் அ வஸி வவ-ஃஜ்ஞாயஃவாதமதா ஹ்யவிரு-ஃத்ர சவ-ி வ-ாஸ்ஹாயஃ-ாஃ வ்ரவ-ஃ விபிபெஷுதத்ரவிவ வலிஸா ஹவஞ்சி । யவொகூம் ஃஸிபஹாஷ்ய—"ஜணம் ஹி வெவ ஜாயத உதி ஸ்ருதெரிதி"

இபபடி உபதிஷ்டதில காணபபடிம உபாஸந விதிகளுககு உபயோகிகளான வாகயஙகளிற சொலலபபடிம வஸதுகள விததிகளும பகுததில், ஸகல மநதரம ஆததவாதம இவைகளிற சொலலபபடிம வஸதுகளும, வேறு பரமாணஙகளுககு விருததமின்றிகும இது வரையில சொலலபபடாதவைகளாகவும இருநதால், அவை அநத விதிகளுககு உபகாரகஙகளா யிருநதுகொணடு விததியைப பெறமலலவோ? இநத அாதததையே தரமிடாசாரயா தமது பாஷ்பதில "ஜணம் ஹி வெ

இது வரையில ஆதத வாதஙகளில பரதிபாநமா யுளளவைகளுககு விததி உப பாதிகபபடடது விதிவாகயஙகளில சொலலபபடிம விதிகளுககு அாதத வாதவாகயங களிற சொலலபபடிமவை சேஷமாக இருகிறபடியால அவைகளுககு விததி உணடு எனபதுதான அநத உபபாதநம 'ஆதத வாதஙகள விதிவாகயதில பரதிபாநமாயிருப பதை ஸ்தோதரம செயகினறன, அவைகளுககு அவ்விதமான ஸ்தாவுகதவம விதிதிக நும பொருடடு விதிவாகயாாதத்ததில அவைகளுககுத தாதபாயம சொலலகூடும' எனபது இபபொழுது விவரிகபபடுகினறது விதி வாகயதிற சொலலபபடடுள ள காம விஷயமாக அநேக குணஙகளை வாணிதுகொணடு, அாதத வாதஙகள அநதக காமதில ஒரு ஏறற புதியை ஜஙகளுககு உணடுபணணுகின்றன; அநதக குணங களை விதியாவிடில, ஏறற புதியே உணடாகமாட்டாதாகையால, அநதக குணஙகள உணமையாக இருகினறனவென்பதை ஒததுகொளளவேணடுமனறே?

வனவம் அ வஸி— கீழில உபபாதிதிருகிறபடி, எவை எவை விதி வாகயங களில பரதிபாதிகபபடடுள விஷயதிறகு உபயோகபபடகூடியவைகளோ, அதநத அாததஙகளெலலாம பரமாணஙகளெனறு அஙகீகரிகபபடவேணடுமென பது ஏறபடடுவிடடால'

ஸவிரு-ஃத்ர சவ-ிவ-ாஸ்ஹ— அநத அாததஙகள வேறு பரமாணங்களுககு விருததஙகளாயிருநதால அவை அஙகீகரிகததசகவையலல, வேறு பரமாணஙகளால அவை விதிதிததுவிடிம பகுததில அபபொழுது அவைகளுககு பராமாணயம ஏறபடுத் துவதும அநாவசயம ஆகையால, 'அவிருததஙகளும வேறு பரமாணஙகளால ஸாதிக் கபபடாதவைகளுமான' என்று சொல்லபபடடிருகின்றன.

யவொகூம் .அாததவாதஙகள விதிகளுககு உபயோகப்படிமவையா யிருநதால் அவைகளுககுத தமது அாதததில பராமாணயமுணடு என்பதறகு ஸ்ரீதரமிடாசாரய கரநதம் உதாஹரிகபபடுகினறது

வக்ஷ்யே யஜ்ஞவ்யவஹாரஸ்ய விதிவாக்யம் வாக்யம், தயாரவி நாவஹந்தி வஹ்நிர்வவஹ்யதே" இதி। வாதஸ்ய தூக்ஷம் ஹவி—ஹவெ-ரா ஹ்யஸ்-வாஹா மே . தேவதாப்யஸ்ஹவ்யதயாமாதே ஹாம்மஹ்யாப்யஸ்தே-தாயாஸ்ஹாஜ்ஷ்ரவ்யாய மாஸு மாணாஸு ஹஹஹ்ரிஸ்வா வாஸு ஹஹஹ்ரிஸ்வாஸ் கரஜ்ஞணி வ்யாஸ்ரவ்ஸ்யவ்ஹ்ரிஸ்ரஸ்யதி; தெஷாரவஹ்ரவெ வ்யாஸ்ரவ்ஸ்யவ்-ஹ்ரிஸ்வ ந ஹ்யாஹ்ரிதி கரஜ்ஞணி வ்யாஸ்ரவ்ஸ்ரவ்ஸ்யஜ்ஞம் மாணாஹ்ரவதெவ பைரயதீதி। கரஜ்ஞெவ ஸிஸ்வா

ஜாயத உதி ஸ்ரூஸ்தெரிதஸ்ரவக்ஷ்யே யஜ்ஞவ்யவஹாரஸ்ய விதிவாக்யம் வாக்யம் தயாரவி நாவஹந்தி வஹ்நிர்வவஹ்யதே"—எனனும வாகயததால விளகி இருகிறரா இதன தாதபாயம எனனவெனறால—'அததவாத பாகம முழுவதும, தேவதைகளின ஆராதநமா யுளள யாகம முதலிய காமயகளுடையவும அவைகளின அங்கஙகளுடையவும அவைகளால ஆராதிகபபடிம தேவதைகளுடையவுமான அபரத யக்ஷஙகளான குணஙகளை ஆயிரகணகாக விவரிததுகொணடு காமயகள மிகச சிறந்தவை எனனும புகதிபை நமககு உணடுபணணுகினறன அமமாதிரியான குணஙக கள இராவிடடால காமயகள சிறநதவை எனனும புகதி நமககு உணடாகமாடடா தாகையால் காமவகளில நமககுக கௌரவ புததி உணடாகும டொரு-டு அதத அதத வாத பாகம உணமையாக இருககும குணஙகளையே போதிபபிகினறன எனற நாம ஒததுகொளளவேணடும' எனபதுதான மநதர பாகததில சொலலபபடிம அததஙக களும இமமாதிரியே விதிதிகினறன

ஜீணம் ஹி வெ ஜாயத உதி-இது ஸ்ரீதராமிடாசாரயருடைய ஸமகதி இதன பொருள எனனவெனறால—'ஜீணம் ஹி வெ ஜாயதெ' எனறு ஆரமபிககும சருதி வாகயம அவதாநததை ஸதோதரம செயவதறகாக இருநதபோதிலும, இல்லாத விஷயஙகளைச சொலவதால 'ஸதோதரம விதிகிகமாடடாதனறோ' எனபதுதான அவருடைய அபிபராயமாவது 'அதத வாத வாகயஙகள தாம செயயும ஸ்தோதரத தால காமயகள விஷயமாக ஒரு ஏறற புதியை நமககு ஜநிபபிகினறன அவை வாணிககும குணஙகள உணமையாக இராமல கேவலம ஆரோபிதஙகளாக இருநதால, அநத வாணநததால ஏறபடிம ஏறறமும பொயயாகிவிடுமாகையால, காமயகளில பரரோசநையை ஜநிபபிபபதறகு அதத வாதஙகள அசகதஙகளாகி விடுமபடி பரஸங் கிககும அநத பரஸகதி வராமல இருககவேணடுமனறால, அததத வாதஙகளுககு ஸ்வாதாதத்தில பராமாணயம அவசியம ஒபபுககொளளபபட வேணடும' எனபது தான

கரஜ்ஞெவ ஸிஸ்வா—இநத வழியாகவே அதாவது 'விதி வாகயங்களுககு உபயோகிகளான அதத வாதஙகளுககு ஸ்வாதாதத்தில, பராமாணயம விதிதிபபது போல'

ஸவை உஞ்ஞாவமதா ஹயுஞாः ஸிஜாः ।

ஸுவி அ காயுஞவாகூயுஞவாஹி ஹி, கிஹிஂ காயுஞும காலெதி

ஸுவி அ காயுஞவாகூயுஞவாஹி ஹி: ''— தவிரவும, காயவாக யாதத வாதிகள, தமமால சொலலபபடடு வரும 'காயம' எனனும சபதததால

ஸவை உஞ்ஞாவமதா ஸுயுஞாம்— கீழில அாதத வாதஙகளுககு பராமாணயம நிரூபிகபபடடது 'அாதத வாதஙகளுககு பராமாணயம எறபடுவது போல மநதரஙகளுககும பராமாணயம விதிகபபடுகிறது' எனபது இவவிடததில சொலலபபடுகிறது ஸ்துதிபரஙகளான அாதத வாதஙகளுககு ஸவாாதததில பராமாணயம இராவிடடால அவைகளுககு ஸதாவகதவம எபபடி விதிகபபடுமோ, அபபடியே அநுஷடேயாாதத பரகாசகஙகளான மநதரஙகளுககு ஸவாாதததில பராமாணயம இராவிடடால அவைகளுககு அநத அநுஷடேயாாதத ப்ரகாசகதவம விதிகபபடுமாடடாது எனறு அறிய வேணடும

ஸுவி அ காயுஞவாகூயுஞவாஹி ஹி:— இது வரையில விதிதாாதத தில வயுதபததியுணடு எனபதும அபபடி விதிதாாதததில வயுதபதி இலலையென்பதை ஒபபுக கொணடாலும விதிகளுககுச சேஷமாயிருபபதாலேயே பரஹமம முதலியவை விதிகபபடுகினறன எனபதும நிரூபிகபபடடன இனி, எதிரவாதிகளால சொலலபபடும 'காயம' எனபது உபபாதிகத தகாதது என்பதை விளகுகிறோம இவ்விடதில மீமாமஸகாகள இது விஷயமாக எனன சொலலுகிறாகள எனபதை நாம தெரிநது கொளளுதல அவசியம அவாகள சொலவதாவது--'வேதஙகளில யாகம எனபது ஒரு பலததை உததேசிதது விதிகபபடுகினறது, அலப காலம இருநது பிறகு நசிதது விடுமி யாகம எனனும கரியை, பஹு காலம கரமிதது அநத பலததைக கொடுககினறது எனறு சொலவது அநுபவஙமாகையால, யாகம மூடிநதவுடன் 'அபூவம' எனறு ஒனறு ஜநிகினறதெனறும, அது பஹு காலம இருநது பலததைக கொடுகினறது எனறும நாம ஒபபுகொளளுதல வேணடும' எனபதே இநத அபூவததையே அவாகள ''காயம' என்று சொலலுகிறாகள' வ்யாபாரததை விதிகும கரியா பதஙகளெலலாம இநதக காயததையே பரதானமாகக குறிகினறனவாம, இநதக காயமே ஸ்வயமாகவே இஷடமாயும அநுகூலமாயும இருநது கொணடிருகினறதாம இநதக காயததிறகு அவாகள மூனறு விதமாக லகஷணம சொல்வாகள அவையாவன- (1) கருதி ஸாதயம, (2) இஷடம, (3) கருதியின உததேசயம முதல லகஷணபபடி. பரயதநததால ஸாதிகபபடுமெவையெலலாம காயமாகும பகஷததில, காமமும கருதியிலுல ஸாத்யமாக இருபபதால, அதுவும காயமாகத திரியும; இரணடாவது லகஷணபபடி, பரயதநததைச செயயும காலததில எது யஜமானனுல இஷடபபடபபடுகினறதோ அது காய மெனறு சொனனுல, ஸவாகம முதலியவைகளும இஷடஙகளாகினறபடியால, அவைகளும காயமாகத திரியும இபபடி இநத இரணடு லகஷணஙகளும அதிவயாபதஙகளாகிற படியால,

வகுவழி। 'கர்மிஜாவஜாதிதா கர்தவ்யேத்யுக்தா' இதி சென், கிமிஷம் கர்தவ்யேத்யுக்தம்? 'யஜயிகர்தவ்ய கர்மிவத்ஸ்வர்கிதி தத்கர்தவ்யேத்யுக்தம்' இதி சென், வர்ணாஷ்ரமவ்யாவாரரூபவாயாஃ கர்தேஃ கொஉயிகாரொராரஃ? 'யதாவீஜாயா கர்மிர்தவ்யதி வர்ணாஷ்ரதர்மகர்தவ்யேத்யுக்தம்' இதிசென், ஜாதி தஹிதஃ உஷ்ணவெவ கர்தவ்யேத்யுக்தம்। ஸவொவம் உதாஷெ—உஷ்ணவெவ ரூபவத்யாஹி, உஜாவிஷயதயா ஹ்யுக்திஃ

என்ன பொருள கொளளுகிறாகள எனபதை விவரிககவேணடும 'மாநவிக பரயதநம செயயப்படட பிறகு உணடாவதாயும, அநத பரயதநதிறகு உததேசயமாயு மிருப பதே காயம', எனறு சொலலும பகுதில, பரயதநதிறகு உததேசயம' எனபதில 'உததேசயம' எனபதன் பொருள எனனவெனபதை விளககவேணடும 'பரயதநதிறகு எதைக்குறிதது அதிகாரம இருகினறதோ அது தான அநத பரயத நதைதின உததேசயம' எனறு சொனனால, 'அமமாதரி அதிகாரம மநுஷயனுககு மாதரம ஸமபவிககுமே தவிர, அவனுடைய வயாபார ரூபமாக இருககும அவனது பரயதநதிதகு அது ஸமபவிகக மாட்டாதே' 'உததேசயம' எனபதறகு அது அரதமன்று ; , எதை அடையவேணடுமெனனும விருபபதுடன ஒரு மனிதன பரயத்நம செயகிறானே, அதை அநத மனிதனால செயயபபடுமி பரயதநதுககு உததேசயமென்று சொல்லுகிறோம' என்றால, அபபொழுது, விரும்பபடுமி வஸ்துவே உததேசயமாகி விடுமனறோ? 'விரும்பபடுமி வஸதுவுககு இரணடு ஆகாரஙகள உணடி விருபபதுககு விஷயமாக இருபபது ஒனறு, பரவருததியின பொருடடு

மூனறுவதாகிற 'கருதியின உததேசயம' எனனும லகஷணமே விஷகருஷ்டமாக அவாகளால அஙகீகரிககபபடுகினறது அதாவது -'கருதியால ஸாதயமாயிருபது கொணடு, எது கருதியின உததேசயமாகவு மாகினறதோ அது காயம' என்று சொன்ன தாயிறறு இநத லகஷணததை இவ்விடதில தூஷிகிறார

கர்மிஜாவஜாதிதா கர்தவ்யேத்யுக்தா—'கருதி' எனதபறகு 'மாநவிக பரயதநம' எனபது பொருள் 'அது செயயபபட்ட பிறகு உணடாவ தாகிற தனமையை உடைததாயிருககை' எனபது முதல பதததின பொருள இப படி இருபபதுடன அநதக காயம என்பது கருதியின உததேசயமாகவும இருத தல் வேணடும 'உததேசயம' எனபதறகுப பொருள் எனனவென்பதைப பலவித மாக விகல்பிதது ஒன்றும உபபநநமாகவிலலை எனபதை நிரூபிகிறார

வர்ணாஷ்ரமவ்யாவாரரூபவாயாஃ கர்தேஃ—லோகதில் அதிகா மெனபது செதநனான மனிதனுககு உபபநநமாகுமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார மாகிற அசேதநதிறகு உபபநநமாகமாட்டாது என்பது தாதபாயம 'இது எனனுடைய பரயேஜநததை ஸாதிததுக கொடுககும; ஆகையால் இது என்னுடையது, என்னும புதியனறோ அதிகாரமென்று சொலலபபடுகின்றது? அது எபபடி கருதிககு ஸமபவிககும?

உஷ்ணவெவ— 'இஷ்டம' இரணடாவதாகச சொல்லபபடட லகஷணம.

வாரஷ்வேரகஷ்வம், தத் வேரகஷ்வாகாரः கூத்ய-இஷ்யஷ்வே ' ஜ்ஞி । வொரமம் வ்வேகஷ்ரஹிநிவிமகாரிவிதா வ்யயா ஸ்ருஃ । தயாஹி— ஜ்ஞாவிஷயதயா ஸ்தீதவஸ்ய வ்வேயகொத திஜ்ஞொணாவிஜிரேவ வேரகஷ்வம் தத வனவ வ்வேவ்ரிதः । ஜ்ஞாயாம் ஜாதாயாமிஷ்டஸ்ய வ்வேய-கொத திஜ்ஞொணாவிஜிः ஸ்தீயதெ மெசி, தத்பரிகீஷ்டா ஜாயதெ தத்தः

தூணடிம குணமுளனது மறறொணறு, இவைகளுள தூணடிம் ஆகாரமே உததேச்யம' என்று விவரிககலாமோ வெனறால, அதுவும தனது கருவியிலுளள அபிநிவேசததால் ஏறபடிம வீண சரமமே ஏனெனறால், பரவ்ருத்தியினால் ஸாதிககத் தகுநததாக இருபபதே தூணடித லாகினறதே தவிர, அபபடி பரவ்ருததியினமீது சாநாது நிறகும விதத்தியைக காடடிலும வேறுபட்டதான தூணடித லொன்று மிலலையனறே ? எபபொழுது பரயதந மிராவிட்டால இஷடபபட்ட வஸதுவின விதத்தி வரமாடடாதோ, அபபொழுதே ஒருவன பரவ்ருததிககினறன முதலில் வஸதுவில விருபபம, பிறகு ஸ்வபரயதந மிராவிடடால் அது விதத்திககமாட்டாது எனனும தோறறம, அதறகுப் பிறகு பரயதநம செயயவேணடும் எனனும இசசை ;

அது அதிவ்யாபதமெனறு அதைப பரிஷ்கரிபபதறகாகச் சொலலபபட்ட 'உததேசயதவம' என்பதும் 'இஷ்டதவம' எனபதாகவே ஆகிவிட்டால, லகஷணத்திற செய்யபபட்ட பரிஷ்காரம நிஷபரயோஜநமாகிவிடி மனறே ?

தயாஹி — இவ்விடததில எதிரவாதிகள் பின்வருமாறு வாதிககிறார்கள். 'இஷடம' என்பதறகு, நமமால் விரும்பபபடுவது எனறும பரயதநதின பொருட்டே தூணடிவது எனறும இரணடு ஆகாரஙகள் உணடி. அவைகளுள முதல ஆகாரததை 'உததேசயம' எனபதன் குறிபபாக ஒததுகொணடால பரிஷகாரம வீணகி விடி மெனபது உணமையே இரணடாவது ஆகாரததைக கைபபறறினால் அது வீணக மாட்டாது. இது தான அவாகளின வாதம இதறகு இவ்விடததிற சொலலபபடிம ஸமாதாநமாவது-' தூணடிதல எனனும இரணடாவது ஆகாரம 'கருதி ஸாதயம்' எனனும முதல லகஷணததில அகபபட்டதாக இருககிறபடியால், இநத பரிஷ்காரமும வீணே' எனபது தான் தூணடிதல், என்னும ஆகாரம் எபபடி 'க்ருதி ஸாதயம' என்பதனுள அகபபட்டது என்றால - இஷடப்பட்ட பொருள நமது பரயதந மின்றிகே விதத்திகக தகுநததாலால், நாம அதறகாக பரயதநம் செயயமாட்டோம ; நாம பெரிய பரயதநததைச செயதாலும அது பலிககமாட்டாது என்று அறிநதால், அபபொழுதும பரயதநததைச செயயமாடடோம, நாம பரயதநம செயதால அது பலிககும எனற இருநதால பரயதநம செயவோ மாகையால, ப்ரேரகதவம (தூணடிதல்) என்பது கருதி ஸாதயம (பரயதநததால ஸாதிககததகுநதது) எனபதனுள அகப்படடதே அதாவது -எது எது ஒரு மனிதனை பரயதநம செயயுமபடி தூணடிகின்றதோ அது அது பரயதநததால ஸாதிககததகுநததாகவே இருததல வேணடும என பதுதான ஆகையால 'ப்ரேரகதவம எனபது கருதி ஸாதயத்வம ஏனபதைக காட்டி

வ்யவதிஷ்டதே வாஸுதேவ இதி தத்ஸ்வரூபம் ப்ரகாஶயதி । தஸ்மாதிஷ்டஸ்ய கர்தவ்ய-தாகாங்க்ஷாயாமிதமேவ கர்தவ்யமிதி நியமே ஹேதுர்நாவதாரயதி ।

கஸ்மாதர்த்தாத் 'இஷ்டாஸ்ய தத்பர வாக்யஸ்ய தாத்பர்யம்' இதி சேத்தத்ராஹ 'தத்-பர வாக்யஸ்ய தாத்பர்யம் கர்தவ்யத்வே ஹேதுர்ந' இதி சேத்தத்ராஹ । வாக்ய-ஸ்ய தாத்பர்யம் ஸம்பவதி நயாதஸ்மாத்பரம். யதா வாக்யஸ்ய தாத்பர்யம்

கடைசியாக பரவ்ருததி; இது வனரே கரமம? உணமையை அறிநதவாகளின கொள கை இது. 'ஒரு வஸது நமகு- இஷ்டமானது என்பதறகு காரணம், அது நமகு அநுகூலமாக இருபபதே அபபடி அநுகூலமாக இருகும தனமையே கருதியின உததேசயம' என்று சொல்லலாமோ வெனரல், அதுவும உபபநநமாகமாட டாது ஸுகமொனரே மனிதாகளுகு அநுகூலமான வஸ்துவானதால, ஸுகமே உத தேசயமாகத திரியும. புருஷாநுகூலமும துகமும எபபடி பாயாய சபதஙகளோ, அப படியே புருஷாநுகூலமும ஸுகம எனனும சபதமும ஒரே அரததததைச

லும வேறுபட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை

இஷ்டாஸ்ய தத்பர வாக்யஸ்ய தாத்பர்யம் — எது நம்மால் இசசிககபபடுகினறதோ, அதுவே நமது பரயதநததுகு உததேசயமாகுமெனறு சொல்லி, அபபடி இஷ்டமான வஸதுவில இரணடு ஆகாரஙகளுணடெனறும அவை களுள ப்ரேரகதவம எனனும ஆகாரமே இவவிடததில விவக்ஷிதமென்றும உபபாதநம செயதததறகு, அநத ப்ரேரகதவம எனனும ஆகாரம கருதி ஸாத்யதததைக காட்டிலும வேறுபட்டதனருகையால், அபபடி உபபாதிபபது சரியலல வெனற கீழில ஆக்ஷேபிக கபபடடது இதறகு மேல, எதிவாதிகள வேறு ஒரு விதமாக ஸமாதநிகக பாரகி ரகள. அதாவது இஷ்டமான வஸதுவுகுகு கீழ்க கூறபபடடுளள இரணடு ஆகாரங களை நீஙகலாக அநுகூலமாக இருபபது எனனும மறறுமொரு மூனரவது ஆகாரமும் உணடு, அதுதான உததேசயம எனபதன கருதது எனபதுதான் இதறகு இவ் விடததிற செயயபபடும தாஷணம என்னவெனரல், அநுகூலமாக இருகும பொருள ஸுகமொனரே ; ஆகையால் உததேசயம என்பதறகு ஸுகம எனறு பொருள கொணடதாக ஆயிறறு, அது உஙகளுகு அநிஷ்டமனரே ? எனபதுதான். எதிர வாதிகளால ஒததுகொளளபபடும 'காயம' எனபது ஸுகததைக காடடிலும வேறு பட்டது எனபதே அவாகளுடைய கொளகை

யதா வாக்யஸ்ய தாத்பர்யம் து:கவயாயே — இது தருஷ்டாநதமாகக கூறபபடடிருகினறது. புருஷாநுகூலம எனபது துகக்ததைக காடடி லும வேறு பட்டதன்று எனறு எபபடி நீஙகள ஒததுகொளளுகிறீகளோ, அபபடியே

ஔவையழகுதஸ் ஸுவவ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யசி வஸ்துநஸ்தத்
ஸ்வம் ந ஸம்ஸ்பதீ । நநு அ 'ஔவநிவ்ருத்தௌ ஸுவவ்யதிரிக்தா
யாஸ் வஸ்துநஸ்தத்ஸ்வ ஏஷ்டா' இதி விஅஸ்ஸெதத்ஸ் । 'ஸுகாதநஸ்ய
ஸ்ய ஸுவழி, ஸுகாவ்ருதிகஸ்யஸ்ய ஔவழி இதி ஹி ஸுவஔவயொவிழ
வெகஸ் । தத்ராத்ராநஸ்யஸ்ய ஸுவஸிஷ்டம் ஹவதி, தத்ரிகஸ்யஸ்ய ஔவம்
அநிஷ்டழ । கதொ ஔவஸம்யொமஸ்யாஸஹ்யதயா தஹிவ்ருத்தி ரவீஷ்டா
ஹவதி । தததஸ்வஷ்டாஸாத்நஸ்யஸ்ய தயாஹி - வ்யகாதி
ஸுவஸ்யஷ்டஸம்ஸாரிணஸ் வஸ்துஸ்வரூபஸ்ய ஸம்யொமஸ் வ்யதிகஸ்ய

சொலலும பதஙகளே. ஸுகததைத தவிாத வேறொனறும மனிதாகளுகு அநுகூலமாக மாடடாதனறே? 'ஸுகததைக காடடிலும வேறுபடடதான துக்க நிவருததி மனிதாகளால அநுகூலமென்று கொணடாடப படுகின்றதே! அது எபபடி?' எனறு கேடடால, அதறகு ஸமாதானம பினவருமாறு சொலலப படுமெ எது எது அநுகூலமோ அது அது ஸுகமெனறும, எது எது பரதிகூலமோ அது அது துக்கமெனறும, இவ்வாறு ஸுகதிறகும துக்கத்திறகும வாசி கூறபபடுகினறது அவைகளுள, தனகு அநுகூலமாயுளள ஸுகம தன்னால இஷ்டபபடடதாகவும, பரதிகூலமாயுளள துக்கம இஷ்ட விருதததமாகவும ஆகினறன அநிஷ்டமாயுளள துக்கம நேரநதால அது பொறுகாத தாகாததாதலால, அதன நிவ்ருத்தியை ஜனஙகள விரும்புகிறாகள அவவிதம அநத நிவ்ருத்தி இஷ்டமாகிற படியால மாதரம அதை எல்லாரும அநுகூலமெனறு ப்ரமிக்கிறாகள. லோகததில் பரகருதி ஸம்பநதம பெறறுளள ஸம்ஸாரி ஜீவனகள எல்லாவறறுகும சில ஸமயஙகளில அநுகூலததுடன சோகமை, மறறும சில காலஙகளில பரதிகூலதுடன சோகமை, வேறு சில ஸமயஙகளில இரணடுமினறிகுத தமது ஸ்வரூபததுடன மாதரம இருபபது, என்று மூனறு அவஸ்தைகளுணடு அவைகளுள பரதிகூலத

புருஷாநுகூலம எனபது ஸுகததைக காடடிலும வேறுபடடதன்று என்று ஒததுக கொளள வேணடுமனறே? எனபது கருதது

தநந அ—ஸுகததைக காடடிலும வேறுபடடதாயுளள துக்க நிவ்ருதி யானது அநுகூலமாகக காணபபடவிலலையா? எனனும சோதயததிறகு, 'துக்க நிவ்ருதியானது அநுகூலமாகத தோனறுவதெலலாம ப்ரமமே' எனறு ஸமாதானம சொலலுகிறார

ஸம்ஸாரிணஸ்—ஸமஸார பநதததில அகபபட்டுள்ள ஜீவன்களுககே இநத மூனறு அவஸ்தைகளுணடு மோக்ஷததை அடைநதுளள ஜீவன்களுகு பரதிகூலதின சோகமை எனபதே இலலை ஒனறு அநுகூலம் மறறொனறு பரதிகூலம எனபதெல்லாம காமததின பலம என்பதே நமது கொளகை.

ஔம்யொமः வ்ரு॰மெணாவஷ்டிரிரி திவ்ரூவஷ்டாः । தது॰வ்ரிகு॰மு ஸம்பம்யதிவ்ரதிஸ்ரு ஸுத॰கு॰மு ஸம்பம்யதிவ்ரதிஸ்ரு வ்ரு॰மெணாவஷ்டி திவெவ । தஷ்டாத்ரிகு॰மு ஔம்யொமெ வதது॰மெ தஹிவ்ரதிர்ரு॰மெவா வ்ரு॰மெணாவஷ்டிரிவீஷ்டா ஹவதி । தத்ரிஷ்தாவாஂயாத்ரு॰கு॰மு தாஸ்ரூஃः ।

ஸுதः ஸ॰வர॰மெவக்ஷாத்ரு॰கு॰மு தாயா நிமியாமஷ்ரு ஸுத॰கு॰மு தாம் வதந்தம் வரிஹமஷ்ரி வ்ரூஃரோணிகாः உஷ்டவ்யாயு ச விஸெஷஷ்ரு

தின் நிவ்ருத்தியும அநுகூலதின நிவருத்தியும இவை இரணடும ஸ்வரூபதது்டன மாதரம இருபபதேயாகும ஆகையால பரதிகூலதது்டன சோஸதிருகுமபொழுது, ஸவரூபதது்டன மாதரம இருபபதான மூனறாவது அவஸதை ஜநஙகளால விருமபப படுகினறது. கேவலம ஸவரூபதது்டன மாதரம இருபபதான அநத அவஸ்தை யானது பரதிகூல நிவருத்தி ரூபமானதால, அநுகூலமபோல அதுவும இஷ்டமாகின றது இநதக காரணம கொணடு அதை அநுகூலமென்று ஜநஙகள ப்ரமிகினறாகள.

ஸுதः ஸ॰வர॰மெவக்ஷாத்ரு॰கு॰மு..நியோகம எனபதறகு அநுகூலதது்டனமை உணடு எனறு சிலா சொல்வதும பராமாணிதாகளால பரிஹரிகக தகுநததே அநு கூலமாக இருபபது ஸ॰கமொனறே. நியோகம எனபது ஸவயமாக இஷ்டமான

தி ரூ—'பரதிகூலதின ஸமபநதம ஒழிவதை அநுகூலதின சோகதை யெனறு சொல்லகூடாது, அநுகூலதின ஸமபநதம ஒழிவதையும பரதிகூலதின சோகதை யெனறு சொலலகூடாது' எனபது இவவிடதில் சொலலபபடுகின்றது. அபபடிச சொலலும பக்ஷதில, தூககதில அநுகூல ஸமபநதம பரதிகூல ஸமபநதம இரணடும இலலையாதலால அபபொழுது ஸ॰கம துககம இரணடுகுமு பரஸகதி நேரும; அது அநிஷ்டம ஆகையால, துககம நிவ்ருத்தி அடைவதை அநுகூல மெனறு சொலவது சரியனறு.

உஷ்டவ்ய—இது வரை, நியோகம என்பது ஸ॰கமனறு என்பதை அவ லமபிதது, அது அநுகூலமாகமாடடாது எனபது நிரூபிகபபடடது இனி 'நியோ கம ஒரு ஸ॰க விசேஷமே, ஆகையால அதறகு அநுகூலமாக இருககும தனமை உணடு' எனனும வாதம தூஷிகபபடுகினறது முதலில நியோகம எனபது ஸ॰க விசேஷமாக மாடடாது எனபதை நிரூபிகிறா 'நியோகம எனபது ஸவயம பரயோஜநமாக இருககும பக்ஷதில அதறகு அநுகூலத தனமையை ஸாதிகக பரயத நபபடலாம. அது ஸவயம பரயோஜந மன்றே; உகக கொளகைபபடி, இப பொழுது செய்யபபடும கரியையின் பலமாகக காலாநதரதில வரபோகும ஸ்வாகக எனனும பரயோஜநததை ஸாதிதது கொடுபபதன்றே நியோகதின பரயோஜநம? அபபடி இருககையில் அது எவவிததில ஸவயம பரயோஜநமாகும?' எனபது தான இவ்விடதிறு சொல்லபபடும நிரூபணம நிறக, 'வ்ரு॰மு॰காரொ யஜெத' [ஸவாக

நிவ்ருத்ருகதமிவை ஹி நியோமஸ்ய நியோமகுழ ஸ்ரீரகும் ஸவ்ஸ்வ்ருகும் அ வ்ருத்யஜ்ஞே । ‘ஷ்டம்ருகாஸோ யஜேத’ உதீஸ்ருத காயருஸ்ய க்ரியா நிர்ருத்தா ஷ்டம்ருகாஸவ்ருஸ்ருஹி வ்யாஹாரேண ஷ்டம்ருஸ்யாயதத்வநிஸ்ரயா ஷெவ ஸவதி । ந அ வாஸ்ய ‘யஜேதேதீஸ்ருவ்யுஸம் நியொமஃ ஷ்வ்யாயத

தனறு, ஸவயமாக இஷ்டமாயுளள மறறொரு பொருளை ஸாதிதறுக கொடுபபதாலேயே அதறகு, நியோகமாயிருககும தனமை ஸதிரமாயிருககும தனமை அபூவமாக இருககும தனமை ஆக இமமூனறு தனமைகளும ஸமபவிககினறன கேவலம ஒரு வ்யாபாரததை மாதரம குறிககுமை ‘யஜேத’ என்னும கரியாபதம, ‘ஷ்டம்ருகாஸோ யஜேத’ [ஸவாககததை விரும்புவோன யாகததைச செயதல வேணடும] எனனும வாகயத்தில், அநத வ்யாபாரததைக காட்டிலும வேறுபடடதான ‘காயம’ எனனும ஒரு அரத்த விசேஷததைக குறிககினறது எனற சொலவதெல்லாம, அநத ‘ஷ்டம்ருகாஸ:’ எனனும பதத்துடன சோககையால உணடாகும ‘அது ஸவாககததிறகு ஸாதநம’ எனனும நிசசயததாலனறே ? ‘அமமாதிரி சோககையால உணடாகும நிசசயததால் அது ஏறபடவிலலை , அசசோககை யினறிகக அநத கரியாபதததிறகு அநத அரதம்

கததை விரும்புகிறவன யாகததைச செயதல வேணடும] என்பதிலிருநதே ஸ்வாக்கம பரயோஜந மெனறும நியோகம பரயோஜந மன்றெனறும தெரிகினறது

நியொமஸ்ய நியொமகும ஸ்ரீரகுஸவ்ருஸ்வ்ருகும அ — நியோகத தில மூனறு ஆகாரஙகள உணடு அவையாவன· –(1) கரியையைக செயயுமபடி தூண டும ஆகாரம, (2) வெகு காலம இருககும ஆகாரம, (3) வேறு ஒரு பரமாணததிறகும விஷயமாகாமலிருககும ஆகாரம இவை மூனறும நியோகமானது மறறொரு பலத திறகு ஸாதநமாக இருககினறது எனபதாலனறே ஏறபடுகினறன? ஜ்யோதிஷ்டோம யாகததைச செயயப புகுகிறவன, ‘இநத கரியை நமது இஷ்டமாகிற ஸ்வாககததை ஸாதிதது கொடுககும’ எனனும ஜ்ஞாநததைக கொணடே புகுகிறானதலால, அநத கரியையால உணடாகும அபூவததிறகுத தூணடுதல எனனும மூதல் ஆகாரம ஏறபடு கினறது ‘காலாநதரததில வரபபோகும ஸவாககததிறகு அது ஸாதநமாகிற படியால அதறகு ஸ்திரதவம எனனும இரணடாவது ஆகாரம ஏறபடுகினறது நாம் செயயும யாகமோ க்ஷணிகம, அநத க்ஷணிகமான கரியையையே அநத ‘யஜி’ எனனும விதை சொல போதிபபிகககூடுமை; அநத கரியையைக காடடிலும விலக்ஷணமான ஒரு ஸ்திர மான பதார்த்தததை அது குறிககினறது என்றல், அபபடி அது குறிபபது ‘ஷ்டம்ரு காஸ:’ எனனும பதத்துடன அது சேர்ததுப படிகக்பபடடிருககிறபடியாலேயே. இவை யெலலாம இநத வாகய பலதிலுலேயே விதிதிகிறபடியால, அதறகு ‘அபூவதவம, எனனும மூனறாவது ஆகாரம ஏறபடுகினறது இந்த மூனறு ஆகாரஙகளிலும அது ஸவயம பரயோஜநமன்று எனபது நனறாக தெரிகிறபடியால அதறகு ஸாகதவம சொலவது சரியனறு

ந அ வாஸ்யை—ஒருகால மீமாமஸகாகள பினவருமாறு வாதிகக்லாம,‘ஷ்டம்ரு காஸ: எனனும பதத்துடன் யஜேத எனனும பதம சோதது்ப படிகக்பபடடிருகிறபடி யால், அநத ‘யஜேத’ணபதறகு அபூவம எனனும ஸ்திரமான ஒரு பதாரத்ததத்தைக்குறிக

தயைவ வ்யாக்யாதே, வ்ருத்ரஹாவதஹேதுத்வாத் ஸ்துத்யர்தேந வ்ருத்ரஹாவதேந ஸோமஸ்ய ப்ரீணநாத் ப்ரீணாதி தர்பயதி ஸோமேந யஜேதேதி ஸோமேந யஜேதேதி ஹி யாவத்யுச்யதே தாவத்யேவ ஸோமஸ்ய ப்ரீணநே ஸாமர்த்யம் ஸ்யாத் ந தத: பரம் ஸோமஸ்ய ப்ரீணநே ஸாமர்த்யம் அதஸ்தத்ர ஸோமஸ்ய ப்ரீணநே ஸாமர்த்யாபாவாத் தத்ப்ரீணநாய ஸோமாந்தரம் ஸ்துத்யர்தேந வ்ருத்ரஹாவதேந ப்ரீணாதீதி ஸ்துத்யர்தேந வ்ருத்ரஹாவதேந ஸோமஸ்ய ப்ரீணநே விநியோக்தவ்யே ஸோமாந்தரஸ்ய ப்ரீணநே விநியோகோ ந ஸ்யாத் ; ஸோமஸ்ய ப்ரீணநே விநியோகாத் ஸோமாந்தரஸ்ய ப்ரீணநே விநியோகோ ந ஸ்யாதிதி சேந்ந

ஹ்ருதயஸ்தமுகாரவத்யாதயாத்மயோமயி ஸ்தமுதயாதிகரண ந்யாயம் விஜாதீயைர்விதியதீனி ஹி ஸ்தோகவ்யக்தித்ரவி தீரஸ்ருதா । வாதத்வ-ம் ஹ்ருதயவதி — ‘ஸஹிவ்யாஹ்ருதவத்யாஸ்ருவாத்யாத்மயோமயிவ உத ஸ்ருவத்ருதிவாத்யதி ஸுத்தாஹியாயிவத்ஸம்வாதஸ்ருவாக்யஸ்ருவணவ உதஸ்ருவ வ்ருதியதே । தத்து ஸ்தமுதயாதஸ்ருவழ । ஸுதஃ க்ரியாவத்ஸ்ருத்யாத்மாவி விஸ்ருயாதெவ வர்தித்யுக்தா’ உதி । ஸுதவனவ ‘மம்மரயாம வொஷ்ஃ’ உதஸ்ரீத்ள வொஷம் வ்ருதி வாவயொமயாயெத்யாவஸ்ரூவதவ ஸ்ருவம் மம்மாவத்வஸ்ரீயதே । வ்ருயேம மம்மாவதெத மம்மாயத்ஃ ஸ்ருத

தல் வேணடுமெனறு லோகவ்யுதபதத்தி அபேக்ஷிகவிலலேயா? அநத லோகவ்யுதபத திகரண பஙகம நேரநதுவிடுமே! இதனால சொலலபபடுவதாவது ஒவ்வொரு வாக்யத்தி லும ஒவவொரு பதததால சொலலபபடும அரதமும, அந்தநதப பதததுடன் கூடடபபடிகபபடடுளள வேறு பதஙகளின அரதத்திறகு ஒதததாகவே எடுதது க கொளளபபட்ட வேணடும, அநத அரதமும அநதப பதஙகளுடைய சோக்கையால ஏற படும வாகயததைக கேட்ட பிறகே தோனறும பரகருதததில அப்படித தோன்றும் அரதமாவது, ‘ஸ்வாககதத ஸாத்தித்துக கொடுகெகும காயமே ஆகின்றது’ என்பது தான. இநதக காரணததாலேயே, ‘காயம’ எனபது பதததின பரதாந அரதமா முதல முதலே தோனறுவதாக ஒதத்துககொள்ளபபட்ட போதிலும, அநத அர்த தமும வாகயாரதத்திறகு விரோதிகிற படியால கைவிடபபட வேணடியதே. ‘மம்மாயாம் வொஷ்ஃ’ [கஙகையில இடைசசேரி] எனபது முதலான வாகயஙக ளில கஙகாசபதம கோஷம’ [சேரி] எனனும பதததுடன சோதது ப படிகபபடடிருப ததைப் பாரதது, அநதக கஙகாபதததிறகு வாஸதத்திறகு ஒதது வருமபடியான அரதத்த தைத் தோறறுவிககும சகதியை பராமாணிகாகள அங்கீகரிகினறாகளனறே? வாக்யத திற சேராமல தனியாக நிறகுமபொழுது கஙகா பதததிறகுக கஙகாபரவாஹம் என்னும் அரதமம பரதாநமாகத தோன்றுகிறது என்னும காரணதததைக கொண்டு, வாகயததில்

பரதாந அரதததை இழநது ஸ்வயம பரயோஜந மறறதும கூனிகமுமான யாக வ்யா பாரதததையே குறிகின்றது எனறு நாம ஒதத்துககொள்ளவேணடும். அப்படி அநத பர தாந அரதததை அது இழநது விடுகிறபடியால, அதறகு ஸ்வயம ப்ரயோஜநத தன் மையை ஸாதிபபதும, அபபடி அது ஸ்வயம பரயோஜநமாகிறபடியால் அது ஸாகூத தாக அநுகூலமாகவும ஸுகமாகவும இருகககூடும எனறு ஸாதிபபதும நிறைவேற மாட்டா. இதுதான இவவிடதததிற செயயபபடும நிரூபணம

ஸ்தோகவ்யக்தித்ரவி தீரஸ்ருதா— ஒரு வாகயததில் பரயோகம செய்யபபட்டுள்ள ஒரு பதம அநத வாகயதத்தில் என்ன அரதததை ப்ரதிபாதிகின்

ஆதி மம்மாவஸ்யாயுஷைஷ்விவா வையதாஸ்ய வாக்யஸ்யாயுஷ்மதி ஹவதி, வஸவஸ்த்ராஸ்வி யஜேதேதிஸ்யாதாவஸ்த்ராபூவிணை காயுஷ்மஸ்யாயுஷ்ம ஸ்மூத்தி திதி வாக்யஸ்யாயுஷ்ம ஸ்யவஸ்யை காயுஷ்மஸ்யாயுஷ்மதா ஸாவதிஷ்டதை। காயுஷ்மாஹியாயிவஸ் ஸ்ரூவணிவைடாயாம் வ்யஸ்ய காயுஷ்மஸ்யாயுஷ்ம வ்யூதி திதேஸ்யதஸ்வி ஸ வஸ்ம ஆஸ்தை; வ்யூத்திகாரஸ்ய மவாஸ்யஸாதிக்ரியாயா ஸ்வரூபவாயா ஆஷ்ரிஸ்ஷவாயஸ்தமேவை காயுஷ்தா வ்யூதேஸ்। ஸுதோ நியோமவஸ்ய வாஸ்ரஷ்டாரஸ்கமுக்ஷம் வவழுரோகவிஸ்ரஸ்ஸ்ரஜ்; நியோமவஸ்ய வாஸ்ரஷ்டாரஸ்கமுஸ்தாவயழுயஸ்வஸ்வரூபவதாம் வஸ்தஸ்ஸ் ஸ்வாரூபவவி ரோயஸ்ஸ।

படிகபபடுகையிலும அநத பதததிறகு அநத அாததததையே எடுத்துக கொண்டால் அது வாகயாாததததுககு ஒததுவராமாட்டா தாகையால, அநத 'கஙகா' எனனும பதத திறகுக 'கஙகைககரை' எனனும் வேறு அாததததை எபபடி ஒததுககொளளுகிறோமோ அமமாதிரியே 'யஜெத' எனனும பதம ஒரு வாகயததிலும சேராமல தனியாக உசசரிகபபடும பொழுது அது வேறு ஒரு அாததததையும குறியாமல் காயதததையே குறிகினறது எனற ஒததுககொணட போதிலும், வாகயததிற சோநத நிறகும பொழுது அநத அாததததை அது இழநது விடுகின்றது என்றே நாம ஒததுககொளள வேணடும. வேறு பதஙகளுடன் சோகபபடாமல தனியாக ஒரு பதம உசசரிகபபடும பொழுதே காயம அநயாாததமாகத தோனறுகினறது என்று சொல்வதும சரியனறு 'மாட்டை ஓடடிவா' எனனும வாகயததை ஒருவன் உசசரிததவுடன அதைக கேட்ட மறறொருவன் மாடு ஓடடி வருவதைப பாாதது விடடு முதலில உசசரிகபபட்ட வாகயததின அாததததை அறிநது கொளளும மூனறாவது மனிதனுககு, மாட்டை ஓடடி வரும வ்யாபாரம ஸ்வயம அநிஷ்டமாகத தோனறவிலலை யன்றோ? அநத வயாபாரம துகக ரூபமாக இருககையிலும வேறு ஒரு இஷ்டததை ஸாதிதது கொடுககக கூடியதாக இருகபபடியால் மாதரமே அந்தத துகக ரூபமான வ்யாபாரம கார்யமாகத தோனறுகினறது. ஆகையால 'நியோகம்' எனபது அது கூலமானதே எனறு சொலவது ஸாவலோக விருதத்தம; 'நியோகம ஸுகரூபமே' எனற சொல்வதும அதுபவதிறகு ஒததததன்று.

றது என்பதை நிர்ணயிபபதறகுப் பினவருமாறன்றோ நாம ப்ரவ்ருததிக்கிறோம? 'அநத வாகயத்தில் தென்படும் மறறைப பதாாததஙகளின் அாததததுடன இநதப பதததின் பராதாநமான அர்த்தம ஒதது வருகின்றதா? ஒதது வராவிட்டால் அநத அர்த்ததை நாம் த்யஜித்துவிட்டு ஒதுவரும வேறு ஒரு அபராதாநமான அாததததை அது பராபாதித்தல வேண்டும' இபபடி விசாரிதது, பிறகே ஒரு நிாணயத்தைச செயகிறோமன்றோ? இநத லோக வ்யுதபததிககு இபபொழுது இவ்விடதில மீமாம ஸகாகளால் சொல்லபபடும் வாதம் விரோதிகினறது என்பதான இவ்விடத்திற் சொல்லபபடும் விஷயம,

"காரீயரா வ்ருஷ்டிகாமோ யஜேத" இத்யாதிஷு யாவதி நியோஜ்ய வ்ருஷ்ட்யாதிர்விநிவேஶ்ய வ்ருஷ்ட்யாதிகாமேன கேன நியோஜ்யஸ்தாத்ருஶ்யுதர நாத்ருஶ்யதே। யத்ர வா விநியுஜ்ய வ்ருஷ்ட்யாதிர்விநியுஜ்யதே, தத்ராவ்ருஷ்டியாதேவ

காரீயரா..... 'மழையை அபேக்ஷிப்பவன் காரீரியைக் கொண்டு யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்பது முதலிய இடங்களில் நியோகம், ஜ்யோதிஷ்டோம யாகங்களிற் போல் விளம்பியாமல உடனே விதிக்கின்றது, ஆனல் அது புருஷாநு கூலமாக அநுபவிக்கப்பட வில்லையே! அந்த நியோகத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டு விதிக்கும மழை மாத்ரமே அநுகூலமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றது ஆகையால் 'நியோகம் அநுகூலம்' என்று சொலவது எவ்விதம அநுபவத்திறகு ஒத்ததாகும்? 'இந்த காரீரியாகம் முதலியவற்றைச் செய்பவனுககு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழை முதலியவை விதிக்கிறது விடுகின்றன வென்பது நியதமில்லையாகையால் நியோகத்தின விதி அநுபவகமாகவும் கூடும்; அதன அநுகூலத்தனமையும அநுபவிக்கப்படாமல் போய் விடலாம்' என்று ஸமாதானம் சொல்லலா மோவென்றால அது நிலைபெற மாட்டாது.

காரீயரா:—'நியோக மென்பது ஸுகரூபமே' என்று சொல்வது ஸ்வானுபவ விருத்த மென்பதை நிரூபிகின்றார். ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் உண்டாகும் அபூர்வம் கடைசி இஷ்டி முடிந்த பிறகே விதிக்கிற படியாலும் வேறொரு ஜந்மத்திலேயே பலங் கொடுக்க கூடியதாகையாலும, அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத் தன்மை இப்பொழுது அநுபவத்தால் விளங்க கூடியதாகமாட்டாது. இந்த ஜந்மத்திலேயே பலத்தைக் கொடுக்க கூடியதான அபூர்வத்தை உண்டாகும் ஒரு வைதிக கரியையில் அந்த அபூர்வம் ஸுகரூபமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றதா இல்லையா எனபதை விசாரிக்கும் பொருட்டு இந்த காரீரி யாகம் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. 'காரீர' என்பது ஒரு மூள் செடிக்குப் பெயர (மூங்கில தளிரையும் அது குறிக்கும). அந்த ஸம்பந்தம் பெற்றது காரீரீ அதைக் கொண்டு ஒரு யாகம் செய்தால மழையை விரும்புவோன் மழையை அடைவன் என்றும இந்த யாகத்தைச் செய்தவுடன் இதனால உண்டாகும் அபூர்வம விதித்தது ப்ராயேண இந்த ஜந்மத்திலேயே பலனைக் கொடுக்கின்றது என்றும் சொலலப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி விதித்திருகையிலும மழை வந்த பிறகே ஸுகம் ஏற்படுகின்றதே தவிர மழை வருவதற்கு முன அந்த அபூர்வம அநுபவத்தில் ஸுகமாகத் தென்பட வில்லை யாகையால், நியோகம் ஸுக ரூப மென்று சொல்வது அநுபவ விருத்தமே ஆகுமன்றே? யத்ர வா விநியுஜ்ய ஜந்மனி...'காரீரி யாகம் செய்பவனுககு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழையாகிற பலம ஏறபடுகின்றது என்னும் நியமமொன்று மில்லை; அது அடுத்த ஜந்மத்திலும் ஏறபடக கூடும். ஆகையால

நியமஸ்ஸிஜ்ஜவஸ்ஸுயணீயா ; தஸ்ஸுஜநகஞ்ஞதரவய-ரய
ஸுவாநஸஹசரிநு விஜ்ஜதெ । வளவீக்ஷுரீதரா கூதிஹா
யெஷுதாதிரெகி கூதுஸ்ஸுஜ்ஜுத்வம் ந விஜ்ஜதெ ।

கூதிம் வுதி மொஷிதம் கூதுஸ்ஸுஜ்ஜுதஜிதி வெஸு கிஜ்ஜம்
மொஷிதுழி ? கிம்ப மொஷதுழி ? ஜிவக்ஷுவுழி ! ‘கூரய-ஷுதி
ஸம்வம்யீ மொஷ:, தத்ரகிஸுவம்யிதம் மொஷிதம்’ ஜதி வெஸு,

இந்த ஜன்மத்தில் மழையின் விதி நியதமிலலே பென்று மாத்ரம சொல்லப்படுகிற படியால், சில ஸமயங்களில் மழை விதிக்கலாம் என்றும் ஏற்படுகிறதது அப்படி மழை விதிக்கும் பொழுது நியோகம் நிச்சயமாக விதிக்கிறபடியால் அதன் அது கூடத் தன்மையாகிற ஸுகம் அப்பொழுதாவது அநுபவிக்கப்படவேண்டு மன்றே ? அதுவுமில்லே யாதலால் அநுபவ விரோதம ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தாகினறது ஆகையால், க்ருதியால் ஸாதிக்கக்கூடிய இஷ்ட வஸ்துவைத தவிர்தது வேறு ஒரு கருதயுததேச் யமும் இருக்கின்றது என்பது இல்லே.

கூதிம் வுதி மொஷிதுழி:—க்ருதிக்கு எது சேஷியோ அதுதான் அதன் உத்தேச்யம்’ என்று உத்தேச்யத்தை விவரிக்கலாமோவென்றால், ‘சேஷி சேஷம் இவை களின் பொருள் என்ன ? ’ என்பதை விளக்குதல் வேண்டும். ‘கார்யதத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது கார்யதத்திற்குச் சேஷம்; அந்தச் சேஷத்திறகு எது ப்ரதி ஸம்பந தியோ அது அந்தச் சேஷ வஸ்துவுகுச் சேஷி ’ என்று சொலலும பகுதத்தில், கா

அதனால் உண்டாகும் அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தால் அறியப்படாமல் போகலாம்’ என்று எதிராளிகள் வாதிகக கூடும். ‘இந்த ஜன்மதத்திலேயே ஏற்பட வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லே என்று மாத்ரமே சொலலுகின்றீர்கள். ஒரு ஸம யத்தில் அது ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலா மன்றே? அப்பொழுதாவது அந்த அபூர்வத் தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தில் தெரிகின்றதோ? தெரியவில்லே யாதலால், அபூர்வ மென்பது ஸுகரூபமன்று என்பது அநுபவ விருத்தமே’ என்பது அதற்கு ஸமாதானம்.

கூதிம்வுதிமொஷிதுழி ..... இப்பொழுது ‘க்ருதியின் உத்தேச்யம் ‘ என்பதற்கு ‘க்ருதிகுச் சேஷியாக இருக்கும் தன்மை’ எனறு லக்ஷணம் சொல்ல ஆரம் பிகிறார்கள். ‘சேஷி’ எனறால் என்ன வென்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க அசக்தாகளாக இருகிற படியால், இதுவும் உபபன்னமாக மாட்டாது’ என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

வுதிஸ்வம்வம்யீ— பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள இரண்டு வஸ்துக் களைப் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள என்று சொல்வார்கள். யஜமானனும் வேலைக் காரனும் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள். பிதாவும் புத்ரனும் அப்படியே. அதே மாதிரி க்ருதியும் காயமும் ப்ரதி ஸம்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. க்ருதி என்பது ப்ரயத்நத்தையும் காயம் என்பது அந்த ப்ரயத்நத்தால் ஸாதயமானதையும் குறிக்கின்றபடியால் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகக் கூடும். இவ்

ஸவம் தஹி-ர் கார்யபூதஸ்ய ஸேஷித்வஸித்தயே லவகி; கார்யபூத
ஸ்ய விவாயபூதே। 'யஸ்மாத்ஸ்ய கர்மணோ பூர்வபூதகர்மவ்யவஹி
தஸ்யஸ்ய ஸேஷதயா' இதி ஸ்ரு கோ(ஸ்)யம் யஸ்மாத்ஸ்ய நாஸ ?
கார்யஸ்ய ஹி விவாயபூதே। 'உத்தேஸ்யத்வம் நாஸ்ரித்தஸாயபூதே'
இதி ஸ்ரு கிம்நிஷ்ரித்தபூதே। 'கர்மவ்யபோஜநதயே' இதி ஸ்ரு,

யமே சேஷி என்று சொன்னதாயிற்று. கார்யம் என்பதையே நாம் உபபாதிக்குமிடத்தில் 'எது காயமோ அது சேஷி' என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ? 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் கூடவே எது எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது எனென்றால், 'உத்தேசம் என்பதன் பொருளையன்றோ விசாரித்து வருகின்றோம்? அந்தப் பொருளை விளக்குமிடத்தில் அந்தப் பதத்தையே ப்ரயோகம் செய்வது எப்படி உபபந்நமாகும்? 'உத்தேச்யம் என்பதால் நாம் அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்துவை ஸாதிதத்துக் கொள்வதையே குறிக்கின்றோம்' என்றால், 'அடைய இஷ்டப்படுவது எது?' என்று கேட்கக்கூடும். 'க்ருதியின் ப்ரயோஜநமே அடைய இஷ்டப்படும வஸ்து' என்று சொன்னால், ஒருவன் செய்யும் க்ருதியின்

விடத்தில் 'சேஷம்' என்றால் என்ன வென்று கேட்டதற்கு, 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம்' என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்னும் கேள்விக்கு 'சேஷனுக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷி' என்பது உத்தரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் கேள்வியின் ஸமாதாந ப்ரகாரம் கார்யமும் சேஷனும் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகிற படியால், சேஷனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி காயமே ஆகவேண்டும். ஆகையால் இரண்டாவது கேள்வியின் ஸமாதாநம் 'காயமே சேஷி' என்பதாயிற்று 'காயம்' என்பதன் பொருளை விசாரிக்குமிடத்தில் 'அது சேஷி' எனறு பதில் சொல்ல, 'சேஷி என்றால் என்ன?' என்று கேட்கும் பொழுது அது காயமே' என்று பதில் உரைப்பது சரியான ஸமாதாநமாக மாட்டாது என்பதே இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. ['காயம்' என்பது க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருப்பது; க்ருதியின் உத்தேச்யம் என்பது க்ருதிசேஷி; க்ருதிசேஷி என்பது காயம் என்பதன்றோ இவர்களின் வாதம்?]

வஸ்மாத்ஸ்ய கர்மணோ பூர்வபூதகர்மவ்யவஹிதஸ்ய—நாம் செய்யும் ப்ரயத்நமெல்லாம் அந்த ப்ரயத்நத்தால் உண்டாகும் 'காயம்' என்பதை உத்தேசித்தே என்பது தான் மீமாம்ஸகாகளுடைய கொள்கை அதை இந்த வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்கள் 'மற்றொன்றை உதேதேசித்துச் செய்யப்படும் கருதியுடன் எப்பொழுதும் சோநதிருக்க யோகயதையை உடைத்தாயிருப்பதுதான் சேஷத்வம் என்பதன் பொருள்' என்பது இந்த வாகயதின் அர்த்தம். இப்படிச் சொல்வதும் அஸங்கதம். 'உத்தேசம்' என்பதன் அர்த்தத்தை விவரிக்குமிடத்தில் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்து' என்று அந்த 'உத்தேசம்' என்னும் பதத்தையே ப்ரயோகித்து அதை

வாராஷஸ்ய கூதஸ்ராஸ்ஸ யொஜநஸ்ய ஹி கூதிஸ்ய யொஜ
நஸ்ய; ஸ வெஷ்ணவிஷயஃ கூதஸ்யீநாதஸ்ராஸ்ய ஹி வர்ஷஸஹஸ்ர
ஸ்ய ‖ ஸுபஸ்ய ஹி ஸஸ்ய க்ரு மொஷ்ஷொஷிஷ்யாஷஃ, வாராஹதா
ராயாஸ்தஸ்ய உபாஷ்யத்வஸ்ய வ்யஸ்ய ஸ்ராவிஷம் ஸ மொஷஃ,
வாராஃ மொஷீ’ ‖ ஸ்ரொதீயஸ்ய யாமாஸ்ஸுஷ்ய தஸ்ய ஸொவா

ப்ரயோஜநமென்பது அந்த க்ருதியைச் செய்யும்படி அவனை எது தூண்டுகிறதோ அது தான் என்றும், அது நம்மால் இஷ்டப்பட்டதாயும் நம்முடைய க்ருதியால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாயும் இருக்கும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்று என்றும் ஏற் கெனவே நிரூபிததிருக்கிறோம் சேஷ சேஷி பாவத்தின் சரியான லக்ஷணமென்ன வென்றால் ‘ மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் இச் சையினாலே எதன் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் அங்கீகரிக்கத் தகுந்த தாகவே இருக்கிறதோ அது அந்த மற்றொரு வஸ்துவுக்குச் சேஷமானது; அந்த மற் றொரு வஸ்து சேஷி ’ என்பது தான். யாகங்களும் அவைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப் படும் ப்ரயத்நங்களும் பலத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்னும் இச்சையினாலே அங்கீ

விளக்குவது விளக்கமாகுமோ ? இந்த ஆக்ஷேபம் தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின் றது. இதைத தவிர்ப்பது இந்த விவரணத்திற்கு மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம் செய்யக் கூடும் இந்த விவரணத்தில் ‘ கருதியுடன் எப்பொழுதும் எது கூட இருக்கின்றதோ அது சேஷம் ’ எனறுசொல்லி யிருக்கிறபடியால், கருதியும் சேஷமும் வெவ்வேறு என்பது ஏற்படுகின்றது இவ்விடத்தில் கருதியே சேஷமெனறு சொல்லவேண்டி யது இஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் அதறகு இது விருத்தம் என்பது மற்றுமொரு ஆக்ஷே பம். இந்த ஆக்ஷேபம ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வாராஹதாராயா... இது தான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ‘சேஷம்’ என்பதற்குச் சொல்லப்படும் லக்ஷணம் இது பூர்வ மீமாம்ஸையில் ‘ மொஷஃ வாராயஸ்
ஸ்ராஸ்’ [எது மற்றொன்றின் பொருட்டு இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம] எனறு சொலலப்பட்ட லக்ஷணத்தின விவரணம் இதுவே சரியான லக்ஷண மாகு மென்றும் மீமாம்ஸகாகளால் சொல்லப்படும காயம இந்த லக்ஷணப்ரகாரம் கருதிக குச் சேஷியாக மாட்டாது என்பதும இவ்விடத்தில விளகபபடுகின்றன எந்த வஸ்து வின் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜ நத்தைச் செய்யவேண்டு மென்னும் இச்சையினாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாக ஆகின் றதோ, அது சேஷம்; எனவே ‘மற்றொன்றின் ப்ரயோஜநமே எதன் பரம பரயோஜ நமோ அது சேஷன, மற்றொனறு சேஷி’ என்று சொனனதாயிற்று. பரக்ருதத்தில் ஸ்வாகமாகிற பலத்தின் உதபத்தியை விரும்பியே கருதி செய்யப் படுகினறது, அப்படி இருக்கிறபடியால், ‘க்ருதியின் பரம ப்ரயோஜநமானது காயம் எனபதன் ப்ரயோஜ நமே’ என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்? ஆகையால் கருதியைக காயத்தின் சேஷமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

தெயத்வே, யாமாஹிஹிஜீவுயாஉநுத்தவுஉவாதெயே। வவம
மஹாயீநாஜீநாஉவி வாரஷவிஸெஷாதிஸயாயாநுஹுயொ
வாதெயத்வெவ ஷுரகுவே। வவவீஸுரமதாதிஸயாயாநுஹுயொ
வாதெய கெவ।தெதநாதெதநாக்கூவு நிதயவுாநிதயவு வ
வவாஹு வவுாநீ ஷுரகுவஜிதி வவுஜீஸுர ஸெஷஹுதிே।
வவுஹுசெஸுரீ ஸெஷீதி "வவுஹு வஸீ" "வவாஹெ
ஸாநீ" "வதிம் விஸுவ" ஜதிாஉுாக்ஷே। தவுாஸு "க்ரீதி
வாயும் வுயாநம் யதி தாயுஉஹியீயதெ" ஜதியஉழாீ ஸுஜீயா

கரிக்கப்படத தகுந்தவைகளாக ஆகினறன யாகங்களை ஸாதிததுகொள்ள வேண்டு மென்னும் இச்சையினாலே மற்றவைகளும உபாதேயங்களாகின்றன ஆகையால் யாகங் கள் அந்தப் பலதாதாகுச் சேஷம் பிறப்பாலேயே மற்றவாகளுகுத் தாஸாகளாக இருப் பவகளும் இன்னும் அவரைப் போன்றவாகளும் தமது ஸ்வாமிகளாயிருககும் மநுஷ்யர்களின் ப்ரயோஜநததைச் செய்பவேண்டுமென்னும் இசசையாலே உபாதே யங்களாயுள்ள ஸ்வரூபத்தை உடைததாயிருககிறாகள்; ஆகைபால் அந்த ஸ்வாமிகளைக குறித்து அந்தத தாஸாகள சேஷாகள் இம்மாதிரியே, நிதயமாயிருககும் நிதய விபூதி அநித்யமாயிருக்கும் லீலா விபூதி இவைகளில தென்படுமை சேதந வஸதுக்கள் அசே தந வஸ்துககள் இவையெலலாம ஈச்வரனுடைய ப்ரயோஜநததைச் செய்யவேண்டு மென்னும் இச்சையினாலே உபாதேயமாகும ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருககின்றன. ஸகல வஸதுக்களும் ஈச்வரனுகுச் சேஷாகள் எனறும ஸகலதிற்கும் ஈச்வரன் சேஷி என்றும் 'ஸவ வுாவு வஸீ' 'ஸவாஹெவுாநீ' இவை முத லிய சருதி வாகபங்கள சொல்லுகினறன ஆகைபால், 'எநத ப்ரதாந வஸதுவா னது க்ருதியால் ஸாதிகப் படுகின்றதோ அது காயம என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்னும் மீமாம்ஸகாகளின் வாகபம் 'தம்முடைய கொளகையில் எவ்வித தவறுதல்க ளும் இருக்கமாட்டா' எனனும் ஆகரஹுத்தை உடையவாகளுடைய கோஷ்டியில் மாத் ரமே சோபிக்கும்

ஸுவீ ய... நிற்க, 'வுஸுாக்காஜொயஜெத' என்பது போன்ற வாக் யங்களில் 'ஸ்வாக்க காமன்' எனபது முதலான பதங்கள், 'யஜெத' என்னும் வினையி

ஹெயாதிகி ... இவ்விடத்தில் ஒரு வைதிக தருஷ்டாநதம், ஒரு லௌகிக தருஷ்டாந்தம், ஒரு உபநிஷத் விஷய த்ருஷ்டாந்தம் ஆக மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. மஹாயீந... இந்தப் பதம், பிறப்பிலுலே அடிமையாக இருப் பவனைக் குறிக்கினறது. 'காப்ப தாஸன்' என்றும் அவனைச் சொல்வாகள். அம்மாதிரி யான தாஸர்களுக்கு மாத்ரமே, தாமிருக்கும் காலமெல்லாம் மற்றவர்களுடைய ப்ரயோஜ நத்திற்காகவே இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிகக்கூடும்.

ஸுவீ ய..... இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நாம் முதலில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்

நவேஷ்வ மொஹித:।

ஈவி ய "வ்ரமகரோ யஜேத" இதி நிஷ்டாயுகாரவாசி

கதி ஈவிமொஷவசேவ புணவாசணாம் வ்ரமுகாரநிவஹாரம்

நியோஜ்யநிமொஷவசேவ புணவாரத்வம் ப்ரவாநாம்ரவசநவிரோ

ளுள்ள வீருதியால் குறிக்கப்படும் காத்ரு ஸாமாந்யத்தில் அடங்கியுள்ள காத்ரு விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்பதன்றே சப்த சாஸ்தரம் படித்தவர்களின் கொள்கை? அதற்கு விரோத்தமாக அத்தப் பதங்கள் நியோஜ்ய விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிகின்றனவென்று மீமாம்ஸகாகள் எந்த ப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து வாதிக்கிறார

'போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்' என்று ஒருவர் கட்டளையிட்டால், அந்தக் கட்டளை போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களை யே குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால் எவர்கள் போஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ [அதாவது--கார்யதத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதில் நியோஜ்யர்கள் (ஏவப்படுபவர்கள்) ஆவார்கள்; போஜநத்தை அபேக்ஷியாதவர்கள் நியோஜ்யர்களாகார். அப்படி அபேக்ஷிப்பவர்களுள் எவரெவர் 'தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும்' என்று நினைக்கிறார்களோ [அதாவது--ஸாதநமாகிற காமத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதிகாரிகளாவார்கள், அப்படி நினையாதவர்கள் அதிகாரிகளாகார். அந்த அதிகாரிகளுக்குள எவரெவர் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கர்த்தாக்களாவார்கள்; அந்த வ்யாபாரத்தைச் செய்யாதவர்கள் காத்தாக்களாகார். இதிலிருந்து நியோஜ்யனாயிருக்கும் தன்மை, அதிகாரியாக இருக்கும் தன்மை, காத்தாவாக இருக்கும் தன்மை ஆகிய மூன்று அவஸ்தைகள் தென்படுகின்றன. இப்பொழுது இந்தக் கட்டளை வாக்யத்தில் தென்படும் 'போதல் வேண்டும்' என்னும் வினைச்சொல் இவைகளுள் எந்த அவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று விசாரிக்குங்கால், வேதாந்திகள், அது காத்தாவாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும், மீமாம்ஸகர்கள் நியோஜ்யனாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும் சொல்வார்கள். அதாவது--வேதாந்திகளின் விவரண ப்ரகாரம்: 'ஸ்வர்க்' (போகவேண்டும்) என்னும் வினை பொதுவாக காத்தாவையும் 'ஸ்வர்க்காமோ' (போஜநம் அபேக்ஷிப்பவன்) என்னும் பதம் 'போஜநத்தில் அபேக்ஷையுள்ள' என்னும் விசேஷ காத்தாவையும் குறிக்கின்றன அம்மாதிரியே மீமாம்ஸகாகளுடைய மதத்தில் வினைச்சொல் நியோஜ்ய ஸாமாந்யத்தையும் மற்றொரு பதம் நியோஜ்ய விசேஷத்தையும் குறிக்கின்றன. இம்மாதிரியே ஜ்யோதிஷ்டோம யாகதத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வேத வாக்யத்திலும் இவர்களுள் விவாதத்தைக் கண்டுகொள்க. இந்த விவாதமே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றது.

ஓம் கேநாவமஜ்ஞதே ' ஸாயஸ்ஸமூ விரமிஷ்ஸ ஸ்ரு ஸ்ருமஸ்ஸாய நே கூத்ரூத்தாநயொந வடதே ' ஜூதி வெஜியொரஜ்ஞுத்தாநயொரு வி நவடத ஜதி ஹி ஸ்ருமஸ்ஸாயநத்ஸ்ரூயா, ஸ தூ ஸாஸ்ரு ஸிஜ்ஞ கூத்ரூத்தாநயெ கி ய-கரிஷ்யதி யஜ்ஞ ஸொகூகாஜொ ஜெவஜ

கள்?' 'ஸாதிகப்படவேண்டியதான ஸ்வாக்கதுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒருவன் ஸவாக்கதைப் பெறுவதற்கு உபாயமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் யாகக்ரியையின் கர்த்ருத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவனாக இருக்க மாட்டானன்றே? ஆகையினால்தான் நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறான் என்று நாங்கள் சொல்லுகின்றோம்' என்று சொன்னால்,' அப்படிப் பட்டவனுக்கு நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் மாதரம் எப்படி நேரக்கூடும்?' என்று பதில் கேட்போம் 'அந்த ஸம்பந்தம் நேரவேண்டும் பொருட்டே ச்ருதிவாக்ய பலத்தை அவலம்பித்து காயத்திற்கு ஸ்வாகாகாரத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மை நம்மால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அது வழியாக நியோஜ்யத்வாநவயம ஒதாதுகொள்ளப்படுகின்றது' என்று ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'காத்ருத்வாந்வயத்தை ஸாதிப்பதற்கு அம்மாதிரியான நிச்சயத்தை நாங்களும் செய்கின்றோம்' என்பது அந்த ஸமாதாநத்திற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகும். தவிரவும், இம்மாதிரி கர்த்ருத்வாநவயத்தை ஸாதிப்பது ச்ரேஷ்ட சாஸ்த்ரக கொள்கைக்கு ஒத்திருப்பதால், யாகவிஷயமாக வேதாந்திகளாற் செய்யப்படும் ஸ்வாக்க ஸாதாரண நிச்சயம் ஒரு அம்சத்தில் ஏற்றமுள்ளதே. இப்படி நிச்சயம் செய்வது சாஸ்த்ரா

ஸாயஸ்ஸமூ விஸிஷ்ஸ ஸ்ரு... மீமாம்ஸகாள் கேட்பதாவது:- 'ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் ஸ்வாகாகாரத்திற்கு ஸாதாரணம் என்பது அறியப்படாமல் இருக்கையில் ஸ்வாகாகாரத்தை ஸாதாரணமாக உடையவனுக்கு எப்படி அந்த யாக விஷயமான காதாருத்வதை அந்வயிக்கலாம?' என்பதுதான். வேதாந்திகள கேட்கும் ப்ரதி ப்ரச்நமென்ன வெனில் காதாருத்வம் அந்வயிக்கப் படாமற் போனால் நியோஜ்யத்வம் மாத்ரம் எப்படி அந்வயிக்கும? என்பது தான் 'ஒரு பலத்தை விரும்புவோன அந்தப் பலத்திற்கு ஸாதாநமென்று அறியப்படாமல இருக்கும் வ்யாபாரத்தில் ஏவப்பட மாட்டானாகையால், இந்த ஏதுவாலேக கொண்டே நாங்கள எங்களுடைய கார்யத்திற்கு ஸவாக்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மையை நிச்சயிக்கிறோம்' என்று மீமாஸகர்கள் ஸமாதாநம் சொன்னால, ' நாங்களும் அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே யாகத்திற்கு ஸ்வாக்க ஸாதாரத்வத்தை நிச்சயித்தாக கொண்டு ' ஸ்வாகக காம' என்னும் பதத்திற்குக கர்த்ரு விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் யோக்யதையை ஸ்தாபிக்கிறோம்' என்று வேதாந்திகள பதில் சொல்லக்கூடுமென்றே? அதாவது கார்யம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதாநம் என்னும் நிசசயம் இரண்டு கக்ஷிகாராகளுக்கும் வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் இதைக் கொண்டு ஒரு கக்ஷி விஷயமாகவும் ஏவ்வித நிர்ணயமும் செய்ய முடியாது என்பது ஏற்பட்டது. ஆனால் வேதாந்திகள் சொல்வது போலவே

தேவதாம் மனுஷ்ய' இத்யுக்தே ஹோஜ நகரணவ செவதத்தஸ்ய மதுர கதிர்யுத்தஸ்ரவணாதெவ வ்யாபாரஜ்ஞாதவி ஹோஜ நவாயதத்வம் தெவதத்தஸ்யாமநவ்யாவ்ருதெ। வாவ் தாரவி லவதி। நகியாதாம் வ்ரதி கதிர்யுதயா ஸ்ருதிவ கியா ஜனெ கதிர்யுத்வவ்யகுணம யுக்தி। "யஜெத" இதி ஹி யாமக தர்யுதயா ஸ்ருதிவ்யவஹி வாஜ்ஞள கதிர்யுத்குணம் கியதெ।

ஸம்மதம் என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நாம் அறியலாம். 'புஜிக்க வேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவனாகள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குப் போதல் வேண் டும்' என்னும் வாகயத்தில், புஜிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவனுக்கு தேவதத் தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய வ்யாபாரத்தில் காத்ருத்வம் கூறப்பட்டிருக் கிறபடியாலே, அந்த பலதனதைக் கொண்டு இதற்கு முன் அறிபப்படாமல் இருந்த 'தேவதத்தன் வீட்டிற்குப் போகும் வ்யாபாரம் போஜநகதிற்கு ஸாதநம்' என்னும் அம் சத்தை நாம் நிச்சயிகிறோமனறோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருத விஷயதிலும். நிற்க ஒரு க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிகபபட்டுள்ள காத்ருதவத்தை மற்றொரு க்ரி யையில் கொண்டுபோய் அநவயிப்பது யுகதமன்று. மீமாம ஸகாகள், 'யஜெத' என்னும் பதத்தாற் சொல்லப்படும் யாக க்ரியையைக் குறிதது ப்ரதிபாதிகபப்படும் காத்ருத் வத்தை 'அறிகின்றது' என்னும் கரியையில் அந்வயிததன்றோ நியோஜபத்வ ப்ரதி பாதநத்தை ஸாதிக்கிறாகள்? அவாகளுடைய கொள்கைப்படி எவன் கார்யததில் ஸ்வகீ யத்வ புத்தி செய்கின்றனனே அவனே நியோஜபனு கின்றன். அதாவது-' புத்தி

வையாகரணாகளும் சொல்லுகிறபடியால், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்வது வையாகரணர் களின் சாஸ்த்ரமாகிற சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விருததமாயிருக்கின்றது என்று மீமாம் ஸக மதத்திற்கு ஒரு தாப்பலம் உண்டு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நகியாதாம் வ்ரதி... இந்த வாக்யத்தால் மீமாம்ஸகர்களின் மதம் சப்த சாஸ்த்ரதிற்கு எப்படி விருத்தமாகின்றது என்பது உபபாதிக்கப்படுகின்றது. சப்த சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒரு க்ரியையைக் குறித்து காத்தாவாகக் குறிக்கப்படுமவனே, அந்த க்ரியையை விட்டு மற்றொரு க்ரியைக்குக் காத்தாவாக எடுததுக் கொள்வது சரியன்று. மீமாம்ஸகர்களின் மதம் அப்படிச் சரியல்லாதபடி காத்ருத்வாந்வயம செய்கின்றது என்பது தான் விரோதத்திற்குக் காரணம். அது எப்படி யென்றால்: கீழ்க் குறிக்கப் பட்டுள்ள மூன்று அவஸ்தைகளுள் நியோஜ்யாவஸ்தை என்பதற்குக் கார்யத்தில் ஸ்வகீ யத்வ புத்தி செய்கிறவன் என்பது பொருளாகையால், 'யஜெத' என்னும் பதத் தால் யாக க்ரியையின் கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுகிறவனுக்கு யாக க்ரியையை விட்டு புத்தியின் கர்த்ருத்வம் கல்பிக்கப்பட்டதாகின்ற தன்றோ? ஆகையால் 'யஜெத'

ஸாஸ்த்ர காத்ரூத்வகூ நஹிஸ ஹி நியோஜ்யத்வே; யஸ்மாத்தே—

'நியோஜ்யோ ஸ ச காயஸ்ய யோ ஸ்மரேயத்வந ஸாஸ்யதே', இதி। 'யஷ்ட்ரர்த்வந்மாணம் தஸ்யாத்ரர்த்வே' இதி செத், 'தெவ உத்தோ வஸெத்' இதி வாக்ய காத்ரூபயா ஸ்ரூதஸ்ய தெவதாத்மனஸ் வாக்யஸ்யாந்மாணேந தஸ்ய காத்ரூத்வகூபஸ்ய நியாஜ்யத்வ।

கிஞ்ச, நிஷாதஸ்தபதிர்வாயும் ஸ்ரயிரஸ்தவம் கிரிதுவதஸ்வ ஸாரீயதெ? 'ஸ்வாதுகாரஸ்தவதஸ்வாஹாரஸ்தாந்வவதெத்' இதி செத், கரட்ரர்தாந்வவத்தி? 'ஹிஷாயயிதவ்யஸ்தெந ஹி ஸ்வாதுகாரஸ்; தஸ்ய ஸ்வாத்காரஸ்ய காரஞ்ஜஸ்ய விஸ்வாத்

செயவது' என்னும கரியையில் காதருத்வம் கலபிகக்படுகின்றது அதுதான் நியோஜ யத்வம் எனபதை 'நியோஜ்யோ ஸ ச' இதயாதியான அவாகளுடைய வாகயமே விளகுகின்றது. 'அபபடி ³புதியில காதருதவாகவயம செயவது யாகம் செய்ப வன் தனமைககு ஒதிருகிறபடியால் நாஙகள சொல்வது அயுகதமனறு' என்று அவாகள வாதிப்பதும் ஸாதயமாக மாட்டாது. ஏனெனறால், 'தேவதததன் சமையல் செயயவேண்டும்' எனறு ஒரு கட்டளை பிறபதால, அப்பொழுது சமையல் செய் வதைக குறிதது காததாவாகக கூறபபடடுளள தேவதததனுககு, 'சமையல் செய்யும் பொருட்டுஅவன புறபபடடுப போவதும் அவனுற் செய்யப்படவேண்டிய சமைய லுககு ஒதிருகினறது' என்னும் காரணதைதக கொணடு அவன் போரும் வயா பாரதைதக குறிதது காதருதவம கல்பிப்பது யுகதமாக மாட்டாதனறோ?

என்னும கரியை நியோஜயனை பரதிபாதிகினறது எனறு சொல்வது சப்த சாஸதர விருததம்.

யஷ்ட்ரர்தாந்மாணம்... 'அப்படிப புதியில் காதருதவம செய்வது யாகதில் காதருதவம் சொல்வதறகுத் தலையமே, ஏனென்றால் அபபடிச் செய்யும் தன மையானது யாகம செயயும் தனமைககு அநுகுணமனறோ? ஆகையால வேறு கரியாக வய மிலலை' எனறு மீமாமஸகாகள் வாதிகக்லாம். அபபடி வாதிபபது சரியன்று என பது மேல்கூறபபடும தருஷ்டாநதததால் விளஙகும.

'கருதிககு உததேசயம் காயம்' எனறு மீமாமஸகாகள சொனனது இவ்வ ளவால் நிராகரிகபபட்டது 'உததேசயம' எனனும் பதததின் பொருள என்ன வென்று கேட்டதற்கு அவாகள் பலவிதமாக ஸமாதானம சொன்னாகள. முதலில் 'எதை அதிகரிதது கருதி இருகிறதோ அது கருதியின உததேசயம' எனறும், பிறகு 'பரோகதவம கருதயுததேசயம' எனறும், பிறகு 'கருதியைக குறிததுச் சேஷியாக இருபபது க்ருதயுத்தேசயதவம' எனறும சொனனாகள. இவையெல்லாம் நிராகரிகபபட்டன. இவவிதம இவைகளை நிராகரிதததாலேயே 'ஸவத: இஷ்டமா யிருபபதே உததேச்யதவம' எனபதும 'கருதியின பல விசேஷமே கருதயுத்தேச யம' எனபதும அாததததாலே நிராகரிகபபடடன. காயத்தை அநுபநிதிருகுமு ஆத்மரும தூஷிகபபட்டது. இதுதான் இவவளவாற் சொல்லப்பட்ட விஷயம்.

ஸிஷ்ய, க்ஷணலம்பிநீ யாமராதிக்ரியா ந ஸஹஸ்ர' இதி சென், ஸஹாஸ்ராதவெஷ்டிஷ்டாஜ்ஞாநரஸியஷ்ந-வவத்திஃ | ஸவெவுஃ கூஷ் ஸிரராராயிதஃ வரஷெஷ்வரோ ஹமவாஜ்ஞாராயணஷ்ஷ்தத்விஷ்ஃ ஸ்வம் ஷ்ஷாத்கீ வெஷவிஷெ வஷ்ஞி | யஸராஷ்-வெஷுஷவிஷெ ஸராரா ஷுஜிஸாவாயுஃ - "ஸ்வஸ்மிஷ்ஷ்யா ஸ்ரி கூஷுஸிராராதாநம் விஷ்ஜிஷ்ஞி, ஸ ஷ்ஜி தொஷ்வும் ஸ்வாயெதி ஸாஷ்ஷுஷபுஷா"

கிம்ச...' லிங முதலான சப்தங்கள ஸதாயியான [காலாந்தரதத்திலும் இருக்கக் கூடியதான] அபூர்வம என்பதைச் சொல்லுகின்றன' என்று எதற்காக நீங்கள் வாதிக்கிறீர்கள் ? 'அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் 'ஸ்வர்க்க காம' என்னும் பதம் அவ்விடத்தில் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதான து ஒத்துவர மாட்டாது' என்று ஸமாதானம் சொன்னால், 'எப்படி ஒத்துவர மாட்டாது ?' எனறு நாங்கள கேட்போம் 'ஸ்வர்க்க காமன் என்று சொல்லப்படுமவன ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளவேண்டு மென்னும் விருப்பத்தை உடையவனன்றே? அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்க காமனுக்கு, ஒருக்ஷண காலம் மாத்ர மிருந்து உடனே நாசமடையும் யாகம் முதலிய கரியைகள், காலாந்தரத்தில் உண்டாகப் போகும் ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக கொடுப்பதில் எப்படி சக்தங்களாகும் ?' என்று ஸமாதானம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அது 'அவர்கள வேத வித்தாநதம் இன்னது எனபதை அறியாதவர்கள்' எனபதையே விளக்குகின்றது எனறுசொல்ல வேண்டும். 'பரமேச்வரனும பகவானும் நாராயணன ஸகல காமங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டவனும அப்படி ஆராதிக்குமவர்களுக்கு அவர்களால் இச்சிக்கப்படும பலத்தைக கொடுக்கிறான' எனபதனன்றே வேத மறிந்தவர்கள சொல்லும் வார்த்தை? வேத மறிந்தவர்களுள மிகச் சிறந்தவரான தராமிடாசார்யர்களும், 'பலம் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டு மென்றறனன்றே காமம் செய்யுமவர்கள பரமாத்மாவை அந்தர்யாமிகளாக காமங்களால ஆராதிக்கிறார்கள ? அந்தப பரமாத்மா அந்த ஆராதநத்தால தருப்தி அடைந்தவனாய் அவர்கள் அபேக்ஷிக்கும பலத்தைக கொடுப்பதற்குச் சக்தனே. சாஸ்த்ரம் சொல்வது இது தான' எனறே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதன் ஆர்த்த மென்ன

க்ஷணலம்பிநீ — காமங்களெல்லாம், எந்தக காலத்தில் அவை அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவோ அந்தக காலத்தில் மாத்ரம் இருக்குமவை. அடுத்த க்ஷணத்தில் அவை நசித்து விடுகின்றன. அவை ஏதாவது ஒரு பலத்தைக கொடுப்பதானால், தாம் இருக்கும் பொழுதே அந்தப் பலத்தை அவை கொடுக்கக்கூடுமே யொழிய, தாம் நாசமடைந்த பிறகு கொடுக்கும எனறு சொல்வது ஒத்து வரமாட்டாது. யாகம் ஒரு காமம்; அது அநுஷ்டிக்கப்படும் காலத்தில் மாத்ரம் அதற்கு இருப்பு உண்டு. ஸ்வர்க்கமோ காலாந்தரத்தில் உண்டாகத்தக்கது. அதை அந்தக் காமம் எப்படி ஸாதித்துக் கொடுக்கும ? இது தான சங்கை. இந்தச் சங்கையை நிவர்த்திப்பதாக கொள்வதற்காகவே, மீமாம்ஸகர்கள், 'யாகத்தால் அபூர்வமென்று ஒன்று உண்டாகின்றது; அது, யாகம் நாசம் அடைந்த பிறகும் நின்று ஸ்வர்க்கமாகிற பலத்தைக கொடுக்கின்றது' என்று ஒத்துக கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆதி । ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரயோர்யுகபதாகமநஸாமர்த்யாதிந்த்ராதி தேவதாசப்தைரேவ தத்தத்ப்ரயுக்தாநுபவேந தத்தத்ப்ரகரணவிஹிதாநாமபி ஸர்வேஷாமேவ தேவதாநாம் ஸர்வஜ்ஞதயா ஸர்வஸாமர்த்யாத் । ஸர்வ ஏவ ஹ்யேதே தேவதாத்மாநோ நாமரூபாத்மகஸ்ய ஸ்தூலஸூக்ஷ்மஸ்ய ஜகதோ ஜந்மஸ்திதிப்ரலயஹேதவோ பவந்தீதி யுக்தம் । ததா ச ஸ்ருதிஃ—“ஆத்மைவேதம் அக்ர ஆஸீத் புருஷவிதஃ” இதி । ‘ஆத்மா வேதம்’ இதி ஸர்வாத்மதாவிஜ்ஞாநம் கரோதி । ‘புருஷவிதஃ’ இத்யாத்மநோ விஷ்ணோஃ ஸர்வதேவதாத்மகத்வம் யிதயா ஸர்வாத்மகம் ஸர்வமஸ்ருஜதேதி ஸர்வஸ்ருஷ்டேஃ

வென்றால், லோகத்தில் இந்தரன் முதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்து யாகம் தானம் ஹோமம் முதலிய காமங்களைச் செய்பவர்கள் எல்லோரும் ஒரு பலனை விரும்பியே அந்த இந்தரன் முதலிய தேவதைகளின் வாயிலாய் அந்த இந்தரன் முதலிய சப்தங்களால் குறிக்கப்படுகிறவரும் ஸகலதிற்கும் அந்தர்யாமியுமாக இருக்கிற பரமாத்மாவாகிற பகவான் வாஸுதேவனையே ஆராதிக்க இச்சிக்கிறார்கள். அந்த வாஸுதேவன் அந்தந்த காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாக கொண்டு அப்படி ஆராதிக்குமவர்களின் இஷ்டங்களெல்லா வற்றையும் நிறைவேற்றுகிறான்' என்பதுதான். வேதமும் 'உஷ்டாவதிதர்ஹி' இத்யாதியான வாக்யத்தில் இதையே சொல்லுகின்றது. 'உஷ்டாவதிதர்ஹி' என்பதால், சுருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸகல காமங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. 'விஶ்வம் விஹரதி' என்பதற்கு, 'இந்தரன் அக்நி வருணன் முதலிய ஸகல தேவதைகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றவனாகத் தோன்றும் அந்தக் காமங்களை யெல்லாம், அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக

இந்த்ராதிதேவதாஸ்வேவ இந்த்ராதிஶப்தவாச்யத்வம் — இவ்விதம் அர்த்தம் செய்து கொள்ளவேண்டும் இந்த வாக்யம் தமிழ் பாஷையிலுள்ள 'கூற்றாநழி' என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றது 'வாஸுதேவ'— இந்தப் பதம், 'பகவான் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா' என்பதற்கு பிரமாணத்தைக் குறிக்கின்றது 'ஸர்வாந்தராஸ்ய வஸதி' [எல்லாவிடத்திலும் இவன் வஸிக்கிறான்] எனனும் காரணத்தாலன்றே பகவான் 'வாஸுதேவன்' என்று சொல்லப்படுகிறான் ?

உஷ்டாவதிதர்ஹி—இந்த வேத வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது:- ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரயோர்யுகபதாகமநஸாமர்த்யாத் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரம் விஶ்வஸ்ருஷ்டாவதிதர்ஹி (ப்ரளயகாலே ஸர்வே) விஹரதி, (ஸர்வே) ஸ்ருஷ்டாநந்தரம் நாஸதி' । 'உஷ்டி' என்பது ச்ருதியில் விதிக்கப்பட்டுள்ள யாகம் முதலிய காமங்களையும், 'வதிதர்ஹி' என்பது ஸ்மருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள குளம் வெட்டுவது முதலிய காமங்களையும் குறிக்கின்றன. 'ஜாதம் ஜர்யதாநந்தி' என்பதால் இறந்த காலத்திலும் நிகழ் காலத்திலும் நடைபெறும் காமங்களெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன 'ஸ்ருஷ்டாயா' என்பது 'சில காமங்கள் அக்நியைத் தேவதையாகவும், மற்றும் சில

வரஉவாஷ: ஸ்வயமேவ ஸ்வீகரோதி। 'லோக நஸ்ய நாஹி:' ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வாதிஸ்வ-ர்வணுபத்ரணுஸ்யலோக நஸ்யயாவகை:, தைத் தைஸ்தை: கர்மபிராராயிதஸ்துதிஷ்டஸ்துபத்ரதைந லோக நரநாரா யாவக உதி நாஹிரித்யுக்தை:। ஸ்ருதிஸ்மாயாப்ரஹ்மகிதைவதாஸ்துராத தயா கிதஸ்வஸ்மிந்யேயாரபதைவைதத்யாஹ 'தஸ்யவாநிஸ்ருதாயா ஸ்ருதிஷ்யபுஸ்ருஷ்ட ஸம்ஸ்ருஷ்டா:' இதி। யதோக்தம் ஸ்ரீமத்பகவதா—

'யோ யோயாம் யாம் தநும் ஸ்ருஷ்டி: ஸ்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி।
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஸ்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம்॥

கும் பரம புருஷனே ஸ்வயமாகவே அங்கீகரிக்கிறான' என்பது கருத்து. 'லோக நஸ்ய நாஹி:' என்றால், 'ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரியன் முதலிய அநேக ஜாதிகளால் நிறைந்துள்ள இந்த லோகத்திற்குத் தாரகன்' எனறு சொன்னதாயிறறு. அந்தந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனுய்க கொண்டு பகவான அவரவர்களின் இஷ்ட பலங்களைக் கொடுத்து ஜகத்தைத் தாங்கி வருகிறபடியால் அவன் 'நாஹி:' எனறு சொல்லப்படுகிறான். 'தஸ்யவாநி:' என்பது முதலான வாக்யங்களால், 'அப்படி அக்நி வாயு முதலிய தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பகவானே அந்தந்தச் சப்தங்களால் சொல்லாவற்றாலும் ஸ்துதிக்கப்படுகிறான்' எனபது விளக்கப்படுகிறது. பகவத்கீதையிலும் ஸ்ரீ பகவான், "யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த:" என்பது முதலிய சலோகங்களால் இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லி யிருக்

இந்த்ரனென்ற தேவதையாகவும், இவ்வாறு பல தேவதைகளின் ஸம்பந்தத்தை அந்தக் கர்மங்கள் பெற்று நிறகிற படியால் அவை பஹுவாக இருக்கின்றன' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. இந்தக் காமங்களெல்லாவற்றையும் பரம புருஷனே ஸ்வயமே ஸ்வீகரிக்கிறான், அதாவது- இந்தக் காமங்கள் பறபல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுமவையாகத் தோன்றின போதிலும், உண்மையில் அவை பரம புருஷனெருவனையே தேவதையாகக் கொண்டவை என்று சொன்னதாயிறறு. லோக நஸ்ய நாஹி:—குடம் எப்படி சகாதித்திற்குத் தாரகமோ, அப்படிப பரமபுருஷன் ஜகதித்திற்குத் தாரகன். இஷ்டப்பட்ட பலத்தைக் கொடுக்குமவன் பரம புருஷனே ஆகிறபடியால அவனே தாரகன என்று சொல்லப்படுகிறான்.

தஸ்யவாநி:. 'பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கர்மங்கள எவ்விதத்தில் பரம புருஷன் ஒருவனையே தேவதையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லக கூடும்?' என்பதை இந்த உதாராத்தம விளக்குகின்றது. 'அக்நி வாயு சந்தரன் இவ்வாறு சொல்லப்படுமவாக எல்லாரும் அந்தப் பரம புருஷனே யன்றோ?' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அதாவது-அந்தத் தேவதைகளெல்லாருக்கும அவன் அந்தராத்மாவாக இருக்கிறபடியால், அவர்களெல்லாரும் அவனே என்று சொல்லப்படுகிறார்கள் இப்படிச சொல்வதற்குச் சரீராத்ம பாவமே நிபந்தனம என்று சொன்னதாயிற்று.

யோ யோ யாம் யாம்—இந்த ச்லோகங்கள பகவத் கீதையில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் 21, 22-வது சலோகங்கள். இவைகளின் பொருளாவது-'சிலர் வேறு தேவதை

ஸ தயா ஸ்ரத்யா யுக்தஸ்தஸ்யாராதநமீஹதே।
லபதே ச தத꞉ காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥''

'யோ யோ தநூம்' இதி-ஜ்ஞாநிநெவ சாவிஶேஷாத்தநுத்வயோ
ஜிதயாऽவஸ்தி-ஸ்ய ஸமவதிஷ்டதவ꞉ ஸரீராணீத்யர்த꞉।

''ஸுஹம் ஹி ஸவயுஜ்ஞாநாம் லொக்தா ச ப்ரபுரேவ ச''
இதுக்தி। 'ப்ரபுரேவ ச' இதி ஸவயுஜ்ஞாநாம் ப்ரபுத்வ
மெதுக்த꞉। யதா ச ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே

''யஜைஸ்து புருஷ꞉ பூர்வம் நித்யம் ஸவ்ரிபிரிஷ்டவாந்
தே தாமஜுவிந்ரதிகாம் தாயாமாதுமிஷ்டயே ॥''

கிறான். இவ்விடத்தில் 'தநூ' எனபது கவனிக்கத்தக்கது. 'தநு' என்பதற்குச் 'சரீரம்' என்பது பொருள். 'இந்தரன முதலிய தேவதைக ளெல்லோரும் தம் தமகுள அந்தராயாமியாக இருகும பகவானுக்குச் சரீரங்களே' எனபது இதனல் விளகுகின்றது. ''ஸுஹம் ஹி ஸவ்யஜ்ஞாநாம் லொக்தா ச ப்ரபுரேவ ச'' என்பதிலுள்ள 'ப்ரபு' என்னும் சபதமும் 'பலதைக் கொடுப்பவனும் அவனே' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், ''யஜைஸ்துபுருஷ꞉பூர்வம்'' எனபது முதலான ச்லோகங்களில், இந்த அர்த்தத்

களே சரத்தையுடன ஆராதித்த போதிலும், அந்தந்த தேவதைகளெல்லாம் என்னுடைய சரீரங்களாகிற படியால், அவாகள் உணமையில எனனையே அந்த சரதையுடன் ஆராதித்தவராகிறாகள். அவாகள அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்த போதிலும், அந்த ச்ரத்தை என்னுடைய சரீரத்தை உத்தேசித்தே செயயப்படுகின்றது என்று அநுஸந்தித்து நானே அந்த சரத்தையை நிர்விகநமாகச் செயகினறேன். அவாகள அப்படி நிர்விகநமாகச் செயப்படும ச்ரத்தையைக் கொண்டு அந்தந்த தேவதைகளையே ஆசரிகிறாகள். ஆச்சரிகப்படும தேவதைகள எனனுடைய சரீரமாக இருகிறபடியால், ஆச்சரிகும்வாகளின இஷ்டங்களை நானே கொடுகிறேன. அப்படி எனனல கொடுகப படுமவைகளையே அவாகள அடைகிறாகள்'

ஸுஹம் ஹி...பகவத் கீதை ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் 24 வது ச்லோகம் இதன் அர்த்தம்-'நான தான் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிகப்படுகிறவன; நானே அந்த யஜ்ஞங்களின் பலத்தையும் கொடுகிறேன்' 'லொக்தா' என்பதற்கு 'ஆராதயன்' என்பதும், 'ப்ரபு' என்பதற்குப் 'பலத்தைக கொடுகிறவன்' என்பதும் பொருள்.

யஜைஸ்துபுருஷ꞉பூர்வம்...இது விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன பொருள-ஹே ஸாவதேவ மய! ஹே அச்யுத! ஸகல யஜ்ஞங்களாலும் நீரே எபபொழுதும் ஆராதிகப்படுகிறீர.'

யொ꞉ ஸ்வயம்பவொ꞉...இதுவும் விஷ்ணு புராண ச்லோகமே. இதன் பொருள- 'தம தம் தாமங்களைச் செய்பவாக ளெலலாராலும் நீரே ஆராதிகப்படுகிறீர. ஆகையால் அவாகள இந்த மாயை முழுவதையும் கடந்து ஆதம மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்.'

உதி ஹெதிஹாஸவ-ரானேஷு ஸவை-ஷ்வ வெதேஷு
'ஸவ-ர்ணி கூடானி ஸவை-ர்மாயாநரூபவாணி, தெ
ஹ்யேஃ கூ-ர்திராயிதஃ வ-ரை-ஷாதூஷ்ணீதிஷ்ட மஹ்ம
உஷாகி' உதி தது தது ஹவம்விதிழ / ஸவஷெவ ஹி ஸவ-ர்ஸகிம்
ஸவ-ர்ஜ்ஞ ஸவை-ர்மாரம் ஹமவஹ்ஸிம்ஹ்ரஹிஷெவ தாஹ்யயுரிர ஏ
வெணை யாஹ்ரநஹெஹாஹிவெதொஹிதஸவ-ர்கூ-ர்ணாம் ஹொக்தா
ரம் ஸவ-ர்ஹ்ரதாரம் வ்ருஷ்ணிரம் ச ஸவ-ர்ஃ ரு ஈதயொ வஷ்கி

தையே காணலாம். இவ்வாறு இன்னும் பலவிடங்களில் இதிஹாஸ புராணங்களுள்பட ஸகல சாஸ்திரங்களும், 'ஸகல காமங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதந ரூபங்களே; அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிதனாய்க் கொண்டு அதத பருஷோத்தமனே அவரவர்களுடைய இஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதையே இன்னும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகின்றன. அவன் ஸர்வஜ்ஞ ஞானதால் ஆராதந ப்ரகார விசேஷங்களை அவனே சரிவர அறியத்தகுந்தவன்; அவன் ஸர்வ சக்தியுடன் கூடினவ ஞானதால் கேட்கப்படும் பல மெல்லாவற்றையும் கொடுக்க அவனே சகதனாவான்; அவன் ஸர்வேச்வரனாதால், அவனே எல்லாராலும் அடையத் தகுந்தவனாவான். ஆகையினாலன்றோ 'ஸ-தி ஹொ-ர்கா-ரை:' என்பதமுதலான ச்ருதிகளும் அந்தப் பரனாவனே இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம் தானம் ஹோமம் முதலிய ஸகல காமங்களாலும் தானே ஆராதிக்கப்பெற்று, தானே ஸகல பலங்களையும் கொடுக்கிறான் என்று சொல்லுகின்றன? 'ஸ-தி ஹொ-ர்கா-ரை:'...யஜுஸ்ஸுகள். 'யத்ர'— எவ்விடத்தில்(அதாவது தேவாகளுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில்). ஸம்வதஃ'— ஸம்பந்தத்தை அதாவது-இந்திரன் முதலானவர்களுக்கு

ஸவஷெவ ஹி ..இது வரை ப்ரமாணத்தை நிரூபித்துவிட்டு, இனி 'இவ்விதமான ஆராதனமே உபயோகம்' என்பதைச் சொல்லப் போகிறவராய், அதற்குக் கடகமாயிருக்கும் ச்ருதி வாகயதனைக் கூறுகிறார்.

ஸ-தி ஹொ-ர்கா-ரை: யத்ர...இந்த வாகயத்தின் பதவுரை- ஸ-தி ஹொ-ர்கா-ரை:=யஜ்ஞங்களெல்லாம், யத்ர=எந்தப் பரமாதமாவினிடதில, தெஹ்யேஃ ஸம்வதஃ=தேவாகளுடன் ஸம்பந்தத்தை, ஹ்ருஷ்டி=பெறுகின்றனவோ. அதாவது-யஜுஸ்ஸுகளுக்கும் தேவதைகளுக்கும எற்படும் ஸம்பந்தமெல்லாம் பரமாத்மாவின் வழியாகவே என்று சொன்னதாயிற்று பரமாத்மாவுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஸ்வதந்த்ரம்; தேவதைகளுக்கும கர்மங்களுக்கு மூள்ள ஸம்பந்தம் பரதந்த்ரம்: எனென்றால், இவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் இவாகள பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருகிறபடியாலன்றோ? இந்த வாக்யத்தில் 'ஸம்வதஃ' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தத்தை' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அவயவார்த்தம் அதுவே. 'வத்' என்னும் தாதுவுக்குத் 'கதி' என்பது பொருளாகையால், 'ஸம்வத்' என்பதற்கு 'ப்ராப்தி' என்பது பொருளாகக் கூடும். அன்வய ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கிறபடியால் இந்தப் பொருள் ஆச்ரயிக்கப் படுகின்றது.

"அத²ஹைதாரௌ யத்ர ஸம்வித³ம் ஜுஹ்வதி ஏவைவ" இத்யாதி³: । 'அதி²ஹைதாரௌ' யஜேதாம், 'யத்ர' வாஸாத்³ய ஏவஞ்சயுக்தஸ்ய வெணாவஹ்யதே, 'ஏவைவ ஸம்வித³ம் ஜுஹ்வதி' ஏவைவ ஸம்வித³ம் ஜுஹ்வதி த்யுத்³யு: । ஸுக்ஷயுக்தஸ்ய வெணாவஹ்யதே வாஸாத்³ய: ஸரீரகயாவஹ்யதாநரஜிஹ்ரு தீ³நம் யாமரஹிஸம்வித³ய உத்³தே³ஸ்யம் ஹவதி । யஜ்ஞோ ஹ்ரவகர-

"ஹோத்ராம் யஜ்ஞகவஹாம் ஸவ-ர்யோகஹஹ்ரவாழ்" இதி। தஸ்மாத்³ராத்ரிஷ்வேவ-ரத்ரோத்³ராத்தஸ்மாத்தவரத்ரிஷ்வ-ரோஷாராயாம் ரத்ரி வாணி கஹ்ரணி, ஸ வஸவ வாஸ்மாத்ரிவி தஷ்ரவஹ்ரூத்³தே³தி கிஞ தூராவ்ரிவெ-ர்ண வ்ருத்தி³வபஹ்ரிரவதி-ர்நா வாவ்ருதயாரஹ்ரு

யாகம் முதலிய காமங்களில் ஸம்பந்தம் கிடைப்பதெல்லாம், அந்தராயாமியாக நிற்கும் பரமாத்மாவுக்கு அவர்கள் சரீரமாக இருப்பதாலேயே என்று சொன்னதாயிற்று. பகவான் ஒருவனே அந்த காமங்களின் ஸ்வதந்தரமான ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றவனென்பதை 'ஹோத்ராம்' எனபது முதலான பகவத் கீதா வாக்யமும் விளக்குகின்றதன்றோ? இப்படி ஸகல காமங்களும், இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பரம புருஷனுடைய ஆராதந ரூபங்களே என்றும், அந்தப் பரம புருஷனே அவாவாகளால் இச்சிக்கப்படும் பலங்கள் யெல்லாம் கொடுக்கிறானென்றும் ஏற்படுகிறபடியால், எதற்காக லோக வ்யுத்பத்திக்கு எட்டாமலும புதியதாகவும் இருக்கும் ஒரு அர்த்தத்தை கட்டுப்பாட்டாலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு கல்பனையைக கொண்டோ வாச்யமென்று ஒதத்துகொள்ள வேண்டும்? 'இப்படியானால், விங் முதலியவைகளுக்கு நீங்கள் என்ன அர்த்தம சொல்லுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டால், நாங்கள கொண்டிருக்கும் அர்தத்தைச் சொல்லுகிறோம. 'யாமஹ்' என்னும் சப்தத்திற்கு 'யஜ்' எனபது தாது. அந்தத் தாதுவுக்குத் 'தேவனைப் பூஜிக்கிறது' என்பது பொருள. ஆகையால் 'யாமஹ்' என்பது தேவதையின ஆராதந ரூபமான ஒரு காமம். இது தான 'யஜேத்' என்பது முதலான விதிச் சொல்லில இருக்கும் ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) அர்தம். அந்த விதிச் சொல்லில் இருக்கும் 'லிங' முதலிய விகுதிகள் 'அந்த ஆராதனம் ஒரு காரியாவின் வ்யாபாரத்தால் ஸாதிக்கத் தகுந்தது' என்பதைக குறிக்கின்றன இது அதன் வ்யுத்பத்தியினாலேயே விளங்கும். இபபடி அர்தம சொலவதில் ஒரு வித அது

ஹோத்ராம்...பகவத் கீதை 5-29 இந்த ச்லோகம், கர்மங்களுடன ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தம் பகவானொருவனுக்கே என்பதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தீ³ஹாச்...இவ்விதம் பகவான் ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவனுகவும் தேவதைகளெல்லாரும் பரதந்த்ர ஸமபந்தத்தை உடையவாகள் என்று சொல்வதால் என்ன ஏற்பட்டது என்பதை விளகுகிறார். பரம புருஷனே பலம் கொடுகிறவனுக இருக்கிறபடியால் பல ஸாதநாந்தரத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியது என்பது இல்லை என்பது முக்ய லாபம். கிம் வ்யாஜநம் என்ன அநுபபத்தி சமாதம ப்ரயோஜநமாகின்றது?

வாவம வ...லிங் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக வரிக்கிறதற்கு ஆரம்பிக்கிறார்.

யமதெந கூலூந வா வுரயொஜநஂ? ‘ஸவம் ச ஸதி ஜிஹ்ரதெஃ கொ வாऽயஃ வரிஹ்ரஹீதஃ?’ இதி செஷ்வுதெ। ‘யஜ தெவ வஜ்ஜாயாஂ’ இதி தெவதாஸாமயநஜ்ஞதயாமாதெஃ வூக்ரதுயஃ ஸு கதூபுவுாவாஸாயுாம் வுத்திஹிஂ ஜிஹாதயொऽஹி ஏயுதீதி நகிஂசிதநவவஹ்யஂ। கதூபுவாஜிநாம் வுரதுயாநாம் வுகூதுயஃஸு கதூபுவுாவாஸஂஸ்ஸுயவுகாரொஹி வாசுஃ। லுதவத்ஃஸாநாதிகம் ஜிஹாஜிஹிஜ்ஞகாரஸ வஷ்டி, ஜிஹாஏயஷ்ஷு கதூபுவுஃவாஸாயுதாம் வஷ்டி।

ஸுவி ச காசிநஃ கதூஸ்வுதயா கூஃ வியாய கூடுணொ தெவ தாஸாயநஸ்ஸுவதாம் தஷ்டாஸ்ர ஸுவஸஂஸ்ஸவம் ச தத்தத்கூடுவியி

பபதார்தியுமில்லை. ஒரு விஷ்ணுச் சொல்லின ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) அர்தமும் காத்தாவின வயாபாரத்துடன் எவ்வித ஸம்பந்ததையும் பெறாதிருகின்றது எனபதை மாதரமே காததாவைக குறிகும் பரதயயங்கள் (விகுதிகள்) சொல்ல வேண்டுமெனறோ? ‘லட்’ ‘லிட்’ முதலிய லகாரஙகள நிகழகாலம இறந்த காலம் முதலியவற்றைக குறிகின்றன; ‘லிங்’ முதலிபவைகளோ வென்றால் ‘அந்தக் காமம் காதாவின வயாபாரதால ஸாதிகக்கத தகுந்தது’ என்பதையே சொலலுகின்றன.

ஸுவி ச...ஸிற்க, ‘இனன இன்ன பலதைத அபேக்ஷிப்பவாகள் இனன இன்ன காமதைச செய்தல் வேண்டும்’ எனறு விதிதலிடடு, அநத விதி வாகயஙகளே, ‘இந்தக காமஙகளெல்லாம தேவதாராதந ரூபஙகள; அநதத தேவதைகளே

கூதூபுவாஜிநாழி...சாஸதர மாயாதை என்னவென்றால்- ப்ரகருதியும் ப்ரத்யயமும் சோநது பதம் உண்டாகின்றது. காதாவைச் சொலலும் ப்ரதயயங்களெல்லாம் ப்ரகருதியின் அர்தமாகிற காதாவின வயாபாரத்திறகும் ப்ரதயயதின அர்தமாகிற காதாவின வயாபாரத்திறகும் எவ்விதமான ஸம்பந்தம் இருகிறது எனபதைக குறிததல வேணடும். அவைகளுள் ‘லட்’ ‘லங்’ முதலானவைகள நிகழ கால ரூபமாகவும் இறந்த கால ரூபமாகவும் இம்மாதிரி இருகும காதரு வ்யாபார ஸம்பந்ததைக குறிகின்றன; ‘லிங்’ முதலியவைகளோ வென்றால், காதரு வ்யாபார ஸாதய ரூபமான ஸம்பந்தத்தைக குறிகின்றன. இது தான இவ்விடதிற சொலலபபட்டுளள விஷயம். இவ்வளவு சொன்னதிலிருந்து, விங முதலிய லகாரஙகள ப்ரகருதயார்த்ததிற்கு மாதரம் காத்ரு வயாபார ஸம்பந்ததைச் சொல்லுகின்றனவே தவிர, ப்ரகருதயார்த்ததைக் காட்டிலும் வ்யதிரிக்தமான மற்றை ஒன்றுகும் அவை சொல்லவிலலை என்பது ஏற்படுகின்றது.

ஸுவி ச...இது வரை, எல்லா உபநிஷத் வாக்யஙகளும் அவைகளின் உப ப்ருஹ்மணஙகளும் இவையெல்லாம் ‘பகவானே பல ப்ரதனஙக இருகிறபடியால், அபூர்வம் என்ற ஒன்றைக கல்பிககவேண்டியது அவச்யமென்று நிரூபிகபபட்டது. இனி, கர்ம விதி வாக்யங்களே தேவதைகளுகுப பல ப்ரதானத்தைச் சொல்லுகிற படியால் அபூர்வதைதக கல்பிப்பது அவச்யமென்று நிரூபிக்கிறார்.

வாக்யமென்ன வகை? "வாயவ்யம் ஶ்வேதமாலபேத பூதிகாமோ
வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா வாயுமேவ ஸ்வேன பாகதேயேன
நோபதாவதி ஸ வமனமேவைநம் பூதிம் கமயதி" இதுதான்!
நாம் மறுமொழியுரைப்பதில் சுருக்கமாக இதை ஸமாதானம்

அந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவர்களாய் ஆராதிக்குமவர்களுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்' என்று சொல்லுகின்றன இப்படி தேவதைகளின் வாயிலாகக் காமங்களின பலம் விதிக்கின்றது என்று சொல்வதில் ஒருவித அநுபபத்தியும் இல்லாமையால், பலத்தை எது ஸாதிக்கிறது கொடுக்கின்றது என்பதை நாம் அநுமானத்தா

'வாயவ்யம்' ..இந்த வாக்யத்தின் பொருளாவது—'இந்த லோகத்தில் ஐச்வர்யத்தை ஒருவன் அடைய விரும்பினால், அவன் வாயு தேவதையை உத்தேசித்து வெள்ளைப் பசு ஒன்றை பலியாக கொடுத்து யாகமொன்றைச் செய்தல் வேண்டும். வாயு தேவதையே அதி சீக்ரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கும் தேவதை யாகம் செய்பவன் தனக்கு பலியை எடுத்துக் கொண்டு வாயுவிடம் போனால், அந்த வாயு அவனுக்கு ஐச்வர்யத்தைக்கொடுக்கிறான்' என்பது தான். இதில் முதல் வாக்யமே விதிவாக்யம். அதற்குப் பின் வரும் வாக்யங்களே அர்த்த வாதமென்று சொல்லவாகள. 'தேவதையே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது' எனனும் விஷயம் விதிவாக்யத்தில் சொல்லப் படவில்லை; அது அர்த்தவாதத்திலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது அப்படி இருக்கையில் 'வியிவாக்யர்வை நவ வதவ்யை' [விதி வாக்யங்களே சொல்லுகின்றன] என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜனிக்கலாம். அர்த்த வாதமெல்லாம் விதி வாக்யத்துடன் ஒரு வித ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால அந்த வாக்யத்திற்கு அது சேஷமாகிறபடியால, அந்த விதி வாக்யத்தையும் அதன் அர்த்தவாத வாக்யங்களையும் ஒரே வாக்யமாக எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று ஒரு நியாய மூண்டு. அந்த நியாயத்தைக் கைப் பற்றி இவ்விடத்தில் அர்த்த வாதமும் விதி வாக்யமாகப் பேசப பட்டிருக்கின்றது என்பதே அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானம்

நாம்... இவ்விடத்தில் வேறொரு ஆக்ஷேபம் செயயப்படுகின்றது. அதாவது—'அர்த்த வாதங்கள் விதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் காமங்களே ஸ்தோதரம் செயவதற்காகவே ஏறபட்டவை. அவை அப்படி அந்ய பரங்களாயிருக்கிறபடியால அவைகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் சொல்வது சரியன்று, ஆகையால, 'காமங்கள் தேவதைகளின வழியாகப் பலத்திற்கு ஸாதகமாகின்றன' எனபதை அர்த்த வாதங்கள ஸாதிக்குக கொடுக்கமாட்டா. ஆனால, 'விதி வாக்யத்தில பலத்தைக கொடுப்பது எது வெனறு சொல்லப்பட வில்லையே' என்று கேட்டால, அந்த அநுமானத்தால் ஏற்படுத்த கின்றோம என்று ப்ரத்யுத்தரம் சொலவோம. அந்த அநுமானமாவது—'விதிவாக்யத்தில 'ஐச்வர்யம அடைய விரும்புகிறவன அந்த யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கின்றது. அதனால ஐச்வர்யம கிடைக்கின்றது என்பது நிச்சயம். ஆனால அது எப்படி கிடைக்கின்றது எனபது அவ்விடத்தில் சொலலப்பட வில்லை யாகையால, நாங்கள அந்த யாகத்தால 'அபூர்வம்' என்று ஒன்று ஜனித்து அது வழியாகப் பலம் கிடைக்கின்றது என்று அநுமானம் செய்

நத்ராவஶிஷ்யதே ' ஜுஹுயாத் ந ஸம்ஶயஸ்தே | வியுத்க்ரஹிதம் பராஞ்சம் க்ருத்வா ஸ்வயம் நத்வத்ரகாரம் வாக்யஶேஷ வஸாத் வைதிகா ஏவம் வதந்தி | " தஸ்மாத்ப்ராஹ்மணாய நாவஶ்ரயேத் " இத்யுக்த ஸ்வபாவே நிஷேதவிதிவிரோதாத்க்யஶேஷ ஸ்ருதயஶ்சாணம் நிஷேத

லேயே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது. விதி வாக்யத்தில் யாகம் முதலியவைகளுக்கு எவ்விதமாகப் பலம் விதிக்கின்றது எனபது சொல்லப்படா விட்டாலும், அந்த விதி வாக்யத்துடன் தொடர்ந்து வரும் வாக்ய சேஷங்களில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி பால அஜைகளாக கொண்டு அதை அறியலாம் என்பதே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களின் கருத்து

அப்படி நாம் அறிகின்றோம் என்பதை " தஸ்மாத்ப்ராஹ்மணாய நாவஶ்ரயேத்" என்னும் வாக்யத்திற் காணலாம் இந்த வாக்யத்தால் பராஹ்மண அபகாரணம் (அதாவது-ப்ராஹ்மணர்களை கொல்ல ப்ரயத்நப்படுவது) நிஷேதிக்கப்படுகின்றது

கின்றோம்' என்பது தான இந்த ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் தூஷிக்கப் படுகின்றது. தூஷண ப்ரகாரமாவது—'காம்யங்களை தேவதைகளின் வழியாகப பலத்தை ஸாதிப்பதாக கொடுக்கின்றன என்று பல விதத்தியை ஸ்தாபிப்பதில் ஏதாவது அநுபபத்தி இருந்தால் நாம் பல ஸாதந ப்ரகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க அநுமாநத்தைத் தேடிப போக வேண்டும். அவ்விதி அநுபபத்தி இவ்விடத்தில் ஒன்று மில்லை, வாக்ய சேஷமே பல ஸாதந ப்ரகாரத்தை நன்றாகப் போதிக்கின்றது. அது அப்படிப போதிக்க ஸமர்த்த மென்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள " தஸ்மாத்ப்ராஹ்மணாய நாவஶ்ரயேத்' என்னும் வாக்யத்தில் அதைக் காணலாம விதியால் அபேக்ஷிக்கப் படுவது வாக்ய சேஷத்தால் கிடைக்கும் பொழுது, அதைப் பரித்யாகம் செய்து அப்ராதிபதிகமான மற்றொன்றை புதிதாகக்கல்பிப்பது அயுக்த மன்றோ?' என்பதுதான்

ஸ்வாவஶிஷ்யதே—'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணத்தால் விதிதமாவதை இத்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'உபாதாநம்' என்னும் பரமாணம் 'ஆதாதாபத்தி' என்னும் ப்ரமாணத்தைப் போல ஒரு விதி அநுமாநம்ம ஆகும். ' தேவதத்தன் புஷ்டனாக இருக்கிறான்; ஆனால் அவன் பகலில் போஜநம் செய்கிறதே இல்லை' என்று சொல்லும் இடத்தில், போஜந மின்றிக்கே ஒருவன் புஷ்டனாக இருப்பது ஸாதயமில்லை யாதலால 'தேவதத்தன் இரவில் போஜநம் செய்கிறான்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படுகின்றது. இதை 'ஆதாதாபத்தி' பரமாணம் என்று சொல்வார்கள். இதைப் போன்றதே 'உபாதாநம்' எனனும் பரமாணமும். 'ஐச்வர்யத்தை அடைய விரும்புகிறவன் வாயுவைக் குறித்து யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லும் இடத்தில், க்ஷணமாத்ரம் இருக்கும் யாகம் அந்தப் பலத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸாதிக்க கொடுக்க அசக்தமாதலால 'அந்தப் பலத்தை ஸாதிக்க கொடுப்பது மற்றொன்றின் வழியாகவே இருத்தல் வேண்டும்' எனபது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படுகின்றது. இப்படி அநுமாநிப்பதை 'உபாதாந ப்ரமாணம்' என்று சொல்வார்கள். 'ஸ்வர்காகாமோ யஜேத, ஸ்வர்யா தேவதா வாயவ்யேவஸா நஶ்வராத்மா' என்று இவை இரண்டுக்கும் ஸ்வல்ப வாசி எண்டு, அதை ஸூக்ஷ்மமாக அறியவேண்டும்.

யூஷ்மாவபோரணஸ்ய ஸதயாதநாவாயநத்வம் நிஷேயவியுக்த
யொர்தீ ஹி ஷ்ரீயதே । கத்ர வாநஃ காரிநஃ கதாசித்வுதயா
விஹிதஸ்ய யாகஸ்ய காரயிஷ்யாயநத்வபராகாரம் வாக்ய
மொஷாவபதஉநாஶ்ரத்ய கிம்தவாஉநப யாகஸ்ய வது

அபபடி அபகோரணம் செய்தால அதனால் எனன வித்திகின்றது என்பது அந்த வாகயததிற் சொல்லப்படவில்லை அப்படிச் சொல்லபபடாமல் இருப்பதை அந்த வாக்யத்துடன் தொடாநது வரும் "ஸதெநாயாதயெஸ்" [அப்படி அபகோரணம் செய்பவனை சதயாதனை என்னும் தண்டனைக்கு உட்படுததல் வேண்டும்] என்னும் வாகய சேஷததிலிருநதே நாம் எதெதுக கொள்ளுகிறோமனறே? இந்த வாகய சேஷத்தால் சொல்லபபடும் தண்டனையாகிற ஸாதயததிற்கு விதி வாகயததில் நிஷேதிக்கப்படும் அபகோரணம் ஸாதநமாகி அநத இரணடு வாகயஙகளிலும் சொல்லப்படும் விஷயங்களுககு பரஸ்பரம் ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தம ஏற்படுகிறபடியால் அந்த வாக்ய சேஷததிற்கு நாம் ஸ்வாததததில் தாத்பாய மூண்டென்றும் அங்கீகரிக்கிறோம். இது நிஷேத விதிபரமான வாகயம 'வாயவ்ய' இத்யாதி வாக்யமோ வென்றால் ஒரு காமதனதைச்செய்யச் சொல்லி விதிகும வாகயம் நிஷேத விதிபரமான வாக்ய விஷயத்திலேயே வாகய சேஷததிற்கு ஸவாத்தததில் தாதபாயதனதை ஒததுககொளளையில், காத்தவ்யமெனற (அதாவது-செயயபப வேண்டுமெனறு) விதிகும் "வாயவ்ய" என்னும் வாகய விஷயத்தில் அதன் வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸவாதததனதில் தாத்பர்யதனதை ஒத்துககொளளாமல் அதை அநாதரிதது, என் அறுமாநத்தைத் தேடிப்போய் அநத

'ப்ராஹ்மணாய நாவமுண்டெத்' இநத வாகயம் இதறகு முன் 358-வது பகனதில உதாஹரிக்கப் பட்டிருகனிறது. அவ்விடத்தில் இதன் விவரணத்தைக காணலாம 'பராஹ்மணனுககு எவன் அபகோரணம் செய்கிறானே அவன் 'சதயாதனை' எனனும் தணடனையால் தண்டிக்ககடவன' எனபதிலிருநது, 'சதயாதனையாகிற ஸாதயத்திற்கு அபகோரணம ஸாதநம்' எனபது ஏறபடுகினறது. இநத ஸாதய ஸாதந ஸம்பநதததால் அபகோரண நிஷேத விதிககு இத்த அர்தவாதம் உபயோகப் படுகின்றது என்பதை ஆதாரமாக வைததுககொண்டு, சதயாதனையைச் சொல்லும் அநத வாத வாக்யதனிறகு ஸவாதததத்தில் தாதபாயம எல்லாராலும் ஒத்துக கொள்ளப் படுகினறது அது போல பரகருதததிலும என செய்யகூடாது? எனபது தான் கேளவி

ஸத்ர வாநஃ—'தீஷ்ணாஹ்ராஹ்மணாய நாவமுண்டெத்' என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் காட்டிலும் 'வாயவ்ய' இதயாதி வாகய விஷயத்தில், அநத வாதத்திறகு ஸ்வாத்தத்தில தாத்பாயதனதை ஒததுக் கொள்வதறகு அதிக பலமான காரணமொன்றுண்டு எனபது இதனால் சொல்லப்படுகினறது 'ப்ராஹ்மணாய நாவமுண்டெத்' என்னும வாகயம் 'இதைச் செய்யகூடாது' எனறு நிஷேதிக்கின்றது; 'வாயவ்ய' இத்யாதியான வாகயம் 'இதைச் செய்' என்று விதிகின்றது. விதேய விரோதி விஷயததிலேயே நாம் இமமாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிகையில் ஸாஙகாத் விதேய விஷயததில் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிப்பது கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமன்றே என்பது கருத்து. இது அதைக் காட்டிலும் அநதரங

ஸாயந்தம் வ்ருக்ஷ்யதே? 'ஹிரண்யநிதிஸமவஸ்ருகே நியாய யாசந
கே கோத்ரஸ்கலிதோத்ஸ்ருஷ்டே க்ருபணம் ஜநே' இதி ஸ்ருத்யந்தே, தத்ர
கிந்த்வஷ்டாஸு ஸ்ருத்யந்தே । ஸதயாதநாஸாயந்தஸ்தஸமி நாஸ்ருஷ்ட
ஸ்ரிரண । சொதிதா நந நிஷ்டிதே விஹிதம் கர்மாக்ருஸ்தோ

அநுமாந ஸஹாயதத்தால் 'அந்த விதி வாகயத்தில் விதிக்கப்படும யாகத்திற்கும் பலஸாத
நத்வமுண்டு' என்பதைக கல்பிக்க வேண்டும்? 'வீட்டுக்குள ஹிரண்யநிதி புதைத்து
வைக்கப்பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து ஒரு லுப்தன ஒரு கருபணனிடம் அல்ப தரவ்
யத்தை யாசிக்கப் போகிறான்' எனனும் லோகோகதி ஒன்று வழங்கி வரு
கின்றது. அந்த உக்தி போலவே இருக்கின்றது நீங்கள் செய்யும கார்யம மேலும ப்ரக
ருதமான ''தஸ்யாஸ்ரு'' இத்யாதியான ச்ருதியில் சொல்லப்படும் 'சதயாதநை' என
னும் தண்டனையாகிற பலதிறகு, அபகோரணம் ஸாதநம் என்பது, நீங்கள கலபிக்
கும் 'அத்ருஷ்டம' எனனும் அபூர்வதத்தின் வாயிலாக ஏறபடவில்லை ச்ருதிகளால
விதிக்கப்படும காமங்களைச் சரிவரச் செய்பவாகளை அநுக்ரஹித்தும், விஹித காமங்களை
அநுஷ்டியாமல் நிஷித்த காமங்களை அநுஷ்டிப்பவாகளை நிக்ரஹித்தும், பரம புருஷனாகிற
பகவானே, ஸகல ஸுகங்களையும துக்கங்களையும அவரவாகளுக்குக் கொடுக்கிறானன்

கம் என்பது குறிப்பு.

ஹிரண்யநிதி... இது ஒரு லோகோகதி. இவ்விடதில 'நிதி [புதை
யல்] என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், 'ஹிரண்ய நிதி' எனனும் பதத்தை ஒரு
விசேஷ அபிப்ராயதத்தை திருவுள்ளதத்தில வைத்துக கொண்டே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா ப்ர
யோகம் செய்திருக்கிறார். பரகருதத்தில், 'ஸகல காமங்களுக்கும் பல ப்ரதாதா பரம
புருஷன்' என்பதன்றோ ஸ்தாபிக்க படுகின்றது? அந்தப் பரம புருஷனைப்பற்றிய
உக்திகள புதையல் போல ச்ருதி வாகயங்களில் ஏராளமாகக் கிடக்க, அதை அநா
தரித்து 'அபூர்வம்' என்று ஒரு அசேதநத்தைப் பல ப்ரதாதாவாகச் சொலவது, உள
ளே புதையல் கிடக்கையில வெளியில் ஒரு கருபணனிடம் அலப தரவயதத்திற்காக யாசி
ப்பது போல இருக்கின்றது எனபது விவக்ஷிதம் பரம புருஷனுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக
கேவல நிதியைச் சொல்வதைக காட்டிலும் ஹிரண்ய நிதியைச் சொல்வதே ரஸவத
தாக இருக்கின்ற தன்றோ? ச்ருதியும் '' யஸ்ய ஹிரண்யநிதிஸமஸ்ருஸ்ரு:'' இத்யாதியான் சாந்தோக்ய வாகயதத்தில ஹிரண்ய நிதியையே பகவானுக்கு தருஷ்
டாந்தமாக கூறியிருக்கின்றது.

ஸதயாதநா—இவவிடதில் ''வாயவ்ய'' இதயாதியான வாகயத்தில்
காணப்படும் அந்த வாதத்திறகு ஸ்வாதந்தத்தில தாதபாயம் உண்டு என்பதை விளா
பிப்பதற்காக ''தஸ்யாஹுதாஹுணாய'' இத்யாதியான வாகயம் உதாஹரணமாக
உதாஹரிக்கப் பட்டது. இப்போழுது, ' இந்த உதாஹரண வாகயதத்தில் அபகோர
ணதத்திற்கும் சதயாதனைக்கும் ஸாதய ஸாதந பாவமானது ஒரு தேவதை வழியாக
ஏற்படுகின்றது என்று நாங்கள் ஒத்துக கொண்டாலன்றோ அதை உதாஹரணமாகக்
கூறலாம்? நாங்கள் அப்படி ஒத்துக கொள்ளாமல், அபூர்வதத்தையே கல்பித்து அந்த
அபூர்வதத்தின் வழியாகவே அந்த ஸாத்ய ஸாதந பாவம் ஏறபடுகின்றது என்று சொல்

நிஂஹிதாநி ச கூவபுதஃ ஸவபுராணி ஸுவாநி ஊஃவாநி ச வாஉ வாஸுஷாநுஹுஹநிஹுஹாஹுாஉெவ ஸவஞ்சி ।

"வஷ ஹெுவாநஂஹயாதி" "சுயு ஹொzஹயம் ஸதிதா ஸவதி" "சுயு தஹு ஸயம் ஸவதி" "ஸீஷாzஷுாவுாதஃ ஸவதெ, ஸீஷொஉதி ஸ ஸ்யஃ, ஸீஷாzஷுாஉிஸ்ஹுஊஸ்ஹு, ஊதுஸ்யாவ வதி வஂஸ்ஃ ஊதி" "ஸுதஹுஸுவாzகூஸுஹு ஷுஸாஸஸெ ஸாதிபு ஸஸ்யாஸஂஊஉஸுஸள வியுதள திஷ்டஃ, ஸுதஹு வாzகூஸுஹு ஷுஸாஸஸெ ஸாதிபு உஉதொ உஸுஷுாஃ ஷுஸஂஸஸ்தி யஜஉாஸு ஸெவா உஸ்ஃஂ விதஸொzஷுஸயத்தாஃ"

ஊதுாஉுஸெகுஸியாஃ ஸுபுதயஷ்ஷஞ்தி / யஸொதூஂ ஊஸிஸலாஷெு

"தஹுாஜுதுயா யாவதி வாயுஃ, நஉுஃ ஸுவஞ்தி, ஸெதந ஸ

ரூே? அப்படி அவனே அநதபடலஙகளை எலலாம் கொகெகிறானென்று "வஷஹெு வாநஂஉயாதி" எனபது முதலான அநேக விதஙகளான ச்ருதி வாகயஙகள

லுகிறோம்' எனனும ஒரு ஆக்ஷேபததைச் சஙகிததுகொணடு அதறகு ஸமாதானம் கூறுகிறார். அநத ஸமாதானம எனனவெனறால—நிஷித்தஙகளான காமஙகளைச் செய்பவனைப் பகவானே நிகரஹிகிறானெனறும அவனுககுத் துகஙகளை ஸஙகல்பிகிறானென்றும சருதிகளே சொலலுகினறன அது அபபடி ச்ரௌதமாகையால், அதை அநாதரித்து வேறு கல்பனை செய்வது ந்யாய விருததம' எனபதுதான.

"வஷ ஹெுவாநஂஉயாதி .." [தை.] இது முதலான ச்ருதி வாகயங்கள், 'பகவானே, புண்ய பாப ரூபஙகளான காமஙகளுகுப் பலம் கொகெகிறான்' எனபதை நிரூபிபபதற்காகக் கூறப்படுகின்றன. இநத வாகயத்தின் பொருள், 'இவனே (இநதப் பகவானே) ஆநநதத்தைக கொகெகிறான்' 'சுநஂஉயாதி' என்பது சுநஂஉயதி' என்னும் லௌகிக வாதனையின் வைதிக ரூபம்

"சுயு ஹொzஹயம் ஸதிதா ஸவதி" [தை] —(பரமாதம தயாகத தில் எப்பொழுது நிரந்தர ஸ்ம்ருதி நிஷ்டையை அடைகிறானோ) அப்பொழுது அவனை விட்டு பயமெல்லாம போய்விடுகின்றது. "சுயுதீஹு ஸயம் ஸவதி"— (எப்பொழுது அந்த தயாகத்திற்கு விசேதம ஏற்படுகினறதோ) அப்பொழுது அவனுக்கு ஸகல பயமும் உண்டாகினறது

ஸீஷா—[தை] இந்தப் பகவானுக்குப் பயநதே வாயு வீசுகின்றது, ஸூரியன் உதயமாகினறது; அகநி இந்தரன் யமன் எலலாரும் அவனுககு பயந்தே தம் தம் காரயங்களில் ப்ரவருததிகிறார்கள்

வாதீஹு) வர—[வ்ருʼ] இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைககு உட்பட்டே ஸூரிய சந்த்ராகள் தம் தம ஸ்தாநததில் தரிகபபட்டவாகளாய் நிற்கிறார்கள். இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை நிமிததமாகக கொண்டு தாநம் செய்பவாகளை அவாகளுக்கு ப்ரவணராயிருககும் மநுஷ்யாகளும, யாகம் பணணுகிறவாகளைத் தேவாகளும் பித்ரு காமம் செய்பவாகளைப் பிதருக்களும் புகழ்நது பேசுகிறார்கள. 'ஹுராஸஸெ ஹுஃஃஃ: சுநாயதர உந்ஷுராஃ வூவஞ்தி, ஹுராஸஸெ யஜஉாநம்

கூதகஹீஃரெந ஜ்ஞாயாயஃ ஸஃஜா ஐவ ஶெஷவிஹவிஃதம் கூவுஜே ''

'தத்ஸகூவ நிஷ்யநர ஹீஃரெ ஜொகூர நவுவஜே, நஷ்ட டஜி। ஷ்ஸாஷநாநவதிுநம் ஜ்ஞாத்வா காரூணுர்ஹ ஸமவாநு வயர்யெத விஷாநு கூஃஜக்ஷஃ''

ஊதி। வரஃரூஷயாயாது ஜ்ஞாநவஹிவர்கூஜூவாஷ நாஜிவிஹிதகூஜுநஷ்டரயி நஷ்டஸவாஜாதத்வ்ரிவயர்ஞாநி ஸவாநுலயம் ஷ யயாயிகாரம் லவஜி। தஜ்ஜாநவஹிவுகும் கஜிவாஷநாஜி விஹிதம் கூஃர்கூவுதெர நிஜிதாநி ஷ கூவுதி ஷ்ஸஜிஜ்ஞாஜிஷ கூஜஸ்ராஜ்ரிவர்ஜிவுகாவாரிஜிதஜிவாநி ஸயம் ஷ லவதி। யஜொரக்தம் ஜ்ஞவதா

''நியதம் கூரூர கூஃர்தும் கூர்ஜ்ஞாரொஹுக்ஜுணஃ'' [III-8

ஜூர்யாஜிநா கூர்தும் கூர்ஜ ஜ்ஞாநவஹிவர்கூஜநஷ்டியா வியாய,

''ஜயி ஸவதுணி கூஃர்ணி ஸநுஸவு'' [III—30.

ஊதி ஸவதுஸவு கூஃர்ணஃ ஷ்ஸாரூாயநகரம் கூர்தநாம் ஷ்ஸநியாஜ்ரிகாம் ஷ ஷ்ரதிவாஜ்ரு

சொல்லவில்லையா? தரமிட பாஷயத்திலும், 'அத்தப் பகவானுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி வாயு எப்பொழுதும் ஓடிகொண்டே இருகின்றது; நதிகள் ப்ரவஹிகின்றன, ஸமுதரங்கள் மதம் பிடித்த ஆகள போல அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருகும் எல்லைகு உட்பட்டே எழும்புகின்றன' எனறும், 'அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அடகியே இந்த லோககளெல்லாம் நழுவி விழாமலும் வெடித்து விடாமலும இருகின்றன ஸாவஜஞனுகவும காமங்களில ஸமாதனுகவுமிருக்கும் அந்தப் பகவானே, தனது கட்டளைப்படி நடகிறவனே அறிந்து, தனது க்ருபையாலே அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுகிறான்' என்றும் இந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டிருகின்றது. பரம புருஷனை உள்ளபடி அறிந்து, அவனால் விதிகபபட்டுள்ள உபாஸகம் முதலிய காமங்களைச சரிவர அநுஷடிக்கிறவர்களுக்கு, அவனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே, அவனை அடைவது வரையிலான ஸகல ஸுகங்களும் அபயமும அவரவாகளுடைய அதிகாரத்திறகுத தகுநதபடி ஸமபவிகின்றன; அப்படி விஹித கர்மங்களைச் செயயாமலும நிஷித்த காமங்களைச் செய்து கொண்டும் வாத்திகுமவாகளுக்கு, அவனுடைய நிகரஹத்தாலேயே, அவனை அடையாமலிருப்பதுடன் அளவற்ற துக்கங்களும பயமும் நேகின்றன பகவான, தனது கீதையில, 'நீ உனகு ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டுளள காமங்களைச்செய. அபபடிச் செய்வதானது, கேவலம் ஜ்ஞாநதுடன் மாத்ரம் இருப்பதைக் காட்டிலும் ச்லாகயமன்றே?' என்பது முதலிய வாகயங்களால், ஜ்ஞாநத்துடன் கூடினவாகளாக இருக்கும் எல்லாரும் அவரவர்களுகு ஏற்பட்டிருக்கும் காமங்களைச்செய்ய வேணடுமென்று விதித்து, 'ஸகல காமங்களையும் என்னிடம் ஸமபணம் செய்' என்னும் வாகயததால், காமங்களெல்லாம் தன்னுடைய ஆராதனரூபங்களென்றும் ஆதமாகளெல்லாம் தன்னுடைய நியமனத்திற்கு உட்பட்டவையென்

'ஷெவாஃ ஷ்ரூவஜி, ஷ்ரூஸாவஸெந ஈவீம் வி்ரூஃ ஷ்ரூவஜி' என்பது

"யெ ஒ உதவிஹம் நித்யுஉந்-கிஷ்டெகி ஈஉவர:।
ஸுஉரவஞ்ஜொ நஸுயஞ்ஜொ உ-வ்யுஞ்ஜெ தெஉவி கஉஹிः॥
யெ ஏ்தெதஉஹ்யுஸுயஞ்ஜொ நாந-கிஷ்டெகி ஒ உதவ்।
ஸுவ-ஜ்ஞாநவிதி-ஞாம்ஹ்யாநு விஜ்ஞி நஷ்டாந ஏ்தெ-ஈஸுः॥"

(III—32—33)

ஊகி ஸுவாஜ்ஞாந-வதி-புநः ஸுரஸுய விவரீ-தாந்நிஷ்டெ, வ-நஸுய வி ஸுவாஜ்ஞாந-வாது நஉகுவ-ந்தாம் ஆஸுஸுரஷ்ரகுர்-தீஞ்ஜலபூவ உஹியாய ஸுயஉ மதிஷ்ரெகுர்—

"தாநஹம் த்விஷதः க்ரூ-ரான் ஸம்ஸாரெஷு நராதமாந்।
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபாநாஸுரஷ்வெவ யொநிஷு॥
ஆஸுரீம் யொநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி।

றும் சொல்லி, பிறகு 'எவர்கள் இந்த என்னுடைய மதத்தைத் தவறாது அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, எவர்கள அப்படி அநுஷ்டியா விட்டாலும இந்தச் சாஸ்தராத்தத்தில் ச்ரத்தையுடன கூடினவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, எவர்கள அப்படி ச்ரத்தையை உடைத்தாயிரா விட்டாலும் அந்த அர்த்தத்தில அஸூயையற்றிருக்கிறார்களோ, இவர்களெல்லாரும் காமங்களிலிருந்து விடப்படுகிறார்கள; எவர்கள் இந்த மதத்தை அநுஷ்டிக்கவில்லையோ, ச்ரத்தையையும் உடைத்தாயிருக்கவில்லையோ, அஸூயை செய்யாமலும் இருக்கவில்லையோ, அவர்கள், ஜ்ஞாநங்களெல்லாவற்றிலும் விசேஷித்த மோஹத்தை அடைந்தவர்களாய், புருஷார்த்தத்திற்கு அயோக்யர்களாய், வஸ்துக்களின உள்ளபடியான ஜ்ஞாநமற்றிருக்கிற படியால சேதஸ்ஸற்றவர்களென்று சொல்லத்தகுந்தவர்களாய் இருக்கிறார்களென்று அறி' என்று தனது கட்டளைப்படி அநுஷ்டிப்பவர்களைப் புகழ்ந்தும அப்படி அநுஷ்டியாதவர்களை நிந்தித்தும், மறுபடியும, தனது கட்டளைகளுக்கு மீறி நடப்பவர்கள ஆஸுர ப்ரகருதியை உடையவர்களென்று சொல்லி அவர்களை தாழ்ந்த கதியையே அடைகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறார்—'எவர்கள் என்னிடம தவேஷத்தைச் செய்கிறார்களோ அந்த க்ரூர அசுபாக்களான நராதமர்களை, ஸம்ஸாரங்களில தள்ளுகிறேன்; அதிலும் எனக்கு அநுகூலமாயிராத ஜந்மங்களிலேயே போடுகிறேன். அவர்கள அப்படிப்பட்ட ஜந்மத்தை அடைந்து, மறுபடியும ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும

அர்த்தயம். 'தாவீ' என்பது பெரும்பாலும காமங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸுரஸ்ய வெஷாஜ்ஞாநாது... பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணம் என்று ஒரு அதிகரணமுண்டு. அதில் காமமே, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமலே, பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அப்படிச் சொல்லியிருக்கையில, நாம் எப்படி தேவதை வாயிலாகவே பலம் கிடைக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடும? என்று மீமாம்ஸகர்கள கேட்கலாம். இதற்கு ஸமாதாநமாவது— 'அப்படிச் சொல்வது வேதத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால் அந்தச் சொற்களை அதிவாதங்களென்றே சொல்லவேண்டும் ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு [அதாவது—வேதார்த்தம் படியாதவர்களுக்கு] காமங்களில் ச்ரத்தாதிக்யம உண்டாவதற்காகவே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் ப்ரவருத்தித் திருக்கின்றனவே தவிர, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷி

ஶஷ்வரவெவ கலஞ்ஜெய கதிர யாஞ்யஶரம் மதிழ॥"
ஊதி। (XV—19, 20

"ஸவ புகூபாணுவி ஸஹா கூவர்ரனெர ஶ்வுவாஸ்ரயः।
உஷ்ஸரஹாஶவரஷ்ரோதி ஸாஸ்வகம் வஶவயுழ॥" XVIII—56

ஊதி வ ஷ்வாஜ்ஞாநவதிபூநாம் ஸாஸ்வதம் வஶம் வெரகூழி। கூர்ஷ்ண வெஶாஜ்ஞாநாம் கூபுணுஸ்ரூர ஶஷ்ஞஜிதி ஜெவதாயிகரணெ ஸதி வாஶாः கூர்தீரः, கூபுரிதெ யஶா ஸ்ரூர வுர்ஷிதி। ஸவர்கெக ஸாஹ்ஜிதி ஹி வெஶவிதிஶ்ஷாஜ்ஞः।

ஊதி வுஷ்ணுதத்துலாவவாஶ நிராஸஃ

விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றவர்களாய் என்னை ஒருபொழுதும் அடையாமலே அந்தந்த ஜந்மங்களிலிருந்து இன்னும் கீழ்ப்பட்ட கதியையே அடைகிறார்கள்'. 'எவன் ஸகல காமங்களையும், 'நானே அவைகளைச் செய்விக்கிறேன்' என்னும் அநுஸந்தாநத்துடன எப் பொழுதும் செயது கொண்டு வருகிறானே, அவன் என்னுடைய அநுகாஹத்தால் சாச்வதமான என்னைப் பரிபூர்ணமாக அடைகிறான்' என்று, தனது கட்டளைகளுக்கு உட்பட்டு நடக்குமவர்களுக்குத் தனனுடைய சாச்வத பராபதி இடைக்கிறதென்றும சொலலியிருக்கிறான். பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணத்தில் காமமே பலதாதக கொடுக்கின்றது என்று சொல்லியிருப்பதெலலாம் அதி வாதங்களே. 'வேதாந்தம் அறியாதவர்கள் கர்மங்களில சுத்தத்தையை இழக்கக்கூடாது, அவைகளிலேயே அவர்களுக்கு சுத்தி அவச்யம் இருத்தல் வேண்டும்' என்றே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வ மீமாம்ஸை உத்தர மீமாம்ஸை இவை இரண்டும் ஒரு சாஸ்தரமே என்று வேதம் அறிந்தவர்கள் விதிதாந்தம் செய்திருக்கிறார்களனறோ?

வ்யுத்பத்யபாவ வாதத்தின் நிராஸம்

முழுதிற்று.

யாமலே அந்தக் காமங்களே பலதைத் கொடுக்கக கூடியவை என்பது அந்த வாக்யங்களின் தாத்பர்ய மனறு' எனபதே.

ஸவர்கெகம் ஸாஹ்ஜி—கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி என் நிர்வாஹம் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு, இந்த வாக்யம காரணம் சொல்லுகின்றது அந்தந்த தேவதாதி கரணத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதை உள்ளபடி எடுத்துக்கொண்டால் அது வேதாந்திற்கு விருத்தமாக இருக்கும. வேதாந்தின் அர்த்தத்தைச் சரியா அறிந்தவர்களோ, பூர்வ மீமாம்ஸையும் உத்தர மீமாம்ஸையும் ஒரு சாஸ்தரமே என்று விதிதார்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். பரஸ்பரம் விருத்தமாக இருப்பவை ஒரு சாஸ்தரமாகச் சொல்லப்பட மாட்டாவாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம விரோதமிலலையென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படி விரோதமிலலை எனறு சொல்வதற்கு நாம் கீழ் விவரித்திருப்பது போலத் தாதபாயம் கல்பிதது நிர்வாஹம் செயவதே மார்க்கம்; ஆகையால தான் அம்மாதிரி நிர்வாஹம் செய்கின்றோம்' என்பதுதான்.

வ்யுத்பத்யபாவவாத நிரஸநம்

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

நித்யவிபூதிஸ்தோத்ரம்

தஸ்யைதஸ்ய வாஸ்ய ஸ்ரீஹணைர நாராயணஸ்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தஸ்யைதஸ்ய—பர ப்ரஹ்மமாகிற அந்த நாராயணனுகு, ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தஸ்யைதஸ்ய—இது வரையில், 'ஸித்தங்களான வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் சப்தங்கள எவ்வித அர்த்தத்தையும போதிக்க மாட்டா' என்னும் ப்ராபாகர மதம் கண்டிக்கப் பட்டது. இபபடி ப்ராபாகர மதத்தைக கண்டிபபது எலலா வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே. இனி மற்றை வேதாந்திகளுகு அநபிமதமாயும் விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்திகளால மாத்ரம் ஒத்துகொள்ளப்பட்டதாயுமிருகும் 'நித்ய விபூதி' என்று சொல்லபபடும் விபூதி விசேஷத்தை ஸ்தாபிகிறார். முதலில, 'அந்த நித்ய விபூதியில இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம முதலியவைகள் பராமாணிகங்கள' எனபதை நிரூபிப்பதறகாகப பகவானுடைய ஸ்வரூபம் அதன குணங்கள இந்த லீலா விபூதிகள இவை மூன்றும தருஷ்டாந்தமாக உதாஹரிக்கப் படுகினறன. ச்ருதி பரமாணத்தை ஆதாரமாகக கொணடு இந்த மூன்றையும பராமாணிகமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்வது போல, அந்த ச்ருதி ப்ரமாணத்தைக கொண்டே நித்ய விபூதியையும் ப்ராமாணிகமென்று ஒத்துக கொள்ளவேண்டும என்பது கருத்து.

ஒருவனுடைய ஆளுகைகு உட்பட்டவை யெல்லாம் அவனுடைய விபூதி என்று சொல்லபபடும். அம்மாதிரி ஈச்வரனுகு இரண்டு விபூதிகள் உண்டு என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின கொள்கை. அவைகளுள ஒன்று, ஸம்ஸாரிகளாண ஜீவன்கள் ஸம்ஸரிக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம். இதற்கு லீலா விபூதி யென்று பெயர. இதில் இருக்கும் ஜீவன்களெல்லாரும் காம பரவசாகள்; இதில் காணப்படும் அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் 'ப்ருக்ருதி' என்று சொல்லப்படும் தத்வத்தின் விகாரங்கள அதை காரணமாக அவை ளை ப்ராக்ருத வஸ்துக்களென்று சொல்வாகள். மறறொரு விபூதியானது, இந்தக் காம பரவசாகளான ஜீவன்களால் மோக்ஷமடைந்த பிறகு போகபபடும் லோகாந்தரம். அந்த லோகத்தில் ஒரு பொழுதும் காம பந்தத்தில அகப்படாத ஜீவன்கள் சிலரும்

வெஹுஜ்ஜுதா நாநாஶாஸ்த்ரவ்வவஸு, ஜ்ஞாநஶக்திவைஶ்வர்ய-
வீர்யதேஜஃப்ரப்ருத்யநவதிகாதி ப்ரயாஸம்வெயகல்யாணகுணாண
வஸு, ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்து நிறகும பரவ்ருத்தி முதலியவைகளே உடைய
னவாய் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படுமே ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துகள் இருப்பன
போலவுமவேறு சில வஸ்துகளும் அவனுக்கு உண்டு, அவையாவன-(1) தனகு அநு
ரூபமாயும எகரூபமாயுள்ள திவ்ய ரூபம் ஒன்று, (2) அந்த ரூபத்திற்குத் தகுந்த அள

இருகிறார்கள். அவாகளுகு 'நித்யாகள' என்று பெயர். அந்த லோகத்தில் அசேதந வஸ்துகளும உண்டு. ஆனால் அவை 'ப்ரக்ருதி' என்பதன் விகாரங்களல்ல. 'சுத்த ஸத்வம' என்று அவ்விடத்தில் ஒரு அசேதந முண்டென்றும அதன் விகாரங்களே அவ்விடத்தில் போகய வஸ்துகளாக காணப்படுகின்றன வென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அந்த வஸ்துகள் ப்ரகருதியின் விகாரங்களல்லவாதலால் அவைகளை 'அப்ராக்ருதங்கள்' என்று சொலவது உண்டு.

ஸுவாரிஹேது...ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவை பகவத் ஸ்வரூபத்தின் அஸாதாரண தாமங்கள். அந்த தாமங்களே இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்
லுதற்கவை யாதலால், இவ்விடத்திலுள்ள 'ஷ்வரூபிவ' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ஸ்வரூப நிரூபக தாமங்கள்' எனறு பொருள் கொளதல் வேண்டும

ஜ்ஞாநவைபு...ஜ்ஞாநம் பலம் ஐச்வர்யம வீரியம் சகதி தேஜஸ இந்த ஆறும் பகவத் குணங்களுள ப்ரதாநங்க ளாகையால் இவை இவ்விடத்தில் தனித்துச் சொல்லப் பட்டுள்ளன. ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்கள் 'ப்ரப்ருதி' (முதலிய) என்னும் சப தத்தால் காஹிகப் படுகின்றன. ஸ்வயமாகவே எல்லாவற்றையும எப்பொழுதும் ஸாக்ஷாதகரிப்பது ஜ்ஞாநம்; அப்படி ஸாக்ஷாதகரிகப பட்டதைத் தரிப்பது பலம்; தரித்துக் கொள்ளப்பட்டதை அடகவி ஆளுவது ஐச்வர்யம்; அப்படி தரித்துக கொண் டும் நியமிதது கொண்டும் வருவதால் குலைப்பு அடையாமல் இருப்பது வீரியம், அக டிதங்களை ஸாதிப்பது சகதி, அப்படி ஸாதிபபதில் எவ்வித ஸஹாயத்தையும் அபே க்ஷியாமல் இருந்து கொண்டு ஒன்றாலும் தான் ஆக்ரமிக்கப்படாமல் தான் எல்லா வற்றை யும் ஆக்ரமித்திருப்பது தேஜஸ். இவை யெல்லாம் அளவதிகமாக இருப்பதாவது— இவைகளின் மஹிமை இவ்வளவுதான் என்று சொல்ல முடியாமல் இருப்பது.

ஷ்வாஹிதத...லோகத்தில் அபிமதமாயிருப்ப தெல்லாம் அநுரூபமா யிரா மலும் அநுரூபமாயிருக்குமவையெல்லாம் அபிமதமா யிராமலும் இருப்பது ஸஹஜம். இந்த திவ்ய ரூபம் (அதாவது—திவ்ய மங்கள விகரஹம்) அப்படி இல்லை என்பது இதனால் சொல்லப்படுகின்றது. வநகரூபிவ—எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இது மாறுமலே இருக்கின்ற படியால் ஏக ரூபம் என்று சொல்லப் படுகின்றது.

ஸயகண்டாணவிவிதாநஞ்ஜலக்ஷணை வ்யாகீர்ணஹேயோபாதிதாந
ஞ்சாயுதாநாகாரவிராயாய வாஹிதீவ்ராநாரதாதிவ்ருதாய
ராதிவபுஷேவிஜவைஜயந்யாதிபூஷணாயகீர்யாதிவிசித்ரநித்ய
ராதிவகண்டாணஜாதாகீர்யாதிவிசித்ரயபுஷாநாஞ்சவரிஜநவரி
ஹத வைராதிநிதிவிதாஹரஜைரபோவகாரணாதிநஞ்சஹாவிஜ
வராஜநஸபாயாவரவ்யாதிவவ்யாவர்திவ்யாநாதிநிதீர்காநிரவ
தீர்காபோவராயா வஸஹஸ்ரஸ: ஸ்ரீதய: ஸர்வே ।

வற்ற மஹிமையை உடைய அப்ராக்ருத பலவகைப் பட்ட பூஷணங்கள அநேகங்கள், (3) தனது சகதிகளுத தருநதவைகளானவும் மிகவும் ஆச்சரய காரங்களுமான கணக் கற்றப் பலவித ஆயுத விசேஷங்கள, (4) தனகு அபிமதமாயும் அநுரூபமாயுமிருகும் ஸ்வரூபத்தையும் ரூபதத்தையும் அந்த ரூபததின் குணங்களையும் விபவத்தையும் ஐச் வாயம் சீலம் முதலிய அளவற்ற மஹிமையையும் உடைய லக்ஷ்மீ ஒருவள், (5) தனகு அநுரூபாகளும், கல்யாணங்களாயிருகும் ஜ்ஞாநம் கரியை முதலிய அளவற்ற குணங் களை உடையவாகளுமானக கணககற்ற பரிஜநங்களும பரிச்சதாகளும், (6) தனகுத்த குநத ஸகல போகய போகோபகரணங்கள முதலிய அநுதமான மஹாவிபவததை உடையவும் வாகுக்கும் மநஸுக்கும் எட்டாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் உடையவுமான திவ்ய ஸ்தாநம முதலியவைகள், இவையெல்லாம் நித்யங்களென்றும்,

---

கண்டாதி த ... பூஷணங்கள் கல்யாணங்களாக இருபபதாவது அவை அப்ராக் ருதங்களாக இருப்பதே.

வ்யாஹிதத ... லக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம, விபவம், ஐச்வாயம் முத லிய மஹிமை இநத ஐநதும் பகவானுக்கு அத்யநதம் அபிமதங்கள், அத்யநதம் அது ரூபங்கள ஐச்வாயம் சீலம் முதலியவை ஸ்வரூபததின் குணங்களைக் குறிக்கின்றன; 'குணம்' என்பது ஸௌந்தாயம் முதலிய விகரஹ குணததைக குறிகினறது. லக்ஷ் மியின் ஸ்வரூபம பகவானுகரு அரூப மென்பது

"யதாஸவநுரூபைவ விஷ்ணோஸ்ததைவையம் தவிஜோத்தம"

[விஷ்ணு எப்படி ஸாவ வ்யாபியோ அபபடியே லக்ஷ்மியும்] என்னும் வாக்யத்தால் விளகும் 'ஈஹிதீ' என்பது லக்ஷ்மியையே குறிகின்றது

வ்யாநாரதிவ கண்டாண—இவ்கிடததில் 'கரியை' என்னும் பதம் பகவானுகருச் செய்யப்படும் கைங்காயத்தைக குறிக்கின்றது அநத கருட விஷ்வக் ஸேந முதலியவாகளைப் பரிஜநமென்னும் பதமும், களாதிகை முதலியவாகளைப் பரிச் சத மென்னும் பதமும் குறிக்கின்றன.

வ்யாஹித ... இவ்விடததில் 'லோஹித' என்னும் பதத்தால் மாலை சந்தநம் முதலியவைகளும், 'லோலோபகண்டாண' எனனும் பதத்தால் போகய வஸ்துக் களின் விநியோகததிறகு ஸாதநங்களாயிருகும் பதாரத்தங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த வாக்யங்களின் ஆர்த்தததை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய சரணாகதி கத்ய தின் பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாகக காணலாம.

நிரவதீர ... இவையெலலாம் தோஷமற்றிருப்பதாவது—துகக லேசத் தின் ஸம்பந்தத்தையும் அடையாமல் இருப்பதே.

"வெஹாஹமேதம் வாரூஷம் மஹாந்தம் - ஆதித்யவர்ணம் தமஸஃ பரஸ்தாத்"

"ஸ வாஷோஜாதாதிதே ஹிரண்யயஃ வாரூஷஃ - ஹரிகேச ஆப்ராதா பாண்டரஸ்தே மயூகாஃ"

"ஸ வாஷோஜாஹ்ருதய ஆகாஶஃ-தஸ்மிந்யம் வாரூஷோ மனோமயஃ-அம்ருதோ ஹிரண்மயஃ"

['மனோமயஃ' இதி மனஸைவ விஜ்ஞேய மஸ்மாத்ய இதமுபாஸ்தே]

"ஆப்ரா நிகேஷா ஜதவோ விதூதஃ வாரூஷாஹயி",

['விதூதஃ வாரூஷாஹ' இதிவிதூதவ்ரதோ வாரூஷாதி-ரித்யர்த்ஃ]

"நீலதோயதஹ்யஸ்தே விதூதமிவைவ ஹாவ்யாஃ"

நிரத்தஸ்டங்களென்றும் சொல்லும் சுருதி வாகயங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன. 'ஸூர்யனுடைய வாணம் போன்ற வாணத்தை உடைய இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் தமஸைவிட ப்ரகருதிக்கு அப்புறதத்தில் இருக்கிறான்'.

'ஸூர்யனுடைய உள்ளில் ஸுவாண மயமாகத் தென்படுகிறான் இந்தப் புருஷன்; அவனுடைய கண்கள், ஸூர்யனால் மலரப் பெற்றுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போன்றவை'

'ஹ்ருதயத்தின் உள்ளில யாதொரு ஆகாச மூண்டோ, அதில், இந்தப் புருஷன் இருக்கிறான். அவன் விசுத்தமான மஸ்ஸாலே மாத்ரம் கரஹிக்கத்தகுந்தவன். அவன் அம்ருதன், ஸுவாணம் போன்றவன்'

[இதில் இருகும் 'மனோமய' எனனும் சப்தத்திற்கு, 'சுத்தமான மஸ் ஸாலேயே க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்' என்பது பொருள்].

'மின்னல் போன்ற ப்ரகாசத்தை உடைய இந்தப் புருஷனிட மிருந்தே ஸகல நிமிஷகளும் உண்டாயின'

[விதூதஃ வாரூஷாஹ, என்பதற்கு 'மின்னல் வாணத்தை உடைய புருஷன்' என்பது பொருள].

'நீலமான மேகத்தை நடுவில் உடைய மின்னல் கொடிபோல ப்ரகாசிததாக கொண்டிருக்கும்'

ஸஹஸ்ரஶஃ... ப்ரத்யக்ஷ சுருதிகள, உபபருஹ்ம மணங்களுக்கு மூலமாயிருக்கும் சுருதிகள் இவையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிதம்.

உதராய.—இவ்விடத்தில் 'ஙஸி' என்னும் ப்ரத்யயத்தாற் சொல்லப்படும் 'ப்ராசர்யம்' என்னும் அர்தத்தம், ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. 'மனஸ் க்ரஹிக்கிற வஸ்து, பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படும் வஸ்து' என்னும் க்ராஹ்ய க்ராஹக ஸம்பந்தம் விவக்ஷிதம்.

நீலதோயதஹ்யஸ்தே—'ஙயஷ்டா நீலதோயதஹ்யாஃ' என்று பதச்சேதம் செய்யவேண்டும். பதங்கள் மாறி விழுந்திருப்பது வேத வாக்ய மானதால். முன் பின் வாக்யங்கள் இம்மாதிரி அர்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அர்தம் கொள்ளப்படுகின்றது 'தஸ்ய ஙஸ்ய வஹ்நிரிவ' [அந்த ஸூர்யனின் நடுவில் ஒரு அக்னி சிகை இருக்கின்றது] என்பது முன் வாக்யம்

[‘நீலதோயதஉயவுஹா’ இதி உயவுஹநீலதோயதா விதுர்யுவெவ வெயம் உஹாரவர்ணாரீகுயவுஹாகாரபவதி-நீ வஹ்நிரிவா வ்யாஞ்ஜ நிர்ஹிதநீலதோயதஉ ஸவிதாதவ்ரு-ஏவ வ்யாஞ்ஜநிர்ஹிதநீல தோயதா விதுர்ஷிவாஹாதீதயுர்ஃ!]

“ஃதோநாஉயஃ வ்ரூணாரீரோ ஹாரஹவிஃ ஸது ஸம்கூஷ்ணகா ரதர ஸவ்குஉர ஸவ்குகாஃ ஸவ்குமயஃ ஸவர்ரஸஃ ஸவர் ஜிதஉயுர்தோர்ஷ வாக்யுநாஉர்ஃ”

“ரஹாராஜகம் வாஸஃ”

உர்யுர்ஃ!

“ஸுவெஸ்ரரநர ஜமதோ விஷ்ணுவதூ”

‘ஹ்ரீஸ்ரீதெ லக்ஷ்மீஸ்ரீ வத்நுள”

[‘நீலதோயத உயவுஹா’ என்பதற்கு ‘நடுவில் இருக்கிற நீலமேகத்தை உடைய’ என்பது பொருள். தஹர புண்டரீகத்தின் நடுவிலிருக்கிற ஆகாசத்தில் இந்த அக்நி சிகை இருக்கிறதென்று கீழ் வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அக்நி சிகைத் தனது நடுவில் நீல மேகம் போன்ற பரமாத்ம விகரஹதத்தை உடைத்தாயிருக் கிறபடியால், அது, நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல் ப்ரகா சிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது.]

‘விசுத்தமான மஸ்ஸாலே மாத்ரம் காஹிக்கத் தகுந்தவன்; ஜகத்திலுள்ள ஸகல ப்ராணங்களையும் தனது சரீரமாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ப்ரகாசித்துக் கொண் டிருக்கிற திவ்ய விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறான்; அப்ரதிஹதமான (தடைபடாத) ஸங்கல்பதத்தை உடையவன்; ஆகாசம் போல ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன். ஸகலமான ஜகத்தையும் தனது காமமாக உடையவன் (ஸகல ஜகத்திற் கும் காத்தா); பரிசுத்தமான ஸகல போக்யம் முதலியவைகளையும் உடையவன்; அப்ராக்ருதமான ஸகல கரதகங்களையும் ஸகல ரஸங்களையும் உடையவன்; இந்த கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரித்து நிற்கிறான்; பரிபூர்ணமான ஐச்வா யதத்தை உடையவனானதால் ஸகலதத்தையும் த்ருணம் போல அநாதரித்தும், அந்தக் காரணத்தால் ஒருவித பேச்சும் பேசாமல் இருக்கிறான்.’

‘மஹாராஜதம் என்று சொல்லப்படும வாணதில் தவைக்கப்பட்ட திவ்ய வஸ்த் ரத்தைத் (தரிததுக் கொண்டிருக்கிறான்)’.

‘விஷ்ணுவின் பதநியானவள் இந்த ஜகத்திற்கெலலாம் ஈச்வரீ’

-கஹுர்ஸ்ரிவாயா ஸயெ வாரஹாத்ர வுவஸ்தி தஃ [அதத அகநி சிகையின் நடுவில் பரமாத்மா இருக்கிறான்] என்பது பின் வாகயம். ஆகையால், ‘நீல மேகத்தின் நடுவில் இருக்கும் மின்னல் போல்’ என்னும் தத்புருஷார்த்தம் ஸங்கதமாகமாட்டாது; ‘நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல’ என்னும் பஹுவ்ரீ ஹியே ஸங்கதமாகும்.

ரஹாராஜ-ம்...உஹாராஜிதெந ரூஜிதம் [மஹாராஜதம் என்னும் வர்ணத்தில் நெய்யப்பட்ட]. ‘மஹாராஜதம்’ என்று ஒரு வர்ண த்ரவ்யத்திற்குப் பெயர்.

'தத்விஷ்ணோः பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரயः''

''க்ஷியந்தமஸ்ய ரஜஸः பராகே । யத்ரகமஸ்ய க்ஷயணஸ்ய ஸௌம்யம் விஶ்வம் பராணம் தத்ரஸः பராஸ்மாத்''

''யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமன்''

஋தர்ஹிஸ்ய ஶாந்தி ரூபநிஶ்சிதாரூபஶப்தாः । 'தத்விஷ்ணோः பரமம் பதம்' ஋ஷ்-விஷ்ணோः பரமஸ்ய ஸ்தூலஸ்ய ரூபம் । ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய இதி வசநாத் ஸவஸ்காரஸ்ய நவஸ்ய பரிவ்ருத்தேः ஜராநாः கேவல ஸுத்தீதி விஜ்ஞாயதே । 'யே ஸூரயஸ்தே ஸதா பஶ்யந்தி' இதி வசநவ்யக்தேः; 'யே ஸதா பஶ்யந்தி தே ஸூரயः'

' பூமிப் பிராட்டியும் லக்ஷ்மியும் இவனுடைய பதங்கள்'.

' அந்த விஷ்ணுவின் பரமமான ஸ்தானத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்'

' ப்ரகருதிக்கு மேல்பட்டிருக்கும் இடத்தில் வஸிதத்துக்கொண்டிருக்கிறான் ' அவனுடைய திவ்ய விக்ரஹமானது அந்தமான ரூபத்தை உடையது; அது அவ்யக்தம், புராணம், ஸாவ்யாபி, தமஸ்ஸுக்கு மேற்பட்டு நிற்கின்றது ? "

' ஹ்ருதய குஹையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்தை எவன் உபாஸிக்கிறானோ, அவன் அபராக்ருத ஆகாசமென்று சொல்லப்படும் பரம பதத்தை (ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான்'

இம்மாதிரியானக் கணக்கற்ற ச்ருதிகளால் இந்த அர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'தத்விஷ்ணோः பரமம் பதம்' என்னும் வாக்யத்தில் ' பர ப்ரஹ்மமாகிற விஷ்ணுவினுடைய பரம பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால், ஸாவ காலத்திலும் அந்தத் தாஸத்தை உடைய சில பரிபூர்ண ஜ்ஞாநாக்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகின்றது. ' ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்றுவது, ' அப்படி எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஸூரிகள் ' என்றுவது அர்த்தம் செய்து

தத்விஷ்ணோः பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரயः.— [விஷ்ணுவின் அந்தப் பரம பதத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்]. இந்த வாக்யத்தால், (1) பரமபதம் என்னும் ஸ்தானமொன்று உண்டு, (2) அவ்விடத்தில் ஸூரிகள் என்று சிலர் இருக்கிறார்கள், (3) அவர்கள் நித்யர்கள், எப்பொழுதும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், என்று மூன்று விஷயங்கள் விதிக்கப் படுகின்றன. 'அப்படி அநேக அர்த்தங்கள் விதிக்கப் படுகின்றனவென்றால், வாக்ய பேதம ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று சங்கிக்கக்கூடும். அதற்கு ஸமாதானம், 'அந்த அநேக அர்த்தங்கள் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த அர்த்தங்களெல்லாம் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வதில் ஒரு விதத் தோஷமும் இல்லை' என்பது தான் 'அப்ராப்தங்கள்' என்பதற்கு 'வேறு ஒரு ச்ருதி வாக்யத்தாலும் விதிக்கப்படாதவை' என்பது பொருள்; 'அவிருத்தங்கள்' என்பதற்கு 'ச்ருதியில் வேறு இடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு விரோதியாதவை' என்பது பொருள். அதாவது-'ஸாதக பாதக ப்ரமாணங்கள்' இராத என்று சொன்னதாயிற்று

இதி வா। 'உலயவக்ஷுவ நெகவியாநம் ந ஸம்ஹவதி' இதி வெஹ, சுஹ்ராவ்தாத்வவ்ஹ। ஸவ்விஶிஷ்டம் வாஜபேயாநம் விதீயதெ। யதொக்தம்-'தஜ்ஜ்ஞாஸ்ய விதியொ ஜ்ஞாதாவிஶிஷ்டாநாமெவ, ந ஜ்ஞாதாநாம் ஶிஷ்டாநாம்' இதி। யதா 'யதாதெ யொ வக்ஷ்யதி ஸ ஹொதாரமுபவெஶயதி' இத்யாதிகவாக்யை: ஸாதிகாரவிதிஸ்தா கவாம்' இத்யாதிகாரவிதிஸ்தா கஜ்ஜ்ஞாநாம் வாஜபேயாநாம் ஸாதிகாரவிதிவ்யவஸ்தா ஸவ்விஶிஷ்டம் கஜ்ஜ் விதீயதெ, ததாவிதாரவிஸம்ஸ்ருஷ்டாநாம் வாஜபேயாநாம் பூதி

கொள்ளகூடும். 'எப்படி எதெதுக கொண்ட போதிலும், இந்த வாகயததால் மூன்று (ஒன்றுகு மேல் பட்ட) வஸதுகள விதிகப்படுகினறன என்று சொலவது ஸாதய மில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிக இடமில்லை. ஏனெனறால், இந்த அாததங்களெல்லாம் அப்ராப்தங்கள் (அதாவது சருதியைத தவிாதது வேறு ஒரு ப்ரமாணததாலும அறியப் படவிலலை) ஆகையால இந்த வாகயத்தில், நிதய ஸம்ஸ்காள அவாகளால் செய்யப்படும் தாசகம் ஆக இந்த இரணடெருடன விசிஷ்டமாயுளள பரமபதமே இவ்விடததில் விதிக கப் படுகின்றது என்று சொல்லகூடும். ஜைமிநி மஹாவி தமது ஸூதரத்தில் 'யாகத தின் விசேஷணங்களும் விதியால விதிகப்படுகினறன வென்று சொல்லகூடும்; ஏனென்றால அந்த விசேஷணஙகள அந்த விதாநதிறை சொல்லப்படுமே முகய விஷயத் தைக காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. ஆனால் அவை அப்படி விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொலலபபடும் பொருட்டு அவை மறறை ஒன்றுடும் விவரிகப் படாமலிருத் தல் வேண்டும்' எனறு சொல்லி இருகிறார். யாகமாகிற ஒரு காமததை விதிகும் 'யதாதெஜொவக்ஷுரகவாராஜ்ஞ:' என்னும் விதியில், காமம குணஙகள இவையிரண் டும், அவை அப்ராப்தஙகள (வேறு ஒரு ப்ரமாணததாலும் அறியப்பட வில்லை) என்னும் காரணத்தால், விதிகபபடுமே விஷயஙகளென்று எப்படி நிச்சயிகிறோமோ, அப்படியே இந்த சருதி வாகயதிலும் விஷ்ணுவின பரமபதமானது ஸம்ஸ்காளால் எப்பொழுதும் பாகபபட்டெ கொண்டிருபபதாக ப்ரதிபாதிகபபடுகினறது என்று சொலவதில் எவ்

'ஜ்ஞாதாநாம்...' கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுளள நயாயம் மீமாம்ஸகாகளால் ஒத்துகொளளப்பட்டதே எனபதற்கு இந்த ஸூதரம இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின் றது. 'யதாதெஜொவக்ஷுரகவாராஜ்ஞ:' எனபது இந்த ஸூத்ரததிற்கு விஷய வாக்யம். இந்த விஷய வாகயத்தின யதா சருதமான. அாத்தம் 'எது ஆக் நேயமோ அது அஷ்டாகபாலமாக இருததல் வேண்டும்' என்பதுதான். அதாவது, 'எது அக்நியில் ஹோமம் செயயபட வேண்டியதோ, அது எட்டு கபாலஙகளைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொன்னதாயிறறு. இதில் கபாலங்களை கொண்டு ஹோமம் செயய வேண்டும் என்பது விதிகப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் அக்நியில் ஹோமம் செய்வதும் விதிகப் படுகின்றதா? என்று சஙகையைச் செய்து கொண்டு, இரண்டும் அப்ராப்தஙகளாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருகிறபடியால் இரண்டுமே விதிக்கப் படுகினறன என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்த ந்யாயமே இவ்விடத்தில் அந்வயிக்க படுகின்றது. இதில் விசேஷ்யம் மாத்ரம் விதிக்கப் படாமல் விசேஷணமும் விதிக்கப் படுகிறபடியால், இந்த விசிஷ்ட விதி யென்று சொல்வார்கள்.

வாசூ த உகி ம கூஷ்விஷ்வரெயஃ। கரணஃஷ்ரஃ கிரயாரணாந்வரஷி
தஃ ஷ்ரோதுரஷ்ரூரூஷிவா ஜவாதிஷ்ட விநியுக்தஸ்ய வுகரணஸ
வதிகரஷ்யாவுகரணவதாஸ்து வ்யாயும் ஸவ்யும் யஷாரவஷ்யித
ஷ்ரவாவுராவுதவிரூஷ்ட்யும் வ்யாஹரணவஷ்ரெயயஷ்ரீதி ஹி வெதிகாஃ।
வுர்மீதஷ்ரு வாயுமூணி நிஷ்டமூணாதியாநம் ஷ்ரோதுரி, சுவுர
மீதஷ்ரு வாயுமூணி நிஷ்டமூணாதியாநம் ஸவ்யுரி । விநியுக்
தாயுவுர்காஸி நாரம் வ ஷெவதாரதிவ்வுராவுராவிரூஷ்டமூணவிரூ
ஷவுர்திவாரிநம் விநியோகமாநமூணஷெவ । நெயம் முர்தி
ஷ்டுஜநவிஷயா, தெஷாம் ஸஹாதிகாரநாவவதேஃ, நாரவி

வித விரோதமும் இல்லை. ஸ்மிரிகளால் அப்படிப் பாக்கப்பட்டிருகின்றது என்பது அப்ராப்தமே. வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்களெல்லாரும் இப்படியே சொல்லுகிறார்கள். 'ஹோம மந்த்ரங்களும், செய்யப்படும காமாவை அநுவதிக்கும் மந்தரங்களும், ஸ்தோத்ரமென்றும் சஸ்த்ரமென்றும் சொல்லப்படுமவைகளும், ஜபங்களாக விநியோகம் செய்யப்பட்டுள்ளவைகளும், ப்ரக்ருத ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், வேறு ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், இவை யெல்லாம் தம் தம் அர்த்தம் முழுவதையும், அந்தந்த அர்தத்தம் அப்ராப்தமாகவும் அவிருத்தமாகவும் இருக்கும் வரையில் ஸாக்ஷாத் விதி வாக்யங்கள் போலவே, உள்ளபடி போதிகின்றன' என்பதே அவாகளின் நிர்ணயம். 'ஸ்தோத்ரம்' என்பது காநரூபமாக உச்சரிக்கப்படும் மந்தரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும்; 'சஸ்த்ரம்' என்பது காநமின்றிக்கு உச்சரிகபடும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும். விநியோகத்திற்குத தகுந்த வஸ்துக்களை ப்ரகாசிப்பிகும் மந்தரங்கள விஷயத்திலும, அப்ராப்தங்களாயும் அவிருத்தகளாயுமுள்ள குணவிசேஷங்களைச் சிற்சில தேவதா விஷயமாகப் பேசுவ தெல்லாம் அந்த விநியோகத்திற்கு அநுகுணமே. 'தவிஷ்ணாஃ வரூம வஷ்டு' இத்யாதியான வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் ஸ்மிரிகள், முக்தாகளான ஜீவன்களே' என்று சொல்வதும், அவாகளுக்கு ஸதாதாசாரம் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், சரியனறு.

ஷ்ரோதுரூ ஸவ்யூரூஷிவாஃ— காநத்துடன் செய்யப்படும் மந்தரோச்சாரணம் ஸ்தோத்ரம், காநமின்றிக்குச் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் சஸ்த்ரம்.

ஜ வாதிஷ்ட—ஜபம் முதலியவைகளில். அதாவது, ஜபம் அத்யயநம் இவைகளில். உறக்கச் சொல்லப்படுவது அத்யயநம், உபாம்சுவாக உச்சரிக்கப்படுவது ஜபம்.

வ்யாஹரணவஷ்—ஸாக்ஷாத் விதி வாக்யங்கள் போல. 'ப்ராஹ்மணங்கள்' என்பது ச்ருதியில் விதி வாகயங்களைக் குறிக்கும்.

தெயஃ—'தவிஷ்ணாஃ' இத்யாதியான வாக்யததில் தென்படும் 'ஸ்மிரிகள்' என்னும் பதம், ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு காலத்தில் அகப்பட்டிருந்து பிறகு மோக்ஷ மடைந்திருக்கும் ஜீவன்களையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டால், 'நித்யாகள்' என்று சிலர் இருக்கிறார்கள் என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய ச்ரமம் இல்லையே என்று ஒரு சமாதானம் செய்துகொண்டு, அப்படி அது பேசுகின்றது என்று சொல்வதற்கு

ஊத்வர்வாஹவிஷயா, ஸஹ வர்யஜீதைகைகைகர்யுகவிஷய
தீயா வ்ரதீதைஃ ப்ரகிஹம்ம வ்ரஹஜாஸு । ஹஜரய-ஶ்வாஶவமத
ஹர்யஶ்வஃ கராயுவர்வத்ரஷி விஶ்வஜீத்வாத்ரி, கிம வாநஃ விஶ்வ
வஸ்வாநவ தாத்ரயெ வர்வத் திவிஷ்டி? ஊதி ஸவ-ஶ்வாவஹி

நநு சாத்ர 'தவிஷ்டாஃ வாரம் வதி' ஊதி வாஹ்வாநவ
தெவ வாரவதிரஷ்வைநாஹிரீயதெ,

"ஸஹஸ்ரஹெயாஹிதம் விஷ்ணாவ்யம் வாரம் வதி"

ஊத்யாதிஷ்வவ்யதிரெகதிரபுநாஸு । நைவதி,

"க்ஷயந்தவ்ய ராஜஸ்ஃ வாரகெ"

"தீதக்ஷதிர வாரதெ வ்யாரஹ"

"யொரவஸ்யாயுக்ஷஃ வாரதெ வ்யாரஹ"

"யொ வெத நிஹிதம் ஶாஹாயாம் வாரதெ வ்யாரஹ"

'ஓவ்வொரு முகத ஜீவனையும் பறறியது அந்த சுருதி என்பது சரி இல்லாவிட்டாலும், அது அப்படி முக்தாகளான ஜீவனகளின பரமபரையைப் பற்றியது என்று சொல்லக்கூடாதோ' என்று கேட்பதும அஸகதமே ஏனென்றால், 'ஸஹ வர்யஜீ' [எப்பொழுதும பாதத்துக கொண்டிருகிறார்கள] என்பதால ஒவவொரு முகத ஜீவனும் அப்படிப பாத்துக கொண்டிருபபதாகவன்றே தோறறம ஏற்படுகினறது? ஆகையால் வேறுவிதமாக அர்தம் சொனனால் சுருதி வாகயதறகுப் பங்கம ஸம்பவிதது விடும். மந்த்ரங்களிலிருதும் அர்தவாதங்களிலிருந்தும் அறியப்படும் காய பரமகளான அர்த்தங்களுககே விததி உண்டு எனறு ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், வ்யுத்பத்தியைக கொண்டு அறியபபடும விதத வஸது பரமான அர்தததறகு விததி உண்டு என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும வேண்டுமோ? ஆகையால் இஙகு சொல்லப் பட்டவை யெல்லாம் உபபங்கமகளே.

நநு-வ...'தவிஷ்டாஃ இத்யாதியான வாகயதறகில சொல்லப்படும் 'பரமம் பதம்' எனபது, பர ப்ரஹ்ம ஸவரூபதறகைக குறிககின்றது என்று சொல்ல வேண்டும்; ஏனென்றால் 'விஷ்ணுவென்னும் பெயருடைய பரம பதமானது ஸமஸ்த ஹேய குணங்களாலும் விடப்பட்டது' என்னும் வாகயதறகில 'விஷ்ணுவாகிற பரம பதம என்று விஷ்ணுவும் பரம பதமும ஒன்றாகவே பேசபபட்டி ருககினறதன்றே?' என்று சிலர் ஆகேபிகக்லாம். இந்த ஆகேபம நிறகமாட்டது. ஏனெனறால், 'பரகுஹா மண்ட லத்திறகு வெளிப்பட்ட ஓரிடத்தில் வஸிததாக கொண்டிருகிற' என்றும், 'கஷபஞ்சந்ற பரம ஆகாசததில் இருகிறான்' எனறும், 'இதறகெலலாம் அதயகஷனாக இருகும் அவன் பரம ஆகாசததில் இருகினறான்' எனறும, 'பரம ஆகாசமாகிற குஹையில் வஸிகும் அவனை யார் அறிகினறாரோ' என்றும் இவ்வாறு பரம ஸதாநமொன்று உண்டு

'ஸஹ' [எப்பொழுதும்] என்னும் பதம் பாதிகினறது என்று சொலலுகிறார்.

நநு-வ...ஸ்ரீ வைகுண்டமென்று அப்ராகருத ஸ்தாந விசேஷ மொன்று உண்டு என்று நாம் ஒத்துக கொள்வதற்கு 'தவிஷ்டாஃ வாரம் வதி' இத்யாதி

உதாஹிஷ்ண வாஸுதேவஸ்ய பரமாணாஸு, 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இதி வ்யதிரேகநிர்தேஶாத் | 'விஷ்ணவே பரமம் பதம்' இதி விஶேஷணாத்ருத்ஸ்ய பரமம் பதம் விஶ்ணோ இதி நைததேவ ஜ்ஞாயதே | தத்பதம் பரமம் ஸ்தானம் ஸர்வாபேக்ஷயா ஶ்ரேஷ்டதா ப்ராதான்யேந | வஸதேஶ்ச | கவிபிர்பதம் ஸ்தானம் பரமஸ்ய விஷ்ணோ: ஸம்பந்தாத் | கவிபிர்க்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபஸ்ய, கவிபி: ஸதாத்மஸ்வரூபஸ்ய | 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' இதி பரமம் ஸ்தானம்;

"ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோ ஹரி: விஶ்வம் ஸமஸ்தம் தநுவாங்மநோமயம் |
மஹாநுபாவைர்யதயோ விமுக்தயே ததைகமாநம் பரமம் பதம் ஹரே:" ||

என்பது வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தனரோ? இது மாத்ரமன்று, இந்த வாக்யத்திலேயே 'விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம்' என்று விஷ்ணுவை வேறாகவும் அவருடைய பரம பதத்தை வேறாகவும் பேசியிருக்கிறார்கள். நிற்க 'விஷ்ணுவாகிற பரமபதம்' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால், விஷ்ணுவாயிராத பரம பதங்களும் உண்டு என்பது இந்த வாக்யத்திலிருந்தே வித்தியாஸமாகின்றது. அதுதான் இந்தப் பரமான ஸ்தானமாக இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; அதைத்தான் ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பாதத்தாக கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாம் அறிய வேண்டிய விஷயம என்ன வென்றால் — 'பரமம் பதம்' என்னும் சப்தம் சிலவிடங்களில் பரமமான ஒரு ஸ்தான விசேஷத்தையும், மற்றும சில விடங்களில பரகருதி ஸம்பந்தத்தினிருந்து விலகி இருக்கும் சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், வேறு சிலவிடங்களில் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும குறிக்கின்றது என்பது தான. 'அது விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்னும் வாக்யத்தில் பரமமான ஸ்தான விசேஷமும், 'பராகருத குணங்களாறறிருக்கும் அந்தப் பெரிய பரம பதமானது, ஸுருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இந்தக் காலங்களில் குணஸம்பந்தம் பெற்று, அந்தக குணங்களின் ப்ரவ்ருத்தியால் மூன்று விதமாய் இருப்பதாக காணப்படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தில சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபமும், 'ஸமஸ்த ஹேயகுணங்களாலும் விடப்பட்டிருக்கிறவும விஷ்ணு வென்னும் பெயரை உடையதுமான பரம பதம்' எனனும இடத்தில பகவத் ஸ்வரூபமும், ஆக இந்த மூனறும் 'பரம பதம்' என்னும் சப்தத்தால் ப்ரதி பாதிக்கப் படுகின்றன. மூன்றும் பரம ப்ராப்

யான சுருதி வாக்யமே முக்யமான ப்ரமாணம. இந்த வாக்யத்தில 'விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்தான விசேஷமொன்று உண்டு; அவவிடத்தில நித்யர்கள் என்றும் சில ஆத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள குறைவற்ற ஜ்ஞானத்துடன் எப்பொழுதும் அந்த ஸ்தானத்தைப் பாதத்தாகக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ஸ்லோ,' இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்பதால் விஷ்ணுவின ஸ்வரூபம் குறிக்கப்படுகின்றதே தவிர, ஒரு ஸ்தான விசேஷமும் குறிக்கப்படவில்லை' என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு இவ்விடத்தில் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த ஸமாதானம் என்ன வென்றால்:—(1) வேறு ப்ரமாணங்களால்

ஏதது³க்தம் வ்யாக்²யாதா³ தத்ஸ்வரூபமுச்யதே
"ஸத்யஜ்ஞானாதி³ நிக²ம விஷ்ணோர்யத் பரமம் பத³ம்"
ஏதது³க்தம் ப⁴வத்யேவ। தீ³ப்யதே க்ரீட³தி யஸ்மாத்³ த்³யோதனாத்³
வ்யவஹாரணாத்³ வா தத்³தி⁴ பரம் ஜ்யோதி: பரம் தத்த்வம்। 'கிம் தத்³ த்⁴யானம்' இதி சேத், ஸ்மரணம்
வ்யாக்²யாதம்। ஏதஸ்மிந் நிரதிஸயே ஸ்மரணே ஸதி ஸ்வரூபாவிர்பா⁴வ: ஸ்வரூபாவிர்பா⁴வே ச
ஸதி ஸர்வாவாப்தி: ஸர்வாவாப்தௌ ச ஸத்யாம் ஸர்வது³:க²நிவ்ருத்தி: ஸர்வது³:க²நிவ்ருத்தௌ ச
ஸத்யாம் ஸ்வரூபாவிர்பா⁴வாத³நந்தரம் ஸ்வரூபாவிர்பா⁴வாத³நந்தரம் ஸ்வரூபாவிர்பா⁴வாத³நந்தரம்

மணஸ்ய கிரோயாயகுதோ நாந்தரஷ்வை நஷ்கஉணீ வ்ருதிவாத நாஸு । ‘ஸுநஸ்ய கீர்ஷிவ கிரோயா நம் க்ஷத்ரஜ்ஞகுஷ்டி கயஸிவம உஸ்தே?’ ஊகி ஸெஷு,

“ஸவிஷ்ய கஉஷ்ஸம்ஜ்ஞாட நஸ்ய கீர்தீயா ஸக்ரிஷ்யதே ।
யயா க்ஷத்ரஜ்ஞ ஸக்திஷ்ஸா வெஷ்டி கீர நஸ்ய ஸவஷ்மா ।
ஸம்ஸார தாவா நஷ்டிஷ்ய நவாஷ்டொ தூகிஷ்ஸ்ததாநு ।
தயா கிரோஹிதத்வாஷ்ட”

ஊதிஸ்ரிவஸ நாஸு । ஸஷ்ஸ்ர நஷ்ஸாஷ்டிஸவி ஷமவஷ்தாஷ்டிமஷ்டெஷு வெதி ஸஷ்வுக்ஷ்டு ।

சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது; அந்த அர்ருதங்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களான நம்முடைய கர்மங்களே என்பது எப்படி ஏறபடுகினறது?’ என்று கேட்டால்,

‘காமம்’ என்னும் பெயருடைய அவித்யை மூன்ருவது சக்தியாகின்றது இந்தக் கர்ம சக்தியால், பற்பல சரீரகளில் குடி கொண்டிருக்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனகிற இந்த ஜீவ சக்தியானது மூடப்பட்டிருகின்றது. இப்படி மூடப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஜீவன் ஸகல விதமான ஸம்ஸார தாபஙகளையும் அடைகிறான்’

இத்யாதியான வாகயங்களிலிருந்து ஏற்படுகினறது என்பது அந்த ப்ரச்நத்திற்கு ஸமாதானமாகும் பரம ஸதாந ப்ராப்தியும் பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடியது என்பது ஸ்பஷ்டமே.

யவை. ஸுநஸ்தஉவியாநம் யெஷாதெ ஸுநஸ்தாவியாநாஸ் [அர்ருதத்தை மறைவாக உடையவை; அதாவது—அருதத்தால் மறைக்கப்பட்டவை என்று சொன்னதாயிற்று.]

ஸவிஷ்ய கஉஷ்ஸம்ஜ்ஞா...இநத வாக்யம் ‘அவித்யை’ என்னும் பதம் கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கு ப்ரமாணம். ‘அவித்யை’ எனபதும் ‘அர்ருதம்’ என்பதும் ப்ர்யாய பதஙகளாகையால், ‘அர்ருதம்’ என்பது கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கும் இது ப்ரமாணமாகஙகூடும் எனபது தாத்பர்யம். ஸ்ரீ பாஷ்யம் மஹா வித்தாந்தத்தில் இதற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவும் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். அதாவது—‘எது ருதமன்றே அது அர்ருதம். பலத்தில் நோக்க மின்றிக்கு முமுக்ஷுக்களாற் செய்யப்படும் காமம் ‘ருதம்’ என்று சொல்லப்படும். ஸம்ஸாரிகளால் பலத்தில் நோக்கததுடன் செய்யப்படும் கர்மம் அதைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாதலால், அது ‘அர்ருதம்’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது— ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு விரோதியான காமம் என்று சொன்னதாயிற்று. ‘ருதம்’ என்னும் பதத்திற்குக் ‘காமம்’ என்றும் அர்த்தமுண்டோ வென்று கேட்டால், ‘ஸ்ருதம் விவக்ஷஸ்வ’ இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யத்தில் அம்மாதிரி அர்த்தமுண்டு என்பதைக் காணலாம்.

"க்ஷயஞ்சஸ்ய ரஜஸः பராகே" இதி ரஜஸ்ஸம்பந்தி குண விருத்தி பரயதி, கைவல்யஸ்ய ரஜஸோऽநவஸ்தாநாத் ஊர்த்வம் குண விருத்தி கதிரஸ்தீதி ஸ்திதே ஸ்தாநே பவதீதி யுக்தம் । ஸ்தாநே குண விருத்தி கதிகாரே கைவல்ய ஸம்பந்தாத் பராஸ்ய ஸ்வரூபப்ரதிஷ்டா-பாவஸ்தாநமிதி மதம் । "தஸ்ய ஹேதோः பரமஸ்ய விஷ்ணோः ஏதந்மநோ பூர்வமுதாஜஹார" இதி தாரகே நைவ பரயதி, கைவல்ய ஸம்பந்தாதேவ । "ரஜஸः பராகே க்ஷயஞ்சே" இதி நைமித்திகவாக்யாத் 'தஸ்யாः பராஸ்யாः ஸ்வாபாவிகஸ்ய விருத்தி கதிரஸ்தீதி' இதி பதயோர்வாக்யம் । "யதா ந நிஹிதம் மஹாயாம்

'க்ஷயஞ்சஸ்ய ரஜஸः பராகே'—இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'ரஜஸः' என்னும் சப்தத்தால், மூன்று குணங்களை உடைய ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது. ஏனென்றால், ரஜஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? 'மூன்று குணங்களை உடைய இந்த ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தானத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கும்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இதிலிருந்து, விஷ்ணுவின் வாஸஸ்தானமானது, மூன்று குணங்களை உடையவும் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கு போக்யமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதி என்னப்படும் இந்த வஸ்துவுக்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது என்பது ஏற்படுகின்றது "வைராஜஸ்ய" என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'தமஸ்' என்னும் சப்தத்தாலும் அந்த ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது; ஏனென்றால் தமஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? 'ரஜஸः பராகே' என்னும் வாக்யமும் இந்த 'தஸ்யஸः பராஸ்யாः' என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள்; ஆகையால் இந்த வாகயத்திற்கு 'தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்ட இடத்தில் வஸிக்கும் இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடையவன்' என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். நிற்க, அந்த ஸ்தானம் எவ்வித விகாரமுமற்றதென்பதும் 'பரம வ்யோம' என்னும் பதங்களால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதென்பதும் 'யதா ந ஜ்ரா'

க்ஷயஞ்சே—கீழ் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளவைகளுள் இதுவும் ஒரு வாக்யம். இதன் அர்த்தம இப்பொழுது விசாரிக்கப்படுகின்றது. 'க்ஷி' என்னும் தாதுவுக்கு 'வஸிக்கிறது' என்னும் அர்த்தமும் உண்டு. ஆகையால் 'க்ஷயஞ்சே' என்பதற்கு 'வஸிக்கிற' என்பது பொருள். 'பராகே' என்றால் 'பராஸ்தாத்' அதாவது 'வெளிப்பட்டு' என்பது பொருள். 'ரஜஸः பராகே' என்பதற்கு 'ரஜஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு' என்று அர்த்தம் கொண்டால், அப்பொழுது 'ரஜஸ் என்று ஒன்று ஒரு இடத்தில் இருக்கின்றது; அதற்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது இந்த நித்ய விபூதி' என்று சொன்னதாகும். அப்படி 'ரஜஸ்' என்பது ஒரு இடத்திலும் தனிப நிற்கவில்லை யாதலால், 'ரஜஸ்' என்பதால் 'ரஜஸ்ஸை குணமாக உடைய த்ரிகுண

வாஸே வைராஜே,'' ''தத்ஸவிதுர் வாஸே வைராஜே'' இதி தத்ஸ்தாநஸ்ய விகாராராஹித்யம் வாஸவைராஜஸப்தாப்யாமேவ ப்ரதீயதே। ''ஸவிது ர் வாஸே வைராஜே'' இத்யஸ்ய ஸ்தாநஸ்யாஸ்மாத்ஸவித்ருப்ரஸாதாத் கஸ்மிம்ஸ்சித்புருஷார்தே ஸாதநதயா ப்ரவ்ருத்திர்தர்சயதி। ''யத்ர ப்ரஹ்மவிதோ யாந்த்யாஸ்ருஷ்டிம் ஸ்வயம்ப்ரபாம்'' ''யத்ருஷயோ ஜ்யோதிர்ஜராயுஷோ யத்ர ப்ரஹ்மாணஃ'' இத்யாதிஷு ச தத் ஸவ ஸப்தாப்ய இத்யவதார்யதே। ''தத்விஷ்ணோர்யத் விஷ்ணவே விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஃ ஸமிந்ததே விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம்'' இத்யுத்தராவயவேநாயம் ஸ்தாநவிஸேஷோ விஷ்ணோர் இதி விஸேஷ்யதே। 'விப்ரவாம்ஸஃ' - மேதாவிநஃ। 'விபந்யவஃ' - ஸ்துதிகர்மாணஃ। ஜாக்ருவாம்ஸஃ'—ஸதாபி தவிஜ்ஞாநாஃ। த ஸவாஸ்மாதேவ தவிஜ்ஞாநாத்விஷ்ணோஃ பரம் பதம் ஸதா பஸ்யந்தி ஸூரயஃ இத்யுத்தராவயவேந ப்ரதீயதே।

நம்' இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்தும் 'தத்ஸவிதுர் வாஸே வைராஜே' என்னும் வாக்யத்திலிருந்தும் அறியப்படுகின்றன. 'ஸவிது ர் வாஸே வைராஜே' என்பதால் 'இந்த ஸ்தாநம் விகாரமற்றது' என்பது விளக்கப்படுகிறபடியால், விகாரங்களே அடையாத கூடிய ஸ்வரூபத்தை உடைய ஸ்ரீய மண்டலம் முதலியவைகள் இந்தப் 'பரம வ்யோம' சப்தத்தால் சொல்லப்பட மாட்டா. 'எந்த பரம பதத்தில் ஸாத்யர்கள் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ', 'எவ்விடத்தில் அநாதிகாலமாக இருக்கும் புராணர்ஷிகள் இருக்கிறார்களோ' என்னும் வாக்யங்களிலிருந்து 'அவர்களே ஸூரிகள்' என்பதும் விளக்குகின்றது ''தத்விஷ்ணோர்'' இத்யாதியான வாக்யமும் இந்த அர்த்தத்தையே விளக்குகின்றது 'விப்ரவாம்ஸஃ' என்பதற்கு 'மேதையை உடையவர்கள்' என்பதும், 'விபந்யவஃ' என்பதற்கு 'ஸ்தோத்ரம் செய்து கொண்டே இருப்பவர்கள்' என்பதும், 'ஜாக்ருவாம்ஸஃ' என்பதற்கு 'கழுவாமலிருக்கும் ஜ்ஞாநத்தை உடையவர்கள்' என்பதும் பொருள். ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு 'அந்த ஸூரிகளே ஒரு பொழுதும் தமது ஜ்ஞாநத்தை இழக்காதவர்களாய், விஷ்ணுவின் பரம பதமாகிற அந்த ஸதாநத்தை எப்பொழுதும் ஸ்துதி செய்து கொண்டிப்ரகாசித்து நிற்கிறார்கள்' என்பது தான் அர்த்தம்.

ப்ரக்ருதி' சொல்லப்படுகின்றது என்று வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார். 'தத்ஸவிதுர் வாஸே வைராஜே' [தமஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு] என்னுமிடத்திலும் இம்மாதிரியே அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வாக்ய வாக்யார்த்தாப்யாம்—இதற்கு 'ஒரே வாக்யமாகிறபடியால்' என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அப்படி அர்த்தம் சொல்வது அஸங்கதமாகுமாதலால், 'ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களாகிறபடியால்' என்று அர்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

வைதிகாஸ் பரிஜநஸ்ய நாராயணஸ்ய 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம' இத்யாதி ஸ்ருதிபி: ஸ்வரூபதயா ஸ்வரூபாநுபந்திபி: கல்யாண குணைஸ் ச நித்யை: ஸ்வரூபவத்பி: ஸ்வரூபாநுபந்திபி: ஸ்வரூபதயா

ஜகதி திரஸ்க்ருத்ய கருணயா ஸ்வயமுபரதிம் ஸ்தோதுகாமே
ப்ரபஞ்சவிஷயதாஸ்ய | 'ஸ்வர வரயுஷி வஸ்துயஃ' இதி ஸ்வாதந்த்ர்யே
ஸ்தித ச தேஷாம் கருணயா நஸ்தஸ்துவாஸ் | 'ஸ்வஸ்தவாஸ்வா'
இதிவத் 'ஸ்வபாவாஸ்' இதி ஸ்தித ஸ்வயி ஸ்வாபாவிகராணஸ்ய தத்ர ம-
ணாத்தகவ்ருத்திப்ராக்ருதத்தத்வ்யுஷ்டவாரூஷமதம் ஸ்தோயஸ்ய
ஸாவம் ஸவஃ வ்ருத்திஷியு, 'ஸ்தித்வகாஃ' இதிவத ஸ்வஸ்தாபா
ஸ்தாபாவிகராணஜாதிஸ்வ ஸவயுஸ்வ ஸத்தா வ்ருத்திவாரஷிதா |
ஸத்யாஃ காமா யஸ்யாஸௌ ஸத்யகாமஃ; காமயந்த இதி காமாஃ |ஸ்தித
வாஸ்தவாணா ஸ்தாபாவிகராணாதயஃ ஸ்வாபாவிகா யே காமா
ஸ்தே ஸ்த ஸத்யாஃ | நித்யா இத்யர்தஃ | [ஸத்யஸ்ய யோ ப்ராக்ருத

பகவானுடைய லீலைகளுக்கு உபகரணமாயுள்ள தாமஸ ப்ரக்ருதி அந்த ப்ரகருதியின் விகாரங்களான பதார்த்தங்கள் அவைகளுடன் கலந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள இவைகளிடம் தென்படும் விகார ஸ்வபாவ மொன்றும் பகவானிடம் இல்லை யென்று அவைகளை ப்ரதிஷேதித்து, 'ஸத்யகாமஃ' என்று முடியும் பாகத்தால் பகவானுக்குப் போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் நித்யங்களே என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது. எவனுடைய காமங்கள் ஸத்யங்களோ அவன் ஸத்யகாமன். எவை இச்சிக்கப் படுகின்றனவோ அவை காமங்கள். பர ப்ரஹ்மத்தால், எவை யெவை தனக்குப் போகயங்களாகவும் போகத்திற்கு உபகரணங்களாகவும் அபிமதிக்கப்பட்டு இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் ஸத்யங்கள்,[அதாவது நித்யங்கள்] என்பது தான் ஸத்ய காமன் என்பதன் பொருளென்று ஏற்படுகிறது. போகோபகரண மின்

மமே குறிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்ததாகும். நித்ய விபூதி என்பது த்ரவ்யமா யிருக்கிறபடியால், அதன் வைலக்ஷண்யம் எவ்விதத்தில் சொல்லப்படக்கூடும்? என்று சங்கை நிகழ்க்கலாம் 'விசேஷணங்கள் எல்லாம் குணங்க ளாகவே இருத்தல் வேண்டும் எனறு ஒரு நியமமும் இல்லை' என்பதே இதற்கு ஸமா தானம். த்ரவ்யங்களையும் விசேஷணங்களாகக் காண்கிறோமன்றே ? இவ்விடத்தில் 'குண' என்னும் பதத்திற்கு 'விசேஷணம்' என்று அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும். இப்படி ஸமாதானம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் லீலா விபூதியாகிற இந்த ப்ரபஞ்சமும் பக வானுக்கு விசேஷணமாகிறபடியால் அதுவும் நித்ய விபூதியைப்போல க்ரஹிக்கப்பட வேண்டுமன்றே ?' என்று கேட்கலாம். அந்த லீலா விபூதியை விலக்கும் பொருட்டே இவ்விடத்தில் 'குணாநாம்' என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. 'குணா' என்பதற்கு அப்ராக்ருத' என்பது பொருள். நித்ய, ப்ராக்ருதமாகிற லீலா விபூதி விகார மடையக்கூடியது ; அப்ராக்ருதமாகிற நித்யவிபூதி விகார மடையா தது. இத்தக் காரணத்தாலேயே நித்ய விபூதிக்கு நித்யத்வம்.

ஸுரஸி ஸத்ய꣡ந꣡꣡꣡

இதிஹாஸவாக்யானாயோ வேதோப ப்ரும்ஹணாயேத்யாத உக்தம்।

"தத: கோ ஜ்ஞாஸ்யதி ரஷோ வேதிஷ்யதி வா புநர்தத:।
வேதோபப்ரும்ஹணாத்ஸ்ய தாவத்ராஹ்ருத்ய ஸர்வத:॥"

இதி வேதோபப்ரும்ஹணதயா ப்ராப்தஸ்ய ஸ்ரீராமாயணஸ்ய,

"வ்ருத்தோஷ்ய ராஜாயம் ராமோ தாஸரதிர்ஹரி:।"

இதிஹாஸ வாக்யானாயோ:—வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாக இருக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும இந்த அர்த்தமே விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. "தத: கோ ஜ்ஞாஸ்யதி" இதயாதியான ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி வேதத்தைப் உபப்ருஹ்மணம் செய்ய வேண்டுமென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், 'இந்த ராமன் மஹாயோகியா யிருக்கும் பரமாத்மாவே; இவன் எப்

இதிஹாஸ வாக்யானாயோ:—பகவானுக்கு ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹ முண்டு, அவன ஒரு ஸதாந விசேஷத்தனத்தைத் தனது வாஸமாக வைத்துக கொண்டிருக்கி ரூன், இவை முதலிய விஷயங்கள சுருதி வாகயங்களாக கொண்டு இது வரையில் உபபா திக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமத ராமாயணம மஹா பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலிய புராணங்களிலும் இந்த விஷயங்கள நமக்கு சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன வெனபது இபபொழுது நிரூபிக்கப் படுகினறது. தவிர, பகவானுக்குச் சிறசில பூஷணங்களும சிறசில ஆயுதங்களும உண்டு எனபது சுருதியில் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; இதிஹாஸ புராணங்களில் அது கண்டோக்தமாக இருக்கினறது என்பதும் இபபோழுது இவ்விடத்தில இதிஹாஸ புராணங்களை ஸங்க்ரஹிப்பதறகுக் காரணம்.

தத: கோ ஜ்ஞாஸ்யதி—முதலில் ஸ்ரீமத்ராமாயண வாக்யங்கள் ப்ரமாண மாக கூறப்படுகின்றன. 'ஸ்ரீமத ராமாயணம் கேவலம் காவ்யமோ? அப்படியானால் அது எவவிதத்தில் ப்ரமாணமாகும்?' எனனும சங்கையை நிவருத்திப்பித்துகொண்டு, 'ஸ்ரீமத ராமாயணம் கேவல காவ்யமனறு; அது காவ்யம் போல இருக்கையிலும், வே தத்தின அர்த்தத்தையே அது வெளியிடுகின்றது' எனபதை இந்த ச்லோகத்தால் நிரூபிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின பொருள—'அந்த இராமன் குழந்தைகளும் நாலு வேதங்களுடைய விஷயங்களையும தரிக்கக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களென்றும், வே தங்களை அங்கங்களுடன அத்யயனம செய்திருக்கிறார்க வென்றும வால்மீகி மஹர்ஷி அறிந்துகொண்டு வேதங்களின உபப்ருஹ்மண ரூபமாக இருக்கும தமது காவ்யத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.' இதிலிருந்து ஸ்ரீமத ராமாயணம் வேதத்திறகு உபப்ரு ஹ்மணம என்பது வெளியாகின்றது. வேதத்தின நிஷ்கருஷ்டமான அர்த்தத்தை பாதி பாதிகும் காவ்யங்களை 'உபப்ருஹ்மணங்கள்' என்று சொல்லுவார்கள். அம்மாதிரியான காவ்யங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களே எனபது விவக்ஷிதம்.

வ்ருத்தோஷ்ய ராஜாயம்—இந்த ச்லோகம் யுத்த காண்டத்தில் இருகின்

சுபாஶ்ரயஸ்தியதோ ஹ்ருதயே வர்தமோ ஹரேஃ।
ஸ்ரீமான் வாஸுதேவ யாதா ஸம்வஸத்யுத்தமாயனஃ।
ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்ய ஸ்ரீரஜயுஃ ஸர்வதோ யுக்தவான்ஃ।"
"ஸர்வ நாகாரவியாஸ்தாவி யதஸ்தாபதவிஸ்ருஹ்ய।
சதுர்புஜ ஸ்ரீகர்ப்பதம் ஸவெஸ் வஸ்ரஷவிஸ்ருஹ்ய।
விவெஸ வைஷ்ணவம் தெஜஃ ஸஸர்ஸீரஃ ஸஹாஸ்ரஸஃ॥"

பொழுதும இருப்பவன். இவனுக்கு ஆதியுமில்லை மதயமுமில்லை அந்தமுமில்லை' மஹாநகளாக இருக்கும் ப்ரஹ்மா இதரன் இவாகளைக காட்டிலும் மிக உயாந்தவன். ப்ரக்ருதி மண்டலதத்திறகு அபபாலுள்ள அப்ராகருதமான வைகுண்ட லோகத்தில் இருப்பவன்; சங்கம் சகரம கதை இவைகளை ஆயுதங்களாக உடையவனுய் ஜகதமை ரகஷிக்குமவன் இவனே. இவனுடைய மாாபில்தான ஸ்ரீவதஸம் என்னும் மறு இருகின்றது. தன்னை விட்டு விலகாத லக்ஷ்மியை இவன பதனியாக உடையவன். இவனை ஜயிப்பது என்பதும் ஒருவராலும் சகயமனறு. இவன் சாசவதன' இவன தருவன' 'பல விதங்களான பாணங்களும் நீண்ட மூாதத்தியை உடைய கோதண்டம் என்னும் வில்லும் இவை யேலலாம் புருஷனுடைய ஆகாரங்களைத் தரித்துக கொண்டு இவனைப் பின் தொடாந்து சென்றன இவன தனது சரீரதத்துடனும் தனனுடைய அதுசராகளுடனும் விஷ்ணு ஸ்ம்பந்தமான தேஜஸுவில அந்தாதாந்தத்தை அடைந்தான்' என்று இவனைப் பறறி சொலலப்பட்டிருகின்றது.

றது. ராவணன் வதமடைந்தவுடன, அவனுடைய ஜயேஷ்ட பதனியாகிற மண்டோதரி அவனுடைய வதத்தைப பறறி பரலாபிகது மிடத்தில 'ஸ்ரீராமன் கேவல மநுஷ்யனனறு; அவனுடைய கருத்யங்களைப பாாகுங்கால அவன் அமாநுஷனெனறே தோறபடுகின்றது ஒரு கால அவன் யமனுக இருப்பானே : இலலாவிட்டால இந்திரனுக இருப்பானே ? இலலை, அவன யமனுமனறு இந்திரனு மனறு , அவன ஸாக்ஷாத சங்க சக்ர கதா தரனுகிற விஷ்ணுவே' என்று சொல்லிக கதறி அழுகிறாள ஒரு ஸ்தரீயின வாாத்தையாக கொண்டே 'விஷ்ணு மறறை எலலா தேவதைகளைக காட்டிலும உயாந்தவா' எனபதை வால்மீகி இவவிடதில் ஸதாபிகிறார். இதில் 'சுபாஶ்ரயஸ் வர்தமோ யாதா' [ப்ராகருத மண்டலதத்திறகு அப்புறமுளள அப்ராகருதமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இருப்பவன்] எனபதில சொல்லபபடுமை அததமே இவவிடதில் முகயமாக அபேக்ஷிதம். ஸ்ரீ வைகுண்டம் எனனும் அப்ராகருத ஸதானமொன்று உணடு என்பதற்கு இது பரமாணம். சுபாஶ்ரயஸ்தியநஃ, ஸர்வதஃ, யுக்தவஃ எனற மூன்று பதங்கள் இருகின்றன. இவை யெல்லாவற்றுகும் 'நித்யமாக இருப்பவன' என்பதே பொருள. இப்படி ஒரே பொருளுள்ள மூன்று பதங்கள ப்ரயோகம் செய்திருபபதன் கருத்து என்ன வென்றால-முதல பதம் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நித்யம் எனதையும், இரண்டாவது பதம குணங்களுடன் கூடினவனுகவே பகவான நித்யன் என்பதையும், மூன்றாவது பதம திவய மங்கள விகரஹதுடன் கூடினவனுகவும் அவன் நித்யன்

ஸ்ரீஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸே,

"ஸஹஸ்ராம்ஸுஸமப்ரபாய நமஸ் துப்யம் ஹரிஷ்மதே।
தவ்ஷ்ட்ரமவிவேகவ்யம் ஸகலஸ்யாஸ்ய ஜந்தோ:॥"
ஸகலம் ப்ரஹ்ம ஸகலா ஸவ-ப்ரஹ்மஸமோ ஹரி:।
நிஸ்தைவைஷா ஜகந்நாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ॥"
"யதா ஸவ-ப்ரகிரா விஷ்ணோ-ர்ஹ்யேவமேவாயம் த்விஜோத்தம।"
"ஸ்தைவத்ர ஸகலஸ்தேஷாம் ஸநஷ்யத்ஸ்வ ச ஸாநஷி।
விஷ்ணோரிவாநபாயிந்யா ஸைகாநந்தாமிதாத்மநா॥"
"ஸகாதாத்மஸ்வரூபா ப்ரஹ்மயாயிநீ நா யோகிநா ஹி யே।
தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்தாநம் யஸ்மாத் ந ப்யுத்திநி ஸாதயி॥"

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்—'இந்தச் சக்திகளெல்லாம் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றனவோ, அந்த பகவத்ரூபம் விலக்ஷணமான ஸந்நிவேசத்துடன் கூடியது, அது வேறு தரவயமே, அது அளவுக்கு விஞ்சினது,' 'ஹரி என்னும் விஷ்ணு, விகாரஹிதத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மம, ஸகல ஜீவன்களும அவனுக்குச் சேஷ பூதங்கள்" 'ஜகத்திற்கெல்லாம் மாதாவாக இருக்கும் நித்யையான இந்த லக்ஷ்மி அந்த விஷ்ணுவை விட்டு ஒரு பொழுதும் விலகாதவள், விஷ்ணு எப்படி எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறாரோ, அவ்விதமே இவளும் எங்கும் வ்யாபித்திருப்பவள். விஷ்ணு தேவனுக்க அவதரித்தால் இவளும் தேவாகளுடைய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள; மநுஷ்யாவதாரம் செய்யும் பொழுது மநுஷ்ய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள விஷ்ணு எடுத்துக் கொள்ளும் ரூபங்களுக்கு அநுரூபமான ரூபத்தையே இவள் எப்பொழுதும் தனது ரூபமாகச் செய்து கொள்ளுகிறாள' 'விஷ்ணுவுக்குப் பரமமான ஸ்தாநமொன்று உண்டு; எப்பொழுதும் ப்ரஶ்நமதையே த்யாநம் செயதுகொண்டு ஏகாந்திகளாயும் யோகிகளாயும் இருப்பவாகள அந்தப் பரமமான ஸ்தாநத்தில் இருக்கிறாகள, அந்த ஸ்தாநத்தை ஸாரிகளென்னும் நித்யாகள் எப்பொழுதும் பாத்துக கொண்டிருக்கிறாகள' 'அந்த

என்பதையும் குறிக்கின்றன எனபது தான் இதிலிருந்து பகவானுக்கு நிச்சயமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு எனபது ஏற்படுகின்றது. 'ஸ்ரீ:' என்னும் பதம் அவனுக்கு லக்ஷ்மி என்னும் பத்நி ஒருவள் உண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது. சங்கம் முதலிய ஆயுதங்களும் அவனுக்கு உண்டு எனபதைக் காணபிக்கின்றது 'ஸர்வ ஸக்தி மஹோதயாய:' என்னும் பதம்.

ஸவ-ப்ரஹ்மேதி:.—இவ்விடத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதம் ஜீவனைக்குறிக்கின்றது சுத்த ஜீவ ஸ்வரூபம் அவனுக்குச் சேஷம் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸஹஜா:.—பக்த ஜீவன் முக்த ஜீவன் காம ரூபமான அவித்யை இவை சக்திகள. 'விஷ்ணோரிவாநபாயிந்யை' என்பதற்கு 'ஸந்நிவேசத்தின் வைலக்ஷண்யம்' என்பது பொருள்

நிஸ்தைவைஷா—லக்ஷ்மி அவனுக்கு பத்நி என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

"கதா நு ஸஹ்ருதயஸ்ய காலேந
நயஜ்ஞதேஃ வரிஷ்ணவஹ்ருதஃ॥"

ஸஹாஸ்ரநாம ச,

"ஶிவஂ ஸ்ரீநிஜஂ வாஸுதேவம்
ஸ்ரீவிஜ்ஞேயஂ வாமதேஶ்ரீஸ்ருஷ்டி।
"ஸ்ரீஸ்ரீ ஹரே ரக்ஷ வாஸுதே ஸ்ரீவஸுதே
கேஶவ கேஶவ ஜயஸ்ரீநிஃ ஸ்ரீஶ தாஸ்ரீ॥"
"காலஸ்ரீவயதி தத்ரீ ந காலஸ்ரீஸ்தத்ரீவை ஸ்ரீஹரிஃ।"

இதி। வராஹ ஸ்ரீஹணோ ரூபவிஶேஷஸ்ய ச தஸ்ய காராஸ்ரீ வதி

ஸஞ்ஜ்ஞாஸ்ரீஶப்தாவதாராஃ" இதி। யே ஸ்ரீவாவாதி-தஸ்ரீணரூபாஸ்ரீ

ஸ்தாநம் நித்யமானது. கலி முஹூர்த்தம் முதலிய காலப் பிரிவுகள் அந்த விபூதிக்கு எவ்வித மாறுதல்களையும் செய்ய சக்தியற்றவை'

மஹா பாரதத்திலும்—'விஷ்ணுவின் ஸ்தானமான வைகுண்டம் என்பது ஒரு திவ்யமான ஸ்தானம்; அதற்கு அழிவு இல்லை; அது அளவற்ற பெருமையை உடையது, அது நமது இந்திரியங்களால் அறியத் தகுந்ததன்று; சாஸ்த்ரங்களால் மாத்ரம் அதை அறியக்கூடும். அது ஆதி முதல் இருப்பது ஹே ப்ரபோ; அந்த லோகத்திற்கு நீ போகலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நீ உம்முடைய திவ்ய மூர்த்தியுடன் அவதரித்து உலகை அதிதிருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்' 'அவ்விடத்தில் காலத்திற்கு எவ்வித சக்தியுமில்லை; இவ்விடத்தில் அது வஸ்துக்களை மாற்றுவதுபோல அவ்விடத்தில் மாறுதல் மாட்டாது'

பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூபம் உண்டு என்பதை ஸ்மர்த்த காரரும் "ஸஞ்ஜ்ஞாஸ்ரீஶப்தாவதாராஃ" என்னும் ஸ்மர்த்தத்தால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ஸ்மர்த்தத்தின்

வராஹநிதி:—பரமான ஸ்தான மொன்று உண்டு என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்

ஸஞ்ஜ்ஞாஸ்ரீஶப்தாவதாராஃ— இது ப்ரஹ்ம ஸ்மர்த்தங்களுள் ஒன்று. இதன் பொருள் —ஸஞ்ஜ்ஞா—ஸ்ரீயனிடத்திலும் கண்ணன் உள்ளிலும் தென்படும் புருஷன் ஜீவனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மாவே; எனென்றால், 'தஸ்ரீஶப்தாவதாராஃ'—அந்தப் பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பந்திக்கக்கூடிய தாம விசேஷமானது இந்த உபநிஷத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாந்தோக்யத்தில் தென்படும் 'ய ஏஷோஸ்ரீஞ்ஜ்ஞாஸ்ரீதி தே ஹிரண்மயஃ புருஷோ த்ருஶ்யதே' எனும் 'அத ய ஏஷோஸ்ரீந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்ருஶ்யதே' எனும் ஆரம்பிக்கும் வாக்யங்களால விலக்ஷண புண்ய சாலிகளான ஆதித்யன் இந்த்ரன் ப்ரஹ்மா முதலிய ஜீவன்களுள் ஒருவன் சொல்லப்படுகிறானா? இல்லாவிட்டால் அவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறானா? என்று ஸந்தேஹித்துக்கொண்டு, 'ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான்'

வபுர்-தவ்ஹ்ரு ஹிரிவர்ணம் ஸஹஸ்ராம்ஶுஸமதுஹ
ஸ்ரு கிரணோ மஹாராஜஹஸ்தஹ ஸ்ரு கிஹஸ்தஸ்ய விகுர
விகஹி தவ்ஹ்ணாரீகஸமரஸயதெக்ஷணஹ ஸ்ரு ஹ்ருயுரடஹ

தாத்பர்யமாவது—ஸூர்ய மண்டலத்தின் அந்தர் வர்த்தியாகத தென்பதும் புருஷ ச்ரேஷ்டன் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகவும் பரப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கும் நாராயணனே; எனென்றால் அவனுடைய நாமங்களல்லவோ அதைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் நிர்த தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதலிருந்து அந்தப் பரம புருஷன் ச்ரேஷ்டமான தங்க மலைபோன்ற ப்ரபையுடன் கூடியவனென்றும், கோடி ஸூர்யனுடைய கிரணங்களைபோல அளவற்ற கிரணங்களை உடையவனென்றும், ஆழமான ஜலத்தில் உத்பத்தியைப் பெற்றும் த்ருடமான தண்டுடன் கூடியதும்

என்று இந்த ஸூத்ரத்தால் ஸ்ரீ வ்யாஸர் விதிக்கிறார். இப்படி விதிதார்த் தம் செய்வதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு இருக்கின்றது. இந்தச் சாந்தோக்யத்தி லேயே இந்த வாக்யங்களுக்குப் பின் வரும் வாக்யங்களில் இந்தப் புருஷனைப்பற்றி பேசுமிடத்தில் 'ஸவஸ ஸவை-புண்யஹ பாபேன கர்மணா' (அவன் எவ்வித கர்ம பந்தத்துடனும் ஸம்பந்தப்படாதவன்) என்று அவனுடைய அபஹத பாப்மத்வம் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அபஹதபாப்மத்வம் ஜீவன்களிலொருவருக்கும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவே என்பது நிச்சயம். இந்த உபநிஷத்தில் பகவானுடைய அபஹத பாப்மத்வம் சொல்ல பட்டிருப்பதுடன் அவனுக்கு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பதும், 'ஹிரண்மயஹ புருஷோ த்ருச்யதே' [தங்கம் போல ப்ரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும் ஒரு புருஷன் அவ்விடத்தில் தென்படுகிறான்] 'யதா கபியாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ' [அவனுக்குத் தாமரை புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்கள் உண்டு] இத்யாதி வாக்யங்களால் ஏற்படுகின்றது. அத்தத் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் நம் முடைய ஊனக் கண்ணுக்குத தெரியமாட்டாது; விசுத்தமான மனஸ்ஸாலேயே அது அறியப்படக் கூடும் என்பதும் அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப் பட்ட அதீந்த்ரிய ரூபம் பரமாத்மாவுக்கே உண்டு என்பது, 'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா' [கண்ணுக்கு எட்டாதது அந்த ரூபம், வாக்காலும் வர்ணிக்கமுடியாதது] 'மனஸா ஸம்யக் விபஸ்யதி' [சுத்தமான மனஸ்ஸால் மாதரம் அதை காணிக்கக்கூடும்] இத்யாதியான வேறு வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகிற படியால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவாகவே இருத்தல் வேண்டும். இது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயம்.

கார்ஷ்ணம் ஹிரண்மயஹ—ச்ரேஷ்டமான தங்க மலையின் ப்ரபை போன்ற ப்ரபையை உடையவன். இது 'ஹிரண்மயஹ' என்பதன் பொருள். இவ் விடத்தில் 'ஹிரண்மயஹ' [ஸ்வர்ண மயமான] என்பது ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைக் குறிப்ப தற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸுநாஸம் ஸுஸ்மிதாயதவிகஸிதம் ஸுபுண்டரீகாயதாக்ஷம்
ஸுஸ்ரீவம் ஸுஸுகுமாரஸுருசிரஸுபகுஜத்வயம் ஸுபோஜஸம்
யுவாநம் விநயோபேதலக்ஷ்மணாநுகதம் ராகவம் தருணதூர்வாதளச்யாமம்

ஸுந்தர கிரணங்களால் மலரச் செய்யப் பெற்று மூள்ள தாமரைப் புஷ்பத்தின் தளங்கள் போன்ற அழுகற்ற நீண்ட கண்களை உடையவனென்றும், அழகான புருவம் நெற்றி மூக்கு இவைகளை உடையவனென்றும், அழகான மந்த ஸ்மிதத்துடன் கூடிய பழவம் போன்ற உதடுகளையும் மநோஜ்ஞமாயும் கோமளமாயுமுள்ள கன்னங்களையும் சங்கம் போன்ற கழுத்தையும் உபாந்த தோள்களில் தொங்கிகொண்டிருக்கும் நன்றாக அமைந்துள்ள திவ்ய காதுகளையும் நிரண்டு உருண்டிருக்கும் புஜங்களையும் உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், மிக அழகு பொருந்தியும் மிகச் செவந்து மிருக்கும் உள்ளங்

ஸம்ஹிதாயாஸ்ஸ்ருதே— இது 'யஸ்ய கவ்யாஹம் வாஸுதேவ ஸ்வேதாஸ்வதரீ' எனனும் சுருதி வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குகின்றது. இந்த சுருதி வாக்யத்திற்கு மூன்று அர்த்தங்கள் வாக்யகாரரால் உபபந்ந அர்த்தங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன—(1) கே-ஜலத்தில், சவ்யாஹ்ருதி-நின்று கொண்டிருக்கிற, 'கே சவ்யாஹ்ருதி' இதி கவ்யாஹம் । இவ்விடத்தில் 'சவ்யாஹ்ருதி' என்பதிலுள்ள 'சு' லோபமடைகிறபடியால், 'காவ்யாஹம்' என்ற ரூபம் ஏற்படாமல 'கவ்யாஹம்' என்ற ரூபம் ஏற்படுகின்றது. ஜலத்தை விட்டு எடுக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் ஜலத்தில் இருக்கும் புஷ்பத்திற்கு சோபை அதிகமாகையால் அவ்விடம் இவ்விடத்தில வாணிக்கப பட்டிருக்கின்றது. (2) கே-ஜலத்தை, ஹிவதி-குடிக்கின்றது, என்ற கவீ:, அதாவது 'தாமரைத் தண்டு' என்ற சொன்னதாயிறறு. கவ்ய-அந்தத் தண்டில், ஆஹ்ருதி-இருக்கின்றது; என்ற கவ்யாஹம்' । தண்டிலிருந்து கொய்யப்பட்ட புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் தண்டுடன் இருக்கும் புஷ்பத்திற்கு சோபை அதிகமாகையால், இந்த வாணாம். (3) கே-ஜலத்தை, ஹிவதி ஆகாங்ஷிக்கிறான் என்ற -கவீ:-ஸோயண; கவி நர-ஸோயனல், ஆஹ்ருதே-மலரச் செய்யப்படுகின்றது, என்ற 'கவ்யாஹம்' । ஸோய கிரணத்தால் மலரும் தாமரைப் புஷ்பத்திற்கு, வேறுவிதமாக மலரச் செய்யப்படும் தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் சோபை அதிகமாகையால் இந்த வாணாம். இந்த மூன்று அர்த்தங்களையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், 'ஸம்ஹிதாயாஸ்ஸ்ருதே' [ஆழமான ஜலத்தில உண்டாகியிருக்கிறவும்,] 'ஸ்வயமுத்தாரயே' [தருடமான தண்டென கூடியிருக்கிறவும்,] 'ஸ்வயமேவ கவ்யாஹ்ருதி' [ஸோய கிரணங்களால் மலரச் செயயப்பட்டிருக்கிறவும] என்ற மூன்று விசேஷணங்களால் விவரித்திருக்கிறார். 'வாஸுதேவ' எனனும் சப்தம் வெள்ளைத் தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிக்கும். ஆனால், அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், இவ்விடத்தில் அந்தச் சப்தம் செவந்த தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிக்கின்றது என்று நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள்.

மஹீஹிரஸங்காதஸுந்தரஸரீரயா விராஜிதாகண்டபுஜாந்தராளயா ஸுவிஸ்தீர்ணஸுவர்ணபூதரஸ்தனத்வயாலங்க்ருதவக்ஷஸஸ்தலயா ஸுவர்ணபத்மாயதலோசனஸ்ரியா ஸுவர்ணபத்மாஸனஸன்னிவேஸயா ஸுவர்ணபத்மாபரணாபிராமயா ஸுவர்ணபத்மாகரபல்லவாஸ்ரயா ஸுவர்ணபத்மாபரிபாலிதாங்க்ரியா ஸுவர்ணபத்மாபரிபூஜ

தாவதேவவஸ்துவிலக்ஷணஃ வாசாதர வாசம்யஃ நாராயண ஏகவசநேந । 'தத்ரைகாவதைஶாஸ்' — "ஸஹஸ்ர ஸவைகுஷ்டம் ஏகா நாரீவை ஸவைஷ்டம் காரா நாரீ", "ஸ வா ஏஷஸவைஷ்ணவ்யஃ வாஷ்ணவ்ய உதிதஃ" ஏகாதிஶாகாநாஸ் । தவைவைகே முஷ்ணாஃ "ஸவஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாநஃ, ஸுவஹதவாஷ்வர விஜ்ஞஃ" ஏகாதி "ஸ ஏஷ ஸர்வேஷ்வர" ஏகஸ்மிந், "விஷ்ணுஃ வாஶ நித்யம் விஷ்ணும் நாராயணம் ஹரிம்", "வதிம் விஷ்வஸ்யாதிஷ்வரம்" ஏகாதிவாக்ய வர்கிவாதி-காரிவாக்யகாரஸ்தைவ்ஷ்ணவ ஏஷ — 'ஹிரண்யயஃ வர்ண

கனும் அவன் இருப்பிடம்; தன்னைதவிர்த்த மறறை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அதிமாதரம விலக்ஷணன். இபபடிபபட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே அந்த உபநிஷத வாக்யததால் சொல்லப்படுகிறானென்று எப்படி ஏற்படுகினறதென்றால், அநத உபநிஷததில அப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்கு அஸாதாரணங்களான தாமங்களே நிர்த்தேசிக்கப்படுகின்றனவன்றே? 'அவன ஸாவ லோகங்களுக்கும் ப்ரபு; எல்லாருடைய இஷடங்களையும் நிறை வேற்றி வைப்பவன அவனே; அவனிடத்தில் ஒருவித காம பந்தமும் ஒட்டுகிறதில்லை;' என்பதே அவவிடததில் தெனபடும் நிர்த்தேசம். இமமாதிரியான நிரதேசம 'ஸகலதையும் தனது வசததில் அடககும் திறமையுள்ளவன்; எலலாவற்றுககும் சேஷி; காம ஸபாச மறறவன்; ஜரை முதலியவை அவனிடம் இல்லை' என்று ஆரம்பிதது 'அவன் ஸத்ய ஸங்கலபன' என்று முடியும் வாகயஙகளாலும், 'இந்த லோகத்தில் தென்படும் ஸகல சேதநாசேதநாகளைகாட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன்; அவன் நித்யன்; அவனே எல்லாவறறுககும் அநதராதமா, அவன் தான் நாராயணன்; அவனே ஹரி; இந்த விசவம் முழுவதற்கும அவன சேஷி, அவனுக்கு மேற்பட்டு வேறு ஒரு ஈச்வரனுமிலலை' எனனும வாகயஙகளாலும் அநத நாராயணனுகிற பரமாத்மாவுககே அம்மாதிரியான குணஙகள உண்டு எனபது வேறு ச்ருதி வாகயஙகளிலிருநது ஏற்படுகின்றது. வாக்ய காரரும் இநத அாதததைப பினவரும் வாகயததால வெளியிட்டிருகிறார் — 'ஸகாணமயமான புருஷன காணப்படுகின்றான் என்று சொல்லும உபநிஷத் வாக்யததால் ப்ராஜ்ஞனும எலலாவறறுககும் அநதராதமாவாகவும் இருககும் பரமாதமாவே குறிகபபடுகின்றான்; ஏனெனறால, 'அவன ஸகல லோகஙகளுககும ஈசன், ஸகல காமஙகளுக்கும ஈசன், அவனே ஒருவித காமமும ஸ்பாஜிகமாடடாதி,' என்று அவ்விடதில உபதேஜிகபபட்டிருகின்றதன்றே?,

---

தவைவைகே முஷ்ணாஃ — 'இந்த உபநிஷததில் காணப்படும வாகயங்களில் ஸாவலோகேச்வரத்வம் முதலியவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உணமையே; அதனால், இவ்விடதில ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாதமாவே என்பது எப்படி நிசதிகின்றது?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம. அதற்குப் பரிஹாரமாக "தவைவைகே முஷ்ணாஃ" [அவனுடைய குணஙகளல்லவோ இவை?] என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

ஷொ ஹ்ரஸ்வ இதி வ்ராஜ்ஞ: ஸவ-ர்ஞ்ஞ: ஸ்யா லொககாரொ வதொராஸ் -கியொஹயா-தூவ நாழி' ஹ்ரஸ்வி நா / தஸ்ய ஸ ரூகவ ஸ்யா நிதுகாழி வாகயகாரொ ணைவ ஹ்ரஸ்வி ழி-'ஸ்யாத்ஹ்ரஸ்வம் கூதகஸ நாஹ ஹாயம் கதெதநாகாரொ ஸ்ஸ்ஸ்' ஹதி [உவாஹித நாஹ ஹாயம்: வாஹவ-ர்ஞ்ஞஸ்ய ரூகவஸம்ஹ ஹ ஹதி] வகவ்யவக்ஷம் கூர்வா, 'ரூகவ வாதீம் ஹ்ரியஞ்: காரணஹ்ரதிகூ தணிதொ ராஸ்' ஹதி ஸிஹ்ரஸ்தி / யஸ்ய ஹ்ரஸ்வ ஸ்ஹணஸ் ஸ்வரூகவதயா நிதொ ராஸ் ஸ்வரூகவஹ்ரதா ஸ்ணஸ்ய ஸ்யொஹவி ரூகவம் ரூ-தயா ஸ்வரூகவதபா நிதொ-ராஸ் ஸ்வரூகவ

பகவானுடைய இரத ரூபம் ஒருகால் அநித்யமோ? என்னும் சங்கையும் அந்த வாக்ய காரராலேயே பரிஹரிக்கப் படடிருகின்றது 'ஒருகால் ஈச்வரன் தனது ஐச்வர்யத்தைக கைப்பற்றி, இரத ரூபததை ஆச்ரிதரகளின அநுக்ரஹத்தை உததேசிதது செயது கொணடிருக்கிறானே?' என்னும வாகயத்தால் இரத ரூபம் உபாஸகரகளை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு பரம புருஷனால் ஒருகால் எடுதது கொள்ளப்பட்ட ரூபமாக இருக்குமோ வென்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, வாக்யகாரர், 'அந்த ரூபம் இந்தரியங்களால் க்ரஹிகக கூடாதது, சுததமான அதந: காரணததால் மாதரம் க்ரஹிகககூடியதாயுமே அது; ஏனென்றால அப்படிப்பட்ட நிதயதேஹமே அவனிடததில் செய்யப்படுகின்றது' எனனும வாகயதால அதனச்சங்கையைப பரிஹரிததிருகிறார். இதன் கருதது என்ன வென்றால், 'ஜ்ஞானம் மூதலியவை பர ப்ரஹ்மததின ஸ்வரூப நிரூபக தாமஙகளென்று நிரததேசிகபபட்டிருக்கின்றன வென்னும் காரணததைக கொணடு அவைகளே ஸ்வரூப பூத குணஙகளாகவும் [அதனக காரணததால் நித்யங்களாகவும்) நாம் எப்படி காணுகின்றோமோ, அப்படியே இரத ரூபமும் சருதியில் பர ப்ரஹ்மததின் ஸ்வரூப நிரூபக தாமமாகக் கூறப்பட்டிருகின்றபடியால் இதையும் அந்தப் பர பரஹ்மததின் ஸ்வரூபம் போல நித்யமென்றே நாம் காணுதல் வேண்டும்' என்

வ்ராஜ்ஞ:—இதறகு 'விபஸ்சித்' என்பது பொருளாகையால், விபஸ்சித்' என்று மற்றோரிடததில் வ்யதமாகக குறிகக்படுமே ப்ரஹ்மமே [ஸ்ருஹணா ஸஹ விபஸ்சிதா' எனறதில் போலகு] இவவிடததிலும பாதிபாதிகக்படுகின்றது. அம்மாதிரியே 'ஸவ-ர்ஞ்ஞ:' எனனும் சபதததிலும் 'சுத்யாஞ்ஞ ஸூதர ஸுதம்ஹ்யய:' என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

லொககாரதிஹொர்வதெஹராஸ்—இதற்கு 'லொககாதெஹதெரவ தெஹராஸ்' எனபதில் போலகு.

கிஞ்சிநாநாநாழி—சில கோசங்களில் 'தத்கிஞ்சாழி' என்னும் ஒரு பாடாந்தரம் காணப்படுகின்றது. அந்தப் பாடததில் அரத்தம் யாது என்பது விளங்க வில்லை.

ஸ்வரூபயா நிதொ-ராஸ்—இதற்கு 'ஸ்வரூபமாக நிர்த்தேசிக்கப்

வஸ்துதத்வம் | ஸாஷ்டாங்கநமஸ்காரபர்யந்தவ்யாபாரம்—"நமோ ப்ரயுஞ்ஜாநாய, ஸுஜிஹ்மாய விஸ்ருஜ்யமாநாய ச" இதி; தத்ர நமஸ்ஸப்தஸ்ய, உபயோ த்யாவாபிருதீ வாயவ்யாதித்யரூபாயாத்மநே நமஸ்கரோமீதி 'நமஸ்ஸப்தஸ்ய ஸ்ருஜ்யதே நாடீவி வாயவ, உபயோ த்யாவாபிருதீ விஸ்ருஜ்யே' இதி ஸ்ருதேஃ | நமஸ்ஸப்தஸ்ய ஸ்வதந்த்ரஸ்யைவ ப்ரயோகே ஸ்ருதே; யத்ரபி ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஹவிர்க்ரஹணாதி ஸ்ரூயதே; யத்ரபி ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஹவிர்க்ரஹணாதி ஸ்ரூயதே; 'ஹிரண்மயேந பாத்ரேண ஸத்யஸ்யாபிஹிதம் முகம்' இதி ஸ்ருதேஃ | நஹ்யஸ்ய ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஹவிர்க்ரஹணாதி ஸ்ரூயதே; யத்ரபி ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஹவிர்க்ரஹணாதி ஸ்ரூயதே; யத்ரபி ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஹவிர்க்ரஹணாதி ஸ்ரூயதே; 'ஸோ(அ)ஸாவாதித்யே புருஷஃ, ஸோ(அ)ஸாவஹ

ஸ்ம்ருதிஷ்வபி ‘‘ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா’’ இதி ச வாக்யே । தத்ர வ்யாவ்ருத்திரூபே—‘‘ந ஏஷ தோஷ விகாரஸ்தாய வ்யாப்ரியதே; ஸ்வாபாவிகீ ஹ்யேஷா தஸ்ய’’ இதி । யஸ்ய ஜ்ஞாநாதிகுணயோகேந தஸ்ய நிரவத்யதாம் ஸ்வயிதும் கல்யாண குணவிஶிஷ்டம் வபுர் ப்ரகாஶயதி, தஸ்ய தத்ர ஸ்வரூபநிரூபிதாஸாதாரண தர்மாணாம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶய ஜ்ஞாநாதி குணயோகஸ்ய தத்ர நிரூபணம் ந ஸம்பவதீதி நாராயண ஏவ ஸர்வைர் த்யேய இதி ।

தத்தை [அதனால் செய்யப்பட்ட என்னும் ஆத்தத்தை] சுறிக்கவில்லை; எனென்றால் விக்ரஹத்துடன் கூடியுள்ள ஆத்மா அம்மாதிரி உண்டுபண்ணக் கூடியதன்றுகையாலே? ஜ்ஞாநம் முதலிய கல்யாண குணங்களின் எல்லையற்ற இருப்பைச் சொல்லும் சுருதி வாக்ய பலத்தால், பர ப்ரஹ்மமதைக் கல்யாண குணங்களுடன் கூடியதென்று நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே ‘ஆதித்ய வர்ணம்’ என்பது முதலிய சுருதி நிர்த்தோஷ பலத்தைகொண்டு, பர ப்ரஹ்மமாயும் புருஷோத்தமனுயும் இருக்கிற நாராயணன் தனக்கு அபிமதமாயும் தனக்கு அநுரூபமாயுமுள்ள ஒரு ரூபத்துடன் கூடியிருக்கிறானென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

தயாடீகை...‘‘ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ’’ [விஷ்ணுவின் பத்நி இந்த ஜகத் முழுவதற்கும் ஈச்வரீ,] ‘‘ஶ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ’’ [பூமியும் லக்ஷ்மியும் உன்னுடைய பத்நிகள்] ‘‘ஸதா வாம் மநஸா ஹரயே’’ [நித்ய ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பாரதந்திர்யமாகிறார்கள்] ‘‘தாவதீ ஸ்ம வாக் ஸ்யாத்’’ [ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்புறத்தில் (அவனுடைய ஸ்தாநம்) இருக்கின்றது] ‘‘ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர் புருஷ ஏவ ஸாக்ஷாத்’’ [இந்த ப்ரகருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டு விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்] இவை முதலிய சுருதி வாக்யங்களால் செய்யப்படும், நிரதிசயத்தைக் கொண்டே பகவானுக்குப் பதநிகள் உண்டென்றும், பரிஜநங்களுண்

யஸ்யாத்மா நாம்—இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ந்யாயம் இதுவே—‘ஏது ஏது ப்ராமாணிகமோ அது அது அங்கீகரிக்கப்படத்தக்கது. ஜ்ஞாநம் முதலிய கல்யாண குணங்கள் ப்ராமாணிகங்கள்; அப்படியே ரூபமும் ப்ராமாணிகம் இப்படி இருகையில் இவைகளுள் ஒன்றை மாதரம் அங்கீகரித்து மற்றொன்றை அங்கீகரியாமல் விடுவது ந்யாயதிற்கு ஒத்ததாக மாட்டாது’ எனபதுதான்

தயாடீகை—வாகய காரரும் பாஷ்யகாராகிய த்ரமிடாசார்யரும், ரூபத்தை ஸ்வீகரித்திருக்கிறார்கள். அவர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் பத்நீ பரிஜநங்கள் முதலிய விஷயங்களிலும் அன்வயிக்குமாதலால், அவைகளையும் அவர்கள் தமது கருத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

நிதெ₃ஸாதெ₃வ ததை₃வ ஸர்வே தூ₃ரமஸ்₂ருʼதெ । யஸ்₂மாʼத்₃ ஸர்வே
கா₃ரோ₃ ‘யஸ்₂மாʼன்னதவாதி₃ ஹி ஸ்₂ரூயதே’ இதி । வக்₃ஷ்யதி ச ஸவகி-
யஸ்₂ய ‘ஸர்வே₂ ஜ்ஞாநஸ்₂வரூபம்’ இதி நிதெ₃ஸாʼத்₃ வாʼ₃தி₃ஸூ
ரூபம் ஸ்₂வரூபவிஸே₂ஷணதயாபி நாநயிகரூபம்தெ₃வதாதி₃
ஸ்₂வரூபஸ்₂யைவ தத்₃விஸே₂ஷணதயா ச ஸகலவஸ்து₃விலக்ஷண ஸ்வரூபதெ₃, யஸ்₂ய
‘யஸ்₂ய ஸர்வே₂ ஸ்வயமிதி’ ‘ஸர்வஸ்₂ய ஸக்தி விவிதை₄வ ஸ்₂ரூயதெ’
ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச’ ‘தமேவ ஸாந்தஸ்₂ஸாகிஸ்வரம்

டென்றும் ஒரு ஸ்தாக விசேஷமுண்டென்றும் நாம் அறிதல் வேண்டும். ‘யஸ்₂மாʼன்ன
கீவரதி ஹி ஸ்₂ரூயதே’ [உள்ளபடியன்றே சாஸ்தரம் சொல்லுகிறது?] என்று
பாஷ்யகாரா சொல்லியிருக்கிறார் ஆகையால் நாம் அறியவேண்டியது இதுதான்—
‘பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது ஸகல ஹேய ஸம்பந்தமற்றும் எல்லை யிராத ஆநந்
தத்திற்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவித அளவுகளும் உட்படாததாயும் இருக்கிறபடியால் மற்
றை ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அது விலக்ஷணமென்று நாம் எப்படி ‘ஸர்வே₂ம்
ஜ்ஞாநஸ்₂வரூபம் ப்₃ரஹ்ம’ என்னும் ச்ருதி நிதர்தேசத்திலிருந்து அறிகின்றோமோ,
அந்த ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களெலலாம் எல்லையுமற்றவை எண்ணிக்கை யுமற்றவை
யென்றும் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் குணங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள்
என்றும் ‘யஸ்₂ய ப்₃ரஹ்மேஸா₂ ஸகலகுணா’, ‘ஸர்வஸ்₂ய ஸக்தி விவிதை₄வ
ஸ்₂ரூயதெ ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச’’, ‘‘தமேவ ஸாந்த
உபாஸாக ஸகலம் கலு ஸாஸ்₂ர ஸகலகுணம்’’ என்னும் இவை
முதலிய ச்ருதி நிதர்தேசங்களிலிருந்து நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே
‘‘ஸுஸி₂ரவணகுண்டே’’ எனபது முதலான நிதர்தேசங்களிலிருந்து பகவானுக்கு
ரூபம் உண்டென்றும் பரிஜநங்கள இருக்கிறாகளென்றும் ஸ்தாகவிசேஷம் முதலியவை

வக்₃ஷ்யதி ச—கீழில் ‘‘யஸ்₂ய ஜ்ஞாநமயி தபஸ்’’ என்று ஆரம்பிக்கும்
வாக்யத்தால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயமே மறுபடியும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுவது
போலத் தோன்றும். கீழில் ‘கலயாண குணங்கள் எப்படி ப்ராமாணிகங்களோ, அப்ப
டியே ரூபமும் ப்ராமாணிக மாகையால் இதுவும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்’ என்று
சொல்லப்பட்டது. ‘கல்யாண குணங்களேயும் நாங்கள் பராமாணிகங்களாக ஒதுகை
கொள்ளவில்லை’ என்று வாதிப்பவாகளுகாக இதை வாக்யம். இதில் சொல்லப்படும்
விஷயமாவது—‘நீங்கள் பகவத் ஸ்வரூபதை அங்கீகரிதது, கல்யாண குணங்களை
அங்கீகரியாமல் இருப்பது சரியன்று; ஏனெனறால் ஸ்வரூபம் ப்ராமாணிகமாக இருப்
பது போல, குணங்களும் ப்ராமாணிகங்களே’ என்பது தான. ஸ்வரூபத்தையும பரா
மாணிகமாக ஒத்துக் கொள்ளாதவரும் உளர். அவர்களுக்கு ‘‘வெஸ₂ரஸ்₂ வஸ்₂ரோணம்
வெஸ₂’’ என்று ஆரம்பிக்கும் மேல் க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஔதபதிகஸ்₂—உத்பத்தியாலேயே ஏற்பட்டது; அதாவது ‘ஸ்வாபாவிகம்’
என்று சொன்னதாயிற்று.

தஸ்ய ஸாஸ்ர வஸ்துஷ்டிம் விஹாய' ஜதுர்முகஸ்ய ஸாரஸ்ய
ய ஸம்வேயரஸ்ய ஸ்ரஷ்டுர்ஸ்ரஷ்டுத்வ விருக்ஷணாஸ்; தயா க்ருஹ்ய
தத்வஸ்துஷ்டி' ஜதுர்முகஸ்ய ஸாரஸ்ய ஸ்ரஷ்டுத்வஸ்ரஷ்டுத்வ
வஸ்துதஸ்ரவிருக்ஷணாஸ் ஸ்வாஸ்யாரஸ்ய ஸ்ரஷ்டுர்ஸ்ரஷ்டுத்வ
வஸ்ஸாஸ்ர உதி |

வேதாஸ் ஸ்ரீ ஸ்ரஸ்ரணம் வெதிஸ்யுஸ்வாதஸ்ரஜ்ஞாதம் ஸ்வஸ்ரூபவேஷ்ய
ஸ்வரூபஸ்ரஜ்ஞாதம் யஸ்யவஸ்துஸ்திதஸ்வ வொஸ்யஜ்ஞி | ஸ்ரஸ்ரணம் ஸ்ய
வேதஸ்ர நாம் ஸ்வாதஸ்திகஸ்ரூப ஸ்ரஸ்வஸ்யாதெஸ்ர ஸம்பந்தம்' ஜதுர்
முகஸ்ரி | யஸ்ய ஸ்ரஜ்ஞாஸ்ரீ நாதஸ்ரஸ்ரஷ்டுர்ஸ்ரஷ்டுத்வியோகஸ் ஸ்வாஸ்யாவிகஸ்,
யஸ்ய ஸ்ய ஸக்ஷஸ்ரஸ்ரீ நாதிஸ்ரியாணம் வஸ்ரஜ்ஞிஸ்வரூபஸ்ரஜ்ஞாநஸ்ரஜ்ஞிஸ்
ஸ்வாஸ்யாவிகீ, தயா ஸ்ரஸ்யஸ்யாஸ்வரூபவி வொஸ்ய நஸ்ரஜ்ஞிஸ் ஸ்வஸ்யாவிகீ| ந
ஸ்ய ஸ்ரஸ்ரவெஸ்ரஷ்டுர்ஸ்ரஜ்ஞிவஸ்துஸ்வெதஸ்ரஜ்ஞிஸ்ய ஸ்ரஜ்ஞஸ்ய வொஸ்யகஸ்துஜ்ஞி

உண்டென்றும் இவை பெல்லாம் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் ரூபம் முதலிய வைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக வென்றும் இவைபெல்லாம் அவனுக்கே உரித்தாரணங்களென்றும் இவைகளின ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் ஒரு விதத்தாலும் நம்மால் இப்படிப்பட்டவை பென்று நிரூபிக்கக் கூடாதவை பென்றும் அறிகின்றோம

வேதாஸ் ஸ்ரீ ஸ்ரஸ்ரணம் வெஸ்ய—[அரூப வாதங்களாகிற வேத பாகங்களுக்கு ஸ்வாத்ரூபத்தில் தாத்பர்யமில்லாதலால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கதன்று என்று சங்கிப்பதும் யுக்தமன்று]. வேதவாக்யங்களில் காணப்படும் விதி பாகங்களோ, அர்த்தவாத பாகங்களோ, மந்த்ர பாகங்களோ, இவையெல்லாம், வேறு வாதக ப்ரமாணங்களை இராமலும் மற்றை ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதிபாமலும் இருக்கும் வரையில், தம் தம்மால் குறிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களை உள்ளபடியே அவை போதிக்கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது வேதங்களிலுள்ள சப்தங்களுக்கும் அவைகளால் போதிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும் இயற்கையாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். நெருப்பு ஜலம் முதலியவைகளுக்கு உஷ்ணமாயிருப்பது முதலியவை போலவும், கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு புத்தி விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் சக்தி இருப்பது போலவும், சப்தங்களுக்கு அர்த்தத்தைப் போதிப்பிக்கும் சக்தி ஸ்வபாவத்தாலேயே உண்டு ஸங்கேதத்தால் சிற்சில சப்தங்களுக்குச் சிற்சில அர்த்தங்களை நாம் ஏற்பாடு செய்து கொள்வதுபோல,

---

ந ந ஸ்ர—சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தைப் போதிக்குமானால், ஏன் அங்கப் போதம் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கின்றது ? அப்படி அது அபேக்ஷித்து நிற்கிறபடியால், சப்தங்கள ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தமென்று ஏற்படவில்லையோ ? அது ஸங்கேதத்தாலேயே ஏறபட்டிருக்கின்றது எனறு சொல்லவேண்டுமோ ? இதுதான் இவ்விடத்தின் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

வத்தூம் யஸ்ஸ்ஸ், ஸ நரஸ்ய நஸ்ஸம்ஸ்யா நாவிஷ்ஹெஷ்ஸ்வி ஸம்கேஸ்யிதஸ்ய வஸ்ஷஜ்ஞா நாஸ் । யாநி ஸம்கேத்ஸ்ஹ்ருயாநி தாநி ஸவ்ஸ்ணி ஸாக்ஷாத்தா வர்ம்வர்யா வா ஜ்ஞாயந்தே । ந ஸ ஹெவந்த்ஸ்ரிஸ்ஹ்வ வத்ஸ்யி தஸ்ய யஸ்ஸ்ஸ், கெஷ்ஸ்ய ஸ ஸாக்ஷாத்தா வர்ம்வர்யா வா ஸம் கெஹேதா ஜ்ஞாயந்தே । ஸவ்ஸ்ரிஸ்ஹ்யா நாஜ்ஞ ஸ நரஸ்ய நஸ்ஸம்ஸ்யா நா விஷ்ஹெஷ்ஸ்வி ஸம்கேஸ்யிதஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ஹெவ வொர்யகர்த்ஸ்ருக்கீ: ஸ்ஸாஸ்த்ரா விகீ । ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீந்ரம் ஊஹ கர்தாஸ்ரிஸ்ருக்ஷிவஸ்ம்ஸ்ரியாணாம் வொர்ய கர்த்ஸ்ருக்ஷிவத்ஸ்ய ஸ்ஸ்வர்யஸ்ஸ்ஸ்ஸ்வி வொர்யகர்த்ஸ்ருக்ஷிராஸ்ரயணீயர ।

நந ஸ உம்ஸ்ரியஸ்ஹஷ்ஹ ஸ்யாக்ஸி யஸ்ரி வொர்யகர்த்ஸ்ரு ஸ்ஸாஸ்த்ரஸ்ய கூர்ஸ்ஸ், ஸம்ஸ்வம்யஸ்ரு ஹணம் வொர்யகர்த்தாய கிஸ்ரிதஸ்ரு வெகர்த்ருதெஸ் ஸிம்ஹவஸ்ரி தஸ்ரு தெஸ்யஸ்ர ஜ்ஞாதஸ்வம்ஸ்ரியம் யதோஸ்ரி கர்ஸ்ருஸ்ரிவிஜ்ஞாந

சபதத்தின சகதி ஸமகேதத்தால ஏறபடுத்தபபட்டதனறு ஏனெனறால, அபபடி ஒரு ஸமகேதம எவ்ஸ்ல ஏறபடுத்தபபட்டதெனறு இபபொழுது ஒருவராலும் அறியப படவில்லைபனறே ? அதன அநுஸந்தாநம அநாதிகாலமாய எவ்ஸ்தித பங்கமுமிராமல அநுவாதத்தினதுகொண்டு வருகிறபடியால, ஸமகேதத்தை ஏறபடுத்தின புருஷ ஞுடைய ஜ்ஞாநம மறகபபடடுப போயவிட்டது என்ற சொலவதும ஸாதயமில்லை. எவ்ஸ எவ்ஸ ஸமகேதத்தால ஏறபடடிருக்கினறனவோ, அவ்ஸ ஸமபந்தபபட்ட விஷயங்களெல்லாவறறிலும அநத ஸமகேதம எவ்ஸ்ல ஏறபடுத்தபபட்டது எனபது ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரமபரையாகவோ அறியபபடடே இருக்கினறது. '[ஒருவன பெய ராக வழங்கிவருப] தேவதத்தன போனற சபதங்களிறபோல, இவ்ஸ்களிலும நாம ஒரு ஸமகேதத்தைக கலபிகக கூடாதோ ?' எனறு கேடபதும யுகதமனறு தேவ தத்தன முதலிய பெயர்களிலும, ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரமபரையாகவோ ஸமகேதம அறியபபடடே இருக்கினறது 'கோ' (பசு) முதலிய சபதங்கள விஷயத்திலோ வெனறால, அநாதி காலமாக அநுஸந்தாநம எவ்ஸ்தித பங்கமுமிராமல அநுவாதத்தினது வருதிகொண்டிருக்கையிலும, ஸமகேதத்தை ஏறபடுத்தினவன எவனெனபது அறியப படவில்லை ஆகையால அநதச சபதங்களில காணபபடும அநத போதகத்வ சகதி ஸ்வபாவ ஸித்தமெனறே சொலல வேண்டும் ஆகையால தெருபபினிடத்தில் காணப படும எரிகும சகதி போலவும், இநதரியங்களில காணபபடும புததிவிசேஷ போத க்த்வ சகதி போலவும, சபதத்தில காணபபடும அநத போதகத்வ சகதியும ஸ்வபாவ ஸித்த மெனபதே ஸித்தம

ஸ்ரீ8ர்ஸ்ரீ —மலையில புகை தெரிகிறபடியால அவ்ஸ்விடத்தில அகநியும இருக கினறது எனறு அறிவதறகு, புகைகும அகநிககுமுளள ஸமபந்த ஜ்ஞாநம அவச்யம வேணடுமெனறே ? அது போலவே இவ்ஸ்விடத்திலும இவ்ஸ்விடத்தில வேறு ஒரு தருஷ டாநதமும சொலலலாம இநதரியஙகளுககுப பதார்தத்திலள அறிவிக்கும சக்தி இயறை யாக இருக்கையிலும, அவ்ஸ வெளிச்சம முதல்ளானவ்ஸ்களோ அபேக்ஷிதது கிறகின் றன வனறே ? அதுபோலவே இவ்ஸ்விடத்தில ஸமபநத ஜ்ஞாநம உதவுகினறது.

ஜநகம், யதா ஜ்ஞாதஸம்பந்தநியதஃ ஸ்஫ோடஃ ஸ்வார்தவிஶேஷ வாசீதி ஜநகஃ / வாவம் தர்ஹி ஸ்஫ோடவ்யக்திவிஶேஷஸ்ய நித்ய தாயா அபி ஸம்பந்தக்ரஹணாநுஸாரேண வாசகத்வம் / தேவம், ஸ்஫ோடத்வயோஃ ஸம்பந்தயோ வைரூப்யவைரூப்ய வாவ வாவ, யஸ்மாத் நாம தத் ஸம்பந்தாந்தர தர்ஶநே தஸ்ய ஸம்பந்தஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ஸாபேக்ஷ விஶேஷஃ / வாவம் ஹ்ரஸ்வதீர்கஸம்பந்தஸ்ய வைரூப்யே தர்ஶநாத் ஸ்வாபாவிகஸ்ய வாசகத்வஸ்யாபாவாத் தத்ரைவ ஸங்கேதாஜ்ஞாநாத் வைரூப்ய ஸத்ருஶவைகிருத்யே / வாவம் வைரூப்யாம் வடஸம்வாதாம்

இவ்விதம் இந்த்ரியங்களைபோல சப்தங்களும் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சக்தியை உடையவையானால், அப்படி அவை அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் தமக்கும் தமது அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஒரு வித ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தையும் சார்ந்திருப்பது ஏன்? என்றால், 'லிங்கத்தில் தெரியவருவது போலவே இவ்விடத்திலும்' என்பதே அதற்கு ஸமாதாநம். அதாவது—புகையைப் பார்த்தவுடன் அந்தப் புகையிருக்குமிடத்தில் நெருப்புமிருக்கின்றது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் நெருப்புக்கும் உள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞாநம் எப்படி அபேக்ஷிதமோ, அப்படியே ஒரு சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் அதன் அர்த்தம் ஸ்புரிப்பதற்கும் அதைச் சப்திப்பவரும் அதன் அர்த்தத்திற்கு முள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமே என்பது தான். 'அப்பொழுது சப்தத்திற்கு அர்தம் தோன்றும் பொழுது ஏற்படும் தோற்றமெல்லாம், ஹேதுவைக்கண்டே அநுமாநம் செய்வதுபோல அநுமாநமே ஆகிவிடுமன்றோ?' என்று சங்கிக்கலாம். அப்படி இல்லை; சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கு முள்ள ஸம்பந்தம் ஒரு வகைப்பட்டது, ஹேதுவுக்கும் ஸாத்யத்திற்கு முள்ளது வேறு வகைப்பட்டது. ஒருவித ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தின் வழியாக புதிதி உண்டாகின்றது என்பது மாத்ரம் இரண்டு இடங்களிலும் ஸமாநம். இவ்விதம் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டவுடன் சப்தங்கள் அர்த்தத்தைப் போதி

வாவம் தர்ஹி—இவ்விதம் சப்தமும் ஸம்பந்த க்ரஹணத்தை அபேக்ஷிக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது சப்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் பொழுதெல்லாம் அநுமாந வழியாகவே உணர்த்துகின்ற தென்றன்றோ ஏற்படும்? அது சரியோ? இதற்கு ஸமாதாநமாவது-இவை இரண்டாலும் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநங்கள் வேறுபட்டவை, என்பதே. அநுமாநத்தில் ஜந்ய ஜநக ஸம்பந்தமென்றும் சப்தத்தில் போத்ய போதக ஸம்பந்தமென்றும் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் சொல்லப்படும்.

வாவம் ஹ்ரஸ்வ—இப்படி எல்லா சப்தங்களுக்கும் போதகத்வ சக்தியானது ஸ்வாபாவிகமாக இருந்தால், லௌகிக சப்த ராசிகளென்றும் வைதிக சப்த ராசிகளென்றும் வழஙகி வரும் விபாகம் எப்படி ஏற்படுமென்றால், அது ஏற்படும் மாதிரியை விளக்குகிறார்.

ஸம்ஸ்க்ருதவிஶேஷவ்யக்தித ஏவ ஸாஸ்வதிகீயோ நாஉச்சா
ரணக்ரமோ யத்ர வர்ணாஷ்டகவ்யக்திக்ரமஃ, தே வர்ணாஷ்டகாயாஃ
ஸ்வர உச்யந்தே, யத்ர து கதஞ்சித்ரணக்ரமே வர்ணாவ்யக்திவிஶே
ஷாரணக்ரமஜநிதோ ஸம்ஸ்காரவிஶேஷஃ ஸ்வப்நே ஸ்வர்யாயா
ந்தே, தே ச வைதா ஜாத்யுச்யந்தே । வர்ணாத்மகவைதாநாமபவர்யா
ஷயத்வம் நித்யத்வம் ச, யத்ரிவர்ஷவ்யவதாநாத்ரணக்ரமஜநித ஸம்
ஸ்காரேண தத்ரைவ க்ரமவிஶேஷம் ஸ்ம்ருத்வா தேதைவ க்ரமேணோ

கதிற படியால், அந்தப் போதகத்வ சக்தி ஸ்வாபாவிகமென்றும் அது ஒரு ஸங்கே தத்தை இட்டு ஏற்படவில்லை என்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது ஸங்கேதம் செய்தவரின் ஜ்ஞாநம் இருந்தாலன்றோ அது ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏறபட்டதெனறு சொல்லக்கூடும்? அநுஸந்தாநம் அந்நிகாலமாகத் தொடர்ந்து வந்திருக்கையிலும் அம்மாதிரி ஒரு ஸங் கேதவிண ஜ்ஞாநமும் தென்பட வில்லையே.

இவ்விதம் சப்தங்கள் அந்தந்தனித ஸ்வபாவத்தாலேயே உணர்த்துகிறபடியால் பல சப்தங்கள் ஒன்று சேர்கப்பட்டு 'வாக்ய' எனறு வ்யவஹரிக்கப்படும் பத ஸமூ ஹங்களும் தம்மால் குறிக்கப்படும் அர்த்தங்களுக்கு பாஸ்பரம் இருக்கும் ஸம்பந்தத்தை மூன்னிட்டு ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தை உணர்த்தும் அந்தச் சப்தங்கள் ஒரு மநுஷ்ய னுடைய புத்தி க்ரமப்படி பாகச் சேர்கப் பெறறு அந்த க்ரமத்தில் உச்சரிக்கப் படும் பொழுது, அவைகளை பௌருஷேயங்களென்றும் (மனிதனால் ஏறபடுத்தப் பட்டவை என்றும்), அப்படி மநுஷ்யனுடைய புத்தியை மூன்னிடாமல் அநாதிகாலமாக உச்சரிக் கப்பட்டு வரும் க்ரமத்தால் ஏறபடும் ஸம்ஸ்கார மத்யாகவை உச்சரிக்கப்பட்டு வருதால் அப்பொழுது அவைகளை அபௌருஷேயங்க ளென்றும் அதை அறிந்தவர்கள் சொல் வார்கள் வேதங்களென்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம் இம்மாதிரி அபௌருஷேயங் களே இந்த காரணத்தாலேயே வேதங்கள் நித்யங்களென்று சொலலப்படுகின்றன. அதாவது, பூர்வம் பூர்வம் உச்சரிக்கப்பட்டு வந்த க்ரமத்தால் உண்டாகும் ஸம்ஸ்காரத்

வர்ணாஷ்டகவ்ய—வேத சப்த ராசிகளின் உச்சாரணம் பூர்வ நிஷ்டை மூன்னிட்டு ஏற்படுகின்றது என்று இருந்தாலும், இரண்டு சப்த ராசிகளும் புருஷாதீநங்களாக இருக்கிறபடியால், வேதத்திறகு மாதரம் எவ்விதத்தில் அபௌருஷேயத்வம் சொல் லக்கூடுமென்றால், வேத சப்த ராசிகள புருஷாதீநங்களாக இருக்கையிலும் புருஷ புத்தியை மூலமாக உடைத்தாயிராமல் இருப்பதாலேயே அவைகளுக்கு அபௌருஷே யத்வம் சொல்லப்படுகின்றது என்பது இவ்விடத்தில் விளக்கப் படுகின்றது.

நித்யத்வ—இந்த நித்யத்வம், பதங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது அக்ஷரங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது குறிக்கவில்லை ; பத நித்யத்வமாவது வர்ண நித்யத்வமாவது அபௌருஷேயமா யிருப்பதற்கு ப்ரயோஜக மென்று சொல் லும் பக்ஷத்தில், மநுஷ்யாகளால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களும் அபௌருஷேயங்களா கத் திரியும். ஆகையால், அநாதிகாலமாக ஒரு ஆநுபூர்வியுடன் உச்சரிக்கப்பட்டு வரு வதையே அது குறிக்கின்றது.

ஸ்யயுரஸ்ஸ்ருஷ்டி । தே சாந்வவஸ்ருஷ்டிவிஸ்ருஷ்டிணா ஸம்ஸ்ருஷ்டீர
ஸ்ருக்ஷ்யாஸ்யயா வேதா ஸீமஜ்ஞாஸ்ராயவஸ்லோஹிதா ஸந்து
ஸாவா வதந்தே । தே ச வியுஷ்வாதஸ்ருஜ்யாஸ்விவா வேதாஸ் வா
ஸ்ருஹ்ருதநாராயணஸ்ருஷ்டிவம் தேதாராயந வ்ருகாரம் ஸ்ருராயி
தீர்த்தவிஸ்ருஷ்டம் வ வைராயணி । வாரஸவ ஸ்ருஷ்டஸ் தத்ஸ்ருஷ்டவ
தேதாராயநதீர்த்துஜ்ஞாவகவேதாவ்யஸ்ருஜாதம் நித்யவேவ । வே
தாநாரஸந்தாத்ஸ்ருவமாஹுர்ச வாரஸவஸ்ருஷ்டிய்ஸ்ஸ் வாரஸ
ஷுயஸ் கல்பே கல்பே நிவித்துஜமதஸ்வகாராயம் வேதாயஸ்ஸ் ஸ்ருதா
ஸ்ருதா வியுஷ்வாதஸ்ருஜ்யாஸ்துரி யதிஸ்ராஸ்ருணீதிஸாஸ
வஸ்ராணாநி ச வக்ஷ்யஸ் । ஸ்ருஷ்டிகாரஸ்ச ஸ்ருவா வேதாராஸ்ரா ஸ்ருஸ்
ரேதே வ தத்தேதயுவிஸ்ருஷ்டாரதீயா வதிவுவுதயஸ்ஸ் வாரம்
வயேணு ஸ்ருயஸ்ஜுஸ்ரே । நாந வவைஸ்ருகா வாவ ஸவைவுவாரவ
காஸ் ஸ்ருவாஸ்ரே, ஹாஸ்திஸ்ருயம் ஸாஷாயாரதேவீதி ஸ்ருக்ஷணஸ்தேஸ்

தைககொண்டு அந்த கரமதனை நினைத்து நினைத்து அந்த கரமப்படி உச்சரிக்கப்படுவதே அபௌருஷேயத்வம், அதுவே நித்யத்வமென்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட கரம விசேஷத்துடன் நிற்கும் அக்ஷரக கூட்டங்களாகிற வேதங்கள ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வங்களென்று நாலு வகைப்படும், ஒவ்வொரு வகையிலும் அநந்தங்களான சாகைகளுண்டு. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் விதிபென்று சில பாகங்களும் அர்த்த வாதங்களென்று சில பாகங்களும் மந்த்ரங்களென்று சில பாகங்களும் உண்டு. இவையெல்லாம பரப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அவனை ஆராதிக்கும் முறைகளையும், அப்படி ஆராதிக்கப்படும அவனிடமிருந்து நாம் அடையும பல விசேஷங்களையும் போதிக்கின்றன. அப்படி நித்யமான பரம புருஷனைப் போதிக்கிறபடியால், அந்தப் பரம புருஷன் போல அவனுடைய ஸ்வரூபம் முதலிய வற்றைப் போதிக்கும் சப்தங்களும் நித்யங்களே. ஆனால், இந்த வேதங்கள் அநந்தங்களாகவும் ஸுலபமாக அறியக்கூடாதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால், பரம புருஷனுகிற நாராயணனால் ஏவப்பட்டவர்களான சில மஹர்ஷிகள், ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதங்களின் பாகங்களாகிற விதி அர்த்தவாதம மந்த்ரம இம் மூன்றுகளிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களை ஸகல ஜந்துக்களுடைய நன்மையையும் உத்தேசித்து தாம சாஸ்த்ரங்களென்றும இதிஹாஸங்களென்றும புராணங்களென்றும பலக்ரந்தங்களால் விவரித்திருக்கிறார்கள். லோகத்தில் ஜனங்களுக்கு நித்ய வ்யவஹாரங்களில் வழக்கிலிருக்கும் சப்தங்களும

ஸீமஜ்ஞாஸ்ராயவஸ்லோஹிதாஸ்—ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வம் என்று வேதங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகள் முடிவற்றவை என்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்றால், இவ்விதம் நான்கு பிரிவாக அவை இருந்த போதிலும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும அவை அநந்தங்களான சாகைகளை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவை அநந்தங்களாக கூடுமென்றே?

வேதாநாரஸந்தாத்ஸ்ருவமாஹுர்ச—வேதங்களின் அர்த்தங்களை,

கூடஉவவதூதே। உச்யதே-கேஷாஞ்சேவ ஸ்வரூபாதாம் கேஷாஞ்சே
வாதாஸ்வரூபவதூதாம் வக்துராதாதாதாம் கமேவ ஹ்யர்தம், ஸாதூ
ஹ்யர்தஜ்ஞாதாதாதாதூயேத்தி த கஸ்மிஞ்சோதே।

வாவதிதிஹாஸ வதாராணயத→ஸ்ரோதவ்யாதிதஸ்ய
மவதூதவதூதே வாக்யஸ்ய ஸாதாதாயணோ நிவிருத்தேய
ஸ்ரீ நீகே: வதாதூதாவிருக்ஷணோதவாரிஜ்ஞாதாதாதாதாதாதே
வ்யாதூதவே வ்யாஹாரிகா தவயிகாதியாவதாவ்யகுணாதாணா

வேத ராசியிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டு சிறசில பொருளாக குறிக்கின்றனவாக பரம் பரையாய முன போலவே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு வருகினறன. இவ்விதம் எல்லா வாசக சப்தங்களுக்கும் வேதங்களிலிருந்தே எடுக்கப் பட்டவையாக இருந்தால், வைதிக சப் தங்களுக்கும் லௌகிக சப்தங்களுக்கு லக்ஷண பேதம சொல்வது உபயோகமாகுமோ ? சாஸ்திரங்களில் தனவகளுக்கு லக்ஷண பேதம சொல்லப்பட்டிருக்கினறதே அதிலி ருந்து அவைகளுக்குச் சப்த பேதமும் உணடெனறு ஏறபடவில்லையா ? எனறால், அதறகு ஸமாதானம சொல்லப்படுகினறது வேதங்களில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள சப்தங்களுக்கும் லோகத்தில் வழங்கிவரும சப்தங்களுக்கும லக்ஷண பேதமுணடு, அது அவை தொனபடும் கரம பேதத்தைச சாந்தே ஒழிய, சப்த பேதத்தைச் சாராத தனறு

வாவதிதிஹாஸ இப்போது இதிஹாஸம புராணம தாம சாஸ்திரம இவ்வுல கால உபயோகமிருக்கலாமென ஸாங்க வேதங்களால பரதி பாதிக்கப்படும பர பருஷமாகிற நாராயணனை ஸகலஹேய பதார்தங்களுக்கும பரதிபடனெனறும, தனனைதவிரத்த மறறை ஸ்வரூபங்களுக்கு காடடிலும விலக்ஷணனெனறும, அளவறற ஜ்ஞாநத்தையும ஆநந் தத்தையும ஸ்வரூபமாக உடையவனெனறும, ஸம்பாவிததாலேயே ஏறபடடவைகளாக வும் கலலியாத மேனமையை உடையனவாகவுமான தணணிகையறற கலயாண குண ங்களுக்கெலலாம இருபபிட மெனறும, தனது ஸங்கல்பதாதைச சாந்திருக்கும ஸ்வரூப

விளக்கும்வைகளாக உபப்ருஹ்மணங்கள் என்னும பெயருடன் சில க்ரந்தங்கள் தென் படுகினறனவே. அப்படி வேதங்கள உபப்ருஹ்மணங்களே அபேக்ஷித்து நினறால், அவைகளுக்கு நிதயத்வம எவ்விதம சொல்லக்கூடும ? எனறு ஒரு ஆக்ஷேபமுண்டு. வே தங்கள் அநாதங்களாகவும் ஸுலபமாக விளங்காதவைகளாகவும இருக்கிறபடியால மாத் ரம அவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்கள தேவையாக இருக்கினறன ; ஆகையால் அநாதக் காரணத்தைக கொணடு அவைகளுக்கு நிதயத்வம சொல்வது ஸாதயமில்லை எனபதே இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம.

வாவதிதிஹாஸ... இந்த ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை இவ்விடத்தில் ஸங்கரஹித்துச் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ருதஞ்ச்ருஹாவிஹ→நி—இந்தப் பதம் நிதய விபூதியைக்குறிக்கின்றது அது அநாதமாகக் இருப்பதாவது அது எவ்வித அழிவுமிராமல் நிதயமாக இருப்பதே அடுத்துவரும் ('நாநாவிய'') இத்யாதியான பதம் லீலாவிபூதியைக குறிக்கின்றது

கரு: வஸுதேவஸுதாயவித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி தந்நோ விஷ்ணுப்ரசோதயாத் இதி வ்யாக்யாதம் ஜகதீச்வரஸ்ய ஸ்ரீமத்வாஸுதேவஸ்ய ஸர்வாத்மகத்வம் ஸர்வஸ்ய தத்ப்ரகாரதயா தத்ஸரீரதயா தத்ப்ரகாரதயா தத்ஸரீரதயா ச தத்ப்ரகாரதயா தத்ஸரீரதயா ச தத்ப்ரகாரதயா தத்ஸரீரதயா ச

உதர்ஷிஸாஸ்த்ரகாயிகரணைர்வ்யாக்யாதமேஷு ஸர்வேஷு ஸ்வபுராணேஷு தயா ஸம்ஹ்ருதாரம் ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரம் ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரஸ்ய ஸ்ருஷ்டி | ஸ்திதிஸம்ஹாரஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸ்வயமேவ ஸம்ஹர்த்ருத்வப்ரகாரம் ஸ்ருஷ்டிகர்மணஸ்ச, ஸ்ருஷ்டிஸ்ரஷ்டுரேவ ஸ்வஸ்ய ஸ்ருஷ்டிகர்மத்வம் ஸ்ருஷ்டிஸ்ரஷ்டுரேவ ஸ்வஸ்ய ஸ்ருஷ்டிகர்மத்வம் ஸ்வயமேவ விஸ்ருஜ்ய, தஸ்மாத்தஸ்ய

புடாமல் மநஸஸால மாதரம நினேகககூடியவைகளும் அநத விஷ்ணு தான " இவ்வாறு எல்லாம பகவானே எனறு ஸாமாநாதிகரணயததைச சொலலுமிடஙகளெலலா வறறிலும, சரீர சரீரி பாவததை அவலமபிததே அமமாதிரியான ஸாமாநாதிகரண்யம சொலலபபடு கிறதது ஸகல சபதஙகளாலும அநத பரஹ்மமே குறிகக பபடுகிறத தெனறு விவரிக கபபடடது ஸதய ஸஙகலபஞ்ஞ அநதப பர பரஹ்மமாகிற பகவான, தானே பஹுப்ர காரமாக ஆகவேணடுமெனறு ஸஙகலபித்து, தனனிடததில லயததை அடைநது கிடநத மஹா பூத ஸூக்ஷுமமெனனும வஸதுவையும அதை அநுபவிகதுமபடியான காமததைச செயதுள்ள சேதந வாகக உரையும தானே பிரிதது, அநத மஹா பூத ஸூக்ஷுமததிலிருந துஸ்தூலமான பூமி முதலிய பூதஙகளை ஸருஷ்டிதது, அநத பூதஙகளுகளுள் அவைக ளின போகதாகக ளாயுள்ள ஜீவனகளை [அவை அவைகளின் காமங்களுககுத தகபடி] ஆகமாவாக பரவேசிகசச செயது, ஜீவன்களுடன் கலநது நிறகும அநத மஹா பூதங்களை ஒனறோடொனறு கலநது, அநத மஹா பூதங்களாகக்கொண்டு ஜகத முழுவதையும ஸருஷ்டிதது, தானும எலலா வற்றின் உள்ளிலும அந்தராத்மாவாகப புகுநது, இவ்விதம்

தமென்றும், சரீர சரீரி பாவத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மதத்தை ஜீவவாசிபான சப்தத்தால் சாஸ்தரஙகள் பேசுகின்றன வென்று சொல்வதே ஸகலதமாகுமென்றும் விசிஷ்டாத வைத வாதிகள நிரூபிக்கிறார்கள இதுதான் இவ்விடததில விவரிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணம்...மேற்ற அஹங்காரம் முதலியவைகளை அபேக்ஷித்து ப்ரக்ருதி காரணமாகிறபடியால், ப்ரகருதியானது இவ்விடததில் ஸம்ஸ்ருதி என்று சொல்லப் படுகின்றது.

விஸர்ஜ்ய...ப்ரளய காலத்தில் சேதநம் அசேதனம் எல்லாம் ஒன்றாக ஒரு அவ்யக்தாவஸ்தையை அடைநது நிறகின்றன. அவைகளை வ்யக்தமான அவஸ்தையை அடையச் செய்வதே இவ்விடததில் 'பிரித்து' எனபதால் குறிக்கப்படுகின்றது.

கூதகியா ப்ரவிஸ்ய...ஜீவன்களுக்கும் அசேதந வஸ்துவுக்குமுள்ள ஸம் ஸாரகம் அநாதி ஆகையால், 'ஜீவன்களை பூதங்களுள் ப்ரவேசிப்பித்து' என்று சொல்லா மல் 'ஜீவனகளை பூதங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பித்து 'என்று சொல்லுகிறார். அப் படி தேஹங்களுள ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பது இப்பொழுதே.

ஸம்நிவேஸ்ய...ப்ருதிவீ முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு அவைகளை ஒன்றோடொன்று கலக்கிறதான வ்யாபாரமொன்று உண்டு. அதைப் பஞ்சீகரணமென்று சொல்வார்கள். அதுதான் இவ்விடத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

தஸ்ஞ்ஞாஜ்ஞாநவாந இதி ஸமாஸஸ்தீரநி வ்யஷ்டா, தேஷாம் ச ஸ்வ
க்ருபமுபாதேயதயா ப்ரவ்ருத்தி:, விதஸ்ஞிதயிஷ்டிவிதே உபஸமாஸஸ்தித
ரேஷாம் ஸ்வஸ்மை ப்ரயோஜநாபாவாத் க்ருபாம் ஜநயிதுமஸக்யத்வாத் ச
தேஷு ப்ரவ்ருத்தி:, வாஸாதிவ்ருத்தநாவஸ்தி தம் ஸவபுஸரீரம் வஸந
வாத்ருஷ்டிவிஸேஷாத் ! யதிதம் ஸமாஸ ஏதஸ்மிந் வாக்யே தவ
ப்ரக்ருதிபிரவிநாபாவியபி ! ஸ்ரோத்ரியஸ்ய ஸ்ரோத்ரிய ஏவ
வாக்யஸ்ய ஸேஷ இதி ஸம்பந்தி ! தஸ்ய ச ப்ரக்ருதிவாக்யஸ்ய வா
ஸாதஸரீரகயா வாஸாதவ்ருத்தநாவஸ்திதஸ்ய, தத்ப்ரகாரதா வாஸா
தேவ ப்ரக்ருதிவாக்யஸ்ய ஸித்தி:

"ஸ்ரோத்ரியஸ்ய ச ஸுஸ்ரோ: ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ! தத்ப்ரகாரோ
தவாபி ஸ்யாத் ! தந்நாபி ஸ்யாத் ஸுதநுபி ஸ்யாத் !

தான பரமாதமாவாகவும் மற்றை ஸ்லோம் ரனலுடைய சரீரமாகவும் இருப்பதுபடி செய
தகொண்டு தனது பரமாதமத்தனமை ஒரு விதத்திலும் அழிபாமலே ... ...
ஆதமாவாக பரம பரகாரமாய நின்றுகொண்டிருப்பதே ஸ்ரீஸ்ரீ ... ...
பூதஸூக்ஷமமெனனும் வஸ்து 'பரகருதி' எனறும் சபரஸாஸ்திரம், போ ... ...
ஜீவ வாகம 'புருஷன்' எனனும் சபரஸ்தாவும் ... ... இந்த பர
ருதியும் புருஷனும் பரமாதமாவுகுஸ் சரீரமாயிருந்துகொண்டு அ ... ...
ஆகினறன, அவைகளை அடிகம பரகாரமாயுடைதாயிருந்திபடியால் அ ... ...
மாலே அந்த பரகருதி புருஷ சபதங்களால் சொலலபபடுகிறது ... ... 'ஸ்ரோத்ரி
யஸ்ய ச' இதயாதியான ஸ்ருதி வாகயங்களால் ... பதமாக ... ...

விஷயிஷ்டிவிதி: .. 'சேதநராகிற ஜீவனகளுடன கலநது நிறகும' எனபதே
இதன பொருள சேதநாகள ஆதமாவாக தேஹஙகளுள பரவேஸிபப து பூதஙகள அ
யோநயம கலகபப்பட பிறகே ஆகையால, பூதஙகளின பஞ்சீகரணதிறகு முனன
தாக சேதநாகள தேஹஙகளில ஆதமாவாக அதிஷ்டாநம செயதிருககிறாகள எனற
சொலவது ஸஙகதமாக மாடடாது,

வ்யவிஸ்ய .. கீழில ஜீவனகளைபபறறிச சொல்லுமிடதில 'வ்யவிஸ்ய'
[ப்ரவேஸிபபித்து] என்றும இவவிடதில 'வ்யவிஸ்ய' [பரவேஸித்து] எனறும சொல
லியிருபபதிலிருந்து கீழ சொல்லப்படடுள்ள ஜீவனகளுடைய பரவேசம பாரதிகமென
பதும, இநகு சொலலபபடும பரமாதம பரவேசம பரமாதமாவின இசசையால மாத
ரம செயயபபடுகினறது எனபதும விளஙகுகினறன

வாஸாதவ்ருத்தநாவஸ்திதஸ்ய—பரமாதமா அவவிதம எலலாவறறுககும ஆத்
மாவாக உள ப்ரவேஸித்திருகையிலும தனது பரமாதமத தனமை கொஞசமேனும்
அழியாமலே இருகினறது எனபதை இது குறிகினறது

ஸ்ரோத்ரியஸ்ய-தி... இது தைத்திரீய உபநிஷத வாகயம ப்ரஹ்மமானது,
அதேதம் ப்ரகருதி ஜீவனகள இவைகளை காடடிலும விலக்ஷணமெனபதையும. அப்படி

நிர꣡க்தம் வா நிர꣡க்தம் வ நிரயநம் வா நிரயநம் வ விஜ்ஞானம்
வா விஜ்ஞானம் வ ஸத்யம் வா நாநृதம் வ ஸத்யமேவ॥''
இதி வேதவாக்யம் ஸர்வஸ்மாதேவ ப்ரஹ்மண வ்யக்தி।
ப்ரஹ்மப்ராப்தி꣡ர்வாபஸ்து ஸாஹ்யாயிமதத்தஜ்ஞானவஶேன

ப்ரஹ்மப்ராப்தி꣡ர்வாயஸ்து . பரஹமததை அடைவதானது பர பகதியாலே ஸாதயமெனறு ஏற்கெனவே சொலலபபடடிருககினறது அநத பர பகதியை ஸாதித துககொளளும மாரகக பினவருமாறு இருககும. முதலில சாஸதரங்களிலிருநது ததவ ஜ்ஞாநததைப் பெறறு, பிறகு அநத ஜ்ஞாநததுடன தமதம வாணசரம தாமஙகளை அநு ஷடித்து, பிறகு சாஸதரஙகளில சொலலபபடடுள்ள பகதி யோகததை அநத வாணசரம

அது பிரகமா யிருககையிலும அது அவைகளுள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கிறபடியால் அவைகளைச் சொலலும பெயர அவைகளின் அந்தராதமாவாக இருக்கும் அந்த ப்ரஹ்ம ததையும் சொல்லும எனபததையும் காட்டுவதற்காக இநத ச்ருதி வாகயம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது ஸ:-ஆநதமயனான அந்தப் பரமாதமா,'ஏஷஹ வை நிர்-தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமாக பஹுவாகக் கடவேன், ப்ரஜாயேய-அதற்காக ஆகாசம் முதலியவைகளாக ஆவேன்' என்று ஸங்கரேய த-ஸங்கல்பதததைச் செய்தது. யத் கிஞ்சாநுவித்த-அப்படி ஸருஷ்டிககப்படவேண்டிய விஷயஙகளைப பற்றி ஆலோசநரூபமான தபஸ்ஸைச் செய்தது ஸத்ய-[எப்பொழுதும ஏகரூபமாக இருக்கும்]சேதந வஸ்துவாகவும், நிருக்த-[விகாரததிற்கு ஆஸ்பதமான] அசேதந வஸ்துவாகவும். 'நிர꣡க்தம்'என்பதறகு ['ஜாதி குணம் முதலிய வற்றைச் சொல்லும் சப்தங்களால்] வாசயமான [அசேதநம்]' என்பதில் சேர்க்க. 'ஸ நிர꣡க்தம்' ஜாதி குணஙகளிராத [சேதந வஸது.] நிரயநம்-[சேதன வஸ்துகளால்] தரிககப்பட்டு நிற்கும் [அசேதநவஸ்து], ஸ நிரயநம்-[அசேதந வஸ்துக்களுக்கு] ஆதாரமாயுள்ள சேதந வர்க்கம விஜ்ஞானம்-ஜட ஸவரூப மிராத [சேதந வஸது;] ஸ விஜ்ஞானம்-ஜட ஸ்வரூபமான [அசேதந வஸ்து]; ஸத்யம் வ-நிர்விகாரமாக இருககிறபடியால் ஸத்யமென்று சொல்லப்படும் சேதந வஸ்து; ஸ நாநृதம்வ- விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருப்பதால் அஸதய மென்றுசொல்லப்படும் அசேதந வஸ்து. ஸத்யமேவ-[இவ்விதம் பல வகைப்பட்ட ரூபததை எடுதது க்கொண்டிருக்கையிலும் அந்தப் பரமாத்மா எப்பொழுமாக இருக்கிறபடியால்] ஸத்யமாகவே இருந்தது. இந்த ச்ருதியால் விளங்கும் விஷயமும் நிர்விகாரமாவது—'பரஹமத்திற்கும் சேதந அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் வைலக்ஷண்யம் இருக்கையிலும் ப்ரஹ்மம் அவைகளை அநுப்ரவேசித்து அவையவைகளின் பெயர்களையும் அடைகினறது' என்பது தான்.

ப்ரஹ்மப்ராப்தி꣡ர்வாயஸ்து—இவ்வாறு வஸ்து வஸ்துவைப் பற்றிய விஷயங்களை ஸங்க்ரஹித்து விட்டு, இப்பொழுது அதை அடைவதற்கு வேண்டியதான உபாயத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

ஸுகஉ॰ரநஹஜஹீதலக்ஷிநிஷ்டாஸாயஜ்ஞாநவயிகாதிஸாயவிய விஸ
உதஉஹரதுக்ஷதாவளாந॰ப்ரநாஸ்ரவவாஸலக்ஷிரெவேதுத்தி ।
லக்ஷிஸுவஸ்ய வீதிவிஸெஷவதல்ஸித । வீதிஸ்ய ஜ்ஞாநவிஸெஷ
வாவ ।

நந॰ வ ஸ॰வம் வீகிரிதுநயுரஞ்ஜி । ஸ॰வம் வ ஜ்ஞாந
விஸெஷ ஸ்ரயுயம் வஉராய॰ரஞ்ஜிதிஹிஸுளகி காரி! நெநவி । யெந
ஜ்ஞாந விஸெஷெண தத்தாயு ஜித்ய॰வுதெ ஸ வாஸ்ய ஜ்ஞாந
விஸெஷி: ஸ॰வ: । வாதஉ॰ஸ்ரு லவகி—'விஷயஜ்ஞாநாநி ஸ॰வ

தாமாநுஷ்டாநத்துடன சரிவர அபயஸ்தித்து, அந்த அப்யாஸ்தாம் தனக்கு பகவானிடம் இருக்கும் பரீதி முதிர்சி அடைந்து, அந்தபரீதி எல்லையற்ற பெருமையுடன் கூடிய தாக ஆகவே தாசந ஸமாநாகாரமான தெளிந்த பகவத் தயாநமொன்று ஏறபடுமே அந்த தயாநம நீலபெறறு நினறால அதைப பர பக்தி எனறு சொலலுகாகள, ஆகையால இந்தப் பகதி எனபது ஒரு பரீதி விசேஷம , அந்த பரீதியும ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷம்

நந॰ வ... ஆனால், 'ஸ॰கம பரீதி இந்த இரணடும ஒரே அர்தத்தைத குறிக்கும பதங்களல்லவோ ? ஸ॰கம எனபது ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தால அடையகூடிய வேறொரு பொருளெனறு லோகத்தில சொலலவிலலையா ? அபபடி ஜ்ஞாநத்தின கார்யமாயுள்ள ஸ॰கத்தை ஜ்ஞாநமே' என்று எவ்விதம் சொல்லகூடும் ? 'எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில உதிக்கலாம். 'ஸ॰கம் ஜ்ஞாநத்தால ஸாதிகபபட்ட கூடியதாக இருந்தாலும் அது ஜ்ஞாநமே' என்று சொன்னால அது அஸங்கதமே ஆகும நாங்கள அபபடிச சொலலவிலலை நாங்கள் சொலவது எனனவென்றால - 'ஸ॰கம' 'துக்கம' 'ஸ॰கமும் துக்கமுமல்லாதது' இந்தச் சப்தங்களெலலாம், தாமதாம ஸமபந்தபபட்டுள்ள விஷயங்களின

லக்ஷிநிஷ்டா—பக்தி யோகத்தின் அப்யாஸம். 'வ॰லக்ஷி' என்பது பகவாநை அடைவதற்கு முனனிருக்கும் அவஸ்தை.

வீதிஸ்ய ஜ்ஞாநவிஸெஷ வாவ—'ஜ்ஞாநமனறே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகவேண்டும்! அப்படி இருக்கையில், பக்தியை மோக்ஷோபாயமென்று சொல்வது எவ்விதம் உபபந்நமாகும் ' என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநமாக 'பக்தியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமே' என்று சொல்லுகிறார.

நந॰ வ—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமாவது—'பக்தி என்பது ஒருவித ப்ரீதியாலல, ப்ரீதியும் ஸ॰கமும் ஒன்றாகையால, பக்தி என்பது ஒரு வித ஸ॰கமென்று ஏற்படுகின்றது. ப்ரீதியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷ மாகையால, ஜ்ஞாந விசேஷமே ஸ॰கம் என்றன்றே வ்யத்திக்கும்! அது அநுபபந்நமாயிற்றே ! ஏனென்றால, லோகத்தில் (வைசேஷிக மதஸ்தாகள்) ஸ॰கத்தை ஜ்ஞாநத்தால் வ்யத்திக்கும் வேறொரு பதார்த்தமென்றன்றே சொல்லுகிறார்களா?' என்பது தான். இதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் 'ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பதார்தமன்று ஸ॰கமென்பது; 'ஸ॰கமென்பது ஒருவித ஜ்ஞாநவிசேஷமே' என்பதுதான். இது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படுகின்றது.

ஸுகவதுபயோபாரணா நிதாநிம் ச விஷயாயீ நவிஜ்ஞாநீ தயா
ஹவதி । யேந ச விஷயவிஜ்ஞேந விஜ்ஞாநீ ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநகரித்ருஹிதம் தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி

ஸுகவதுபயோபாரணா நிதாநிம் ச விஷயாயீ நவிஜ்ஞாநீ தயா
ஹவதி । யேந ச விஷயவிஜ்ஞேந விஜ்ஞாநீ ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி

ஜ்ஞாநங்களேயே குறிக்கின்றன. அந்த ஸுகம் முதலியவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள விசேஷங்களெல்லாம் அந்தந்த விஷயங்களேயே சார்ந்திருக்கிறபடியால், அவைகள் அந்தந்த விஷயங்களுக்குத் தகபடி ஸுகமாயும் துக்கமாயும் ஸுகமும் துக்கமுமல்லாதவைகளாயும் ஆகின்றன. ஒரு விஷயத்தில் ஒருவன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது, அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநமே அவனுக்கு ஸுகமாகின்றதேத் தவிர, அந்த ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் ஸுகமென்று வேறொரு வஸ்துவுண்டாகின்றது என்பது இல்லை. ஒருவன் ஸுகியாக இருப்பதை அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டே நிர்வஹிப்பதும் ஸாதயமே.

ஸுகவதுபயோபாரணா நிதாநிம் ச விஷயாயீ நவிஜ்ஞாநீ தயா
ஹவதி । யேந ச விஷயவிஜ்ஞேந விஜ்ஞாநீ ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி
ஜ்ஞாநம் ஸுகமிவ ஸுகம் । தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । கதி

ஸ்ரவி ஸ்வம் ஸவதி । ஸ்வரூபதரவிஶேஷாஶ் ஸ்ரூயமாணா ஜ்ஞாநவிஷயா ஸவதி ஸ ஸ்வீஸவதீத்யுச்யதே । தத்ஸ்வம் வரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நவயிகரதிஶயாஸம்ஸ்பர்யகயுக்தாநவதிகாதிஶய ஸுகஸ்வரூபஸ்ய நிரவத்யஸ்ய ஸுநஞ்ஜஹாவிஸ்தரதிஃ ஸுநவயிகரதிஶய ஸுகஸ்வரூபஸ்வாத்ஸ்யுஜ்ஜ்வலயதீதி । ஸ்வாத்ஸ்யம் ஸ்வாதுதா ஸுகஸ்ய ரூபம் ஸ்ரூயதே । ஸ்வாதுதாயாஸ்து நிரவதிகாதிஶய ஸுகஸ்வரூபதரவிஷயம் ஸஸ்ய வரம் ஸ்ரூயதே ஸ்ரூயதே ஸ்வாதுதாயாஸ்து நிரவதிகாதிஶய ஸுகஸ்வரூபதரவிஷயதீதி ।

நந்ய ஸ ‘ஸுகஸ்வரூபதரவிஷயம் நவயிகரதிஶயம் ஸ்வஸ்மிந்நுக்தம் ஸவதி । தத்தத்ஸ்வம்ஶ்ரோகஸ்விரோதீத்யுச்யதே । தயா ஹி ஸ்வஸ்மிந்நுக்தஶேஷ ஸ்தஸ்ய நாநா ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶய ஸுகஸ்வரூபஸ்ய ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶய ஸுகஸ்வரூபதரவிஷயதீதி ।

ஷ்ணுகிற பகவான இம்மாதிரி ஜீவனுககு ஸுகமாக இருதுகொண்டு தனகதும அளவ ற்ற ஸுகமாக இருகிறான. அவன ஸுகரூபமாக இருபபது தன விஷயதில ஒரு விதமாயும ஜீவன் விஷயதில மறறொரு விதமாயும இலலையன்றோ? அவன, தனகதோ தன்னைதவிரதத மற்றொரு வஸதுவுககோ [ஜீவனுககோ] எவனுககு ஜ்ஞாந விஷயமாலலும, அவனுககு அவன ஸுகமாகிறான் என்பதே இநத சுருதி ரகயதனின அரதம பர பரஹ்மமானது, அளவற்ற பெருமையை உடையவையும எணணிகையற்றவையு மான கலயாண குணஙகளுககெலலாம இருபபிடம, ஒருவித தோஷமும அதனிடதில இலலை, அதனுடைய விபூதியும மிகப பெரியது, [இவவிதம அது மிக உயாரந்த ஸ்வரூபமாக இருகையிலும] அது மிகவும ஸுலபம, எலலையற்ற ஸௌசீலயம ஸௌநதாயம வாதஸலயம இவைகளை நிரமபப பெற்றது, ஸகல ஜீவாதமாகக்களுககும அது சேஷி ஸகல ஜீவன்களும அதறகு சேஷம; ஆகையால ஜீவனகளால, நாம் அநற்குச சேஷ மென்றும் அது நமககுச சேஷியெனறும அநுஸநதாநம செயயபபடும பொழுது அது அளவற்ற பரீதிககு விஷயமாகினறது, அவ்விதம பரீதி விசேஷததிறகு விஷயமாகிக கொண்டு அது ஜீவன்களைத தனனிடம சோததுககொளளுகினறது.

நந்ய ஸ—‘இவவிதம சொலவதிலிருநது, பகவானுககு ஜீவன்களெலலாம் அத்யந்தம சேஷமாயிருபபதே அநத ஜீவன்களுடைய ஸுகததின பொருட்டு ஆகினறது எனறு சொன்னதாக ஏறபடுகினறதே. இது லோக விருததமன்றோ? லோகத்தில் சே

ஶேஷிதரவ கிஸம்பவயிதீயா ஸுநஸ்யேயதே நிஃ— பகதாகள் ப்ரஹ்மத்தினிடதில் செய்யும் ப்ரீதியானது ‘தாம் அத்த ப்ரஹ்மத்தின் தாஸர்கள்’ என்னும் அநுஸந்தாநதுடன் கூடியே இருக்குமன்றோ?

நந்ய ஸ— ‘தாஸ்யம் என்பது எப்பொழுதும் துகமன்றோ? அதை எப படி ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?’ என்பது ஆகேபம். அதற்கு ஸமாதாநம் ‘ஸுக மென்பதும் துக்கமென்பதும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் பாரதந்தர்யதையும் சாந்தவை

“ஸர்வம் பரவசம் து:கம் ஸர்வம் ஸ்வவசதாவசம் ஸுகம்”

“ஸர்வா ப்ரவ்ருத்திராவ்ருத்தி: து:கஸ்யாத்மா விநிஷ்கியேத”

இதி। தஸ்ய தத்ப்ரதிகூலதயா ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்ய ஸுகஸாதநதாவதாரணம் ஸாரீரஸ்யாபி ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸித்யதி। தஸ்யாஸ்மி-ஸாரீரம் ஹி ஸுகது:கஸ்வாதந்த்ர்யாதிஜாதி ஸுகாரஸ்யவிஜ்ஞாநஸ்ய தத்ப்ரதிகூலம் த்ருதீயதே। ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸித்தா ஹ்யேஷா ஸர்வாணி ஸாஸ்த்ராணாம் த்ருதி:। ஸுதாஸ்மிந்நாத்மநி யாத்ருச்சிகஸுக ஸாதநதாவதாரணாய ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்ய த்ருதி:। யஸ்மாத்ஸ்வாரஸ்யவாநாத்மா ஸுகஸ்வரூபஸ்ய ஸ்வயமக்ஷுத்ரக்ஷுத்ரவிஷயாவதாநவஸ்தூநாம் ஸர்வேஷாம் ஸர்வதா ஸர்வாத்மநா ஸர்வம் ஸர்வாணி ஸர்வதாநி। தாநி ச வரவ்ருதவிஷயாணி। ஸுகஸாதநதாஸ்மிந்நாத்மநி ஸர்வம் ஸர்வத்ர ஸர்வதா ஸர்வம்

ந்த ஸுகங்களெல்லாம் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே மிகவும் இஷ்டமாகவும் பாரதந்த்ர்யத்தை பெரிய துக்கமாகவும் கொண்டாடுகின்றனவே ஸ்மருதியிலும், ‘பரவசமாக இருப்பது முழுவதும் துக்கம், ஸ்வவசமாக இருப்பதே ஸுகம்’ என்றும், ‘மற்றொருவனுக்கு ஊழியம் செய்வது என்பதை தாயின் வருத்தி என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் ஆகையால் அதை ஸ்வ பரயதந்த்ரதாலும் விலக்கவேண்டும்’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே [வஸ்து ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கையில், சேஷமாயிருப்பதை எவ்விதம் ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?]’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யக்கூடும் இந்த ஆக்ஷேபம், தேஹாதிகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமே சரீரமே ஆத்மாவென்னும் அபிமாநத்துடன் கூடினவர்களே இம்மாதிரி ஆக்ஷேபிப்பார்கள். இதன் தாத்பர்யமென்ன வென்றால்—லோகத்தில் ‘சரீரம் சரீரம்’ என்று ஒரு மாம்ஸ பிண்டத்தை நாம் குறிக்கிறோம். அந்த மாமஸ பிண்டத்தைக் கொண்டே ‘இவன் மனுஷ்யன், இவன் மநுஷ்யனன்று, இவன் இன்ன குணத்துடன் கூடியவன், இவன் இன்ன குணத்துடன் கூடியவனன்று’ என்பதை முதலான நமது வ்யவஹாரமெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. அந்தச் சரீரம் நமக்கு ஸ்வதந்த்ரமாகத் தோற்றுகிறது அந்தச் சரீரத்தையே ஸ்மஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள நாமெல்லாரும் ‘நான்’ [அதாவது—ஆத்மா] என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறோம். நான் ஒன்றைப் புருஷார்த்தமாக ஆர்த்திப்பது [அதாவது—நாம் அடைய வேண்டுமென்று விரும்புவதும்] அப்படி ஆர்த்தியாமலிருப்பதும் அந்த ஆத்மாபிமாநத்தைச் சார்ந்த

யல்ல, ஆனால் ஜ்ஞாந்தர கர்மமடியாக நமக்கு ஸம்பவிக்கும் தேஹாத்ம ப்ரமத்தையும் ‘ஸ்வதந்தராதம ப்ரமத்தையும் சார்ந்தவை’ என்பது தான. எது எது ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமோ அதெல்லாம் ஸுகம்; எது எது ப்ரதிகூலமோ அதெலலாம் துக்கம். ஆகையால் நாம் ஆத்மாவை ஸ்வதந்தரமென்று பரமித்தால் அப்படி ப்ரமிக்கப்பட்டது

ஸாஹித்ய। தஸ்ய ஸ்வரூப ப்ரகாஶ ஸ்வபாவ ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞான ஸ்வரூபதா, தஸ்ய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸர்வாதிஶயைஶ்வர்ய ஸர்வாதிஶயாநந்தத்வ ஸர்வாதிஶயாநவதிக ஸௌந்தர்ய ஸர்வாதிஶயாத்புத ஸர்வாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண குணாத்மகத்வ

ணஸுவதாரஸ்ய கருகூதஸ்ய வாஹிரஸ்ய ஸுவதாரஸ்ய
ரெணுகஸ்ய।

"நரகஸ்வர்க ஸம்ஜ்ஞே வை வாபவ ணைபுண்யஜே।
வஸ்துஸ்வரூபவ ஹ்யேவ யாஸ்வர்தக்ரியாஸு ச॥
கோவாய வ யதஸ்வர்கஸ்வ வஸ்துதகம் கோதம்॥"

ஸ வஸ்துவரஸ்துகோ நாஸ்தி நவ கிஞ்சித்வஸ்துதகம்,
கிந்தகாதகோ வணுவாவ கூடஸ்தோயம்। வஸுநகஸ்வரூ
ஷாவெக்ஷயா கஸ்யசித்வஸ்துவ கஸ்யசிந்நஸ்துவ ஸுவதீதி வுவ
ஸ்ரம் ஹ்ருதிவாதி வஸ்துஹிஸ்வபாவ ஸ்ய நவுஸ்துஹிதிர்யாஸ

"தஸ்ய ஸ்ரீதயே ஸஹ்ய வாநஸ்துவ ய ஜாயதே।
தஸ்ய கோவாய ட்டீ ஹ்ருஸ்ய வ ஜாயதே॥
தஸ்யாஸ்துவாதகோ நாஸ்தி நவ கிஞ்சித்வஸ்துதகம்॥

மததைத தவிாதத மற்றை வஸதுகள ஸவரூபத்தால ஸுகங்களல்ல வெனபதும் அவைகளில் எறபடும் ஸுக ஜஞாநம் காமமடியாக எறபடுகிற படியால் அது அஸ்திரமெனபதும் பகவான பராசரரால சொலலபபட்டிருகினறன 'நரகம் ஸவாக்கம் எனறு சொலலப்படுமவையெல்லாம, ஒருவன் செயயும புணயததினுடையவும் பாபததினுடையவும பலங்களே ஒரே வஸது சிலருகு ஸுகததின் பொருட்டும மறறும் சிலருகு துககததின் பொருட்டும கோபததின பொருட்டும ஸுஷயையின பொருட்டும ஆகிறபடியால், [பரபரஹமதைத தவிாதத] வஸதுகளுக்கு வஸது ஆத்மகமான வஸதுதவம உண்டோ?' அதாவது-இநத வஸதுகளுக்கு ஏகாநத ஸுகமாகவாவது ஏகாநத துககமாகவாவது வஸதுதவம இல்லை. ஸுகமும துககமும் இவைகளின விஷயததில் ஏகாநதகாரணத் தோன்றுவதெலலாம அவரவாகளின புணய பாபரூபமான காமததின கார்யமே' எனபது தாதபாயம. இவவிதம் ஒரே வஸது ஒருவனுகு ஸுகமாயும மற்றொருவனுகு துககமாயும ஆகின்றது எனபது எனன காரணததால் என்பதை ப்ரதிபாதிதது விட்டு, அதறகு மேல், ஒரே மநுஷயனுகு ஒரு காலததில ஸுகமாயும மற்றொரு காலததில துககமாயும ஆகிறபடியால அதிலும் ஒரு விதவபவஸதை இலலை எனபதைச சொலலுகிறார். 'ஒரு வஸதுவே ஒரு ஸமயததில ப்ரீதியின் பொருடடு ஆகி மறறொரு ஸமயததில துககததின் பொருட்டு ஆகின்றது

'கூழ்' எனபதறகு 'ஸுகம்' எனபது பொருள. ப்ரஹமதைதத தவிாதத மற்றவை எல்லாம அல்பமாயும அஸதிரமயுமுள்ள ஸுகத்தையே கொடுககும் என்பதறகு 'நரகஸ்வர்க ஸம்ஜ்ஞே' இதயாதியான புராண வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

வஸ்துவஸ்துதகோ நாஸ்தி — ஏகாநத ஸுகமாகவாவது ஏகாநத துக்கமாகவாவது ஒரு வஸ்துவும இநத உலகததில் இல்லை என்னும் அாதததை இந்த 'வஸதுவாதமகமான வஸ்து ஏது?' எனனும் கேள்வி சொல்லுகின்றது.

ஆகி । ஸ்வரூபரூபாதிகுணம் சாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநம், ந வஸ்துஸ்வரூபகுணம்; அதஸ் தஸ்ய ஸாத்யத்வாநுபபத்தேர்யுக்தம் । யத்து ‘ஸாத்யம் வாஸ்யாம் ஸ்தாவ்ய’ இதி ஸ்தாவ்யஸ்ய ஸ்தோத்ரஸாத்யத்வாபிப்ராயம் தத் ஸ்தோத்ரஸாத்யஸ்துதிவிஷயஸ்ய ஸ்தாவ்யஸ்ய ஸ்தோத்ரஸாத்யத்வம் । “ஸ்வரூபஸ்துதிரேவாயம்,” இதி தத்ரைவ ஸ்வரூபஸ்துதிரேவேதி । “ஸ்வரூபஸ்துதிரேவாயம் ஸ்தாவ்யஸ்தாவ்யஸ்துதிர்ந ஸ்தாவ்யஸ்துதிர்ந ஸ்தாவ்யஸ்துதிர்ந

"ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" [தமேவம் விதித்வா முநிர்
ப⁴வதி] "ப்ரஹ்மவேத ப்³ரஹ்மைவ ப⁴வதி"
இதிரூபேண வேதநாமதே³யதயா ஸ்தி²தம் । "யதோவாசோ
நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ" இதி விரோத⁴பரிஹாராய "யதோவாசோ
நிவர்தந்தே" இதி ஹ்ருதி³ வாங்மநீயத்வம் ப்ரதீயதே । வாங்மநீயஸ்
யேதி³தி³ । யஸ்ய ஹ்ருதி³நவயிகோ³சரோ ஜீவஸ்யேதி ஸ்வஸ்ய
ஹ்ருதி³தி³யேதி³தி³ । தத்தம் ஹ்ருதி³

"யோ ஹி ஜ்ஞாநிநாமாத்மேதி³தி³ஹம் ஸ ச மே ப்ரியஃ"
இதி । தஸ்மாத்ஸ்வஸ்ய ஸ்வாபா⁴விகேந தத்தத்³ ஹ்ருதி³ஸ்தி²தம் ஸ்வரூபம் ஸ்வயமேவ
ஸ்பு²ரதி । யதோதம் ஹ்ருதி³ தேநாபராக்ஷேண ஸாக்ஷாத்கரோதி ஸ
வேத³விதி³த்யுச்யதே । தத்³ப்ராப்திஸாத⁴நம்

"தமேவம் விதி³த்வாந்ருத இஹ ப⁴வதி" [அதஸ்
இவ்விதம் அறிகிறவன அம்ருதனாகிறான] "ப்³ரஹ்மவேத ப்³ரஹ்மைவ ப⁴வதி"
[ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்] இவை முதலிய வாக்யங்களில்
சொல்லப்பட்டுள்ள 'அறிதல்' எனும் சப்தம் கீழே கூறப்பட்டுள்ள பக்தி ரூபமான
ஸேவையையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகிறது 'யதோவாசோ
நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ" [எவனை அந்தப் பரம புருஷன் வரிக்கிறானோ அவ
னாலேயே அவனை அடைய முடிகிறதோ] எனும் வாக்யத்திலும் "யதோவாசோ
நிவர்தந்தே" [எவனை அவன் வரிக்கிறானோ] என்பதால் பகவான் வரிக்கிறான்
எனபது ஏறபடுகின்றது அப்படி பகவானால் வரிக்கப்படுவன பகவானுக்கு அதி
மாத்ரம் பரியனாக இருக்கவேண்டும், அப்படி அவன் அவ்வளவு ப்ரீதி பாத்ரமாவ
தற்கு, அவன பகவானிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதியைச் செய்திருக்கவேண்டுமன்றோ?
பகவானே 'பக்தனுக்கு நான அதிமாத்ரம் ப்ரியன், அவனும் எனக்கு அமமாத்ரியான
பரியனே' எனறு இந்த அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார் ஆகையால், பகவானை
உள்ளபடி அறிவது எனறு சொல்லப்படும் பர பக்தியே அவனை அடைவதற்கு உபாயம்.
மஹா பாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில ஸகல உபநிஷத்துக்களின வயாக்யாந ரூபமாக ஒரு வாக்யம்
பகவான் த்வைபாயனரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது:- 'அவனுடைய

திருவடியே' என்று ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது. 'ஸேவ்' என்னும் தாதுவுக்கு 'ஸே
வைசெய்கிறது' எனனும் பொருள உண்டு.

ந வம்ஶ்ய கிஞ்சி — இந்த ச்லோகம் மஹாபாரதத்தில் இருக்கின்றது.
இதன் முதல் பாதி கடோபநிஷத்திலும் காணப்படுகிறபடியால் இதை உபநிஷத்தின்
வ்யாக்யாநமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். உபநிஷத்தில் 'ஸ்ருதஸ்ய உபநிஷத
உபவாஹிக்ருஷ்டாய வாதம் விஶுத்³தா⁴ஸ்ருதாஸ்ருதவதி' என்னும் பின்

தெநஸ்தி ஹக்தா வ யஜ்தா வ ஸுராஹிதாதா ஜ்ஞாநஸ்ய ஏவம் வபி வபூதீஹ''

யஜ்தா ஸுராஹிதாதா ஹக்தா வ்ரீஹ்யாதிஷ்வநுவ்ருத்தம் வபூதி ஸாக்ஷாத் கரோதிவ்யாப்தேரீயஜுஷி | ''ஹக்தாத நநுயா ஸகுஃ'' ஜ்ஞாநமிதி தெநகாயஜுஸி | ஹக்திஸ்து ஜ்ஞாநவிஶேஷ வாசி ஸமுதாயவ்ருத்தி

ரூபம் பார்வைகு எட்டாதது, ஒருவனும் அவனைக கண்ணால் கண்டான் என்பது இல்லை. இந்திரியங்களை அடக்குவதான தருதியால் சாதனத்தை அடைந்துள்ள மநஸ ஸைக் கொண்டு பகதியினாலேயே ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனை அவனைப் பாரகிறான' தருதி யினால் சாதனமான மநஸ்ஸை உடையவன் பகதியினால் பாரகிறான' என்பது அந்வயம். 'பாரகிறான்' என்பதறகு 'ஸாக்ஷாத கரிக்கிறான்' அதாவது 'அடைகிறான்' என்பது பொருள். இப்படி அந்வயம செய்து கொள்வானேன் என்றால், இரத வாகயமும் 'ஹக்தாத நநுயா ஸகுஃ' [பகதி ஒன்றாலேயே தான அடையத தகுதியவன்] எனனும் வாகயமும ஒரே அரதத்தைச சொல்லுகின்றனவன்றோ? பகதி என்பது ஜ்ஞாந விசேஷமே ஆகையால் இவ்விடத்திற சொல்லப்பட்டிருப்பதெல்லாம் உப பந்நமே.

பாதி ஸ்தாநத்தில், 'ஹக்தா வயஜ்தா வ' இதயாதியான வாகயம் பாரதச்லோகத தில் தெனபடுகின்றது உபநிஷதத்தில் தென்படும் 'ஹ்ருத' எனனும பதத்திற்கு 'ஹக்தா' எனபது வ்யாகயாநம் 'உபநிஷத உநவ்ய' என்பதற்கு 'சாந்தி தாந்தி மு தலியவைகளுடன் கூடிய மநஸ்ஸால' என்பது பொருள் அந்த அரதம் இவ்விடத்தில் 'யஜ்தா' என்பதால விளக்கப்படுகின்றது. இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்புவதற்கு அபேக்ஷிதமான தருதியே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். 'ஹக்தா வ யஜ்தா வ ஸுராஹிதாதா' என்று ச்லோகத்தில் இருக்கையில், அதை மாற்றி யஜ்தா ஸுராஹிதாதா வநு ஹக்தா வபூதி' என்று அந்வயம் எப்படி செய்யப்படுகின்றது என்றால், வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் பக்தி ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருகிறபடியால் அதற்கு விருத்தமாக தருதியையும் அதற் கு உபாயமாகச் சொல்வது சரியன்று என்னும் காரணத்தால் மாதரம் என்று 'ஹக்தா ஜ்ஞாநயா' இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யம் அதற்கு ப்ரமாணமாகக கூறப்படு கின்றது.

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா ஸ்ரீயாம்வோ விதந்வதாம் |
ஸுகாணகீஸ்ரா ஸ்ரஸ்தீ கூடஸ்ரா வேதார்த்தஸங்க்ரஹஃ ||
இதி ஸ்ரீமதுபயவேதாந்தாசார்யஸ்ய விரசிதஸ்ய
வேதார்த்தஸங்க்ரஹஃ |

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா... 'இது ஸாரம் இது அஸாரம்' எனறு பிரிதததறியும யோக யதை யுடையவும் பஹுச்ருதாகளாகவும் மாதஸர்ய மற்றவாகளாகவும் சில ப்ரமாண வச்யர்கள் இருககிறாகளெனறு அவாகளின அபிமதி விஷயமாக இநத வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது

ஸ்ரீ வேதார்தத ஸங்கரஹம
முறறிறறு

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞாஃ இது இநத கரந்தம செய்தவரின நோக்கை விளக்குகினறது எவ்வித அபிநிவேசமுமின்றி பரமாணதாகஙகளால் உண்மையை அறிந்து கொள்ளும சகதியை உடைய ப்ராமாணிகாகளைக் குறிததே இநத கரந்தம் செய்யப்பட்டது என்பதே இதன் கருகது அவாகளுடைய அபிமதி இருநதால் போதும் என்பது தாதபாயம் ஸ்ரீயாஃ— பெரியோாகள், அதாவது நன்றாகப் படிதத வாகள். அவாகளுககு மாத்ரமே ப்ரமாண தாகஙகளைச் சரிவர ப்ரயோகம் செய்யவும் அதனால் இது தாபலம் இது ப்ரபலம என்று நிணயிககவும் சகதி இருகககூடுமாதலால், அவாகளே இநதச் சப்தததால சொல்லப்படுகிறாகள்.

ஸ்ரீவேதாதத ஸங்கரஹ வ்யாகயாநம்
முற்றிறறு.

ஸ்ரீ:

வைதர்ப ஸம்ஹித பூர்ணவாக்யாநம்

அகாராதி ஸூசிகா

ப்ரதீகம்	பகுதம்	ஆகர
	அ	
அக்நாணாழ்	500	ஸ-மீ. 10-33
அக்ஷ்ணஸ் பிவஷ்வ	272	சி.வ்ரா. 53-74
அஜாதிகரம்	199	ஸ்ரௌ.கர்ம. 11-5
அஜாயசாமஹ	325	மைத்தி.
அக்நிஷ்வ ஸ்யழ் ஸவ தி	373	மைத்தி. II. 8-4
அக்ந ஸாதியஸ்யழ்	120	வ்ரு. II. 3-6
அக்ந ய ஆஹாக்நாஸழ்	307	ஹர.
அக்ந யதிஷ்டம்	303	ஹர.
அக்ந வொஷதீஷ்வம்	373	மைத் II. 8-3
அக்நாக் கூதிதிஸ்ரா:	119	வ்ரு.
அக்நேர்வ்ரம்ஹணஸ்பதி	286	மைத்.
அதிநத ஜீவஸே	185	ஹர.
அதிநத ஸவபுஷ்டதக்ஷ	328	வ்ர. ஸ்ரௌ. III 2-36
அந்தர்ஹ்ருதயதேபுராவதிஷ்ணாக	397	வ்ர. ஸ்ரௌ I. 1-21
அந்தீ: ப்ருவிஷ்ண:	54-184-237	யஜ்ஞபார்ஷ்ணேய. 3-20
அப வந்ய ஸஸஜ்ஜு	329	சிரஞ்ஜீவி. 1-8
அபதிரயம்	201	ஸ-மீ. VII. 8.
அபஹ்நுதிவாஜா	235	ஹர. 8-1-5
அயநம் தேஷு	330	வி. வ்ரு. I. 4-6
அயாக்நா ப்ருஹ	9	வ்ரு. 5
அவிஷ்ணா	108-388	வி. வ்ரு. VI. 7.
அவ்ருத்தாதீ	132	சி. ஹர. ஸ்ரௌ.
அஸ்ரெவ்	110	ஹர.
அஸ்ராயீ	200	ஸ்ரௌ.

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
சுஹிரு காரா	305	ஹா.தீ
சுவெயு ஸாகா	381-404	தை. சு III. 28
சுஹரோ-கா	187	ஹ. மீ 10-20
சுஹம் சூ-தீவு ஜமதக்ஃ	300	ஹ. மீ 7-6
சுஹம் ஹி	365	ஹ. மீ. 9-26
	சூ	
சூதா வா	283	வை. உ. 1-4
சூதா ஜுதா நமியோzமஃ	420	வி. வ. VI. 7-22
சூதி தி-ம	311	ஐ வஸ. 4-1-3
சூநம்தொ ஐஹ	117-417	தை. III. 6-
சூவஸரீம்	375	ஹ மீ. 16-20
	ஜ	
ஜுராஜ வொzவி	261	வி. வ 6-6-12
ஜஹாவ-தி-சும்	363	ஜஹா. நா. VI. 1-6
ஜவெஹவ	221	ஹ. மீ. 5-19
	உ	
உயேவரிகுவித	259	ஹிரண்ய 34.
உவ வெ-தீஷ்ட	328	ஐஹ வஸ III. 2-34
	ஃ	
ஃதிஸ்ஸோ	412	ராமாயண VI. 120-77
	வ	
வகுவெவஸ்தி நா நா ஃ	226	வி. வ.
வங்கர்ம்தி ஃ ஸ ரா ஸ்ரீ	396	வி வ. 1. VI. 38
வனகோ வெஷ	209	
வனகொஜ வெ ராமாயண	283	உ. நா. 2
வ-தவஸ்வா	32-313	ஷ்ரு. V. 8-9

ப்ரதீகம்	பகுதம	ஆகரம்
வனிதை வெள நிரயாஃ	132	உ. ஹா ஸாந்திவசு 198-9
வனிதள ஜ்வள	312	உ ஹா ஸொகஷவசு 169-18
வனகஜிகெ	212-412	ஜந 12-123
வனவஜிஷ	134	வி வ 6-5-76
வனவம ப்ரகாரா	134	வி. வ. 1-22-53
வனஷ வஸது	10	வ 7
வனஷ க்ருதாம்தயுராஜ்ய்ரதே	237	ஜ்ய 5-7-
வனஷ ஜ்ஞாத	250	களஷீதகே 3-9
வனிஹுவா	373	ஸ்தி. உ. ~~11-8-1~~

வன

வனதஜா-தூஜிஷ வஸது	52-236-412	ஹா. 6-8-7

ஒள

ஒளதகிகுவஸ	406	ஜைஜ. வ. 1-1-7

க

[illegible]யோதி	276	வி வ. 1-2-8
[illegible]	36	ஹா.6-1
கமா ஜ்ஞாஜிதகுராஃ	135-397	வி வ. 4-3-84
கம வெஹ	420	ஹா. உ. 4-10-5
காயஃ	397	உ ஹா. ஒள. 5-27
க்ருஷ வன	133	உ. ஹா.
க்ருதிஹாயும்	358	வம்ஹிகா. 2
கெத வ்ருஷ்டிஜ	314	உ ஹா.
கோபதகா	135	வி வ. 1-2-19

க்ஷ

க்ஷித்ரஜ்ஞஃ	133	யாஜ்ஞ
க்ஷயம்தி[illegible]ஸு	382-385-389-404	உ. ஹா. 1-5

ப்ரதிகம்	பக்கம்	ஆகரம்
	ழ	
ழளரநாஉ்ஂதவதீ	200	ஐஂதீகு.
	ச	
சகரஹொஉாதாரஃ	367	கெத.கு. 3-21
	ஜ	
ஜமஹ்தவஂ ஶரீரம் கெத	186	வி வ-ா.
ஜமஹெதீநஹாஶ்யஂ	232	வி. வ-ா.
ஜநாஉவஃ யதஃ	281-313-326	ஐ. ஹ்ஸ 1-1-2
ஜ்யோதீஂஷி	412	வி வ-ா. 2-12-38
	ஞ	
ஞாஜகுள	186	ஐஂதிகொவநிஷகு
ஞாநஶக்தி	133	வி. வ-ா. 6-5-79
	த	
தஉஹெ	387	ஹா. உ. 8-3-7
தகெதா யஉகூரதாரம	278	ஶ்ரு. 3-10-11
தகுஉஹி	9-242	ஹசாரம. 6-8-7
தத்ர வஸ்து	134	வி. வ-ா. 6-5-77
தத்கல்ப நிவைம்யநாஃ	374	ஊ ஹாஷ்ய
தத்ஹவஂவெ	323	வி.வ-ா. 1-22-33
தத்ஸ்வரூபா	184	கெத. உ. 2-6-18
தயாநு வ்யதிஷெயாகு	328	ஐ. ஹ்ஸ. 3-2-35
தஉக்ஷிரெ வாரெ வெயாஉந	229-385-390	ஜை. நா. 6-1-1
தஎவ ஏீதயெ	421	வி. வ-ா. 2-6-46
தஎவாநிஃ	364	கெத. உ. 6-1-7
தகெஉக்ஷிதஃ	25-44-314	ஹா. 6-8
தஉ்ணவாரகுவாகு	72	ஸ்ர ஹ்ஸ. 2-3-24
தஉ்ணாஹ்வ	383	கெஜ. ஹ்ஸ. 1-4-9

ப்ரதீகம்	பககம்	ஸ்தானம்
தத்வபூராவஹா	390	
தத்வஷ்டாரு வாரம் வஜ்ரம்	382-386	தை. ஸ. 4-2
தநாதிஷ்டே வ்ரதாக்ஷ்யே	44	ஸ்மா.
தநீஷ்வராணாம்	236	ஸ்வ. 6-
தநிஷ்டம்	10	ஸ்ரு. 6-4-21
தநிஷ்ட ஸாம தத்ந்ஸ்தோமா	405	கௌ. 2-5-15
தநிஷ்டம் விதாது	10-261	வ்ரு. ஸ்ரௌ
தபா	139	வி. வ்ரு 61
தவாம் தாரா தர	311	உ. ஸ்மா. ஸௌக்ய 179-4
தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணாய	370	தை. ஸம் III 6-10-2
தஸ்மிந் ஜ்யேஷ்ட	329	உ. ஸ்ரு 1-9
தாநஸ்தம் த்விஷதஃ க்ருணாது	255-375	ஸ பீ 16-19
திக்ஷாதேவாந்ருகம்வாயுஞ்	254	ஸ. பீ. 10-11
திக்ஷாம் ஸ்ததி யாக்ஷாநாம்	253	ஸ பீ 10-10
திதிக்ஷாநீம்தி யாணி	170	வி. வ்ரு.
திள தர்ப	394	ஸாஸ்ர. 1-4-6-2
துவம் யஜ்ஞ	412	ஸாஸ்ர. 6-120-20

த

தூஹிரண்யஹஸ்தம் தாராகாரஸ்ய	304	ஸ்மா 1
தேவ்யம் ஸ்தாநம்	397	உ. ஸ்மா. ஸ்ரௌ 5-27
தைவதிக்ய	396	வி. வ்ரு. 1-9-145
தைவீஹ்யுஷா	223	ஸ. பீ. 7-14
தோவிஸ்ரௌ வ்ரு ஷ்ரௌ	131	உ. ஸ்மா. ஸாம். 196-9
தௌ ஸ்ரு வெண்டு	184	உ ண்க.
தௌ வாவ ஸ்ரஹ்மணோ	119	

ந

ந கஸ்டாவிஹாமாஸ்	198	ஸ்ரு. ஸ்ரௌ. 2-1-35
ந சக்ஷ்ரு ஷா	403	கௌ.
ந திஷ்டி	272	ஸ. பீ. 18-40

ப்ரதீகம	பககம	ஆகரம
நகிவெயுமொ	314	
நகாஃ வுஃ	209	
நஹிகிவஂவுஃ	325	
நஊகவுவமபு	421	வி வொ 2 6-16
நஹஂஜுமொ	423	கூ
நாதா ஶ்ரொமிகஃ	197	ஹ்ரு வஷி 2 3-18
நாநுஃ வஂயரா	224-314	வொ வஷி
நாஷஊவிவஂ ச	63	வி வொ
நாயஸாதா	262	ஸ்ரீ 1-2-23
நிழெகுவெஷா	396	வி வொ 1-22-63
நிதெகுா	185	
நியகஂ கஷ்ரொ	374	ஃ ஸீ 3-8
நியொஜு	361	வொஹிகா 2
நிவபூணஉய ஃ	219	
நிஷ்டியஂ ஃ	29	
நீமெகாயஉ ஔபுஹ்ரா	380	? நா 1-11
நெஹ நாநாஷ்டி	120-234-314	வ்ரு
நெநஉஷவ்லபுஂ	284	ஊ நா 6-1-2
	வ	
வகிஂ விஶ்வஹு	236-358	நெக நா ? நா IV-11
வாஉகஃ	327	ஹ்ரு வஷி III 2-30
வாரஹு	74-405	ஶ்ரு
வொஷ்ரவஷ வஷ்ட	314	வொ ஹ
வொஷ்ரவஷஃ	263	ஸ ஸீ 8-22
வொஃ வ்ரூணிநஃ	136	
வ்ரயமாதாநஂ	185-236-242	ஹ்ருகிகு
வ்ரயிவ்ராவஃ	322	விஂவொ 1-2-68
வ்ரூகிஃ	316	
வ்ரூகிஶ்ரு	196-313-326	ஹ்ரு வஷி 1-4-23

ப்ரதீகம்	பகுதம்	ஆகரம்
ஸுஜ்ஞாநிம் வாராஷ்டம்	201	ஹ மீ 13-19
ஸுஜ்ஞாநிம் ஷ்லோகம்	202	ஹ. மீ 9-8
ஸுஜ்ஞாநிதைகாவ்ருத்தம்	120	ஸுர. ஸ்ம்ஹி 3-2-21
ஸுஷுரா உதாஹ்ருதி	119	
ஸுஜாவதிராகாயுக்தயதி	236	ஸைத. நா.
ஸு பாதஸ்ரோத்ரஜ்ஞ	185	ஸம்ஹிதை
ஸுபாத வாக்யோக்தி	205	வி வாக்ய
ஸுஸ்ருத்திம்ச	275	ஹ. மீ. 18-30-31-32
ஸுஸ்ருஷாகாரம்	32-135-210	உத்தர. 12-122
ஸுராஜ்ஞை	73	
ஸுர்ணம் உதஹி	277	
ஸுராஷ்ட்ராவதீஷு	329	உத்தர
ஸ்ரியா ஹ்ரி	423	ஹ. மீ. VII 19

ஸ

ஸோத்யுத்ஸவ:	327	ஸுர. ஸ்ம்ஹி. III 2-32
ஸுஹ்ருணா விவக்ஷிதா	73	ஸைத.
ஸுஹ்ருத் வத்ஸ	314	
ஸுஹ்ருத் வா	282	ஸுர 3-4-10
ஸுஹ்ருத் விதாவ்ருத்தி.	10-261-290-339-423	ஸைத 2-1-1
ஸுஹ்ருத் விஷ்ட	278	சுயவுஸ்ரிவா.
ஸுஹ்ருத் ஸேவ	261-423	உத்தண்ட III. 2-9

ஹ

ஹக்ருா தார்த	263	ஹ மீ 18-55
ஹக்ருா-த்ருதயுா	263-424	ஹ மீ. 11-54
ஹமவாஸ்,	41	ஹா. 6-1-7
ஹீஷாஸ்வாஸ	373	ஸைத உ. II. 8-5
ஹ்ருதிராவொ	201	ஹ மீ VII 4
ஹொத்ரா	185	ஸம்திகொவநிஷத

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ஹொக்தா ஹொஶ்ய	236	ஶ்வே. 1.-
ஹொக்தாரம	367	ஹ. ஶீ. V. 29.

ஈ

ஈதொஶய	381	ஶத. ஊ. III. 1-19
ஈயாதத்தஶிஶம	224	ஹ. ஶீ 9-4-5
ஈயாஶுகெஷண	202	ஹ. ஶீ. 9-10
ஈயி ஸவபூாணி	374	ஹ. ஶீ. III. 30
ஈஹாராரஜதம வாஸஃ	381	ஶ்ரு. V. 3-6
ஈாஅ யொ	422	ஹ. ஶீ. 14-26
ஈஶிதும ஶ்ரஹ்ய	396	ஷி. வ்ரு. I. 22-63
ஈஶிதாரஃ	234	ஶத. 2-1- ஶ்ரு & கா,

உ

உ கூடதநி திஷ்டது	9-182	ஶ்ரு. 5-7-22
உ ஸகம விஜ்ஞ	261	ஶெத. கா
உஃ ப்ரயிவிதாரஃ	183	ஸாம்வா.
உஃ ப்ரயிவ்யா	182	ஶ்ரு. 5
உஷ்ணுபுஜ்ஜு	73-74-234-105	தண்ட்ய. 1-1-10
உஶெஜ்ஜுஷ்வ	365	ஷி. வ்ரு. V. 20-97
உஶொ வா	281	ஶெத. 3-1-7-8-9-10-11
உஷ கிம் ஸிஜ	186	ஷி வ்ரு.
உத்ரதஷு	234	ஶ்ரு.4-
உத்ர வஸிவெது	390	வ்ரு. ஹி. 18
உத்ரஷ்டுயஃ	390	ஶெத. ஜ்ரா. II. 60
உத்தஷ்டும்	184	ஶெத. ஊ. 2-6-25
உயா வஸஜ்ஜு	40-100	ஶத.6-1-3
உஹாஶ்ரெயொ	383	ஶெத ஹம
உஹா ஸிஃ	279	ஶ்வே 4-18
உஹ்ய்தாரதாரம	295	ஶ்வே 3-10

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகர
யஂதஷ்ணுரெ	284	உ 6-1-3
யதிதிவெஷு	423	உண்ண III 2-3
யஜ்ஞாகு வரஂ	278	ஶ்வ 3-9
யஜ்ஞிரு கல்பெ	271	உதா
யஜ்ஞாதா ஶரீரே	49	வ்ய 5-7-22
யஜ்ஞ ஜ்ஞாநயஂ	235	உண்ண 1-1-10
யஜ்ஞ வ்ரதிவீ	237	வ்ய 5-7
யாவதா தூஹாவிக்ஷாசு	73	ஸ்ர ஸூ II 3-30
யாவாவ்நாயோகாஶு	304	ஸா 1
யா வெது வாஜ்ஞாஃ	269	உ 12-95
யெவெஷு தத்ஹ்யஸ்யஂகிஃ	375	ஈ III 33
யெ தெ உதஶிஷஂ	375	ஈ III 32
யெ யஜஂகி	213	
யெஃ ஷு யதிவெதிஷு	365	வி ப V 30-19
யொகாஶாஶஂதரே	183	ஸூவா.
யொzஷ்வ்யுக்ஷிஃ	380	தை. ஸ்ரா II 7-1-35
யொ ப்ரஹ்மாணஂ	273	ஶ்ரு. 6-35
யொ ஶாதஜே	131	ஈ. ஹி. 10-3
யொ ஜ்யதி	183	ஸூவா
யொ யொ யாo யாo	364	ஈ ஹி. 7-21.
யொ வெத	385-389	தை. கு. I. 1
யொ வெத	229-382	தை உ. 2-1-4-1
	ர	
ரஷொ தெவ ஹஃ	417	தை. II 1-7 2-7-1
	வ	
வணுராஶாசாரவதா	266	வி ப 3-8-9
வாயவ்ய	369	தை. ஹ. II. 1-1
விஜ்ஞாதாரo	74	வ்ய.

ப்ரதீகம	பக்கம்	ஆகரம்
விஜ்ஞாம்சாவிஜ்ஞாம் ச	260	ராம்ஸா. உ 11
விஜ்ஞாவிஜய	220	ஸ. ஹீ 5-18
விஷ்ஹ்யாஹஜிஜ்ம்	225	ஹ. ஹீ. 10-42
விஷ்ணுராத்தா	312	ச ஹா. கொக்ஷயஜி. 169-18
விஷ்ணு;	317	வி வ.
வெஹாஹஜிஜ்கஜ்	380	வ ஹஜி.
வெவெஜ்ஜ ஹவிவெஜ்ராஹஜிஜவ	219	ஹ_ஹீ. 15-15
வெவஷ்ஜ்வெவெஜ்ஜ்ஜுணை	197	ஜ ஹஜி 2 1-14
வ்யக்தம்	203	வி வ.
வ்யக்தஜிஜஷ ஜிஹாயொ ஹீ	394	ராகா. 6-114-14

ஸ

ஸக்தயஃ // .	230	
ஸராகாகா	395	ராகா. VII. 110-12
ஸாஹஜ்ஜஷ்ட்யா	302-310	ஜ. ஹஜி I. 1-31
ஸ்ருஜ	133	வி வ. 6-6-12

ஹ

ஹம் ரம்ஸ்துரா	319	வி. வ
ஹ ஹவ"	323	வி. வ. 1-2-68
ஹ ஹஷ	401	ஹா. I. 6-7
ஹ ஹஷொம்_காராதிகை	380	ஹா. உ. I 6-7
ஹ ஹவாம்_கஹஜ்ஜய	380	ஶெ. உ. I 6
ஹம்கீண்ஜா	270	ஜ்ஞ.
ஹம்ஜ்ஞாயஶெ	319	வி வ
ஹ _கயா	365	ஹ_ஹீ. 7-22
ஹக்வா_ஸ்ஜம்ஜாயஶெ	274	ஹ. ஹீ. 14-17
ஹ_கீம் ஜ்ஞாந	29-117-389-405	ஶெ. 2-1-3
ஹஹா வஸ்யம்கி ஹம்ராயஃ	404	

ப்ரதீகம	பக்கம	ஆகரம்
ஸெஉவ ஹொரே	42-282-314-391	ஹா 6-8-7
ஸுதஷ்யாந்	25	ஹா.
ஸுஹ்ருத்ப்ராண	318	வி வ.
ஸுஹ்ருஹெயாஹிதம்	385-387	வி வ. I. 22-53
ஸுஹ்ருஸ்ஸ:	396	வி வ VI. 7-70
ஸஹஸ்ரஜ்யோத	386	வி வ I 23-42
ஸவதுஹ்ரொதிஷ்ட	139	வி. வ. 62
ஸவதுகுடுராணுவி	376	ஜ. கீ. 18-56
ஸவதுஸுவாஉதகுவே	310	வி வ. 1-19-88
ஸவதும் வஷ்டும்	235-412	ஹா. 3-14-1
ஸவதும் வாவஸும்	419	உந. IV. 6
ஸவதுஹா	160	வி. வ.
ஸவதுஹு சாஹ்ரு	187	ஜ. கீ 15-15
ஸவதுஹு வஸே	120-236-314-358	ரு. 6-4-22
ஸவதுராணி	235	ஸ்ரௌ ஸூ.
ஸவிது தேவஸ்ய	235-314-380	தை. ஸ. 1-8
ஸவிது ஹெரயஸு	208	
ஸவிதுஷ்டாம் க	62	உந.
ஸ ஸவதுஜுஷ்டஃ	318	வி. வ
ஸஸஹாய	138	வி. வ. 7
ஸஸஹாய தாவாந	388	வி. வ. 1-62
ஸஹஸ்ரஷீஷும்	288	ஸாயா. சுந
ஸஹஸ்ரஸ்ய ஸம்தம்	209	
ஸஹஸ்ராக்ஷரஸ்ய	422	உந
ஸாஸ்ரயாத்	327	ரு. ஸூ. III 2-31
ஸிஸ்ருக்ஷு:	329	உந. 1-7
ஸுப்ரயுாசம்ருத்விஸள	63	தை. ஸ
ஸுரஷ்ட:	320	வி. வ. 1-2-66
ஸெஸவா	419	உந. IV. 6
ஸெளராஷ்ட்ரயத்	414	தை. உ. II 6-1 2

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
வொஞாஷாஒம்கரம்	309	
மஹாzஹதி ஜுஹோதி	316	வி. ப்ர.
ஹவிஷ்மாzஹவி	31	ஹர.
ஷ்டாத விபிஷாசு	327	ஐ ஸூ. III 2-33
ஸுஷ்டா ஸுபம் பூஷ்ணே	321	வி. ப்ர. 1-_-6
ஸுசுருநிராகிः	266	ஸ. பீ. 18-46
	ஹ	
ஹம்காஹநிதா	47-210	ஹர.
ஹிரண்யநியிம்	372	ஹர VII 2-2
ஹீஷ்ட வெத ஆக்ஷீஷ்ட	287-381-404	ஜ. தா. 6-1-4